

Λημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Αηξουρίου -
Μουσείο Τυπιάδων Ιακωβάτων

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

203

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Ληξουρίου -
Μουσείο Τυπάλδων Ιακωβάτων

Σ ΕΤΩ ΕΙΜΙ ΤΟ Α ΚΑΙ ΤΟ Ω , ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ

ΜΙΜΗΤΑΙ ΕΣΤΕ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

ΜΗΝΑΙΟΝ
ΤΟΥ
ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ

ἅπασαν τὴν ἀνήκουσαν αὐτῷ Ἀκολουθίαν,
μετὰ καὶ τῆς προσθήκης
ΤΟΥ ΤΥΠΙΚΟΥ,

κατὰ τὴν ἀρχαίαν μὲν, νεωστὶ δὲ τυπωθεῖσαν διάταξιν τῆς Ἁγίας
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ·

διορθωθὲν καὶ, ὡς ἦν δυνατὸν, ἐξακριβωθὲν
ὑπὸ

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΑΝΟΥ
ΤΟΥ ΙΜΒΡΙΟΥ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ,

ἀναθεωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ, ἐπιδιορθωθεῖσά τε,
καὶ πολλαῖς προσθήκαις πλουτισθεῖσα.

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΙ ΣΗΤΡΙΑΔΩΝΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΒΕΛΩΝ ΒΕΛΟΥΔΩΝ.

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ.

1852

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Ληξουρίου -
Μουσείο Τυπάλδων Ιακωβάτων

ΜΗΝ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

ΕΧΩΝ ΗΜΕΡΑΣ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΜΙΑΝ.

ΤΗ Α. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη του Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνανίου, ἐνὸς τῶν Ἑβδομήκοντα· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ῥωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου τρία.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ο τὴν ἀκτῖνα τὴν θείαν δεδεγμένος, ὅτε νεύσει κρείττονι πεπηρωμένος σοι, ὁ πρῶν ζόφῳ κρατούμενος, προσῆλθε Σαῦλος, τὴν θείαν κάθαρσιν ἐξαιτούμενος· τότε παμμακάριστε, ὡς Ἱεράρχης σοφός, υἱοθετεῖς τῷ βαπτίσματι, τὸν μετὰ ταῦτα, τὴν οἰκουμένην υἱοθετήσαντα· ὅθεν σὺν τούτῳ μακαρίζομεν, σὲ τοῦ Χριστοῦ τὸν Ἀπόστολον, Ἀνανία θεόφρον, ἱκετεύοντα σωθῆναι ἡμᾶς.

Μεμνημένος τὰ θεῖα παραδόξως, βροντῆς γεγωνότερον μάκαρ ἐσάλπισας, λόγον Θεοῦ τὸν σωτήριον, καὶ τῆς ὑπνοῦντας, ἐν τοῖς μνημείοις τῆς ματαιότητος, ἐξήγειρας, νεκρῶσιν ἐναπορρίψαντας, τὴν τοῖς νεκροῖς συνοικίζουσαν, καὶ ἐν τῷ Ἄδῃ, τοὺς κεκτημένους ἐναποστρέφουσιν· οὓς ἀπειργάσω, τοῦ νεκρῶσαντος, τὸν νεκρωτὴν σκευὴ τίμια, Ἰησοῦ τοῦ Δεσπότη, καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ottobre.

1

Ος φωτοφόρος, ὡς θεὸς ὑποφῆτης, ὡς Μάρτυς θεόκριτος τῶν παθημάτων Χριστοῦ, καὶ τῆς μελλούσης φανήσεσθαι, ἀρρήτου δόξης, συγκληρονόμος τε καὶ συμμετοχος, συνὼν τῷ δεσπόζοντι καὶ ἐνηδόμενος, ταῖς πηγαζούσαις ἐκείστοτε, φωτοχυσίαις, ἐκ τοῦ ἀδύτου φέγγους θεσπέσιε, τὴν φαιδροτάτην τοὺς τελούντάς σου, νῦν ἐορτὴν ἰκεσίαις σου, ζοφερῶν ἐκ κινδύνων, Ἀνανία ἐλευθέρωσον.

Καὶ τοῦ Ὁσίου τρία.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Ο μουσουργέτης ἡ λύρα, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, ἡ ἀηδὼν ὁ τέττιξ, ὁ τῶν θείων ἁσμάτων, αὐλὸς τῆς Ἐκκλησίας, πᾶσιν ἡμῖν, τὰς αὐτοῦ παρατίθεται, μελωδικὰς εὐωχίας· καὶ δι' αὐτῶν, κατευφραίνει τοὺς θεόφρονας.

Ο φαινότατος λύχνος, καὶ διειδέστατος, ἡ μελουργὸς κιθάρα, ἡ νευρὰ τῶν εὐσήμων, τοῦ Πνεύματος λογίων, ἄδει τρανώς, ἐκδιδάσκων τὰ πέρατα, ἐν ἀσιγήτοις τοῖς ὕμνοις δεξολογεῖν, τῆς Θεότητος τὴν μίαν αὐγὴν.

Σὺ τῷ Δεσπότη τῶν ὄλων, ὡς παριστάμενος, καὶ παρρησίαν Πάτερ, πρὸς αὐτὸν κεντημένος, ἡμῶν τῶν ἐκτελόντων, μνήμην ποιῶ, τὴν φαιδρὰν σε πανήγυριν, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων καὶ πειρασμῶν, Ῥωμανέ θεομακάριστε. Δόξα. Ἦχος α'. Βυζαντίου· αἱ δε, Ἀνατολίου.

Τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, τὸ μέγα δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, Παῦλον τὸν Ἀπόστολον

ἐφώτισας Ἀπόστολε, θεόθεν κατὰ ἀποκάλυψιν χρηματισθείς, ὡς αὐτόπτης τοῦ Λόγου, καὶ μύστης τῶν θαυματίων αὐτοῦ, Ἀπόστολος δὲ πρὸ τῶν μαθητῶν, καὶ πιστὸς οἰκονόμος τῆς νέας Διαθήκης. Διὸ αὐτὸν μιμούμενος, τὸν διδάσκαλον Χριστὸν, τὸ οἰκεῖον αἷμα ἐξέχεας, μαρτυρικῶ πάθει ὁμολογητῆς γενόμενος, Ἀνανία Ἱεράρχα Χριστοῦ καὶ τὸν δρόμον τελέσας, τὴν πίστιν τε ἄσυλον τηρήσας, σὺν τοῖς ἄνω λειτουργοῖς ἐν ὑψίσοις αὐλιζόμενος, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ελέους ἢ ἄβυσσος ἐμέ, τὸν βυθὸν γενόμενον, ἀκαθαρσίας ἐλέησον, καὶ λοῦσον πάντα μου, τῶν παθῶν τὸν ῥύπον, μετανοίας δάκρυσι, καὶ θεία καταλύξει λαμπρύνασα· δι᾽ ἧς μοι δώρησαι, ταπεινὸν τῷ ὄντι φρόνημα, καὶ καρδίας, συντριβὴν σωτήριον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἴδιον Ἄρνα ἢ Ἀμνάς, καὶ ἄμωμος Δέσποινα, ἐν τῷ σταυρῷ ὡς ἐώρακεν, εἶδος οὐκ ἔχοντα, οὐδὲ κάλλος, Οἴμοι! θρηνηδοῦσα ἔλεγε· Ποῦ σου τὸ κάλλος ἔδω γλυκύτατε; ποῦ ἢ εὐπρέπεια; ποῦ ἢ χάρις ἢ ἀστράπτουσα, τῆς μορφῆς σου, Υἱέ μου παμφίλτατε;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου λέγομεν δὲ καὶ τὸ παρὸν Ἰδιόμελον τοῦ Ἀποστόλου, μετὰ τοῦ Στίχου αὐτοῦ.

Ἦχος δ'. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Αθλοφορικὸν ἐνδιαίτημα ἀπεφάνθης, Ἀνανία Ἀπόστολε· καὶ λίθοις ὡς ἀνθεσι πυκαζόμενος, ὑπὲρ τοῦ παθόντος σαρκὶ δι᾽ ἡμᾶς, ἐκουσίως τὸ αἷμά σου ἐξέχεας· ὅθεν ἢ Δαμασκός ἐναθρύνεται, τῇ ἱεραῇ πανηγύρει σου σήμερον· οὐ μόνον δὲ ἐκείνη, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἡ ὑψηλὸς, τῶν θαυματίων σε τὰ τεράστια, σαφῶς ἀνακηρύττουσα βοᾷ· Πρέσβευε πρὸς Θεόν, τοῦ δωρήσασθαι ἡμῖν, τῶν πταισμάτων τὴν συγχώρησιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Πρώτη καλῶν ἀπαρχῆ, ὡφθης σωτηρίας ἀφορμῆ, Ῥωμανέ Πατὴρ ἡμῶν ἀγγελικὴν γὰρ ὑμνωδίαν συστησάμενος, θεοπρεπῶς ἐπεδείξω τὴν πολιτείαν σου. Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, πειρασμῶν καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ· ἂντίληψις καὶ σκέπη μου, ὑπάρχεις παναμώμητε, Θεοτόκε· σὲ γὰρ ἔχω βοηθόν, ἐν θλίψεσι καὶ νόσοις, καὶ ταῖς στενοχωρίαις, καὶ σὲ δοξάζω τὴν ἀμώμητον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνηδοῦσα, ἀνεβόα μητρικῶς Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ'.

Ἀπόστολε Ἄγιε. Καὶ τοῦ Ὁσίου, Ἦχος πλ. δ'. Ἐν σοὶ Πάτερ ἀκριβῶς διεσώθη. Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ὀκτωήχης εἰς, καὶ οἱ δύο παρόντες τῶν Ἀγίων.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς (ἀνευ τῶν Θεοτοκίων).

Ἀνανίου με τὸ κλέος δοξαζέτω.

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὤδη α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγράν διοδεύσας.

Ανοίξωμεν στόμα εὐφημικόν, τρανώσωμεν γλῶτταν, ἐν τῇ μνήμῃ πάντες πιστοὶ, τοῦ ἀρχιποιομένου Ἀνανίου, καὶ σὺν αὐτῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Νυμφίω ἀχράντῳ νυμφαγωγεῖ, τὴν ἀσπιλον νύμφην, Ἀνανίας ὁ εὐκλεῆς, Χριστοῦ τὴν ἐνταῦθα Ἐκκλησίαν, μεθ' ἧς φαιδρῶς τῷ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Αρχαῖος γενόμενος μαθητῆς, τῷ νέῳ βραβεύεις, τὴν ἀνάβλεψιν φοιτητῆ, τῷ πάλατι διώκτη Ἀνανία, καὶ μελωδεῖς· τῷ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Θεοτοκίον.

Τάξεις σε Ἀγγέλων καὶ τῶν βροτῶν, ἀνύμφευτε Μητέρα, εὐφημοῦσιν ἀνελλιπῶς· τὸν Κτίστην γὰρ τούτων ὡσπερ βρέφος, ἐν ταῖς ἀγκαλαῖς σου ἐβάστασας.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου.

Ὤδη α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπείρῳ.

Φωτολαμπεῖς λαμπηδόνας ἐξ οὐρανοῦ, ἡμῖν ἐξαπόστειλον, ταῖς πρεσβείαις σου σοφέ, Ῥωμανέ θεσπέσιε, τὴν σὴν, εὐφημῆσαι ἱεράν μνήμην ἐν ἄσμασιν.

Από νεότητος ὄλον σὺ τῷ Χριστῷ, σαυτὸν παραθέμενος, ἠκολούθησας αὐτῷ, φεγγοβόλοις λάμπεσι τὸν νοῦν, οὐρανόθεν, Ῥωμανὲ καταστραπτόμενος.

Ωραϊσμένος τῷ κάλλει τοῦ παντουργοῦ, καὶ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς ἀστήρ φωτολαμπής, ἀρετῶν φαιδρότητι σοφὲ, ἀνεδείχθης, Ῥωμανὲ κόσμου τοῖς πέρασιν. *Θεοτοκίον.*

Εκ σοῦ προήλθεν ἀφράστως ὁ τοῦ Θεοῦ, Λόγος ὁ συνάναρχος, ἐπ' ἐσχάτων τῶν καιρῶν· καὶ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον φθορᾶ, πεπτωκότα, Θεοτόκε ἀνεσώσατο.

Ῥῆθι γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Νεύμασιν ἐπόμενος, τοῦ Διδασκάλου σου γέγονας, Ἀρχιερεὺς, ἀθλοφορικόν τε, ἱερεῖον Ἀπόστολε.

Γλέων ἐντεύξεσι, θεοπειθέσι σε ἔργασαι, τὸν Λυτρωτὴν, τοῖς σὲ ἀνυμνοῦσιν, Ἀνανία Ἀπόστολε.

Ολην σοι ἐπέδησε, τὴν τοῦ θηρός ὄρμην Κύριος, ἐπιφανείς, καὶ φωτὶ ἀρρήτῳ, ἀμαυρώσας τὸ πρόσωπον. *Θεοτοκίον.*

Σὲ πάντες κεντήμεθα, καταφυγὴν καὶ τεῖχος ἡμῶν, Χριστιανοί· σὲ δοξολογοῦμεν, ἀσιγήτως ἀνύμφευτε.

Τοῦ Ὁσίου. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος.

Ονοῦς σου γέγονε σοφὲ, σκίνωμα τῆς Τριάδος, Ῥωμανὲ τῆς Ἁγίας, δεδεγμένος εὐσεβῶς, τὴν γνῶσιν τὴν ἀληθῆ, καὶ προχέων, ἐνθεα διδάγματα.

Ρευμάτων ἔβλυσε πηγὰς, ἢ τιμία σε γλῶσσσα, κελαδοῦσα τὰ θεῖα, καὶ τρανοῦσα ἐμφανῶς, τὴν τοῦ Χριστοῦ πρὸς ἡμᾶς, ἐκ Παρθένου, γέννησιν τὴν ἀφραστον.

Γδου ἐκτρέφεις δαφυλῶς, ταῖς σοφαῖς ὁμιλίαις, καὶ τερπναῖς μελωδίαις, ταῖς διανοίας ἡμῶν, καὶ ἐμπιπλᾶς γλυκασμοῦ, θειοτάτου, Ῥωμανὲ θεσπέσιε. *Θεοτοκίον.*

Πασῶν ὑπάρχεις στρατιῶν, ἀνωτέρα Παρθένε· τὸν ἐκείνων γὰρ Κτίστην, τὸν Υἱὸν τὸν τοῦ Θεοῦ, συνέλαβες ἐν γαστρὶ, καὶ τεκοῦσα, μένεις ἀειπαρθενος.

Ὁ Βίρμος. Σία Κεντό

» **Ο**ὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρα, τῆς ὁμολογίας σου.

Καθισμα τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τοῖς πάθεσι Χριστοῦ, κοινωνὸς ἀνεδείχθης, Ἀπόστολε σοφὲ, καὶ αὐτόπτα τοῦ Λόγου· πιών γὰρ τὸ ποτήριον, ἐτελέσθης δι' αἵματος. Ἀλλ' ὡς σύνθρονος, καὶ κληρονόμος ὑπάρχων, ἐκδυσώπησον, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, αὐτὸν ὡς φιλόανθρωπον.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι, δογματίσας τῷ κόσμῳ ὡς ὁμοούσιον, τοὺς πιστοὺς ὡς ἀληθῶς κατεφώτισας· καὶ αἰρέσεων δειναῖς, ἐρεσχηλίας καθελῶν, παρίστασαι τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύων, τῶν σὲ ὑμνούντων, Ῥωμανὲ θρυμᾶσιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Θεὸν καὶ Κύριον, δι' ἡμᾶς τοὺς φθαρέντας τοῖς ἀμαρτήμασι, τοῦτον ἱκέτευε θερμῶς, τοῦ οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς, καὶ ἀποστρέψαι τὸν θυμὸν, καὶ τὴν ὄργην αὐτοῦ Σεμνῆ, ἀπὸ τῶν πίστει τιμῶντων, καὶ εὐφημούντων ἀπαύστως, τὴν δυναστείαν καὶ τὸ κράτος σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν Σταυρῷ σε ὀρώσα Χριστέ ἡ Μήτηρ σου, ἐκουσίως ἐν μέσῳ ληστῶν κρεμάμενον, κοπτομένη μητρικῶς τὰ σπλάγγνα, ἔλεγεν· Ἀναμάρτητε Υἱέ, πῶς ἀδίκως ἐν σταυρῷ, ὡς περ κακοῦργος ἐπάγης; τὸ γένος τὸ τῶν ἀνθρώπων, ζῶσαι θελῶν ὡς ὑπεράγαθος.

Ῥῆθι δ'. Εἰσακήκησα Κύριε.

Υπό σοῦ παιδευόμενος, ἀθλοφορικῶς τροποῦται τὸν θάνατον, Ἀνανίας ὁ αἰοίδιμος, διὰ σοῦ (*) βραβεῖα κομιζόμενος.

Μαθητῆς ἐχρημάτισας, τοῦ διωκομένου Λόγου αἰοίδιμε, Ἀνανία καὶ Διδάσκαλος, τῆς θεοσεβείας τῷ διώκοντι.

Ενεφάνισε Κύριος, Σαύλῳ ἀομμάτῳ σὲ τὸν κρυπτόμενον, καὶ ὑπέδειξε μεσίτην σε, Ἀνανία τούτῳ τῆς ἰάσεως.

Θεοτοκίον.

Τὸν Θεὸν ὃν ἐκύησας, ἀχραντε Παρθένε, τοῦτον ἱκέτευε, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, λυτρωθῆναι πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

(*) Βέλτιον ἴσως, δι' αὐτοῦ.

Τοῦ Ὁσίου. Χριστός μου δύναμις.

Δοχεῖον γέγονας, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, καὶ πυρίπνοον ζόμα ἀναφωνοῦν, θεῖα μελωδήματα, καὶ καταθέλγον τὰς ψυχάς, Ῥωμανέ τῶν ἀνυμνούντων σε.

Ως λύρα πέφηνας, σὺ ἐπουράνιος, καὶ κισάρα ἢ πᾶσαν πρὸς ἑαυτήν, ἔλκουσα διάνοιαν, τοῖς διηγήμασι τοῖς σοῖς, καὶ τερπνοῖς σου μελωδήμασιν.

Η χάρις ἐπνευσε, καὶ κατεσκήνωσε, τῇ ἀγία ψυχῇ σου τοῦ πανουργοῦ, Πνεύματος πανεύφημε· καὶ σὲ δοχεῖον καὶ σοφόν, θεηγόρον ἀπειργάσατο.

Θεοτοκίον.

Ιὸν ἐξέχεε, ταῖς τῆς προμήτορος, ἀκοαῖς μὲν ὁ ὄφισ· ἀλλ' ἢ Ἄγνη, τοῦτον ἐξετίναξε, τοῦ Ἀρχαγγέλου τῇ φωνῇ, συλλαβοῦσα καὶ τεκοῦσα Χριστόν.

Ὁδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Τοῖς ἐν σάλῳ λιμένα, θεῖον ἢ ἀένναος πηγῇ σε ἔδειξε· τοῖς ἐν ζόφῳ φέγγος, τὸ ἀπρόσιτον φῶς ἀπειργάσατο, Ἀνανία μάκαρ, ὡς φοιτητῇ ἀξιοχρέω, εὐμενῶς ἐν σοὶ ἀναπαυσάμενον.

Ο ὄρων κεκρυμμένα, καὶ πρὸ τῆς γενέσεως εἰδῶς τὰ σύμπαντα, σοὶ τῷ κεκρυμμένῳ, τὸν λαθάνοντα ἥλιον ἔδειξε, τὸν ποτὲ διώκτην, μετ' οὐ πολὺ τῆς πορθουμένης, ὑπ' αὐτοῦ ἀληθείας ὑπέρμαχον.

Καταλήψεως πέραν, ἢ ἀνεξιχνίαστος οἰκονομία σου· δι' αὐτῆς γὰρ Σῶτερ, ὁ φρικτός ἐξουδένωται θάνατος· Ἀνανίας ὅθεν, ὡς νικητῆς καὶ ἱεράρχης, ὑπὲρ σοῦ γεγηθῶς σφαιγιάζεται.

Θεοτοκίον.

Ως Θεὸν συλλαβοῦσαν, τὸν Δημιουργὸν τῶν ἀπάντων καὶ Κύριον, γενεαί σε πᾶσαι, τῶν ἀνθρώπων ἀγνή μακαρίζουσι· καὶ τῶν Ἀσωμάτων αἱ νοεραὶ ταξιαρχίαι, ὡς Μητέρα Θεοῦ σε δοξάζουσιν.

Τοῦ Ὁσίου. Τῷ θεῷ φέγγει σου.

Ως εὐπρεπέστατον ἱερόν, σκεῦος ὡς ἀγνότατον σοφῆ, τοῦ Παρακλήτου ἢ χάρις σε, Ῥωμανέ εὐροῦσα, ναὸν εἰργάσατο, φωτὶ λελαμπρυσμένον, καὶ κατεσκήνωσε.

Σεσαρκωμένον ἢ τὸν Υἱόν, τοῦ Θεοῦ τεκοῦσα ἀληθῶς, σοῦ τὴν ψυχὴν κατεφώτισε,

καὶ τὸν νοῦν ἐνθέου, γνώσεως ἐπλησε, νυκτός σοι ἐπιστάσα, ἢ Ἀειπάρθενος.

Ταῖς συγγραφαῖς σε τῶν ἱερῶν, λόγων πανοίδιμε ὀφθεῖς, ἄρτος τοῖς πᾶσιν ἡδύτατος, πάντας κατευφραίνεις, πάντων φωτίζων τὸν νοῦν, καὶ πάντας ἐκδιδάσκων, γνῶσιν σωτήριον.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἢ τεκοῦσα τὸν τοῦ Πατρὸς, Λόγον τὸν αἰδῖον Ἄγνη, φωτιστικαῖς ταῖς πρεσβείαις σε, φώτισον τὸν νοῦν μου, καὶ ἀποδίωξον, τὸ σκοτός τῆς ψυχῆς μου, πάνταγενε Δέσποινα.

Ὁδὴ ε'. Πλάσθητί μοι Σωτήρ.

Λατρεύειν ζῶντι Θεῷ, μεμαθηκῶς ἱερώτατε, καὶ λύσας πολυσχιδῆ, ἀφρόνων κακόνοιαν, τὴν μίαν ἐδίδαξας, Ἀνανία σέθειν, τρισυπόστατον Θεότητα.

Εδέξω ἐν ταῖς χερσὶ, τῆς Ἐκκλησίας τοὺς οἴκτας, τῷ κυβερνήτῃ Χριστῷ, φοιτήσας Ἀπόστολε· καὶ ταύτην τῷ Πνεύματι, ὡς ὀκκάδα θεῖαν, Ἀνανία ἐκυβέρνησαν.

Ο πλαστουργήσας εὐθῆ, ὁδὸν εὐθύπορον σέλλεσθαι, σοῦ τῷ κλεινῷ μαθητῇ, προσέταξας Δέσποτα, τῆς δικαιοσύνης σου, ἐκλογῆς τὸ Σκεῦος, ἐκκαλύπτων προσευχόμενον.

Θεοτοκίον.

Ως ἐμψυχος Κιβωτός, τὸν Νομοδότην ἐχώρησας· ὡς ἅγιος δὲ Ναός, ἐδέξω τὸν Ἅγιον, ἄνθρωπον γενόμενον, ἐπ' εὐεργεσία, τῶν ἀνδρῶπων Μητροπάρθενε.

Τοῦ Ὁσίου. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Φωτισμοῦ πληρούμενος, καὶ πρὸς ὕψος ἀφρετῶν, ἐνθέων ἀναγόμενος, κατεφρόνησας πάντων τῶν ἐπὶ γῆς· καὶ στύλος οὐράνιος, καὶ φωστήρ εὐσεβείας ἐχρημάτισας.

Σαρκὸς κατεμάρανας, τὰς ὀρέξεις, καὶ ψυχῆν, τὴν σεαυτοῦ ἐκόσμησας, λαμπρόταταις ἀγνείας μαρμαρυγαῖς, καὶ κάλλος ἐράσμιον, ἀρετῶν εὐμορφία περιέθηκας.

Μισήσας τὴν πρόσκαιρον, καὶ ματαίαν καὶ σαθραὶν, καὶ ῥέουσιν ἀπόλαυσιν, τῷ ναῷ τῆς Πανάγνου προσκαρτερῶν, τὸν νοῦν καθηγιάσας, καὶ ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Απαντες προβλέποντες, οἱ Προφῆται τῆ λαυγῶς, τὴν ἐσομένην ὕστερον, ἐκ Παρθένου Χριστέ σου ἐπὶ τῆς γῆς, πανόχραντον γέννησιν, ἐμφανῶς οἱ θεόπται προηγόρευσαν.

Ο Εἰρμός.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην κα-
 » θορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ
 » εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοι· Ἀ-
 » νάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου πολυέλεε.
 Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Ὁ ἐν πρεσβείαις θερμότατος ἀντιλήπτωρ,
 καὶ τοῖς αἰτοῦσι ταχύτατα ὑπακούων,
 δέξαι τὴν δέησιν Ἀνανία ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν
 δυσώπει τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, τὸν μόνον Ἁγίοις
 δοξαζόμενον. Ὁ Οἶκος.

Τῷ φωτισμῷ τῆς ἐλλάμψεώς σου ἐκκαθά-
 ρας, Σωτήρ μου, τὴν ἀχλὺν τῆς ἐμῆς καρ-
 δίας καὶ τὴν πώρωσιν, δίδε μοι λόγον ἀνευφη-
 μῆσαι, καθαρῶ συνειδότι, τοῦ Ἀποστόλου τὰς
 θεαυγεῖς ἀρεταῖς, καὶ τοὺς ἀθλοὺς τοῦ μάκα-
 ρος· πηγὴ γὰρ σὺ εἶ σοφίας, καὶ δοτὴρ ἀγαθῶν
 πολυεὐσπλαγγχε· διὸ τρανώσας τὴν γλῶτταν
 μου, τὸν ἐφύμνιον ὕμνον μου πρόσδεξαι, ὁ μόν-
 ος Ἁγίοις δοξαζόμενος.

Συναξάριον.

Μὴν Ὀκτώβριος, ἔχων ἡμέρας λβ'.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ια'. καὶ ἡ νύξ ὥρας ιγ'.

Τῆ Α'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀ-
 ποστόλου Ἀνανίου.

Στίχοι.

Λίθοις νέμειν θέλοντα μηδαμῶς σέβας,
 Ἀνανίαν βάλλουσι δυσσεβεῖς λίθοις.

Λεύσθη Ἀνανίας Ὀκτωβρίου ἡματι πρώτῳ.

Ὁ ὕτος ὁ Ἅγιος Ἀνανίας ὁ Ἀπόστολος ὑ-
 πῆρχεν ἐκ πόλεως Δαμασκοῦ, ὃς καὶ
 Παῦλον ἐβάπτισε δι' ἀποκαλύψεως, γενόμενος
 Ἐπίσκοπος ἐν τῇ αὐτῇ πόλει. Τελῶν οὖν πολ-
 λαῖς ἰάσεις ἐν Δαμασκῷ, καὶ ἐν Ἐλευθερουπό-
 λει, καὶ πολλοὺς πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ἐπισπώ-
 μενος πίστιν, ὑπὸ Λουκιανοῦ Ἡγεμόνος τύπτε-
 ται βουνεύροις, καὶ τὰς πλευρὰς ξέεται, καὶ
 λαμπάσι καταφλέγεται· καὶ ἐξωσθεὶς τῆς πό-
 λεως, λιθοβολεῖται· καὶ οὕτω πληροῖ τὸ μαρ-
 τύριον, καὶ πρὸς τὰς αἰωνίους σκηναῖς ἀπαίρει.
 Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡ-
 μῶν Ῥωμανοῦ, τοῦ Ποιητοῦ τῶν Κοντακίων.

Στίχ. Καὶ πρὶν μὲν ὕμνει Ῥωμανὸς Θεὸν Λόγον·
 Ὑμνεῖ δὲ καὶ νῦν, ἀλλὰ σὺν τοῖς Ἀγγέλοις.

Ὁ ὕτος ὁ ἐν Ἁγίοις Ῥωμανὸς ὑπῆρχεν ἀπὸ
 Συρίας, ἐκ τῆς Ἐμεσηνῶν πόλεως, Διὰ

κονος γενόμενος τῆς ἐν Βηρυτῶ ἀγίας Ἐκκλη-
 σίας. Καταλαβὼν δὲ τὴν Κωνσταντινούπολιν,
 ἐν τοῖς χρόνοις Ἀναστασίου τοῦ Βασιλέως, κα-
 τέμενεν ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου,
 τῆς ἐν τοῖς Κύρου, ἐν εὐλαβείᾳ διάγων, καὶ
 διανυκτερεύων ἐν τῇ παννυχίδι τῶν Βλαχερνῶν.
 Ἐπετέλει οὖν ἐκεῖσε τὴν παννυχίδα, καὶ πάλ-
 λιν ὑπέστρεφεν ἐν τοῖς Κύρου, ἐνθα καὶ τὸ χά-
 ρισμα τῆς συντάξεως τῶν Κοντακίων ἔλαβεν,
 ἐπιφανείσης αὐτῷ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου
 κατ' ὄναρ, καὶ τόμον χάρτου ἐπιδούσης, καὶ
 κελευσάσης αὐτὸν καταφαγεῖν. Ἐδοξεν οὖν ἀ-
 νοῖξαι τὸ στόμα, καὶ καταπιεῖν τὸν χάρτην·
 ἦν δὲ ἡ Ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων· καὶ εὐθέως
 ἔξυπνος γενόμενος, ἀναβὰς ἐν τῷ Ἄμβωνι, ἤρ-
 ξατο ψάλλειν· Ἡ Παρθένος σήμερον, τὸν
 ὑπερουσίον τίκτει· καὶ ποιήσας καὶ τῶν
 λοιπῶν Ἐορτῶν τὰ Κοντάκια, ἀλλὰ δὴ καὶ
 τῶν ἐπισήμων Ἁγίων, ὡς εἶναι τὸ πλῆθος
 τῶν ὑπ' αὐτοῦ γενομένων Κοντακίων ὑπὲρ τὰ
 χίλια, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων
 Μιχαὴλ ἐκ τῆς Μονῆς Ζώβης, καὶ τῶν σὺν αὐ-
 τῷ λς'. Ἁγίων Μοναχῶν, τῶν μαρτυρησάντων
 ἐν τῇ ἐνορίᾳ Σεβαστουπόλεως.

Στίχ. Τμηθεὶς Μιχαὴλ σὺν μαθηταῖς τρισδέκα,
 Χορῶ συνήφθη τῶν Μοναστομαρτύρων.

Ὁ ὕτοι οἱ Ἅγιοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς Βασιλείας
 Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης, καθεζόμενοι
 ἐν Μοναστηρίῳ λεγομένῳ Ζώβη, πλησίον Σεβα-
 στουπόλεως. Ἐκστρατεύσας δὲ Ἀλεῖμ ὁ Ἀ-
 μηραῖς τῶν Ἀγαρηνῶν κατὰ τῆς χώρας ἐκεῖνης,
 ἐκράτησε τοὺς Ἁγίους· οἱ δὲ Ὁσιοὶ Πατέρες
 ἀντέστησαν αὐτῷ, κραταιούμενοι τῇ δυνάμει
 τοῦ Χριστοῦ· καὶ ζῆς ἐν μέσῳ Μιχαὴλ ὁ ὀσι-
 ώτατος Ἡγούμενος, καὶ κατηγήσας, ὠδήγησε
 πάντας πρὸς τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον· καὶ
 πρῶτοι τοὺς αὐχένας κλίναντες, ἀπετμήθησαν·
 εἶθ' οὕτως ὁ πανόσιος Μιχαὴλ.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων ἐξ Ὁσιο-
 μαρτύρων ξίφει τελειωθέντων.

Στίχ. Ἐξ συμμονασταὶ τοὺς ἑαυτῶν μανδύας
 Ἄθλοις ἐρυθραίνουσι τοῖς διὰ ξίφους.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
 Δομνίνου.

Στίχ. Δεινὴν Δομνῖνος συντριβὴν σκελῶν φέρων,
 Ὑποσκελισμούς τῆ Σατᾶν κατασχύνει.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἀπὸ Θεσσαλονίκης· τοῦ δὲ Μαξιμιανοῦ βασιλεία κτίζοντος ἐν Θεσσαλονίκη, ὡς Χριστιανὸς ἐκρατήθη, καὶ τῷ βήματι παρέστη αὐτοῦ, ὃς καὶ μετ' ὀργῆς εἶπε πρὸς αὐτόν· Διὰ τί, ἐμοῦ προκαθημένου τῇ πόλει, τολμᾷς Θεὸν ἕτερον ὁμολογεῖν; ἀλλὰ θῦσον τοῖς θεοῖς, εἰ βούλει ζῆν. Τοῦ δὲ μὴ πειθουμένου, ἐκέλευσε καταξαινεσθαι τοῦτου τὸ σῶμα. Ὡς δὲ ἑώρα ἑαυτὸν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου καταμωκώμενόν τε καὶ γελώμενον, ἐκέλευσε πρὸ τῆς πόλεως ἀπενεχθέντα, συντριβῆναι τὰ σκέλη· καὶ τοὺς πόδας ἀποκοπεῖς ὁ Ἅγιος Μάρτυς, ἑπτὰ ἡμέρας διεκαρτέρει ζῶν, μὴ μεταλαβὼν τροφῆς· καὶ τῷ θεῷ οὕτως εὐχαριστῶν, παρέδωκεν αὐτῷ τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σε πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Σαλπίζετω ἐμφρόνως, ἡ θεόλεκτος ποιμνὴ εὐήχῳ σάλπιγγι, τοὺς ἄθλους τοῦ ποιμένου, Ἀνανίου βοῶσα, τῷ αὐτῆς Ποιμενάρχῃ Χριστῷ· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δοξάζετω Θεοῦ σε, μαθητὴν Ἀνανία, καὶ ἱεράρχην σεπτὸν, καὶ Μάρτυρα τῶν θείων, παθημάτων φωνοῦσα, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία Χριστῷ· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οὐ θανάτου τῷ δέει, ἀλλὰ πόθῳ τῆς ποιμνῆς ἀποκρυπτόμενος, τὸν λύκον ὡσπερ ἄρνα, ὀρών τιθασσευθέντα, Ἀνανίας ἐκραύγαζεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκιωθεὶς ἐπεφάνης εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διό σου τὴν Μητέρα, εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαρίστως κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ὁσίου. Οἱ παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Τὴν Θεοτόκον Μαρίαν, θεόφρον ἔσχες διδάσκαλον, συνετίζουσαν σε καὶ μυοῦσαν, καὶ ψάλλειν προτρέπουσαν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν σῶν ῥημάτων ὁ φθόγγος, τὴν οἰκουμένην ἐπλήρωσε, καὶ τερπνῶς μελωδεῖν τῆς ἀνθρώπων, Χριστῷ παρεσκεύασεν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εξέλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς φαινότατος ἥλιος, Ῥωμανὲ καὶ πυρσὸς καταυγάζων, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νῦν μακαρίζουσι πᾶσαι, αἱ γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων σε, Θεοτόκε ἀγνή ὡς προέφης, καὶ πίστει δοξάζουσιν· Εὐλογημένος πάνταγνε, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Ὁδὴ η'. Ἑπταπλασίως καίμινον.

Ενακουστέιν ἐνόμιζεν, Ἀνανίας ὁ ἐνδοξος, ἐξ ἀρπακτικῆς, τοῦ πυρθητοῦ τῆς ποιμνῆς σου, δυνάμεως Δέσποτα, τὴν ὑπὲρ λόγον ἄμειψιν, πρὸς ποιμαντικὴν· ὅθεν σκιρτῶν ἀνεβόα· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αγγαλιάσθω σήμερον, καὶ σκιρτάτω τῷ πνεύματι, ἡ πανευκλεῆς, καὶ μακαρία πόλις σου, τὴν σὴν εὐμοιρήσασα, ἐπιστασίαν ἐνδοξε, καὶ εὐχαριστοῦσα τῷ Σωτῆρι βοάτω· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ζωοποιῶ προστάγματι, Ἀνανία ὑπέρτιμε, τὴν φωτοποιὸν τοῦ ὀραθέντος δύναμιν, τῷ Σαύλῳ ἐκήρυξας, καὶ ἀπεκρούσω πῆρῳσιν, τὰς ἀλεξιμάκους, ἐπιθείς σου παλάμας, φολίδας δρακοντείους, ἐκβαλὼν ὡς λεπίδας, βῶν· Ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Η ἐν ἀνάγκαις σωζουσα, καὶ θερμῶς προστατεύουσα, πάντας τοὺς ἐν θλίψει, Παναγία Δέσποινα, σπλαγγνίσθητι σῶσόν με, καὶ πεπτωκότα ἔγειρον, χεῖρα βοηθείας, πρὸ τοῦ τέλους διδοῦσα, μὴ νύξ με τοῦ θανάτου, καταλάβῃ ὑπνοῦντα, ἵνα σε κατὰ χρέος, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Νόμων πατρῶν.

Πᾶσαν τοῦ κόσμου τὴν τερπνότητα, καὶ τρυφὴν καὶ δόξαν ἀποσεισάμενος, τὴν ψυχὴν σε ἀνεπτέρωσας, πρὸς τὰς ἀνω χορείας, πρὸς τὰς ἐκείνων, δόξας καὶ λαμπρότητας σοφῆς, πρὸς τὰ κάλλη τὰ ἄρρητα, πρὸς μονὰς τὰς ἐκεῖσε, πρὸς φῶς τῆς θραρχίας κραυγάζων· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῷ θείῳ πόθῳ πυρπολούμενος, ταῖς ἀναβάσεις ἔθου ἐν τῇ καρδίᾳ σου, καὶ ἀσώματον ἐν σώματι, πολιτείαν ἐκτίσω· τὰς τῶν

Ἀγγέλων τάξεις, ἐκμιμούμενος σοφέ, τοῖς ἐκείνων ἐπόθησας ἐν κόσμῳ μελωδίας, ἐν πίστει Ρώμανέ ἀνακράζων· Σέ ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἑψηγορία τῶν ἐνθέων σου, καὶ γλυκυτάτων λόγων μακαριώτατε, Ῥωμανέ πᾶσαν διάνοιαν, καταθέλγεις ἀνθρώπων καὶ κατευφραίνεις, οἷά τις τροφεὺς πλουτοποιός, καὶ φωτίζεις φαιδρότατα, καὶ βοᾶν ἐκδιδάσκεις· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἰσοθεῖα δελεάσας με, ὁ βροτοκτόνος ὄφις ὁ σκολιώτατος, ὡς αἰχμάλωτον ἀφήρπασε, τρυφῆς τοῦ Παραδείσου· ἀλλ' ὁ Δεσπότης φύσει ὁ Υἱὸς ὁ τοῦ Θεοῦ, σαρκωθεὶς, ἐπεδήμησεν, ἐκ Παρθένου Μαρίας, καὶ ἤρέ με πρὸς ὑψος θεώσας· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Νόμων** πατρῶν οἱ μακαριστοί, ἐν Βαβυλῶνι Νεοὶ προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν, προσταγῆς ἀλογίστου· καὶ συνημμένοι, ὧς οὐκ ἐχωνεύθησαν πυρὶ, τοῦ κρατοῦντος ἐπάξιον ἀνέμελπον τὸν ὕμνον· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ 9. Σέ τὴν ἀπειρόγαμον.

Ἐλυσας πανεύφημε, τὸ σκότος τὸ τῆς ἀγνωσίας, φῶς δὲ ἀληθῶς ἐξήστραψας, Δαμασκῶ τρισυπόστατον· ἀλλὰ ὡς φιλότεινος πατήρ, καὶ φιλόστοργος ποιμενάρχης, ὀρθοδοξοῦσαν ταύτην φύλαττε.

Ταύτην τὴν ἐτήσιον, πανήγυριν ἐπιτελοῦντες, δεῦτε φωταυγεῖ ἐκλάμποντες, τῆς ψυχῆς ἀξιώματι, τοῦ τῆς Τριάδος, λατρευτοῦτε καὶ κήρυκος Ἀνανίου, τὴν τριφεγγῆ ἀρετὴν μέλψωμεν.

Ὡς τῆς ὑπὲρ ἀνθρώπων, ἀξίας μάκαρ Ἀνανία! ὡς γὰρ μαθητῆς ἠγάπησας, ὡς ποιμὴν ἀναπέπαυσαι, καὶ ὡς ἀθλοφόρος, τῷ Χριστῷ συνδεδόξασαι, τοῖς στεφάνοις μαρτυρικῶς ἀγλαϊζόμενος.

Θεοτοκίον.

Ἀχραντε πανάμωμε, τὸ σκεῦος τὸ τῆς εὐωδίας, αἴτησαι Χριστὸν ὃν ἔτεκες, Βασιλεῖ μὲν τὰ τρόπαια· τοῦ τῆς δουλείας δὲ ζυγοῦ, δοῦναι τὴν ἀνεσιν τῷ λαῷ σου· σέ γὰρ ἀπαυστως μεγαλύνομεν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Ταῖς ἀνωτάταις ἔνδοξε, χορείαις συνήφθης τῶν Ἀσωμάτων, ἔνθα ἡ ἀνεκραστος ὑπάρχει εὐφροσύνη, καὶ διήνεκῆς ἀπόλαυσις· ἔνθα ἐκείνο, τῆς Θεαρχίας φάος ὑπάρχει καὶ χαρὰ· ἔνθα ἡ ἀνεκλάλητος, δόξα μακαριώτατε.

Μετὰ Δικαίων ἔνδον, εἰς Θεοῦ θείαν δόξαν κατασηκνωσας, βλέπεις τὴν τερπνότητα, τὴν ἀφραστον ἐκείνην· βλέπεις τὴν τρυφήν τὴν ἀληκτον· βλέπεις τὰ κάλλη τῶν οὐρανῶν, τὰ ὄντως ἐράσμια σοφέ· βλέπεις Πατριαρχῶν τὰς χορείας, Ῥωμανέ ἔνδοξε.

Σοὺ τὴν φωσφόρον μνήμην, τοὺς πιστῶς ἐκτελοῦντας, ἐκ τῶν κινδύνων λύτρωσαι, πρεσβείαις σου θεόφρον, καὶ ἐκ πάσης βλάβης, Ῥωμανέ καὶ θλίψεως τοῦ ἀλλοτρίου, καὶ τῆς ἐπουρανίου ἀξίωσον τυχεῖν, δόξης καὶ βασιλείας, τῆς ἀνω μακαριώτατε.

Ὡραϊσμένος κάλλει, ἀσυγκρίτῳ θεόφρον τῷ τῆς Τριάδος, καὶ πεποιημένος λαμπρότητας ἐξαστράπτεις, καὶ περιχαρῶς πανόλβιε περιπολεύεις, περὶ τὸν θρόνον ὄντως τοῦ Κτίστου καὶ Θεοῦ· ἔνθα ἐορταζόντων ὁ ἦχος, Ῥωμανέ ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ἦπὸ τῆς παλαι πτώσεως, ἀνθρώπων τὸ γένος, τοῦ πρωτοπλάστου, γέγονεν αἰχμάλωτον Παρθένε θεοτόκε, καὶ δεδουλωμένον πάθει τῆς ἀμαρτίας· ἀλλ' ὁ ἐκ σοῦ τεχθεὶς ὑπεράγαθος Θεός, τοῦτο τῇ ἑαυτοῦ εὐσπλαγχνία ἀνεκαλέσατο.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ἀ**πορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀξίαν· ἰλιγγιᾶ δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος, ὑμνεῖν σε θεοτόκε· ὁμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα, τὴν πίστιν δέχου· καὶ γὰρ τὸν πόθον οἶδας, τὸν ἔνθεον ἡμῶν· σὺ γὰρ Χριστιανῶν εἰ προστάτις, σέ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον

Τοῦ Ἀποστόλου. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ἀρχαῖος μαθητῆς Χριστοῦ, γεγονώς Ἀνανία, τῷ νέῳ τὴν ἀνάβλεψιν, μαθητῆ σὺ βραβεύεις, Παύλῳ τῷ θείῳ· διό σε, σὺν αὐτῷ εὐφημοῦμεν, ὡς ἱεράρχην ἔνθεον, ὡς Ἀπόστολον θεῖον, ὡς ἀληθῆ, Μάρτυρα καὶ κήρυκα θεηγόρον, καὶ πρεσβευτὴν θερμότατον, πάσης τῆς οἰκουμένης.

Τοῦ Ὁσίου, καὶ Θεοτοκίου ὁμοῦ.

Εν θεοπνεύστοις ἄσμασι, κατετραίνωσας μάκαρ, τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀπόρρητον, θείαν οἰκονομίαν, καὶ ὕμνοις ἔστεφας πάντας, Ῥωμανέ τοὺς Ἁγίους· μεθ' ὧν φαιδρῶς ἀνύμνησας, τὴν ἀγνήν καὶ Παρθένον, καὶ ἀληθῆ, τοῦ Θεοῦ Μητέρα πάνσοφε Πάτερ· μεθ' ἧς ἡμῶν μνημόνευε, παρεστῶς τῇ Τριαδί.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'. Ανατολίου.

Μαθητὰ τοῦ Σωτῆρος, ἀρχιεράρχα ἐνδοξε, κλέος Μαρτύρων, Ἀναμία φωστήρ φαινότατε, ἡμῶν δέ πολιοῦχε, ἐκτενωῶς ἰκέτευε, ῥυσθῆναι τὴν ποιμνὴν σε ἐκ κινδύνων, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ τοῦ παραδόξου.

Ἦθη τὰ μακρὰν ποιῶντά με, τοῦ ἀγαθοῦ σου Υἱοῦ, ἀγαθὴ καὶ πανάμωμε, πόρρωθε ἀπέλασον, τῆς ἀθλίας καρδίας μου· καὶ τὸν ζητοῦντα καὶ ὠρυόμενον, καταπιεῖν με κἀκίστον λέοντα, ὄφιν τὸν δόλιον, σκολιὸν καὶ δράκοντα, τὸν πονηρὸν, σύντριψον τῷ κράτει σου, ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔβλεψεν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίως φρικτῶς ἐκύησεν· ἐκλαίει κρίζουσα· Οἴμοι τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, σταυρῷ προσήλωσε;

Καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Β' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης τῆς Παρθένου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὰ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων τρία.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τερέων ἐν χρίσματι, καὶ Μαρτύρων ἐν αἵματι, τῷ Θεῷ προσήγγισας, τελεώτατα, Κυπριανέ παναοίδιμε· τὸ ἄνθος τῆς φύσεως· ἡ τῶν λόγων καλλονή· τῆς σοφίας ἀκρόπολις, τῆς ὀρθότητος· τῶν δογματῶν ἡ σταθμὴ· τῶν

κανόνων, παναρμόνιος εὐθύτης Ἐκκλησιῶν ἡ εὐπρέπεια.

Τῶν ἀθλούντων τὴν εὐκλειαν, τῶν Μαρτύρων τὸν στέφανον, ὑπογράφων ἔπεισας τοὺς θεόφρονας, κατατολμᾶν γενναϊότατα, ποικίλων κολάσεων, καὶ δεσμῶν καὶ φυλακῆς, καὶ σωμάτων γυμνώσεως, καὶ στρεβλώσεων, καὶ κρυμοῦ δριμυτάτου καὶ μαστίγων, καὶ θανάτου τελευταῖον, Κυπριανέ πανσεβάσμιε.

Επῶδαῖς ταῖς τοῦ δαίμονος, τὰς ὡδὰς τὰς τοῦ Πνεύματος, καὶ Σταυρῷ τὸ τρόπαιον, ἀντιτάξασα, τὴν παρθεनीαν ἐτήρησας· καὶ Μάρτυς ἀήττητος, προσηνέχθης τῷ Χριστῷ, ἱερώτατον σφάγιον· ὅθεν ἔτυχες, τῶν στεφάνων τῆς νίκης, Ἰουστίνα, τῶν Παρθένων καὶ Μαρτύρων, κεκοσμημένη φαιδρότησι.

Δόξα, Ἦχος β'.

Διδασκαλίαν τῆς πλάνης, καὶ γνῶσιν τῶν εἰδώλων, ἀπεδύσω ἀληθῶς, καὶ Σταυρὸν ἡμφιάσω, ὄπλον εἰς σωτηρίαν, Κυπριανέ παμμακάριστε. Ἐρρίψας τὰς βίβλους τὰς μαγικάς, τὸν ἄνθρωπον ἀπέθου τὸν παλαιὸν, καὶ ὤκησεν ἐν σοὶ θεογνωσίᾳ, ἡ Τριάς ἡ ὁμοούσιος. Αὐτὴν ἰκέτευε Ἱεράρχα, σὺν Ἀγγέλοις τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Πάντων, θλιβομένων ἢ χαρὰ, καὶ ἀδικουμένων προστάτις, καὶ πενομένων τροφή, ξένων τε παράκλησις, χειμαζομένων λιμῆν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καταπονεμένων, σκέπη καὶ ἀντίληψις, καὶ βακτηρία τυφλῶν, Μητὴρ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σὺ ὑπάρχεις· Ἀχραντε σπεῦσον, δυσωποῦμεν, ῥύσασθαι τοὺς δούλους σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εὐλῶ, τοῦ Σταυροῦ σε Ἰησοῦ, προσαναρτηθέντα ὀρώσα ἡ ἀπειρογάμος, ἐκλαίει καὶ ἔλεγε· Τέκνον γλυκύτατον, ἵνα τί ἐγκατέλιπες, ἐμέ τὴν τεκοῦσαν, μόνην φῶς ἀπρόσιτον, τοῦ προανάρχου Πατρὸς; Σπεῦσον καὶ δοξάσθητι ὅπως, δόξης ἐπιτύχωσι θείας, οἱ τὰ θεῖα πάθη σου δοξάζοντες.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος β'.

Τὸν φωστήρα τὸν θεολαμπῆ, τὸν τοῦ Παύλου συνόμιλον, καὶ ἔργοις συμμετόχον, Κυπριανὸν εὐφημήσωμεν· μετ' Ἀγγέλων γὰρ ἀγάλλεται, λαβὼν τὸ στέφος τῆς ἀφθαρσίας

παρά τοῦ μόνου Θεοῦ, καὶ πρεσβεύει, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Α ἄλην, κραταιὰν καταφυγὴν, καὶ ἰσχύος πύργον καὶ τείχος, ἀκαταμάχητον, ὄντως οὐ κεντήμεθα, εἰμὴ σέ Πάναγνε· καὶ πρὸς σέ καταφεύγομεν, καὶ σοὶ ἐκβοῶμεν· Δέσποινα βοήθησον, μὴ ἀπολώμεθα· δείξον εἰς ἡμᾶς τὴν σὴν χάριν, καὶ τῆς δυναστείας τὴν δόξαν, καὶ τῆς εὐσπλαγγίας σου τὸ μέγεθος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ο ἄτε, ἡ ἀμίαντος Ἀμνάς, ἔβλεψε τὸν ἴδιον Ἄρνα, ἐπὶ σφαγὴν ὡς βροτὸν, θελόντα ἐλκόμενον, θρηνοῦσα, ἔλεγεν· Ἀτεκνωῶσαι νῦν σπευδεῖς με, Χριστέ τὴν τεκοῦσαν· τί τοῦτο πεποίηκας, ὁ λυτρωτὴς τοῦ παντός; Ὅμως, ἀνυμνῶ καὶ δοξάζω, σοῦ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἀκραν ἀγαθότητα Φιλάνθρωπε.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'. Καὶ τρόπων μέτοχος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Μέλπω μάκαρ σου τὴν κυπρίζουσαν χάριν.

Ὤδὴ α'. Ἦχος δ'.

Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Μετὰ τῆς ὑπερκοσμίου τάξεως, νῦν ἀυλιζόμενος, ὧ ἱερά καὶ θεία κεφαλή, οὐρανόθεν ἐπίβλεψον, καὶ τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντας σε, ταῖς σαῖς πρεσβείαις περιφρούρησον.

Εν ζόφῳ τῆς ἀγνωσίας πρότερον, δεινῶς κρατούμενος, καὶ ψυχολέθροισ πάθεισ σαρκὸς, ἀκράσια πυρούμενος, μεταβολὴν παράδοξον, εὖρες ἀθρώως παμμακάριστε.

Λοιμῶν μὲν ἐπὶ καθέδραν πρότερον, Πάτερ ἐκάθισας, καὶ ἐν καθέδρᾳ πάλιν τὸν Χριστὸν, πρεσβυτέρων ἐδόξασας, ἀλλοιωθεὶς σαφέστατα, τῇ τοῦ Ὑψίστου θεία χάριτι.

Θεοτοκίον.

Παρθένος μετὰ τὸν τόκον ἔμεινας· αὐτὸν γὰρ τέτοκας, τὸν Ποιητὴν τῶν ὄλων καὶ Θεὸν, ἀσυνήτως καὶ ξένως ἡμῖν, ἐπιφανέντα σώματι, Θεογεννητορ Μητροπάρθενε.

Ottobre.

Μουσείο Τυπᾶλδων Ἰακωβάτων

Ὤδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ο ἄς Παῦλος πρὸς τὸν Χριστὸν, τὴν τῆς ψυχῆς, μεταβαλὼν ἔφεσιν, Κυπριανέ πάνσοφε, τούτου μαθητὴς ἐχρημάτισας.

Μνηστεύεται σε Χριστὸς, ἀντὶ χιτῶνος τῶν παθῶν δόξης σοι, καταστολὴν δωρούμενος, καὶ ἀναγεννήσεως ἔνδυμα.

Α λείπτῃς ἀσκητικὸς, προγεγονῶς, καρτερικὸς ὕστερον, Κυπριανέ πανεύφημε, Μάρτυς ἀληθείας γεγένησαι.

Θεοτοκίον.

Κυρίως καὶ ἀληθῶς, σέ Θεοτόκον οἱ πιστοὶ σέβομεν· σὺ γὰρ Θεὸν τέτοκας, σάρκα γεγονότα Παναμίωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου
» Χριστέ κράζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Παιδευθεὶς ἐν τῇ πλάνῃ ἐπιμελῶς, ὡς ὁ Παῦλος ἐκλήθης ἐξ οὐρανοῦ, σταυρῷ ὀδηγούμενος, πρὸς τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως· τῆς γὰρ σεμνῆς Παρθένου, τῷ πόθῳ φλεγόμενος, δι' αὐτῆς ἡρμόσθης, τῷ Πλάστῃ τῆς κτίσεως· ὅθεν θριαμβεύσας, τοῦ ἐχθροῦ τὸ ἀνίσχυρον, σὺν αὐτῇ κατηξίωσαι, τοῦ χοροῦ τῶν Μαρτύρων. Κυπριανέ ἱερώτατε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Λογισμοῖς ὀλισθαίνων τοῖς πονηροῖς, εἰς βυθὸν κατηνέχθην ἀμαρτιῶν· καὶ στένων κραυγάζω σοι, ἐκ καρδίας Πανάχραντε· Ἐν ἐμοὶ θαυμαστόωσον, τὸ πλούσιον ἔλεος, καὶ τῆς σῆς εὐσπλαγγίας, τὸ ἄπειρον πέλαγος, καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου, τὸν ἀμέτρητον πλοῦτον· καὶ δός μοι μετάνοιαν, καὶ τοῦ βίου διόρθωσιν, ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναι μοι· σέ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ Ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαξε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν Κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγγνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου

τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε· ἢ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγγνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνοῦσιν, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

ᾠδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ανανήψας Θεοφάντορ τῆς πρὶν μανίας, δαιμονικὴν ἀπάτην, καὶ ψυχόλεθρον πλάνην, πᾶσιν ἐθριάμβευσας, καὶ χαίρων ἐκραύγαζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ρωμαλέως Ἰουστὶνα κραταιουμένη, καὶ τὴν ἀγνὴν Παρθένον καὶ κεχαριτωμένην, σφόδρα ἰκετεύουσα, τοὺς βρόχους διέφυγες, καὶ τὰ τῶν ἐχθρῶν μηχανήματα.

Στηριζομένη τῇ πίστει τοῦ σοῦ Νυμφίου, καὶ τοῦ Σταυροῦ τὴν δύναμιν, περιβεβλημένη, δαίμοσιν ἀνάλωτος, βοῶσα διέμεινας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Οκατὰ φύσιν ἐλεύθερος τὴν ἰδίαν, δούλου μορφήν ἐπτώχευσε, χρηστότητος πλούτῳ, Μῆτερ ἀειπάρθενε, ἐκ σοῦ καθ' ὑπόστασιν, ὅλον προσλαβὼν τὸ ἀνθρώπινον.

ᾠδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Υπέρμαχον σαφῶς, τὴν ἀγνὴν Θεομήτορα, πλουτήσασα Ἰουστὶνα, τὴν σεπτὴν παρθενίαν, ἐτήρησας ἀμώμητον.

Τὸ ἔμψυχον Θεοῦ, καὶ τερπνότατον ἄγαλμα, τιμήσωμεν Ἰουστίναν, τὸ ἀπόθετον κάλλος, τὸ ἄσυλον ἀνάθημα.

Ηνώμφη τοῦ Χριστοῦ, ἡ γνησία καὶ ἄσπιλος, τὴν ἄθλησιν τῇ ἀσκήσει, προσλαβοῦσα δικαίως, διπλοῦν στέφος κομίζεται.

Θεοτοκίον.

Νοῦς οὐκ ἀγγελικὸς, οὐκ ἀνθρώπινος δύναται, τὸ ἄφραστον ἐρμηνεύσαι, καὶ παραδόξον θαῦμα, τοῦ τόκου σου Πανάχραντε.

ᾠδὴ ς'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Κακίας, τὸν πυθμένα τὸν κάτω κατείληφας· τῆς ἀκροτάτης δὲ πάλιν, ἀρετῆς ἀνῆλθες Πάτερ εἰς ὕψος, παραδόξως, ἀλλοιωθεὶς τῷ θείῳ Βαπτίσματι.

Υπῆρξας, ὑπηρετῆς δαιμόνων τὸ πρότερον· ἀλλὰ Χριστοῦ Θεοφάντορ, μαθητῆς ἐσῆσπερον ἀνεδείχθης, διαθέσει, τῶν ὀρεκτῶν ποθήσας τὸ ἔσχατον.

Πολλοὺς σὺ, τῷ Δεσπότη προσήγαγες Μάρτυρας, πραγματειῶν τὴν μεγίστην, ὑποφαίνων αἷματι βραχυτάτῳ, βασιλείαν, τῶν οὐρανῶν θεόφρον ὠνήσασθαι.

Θεοτοκίον.

Ρῆξόν μου, τὰς σειρὰς τῶν πταισμάτων Θεόνυμφε, τῆς ἀμαρτίας τοῦ νόμου, τῆς ζωῆς τῷ νόμῳ ἐλευθερίαν, δωρουμένη, ἡ Δοτῆρα τοῦ νόμου κυήσασα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
» **Ε**κκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λυ-
» **θ**ρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἴκτου, ἐκ τῆς
» **π**λευρᾶς σου ρεύσαντι αἷματι.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχαῖς.

Ως Ἱεράρχην τίμιον, καὶ Ἀθλητὴν στερρότατον, ἡ οἰκουμένη ἀξίως γεραίρει σε, Κυπριανέ αἰοῖδιμε· καὶ τοῖς ὕμνοις δοξάζει, τὴν ἀγίαν σε μνήμην, αἰτοῦσα πάντοτε, πταισμάτων ἄφεσιν, διὰ σοῦ δωρηθῆναι τοῖς μέλησιν Ἀλληλουῖα.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν σοφὸν Ἱεράρχην τιμήσωμεν, ὡς ποιμένα σοφὸν καὶ διδάσκαλον· ὅτι ἐξ ἀκανθῶν πλάνης ἠνθησεν, ὥσπερ ῥόδον τερπνότατον, καὶ ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς κατεμύρισεν, ἱαμάτων ὀδμαῖς, καὶ βολαῖς θαυμαίων· ὥστε ψάλλειν ἡμᾶς τοῦ Δαυὶδ τὴν ᾠδὴν· Ἀλληλουῖα.

Συναξάριον.

Τῆ Β'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κυπριανοῦ, καὶ Ἰουστίνης τῆς Παρθένου.

Στίχοι.

Ἄλγεϊ Σατανᾶς, τὸν πάλαι φίλον βλέπων,
εἶπει φιλοῦντα συνθανεῖν Ἰουστίνῃ.

Τμήθη δευτερίῃ σὺν Ἰουστίνῃ Κυπριανός.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, ἐπὶ Δεκίου τοῦ Βασιλέως, εὐγενὴς καὶ πλούσιος, φιλόσοφος καὶ μάγος ἄκρος· ἠγρεῦθη δὲ πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν παρὰ Ἰουστίνης τῆς Παρθένου καὶ Χριστιανῆς, πάσας τὰς δαιμονικὰς αὐτοῦ ἐνεργείας, ὡς ἰστον ἀράχνης διαλυσάσης, ὀρμωμένης καὶ αὐτῆς ἐξ Ἀντιοχείας. Ἄνῃρ γάρ τις Ἕλλην, Ἀγλαΐδας λεγόμενος, ἔρωτι τοῦ κάλλους αὐτῆς τρωθεῖς, καὶ μὴ τυχὼν τοῦ σκοποῦ, προσῆλθε τῷ Κυπριανῷ· ὁ δὲ ἐκ τρίτου δαίμονας ἐναποσειλάσας

πρὸς τὴν Κόρην, ἤνυσεν οὐδέν. Ὡς γοῦν ἔγνω τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἀπρακτοῦσαν, ἐβαπτίσθη, καὶ κατακαύσας τὰ μαγικά αὐτοῦ βιβλία, ἐπίστευσε τῷ Κυρίῳ· γίνεται δὲ τελευταῖον καὶ Ἐπίσκοπος. Καὶ πολλοὺς ὀδηγήσας πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ τῆς Δαμασκῆς Κόμητος σὺν Ἰουσίῃ· καὶ τὰς πλευρὰς ξέονται· καὶ σιδηρῶ τηγάνῳ ἐμβαλλονται· καὶ ἐπὶ Νικομήδειαν ἀπαχθέντες, ταῖς κεφαλὰς ἀφαιροῦνται. Ὁ δὲ μέγας Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, οὐχ ἕτερον, ἀλλ' αὐτὸν ἐραστὴν τῆς Παρθένου φησί. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις ἐν τῷ αὐτῶν Μαρτυρείῳ, τῷ ὄντι πέραν ἐν τοῖς Σολομῶντος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφίλου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. « Ἐναντίον μου σὴ τελευταῖα τιμία »,·

Λέγει Θεὸς σοὶ τῷ φίλῳ Θεοφίλῳ.

Ο ὁσῖος Πατὴρ ἡμῶν καὶ ὁμολογητὴς Θεοφίλος, ὑπῆρχε Μοναχὸς εὐλαβὴς, ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου· οὗ τὴν ἀθεότητα ἰδὼν, καὶ τὴν πρὸς τὰς ἀγίας Εἰκόνας πονηρὰν ἐπίθεσιν, ἤλθε κατὰ πρόσωπον αὐτῷ παρρησιασάμενος, καὶ ἤλεγξεν, ἄθεον αὐτὸν ἀποκαλῶν καὶ παράνομον, καὶ τοῦ Ἀντιχρίστου πρόδρομον. Ὄθεν, εἰς θυμὸν καὶ ὄργην τοῦ βασιλέως κινήθη, τύπτεται σφοδρῶς, καὶ εἰς φυλακὴν ἐμβαλλεται, καὶ λιμοκτονεῖται ἰκανῶς· καὶ πάλιν τῆς φυλακῆς ἐκβληθεὶς, καὶ μὴ πεισθεὶς, εἰς ἔξορίαν πέμπεται· ἀκείσε τῷ Θεῷ εὐχαριστῶν, τὸ πνεῦμα αὐτῷ παρέθετο.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Ιεραρχίας ἐπιβάς, ἱεραρχικώτατον τύπον, τοῖς Ἱεράρχαις σεαυτὸν, καὶ εἰκόνα κραυγάζων ἀνέδειξας· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ζωαρχικῆς τῆς δεξιᾶς, ὄντως σὴ ἀλλοίωσις Πάτερ, Κυπριανέ· ἢ καὶ σοφὸν, Διηγόρον εἰργάσατο ψάλλοντα· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Οπλον ἀήττητον ἡμῖν, κατὰ τοῦ ἀλάστορος μάκαρ, σὺ ἀνεδείχθης ταῖς αὐτοῦ, σηλιτευῶν ἀπάτας τοῖς μέλπεσιν· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Υπερουράνιοι χοροὶ, καὶ οἱ ἐπουράνιοι δῆμοι, ὑμολογοῦσι τὸν ἐκ σοῦ, Θεοτόκε τεχθέντα κραυγάζοντες· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η'. Εὐφράνθητι Ἱερουσαλήμ.

Σοφώτατα τῆς ἑλληνικῆς, καταπεφρόνηκας σοφίας ἐνδοξε· τῶν Ἀποστόλων δὲ τὸν Δεῖον φθόγγον, Πνεύματι τὸν κρουόμενον Πάτερ, καὶ πυρίνη γλώσση τρανῶς ἐκφωνούμενον, ἀνεβόας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ανέδραμες πρὸς τὰ ὑψηλά, καὶ ὑπερκόσμια φαιδρῶς σκηνώματα, Χριστῷ δι' αἵματος ὡς ἱερεῖον, ἄμωμον προσαγόμενος Πάτερ, καὶ θυσία ζῶσα δεκτὴ καὶ εὐάρετος, ἀναμέλπων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Νικώμενοι ὑπὸ τῆς ἐν σοὶ, σκηνοῦσης χάριτος δαιμόνων φάλαγγες, ἀποδιώκονται, καὶ δραπετεύει, πάθη Κυπριανέ τῶν νοσούντων· οἱ πιστοὶ δὲ Δεῖου φωτὸς ἐμφορούμενοι, βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Χορεύσει σὺν ἀγγελικαῖς, Ἀγνή Δυναμίεσιν ἐπὶ τῷ τόκῳ σε, οἱ Θεομήτορα καὶ Θεοτόκον, πίστευσε καταγγέλλοντες· σὺ γὰρ τὸν Δεσπότην καὶ Λυτρωτὴν ἡμῶν τέτοκας, ὧ βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐφράνθητι Ἱερουσαλήμ· πανηγυρίσατε
» οἱ ἀγαπῶντες Σιών· ὁ βασιλεύων γὰρ
» εἰς τοὺς αἰῶνας, Κύριος τῶν Δυναμίεων ἦλθεν·
» εὐλαβείσθω πάσα ἡ γῆ ἐκ προσώπου
» αὐτοῦ, καὶ βοάτω· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε
» τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ'. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ανῶθεν ἡμᾶς τοὺς εὐσεβῶς ὑμνοῦντάς σε, ἐποπτεύων Δεῖα χάριτι, Κυπριανέ σαῖς ἰκεσίαις, ἐν ὄπλῳ εὐδοκίας στεφάνωσον, εἰρήνην καὶ σωτηρίαν βραβεύων ἡμῖν, ὡς Ἱεράρχης ἐνθεώτατος.

Ρεῖθρον ἰαμάτων δαψιλῶς ἢ κόνις σου, τοῖς προθοῦσιν ἀναδέδεικται· σὲ γὰρ γυναῖκες Δεοφόροι, ὡς Δεῖον Διησαυρὸν ὑποδέχονται, καὶ πρόθυμοι φανεροῦσι κρυπτόμενον, ἵνα σου πάντες ἀπολαύσωμεν.

Ιθυνον ἡμῶν πρὸς τὸν Χριστὸν πανόλβιε, τὴν πορείαν διὰ πράξεως, καὶ Δεαρέστου πο-

λιτείας, καὶ εὐκρινεστάτης καθάρσεως, τὴν ὄντως θείαν γαλήνην αἰτούμενος, ὡς Ἱεράρχης συμπαθέστατος.

Θεοτοκίον.

Νεύρωσον ἡμῶν τὴν τῆς ψυχῆς ἀσθένειαν, Θεομήτορ τῆ δυνάμει σου· λύσον τὸ κράτος Παναγία, τῶν ἐπιτιθεμένων τοῖς δούλοις σου, ἢ κόσμῳ δικαιοσύνης τὸν ἥλιον, ἀνερμηνεύτως ἀνατείλασα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν
» κατάραν εἰσωκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε
» Θεοτόκε, τῷ τῆς κυφορίας βλαστήματι, τῷ
» κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνηθης· ὅθεν σε πάν-
» τες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸν πρότερον ὑπάρχοντα, κακίας μύστην ὕστερον, διὰ τιμίας Παρθένου, Ἀρχιερέα φανέντα, Κυπριανὸν τὸν μέγιστον, συμφώνως μακαρίσωμεν, καὶ πρὸς αὐτὸν βοήσωμεν· Ταῖς σαῖς λιταῖς εὐμενίζου, ἡμῖν τὸν πάντων Δεσπότην.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Χαράν τὴν ἀνεκλάλητον, πάντα γνε ἢ κνήσασα, χαρᾶς ἡμᾶς αἰωνίου, μετόχους ποίησαν πάντας, Παρθένε θεονύμφευτε, ἢ σκέπη τὸ κραταίωμα, τῶν εὐσεβῶς βοώντων σοι· Μὴ ἐπιλάθῃ σῶν δούλων, Θεοκυῆτορ Μαρία.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Ο τῆς κακίας πρότερον, ἀκριβῆς ὑπέρμαχος, τῆς Ἐκκλησίας ὕστερον, ἀληθὴς διδάσκαλος· ὁ λειτουργὸς τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων, Ἀρχιερεὺς τῆς Πίστεως ἐφάνη· καὶ ὁ ἀκόλατος, σῶφρων διὰ τιμίας Παρθένου. Ἀμφοτέρων ταῖς εὐχαῖς, σῶσον ἡμᾶς Κύριε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ τοῦ παραδόξου.

Πὼς σε τὴν χάριν ὑμνήσαιμι, καὶ τὴν πολλὴν πρὸς ἐμὲ, τὸν ἀνάξιον δούλόν σου, καθ' ἐκάστη πρόνοίαν, ἢ σαφῶς ἐπιδείκνυσαι; πῶς δέ σου φράσω τὴν ἀγαθότητα, καὶ τὴν ποικίλην ὄντως κυβέρνησιν; Σὺ οὖν καὶ ἔτι νῦν, εἰς αἶμα μου πρόστηθι, παντὸς κακῆ, ζῶντα καὶ θανόντα με, ἐκλυτρομένη Σεμνή.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σ ἐκαθηλούμενον βλέπουσα, ἐν τῷ Σταυρῷ Ἰησοῦ, καὶ τὰ πάθη δεχόμενον, ἐκουσίως Δέσποτα, ἢ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου· Τέκνον

ἐβόα, τέκνον γλυκύτατον, πληγαῖς ἀδίκως, πῶς φέρεις ὁ Ἱατρός, ὁ ἰασάμενος, βροτῶν τὴν ἀσθένειαν, καὶ τῆς φθορᾶς, ἀπαντας ῥυσάμενος, τῆ εὐσπλαγχνίας σου;

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Γ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου.

Εἰς τὸν ΕΣΗΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου γ'.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Α γκίστρω τῆς χάριτος σοφῶς, ὁ Παῦλος ὁ ἔνθεος, δημηγορήσας ἐζώγηρσεν, Ἱεροφάντορα, καὶ τῶν ἀπορρήτων, θεωρὸν εἰργάσατο, σὲ σκεῦος ἐκλογῆς θεασάμενος· μεθ' οὗ δυσώπησον, θεορρήμον Διονύσιε, τοῦ σωθῆναι, τοὺς πόθῳ ὑμνοῦντάς σε.

Α γγέλοις ὁμότιμον τὸν νοῦν, Πάτερ Διονύσιε, δι' ἀρετῆς ἐργασάμενος, τὴν ὑπερκόσμιον, τῆς Ἱεραρχίας, εὐταξίαν πάνσοφε, ἐν βίβλοις ἱεροῖς ἀνισόρησας, καθ' ἣν ἐρρύθμισας, Ἐκκλησίας τὰ συστήματα, οὐρανίων, ταῖς τάξεις μιμούμενος.

Ε μφιλοσοφώτατα Θεῷ, μάκαρ Διονύσιε, ὡς δυνατὸν ὁμοιούμενος, τῶν ὀνδμάτων σὺ, μυσικῶς τῶν θείων, εὐσεβῶς ἐξήπλωσας, τὴν ἔνθεον θεόφρον ἀνάπτυξιν, ἐνώσει κρείττονι, μνηθεῖς τὰ ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ μνήσας τῆ κόσμου τὰ πέρατα.

Δόξα, Ἦχος β'.

Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου· οἱ δὲ, Βυζαντίου. εὐτε συμφώνως οἱ πισοὶ, τὴν ἐτήσιον μνήμην, τῶν Ἱεραρχῶν εὐφημήσωμεν, Διονυσίου τε καὶ Κυπριανοῦ· ὁ μὲν γὰρ, καταπτύσας τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων, καὶ τῷ Σκεῦει τῆς ἐκλογῆς μαθητευθεῖς, τῶν ἀπορρήτων μυστηρίων γνώστης ἐγένετο· ὁ δὲ, διὰ τῆς καλλίστης παρθένου Ἰουστίνης, τὴν διάνοιαν φωτισθεῖς, τὴν τῶν δαιμόνων ἀπάτην ἐξέφυγε· καὶ ταῖς μαγικὰς βίβλους ἐν πυρὶ ἀναλώσας, τοῦ Εὐαγγελίου κήρυξ γέγονε. Διὸ καὶ ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ, τὸν δοξάσαντα τούτους, δο-

ξολογοῦντες Σωτῆρα βοήσωμεν· Ὁ τοὺς σοὺς Ἀθλοφόρους στεφανώσας ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός, ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Χαῖρε, πᾶσα κτίσις σοι βοᾷ· χαῖρε Παναγία Παρθένε· χαῖρε τὸ σικηπτρον Δαυΐδ· χαῖρε ἡ βλαστήσασα τὸν βότρυ τὸν μυστικόν· χαῖρε πύλη οὐράνιε, καὶ ἀφλεκτε βάτε· χαῖρε φῶς παγκόσμιον· χαῖρε ἡ πάντων χαρά· χαῖρε Ἀποστόλων τὸ κλέος· χαῖρε ἡ ἀντίληψις· χαῖρε, προστασία πάντων τῶν τιμώντων σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Οὔτε, ἡ πανάμωμος Ἀμναῖς, Ἄρνα τὸν αὐτῆς ἐθεώρει, ἐλκόμενον πρὸς σφαγὴν, θρήνοις ἐνενόπτετο, ἀναβοῶσα πικρῶς· Τί σοι δῆμος ἀχάριστος, γλυκύτατον Τέκνον, πάλαι ἀνταπέδωκεν, ὁ ἀπολαύσας σου, οἴμοι! τῶν πολλῶν δωρημάτων; πῶς δὲ καὶ τὸν πόνον ὑποίσω, ὅτι θέλων ταῦτα νῦν ὑφίστασαι;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχης.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Τῆς οὐρανόου γνώσεως, ἀθεώρητον βυθόν σε καλέσωμεν, λαμπρότατε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ· ὡς γὰρ ὀπλίτην, καὶ γενναῖον ὑπέρμαχον τῆς Ἐκκλησίας, ἀνυμνεῖς σε σοφέ· πυρὶ γὰρ ἐλλαμφθεὶς τῷ ἀγνωσάτῳ, ἠξιώθης ἅμα ταῖς ἄνω στρατολογίαις, τὸ φωτεινὸν περιβόλαιον ἐνδύσασθαι Χριστόν, καὶ λαμπρυνθῆναι τῇ αἴγλῃ τοῦ Πνεύματος, τὸν νοῦν Διονύσιε· διό σε τὴν παγκόσμιον μνήμην πανηγυρίζοντες, πιστῶς δοξάζομεν, τὸν δοξάσαντά σε Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅς γενναῖον.

Απὸ πάσης με θλίψεως, καὶ παντοίας κακώσεως, καὶ δεινῆς ἐκλύτρωσαι περιστάσεως, καὶ πειρασμῶν πολυτρόπων με, ταῖς θείαις πρεσβείαις σου, καὶ σκανδαλίων πονηρῶν, ἐξ ἀνθρώπων μισήντων με· καὶ δαιμόνων δὲ, τῶν ζητούντων ἐκάστης ἀπολέσαι, τῆς ἡμέρας Θεοτόκε, τὸν προστασίαν σε θέμενον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Οὔς ἐώρακε Κύριε, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον, ἐπωδύρετο, καὶ θρηνηδοῦσα ἐφθέγγετο· Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σε δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; Ἀλλὰ δέομαι· Μὴ με μόνην ἐάσης, ἐν

τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστῆναι, συνανιστῶν τοὺς προπάτορας.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Χρηστότητα ἐκδίδαχθεὶς, καὶ νήφων ἐν πᾶσιν, ἀγαθὴν συνείδησιν ἱεροπρεπῶς ἐνδυσάμενος, ἠντλησας ἐκ τοῦ Σκεύους τῆς ἐκλογῆς τὰ ἀπόρρητα, καὶ τὴν Πίστιν τηρήσας, τὸν ἴσον δρόμον τετέλεκας, Ἱερομάρτυς Διονύσιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχης, καὶ τοῦ Ἁγίου οὗτος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν νοῦν γεραίρω τῶν σοφῶν διδαγμάτων.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὤδῃ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγραὶν διοδεύσας.

Τῷ Παύλῳ τῷ θείῳ μαθητευθεὶς, τῷ τῶν οὐρανόου Διονύσιε θεατῆ, οὐράνιος μύστης παραυτίκα, καὶ θεηγόρος ἐχηρημάτισας.

Οἰ χάριτι θεία καταυγασθεὶς, καταύγασον Μάικαρ, τῶν ὑμνούντων σε τὰς ψυχὰς, τὰς σὰς συνιέναι θεοπνεύστους, διδασκαλίαις Διονύσιε.

Νοὸς καθαρότητι καὶ ψυχῆς, τῶν ἐπουρανόου, διακόσμων τὰς ἀστραπαῖς, μαθεῖν ἠξιώθης, καὶ τὰς τούτων, χοροστασίας ἰδεῖν Διονύσιε.

Θεοτοκίον.

Νυμφῶν φωτοφόρος τῆς ὑπὲρ νοῦν, σαρκώσεως ὠφθης, τοῦ τῶν ὅλων Δημιουργοῦ· ἐκ σοῦ γὰρ τὴν σάρκα θεομητορ, τὴν ἡμετέρας ἡμφιάσατο.

Ὤδῃ γ'. Οὐρανόου ἀψίδος.

Οὐρανόου ἀψίδων, ὑπεραρθεὶς Ὅσιε, τῶν ὑπερκοσμίων τὰς τάξεις καὶ τὰ στρατεύματα, καὶ τὰς λαμπρότητας, ὑψηγορίαις τῶν λόγων, καὶ πανσόφοις φράσεσι, πᾶσιν ἐτρένωσας.

Υψηλῆς θεωρίας, ἐμφορηθεὶς ἐνδοξε, τὴν τῶν ὀνομάτων τῶν θείων πᾶσαν ἀνάπτυξιν, ἐθεολόγησας, Τριαδικὸς θεολόγος, γεγονὼς τῇ χάριτι, θεομακάριστε.

Νεκρωθεὶς τοῖς παροῦσι, τῷ πρὸς θεὸν ἐρωτι, καὶ φιλοσοφίᾳ συντόνως ἐγγυμνα-

σάμενος, τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν, ζωοποιῶν χαρισμάτων, Θεοφόρον ὄργανον, Πάτερ γεγένησαι.

Θεοτοκίον.

Γεωργία Παρθένε, τοῦ παντουργοῦ Πνεύματος, σῶμα τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων ἐκαρποφόρησας· ἐν ᾧ κατέκρινε, τὴν ἀμαρτίαν τῆ κόσμου, καὶ ζῶν ἐπήγαγε, τὴν αἰωνίζουσαν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐρανίας ἀψίδος, ὄροφουργέ Κύριε, καὶ
» τῆς Ἐκκλησίας δομητορ, σύ με σερέω-
» σον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀ-
» κρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φι-
» λάνθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ως τοῦ Σκεύους ὑπάρχων τῆς ἐκλογῆς, ἀπεικόνισμα θεῖον ὡς ἀληθῶς, τὰ θεῖα μυστήρια, ἐκδιδάσκεις τῷ Πνεύματι· καὶ φωτισθεὶς τῇ χάριτι, τῆς θείας ἐλλάμψεως, ταῖς τῶν Ἀγγέλων τάξεις, τρανῶς διεσάφησας· ὅθεν καὶ τῷ κόσμῳ, νοητῶς καταλείψας, τὰ θεῖα δόγματα, κατεφώτισας ἅπαντας, Ἱερομύστα Διονύσιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἡλίου νεφέλη τοῦ νοητοῦ, θείου φέγους λυχνία χρυσοφαῆς, ἀσπιλε ἀμόλυτε, παναμώμητε Δέσποινα, τὴν σιοτεινὴν ψυχὴν μου, τυφλώττουσαν πάθει, τῆς ἀπαθείας αἴγλη, καταύγασον δέομαι καὶ μεμολυσμένην, τὴν καρδίαν μου πλῦνον, ῥοαῖς κατανύξεως, μετανοίας τε δάκρυσι, καὶ τοῦ ρύπτῃ με καθάρων, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεσιν, τῷ εὐσεβῶς προσκυνῶντι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἄμνόν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ Ἄμναις θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους σου, θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε· ἢ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνῶσιν, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ὁδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Εκκλησιῶν, τὴν εὐκωσμίαν ἐρρύθμισας· ἐν αὐταῖς γάρ, Πάτερ ἐζωγράφησας, μορφωτικαῖς τύπους ἐμφανεῖς, ἱεροπλασταῖς, τῶν ἀμορφῶτων Δυνάμεων· δι' ὧν μυσταγωγεῖται, καὶ φωτίζεται πᾶσα, τῶν πιστῶν ἡ θεόφρων ὁμήγυρις.

Ρεῖθρα τῆς σῆς, θεολογίας θεόληπτε, τοὺς λειμῶνας, ἄγαν καταρδεύουσι, τοὺς λογικούς καὶ αἰεθαλεῖς, καὶ πεφυτευμένους, ἐπὶ δογματῶν ὀρθότητι· Μονάδα γὰρ οὐσίας, ἐν Τριάδι προσώπων, τὴν σεπτὴν Μοναρχίαν ἐκίηρξας.

Αγγελικῆς, ἱεραρχίας τὸν σύντονον, Ἱεράρχα, πόθον καὶ τὸν ἔρωτα, πρὸς τὸν Θεόν, καὶ τὴν ἀκλινη, νεῦσιν πρὸς τὸ ὕψος, τὸ θεῖον καὶ ἀκατάληπτον, ἐδίδαξας ἐμφρόνως, τοὺς ἐν πίστει βοῶντας· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ιερουργός, τῆς σωτηρίας ἐγένετο, ὁ Υἱός σου, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, καὶ ποδηγός καὶ φωταγωγός, καὶ δικαιοσύνη, Παρθένε καὶ ἀπολύτρωσις· διό σε θεοτόκον, ἀληθῶς καὶ κυρίως, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως δοξάζομεν.

Ὁδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ρημάτων σου ὁ φθόγγος, ὡσπέρ τις οὐρανίος ἦχος φερόμενος, ταῖς ἀθέους φρένας, κατεβρόντησε λόγῳ τῆς χάριτος, καὶ δογματῶν θεῶν, μαρμαρυγαῖς ταῖς φανοτάταις, τῶν πιστῶν ταῖς καρδίας ἐλάμπρυνεν.

Ωμοιώθης ἐμπόρῳ, τῷ τοὺς μαργαρίτας ζητοῦντι πανόλβιε· καὶ εὐρῶν τὸν ἕνα, μαργαρίτην τὸν ὄντως πολύτιμον, καὶ θαυμασάσας τούτου, ταῖς θεουργοὺς φωτοβολίας, Ἱεράρχα Θεὸν ὁμολόγησας.

Τὴν πηγὴν τῆς σοφίας, ἐμφιλοσοφώτατα Πάτερ ἠγάπησας, καὶ τῷ ταύτης φίλτρῳ, καὶ ἀγάπῃ συμπεριφερόμενος, πολλοστός ἐγένου, καὶ ποταμοὺς θεῶν ναμάτων, ἀεννάως πηγάζεις θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Ως κεχαριτωμένη, τὴν καλλοποιὸν ὑπεδέξω εὐπρέπειαν, τὴν τὰ πάντα μόνῳ, τῷ βουλήματι κατασκευάσασαν· καὶ τῷ θεῷ κάλλει, καὶ φωτισμῷ τῆς εὐσεβείας, θεομητορ ἡμᾶς καλλωπίσασαν.

Ωδή 5. Ἰλασθητί μοι Σωτήρ.

Νομίμως φιλοσοφῶν, σοφίας δώρων ἐπέτυ-
χες· ἐνθέως θεολογῶν, ὀρθόδοξα δόγμα-
τα, παμμάκαρ κατέλιπες· ὧν κατατρυφῶντες,
οἱ πιστοὶ σέ μακαρίζομεν.

Συνέσει θεοπρεπεῖ, θεόφρον καλλωπιζόμε-
νος, τῷ θεῷ μυσταγωγῶ, τὸ οὖς σου ὑ-
πέκλινας· καὶ τὴν ὑπερκόσμιον, ὑπ' αὐτοῦ σο-
φίαν, ἐμυήθης Διονύσιε.

Οβίος σου θαυμαστός, ὁ λόγος θαυμασιώ-
τερος, ἢ γλῶσσά σου φωταυγής, τὸ στό-
μα πυρίπνοον, μάκαρ Διονύσιε· ὁ δὲ νοῦς σου
Πάτερ, ἀκίριθῶς θεοειδέστατος.

Θεοτοκίον.

Φωνήν σοι τοῦ Γαβριήλ, τὸ Χαῖρε πίστει
κραυγάζομεν· ἐξ ἧς ἀφράστως ἡμῖν, ὁ
ζωαρχικώτατος, ἀνήρ ἐχρημάτισε, καὶ συνα-
νεστράφη, τοῖς ἀνθρώποις ὁ φιλόανθρωπος.

Ὁ Εἰρμός.

« Ἰλασθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ αἰνο-
» μίαι μου· καὶ ἐν βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνά-
» γαγε δέομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπά-
» κουσόν μου, ὁ θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Τὰς οὐρανίους διαβάς πύλας ἐν πνεύματι,
μαθητευθεὶς τῷ ὑπὲρ τρεῖς οὐρανοὺς φθά-
σαντι, Ἀποστόλῳ Διονύσιε τῶν ἀρρήτων, ἐ-
πλουτίσθης πᾶσαν γνῶσιν καὶ κατηύγασας,
τοὺς ἐν σκότει ἀγνωσίας πρὶν καθεύδοντας·
διὸ κράζομεν· Χαίροις Πάτερ παγκόσμιε.

Ὁ Οἶκος.

Αγγελος ἐξ ἀνθρώπων, ἀρεταῖς χρηματί-
σας, ὁ μέγας Διονύσιος πᾶσαν, ὡς ὑπό-
πτερος ἐμυήθη τὸν νοῦν, τὴν οὐράνιον γνῶσιν·
διὸ ἄσμασιν ὡς ἄγγελον τιμήσωμεν, βρωῶντες
πρὸς αὐτὸν τοιαῦτα·

Χαῖρε, ὁ γνοὺς Χριστὸν διὰ Παύλου· χαῖρε,
πολλοὺς πρὸς Χριστὸν ἐπιστρέψας.

Χαῖρε, πολυθέε σκηνῆς ὀλετήριον· χαῖρε, θεο-
γνώστου βουλής σκοπευτήριον.

Χαῖρε, βίβλος θεοχάρακτος, μυσηρίων θησαυ-
ρέ· χαῖρε, πίναξ θεομόρφωτε, καὶ διόπτρα
οὐρανοῦ.

Χαῖρε, ὅτι τὸ Πάθος τοῦ Κυρίου κατεῖδες· χαῖ-
ρε, ὅτι προθύμως δι' αὐτὸν σφαγιαῖζη.

Χαῖρε, πηγὴ βλυστάνουσα ἄφεισιν· χαῖρε, ῥα-
νὶς κοιλαίνουσα ἄνοιαν.

Χαῖρε, ὁδὸς ἀπλανῆς σωτηρίας· χαῖρε, φραγα-
μὸς ἀσεβῶν παροδίας.

Χαίροις, Πάτερ παγκόσμιε.

Συναξάριον.

Τῆ Γ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱε-
ρομάρτυρος Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου.

Στίχοι.

Τέμνη κεφαλὴν· καὶ τὸ λοιπὸν ὡς μέγα!

Ἄρας γὰρ αὐτὴν, Διονύσιε, τρέχεις.

Τμηθεὶς, Διονύσιε, τρίτῃ κεφαλὴν θέες αἴρων.

Οὔτος, πλούτῳ καὶ δόξῃ καὶ συνέσει καὶ
σοφίᾳ τῶν ἀπάντων ὑπερέχων, τῶν ἐν
τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ βουλευτῶν εἰς ἦν· καὶ ἀγρευ-
θεὶς ὑπὸ τοῦ μεγάλου Παύλου, καὶ βαπτισθεὶς,
χειροτονεῖται Ἐπίσκοπος, τὰ ἀπόρρητα μνη-
θεὶς ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Ἱεροθέου, καὶ συγγράμμα-
τα καταλελοιπῶς παράδοξα, θαυμαστά τε
καὶ ὑψηλότατα, ὧν ἐνὸς τέως μνημονεῦσαι
ἐπικαιρότατον.

Γενόμενόν με, φησὶ, ποτὲ κατὰ τὴν Κρήτην,
ὁ ἱερός ἐξεναγώγησε Κάρπος, ἀνήρ, εἰ καὶ τις
ἄλλος, διὰ πολλὴν καθαρότητα νοῦ, πρὸς θεο-
πτίας ἐπιτηδειότατος· καὶ γὰρ οὐδὲ ταῖς τῶν
Ἁγίων Μυστηρίων τελεταῖς ἐπεχειρεῖ, μὴ πρό-
τερον αὐτῷ κατὰ τὰς προτελείους εὐχαῖς ἱεράς
καὶ εὐμενοῦς ὁράσεως ἐπιφαινομένης. Ἐλεγεν
οὖν, ὅτι, λελυπηκόςτος αὐτὸν ποτὲ τῶν ἀπίστων
τινός, (ἢ λύπη δὲ ἦν, ὅτι τῆς Ἐκκλησίας ἐ-
κείνος τινὰ πρὸς τὸ ἄθεον ἀπειπλάνησεν) ἔτι
τῶν Ἰλαρίων αὐτῷ ἡμερῶν τελουμένων, δέον
ἀμφοτέρων ἀγαθοπρεπῶς ὑπερευξασθαι, καὶ
θεὸν Σωτῆρα συλλήπτορα λαβόντα, τὸν μὲν
ἐπιστρέψαι, τὸν δὲ ἀγαθότητι νικῆσαι· καὶ
μὴ διαλιπεῖν νοθετοῦντα διὰ βίου παντός,
καὶ οὕτως ἐπὶ τὴν θεῖαν αὐτοὺς ἀγαγεῖν γνῶ-
σιν· ἀλλ' ὅγε μὴ πρότερον τοῦτο παθῶν, οὐκ
οἶδ' ὅπως τότε πολλὴν δυσμένειαν καὶ πικρίαν
ἐνστάξας τῇ ψυχῇ, κατεδαρθε μὲν οὕτω κα-
κῶς ἔχων· ἐσπέρα γὰρ ἦν. Περὶ δὲ μέσας
νύκτας, εἴωθει γὰρ εἰς τόνδε τὸν καιρὸν αὐτὸς
ἀφ' αὐτοῦ πρὸς τοὺς θεοὺς ὕμνους ἐγρηγορέ-
ναι, διανιστάμενος· ἐστὼς δὲ ὅμως εἰς τὴν
θεῖαν ὀμιλίαν, οὐκ εὐαγῶς ἠνιάτο καὶ ἐδυσχε-
ραινεν, οὐκ εἶναι δίκαιον λέγων, εἰ ζῶεν ἄν-
δρες ἄθεοι, καὶ διαστρέφοντες τὰς ὁδοὺς Κυ-

ρίου τὰς εὐθείας· καὶ ταῦτα λέγων, ἔδειτο τῷ Θεοῦ πρῆσθηρι τινὶ τὰς ἀμφοτέρων εἰς ἅπαξ ἀνηλεῶς ἀποπαῦσαι ζωάς.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔλεγε δόξαι ἰδεῖν ἄφνω τὸν οἶκον, ἐν ᾧ περ εἰστήκει, διαδονηθέντα πρότερον, καὶ ἐκ τῆς ὀροφῆς εἰς δύο μέσον διαιρεθέντα, καὶ τινα πυρὸς φλόγα πολὺφωτον ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ ταύτην (ἐδόκει γὰρ λοιπὸν ὑπαιθρος ὁ τόπος) ἐκ τοῦ οὐρανοῦ χώρου μέχρις αὐτοῦ καταφερομένην. Τὸν δὲ οὐρανὸν αὐτὸν διαπεπετασμένον, καὶ ἐπὶ τῷ νώτῳ τοῦ οὐρανοῦ τὸν Ἰησοῦν, ἀπείρων αὐτῷ ἀνθρωποειδῶς παρισταμένων Ἀγγέλων· καὶ ταῦτα μὲν ἄνωθεν ὀρᾶσθαι, καὶ αὐτὸν θαυμάζειν.

Κάτω δὲ κύψας ὁ Κάρπος, ἰδεῖν ἔφη καὶ τὸ ἔδαφος αὐτὸ πρὸς ἀχανές τι χάσμα καὶ σκοτεινὸν διερρήγμενον· καὶ τοὺς μὲν ἄνδρας ἐκείνους, οἷς ἐπηρᾶτο, πρὸ αὐτοῦ, κατὰ τὸ στόμιον ἐστήκεναι τοῦ χάσματος, ὑποτρόμους ἔλεεινούς, ὅσον οὐπὼ καταφερομένους ὑπὸ τῆς τῶν οἰκείων ποδῶν ἀστασίας. Κάτωθεν δὲ ἀπὸ τοῦ χάσματος ὄφεις ἀνέρπειν· καὶ περὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ὑποκινουμένους, ποτὲ μὲν ἀποσύρειν, ἐπανειλουμένους ἅμα καὶ ἐπιβαροῦντας καὶ ἔλκοντας· ποτὲ δὲ τοῖς ὄδοῦσι, καὶ τοῖς οὐραίοις ὑποτύφοντας, καὶ ὑπογαργαλίζοντας, καὶ διὰ παντὸς εἰς τὸ ἀχανές ἐμβαλεῖν μηχανωμένους, καὶ διαδοноῦντας ἅμα, καὶ ὑπωθοῦντας, καὶ παίοντας. Ἐδόκουν δὲ εἶναι πρὸς τὸ πεσεῖν ἐκεῖνοι, τὰ μὲν ἐκόντες, τὰ δὲ καὶ ἀκόντες, ὑπὸ τοῦ κακοῦ βιαζόμενοι, κατ' ὀλίγον ἅμα καὶ πειθόμενοι.

Ἐλεγε δὲ αὐτὸν ὁ Κάρπος ἠδεσθαι κάτω βλέποντα, τῶν ἄνω δὲ ἀμελεῖν· δυσχεραίνειν δὲ καὶ ὀλιγωρεῖν, ὅτι μὴ ἤδη πεπτῶκασι· καὶ τῷ πράγματι πολλάκις ἐπιθέμενον καὶ ἀδυνατήσαντα, ἀχθεσθῆναι καὶ ἐπαράσασθαι· καὶ ἀνανεύσαντα μόλις, ἰδεῖν μὲν αὖθις τὸν οὐρανὸν, ὡς περ καὶ πρότερον ἐωράκει, τὸν δὲ Ἰησοῦν ἐλεήσαντα τὸ γινόμενον, ἐξαναστῆναι τοῦ ὑπερουρανοῦ θρόνου, καὶ ἕως αὐτῶν καταβάντα, καὶ χεῖρα ἀγαθὴν ὀρέγειν· καὶ τοὺς Ἀγγέλους αὐτῷ συνεπιλαμβανομένους ἄλλοθεν ἄλλον ἀντέχεσθαι τοῖς ἀνδροῖν, καὶ εἰπεῖν τῷ Κάρπῳ τὸν Ἰησοῦν, τῆς χειρὸς ἤδη προτεταμένης· « Παιῖε κατ' ἐμοῦ λοιπὸν· ἔτοιμος γάρ εἰμι καὶ αὖθις καὶ πολλάκις ὑπὲρ ἀνθρώπων

ἀνασωζομένων παθεῖν, καὶ προσφιλές μοι τῆτο, μὴ ἄλλων ἀμαρτανόντων· πλὴν ὄρα, εἰ καλῶς ἔχει σοι τὴν ἐν τῷ χάσματι καὶ μετὰ τῶν ὀφρων μονήν, ἀνταλλάξασθαι τῆς μετὰ Θεοῦ καὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ φιλανθρώπων Ἀγγέλων ».

Αὐτὸς τοίνυν καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως ἐρμηνεύσας τὸν τύπον, μετὰ ταῦτα καταλαβὼν τὰ Ἑσπέρια μέρη, ἐπὶ τῆς βασιλείας Δομετιανοῦ, καὶ πολλὰ θαύματα ἐπιδειξάμενος ἐν Παρισίῳ τῇ πόλει, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμενται· καὶ αὐτὴν ἰδίαις χερσὶν ὑποδεξάμενος, μέχρι δύο μιλίων ἐβάδισε, θαῦμα τοῖς ὀρῶσιν ἐνστησάμενος· καὶ οὐ πρότερον ταύτην ἀνῆκε, πρὶν ὅτε γυναικὶ ὀνόματι Κατουλά ὑπαντήσας, καὶ κατὰ θείαν πάντως συσχεθεῖς πρόνοιαν, ταῖς ἐκείνης παλάμαις οἷά τινα θησαυρὸν ἐναπέθετο. Ὡσαύτως Ρουστικὸς καὶ Ἐλευθέριος καρατομοῦνται οἱ αὐτοῦ φοιτηταί, καὶ σὺν τῷ μαρτυρικῷ σώματι τοῦ ἱεροῦ Κήρυκος, τὰ τῶν Ἁγίων σώματα ῥίπτονται, θηρσι βορᾶ καὶ ὀρνέοις προκείμενα. Πιστῶν δὲ τινες τὰ τῶν Ἁγίων λαμβάνουσι λείψανα, καὶ ἐν τῷ ἀφανεῖ κατατίθενται, διὰ τὸν ἐπικείμενον φόβον τῶν δημίων. Κἀκείνων ἀπαλλαγέντων, ἐν τινὶ τὰ τῶν Μαρτύρων λείψανα ἢ μακαρία Κατουλά δομήματι κατατίθησι, τρίτην τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς ἄγοντος.

Ἦν δὲ κατὰ τὸν σωματικὸν τύπον, τὸ μέγεθος μέσος, ἰσχνός, λευκός, ὑπὸχρος, ὑπόσιμος τὴν ῥίνα, τὰς ὀφρῦς συνεσπασμένος, κοῖλος τοὺς ὀφθαλμούς, ὧτα μεγάλα ἔχων, πολίος, κομήτης, μετρίως βαθυνόμενος τὴν ὑπὴνην, ἀραιὸς τὴν ἔκφυσιν τοῦ γενείου, ἠρέμα προγάστωρ, μακροδάκτυλος ταῖς χερσίν. Ἡ δὲ Σύναξις αὐτοῦ τελεῖται ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ρουστικοῦ καὶ Ἐλευθερίου.

Στίχ. Ἐλευθέριον καὶ Ρουστικὸν τὸ ξίφος,

Ἐλευθέρου τίθησι καὶ τῶν γηίνων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοκτίστου.

Στίχ. Κτίση σέβας δούς Θεοκτίστος, οὐ κτίσει,
Χαίρων κεφαλῆς τὴν ἀφαίρεσιν φέρει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Διονυσίου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ὀκτῶ Μαρτύρων.

Στίχ. [Διονύσιος σὺν συναίθλων ὀκτάδι

Ζόφου μεταστάς, φῶτος οἰκεῖ χωρίον.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῶν χρόνων Οὐαλεριανοῦ, καὶ Γαλιήνου τῶν Βασιλέων· καὶ προσ-
αχθεῖς Αἰμιλιανῶ τῶ ἡγεμόνι, καὶ μὴ πεισθεῖς,
ὑπερορία καταδικάζεται· εἶτα δημεύεται, καὶ
λιθάζεται, πλείονα παθῶν ὧν ὑπέμεινε πρῶην
ἐπὶ Δεκίου ἐν τῇ Λιβύῃ. Κατακλεισθεῖς οὖν
ἐν αὐχμηρῶ τόπῳ, σὺν Φαύστῳ, καὶ Γαίῳ,
καὶ Πέτρῳ, καὶ Παύλῳ, καὶ ἑτέροις τέσσαρσιν,
καὶ πάντες ὁμοῦ ἐγκαρτερήσαντες ἐπὶ δώδεκα
χρόνοις, ἔτελειώθησαν ἐν καλῇ ὁμολογίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Θεαγένους.

Στίχ. Ὡς ἦλθεν ἐν χρῶ τῆς πυρᾶς Θεαγένης,
Εἰσῆλθεν αὐτὴν, οὐ ταραχθεῖς τῇ θῆξ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Θεοτέκνου.

Στίχ. « Ἀπαξ ἐλεύσθην » καὶ Θεοτέκνος λέγει,
Ὡς Παῦλος εἶπε, πρὸς Κορινθίους γράφων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡ-
μῶν Ἰωάννου τοῦ Χοζεβίτου, Ἐπισκόπου Και-
σαρείας.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης, Θη-
βαῖος ὑπῆρχε τῆς κατ' Αἴγυπτον χώρας·
δεξάμενος δὲ τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα τῶν Μονα-
χῶν παρὰ τοῦ πάππου αὐτοῦ, καὶ συνταξά-
μενος τῶ γέροντι, τοὺς ἁγίους τῶν Ἱεροσολύ-
μων κατέλαβε τόπους. Εἶθ' οὕτως ἀπελθὼν
πρὸς τὸν πάππον αὐτοῦ, καὶ συνταξάμενος
τῶ γέροντι, ἐξῆλθε τῆς Μονῆς, καὶ ἐν κρημνῶ-
δει τόπῳ καὶ δυσβάτῳ εὐρῶν μικρὸν σπήλαιον,
ἐν αὐτῷ κατώκησε, τρεφόμενος ἐκ τῶν ἐκεῖσε
ἀκροδρύων. Τοῦτον ὁ Θεὸς βουλόμενος δοξάσαι,
ἐφανερώσεν οὕτως.

Ἀνανίας τις, Ἀσκητὴς μέγας καὶ περιθόη-
τος, ἦν ἐν τοῖς τόποις ἐκείνοις κατοικῶν· προσ-
ήχθη δὲ τινος πλουσίου υἱὸς τῶ μεγάλῳ τού-
τῳ ἀνδρὶ, ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου ὀχλού-
μενος· οὐ προσεδέχθη δὲ, προτρεψαμένου τοῦ
Ὁσίου, ἐκ ταπεινώσεως πάντως, ἐπὶ τὸ ἐνδό-
τερον μᾶλλον τοῦ τόπου εἰσελθεῖν, καὶ τὸν
Αἴγυπτιον Ἰωάννην ἐπιζητῆσαι. Ὡς οὖν οἱ ἀ-
ποσταλέντες εὗρον ὃν ἐζήτουν, καὶ ἀπήγγειλαν
δι' ὃ παρεγένοντο, πρῶτον μὲν οὐκ ἐπέιθετο
προσεύξασθαι· ὀχληθεῖς δὲ προσηύξατο· καὶ
στραφεῖς, λέγει πρὸς τὸ δαιμόνιον· Ἐν τῷ ὄνο-

ματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀκάθαρτον πνεῦμα, οὐκ
ἐγώ, ἀλλὰ Ἀνανίας ὁ τοῦ Θεοῦ δοῦλος, διακε-
λεύεται σοι ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ παιδός. Ταῦτα
ἀκούσαν τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα παρὰ τοῦ Ἁ-
γίου, ἐξῆλθε· καὶ γέγονεν ὁ παῖς ὑγιής· καὶ
ἐπεὶ τὸ παράδοξον τοῦ θανάτου διαβόητον
τοῦτον εἰργάσατο, ἐπίεσθη καὶ μὴ βεβλόμενος,
τὴν τοῦ Ἐπισκόπου δέξασθαι χειροτονίαν ἐν
Καισαρείᾳ.

Ὅτε δὲ οὐ συνεχωρεῖτο τὸν ἡσύχιον βίον καὶ
εἰρηνικὸν μετέρχεσθαι, τὴν Καισαρείαν κατα-
λείψας, πρὸς τὴν ἔρημον παλινδρομεῖ. Ἄλλ' οὐκ
ἔλαθε τὸν γηπόνον ὁ θησαυρός· παιδίον γὰρ
ἔχων σμικρότατον, ὑπὸ ἀκαθάρτου καὶ τοῦτο
ὀχλούμενον πνεύματος, σπυριδίῳ ἐνθεῖς, καὶ
βοτάναις ἀνωθεν καλύψας, τέθεικεν ἐν χρῶ τῆς
τοῦ Ἁγίου θυρίδος, κἀκεῖθεν ὄχετο. Κλαυθμυ-
ρίσαντος οὖν τοῦ παιδός, ἀναστὰς ὁ Ἅγιος,
καὶ ἰδὼν, ἐπέγνω τὸ ἐμφωλεῦον αὐτῷ ἀκάθα-
ρον πνεῦμα· καὶ φυγαδεύσας τοῦτο, ὑγιώσε
τὸν παῖδα· ἀλλ' οὐκ ἠρέμησεν ὁ φυγὰς.

Σχῆμα γὰρ ὑποδὺς ἀνθρώπη, καὶ ἐπὶ κρη-
μνώδους καὶ δυσβάτῳ τόπῳ τὸν Ἅγιον εὐρῶν,
προσέπεσε τοῖς τούτου ποσίν, εὐλογίαν, ὡς
δῆθεν, ἐπιζητῶν. Τὸ ἀθρόον οὖν τῆς ὄψεως ὁ
τοῦ Θεοῦ δῆλος καταπλαγεῖς, τῶν ποδῶν αὐ-
τῆ συμπλακέντων, πρὸς τὸν ἔσχατον τοῦ κρη-
μνοῦ ἀπερρίφθη πυθμένα, κατὰ κεφαλῆς πε-
σών· οὐδὲν δ' ἔτι ὁ βροτοκτόνος ἐκ τούτου
ἀπώνατο· ἔμεινε γὰρ ὁ Ἅγιος τῇ τοῦ Θεοῦ
χάριτι ἀβλαβής. Εἶθ' οὕτως ἀνδροφόνῳ ληστῇ
τὸν τοῦ Θεοῦ δοῦλον ἐκδέδωκε. Τοίνυν καὶ
ποτέ μὲν ὑπ' αὐτῆ ἐτύπτετο, ποτέ δὲ καὶ ὁ πε-
ριεβέβλητο ἔνδυμα ἀφηρεῖτο, καὶ τὴν καλύβην
ἐνεπίμπρα ὁ τύραννος. Οὕτω δὲ πάσχων ὁ Ἅ-
γιος, τῆτο μόνον καθ' ἑαυτὸν ἔλεγε· « Ὡς εἶπερ,
ὦ Κύριε, ἀρεσά σοι ταῦτα, εὐχαριστῶ σοι »· ἠ-
κουσεν ἐξ οὐρανοῦ ὁ Κύριος· καὶ κρατηθέντος
ὑπὸ τοῦ Ἀρχόντος τοῦ ληστοῦ, καὶ φόνῳ δεινῷ
τὴν ψυχὴν ἀπορρήξαντος, οὐ μικρᾶς ἀνέσεως
ὁ τοῦ Θεοῦ δοῦλος τετύχηκεν· ἀλλ' οὐκ ἐπαύ-
σατο καὶ πάλιν ὁ δόλιος ὀρύσσων κατ' αὐτοῦ.

Διερχομένου γὰρ ποτε τοῦ Ἁγίου πρὸς ἐπί-
σκεψιν ἀδελφῶν, γυνὴ τις κατὰ πάροδον ἐν-
τυχοῦσα τῷ Ἁγίῳ, καὶ τῶν ἰχνῶν αὐτοῦ ἐπι-
λαβομένη, παρεκάλει μὴ ἀπαξιῶσαι προσα-
ναβῆναι ἐν ᾧ αὕτη κατῴκει δωματίῳ, ἐφ' ᾧ

εἰσελθόντος, ἀρύσασθαι τὸν ἐκ τούτου ἀγιασμόν. Ὡς οὖν ὁ Ἅγιος δυσωπηθεὶς κατένευσε, καὶ εἰσῆλθεν, ἡ ἀνομος καὶ βέβηλος μαινάς, τὰς θύρας κλείσασα, πᾶν μέλος αὐτῆς ἀπεγύμνου· κἀκεῖνα ἡ ἀναιδὴς καὶ μιαιρὰ ἔπραττεν, ἃ περ μὴδὲ θεῖμις εἰπεῖν, πειρωμένη μολῦναι τὸν ἀμόλυντον· ἀλλ' ὁ ἀδαμάντινος οὗτος, τὸ τοῦ δαίμονος ὄργανον καταβαλὼν καὶ ἀπώσαμενος, ἐξῆλθεν ἀβλαβής.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἰωάννης, ἀκούσας περὶ τινος Ἀσκητοῦ Μαρκιανοῦ, διαβεβοημένου τοῖς πᾶσιν, ἐπόθει θεάσασθαι αὐτόν. Ὅτι δὲ ἔφθασεν ὑπὸ δεσμὸν πεσεῖν, τοῦ μὴ ἐξελεθεῖν τοῦ σπηλαίου, κἂν ἀπαραίτητόν τι παρεμπέση, αὐτὸς ἑαυτὸν δεσμήσας, τὸν δεσμὸν διαρρήξαι οὐκ ἠνέσχετο. Ἄλλ' ὅποῖον παράδοξον ἡ παντέφορος πρόνοια κἀνταῦθα οἰκονομεῖ! Ἄγγελος μετάρσιον ἄρας τὸν Μαρκιανὸν ἐκ τοῦ κελλίου αὐτοῦ, ἀφορητὴ ἐν τῷ ἄνθρωπῳ τοῦ μακαρίου Ἰωάννου κατώκισε.

Συνελθόντων οὖν ἀμφοτέρων, καὶ ἀσπασαμένων, καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους πνευματικῆς ὀμιλίας εἰς κόρον ἐμφορηθέντων, καὶ τοῦ μακαρίου Ἰωάννου τὸν τελευταῖον τῆς εὐχαριστίας προσεπιπλέξαντος λόγον, καὶ οὕτως εἰπόντος· « Δόξα τῷ Ἁγίῳ Θεῷ, τῷ καταξιώσαντί με τὸν ποθεινότατόν μου ἰδεῖν Μαρκιανόν », ἐξαίφνης ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου ἀναρπασθεὶς ὁ Μαρκιανός, ἐξ ὀφθαλμῶν γέγονε τοῦ μακαρίου Ἰωάννου. Τοῦτο δὲ εἰς λογισμοὺς διαφόρους τὸν Ἅγιον ἐνέβαλε, καὶ διαστάζων ἦν. Τοῖς λογισμοῖς οὖν μαχόμενος, καὶ τῷ δεσμοῦ καταφρονήσας, ἐξῆλθε τοῦ σπηλαίου, καὶ τὴν πρὸς τὸ Μαρκιανοῦ κελλίον ἄγουσαν ὁδὸν ὠδεύε· τῷ γὰρ μεγέθει τοῦ θαύματος ἐκπλαγεὶς, φάντασμα ὑπέλαβεν εἶναι τὸ γεγονός. Ὡς οὖν ἀπῆλθε, καὶ ἐξ ὀνόματος καλοῦντα τὸν Ὅσιον Μαρκιανὸν ἠκηκόει, καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐπιδημίας ὁ μακάριος Ἰωάννης ἀνέμαθε, χαίρων ἦν τὴν καρδίαν, καὶ ἀγαλλόμενος· διὰ τοῦτο καὶ πάλιν ἀσπασαμένων, καὶ εὐχαριστήριον δόξαν τῷ Θεῷ προσαγαγόντων, οἵκαδε πάλιν ὑπέστρεφε.

Καὶ τί μοι τὰ πολλὰ λέγειν; οὗτος καὶ δαιμόνια ἐξ ἀνθρώπων οὐκ ὀλίγα ἀπήλασε· καὶ νοσήματα ἀνιάτα ἐθεράπευσεν· ὕδατα ἐν διαφοροῖς τόποις ἀναβλύσαι πεποίηκεν· ὄχετους ἐξ οὐρανοῦ δι' εὐχῆς πολλάκις κατήγαγε· καὶ

ἄλλα πολλὰ σημεῖα ὁ Θεὸς διὰ τούτου εἰργάσατο. Καὶ μετὰ ταῦτα τὴν τιμίαν αὐτοῦ ψυχὴν τῷ Θεῷ παρατίθησιν, ἐν εἰρήνῃ καὶ γῆρα καλῷ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ὡς ὄμβρος οὐράνιος, ἐν γῆ διψώσῃ τὰ σα διδάγματα, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, αἰετοποιήσας καταπαίνουσιν, καὶ ἀκορέστως βοᾶν ἐκδιδάσκουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νοήσει θεόφρονι, τοὺς ἀσωμάτους Νόας διέγραψας· καὶ τὰς τούτων παμμάκαρ, ὑμνολογίας ἐνθους γενόμενος, τὴν Ἐκκλησίαν ὑμνεῖν ἐξεπαίδευσας· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, τοῦ Παναγίου ὠφθης εὐάρμοστον, καὶ τὰς τούτῃ ἐμπνεύσεις, καὶ φανερώσεις προφητικώτατα, προαγορεύων, ἐβόας γηθόμενος· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ νῦν πεπλήρωται, τοῦ Ἡσαΐου ἡ προαγορεύσις· ἐν γαστρὶ γὰρ Παρθένε, τὸν Θεὸν Λόγον ἔσχεσ, καὶ τέτοκας τὸν Ζωοδότην· ὃ πάντες κραυγάζομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁδὴ η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Διαφανὲς ὡς ἔσοπτρον, γεγονὼς Διονύσιε, καὶ χωρητικὸν τῶν καθαρῶν ἐμφάσεων, τὸν νοῦν ἐργασάμενος, δι' ἀρετῆς πανόλβιε, τὰς μαρμαρυγὰς, τῶν ὑπὲρ νοῦν λαμπηδόνων, δεχόμενος ἐβόας· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀφθονωτέρα χάρις σου, ἐξεχύθη τοῖς χεῖλεσιν· ὅθεν τὰς ἐνθέους, διδαχὰς παρέθηκας, τὴν τούτων διάνοιαν, ὑπερφυῶς ἡμῖν ἐξαπλῶν, καὶ διατρανῶν, καὶ τηλαυγῶς ἀναπτύσσων, τοῖς πίστει μελωδοῦσιν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Γνωριμωτέρα γέγονε, διὰ σοῦ Διονύσιε, ἡ τῶν Ἀθηνῶν πανευκλεῖς Μητρόπολις, Χριστῷ προσενέγκασα, σὲ ἀπαρχὴν πανίερων, τῷ Παμβασιλεῖ, διηνεκῶς μελωδοῦντα· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ Θεοῦ Πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μου τὰ τραύματα, καὶ τῆς ἀμαρτίας, τὰς οὐλὰς ἐξάλειψον· Υἱὸν γὰρ ἐγέννησας, τὸν ἐξουσίαν ἔχοντα, τοὺς πεπεδημένους ταῖς σειραῖς τῶν πταισμάτων, εὐκόλως ἀνέναι, τῶν δεσμῶν τῶν ἀλύτων, τὸν μόνον εὐεργέτην, καὶ μόνον ζωοδότην.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ
» τύραννος, τοῖς Θεοσεβέσιν ἐμμανῶς
» ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέν-
» τας τούτους ἰδὼν, Τὸν Δημιουργόν, καὶ Λυ-
» τρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς
» ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τῆς
» αἰῶνας.

Ῥδὴ δ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Αγίων Ἀποστόλων ἀξιωθεῖς, Θεατῆς χρηματίσαι καὶ σύμπονος, συγκοινωνός, γέγονας τῆς δόξης καὶ σὺν αὐτοῖς, ἐπὶ τὴν θείαν ἐσπευσας, σώματος τοῦ ὄντως ζωαρχικοῦ, τῆς μόνης Θεοτόκου, καὶ σεβασμιωτάτης· ἦν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Τῆς θείας βασιλείας ἐν οὐρανοῖς, κληρονόμος ἐγένου ὡς ἔννομος, Ἀρχιερεὺς, Πάτερ ὡς ἀήττητος ἀθλητῆς, ἱεροσύνης χρίσματι, αἶμα συγκεράσας μαρτυρικόν· διὸ διπλοῦς στεφάνης, ἀπειλήφας ἀξίως, ἱερομύστα Διονύσιε.

Ως ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Θεόν, Ἱεράρχα σοφὴ Διονύσιε, διὰ παντός, πρέσβευε ῥυσθῆναι ἐκ πειρασμῶν, τοὺς εὐσεβῶς ὑμνοῦντάς σε, μύστα τῶν ἀρρήτων θεωριῶν, ὡς τῆς κρυφιομύστου, καὶ θεωρητικωτάτης, ἱεροφάντης ἀγαθότητος.

Θεοτοκίον.

Νικῶσαν ταῖς αἱρέσεις νεανικῶς, τὴν σεπτὴν Ἐκκλησίαν ἀνάδειξον, ἣν ὁ Χριστὸς, αἶματι τιμῶ τῷ ἑαυτοῦ, ὡς ἀγαθὸς ἐκτῆσατο, Κεχαριτωμένη ὁ σὸς υἱός· καὶ σῶσον ἐκ κινδύνων, καὶ τῆς ἐπικρατείας, τῆς κατεχούσης ἡμᾶς λύτρωσαι.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς
» γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός,
» ὥφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διὸ σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχαίαι μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλῶριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Τῷ Παύλῳ Διονύσιε, τῷ κλεινῷ Κορυφαίῳ, μαθητευθεῖς πανόλθιε, ὑπ' αὐτοῦ ἐμυθήσῃς, τῶν ἀποκρύφων τὴν γνώσιν· ὅθεν σε καὶ λαμπτήρα, τῇ Ἐκκλησίᾳ τίθησιν, Ἀθηνῶν προχειρίσας, τῆς εὐσεβοῦς, Ἱεράρχην πόλεως· ἦν φυλάττοις, ὀρθοδοξοῦσαν πάνσοφε, σαῖς εὐχαῖς Θεοκῆρυξ.

Θεοτοκίον.

Εν τῇ σεπτῇ κοιμήσει σου, Παναγία Παρθένε, παρῆν ὁ Διονύσιος, σὺν τῷ Ἱεροθέῳ, καὶ Τιμοθέῳ τῷ θείῳ, ἅμα τοῖς Ἀποστόλοις, ἕκαστος ὕμνον ᾄδοντες, πρόσφορον τῇ σῇ μνήμῃ· μεθ' ὧν καὶ νῦν, πᾶσα γλῶσσα βρότειος ἀνυμνεῖ σε, τὴν τοῦ Θεοῦ λοχεύτριαν, καὶ τοῦ κόσμου προστάτιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'. Γερμανοῦ.

Εν Ἱερεῦσι καὶ Μάρτυσι διαπρέφας Ὅσιε, πιστὸς ἀνεδείχθης Ποιμὴν, τοῦ Χριστοῦ πινὼν τὸ ποτήριον· διὸ ἐν ἑκατέροις εὐαρεστήσας αὐτῷ τῷ Χριστῷ, πρέσβευε ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, σὺν τοῖς ἄνω λειτουργοῖς, ἐν φωτὶ νῦν αὐλιζόμενος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Απάσαν ἔξωσον Δέσποινα, τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, ῥαθυμίαν ἀμέλειαν, ἀκηδῖαν ἀνοιαν, ἀσωτίαν ἀσελγειαν, ἀντιλογίαν ἀνηκοῖαν δεινήν, τῶν προσταγμάτων τοῦ Θεοῦ Πνεύματος· πᾶσαν πρὸς τούτοις δὲ, ἀπλησίαν ἀγνοίαν, ἀσυμπαθῆ, τρόπον ἀσυνεῖδητον, γνώμην, καὶ σῶσόν με.

Ἡ' Σταυροθεοτοκίον. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Αναρχε Λόγε τοῦ Πατρὸς ὦ Υἱέ μου, καὶ τῷ Πνεύματι σύνθρονε, πῶς ταῖς σὰς ἀχράντους, παλάμας, ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐξέτεινας; τίς ἢ τοσαύτη σου νῦν, πτωχεῖα ὑπεράγαθε; παρισταμένη τῇ σῇ σταυρώσει, ἀνεβόα ἡ Πανάμωμος.

Καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἱεροθέου,
Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ
προσόμοια τοῦ Ἁγίου τρία.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ο φωτοειδέστατος Χριστοῦ, ἔρως καὶ θειό-
τατος, τὴν σὴν ψυχὴν κατελάμπρυνε,
καὶ τὴν διάνοιαν, γλυκυτάτῳ φέγγει, εὐσεβῶς
ἐπύρσευσε, καὶ πᾶσαν αἰσθητὴν ἠδυπάθειαν,
ὡς πῦρ κατέφλεξεν, οὐρανίων ἐπιλάμψεων,
ἐκτελέσας, δοχεῖον πανέντιμον.

Η μεγαλοπρέπεια τῶν σῶν, λόγων Ἱερόθες,
καὶ τῶν σοφῶν ἀποδείξεων, ἢ παναρ-
μόνιος, καὶ ἀκριβεστάτη, ἀγωγή καὶ μέθοδος,
ἐπιστημονικῆς διαθέσεως, καρπὸς γνωρίζεται,
καὶ φωτίζει τοὺς προστρέχοντας, καὶ σοφίζει
τοὺς ἀναγινώσκοντας.

Τὸ περιφανέστατον τῶν σῶν, συνταγμάτων
"Οσιε, περὶ τὰ θεῖα θεάματα, ὁ Διονύ-
σιος, ὁ πολὺς τὰ θεῖα, τοῖς πιστοῖς ἐκήρυξε,
καὶ τὸ ὑπερφυῆς τῶν δογμάτων σου· μεθ' οὗ
δυσώπησον, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν
εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένε πανύμνητε Μωσῆς, τὸ ἐν σοὶ μυ-
σῆριον, προφητικοῖς εἶδεν ὄμμασι, βόατον
τὴν ἀφλεκτον, καίπερ καιομένην· πῦρ γὰρ τῆς
θεότητος, τὴν μήτραν σε Ἄγνη οὐ κατέφλεξε.
Διὰ αἰτοῦμέν σε· ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν,
τὴν εἰρήνην, παράσχου τοῖς δούλοις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σφαγὴν σε τὴν ἀδικον Χριστέ, ἢ Παρθένος
βλέπουσα, ὀδυρομένη ἐβόα σοι· Τέκνον
γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως θνήσκεις; πῶς τῷ
ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσαν γῆν κρεμάσας τοῖς
ὑδασι; Μὴ λίπης μόνην με, Εὐεργέτα πολυέλεε,
τὴν Μητέρα, καὶ δούλην σου δέομαι.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἐσπερινοῦ, ὡς σύνηθες,
καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς
Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρῶν, οὗ ἢ
Ἀκροστιχίς·

Τὴν φωσφόρον σου, Παμμακάαρ, μνήμην σέβω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγράν διοδεύσας.

Τὸν οὐρανοφοίτην μυσταγωγόν, θεόληπτον
Παῦλον, τὸν τοῦ κόσμου σαγηνευτὴν, δι-
δάσκαλον ἔχων θεωρίας, τῆς ἀνωτάτω μύθης
γέγονας.

Η πνευματοκίνητος ἐμφανῶς, τοῦ Παύλου
σε γλῶσσα, φθεγγομένη τὰ τοῦ Θεοῦ,
μυστήρια μάκαρ περιέσχεν, καὶ θεωροῦν ἀ-
πειργάσατο.

Νυττόμενος πόθῳ πνευματικῷ, καὶ θείοις
λογίοις, ἐν συνέσει προσομιλῶν, τῷ πάν-
των Δεσπότη πανιέρους, θεολογίας ἀνατέ-
θεικας.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς αἰδίου θεωπρεπὲς, δοχεῖον Παρθένε,
γενομένη καὶ καθαρὸν, κηλίδων με πά-
σης ἀμαρτίας, καὶ μολυσμάτων πλῆνον Δέ-
σποινα.

Ῥδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ως ἱερολογοῦντα, τὰ ἱερά γραμματα, καὶ
τῆς εὐσεβείας τὸν λόγον ἀνακηρύττοντα,
πάντες τιμῶμέν σε, χαρμονικῶς συνελθόντες,
μάκαρ Ἱερόθες, καὶ μακαρίζομεν.

Συντονία καὶ νεύσει, καὶ θεϊκῷ ἔρωτι, πρὸς
τὸν εὐεργέτην τῶν ὅλων ἀνατεινόμενος,
τὸν νοῦν ἐλάμπρυνας, μαρμαρυγαῖς ταῖς ἐνεῖ-
θεν, καὶ ψυχὴν ἐφαιδρυνας, μακαριώτατε.

Φερωνύμως ἐκλήθης, καὶ ἱερόν ἔνθεον, καὶ
ἠγιασμένον θεόφρον, ὠφθης ἀνάθημα, τῷ
Παντοκράτορι, καὶ Ποιητῇ τῶν αἰώνων, καὶ
ναὸν ἐκόσμησας, τὸν ἐπουράνιον.

Θεοτοκίον.

Οὐρανὸν ὁ ταυύσας, καὶ τὸν τῆς γῆς Ἄ-
χραντε, γύρον ὁ κατέχων τὰ πάντα, φύ-
σει θεότητος, ἐν ταῖς ἀγαλαῖς σε, σωματικῶν
κατεσχέθη, καὶ πιστοῖς σε στήριγμα, πᾶσιν
ἀνέδειξεν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργέ Κύριε, καὶ
» τῆς Ἐκκλησίας δομήτορ, σύ με στε-
» ρέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν

» ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στηρίγμα, μόνε
» φιλόνηρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Πᾶσαν ἠρδευσας τὴν οἰκουμένην, ὡς περ
νάμασι ταῖς διδασκαίαις σου, τῆς εὐσεβείας
ἐκβλύζων τὰ δόγματα· ἡ τῆς ζωῆς γὰρ πηγὴ,
ὁ Χριστὸς ἐν σοὶ, ἐπανεπαύσατο ὡς Ἱερόθεε.
Πάτερ ὅσιε, αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσα-
σθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θείας φύσεως ἐκ ἐχωρίστη, σὰρξ γενόμενος
ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπή-
σας μετένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθέ-
νον σε, ὡς πρό τοῦ τόκου φυλάξας πανάμωμον,
μόνος Κύριος. Αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρή-
σασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἀμίαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος
Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θρασυ-
μένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλα-
στήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνωδοῦσα ἐκραύ-
γαζεν· Οἱ μοι, τέκνον μη! πῶς πάσχεις θείων
ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον;

ᾠδὴ δ'. Σὺ μοι ἰσχύς, Κύριε.

Ρήτορικαῖς, θρηγορίαῖς ἐλάμπρυνας, ταῖς
χορείας, μάκαρ Ἱερόθεε, ταῖς τῶν πιστῶν,
καὶ τὸν ἱερόν, σύλλογον θεόφρον, τῶν Ἀπο-
στόλων κατηύφρανας, ἐκστάσει θειοτέρα, κε-
χρημένος καὶ ψάλλων· Τῇ δυνάμει σου δόξα
Φιλόνηρωπε.

Οἶλος Θεῶ, ἱερωμένος γεγένησαι, ὀλοτρό-
πως, μάκαρ ἐξιστάμενος, ταῖς πρὸς αὐ-
τὸν θεολογικαῖς, ἱερολογίαις, Ἱεροφάντορ θεό-
ληπτε· καὶ θεῖος ὑμνολόγος, καὶ σοφὸς θρη-
γόρος, τοῖς παροῦσιν ἐμφρόνως κρινόμενος.

Νῦν καθορῶν, Πάτερ τὰ θεία τρανότερον,
παρελθόντων, πάντων ἱερώτατε, τῶν αἰ-
νιγμάτων καὶ τῶν σκιῶν, ταῖς ἀληθεστάταις,
τῆς θεοπτείας ἐμφάσει, δυσώπησον σωθῆναι,
τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας· Τῇ δυνάμει σου
δόξα Φιλόνηρωπε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὸν Θεὸν, τὸν ἀχωρήτως χωρούμενον, ἐν
κοιλίᾳ, Πάναγνε ἐχώρησας, ὡς καθαρὰ
καὶ παρθενικαῖς, καθωραϊσμένη, φαιδρότησιν
ἀειπάρθενε· διό σε Θεοτόκον, ἀληθῶς εὐφημέ-
μεν, καὶ τὸν τόκον σου πίστει δοξάζομεν.

ᾠδὴ ε'. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Ομοδαίτος Μάκαρ, τῷ τῶν Ἀποστόλων
ὑπάρχων συστήματι, σὺν αὐτοῖς ἐπέ-
στης, τῇ κοιμήσει τῇ θείᾳ θρασπέσει, τῆς τὸν
Ζωοδότην, σωματικῶς ἡμῖν τεκούσης, πανα-
γίας ἀγνῆς Θεομήτορος.

Υπερφυῶς ἐννοήσας, καὶ πρεσβυτικῶς τὰ
ὑπὲρ λόγον θαύματα, ὑψηλήσω πᾶσι,
τοῖς πιστῶς δεχομένοις τὴν ἔλλαμψιν, καὶ ταῖς
σὰς Παμμακάαρ, συνοπτικαῖς θεολογίας, συνιέ-
ναι ποθοῦσι πανάριστε.

Πανολθίαις ἀκτίσι, τῆς ὑπερφυοῦς φωταυ-
γίας λαμπόμενος, ἀκριβεῖα θείων, ἀπο-
δείξεων καὶ καθαρότητι, τῶν πολλῶν ἐκράτεις,
χρόνου τριβῆ καὶ θεωρία, σοφώτερα τὰ θεία
μουόμενος.

Θεοτοκίον.

Απειράνδρως Παρθένε, τὸν ἀπεριόριστον
φύσει θεότητος, ἀνδρωθέντα Λόγον, δι
ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους συνέλαβες, ἐξ αἱμάτων
Κόρη, παρθενικῶν διαπλασθέντα, ὑπὲρ λόγον
καὶ νόμον τῆς φύσεως.

ᾠδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Μησίσει θεοπρεπεῖ, τὴν θείαν γνώσιν μου-
μενος, τοὺς λόγους Πάτερ τοὺς σοὺς, ὡς
δεύτερα λόγια, σαφῶς καταλέλοιπας, ἱερο-
γνωσίαις, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν φωτίζοντα.

Μακάριος ἀληθῶς, ἐγένου Θεομακάριστε,
κεκαθαρμένη ψυχῇ, τὸ ὄντως μακάριον,
καὶ μόνον ἐράσμιον, ἀγάπήσας κάλλος, τοῦ
Σωτῆρος Ἱερόθεε.

Αχράντοις ἐπιβολαῖς, ἐνατενίζων θεόλη-
πτε, ταῖς νοηταῖς ἀσραπαῖς, τῶν θείων
ἐλλάμψεων, τῆς τούτων μεθέξεως, καὶ φωτα-
δοσίας, κοινωνὸς ὡφθης μακάριε.

Θεοτοκίον.

Κυρίως καὶ ἀληθῶς, σέ Θεοτόκον δοξάζο-
μεν· τὸν ὄντως ὄντα Θεόν, ἀρρήτως γὰρ
τέτοκας, σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν, συνδεδραμη-
κότα, Παναγία Μητροπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνο-
» μίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν,
» ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ
» ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τὸν Ἱεράρχην Ἀθηνῶν ἀνευφημοῦμέν σε, ὡς
μυηθέντες διὰ σοῦ ξένα καὶ ἀρρήτα· ἀ-

νεδείχθης γὰρ θεόληπτος ὑμνολόγος. Ἄλλα πρέσβευε παμμακάρι Ἱερόθεε, ἐν παντοίων συμπτωμάτων ἡμᾶς ῥύεσθαι, ἵνα κράζωμεν Χαίροις Πάτερ θεόσοφε.

Συναξάριον.

Τῆ Δ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Ἱεροθέου, Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.

Στίχοι.

Ἱερόθεος ἱερώθη σοι πάλαι·

Νῦν δ' αὖ μετασταίς, καὶ συνήθη σοι, Λόγε.

Ἡοῖ σῆμα κάλυψε τετάρτη Ἱερόθειον.

Οὗτος τῶν ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ ἐννέα βουλευτῶν εἷς ἦν. Προκατηχηθεὶς δὲ παρὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, Ἐπίσκοπος χειροτονεῖται Ἀθηνῶν· καὶ αὐτὸς τὸν μέγαν Διονύσιον τὴν εἰς Χριστὸν κατηχεῖ πίστιν. Αὐτὸς δὲ καὶ ἐπὶ τῇ κηδεῖᾳ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἦν ἐξάρχων, ἐπὶ τῇ συνελεύσει τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὅλος ἐκδημῶν, ὅλος ἐξιστάμενος, καὶ παρὰ πάντων, ὧν ἠκούετο καὶ ὠρατο, θεόληπτος, καὶ θεῖος ὑμνολόγος φαινόμενος. Καλῶς δὲ καὶ θεοφιλῶς πολιτευσάμενος, καὶ θεὸν τῇ πολιτείᾳ καὶ τοῖς κατορθώμασιν εὐφράνας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πέτρου Καπιτωλίων.

Στίχ. Εὐθνηκτος ὦν μάχαιρα Πνεύματος Πέτρος, Τὸ τοῦ ζήφους εὐθνηκτον οὐκ ἔδειλία.

Οὗτος ἦν γέννημα καὶ θρέμμα τῆς αὐτῆς πόλεως, σοφὸς ἄγαν, καὶ συνέσει πολλῶν διαφέρων. Γάμῳ δὲ προσομιλήσας, καὶ παῖδας τρεῖς ἀποτεικῶν, τὸν μοναστὴν βίον ὑπῆλθε· καὶ Πρεσβύτερος βίᾳ τιμηθεὶς παρὰ τοῦ τὸν θρόνον ἰθύνοντος Βόστρων, ὡς διδάσκαλος Χριστιανῶν, τῷ τῶν Ἀγαρηνῶν διαβάλλεται ἐθναρχῇ· καὶ ἐν τῇ τῶν Δαμασκηνῶν ἀχθεὶς, διὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀγάπην, πρῶτον μὲν τὴν γλῶτταν τμηθεὶς, τρανότερον καὶ ὀξύτερον ἐξεβόησεν. Εἶθ' οὕτω τὴν δεξιὰν χεῖρα ἀφαιρεῖται, καὶ τοὺς πόδας. Εἶτ' αὖ τὸς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεται, καὶ σταυρῷ προσπήγνυται, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται, καὶ πυρὶ τὰ ὀστά πυρποληθεὶς, τῷ ποταμῷ ἀπερρίφη.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Δομνίνης, καὶ τῶν θυγατέρων αὐτῆς Βερίνης, καὶ Προσδόκης.

Στίχ. Τὸ τῆ ποταμῷ ῥεῦμα ῥύμμα τρεῖς κόραι Βιωτικῶν ἔχουσιν ἀγνοημάτων.

Αὗται αἱ γυναῖκες θείῳ ζήλῳ τρωθῆσαι, καταλιπεῖσαι οἰκίας καὶ συγγενεῖς, πρὸς τὴν ἀλλοτρίαν μετετάξαντο· καὶ τὸ λοιπὸν φεύγουσαι, κατέλαβον τὴν Ἐδεσσαν. Ἐκεῖσε τοίνυν διατριβησῶν, ἐξαίφνης ἐφίσηται ὁ ἀνὴρ καὶ πατήρ, στρατιώτας ἔχων πρὸς τὴν σύλληψιν τῆς θήρας. Ὡς δὲ συνελήφθησαν, κατέλαβον τὴν Ἱεράπολιν· ποταμὸς δὲ παραρρεῖ τὴν ὁδὸν ἐκείνην, καθ' ἣν ἐπανίεσαν. Αὗται λαθοῦσαι τοὺς στρατιώτας, ἀριστοποιουμένους καὶ μεθύοντας, εὐχῇ συντόμῳ χρησάμεναι, εἰσῆλθον εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἀφήσαν ἑαυτὰς διὰ τῶν ῥευμάτων· καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν διὰ τῆς τοῦ ὕδατος πνιγμονῆς.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Αὐδάκτου, καὶ Καλλισθένης τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς.

Στίχ. Εἶφει θανῶν, Αὐδάκτε Μάρτυς Κυρίου, Σὺν Μάρτυσι ζῆς, καὶ θεὸν ζῶντα βλέπεις.

Θεοῦ θεωρεῖ κάλλος ἢ Καλλισθένη,

Οὐπερ τὸ θεῖον εἶχεν εἰς σκέπην σθένος.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐξ Ἐφεσίων τῆς Ἀσίας· ὅς καὶ Δουξ δουκῶν γεγονώς, καὶ Ἐπαρχος Μαξιμίνο, ἐν πλούτῳ καὶ συνέσει πολλῶν διαφέρων. Διὰ δὲ τὸ μὴ θελήσει αὐτὸν ἐκδοῦναι πρὸς γάμον τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα τῷ Βασιλεῖ, ὡς ἀλλοτρίῳ τῆς πίστεως, τὴν ἐσίαν δημεύεται· καὶ εἰς Μελιτινὴν ἐξορισθεὶς, τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεῖται. Ἡ δὲ Καλλισθένη τὴν κεφαλὴν κειραμένη, καὶ ἀνδρικόν σχῆμα περιβαλομένη, ἐν Νικομηδείᾳ ἐκρύπτετο. Μετὰ δὲ χρόνους ὀκτῶ, πρὸς τινα γυναῖκα ἦλθεν ἐπὶ τὴν Θράκην, ἧς ἡ θυγάτηρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐλελώθητο· ἦν καὶ ἰασαμένην, χάριν τῆς ἰάσεως, πρὸς κοινωνίαν γάμου οἱ τεκόντες ἀρμόσαι ταύτην, ἀνδρα πάντες εἶναι οἰόμενοι, τῇ ἰδίᾳ ἐβουλήθησαν θυγατρί. Ἡ δὲ, ἀναγκασθεῖσα, λέγει τὰ καθ' αὐτήν· καὶ ἐκπλαγέντες, ὡσπερ εἶκός, ἐδόξασαν τὸν Θεόν.

Τοῦ ἔν Μαξιμίνου ἀνακρεθέντος, κρατεῖ τῆς βασιλείας Λικίνιος· τούτου τῇ γυναικὶ πιστῇ οὐσῇ, ἀδελφῇ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ἐμφανίζεται ἡ Καλλισθένη, καὶ ἐκτίθεται πάντα τὰ συμβάντα αὐτῇ. Ἡ δὲ προσλαμβάνει

ταύτην, καὶ ὡς μητέρα καθιστᾷ τοῦ ἑαυτῆς υἱοῦ· καὶ οὕτως ἡ μακαρία Καλλισθένη πᾶσαν τὴν πατρικὴν οὐσίαν, ἣν ἀφείλετο ὁ Μαξιμῖνος, ἀπολαμβάνει· καὶ τὸ ἅγιον λείψανον τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἀπὸ Μεσοποταμίας εἰς Ἀσίαν κομίζει· καὶ Μαρτυρεῖον ἐν ὀνόματι αὐτοῦ δειμαμένη, καθιεροῖ· καὶ τὸ λειπόμενον τοῦ ἑαυτῆς βίου ἀποσολικῶς διανύσασα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀμμοῦν τοῦ Αἰγυπτίου.

Στίχ. Ἀσκήσεως διῆλθε τὴν στενὴν τρίβον Ἀμμοῦν ὁ θεῖος, καὶ τρυφῆς εὔρε πλάτος.

Οὗτος Αἰγύπτιος ἦν τὸ γένος· καὶ ἐκ τῶν γονέων ὄρφανὸς γενόμενος, καὶ παρὰ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ ἀναγκασθεὶς, γυναικὶ συνεζεύχθη, μηδὲν ἄλλως προσχὼν αὐτῇ ὡς γυναικί, ἀλλ' ὡς ἀδελφῇ, ἐκ συνθήκης ἀμφοτέρων. Συνοικήσας δὲ αὐτῇ ἔτη δεκαοκτώ, ἦν σχολάζων ἐν τῷ Βαλσαμῶν (*), πολὺν αὐτῷ πόνον καὶ κόπον παρέχοντι. Μετὰ ταῦτα, ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν, προσφοιτᾷ Ἀντωνίῳ τῷ Μεγάλῳ, καὶ λίαν θαυμασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, πολλοῖς ἐγένετο ὠφέλεια, καὶ μάλιστα διὰ τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἀπόρρητα θαύματα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Φαῦστου, Γαΐου, Εὐσεβίου, καὶ Χαιρήμονος τῶν Διακόνων.

Οὗτοι μαθηταὶ ὑπῆρχον τοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας μεγάλου Διονυσίου, καὶ Διάκονοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὁ μὲν Γαῖος καὶ Φαῦστος, σὺν αὐτῷ ἐζωθέντες, καὶ πολλὰ παθόντες, τὸ τοῦ μαρτυρίου τέλος ἐδέξαντο. Εὐσεβίος δὲ καὶ Χαιρήμων, μετὰ τὴν τοῦ διδασκάλου ἐξορίαν, τοὺς ἐν φυλακαῖς ἐπισκεπτόμενοι Ἁγίους, καὶ τὰ τῶν Μαρτύρων λείψανα θάπτοντες, καὶ μέχρι τῶν Δεκίου χρόνων διακαρτερήσαντες, καὶ πολλοὺς ὑπομείναντες πειρασμούς, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν κρατηθέντες, ἀπεκεφαλίσθησαν.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

(*) Βαλσαμῶν ἐστὶν ὄνομα περιεκτικόν, δηλοῦν τόπον ἢ κῆπον, περιέχοντα φυτὰ τοῦ βαλσαμοῦ, ὅπερ καὶ βάλαμος λέγεται δηλοκῶς. Ἦτις βάλαμος (κατὰ τὸν Παλλᾶδιον) δίκην ἀμπέλου φυτεύεται, γεωργουμένη καὶ κλαδευομένη, πολὺν ἔχουσα πόνον.

ᾠδὴ Ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ἁγίων τὰ ἅγια, κατανοῆσαι σπευδῶν μακάριε, καθαρότητα βίου, καὶ θεωρίας θείας ἀκρότητα, σοφῶς ἐκτήσω, καὶ ψάλλων ἐκραύγαζες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ρῆμάτων ὁ φθόγγος σου, καὶ συγγραμμῶτων ἢ καλλιπέπεια, κατευφραίνει τοὺς πόθῳ, προσομιλῶντας καὶ διανίστησι, πρὸς ὑμνωδίαν κραυγάζειν διδάσκουσα· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μονάδα θεότητος, γνωριζομένην ἐθεολόγησας, ἐν προσώπων Τριάδι, καὶ ὑμνουμένην ἐν ὑποστάσει, τρισὶ θεόφρον, καὶ ψάλλων ἀνέμελτες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Νομίμων τῆς φύσεως, Παρθενομήτορ ἀνευ γεγέννηκας, τὸν δεσπόζοντα πάντων, τῶν ὄρωμένων καὶ νοουμένων Ἀγνή· ὃν ἀνυμνοῦντες, συμφώνως κραυγάζομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ἡπανσθενῆς τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου ἐνέργεια, τῇ καθαρωτάτῃ σου ψυχῇ σκηνώσασα, θεόληπτον κήρυκα, καὶ θεηγόρον ἔδειξεν, ἱεροπρεπῶς τὸν Λυτρωτὴν ἀνυμνοῦντα, καὶ πίστει μελωδῶντα· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μετ' εὐσεβοῦς ζητήσεως, ἐρευνήσας τὰ ἄρρητα, τῆς οἰκονομίας τοῦ Χριστοῦ μυστήρια, τρανῶς ἐφανέρωσας, ὑψηγορία χρώμενος· καὶ τῇ γλυκυτάτῃ, τῶν σῶν λόγων συνθήκη, βοῶν ἀδιαλείπτως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἡπανολβία χάρις σε, θειοτέρας ἐμπνεύσεως, καὶ θεολογίας ἀκριβοῦς ἐπέπλησεν· ἐντεῦθεν ἀνέβλυσας, ὡς ποταμὸς τὰ δόγματα, ταῖς τῶν Ἀποστόλων κατευφραίνων χορείας· μεθ' ὧν νῦν ἀναμέλπει· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένην Πάναγνε, τὴν ψυχὴν μου τοῖς πταιίσμασι, καὶ κεκακωμένην ἰοδόλω δῆγματι, Θεὸν τὸν δυνάμενον, ζωοποιεῖν τὰ σύμπαντα, ἢ ἀπειρογάμως ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα, ἀνάστησον βοῶσαν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ
 « **Ε**τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξ-
 » ἔκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
 » τούτους ἰδὼν, τὸν Δημιουργόν, καὶ Λυτρω-
 » τὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογοῖτε, Ἱερεῖς ἀνυ-
 » μνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
 » αἰῶνας.

Ὡδὴ 9. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Σοφίας ὑπερσόφου ὡς ἐραστῆς, γεγονὼς τῶν
 χαρίτων τὸν στέφανον, τὸν εὐπρεπῆ, χαί-
 ρων ἐκομίσω νῦν παρ' αὐτῆς, καὶ χορευτῆς οὐ-
 ράνιος, περὶ τὸν τῶν ὅλων Δημιουργόν, γενό-
 μενος δυσώπει, σωθῆναι ἐκ κινδύνων, τοὺς σὲ
 ὑμνοῦντας Ἱερόθεε.

Εσκήνωσας τὰς ἀνω θείας αὐλαῖς, καὶ μο-
 ναῖς αἰώνιους κατώκησας, καὶ στρατιαῖς,
 νῦν συνορτάζεις ἀγγελικαῖς, σὺν Ἀποστόλων
 τάγμασιν, οἷς καὶ συναυλίζῃ χαρμονικῶς με-
 σῶν καὶ συναγάλλῃ, τοῖς πίστει σε τιμῶσι,
 θεῖαν εἰρήνην ἐξαιτούμενος.

Βεβαίας ἀντιδόσεις ἀπολαβῶν, ὧν ἐν γῆ
 τὰς ἐμφάσεις ἐκέκτησο, διηνεκεῖ, πόθῳ
 ἀνανεύων πρὸς τὸν θεόν, νῦν ἐκτενῶς ἐκέτευε,
 Πάτερ Ἱερόθεε ἰλασμόν, δοθῆναι τοῖς ἐν πίστει,
 τὴν μνήμην σου τελοῦσι, τὴν φωτοφόρον καὶ
 πανίερον. **Θεοτοκίον.**

Ω Μήτηρ τοῦ τῶν ὅλων Δημιουργοῦ, μητρι-
 κῆ παρρησία δυσώπησον, τὸν σὸν Υἱόν,
 σῶσαι δυναστείας τυραννικῆς, τοὺς αἰχμαλώ-
 τούς δούλους σου, καὶ συκοφαντίας τῶν πονη-
 ρῶν, ἀνθρώπων καταργῆσαι, γαλήνην τε βρα-
 βεῦσαι, καὶ σωτηρίαν τοῖς ὑμνοῦσί σε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ξέση ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς
 » κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι θεός, ὦφθη
 » τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς· καὶ ἡ γαστήρ
 » σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διό
 » σε θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, τα-
 » ξιαρχαὶ μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Οτε ἡ Μητήρ τοῦ Λόγου, πρὸς τὰς ἐκεῖ κα-
 ταπαύσεις, μεταναστεύουσα ὦφθη, σὺν
 τοῖς λοιποῖς Ἀποστόλοις, σὺ Ἱερόθεε ὕμνοις, ἐπέ-
 στης ταύτην προπέμπων.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηδες,

καὶ Ἀπόλυσις **Κεντρικῆ**

.....

Τῆ Ε. τοῦ ἁποῦ μηνός.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Χαριτίνης.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ
 προσόμοια τῆς Ἁγίας γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τῆς χαρᾶς ὡς ἐπώνυμος, ἐν χαρᾷ προσεχώ-
 ρησας, εἰς νυμφῶνα πάνσεμνε, τὸν οὐρά-
 νιον, ἐνθα τὸ σὸν ἐπεπόθησας, κεκτῆσθαι πο-
 λίτευμα, ὑπομείνασα στερρώως, ἀλγεινὴν ὄντως
 βάσανον, τῶν ὀδόντων τε, καὶ ὀνύχων ἀπάν-
 των ἐκρίζωσεις, ἀθληφόρε Χαριτίνη, παρθενο-
 μάρτυς πολυάθλε.

Τῶν λεόντων συνέθλασας, σιαγόνας πολυά-
 θλε, σιαγόνων φέρουσα τὰ συνθλάσματα·
 τῶν δὲ ὀνύχων ἐκρίζωσιν, γενναίως ὑπήνεγκας,
 ἐκρίζουσα τὰ δεινὰ, τῆς ἀπάτης φρυάγματα·
 θαλαττίοις δὲ, ἐν βυθοῖς ἀπερρίψης, τὴν κα-
 κίαν, ὑποβρύχιον ποιούσα, τοῦ πονηροῦ πολε-
 μήτορος.

Μετὰ τέλος μακάριον, ἐν θαλάσῃ ριφεῖ-
 σάν σε, σὸς γεννήτωρ ἐνδοξε συνεκόμισεν,
 ἀναβοῶν μετ' ἐκπλήξεως· Πῶς νῦν κεχαρίτω-
 σαι, ἱερώτατον ἐμόν, καὶ ποθούμενον γέννημα,
 ταῖς κολάσεσι, τοῦ σεπτοῦ μαρτυρίου, καὶ τὴν
 κλησιν, ἀληθεύουσαν εἰργάσω, προτυπωθεῖσάν
 σοι χάριτι;

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σωτηρίας λιμένα σε, τὸν πανάκλυστον ἄ-
 χραντε, καὶ πραεῖαν ὄντως γαλήνην ἔχο-
 μεν, οἱ ἐν πελάγει θεόνυμφε, σφοδρῶς χειμα-
 ζόμενοι, τῶν τοῦ βίου δυσχερῶν, καὶ δεινῶν
 περιστάσεων· διὰ τοῦτό σοι, καὶ προσρέχομεν
 πάντες ἐκβοῶντες· Εἰς αἰῶνας μὴ ἐλλίπης, τῶν
 οἰκετῶν σου προΐστασθαι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ Ἀμνάς ἡ κυήσασα, τὸ Ἄρνιον τὸ ἄμωμον,
 τὸ τὴν ἁμαρτίαν ἐλθὸν ἰάσασθαι, παν-
 τὸς τοῦ κόσμου Πανάχραντε, οἰκείῳ ἐν αἵματι,
 τὸ σφαγὲν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ζωῶσαν τὰ σύμ-
 παντα, σὺ με ἐνδυσον, γυμνωθέντα τῆς θείας
 ἀφθαρσίας, ἐξ ἐρίου τοῦ σοῦ τόκου, περιβολὴν
 θείας χάριτος.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἐσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῆς Ἀγίας ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τῆς Χαριτίνης τὴν χάριν μελπῶ πόθῳ.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Ταῖς σαῖς μου, ὦ Χαριτίνη χάρισι, τὸν νοῦν χαρίτωσον, χαριτωθεῖσα ἀθλοῖς ἱεροῖς, ἱερῶς ἀνυμνήσαι σε, ὡς ἀθληφόρον Μάρτυρα, καὶ παρθενία διαλάμπουσαν.

Ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, σέ χαριτώσασα, χαροποιαῖς ἐφαιδρυνε πλοκαῖς, καὶ χαρὰν τὴν αἰώνιον, κληρονομεῖν ἐνίσχυσεν, ἀνδρειοφρόνως ἐναθλήσασαν.

Σταυρῷ σε ἀναρτηθέντα Δέσποτα, κατανόησασα, ἡ εὐκλεῆς σε Μάρτυς αἰκισμῶν, καρτερεῖ τὸ ἐπίπονον, δυναμουμένη σθένει σε, τοῦ τὴν ἡμῶν φύσιν νευρώσαντος.

Θεοτοκίον.

Χωρίον χωρητικὸν γεγένησαι, τῆς Θείας φύσεως, Θεογεννήτορ ἄχραντε· διὸ, Χαριτίνη ποθήσασα, παρθενικῶς ὀπίσω σου, τῷ σῶ Ἰῶῶ προσαπενήνευται.

Ὡδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ανάψας σου τὴν ψυχὴν, ἔρωσ ὁ Θεῖος, τῆς σαρκὸς ἔρωτας, καὶ χαλεπὰ βράσματα, τὰ τῶν αἰκισμῶν ἐναπέσθεσε.

Ρῆγνύμενον πρὸ ποδῶν, μαρτυρικῶν τὸν δυσμενῆ βλέποντες, τῆ τοῦ Χριστοῦ χάριτι, αἴνεσιν αὐτῷ προσενέγκωμεν.

Ἰσχυῖ παντουργικῆ, τὴν κεφαλὴν τοῦ δυσμενοῦς ἔθλασας, σῆς κεφαλῆς φέρουσα, Μάρτυς καρτερῶς τὴν κατάφλεξιν.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην ἐν γυναιξίν, εὐλογημένην σε Ἀγνή στέργεσσα, σαῖς ἀγαθαῖς χάρισι, μάρτυς Χαριτίνη δεδόξασται.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου
» Χριστέ κράζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κυ-
» ριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Τῶν νοσημένων τὸ τερπνὸν ἀγαπήσασα, τῶν ὀρωμένων τὸ ρευσθὸν καταλείψασα, ταῖς

θεῖκαῖς ὠχύρωσαι ἐλπίσι τὸν νοῦν· ὅθεν πρὸς τὸ στάδιον, τῆς ἀθλήσεως Μάρτυς, χαίρουσα εἰσέδραμες, καὶ τὸν ὄφιν καθεῖλες· καὶ ἀνεπλέξω νίκης εὐπρεπῆ, στέφανον κόρη, Μαρτύρων ἀγλαῖσμα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῶν ἀκαθάρτων λογισμῶν μου τὰ πλήθη, καὶ τῶν ἀτόπων ἐννοιῶν τὰς νιφάδας, τίς ἐξειπεῖν δυνήσεται Πανάμωμε; τὰς ἐπαναστάσεις δέ, τῶν ἀσάρκων ἐχθρῶν μου, τίς ἐκδιηγῆσεται, καὶ τὴν τούτων κακίαν; Ἀλλὰ τῆ σῆ πρεσβεία ἀγαθῆ, τούτων μοι πάντων, τὴν λύτρωσιν δώρησαι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὀρώσά σε Χριστέ· Οἴμοι ποθεινότατε, Ἰησοῦ! ἀνεβόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Ἰῖε, θελῶν σταυροῦσαι; Ὑμῶ σε μακρόθυμε.

Ὡδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Γερεῖον ὡσπερ ἄμωμον πρὸς σφαγὴν σε, ἐκ πατρικῶν ἀφήρπασαν, Μάρτυς ἀθληφόρε, ἀγκαλῶν οἱ τύραννοι, Πατέρα οὐράνιον, ὑπερβολικῶς ἀγαπήσασαν.

Νεάνισι ταῖς φρονίμοις ἀκολουθοῦσα, τὴν ψυχικὴν λαμπάδα σου, αἵματι πλουσίως, ἠρδευσας πανεύφημε, καὶ θεῖον κελήρωσαι, Μάρτυς χαριτώνυμε θάλαμον.

Ἡ καρδία σου τῷ ἔρωτι τοῦ Νυμφίου, πυρπολουμένη ἀνθρακας, πλάνης γενναῖοφρον, λύθρῳ ἐναπέσθεσεν, αἱμάτων καὶ θάλασσαν, τῆς πολυθείας ἐξήρανε.

Θεοτοκίον.

Σωματούμενον ἐκύησας Θεὸν Λόγον, Θεογεννήτορ ἄχραντε· ὃν ἡ Χαριτίνη, στέργουσα θερμότατα, πυρὶ ἀντετάξατο, καὶ πολυειδέσι στρεβλώσεσι.

Ὡδὴ ε'.

Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Τὴν κάραν ξυρισμῶ, καὶ ἀνθρώκων πυρώσεσι, συνθλίβοντές σε θεόφρον, λογισμοῦ σου τὸν τόνον, οὐδόλως παρεσάλειψαν.

Ἡ λους σου πρὸς σφαγὴν, εἰκονίζουσα Κυρ-
» ριε, τὴν ἔμπυρον ὀβελίσκων, ὑποφέρω ὀδύνην, ἡ Μάρτυς ἀνεκραύγαζεν.

Νίκαις τὴν κεφαλὴν, Χαριτίνη κατέστεφαι, νικήσασα τὸν τὴν Εὐχὴν, ἐνικήσαντα ὄφιν, τοῖς ἄθλοις καλλιπάρθενε (*).

Θεοτοκίον.

Νοῦς βρότειος τὴν σὴν, ὑπὲρ ἔννοιαν σύλληψιν, οὐ δύναται ἐννοῆσαι, Μητροπάρθενε Κόρη· Θεὸν γὰρ ἀπεκύησας.

Ὁδὴ 5. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Χάρισι, καὶ σημείοις Χριστὸς ἐστεφάνωσε, τὴν ἱερὰν κορυφὴν σου, ὑπὲρ οὗ τὸ πάσχειν προήρησο, Ἀθληφόρε, τῆς χαρᾶς τῆς ἐν Θεοῦ ἐπώνυμε.

Αγίος, Ἰωανῶν ἐκ βυθοῦ ὁ ῥυσάμενος, σὲ θαλαττίῳ πελάγει, ἐρρίμμένην σώζει, ζῶσαν θεόφρον· καὶ βυθῶ σου, τῶν αἱμάτων ἐχθροῦς κατεπόντισε.

Ρομφαία, καρτερίας ἐχθροῦς ἐθανάτωσας· καὶ καρτεροῦσα ὀδόντων, παντελῆ ἐκρίζωσιν ἔνδοξε, τῶν λεόντων, τῶν ἀσάρκων τὰς μύλας συνέθλασας.

Θεοτοκίον.

Ισχύν σε, εὐραμένη Παρθένε καὶ στήριγμα, ἡ Χαριτίνη αἰκίσεις, καρτερῶς ὑποφέρει· καὶ χαίρουσα, σοῦ ὀπίσω, τῶ τῶν ὅλων Δεσπότη προσάγεται.

Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
» **Ε**κκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρε
» κεκαθαρμένη, τῶ δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» σου ρεύσαντι αἷματι.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Δι' ἀγάπην ἔνδοξε, τὴν τοῦ Κυρίου, Χαριτίνη ἅπαντα, κολαστηρίων τὰ φρικτὰ, ὑπενεγκοῦσα ἀπήλειψας, τοῦ μαρτυρίου, τὸν ἀφθαρτον στέφανον.

Συναξάριον.

Τῆ Ε'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Χαριτίνης.

Στίχοι.

Ὅπερ δι' εὐχῆς εἶχε σαρκὸς τὴν λύσιν,

Ἰδοὺ δι' εὐχῆς λαμβάνει Χαριτίνη.

Πέμπτη Χαριτίνη εἰσέδραμεν ἄστῳ Θεοῖο.

Αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ Βασιλέως, καὶ Δομετίου Κόμητος, δούλη οὐ-

(*) Τὸ Τροπάριον τοῦτο φαίνεται ποίημα ἑτέρου τινος, καὶ οὐχὶ τοῦ Ἰωσήφ· διὸ οὐ κεῖται ἐν τῷ Χειρογράφῳ. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἀκροστιχίδι περιττὸν ἔστι τὸ Ν'. τὸ ἀρκτικόν τοῦ Τροπαρίου τούτου. Καὶ εἰς ἄλλους Κανόνας εὕρισκονται ποιαῦτα Τροπάρια περιττὰ.

σα Κλαυδίου τινός· περὶ ἧς ὁ Κόμης ἀκούσας, γράφει τῷ κυρίῳ αὐτῆς, ἀποστεῖλαι πρὸς αὐτὸν εἰς ἐξέτασιν, ὡς Χριστιανὴν οὖσαν. Ὁ δὲ κύριος αὐτῆς λυπηθεὶς, σάκκον ἐνδυσάμενος, ἐθρήνει αὐτήν. Ἡ δὲ παρηγοροῦσα, ἔλεγε· Κύριέ μου, μὴ λυποῦ, ἀλλὰ χαῖρε· ὑπὲρ τε γὰρ τῶν ἐμῶν καὶ τῶν σῶν πλημμελημάτων, ἱερεῖον τῷ Θεῷ εὐπρόσδεκτον λογισθήσομαι. Ὁ δὲ, εἰπὼν· Μέμνησό μου ἐν τῷ ἐπουρανίῳ Βασιλεῖ, ἀποστέλλει τῷ Κόμητι. Καὶ ἀχθεῖσα, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσασα, ξυρᾶται τὴν κεφαλὴν· καὶ ζέβσαν ἀνθρακίαν καταπάσσεται· εἶτα δεσμεῖται λίθῳ βαρεῖ, καὶ ρίπτεται ἐν τῇ θαλάσῃ· καὶ ἐξελθοῦσα, ἐνεφανίσθη τῷ Κόμητι· καὶ πολλὰ τιμωρηθεῖσα, καὶ τῶν ὀνύχων τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν στερηθεῖσα, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Μαμέλχθης.

Στίχ. «Ὁμῆ λελουμένην με, Χριστέ, προσδέχου, (Μαμέλχθα φησὶ) καὶ λίθοις βεβλημένην».

Αὕτη ὑπῆρχεν ἐκ Περσίδος, ἱέρεια τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, ἔχουσα καὶ ἀδελφὴν Χριστιανὴν. Εἶδε δὲ ἐν ὀνείρῳ Ἄγγελον Θεοῦ, δεικνύοντα αὐτῇ τὰ μυστήρια τῶν Χριστιανῶν· καὶ ἀναστᾶσα ἔμβοθος, διηγεῖται τῇ ἀδελφῇ. Ἡ δὲ ἄγει αὐτὴν πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον· καὶ βαπτισθεῖσαν, ἐδέξατο αὐτὴν ἐκ τῆς ἀναγεννήσεως ἡ ἰδία ἀδελφή. Ὅθεν μανέντες οἱ Ἕλληνες, λίθοις αὐτὴν ἀπέκτειναν, ἔτι τὰ ἄμφια τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος περιφέρουσιν, καὶ εἰς λάκκον βαθύτατον ἐρρίψαν· ἐξ οὗ μόλις οἱ Χριστιανοὶ ταύτην ἀνενεγκεῖν ἠδυνήθησαν. Ὁ γοῦν Ἐπίσκοπος, προσελθὼν τῷ Βασιλεῖ τῶν Περσῶν, ἔλαβεν ἐξουσίαν, τοῦ καταλύσαι τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ οἰκοδομησαὶ Ἐκκλησίαν τῇ Ἁγίᾳ Μάρτυρι· ὃ καὶ ποιήσας, ἐν αὐτῷ τὸ τίμιον αὐτῆς κατέθετο λείψανον.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη ὀπτασίας Κοσμά Μοναχοῦ, φοβεράς καὶ ὠφελίμου.

Εν ἑτεῖ τρίτῳ καὶ δεκάτῳ τῆς βασιλείας Ἐρμανοῦ, τὰ Ῥωμαίων εὐσεβῶς δαΐθυνοντος σκῆπτρα, ἦν τις ἀνὴρ ἐν ταύτῃ τῇ βασιλευούσῃ, εἰς ὧν τῶν ἐκ τῆ βασιλικῆς κοιτῶνος, τοῦ μικροῦ πρόσθεν τὴν βασιλείαν διέποντος Ἀλεξάνδρου, καὶ πρὸς θεραπείαν οἰκειοτέρων.

Οὗτος τὸν μονήρη βίον ἐπανελάμβανος, γέγονε Ποιμὴν τῶν ἐν τῇ πρὸς Σάγαριν ποταμὸν Μονῆ μοναζόντων Μοναχῶν.

Μετὰ δὲ τινὰ χρόνου περίοδον, συνέβη τούτῳ ἀβρώσια δεινῇ περιπεσόντι, ἐπὶ συχνὸν χρόνον ἐν ταύτῃ διαρκέσαι. Ἐν δὲ τῷ συμπληρῆσθαι πενταμηνιαῖον ἤδη καιρὸν, περί τρίτην ὥραν τῆς ἡμέρας, μικρὸν ἀνανήψας, καὶ εἰς ἑαυτὸν γενόμενος, ἠρέμα πῶς τοῦ κλινιδίου ἀναστάς, ἐκάθισεν, ἔνθεν ἀνέκειθεν ὑπὸ τῶν συνήθων αὐτῷ στηριζόμενος· καὶ ἐν τῷ καθῆσθαι, ἔξω γέγονεν ἑαυτοῦ ἀπὸ τρίτης ὥρας ἕως ἐνάτης, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἀτενίζοντας πρὸς τὸν ὄροφον τοῦ οἰκήματος, καὶ τὸ στόμα ὑποψιδυρίζον ἀναρθρα καὶ πάντα ἀκατανόητα. Ἐν τῷ μέσῳ οὖν τῶν εἰρημένων ὥρῶν, εἰς ἑαυτὸν μικρὸν ἐπανελθὼν, ἐπήτει τοὺς αὐτῷ συνόντας, ἄρτου ξηροῦ κλάσματα δύο « Δότε μοι τὰς δύο τοῦ ἄρτου μερίδας, λέγων, ὡς παρὰ τοῦ τιμίου γέροντος ἔλαβον». καὶ λέγων, ὑπετίθει τῷ κόλπῳ τὰς χεῖρας ψηλαφῶν τὰ ζητούμενα. Τινὲς δὲ τῶν παρόντων, φάντασμα, καὶ μὴ ὀπτασίαν τὸ πρᾶγμα ἠγούμενοι, ἠντιβόλουν ἐξεῖπειν αὐτοῖς τὸ μέγα τοῦτο μυστήριον. Εἶπέ, Πάτερ, καὶ μὴ βασκάνης ἡμῖν τῆς ὠφελείας, ποῦ τὰς τοσαύτας ὥρας ἦς, εἰς ποίαν δὲ θεωρίαν τὸν νοῦν ἀνεβίβαζες, καὶ τὰ χεῖλη ὑποκινῶν, τί τι συνελάλεις. Ὁ δὲ, σφοδρὰ κοπτομένων αὐτῶν, « Παύσασθε, ἔφη, τέκνα· καὶ, τοῦ Κυρίου διδόντος, ἂν εἰς ἑμαυτὸν συνέλθω, τὴν αἴτησιν ὑμῶν ἐκπληρώσω ».

Ἔωθεν οὖν πάσης τῆς ἀδελφότητος πρὸς αὐτὸν συνδραμούσης, οὕτω τῆς διηγήσεως ἀρχεται. Τὸ μὲν πάντα κατὰ μέρος ἀνατυπῶσαι τῷ νοῖ, πατέρες καὶ ἀδελφοί, καὶ λεπτομερῶς διηγήσασθαι, κρεῖττον ἢ κατὰ νοῦν καὶ γλωσσῶσαν ἀνθρωπίνην· πλὴν ὅσα φέρω διὰ μνήμης, ταῦτα διηγήσομαι ὑμῖν. Ὡς ἐκαθήμην τῷ κλινιδίῳ, ὑπὸ τῶν δύο ἀδελφῶν στηριζόμενος, ἔδοξα θεωρεῖν, ὡς ἀπὸ τοῦ πρὸς ἀριστερὸν μέρους, πλῆθος ἀνθρωπαρίων ἀνεϊκάστων, μεμελανωμένων τὰ πρόσωπα· ἢ ἐπίσης δὲ πᾶσιν ἢ μελανία προσῆν, ἀλλὰ τοῖς μὲν μᾶλλον, τοῖς δὲ ἥττον· καὶ οἱ μὲν, διεσραμμένας εἶχον τὰς ὀψεις, οἱ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιδνοὺς, ἄλλοι καθημαγμένους, φόνιον καὶ θηριῶδες βλέποντας. Καὶ τοῦ μὲν, πελιδνά τὰ χεῖλη, καὶ πολ-

λὴν τὴν ὄγκωσιν φέροντα, τοῦ δὲ τὸ ἐν· καὶ τοῦ μὲν τὸ ἄνω, τοῦ δὲ, τὸ κάτω.

Τὰ τοιαῦτα τοίνυν ἀνθρωπάρια πλησίον τῆς κλίνης ἐγένοντο, καὶ σπουδῆν εἶχον λαβεῖν με ἀφ' ὑμῶν· καὶ τὰ μὲν πρῶτα, κύκλωθεν ὑμᾶς παρόντας ὄρων, ἐδόκουν μὴ σφοδρὰ δεδοικέναι, μηδὲ πρὸς τὴν ὀρμὴν δειλιάειν· οὐκ οἶδα δὲ, πῶς μονωθεὶς ἀφ' ὑμῶν, ὑπ' ἐκείνων ἐκυριεύθην. Καὶ δὴ λαβόντες με θρασείως, οἱ μὲν, ἐπὶ τὸ πρόσω δέσμιον εἶλκον, οἱ δὲ, ὥθην ὀπίσθεν· καὶ οἱ μὲν, ἄλλος ἄλλαχόθεν με συνεπόδιζον, οἱ δὲ σφοδρῶς ὑπεπέιζον. Καὶ τέλος, ἀπαγαγόντες με πρὸς τινὰ παμμεγέθη κρημνὸν, οὗ τὸ πλάτος ἦν οὐ πλείω λίθου βολῆς, τὸ δὲ βάθος ἕως ταρτάρου, πρὸς τοῦτον βιαίως κατέσυρον. Ἐπὶ τῷ ἐνὶ δὲ τοῦ κρημνοῦ μέρει ὑπῆρχεν ὁδὸς στενὴ λίαν, ὡς μηδὲ ὄλως ἴχνος ποδὸς δύνασθαι ταύτην χωρεῖν. Κατὰ ταύτην δὲ τὴν στενὴν καὶ λεπτοτάτην ὁδὸν, βιαίως ὑπ' ἐκείνων εἰλκόμεν, πρὸς τὸ δεξιὸν πλευρὸν μᾶλλον πλαγιάζων, μήπως ἀποσπασθεὶς, εἰς τὸ ἀχανὲς κατενεχθῶ καὶ ἀνεκδιήγητον βάραθρον· κατὰ δὲ τὸ χάος ἐκείνο, ποταμὸς ἐώκει διέρχεσθαι, μεγάλως βρύθων τοῖς ρεύμασι.

Μετὰ πολλοῦ τοίνυν τρόμου τὴν στενωτάτην ἐκείνην ὁδὸν παρελθόντες, ὡς ἔωον δῆθεν μέρος βαδίζοντες, πρὸς τὸ τέλος τοῦ φοβεροῦ τούτου κρημνοῦ, καὶ τοῦ κατ' αὐτὸν ποταμοῦ, πύλην μεγάλην μικρὸν ἀνεωγμένην εὗρομεν· πρὸς ἣν ἐκάθητο μέγας γιγαντιαῖος ἀνὴρ, μέλας μὲν τὸ εἶδος, φοβερός δὲ τὴν πρόσοψιν· οὗ οἱ ὀφθαλμοὶ μὲν διάστροφοι, λίαν παμμεγέθεις καὶ ὑφαιμοὶ, καὶ φλόγα πυρὸς πολλὴν ἐναπέπεμπον· μυκτῆρ δὲ καπνὸν ἀπηρεύγετο· γλωσσο δὲ πῆχυν ἕνα τοῦ στόματος ἔξω ἀπεκρέματο. Καὶ δεξιὰ μὲν, χεῖρ εἰς ἅπαν ἐπέψυκτο· θάτερα δὲ δίκην ἐξώγκωτο κίονος, καὶ αὐτὴ γυμνὴ καὶ λίαν τεταμένη, μεθ' ἧς τῶν ὑπευθύνων δρασσόμενος, εἰς ἐκείνο τὸ χάος ἀπέρριπτεν· οἱ δὲ ἐν τούτῳ καταδικαζόμενοι, τὸ, **Οὐαὶ, καὶ τὸ, Θῆμοι, πάντες ἀνέκραζον.**

Πλησιασάντων τοίνυν τῷ φοβερῷ τούτῳ καὶ ἀγρίῳ ἀνδρὶ, σφοδρῶς ἔτος εὐθύς βοήσας πρὸς τοὺς ἀπαγαγόντας με « Οὗτος φίλος μου ἐστίν »· ἅμα τὴν χεῖρα ἐξέτεινε κρατῆσαι με προθυμῆμενος. Ἐγὼ δὲ φόβῳ σπασθεὶς, ἐτρόμαξα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν συνεσταλὴν· καὶ παραχρῆμα,

ὡσπερ ἐξ ἀποστόλης τινός, ἐφάνησαν δύο ἄνδρες πεπολιωμένοι καὶ ἱεροπρεπεῖς, οὓς Ἄνδρέαν εἶναι καὶ Ἰωάννην τοὺς ἱερούς Ἀποστόλους ἐνόμιζον, ὅσον ἀπὸ τῆς τῶν ἀγίων εἰκότων θεωρίας ἀναλογιζόμενος. Τούτους ἰδὼν ἐκεῖνος ὁ δυσειδέστατος, εὐθύς συσταλεῖς ὑπεκρύβη. Καὶ δὴ λαβόντες με εὐμενῶς οἱ δύο οὗτοι γηραιοί, καὶ διελθόντες τὰς μικρὸν πρόσθεν εἰρημένας πύλας, καὶ τὴν ἐνδοτέραν αὐτῶν πύλην περάσαντες, ἐξήλθομεν εἰς τινα πεδιάσιμον τόπον, ἐν ᾧ κάλλιστα χωρία, καὶ ὠραῖα ἐτύγχανον· ἃ παραλειψάμενοι, παρὰ τὸ τέλος τῆς πεδιάδος, κοιλάδα χλοεράν τε καὶ πάντερπνον εὔρομεν· ἧς τὴν ὠραιότητα τοῦ κάλλους καὶ τὴν ἐνοῦσαν χάριν ἐρμηνεῦσαι καὶ παραστήσαι λόγῳ λίαν ἀδύνατον. Κατὰ δὴ τὸ μέσον αὐτῆς γηραιός τις ἐκάθητο, χαρῖεις καὶ τίμιος, περὶ αὐτὸν ἔχων παιδίων πληθύν, παραπλησίαν τῇ ἄμμῳ τῆς θαλάσσης.

Τότε τοίνυν ἐγὼ, τὸν φόβον ἀποβαλόμενος, ἠρέμα πῶς τοὺς ἀπάγοντάς με ἠρώτησα· Τίς ἂν εἴη ὁ γηραιός, καὶ τίς ὁ περὶ αὐτὸν ἀναριθμητος ὄμιλος; Οἱ δὲ « Οὗτός ἐστιν, εἶπαν, ὁ Ἀβραάμ, καὶ ὃν ἀκούεις κολπον τοῦ Ἀβραάμ. » καὶ ἅμα, προτραπεῖς παρ' αὐτῶν, προσεκύνησα μετ' αἰδοῦς, καὶ ἤσπασάμην ὃν ἔλεγον Ἀβραάμ εἶναι, καὶ αὐθις ἐπὶ τὰς πρόσω πορείας ἤρχόμεθα. Καὶ πληρουμένης τῆς κοιλάδος, διεδέχετο μέγιστος ἐλαιῶν, οὗ τὰ δένδρα πλείονα τῶν ἀστρῶν ἦσαν, ὡς ὑπολαμβάνω, τοῦ οὐρανοῦ, καὶ καθ' ἕκαστον δένδρον, οἷον σικηνή ἦν, καὶ κλίμη καθ' ἕκαστην σικηνήν· καὶ ἐφ' ἑκάστην κλίμη ἀνθρώπος, ἐν οἷς ἀνεγνώρισα πολλοὺς μὲν τῶν ἀναστροφόμενων εἰς τὰ βασιλεία, πολλοὺς δὲ τῶν κατὰ τὴν πόλιν, τινὰς δὲ καὶ τῶν οἰκούντων ἐν τοῖς ἀγροῖς, καὶ τινὰς πρὸς τούτοις τῶν ἐκ τῆς καθ' ἡμᾶς Μονῆς. Οὗτοι δὲ πάντες, οὓς ἀνεγνώριζον, προτετελευτηκότες ἦσαν. Ἐν ὅσῳ δὲ διελογιζόμεν πυθέσθαι, τίς ὁ τηλικούτος καὶ θαυμαστός ἐλαιῶν, φθάνουσιν οἱ γηραιοὶ τὴν ἐρώτησιν· Τί διαλογίζῃ, λέγοντες, τίς ὁ μέγας οὗτος καὶ περικαλλῆς ἐλαιῶν, καὶ τίνα πάντα τὰ ἐν αὐτῷ; ταῦτα ἐστίν, ἄπερ ἀκούεις « Πολλὰι μοναὶ παρα σοί, Σῶτερ, πεφύκασι », κατ' ἀξίαν πᾶσι μεριζόμεναι, κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἀρετῆς.

Μετ' ἐκεῖνον τὸν ἐλαιῶνα πόλις ἦν, ἧς τὸ

κάλλος καὶ τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν περὶ τὸ τεῖχος ἀρμονίαν καὶ σύνθεσιν ἀμήχανον ἐξεῖπειν· δώδεκα μὲν στίχοι περὶ τὸ τεῖχος ὅλον ἦσαν, ὡσπερ τινες ζῶναι, ἐκ τῶν τιμίων δώδεκα λίθων· ἐκάστη δὲ τούτων ἐξ ἐνὸς ἐνήμοστο λίθου, καὶ ἐκάστη τούτων κύκλον ἴδιον ἀπαρτίζουσα. Τί δὲ δεῖ λέγειν εὐθύτητα, πλάτος, καὶ ἰσότητα, καὶ τὴν ἐν ἅπασιν εὐαρμοστίαν καὶ σύμπηξιν; Ἐπὶ δὲ τῷ τείχει πύλαι χρυσῶ καὶ ἀργύρῳ κεκραμένῳ, κατεποικίλλοντο· τῶν δὲ πυλῶν ἐνδον δάπεδον ἠνοίγετο χρύσειον· καὶ τοῦτο οἰκίαι χρυσαῖ διεδέχοντο, καὶ χρυσαῖ καθέδραι, καὶ χρύσει αἶθαικες. Ἡ δὲ πόλις πᾶσα, πλήρης φωτός ἀνεκλαλήτου, πλήρης εὐωδίας, πλήρης χαρᾶς. Τὴν δὲ πόλιν πᾶσαν περιερχόμενοι, οὐκ ἄνθρωπον, οὐκ κτῆνος, οὐκ ὄρνεον, οὐκ ἄλλο τι τῶν περὶ γῆν καὶ αἴρα κινουμένων ὅλως κατείδομεν· πρὸς δὲ τὸ ἄκρον ταύτης τῆς πόλεως, θαυμαστά βασιλεία ὠκοδόμηντο· εἰς δὲ τὴν τῶν βασιλείων εἴσοδον, θαλάμος, οὗ τὸ περίμετρον, ὡσεὶ λίθου βολή. Ἐπ' ἄκρων δὲ τοῦ θαλάμου, μέχρι τῶν ἐτέρων ἄκρων, τετάνυστο τράπεζα, ἐκ μαρμάρου πᾶσα ῥωμαϊκοῦ· καὶ τοσοῦτον τῆς γῆς ἀπέχεσθαι ὅσον ἐπερείδασθαι ἄνθρωπον· πλήρης δὲ ἦν πᾶσα τῶν ἀνακειμένων· ἀκραιφνεστάτου δὲ φωτός καὶ εὐωδίας πλήρης καὶ χάριτος ἅπας ὁ οἶκος ἐπεπλήρωτο.

Πρὸς δὲ τῷ τέλει τοῦ θαλάμου, μικρὸς κοχλίας ἐτύγχανε· τὸ δὲ τέλος τοῦ κοχλίου τερπνὸν ἠλιακὸν διεδέχετο, πρὸς αὐτὴν ἐπινεῦον τὴν τράπεζαν· ἐξ οὗ φωτοειδεῖς εὐνοῦχοι δύο προκίψαντες, τὴν ὄψιν ἀστραπῆ παραπλήσιοι, καὶ πάσης ἀγλαΐας ὑπέρπλεοι, λέγουσιν ἐκείνοις τοῖς γηραιοῖς τοῖς κρατοῦσί με· Κατακλιθῆτω δὴ καὶ ἔτος ἐπὶ τὴν τράπεζαν· καὶ ἅμα τῷ λόγῳ τὸν τόπον ὑποδεικνύουσιν, ἐφ' ὃν οἱ γηραιοὶ με φέροντες ἀνακλίνουσιν· αὐτοὶ δὲ ἐφ' ἐν τοῦ θαλάμου μέρος ἐκάθισαν. Οἱ τοίνυν εὐνοῦχοι, ὡς πρὸς τὴν ἐνδον τῆς ἐπὶ τὸν ἠλιακὸν δῆθεν οἰκίας εἰσέδυσαν. Ἐν δὲ τῷ τούτης χρονίζειν, οὐ παρέργως ἐγὼ θεωρῶν τὰ κατ' ἐκείνην τὴν τράπεζαν, πολλοὺς συνήθεις ἐκ τῶν ἀνακειμένων ἐγνώριζον, ἐκ τε τοῦ κοσμοῦ καταλόγου τυγχάνοντάς, πρὸς οἷς καὶ τινὰς τῆς καθ' ἡμᾶς Μονῆς· τινὰς δὲ καὶ τῶν ἀναστρεφόμενων εἰς τὰ βασιλεία.

Μετὰ πολλὰς οὖν τὰς ὥρας, πάλιν οἱ εὐνοῦχοι προσκύψαντες, καὶ τοὺς γηραιούς ἐκείνους φωνήσαντες· « Ὑποστρέψατε τοῦτον, λέγῃσιν, ὅτι μεγάλως πενθοῦσιν αὐτὸν τὰ κατὰ Θεὸν αὐτοῦ γεννήματα. Καὶ ὁ Βασιλεὺς παρακληθεῖς, βούλεται αὐτὸν κατὰ τὸν μονήρη βίον εἶναι· καὶ τῆτον δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀπαγαγόντες, λάβετε ἀντ' αὐτοῦ τὸν Μοναχὸν Ἀθανάσιον τὸν τοῦ Τραϊανοῦ ». Καὶ παρευθὺς οἱ γηραιοὶ λαβόντες με, τοῦ τε θαλάμου καὶ τῆς πόλεως συντόμως δι' ἄλλης ὁδοῦ ὑπέξηλθομεν. Καθ' ὁδὸν δὲ λίμναις ἑπτὰ παρεβάλομεν, μεσταῖς τιμωριῶν καὶ κολάσεων· ἡ μὲν σκότους πλήρης ἦν, ἡ δὲ πυρὸς, ἡ δὲ δυσώδους ὀμίχλης, ἡ δὲ σκωλήκων, ἡ δὲ ἄλλης κολάσεως εἶδους καὶ τιμωρίας ἀνάπλευς· κοινῇ δὲ πᾶσαι πλήθους ἀναριθμήτου ἐπεπλήρωντο, ἐλεεινῶς ὀδυρομένων, καὶ γοερῶς πάντων ὀλολυζόντων.

Ταύτας δὴ τὰς λίμνας παραμειψάμενοι, καὶ τινα τόπον μικρὸν, πάλιν τὸν γηραιὸν κατελάβομεν, ὃν ἔλεγον εἶναι τὸν Ἀβραάμ· καὶ τῆτῳ συνταξάμενος, πάλιν αὐτὸν ἠσπασάμην. Ὁ δὲ μοι χρυσοῦν ποτήριον δίδωσιν, οἴνου πεπληρωμένον, γλυκυτέρου τοῦ μέλιτος, καὶ ἄρτου ξηροῦ κλάσματα τρία· ὧν τὸ μὲν ἓν, ἐν τῷ οἴνῳ βάψας, ὡς ἐδόκουν, ἔφαγον, καὶ τὸν ὅλον οἶνον ἐξέπιον, τὰ δὲ ἕτερα δύο τῷ ἑμαυτοῦ κόλπῳ ὑπέθηκα, ἃ περ χθὲς ὑμᾶς ἐπεζήτηουν. Εἶτα μετὰ μικρὸν πάλιν κατὰ τὸν τόπον ἐκείνον ἀπήλθομεν, ἔνθα ὁ γιγαντιαῖος ἐκείνος καὶ δυσειδέστατος, καὶ νυκτὶ παραπλήσιος τὴν ὄψιν ἐτύγγανεν. Ὁ δὲ με ἰδὼν, ἔβρυχεν ἐπ' ἐμὲ τοὺς ὀδόντας δεινῶς, καὶ μετ' ὀργῆς καὶ πικρίας ἔλεγεν· « Ἄρτι ἐξέφυγές με· πλὴν οὐδέ τῆ λοιποῦ παύσομαι πάντα κατὰ σοῦ συσνευάζων, καὶ τοῦ κατὰ σέ Μοναστηρίου ».

Τὰ μὲν δὴ μέχρι τούτου, ἀδελφοί, γινώσκων ἀπήγγειλα· τὸ δὲ ὅπως εἰς ἑμαυτὸν ἐγενόμην, παντελῶς ἀγνοῶ. Ταύτης τῆς ὀψεως οὕτως ἐχούσης, αὐτίκα ἀπεστάλη τις πρὸς τὸ τοῦ Τραϊανοῦ Μοναστήριον, καὶ καταλαμβάνει τὸν Μοναχὸν Ἀθανάσιον, τοῦ σώματος ἐκδημήσαντα, καὶ ἐπὶ κλίνης ἐκ τοῦ κελλίου ἐκκομίζαμενον. Πυθόμενος δὲ, πότε τετελεύτηκην, ἠκηκόει· « Τῆ χθὲς ἡμέρα, περὶ ὥραν ἑννάτην », καθ' ἣν καὶ τὴν ὄπτασίαν ἰδὼν, εἰς ἑαυτὸν ἐγένετο. Οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ ἄμφω τὰ

Μοναστήρια εἰς ἓν γεγόνασιν, διὰ τὸ ἀγγίθουρα κεῖσθαι, καὶ μέχρι τοῦ νῦν ὑφ' ἐνὸς καθηγητοῦ κυβερνώμενα.

Ἐπὶ τριακόντα οὖν χρόνοις, παρὰ τοῦ τὴν ὄπτασίαν ταύτην ἰδόντος, καὶ ἐξαρκέσαντος ἐκείνου τῆ ζωῆ καὶ τῆ πρὸς Θεὸν πολιτεία, ἀμφοτέρων τῶν Μονῶν διευθετουμένων, οὐ μικρά τις ἢ ἐπίδοσις ἐν ταύταις γέγονεν, ἐπὶ τε τῆ τῶν Μοναχῶν θεαρέστῳ πολιτεία καὶ τοῖς ὅθεν δήποτε πρὸς τὴν τούτων διοίκησιν, καὶ διατροφὴν εἰσοδιαζομένοις, εἰς δόξαν τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ ἡμῶν.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁδὸς ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Νέους τρεῖς Παῖδας, ὁ ἐκ καμίνου λυτρωσάμενος, σώζει ἐκ τροχοῦ σε Μάρτυς πυροειδοῦς, Χαριτίνην ἀναμέλπουσαν· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Μετὰ Παρθένων, λαμπαδηφόρος εἰς οὐράνια, βαίνεις τοῦ πυρὸς λαμπάδας καρτερικῶς, ἐν τῷ ψάλλειν ὑπομείνασα· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Εὐλογημένος, ὑπομονῆ σου ὁ παράνομος, χεῖρας συνδεσμεῖ καὶ πόδας καὶ τῷ βυθῷ, παραπέμπει σε κραυγάζουσαν· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Λόγῳ σου θείῳ, τὴν ἀλογίαν σῆλιτεύσασα, πάθει παθημάτων Μάρτυς ζωοποιῶν, ἀνεπλήρωσας ὑστέρημα· Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεός μου, βοῶσα καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μόνην, καὶ καθαρὰν σε καὶ ἀκήρατον, Λόγος καθαρὸς ἠγάπησε καὶ ἐκ σοῦ, ἀνεπλάσατο σαρκούμενος, Κόρη τὸν ἄνθρωπον, ὁ Χαριτίνην δοξάσας τοῖς θαύμασιν.

Ὁδὸς η'. Χεῖρας ἐκπετάσας· Δανιὴλ.

Ωραία ἐν κάλλεσι τῶν σῶν, στιγμάτων γεγονας, καὶ κατηγγύησαι Παρθένος ἀφθορος μείνασα, τῷ ὡραίῳ Λόγῳ πάνσεμνε, τῷ ἐκ Παρθένου δι' ἡμᾶς σεσαρκωμένῳ Χριστῷ, ᾧ βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Πάσαις μαχομένη προσβολαῖς, τῶν τιμωροῦντων σε, γενναίως ἠνεγκας, τροχοῦ φλογίζοντος κίκωσιν, ὀβελίσκων τὴν πυράκτωσιν, τὴν εἰς βυθὸν ἀπορρίψην, καὶ τῶν

οδόντων Σεμνή, καὶ ὀνύχων, τὰς ἐκρίζωσεις, Χριστὸν μεγαλύνουσα.

Οἱ πόδες οἱ σοὶ ταῖς καλλοναῖς, τῶν πόων ἐνδοξε καθωραίσθησαν· διὸ ἐν ὕδασι βαίνοντες, οὐκ ἐβράχησαν συνόντων σοι, Παρθενομάρτυς εὐκλεῶν Θεοῦ Ἀγγέλων μεθ' ὧν, ἀνεβόας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θαῦμα καταπλήττον πάντα νοῦν, μετὰ τελείωσιν, πῶς τῷ γεννήτορι, τὸ σὸν ἐκδέδωκε λείψανον, ὁ βυθὸς ὁ κολπωσάμενος· ὅπερ κηδεύσας πατρικῶς, τρυγᾷ τὴν χάριν ἐκ σοῦ, Χαριτίνη, τὴν βασιλείαν λαβὼν τὴν οὐράνιον.

Θεοτοκίον.

Ωφθης ὑπερτέρα οὐρανῶν, Θεὸν οὐράνιον ἀποκνήσασα, τὸν ἐρανώσαντα Πάναγγεληγενῶν ὄλων τὸ φύραμα, καὶ Χαριτίνης τὴν σεπτὴν μνήμην φαιδρύναντα, ὧ βρωῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» **Χ**εῖρας ἐπιετάσας Δανιὴλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσθεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγαζόντες·
» Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁδὴ Δ'. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Γῖνα τῶν σεφάνων τῆς δόξης, ὡς ἀδιάφθορος παρθένος, Μάρτυς ἐπιτύχης παντοίων, κολασηρίων εἶδος ὑπήνεγκας, ἀγαλλομένη πνεύματι, καὶ διανοίας ἀναστήματι.

Ως περικαλλὴς ὡς ὠραία, ὡς περιδέξιος Παρθένος, ὡς ἀκαταγώνιστος Μάρτυς, ὡς τοῦ Δεσπότη νύμφη πανάμωμος, χρυσοειδέσι πτέρυξι, πρὸς τὰ οὐράνια κατέπαυσας.

Σὺ φωτοειδεῖς Χαριτίνη, ἐναπαστρέπτεις λαμπηδόνας, ζόφον πονηρίας δαιμόνων, καὶ παθημάτων ἀποδιώκισα, ταῖς Θεοδότοις πάντοτε, θαυματουργίαις ἀξιάγαστε.

Η περιχαρὴς σου ἡμέρα, περιχαρῶς λαοὺς ἀθροίζει, σοῦ τὰς ἀριστείας ὑμνησαί, καὶ τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ παλαιίσματα, καὶ τὴν γενναίαν ἀθλησιν, Μεγαλομάρτυς χαριτώνυμε.

Φῶς ἡμῖν ἀνέτειλε μήτρας, ἐξ ἀπειράνδρου σου Παρθένε· οὐ ταῖς φρυκτωρίαις ἐν-

θεῶς, καταυγασθεῖσα φῶς ἐχρημάτισεν, ἢ τῆς χαρᾶς ἐπώνυμος, Θεοκυῆτορ ἀπειρόγαμε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συναΐψας τὰς διεσώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον· Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Εἴν οὐρανοῖς ὡς Μάρτυς, ὧ Χαριτίνη τῷ Θεῷ, παρισταμένη ἐνδόξως, πάντας ἡμᾶς τοὺς εὐσεβεῖς, μνήμην τὴν σὴν ἐκτελοῦντας, σῶζε δερμαῖς σου πρεσβείαις.

Θεοτοκίον.

Τὸν σὸν Υἱὸν Παρθένε, μὴ διαλίπης δυσωπεῖν, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων, ἵνα ῥυσθῶμεν τῆς ἐκεῖ, φρικτῆς κολάσεως πάντες, καὶ τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς 5. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Θωμᾶ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου τρία, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τῆς πλευρᾶς ἐφαψάμενος, τοῦ Δεσπότη πανόλθιε, τῶν καλῶν κατείληφας τὸ ἀκρότατον· ὡς περ γὰρ σπόγγος τὰ νάματα, ἐκείθεν ἐξήντηλσας, τὴν πηγὴν τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζῶν τὴν αἰώνιον, καὶ ἐπότισας, χερσωθείσας καρδίας ἀγνωσίᾳ, τοῦ Θεοῦ Θεογνωσίας, ἀναπηγάζων τὰ δόγματα.

Τῆ πιστῆ ἀπιστία σου, τοὺς πιστοὺς ἐβεβαίωσας, ὡς Θεὸν καὶ Κύριον πάσης κτίσεως, Θεολογεῖν ἀπαρξάμενος, τὸν σάρκα φορέσαντα, δι' ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς, καὶ Σταυρόν τε καὶ θάνατον, ὑπομείναντα, καὶ τὰς τρήσεις τῶν ἡλῶν, καὶ τῆ λόγχῃ, τὴν πλευράν διανυγέντα, ἐξ ἧς ζῶν ἀρυόμεθα.

Ο Ἐθωμᾶς ὁ θαυμασίος, τὴν πηγὴν ἀνεσόμωσε, τῶν δογμάτων Δέσποτα τοῖς Θεόφροσι· τὴν γὰρ πλευράν ψηλαφήσας σου, διπλὴν τὴν ἐνέργειαν, ταῖς ἐσίαις ταῖς διτταῖς,

καταλλήλως μεμύηται, καὶ ἐβόησε· Σὺ θεὸς μου ὑπάρχεις καὶ Δεσπότης, σὺ καὶ Κύριος τῆς δόξης, ὁ δὲ ἐμὲ σὰρξ γενόμενος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ως ὑπρέτης τοῦ Λόγου, καὶ τῆς ἀρρήτου σαρκώσεως αὐτοῦ, βυθὸν σοφίας ἐξήντησας, Θωμᾶ Ἀπόστολε· τῷ γὰρ καλάμῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνιχνεύων ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀπάτης, ψυχὰς ἐζώγησας. Ὅθεν τῇ σαγήνῃ τῶν σῶν δογμάτων, πᾶσαν ἐφώτισας τὴν οἰκουμένην· καὶ τῷ φωτὶ τῆς γνώσεως, τὰς τῶν Ἰνδῶν ἐξοφωμένας ψυχὰς κατελάμπρυνας. Διὸ τῆς δόξης τηλαυγῶς, Χριστοῦ κατατροφῶν, αὐτὸν ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια, Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημεῖωσιν.

Ωσπερ μαργαρίτην σε, ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀνιμήσατο, τῆς τοῦ κόσμου συγχύσεως, Χριστὸς ὁ φιλόανθρωπος, διὰ σοῦ πλουτίσας, τοὺς ἠπορημένους, καὶ τῇ πενίᾳ τῶν δεινῶν, συγκεκραμένους Θωμᾶ Ἀπόστολε· διό σε μακάριζομεν, καὶ τὴν πανέορτον μνήμην σου, ἐν αἰνέσει δοξάζομεν, εὐσεβῶς σε γεραίροντες.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Ἰνδῶν κατελάμπρυνας, πᾶσαν τὴν γῆν ἱερώτατε, καὶ θεόπτα Ἀπόστολε· φωτίσας γὰρ ἅπαντας, υἱοὺς ἀπειργάσω, φωτὸς καὶ ἡμέρας, τούτους ἐν Πνεύματι σοφέ, εἰδωλικῆς τε ναοὺς κατέρραξας, ἀνήγειρας δὲ χάριτι, Θεοῦ εἰς δόξαν καὶ αἴνεσιν, Ἐκκλησίας μακάριε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται.

Χεῖρὶ φιλοπράγμονι, θεῖαν πλευρὰν ἐξηρεύνησας, καὶ τῶν ἡλῶν τὰ τραύματα, ἅπερ ὁ Ἀθάνατος, δι' ἡμᾶς ὑπέστη, καὶ τὴν ἀπιστίαν, μεταβαλὼν χαρμονικῶς, εἰς εὐπιστίαν Θωμᾶ ἐβόησας· Σὺ εἶ Θεὸς καὶ Κύριος, καὶ σὲ δοξάζω φιλόανθρωπε, τὸν τοῖς πάθεσι βλύσαντα, τοῖς πιστοῖς τὴν ἀπάθειαν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Ανατολίου.

Τὰ θεῖα ἐποπτεύων, Χριστοῦ τῆς σοφίας νοητὸς ἀναδέδειξαι κρατῆρ, μυστικῶς Θωμᾶ Ἀπόστολε, ἐν ᾧ τῶν πιστῶν αἱ ψυχαὶ εὐφραίνονται· τῇ γὰρ θεῖα σαγήνῃ τοῦ Πνεύματος, λαοὺς ἀνείλκυσας ἐκ βυθοῦ τῆς ἀπο-

γνώσεως· ὅθεν ἐκ Σιῶν, ὡς ποταμὸς τῆς χάριτος ἐξῆλθες, τὰ σὰ ἐκβλύζων ἔνθεα δόγματα· εἰς τὴν σύμπασαν κτίσιν. Διὸ τοῦ Χριστοῦ τὰ πάθη ἐκμιμήμενος, τὴν πλευρὰν ἐλογχεύθης καὶ ἐν τῷ γνόφῳ εἰσδύσας τῆς ἀφθαρσίας αὐτὸν ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Οταν μου εἰς ἔννοιαν, τὸ φοβερὸν ἔλθῃ βῆμα, τοῦ Υἱοῦ σου Πάναγνε, καὶ τὸ δικαστήριο τὸ παγκόσμιον, ἀπορῶ δέδοικα, δειλιῶν καὶ τρέμων, τὴν τῶν ἔργων μὲ ἐξέτασιν· φαῦλα γὰρ ἅπαντα, καὶ αἰσχύνῃς πάσης ἀνάπλευα καὶ σκότους καὶ κολάσεως, καὶ ἀποστροφῆς ὄντως ἄξια. Ἴδε μου τὴν θλίψιν, καὶ ἴδε τῆς ψυχῆς τὴν συντριβὴν, καὶ τῆς ἀνάγκῃς ἐκείνης με, ρῦσαι καὶ κολάσεως.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'. Ἀπόστολε Ἅγιε Θωμᾶ. Καὶ Ἀπολυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία.

Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν. Κάθισμα, Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Ἀπόστολον πάντες καὶ Μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ, εὐφημήσωμεν ὕμνοις ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτῆ· θεοπρεπῶς γὰρ τὰς ἡμῶν διανοίας αὐτὸς, τύπῃς τῶν ἡλῶν ψηλαφῶν, βεβαίαν πείσιν ἐκζητῶν, ἐσῆρίξεν ἐν Κυρίῳ, ἀδιαλείπτως πρεσβεύων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Θεὸν καὶ Κύριον δι' ἡμᾶς τοὺς φθαρέντας τοῖς ἁμαρτήμασι, τοῦτον ἰκέτευε αἰεὶ, τοῦ οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς καὶ ἀποστρέψαι τὸν θυμὸν, καὶ τὴν ὀργὴν αὐτοῦ Σεμνῆ, ἀπὸ τῶν πίστει βωόντων, καὶ εὐφημούντων ἀπαύσως, τὰ μεγαλεῖα τῆς σῆς χάριτος.

Εἶτα οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Τὸν θαυμαίων γέμοντα Θωμᾶν θαυμάσω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδή α'. Ἦχος δ'. Τριστάτας κραταιούς.

Τὸν ἀναρχον Υἱὸν, τοῦ Θεοῦ Θεὸν Λόγον τὸν φανέντα ἐπὶ γῆς, μορφῇ τῇ καθ' ἡμᾶς, ὃν ἐώρακας ἐνδοξε, οὗ καὶ τὰς χεῖρας παλάμη, καὶ πλευρὰν ἐψηλάφησας, καθικέτευε σῶσαι τοὺς δούλους σου.

Ο γνώστης τῶν κρυπτῶν, καὶ νεφροῦς ὁ ἐτάζων, καὶ καρδίας ἐρευνητὴς, Θεός μου Ἰησοῦς, σὲ θωμᾶ παμμακάριστε, τῆς αὐτοῦ θεοφανείας, ὑπέρτην καὶ μάρτυρα, καὶ Ἀπόστολον δεῖον προσήκατο.

Ναμάτων μυστικῶν, ποταμὸς ἀνεδείχθης, περικλύζων σὺ θωμᾶ, τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, Ἐκκλησίας τε σύστημα, ρεύμασι θεογνωσίας, καὶ τῷ ροίζῳ τοῦ Πνεύματος, τὴν πολύθεον πλάην ἀπήλασας.

Θεοτοκίον.

Θανάτῃ καὶ φθορᾷ, καθαιρέτης ὑπάρχεις, ἀφθαρσίας τὴν πηγὴν, τεκοῦσα τὸν Χριστόν, θεοτόκε πανύμνητε, τὸν καὶ τῆς ἀθανασίας, ὠραΐσαντα χάριτι, τῶν ἀνθρώπων τὴν φύσιν πάντα μωμε.

Ὁδὴ γ. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Αρετῆς κάλλει, διαπρέπων αὐτόπτα καὶ θαύμασι, τῶν Ἰνδῶν τὸ δυσειδές, φωτὶ τῷ θεῷ κατηύγασας, πίστει καὶ ἐφαίδρυνας, τούτων τὴν ζόφωσιν.

Υπὸ τῆς αἴγλης, πυρωθεὶς αὐτουργία τοῦ Πνεύματος, ὡς βολίς θεοφεγγῆς, ἐξαπεστάλης θεόληπτε, καὶ κόσμον ἐφώτισας, θωμᾶ τοῖς θαύμασι.

Μεμνημένος, τῆς ἐνθέου σοφίας τὰ δόγματα, ὡς περ τάχος ἀστραπῆς, διερχομένης Ἀπόστολε, θωμᾶ κατελάμπρυνας, κόσμῳ τὰ πέρατα.

Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε, ἢ θεὸν σαρκωθέντα κυήσασα, τῶν παθῶν ταῖς προσβολαῖς, κλονούμενόν με στερέωσον· οὐ γάρ ἐξίν Ἀχραντε, πλήν σου βοήθεια.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ
» **Κ**αυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πα-
» **Τ**ρός, ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ θεοῦ· οὐ γάρ ἐξίν
» **Α**γίος, πλήν σου φιλόφρονε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τῆ σαγήνη τῶν λόγων τῶν θεϊκῶν, τοὺς ἰ-
χθύας ζωγήσας τοὺς λογικοὺς, τούτους προσήγαγες, ἀπαρχὴν τῷ θεῷ ἡμῶν· καὶ τῷ Χριστοῦ τὰ στίγματα, ποθῶν ἐπενδύσασθαι, μιμητῆς τοῦ πάθους, αὐτῷ πεφανέρωσαι· ὅθεν συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν, Ἀπόστολε ἐνδοξε, τὴν πανέορτον μνήμην σου, καὶ συμφῶνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ θεῷ,

τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτόν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωτεινὴν, νεφέλην ὑμνήσωμεν, βάτον τὴν ἀκατάφλεκτον, τὸν λογικὸν Παραδείσον, τῆς εὐίας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεςις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων· διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ· Πρέσβευε τῷ σῶ Ἰῶ καὶ θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ὁδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Τῆ μεγίστη τῶν θαυμάτων, ἐπιδείξει χρησάμενος, καὶ δογματῶν θεῶν, δόξαν τηλαυγῶς ἐκτιθέμενος, τὴν οἰκουμένην ἐπέσχεσ τῷ κηρύγματι, τὴν κραυγάζουσαν· Δόξα Χριστῷ τῷ δυνάμει σου.

Ὡς αὐτόπτην σε τοῦ λόγου, ὑπέρτην τε ἐν-
θερμον, καὶ τῆς τούτου δόξης, καὶ μεγαλειότητος μάρτυρα, καὶ ὡς πιστὸν οἰκονόμον καὶ Ἀπόστολον, εὐφημοῦμέν σε, μάκαρ θωμᾶ πανσεβάσμιε.

Νυμφικὴν ὡσπερ παστάδα, καὶ σικηνὴν ἐ-
πουράνιον, ὑποβάθραν λίθον, ἀκρογωνιαῖον πηξάμενος, ἐπωκοδόμησας μάκαρ παναοίδιμε, Ἀποστόλων ἀκρότης, θωμᾶ τοῖς πιστεύουσι.

Θεοτοκίον.

Γὴν ἀνήροτον τὸν σάχυν, τῆς ζωῆς γεωργή-
σασαν, καὶ νεφέλην κέφην, ὄμβρον ζωοδότην πηγάσασαν, τὴν Παναγίαν Παρθένον ὀνομάζομεν, οἱ κραυγάζοντες· Δόξα Χριστῷ τῷ δυνάμει σου.

Ὁδὴ ε'. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄφονται.

Ελλαμφθεὶς Ἀπόστολε, τῇ δόξῃ τοῦ Χριστοῦ, καὶ πλευράν τὴν ζωοποιόν, ψηλάφησας ἠντλησας, ἀνεξιχνίαστον εὐλογίας ἄβυσσον, καὶ τὸν κόσμον κατεπλούτισας.

Μὴ παρῶν τῇ πρώτῃ σου, εἰσόδῳ ὁ θωμᾶς, ἀπιστῶν τε τοῖς μαθηταῖς, πιστῶθεὶς δὲ ὑστερον, χαίρων ἐβόησε· Σὲ θεὸν καὶ Κύριον, ἀναγγέλλω πολυέλεε.

Οὐρανός ὁ ἔμψυχος, τῆς δόξης σου Χριστέ, τῇ βροντῇ τῇ πνευματικῇ, ὁ θωμᾶς ἐ-

βόησεν, ἐκδιηγούμενος, καὶ Θεὸν καὶ Κύριον, σὲ σεπτῶς εὐηγγελίσαστο. **Θεοτοκίον.**

Νικητὴν ἀνάδειξον, Πανάμωμε τὸν νῦν, τῶν παθῶν καὶ τῷ λογισμῷ, τὰς ὁρμὰς ὑπόταξον, τούτων Θεόνυμφε, ἢ Θεὸν γεννήσασα, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν (*).

Ῥδὴ 5. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Τὴν πάντων, ἀπιστίαν Θωμᾶ τὴν ψυχόληθρον, ἢ ἀπιστίαν σου μάκαρ, θεραπεύει· σὺ γὰρ ἀναμφιλέκτως, καὶ τῶν ἡλῶν, καὶ τῆς λόγχης τοὺς τύπους ἠρέυνησας.

Αφῆκας, ὡς δυνατὸς Χριστὲ τὸν Ἀπόστολον, ἠκονημένον ὡς βέλος, ἐν ἐχθρῶν καρδίαις σου Ζωοδότα, καὶ τῶν σκυλῶν, τὴν προνομίην σοι τούτων προσήγαγε.

Θυσίας, εἰδωλικὰς Οἰκτίρμον κατήργησας, σφαγιασθεῖς ἐπὶ ξύλῳ, καὶ σφαγαῖς ἀγίαις τῶν Σηηγόρων, Ἀποστόλων, τῶν τὰ σάμιμουμένων παθῆματα. **Θεοτοκίον.**

Ωσαῦμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότητον! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδρω, συλλαβοῦσα οὐκ ἐστενοχώρησεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ
• **Ε**κκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρε
• κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
• σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ο τῆς Δείας χάριτος, πεπληρωμένος, τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος, καὶ ὑπηρέτης ἀληθῆς, ἐν μετανοίᾳ ἐκραύγαζε· Σύ μὲ ὑπάρχεις, Θεὸς τε καὶ Κύριος. **Ὁ Οἶκος.**

Πρὸς τὸν Χριστοῦ Μαθητὴν, καὶ μέγαν μυστολέκτην, Θωμᾶν τὸν Σηηγόρον, τοῦ Πέτρου ἐκβοῶντος· « Ἐωράκαμεν τὸν Κύριον »· ἔφησεν οὗτος· « Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσίν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἡλῶν, ψηλαφήσω δὲ καὶ τὴν πλευράν, οὐ μὴ πιστεύσω ». Ἄλλ' ὁ Κτίστης τῶν ἀπάντων καὶ Δεσπότης, ὡσπερ δοῦλος ἐλήλυθε, θελῶν πάντας σῶσαι, καὶ λέγει τῷ Θωμᾶ· « Ψηλάφησον χειρῶν καὶ πλευρᾶς τῆς τύπης, καὶ μὴ ἀπίσει· ἐγὼ γὰρ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου ». Ὁ δὲ ἐν μετανοίᾳ ἐβόησε· Σύ μὲ ὑπάρχεις, Θεὸς τε καὶ Κύριος.

(*) Τὸ Χειρόγραφον ἔχει· « ἢ αὐτὴν γεννήσασα, τὴν αἰθίου ἀπάθειαν ».

Octobre.

Συναξάριον.

Τῆ 5. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ.

Στίχοι.

Ὁ χεῖρα πλευρᾶ σὴ βαλεῖν ζητῶν πάλαι,
Πλευράν ὑπὲρ σοῦ νύττεται Θωμᾶς, Λόγε.

Δούρασιν οὐτάσθη Θωμᾶς μακροῖσιν ἐν ἔκτῃ.

Οὗτος Μήδοις καὶ Πάρθοις, Πέρσαις καὶ Ἰνδοῖς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ κηρύξας, φρουρεῖται παρὰ Μισδαίου Βασιλέως, διὰ τὸ πιεῦσαι καὶ βαπτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ Ἀζάνην τὸν υἱὸν αὐτῆ, καὶ τὴν γυναῖκα Τερτίαν, καὶ τὰς θυγατέρας Μιγδονίαν καὶ Νάρκαν. Διὸ καὶ παραδίδοται πέντε στρατιώταις, οἱ τοῦτον ἐπὶ τι ὄρος ἀναβιβάσαντες, λόγχαις κατέτρωσαν· καὶ οὕτω πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Ἐκ τῶν αὐτοῦ περιόδων.

Ετι δὲ ζῶν ὁ Ἀπόστολος, σὺν Ἀβάνῃ τινὶ ἐμπόρῳ τὴν Ἰνδίαν διαπερᾶ· ἐπὶ τι δὲ δωμάτιον τῆς Ἀνδραπόλεως καταλύουσιν. Ἐκδόντος δὲ τοῦ τὴν ἐξουσίαν τῆς χώρας ἐκείνης τὸ ἑαυτοῦ θυγάτριον εἰς γάμου κοινωνίαν, συνεορτάζειν καὶ τοὺς παρατυχόντας συνέβαινε. Ὁ μὲν οὖν Ἀπόστολος ἐπὶ τὸ εὐτελέστερον ἀνεκλήθη τῶν τραπεζῶν. Πάντων δὲ ἐμφορουμένων ἐπὶ τοῖς ἐδωδίμοις, μόνος οὗτος ἀμέτοχος τῶν τοιούτων ἦν· σύννους γὰρ ὢν, καὶ ἑαυτῷ προσέχων, ἐκάθητο συνεσταλμένος.

Ἐτῶν διακονούντων οὖν τις, ἀπονοία ἀρθεῖς, ῥάπισμα δίδωσιν αὐτῷ, εἰρηκῶς· Εἰς γάμον κληθεῖς, μὴ σκυθρωπάζε, ἀλλὰ χαῖρε, συνηδόμενος τοῖς συμπόταις ».

Καὶ ὁ Ἀπόστολος· « Ἀπαμείψαι σοι Κύριος τὸ σφαλὲν εἰς τὸν ἐπιόντα αἰῶνα, τῷ τύψαντι ἔφησε· τὴν δὲ ἀκρατῶς κατ' ἐμοῦ ἐκταθεῖσαν χεῖρα, θῆρες ἐπιμερισάτωσαν ἄγριοι ἐν τῷ παρόντι, εἰς πολλῶν παιδείαν ». Καὶ ἅμα τῷ λόγῳ, ἐπίδραμὼν ὁ ῥάπιστας (οἰνοχόος γὰρ ἦν) ὕδωρ διακομίσει τοῖς δαιτυμόσιν εἰς κρᾶσιν οἴνου, ὑπὸ θηρὸς τῷ φρέατι παρακαθημένος, διασπαρχθεῖς καὶ ἄχρις αὐτῶν τῶν ἐγκάτω, ἀπέψυξε. Τότε κύνων ἐκ τοῦ παρατυχόντος τὴν τὸν Ἀπόστολον τύψασαν δεξιάν, ἐρρίμμενην ἐπ' ἀμφοδου, λαθὼν, ἐν αὐτῷ τῷ συμποσίῳ εἰσήει, τὴν ἀδικίαν ὡσπερ πᾶσιν ὑποδεικνύων

Διαπορούντων δὲ τῶν δαιτυμόνων περὶ τῆς χειρὸς, τίνος ἄρα ἂν εἴη, γυνή τις ἑνὸς τῶν ἀυλόντων, διαπρῦσόν τι φωνήσασα, φησί· «Μέγα ἡμῖν ἀνεγνωρίσθη σήμερον μυστήριον. Ἄκουσατε οἱ ἀνακεκλιμένοι. Θεὸς, ἢ Ἀπόστολος Θεοῦ, σὺν ἡμῖν ἀνακληθῆναι ἠξίωσεν. Ὅν γὰρ εἶχον ὁμόγλωσσον καταυλοῦσα καὶ ἠδύνουσα, ἤκουσα τῷ τύψαντι τοῦτον οἶνοχόῳ φήσαντα, τὴν τούτου δεξιὰν χεῖρα ὑπὸ κυνὸς σύρεσθαι, εἰς ἐπίδειξιν τῶν πολλῶν ὅπερ πάντες ὁρᾶτε γεγενημένον». Καὶ ὡς τῆτο διεβοήθη ἐπὶ πᾶσι τὸ θαῦμα, καὶ εἰς τὰς τοῦ κρατοῦντος ἦλθεν ἀκοῆς, μετὰ τὴν λύσιν τοῦ συμποσίου, προσκαλεσάμενος τὸν Ἀπόστολον, ἔφη ὁ Βασιλεὺς· «Εἰ ἐπαρᾶσθαι οἶδας, καὶ θάνατον ἐπάγειν, δεῖξον καὶ τῆς σῆς εὐχῆς τὸ δραστήριον εἰς τὴν σήμερον ἐκδοθεῖσάν μοι παῖδα». Τοῦτο περιχαρῶς δεξάμενος ὁ Ἀπόστολος, πρὸς τὴν ἐπιθιλάμιον εἰσεῦδεν πασαῖδα καὶ τοὺς νέους εἰς σωφροσύνην ἐπιστηρίζας, καὶ τῆς σαρκὸς ἀπώσασθαι τὴν ἠδυσπάθειαν πείσας τούτους, καὶ τῷ Θεῷ παραθέμενος, ἐκείθεν ὤχητο.

Μετὰ μικρὸν δὲ προσεικόμενα τινὰ τῷ Ἀποστόλῳ, ὁ νυμφίος ὁρᾷ τῇ νεάνιδι προσομιλοῦντα, καὶ θωμᾶν εἶναι ὑποτοπιάσας, ἔφη· Οὐχὶ πρὸ πάντων ἐξῆλθες; πῶς ἄφνω πάλιν γέγονας, ἀπορῶ». Καὶ ὁ Κύριος· Ἐγὼ θωμᾶς οὐκ εἰμί, κατὰ χάριν δὲ ἐκεῖνος ἀδελφός. Ὅς δ' ἂν ἐμοί, ὡς ἐκεῖνος, ἀκολουθήσῃ, ἀπαρνησάμενος κόσμον, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ οὐ μόνον ἀδελφός, ἀλλὰ καὶ συγκληρονόμος τῆς ἐμῆς βασιλείας γενήσεται», Τοῦτο εἰπὼν, ἀπ' αὐτῶν ἀοράτως διέστη· ἐκεῖνοι δὲ τὸν λόγον ὡς μαργαρίτην ἐγκολπωσάμενοι, ὀλονυκτίους δεήσεις τῷ φανέντι προσέφερον.

Ἐωθεν δὲ ὁ Βασιλεὺς τὸν κοιτῶνα, ἔνθα οἱ νέοι, κατέλαβεν· ἀντικρὺ δὲ τούτους καθεζομένους εὐρών, ταραχθεὶς, τῆς ἀπ' ἀλλήλων διαζεύξεως τὴν αἰτίαν ἠρώτα. Οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν· «Ταύτην τὴν διαζεύξιν εὐχόμεθα μέχρι τέλους ἡμῖν διαφυλαχθῆναι, ἵνα ἐν τῷ τῶν στεφάνων καιρῷ, εἰς τὸν νυμφῶνα τὸν ἀκατάλυτον, ἀδαιρέτοι μείνωμεν, κατὰ τὴν τοῦ φανέντος ἐν ὑμῖν τοῦ ξένου ἐπαγγελίαν». Ἐπὶ τούτοις ὁ Βασιλεὺς ταραχθεὶς, δωρεῶν ὑποσχέσεις, ἐφ' ᾧ τὸν ἀπατεῶνα εὐρεθῆναι καὶ παραστήναι, ἐπηγγείλατο· ἀλλ' ἐπεὶ ἐξέλιπον ἐξερευνῶν-

τες ἐξερευνήσεις, ἀοράτως μᾶλλον τοῖς κατηχουμένοις ἐπιστηρίζων ὁ ζητούμενος ἐπώπτανετο, ὡς ἐπὶ τῇ προσοχῇ τῆς αὐτῶν πίστεως καὶ τὸν θυμὸν τοῦ Βασιλέως καταλεῖναι, καὶ τῇ ὑστεραίᾳ Χριστιανὸν πείσαι γενέσθαι. Ὅτι δὲ οὐχ οἶόν τε τὴν ἀρετὴν διαλαθεῖν, ἔδειξεν αὕτη καὶ τὸν Ἀπόστολον ἐν Ἰνδία διατρίβειν· καὶ πρὸς αὐτὸν οὗτοι τὸ βᾶπτισμα ληψόμενοι παραγεγονότες οἱ δόκιμοι μαθηταὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀκλινῶς ταύτην ἐδόξαζον.

Ὅτε γοῦν πρὸς Γουνδιαφόρον εἰσέβαλε τῶν Ἰνδῶν Βασιλέα ὁ τοῦ Κυρίου Ἀπόστολος, ποίαν εἰδέναι αὐτὸν ἐν ξύλοις ἐργασίαν, ἐπύθετο, καὶ ποίαν ἐν λίθοις. Καὶ ἐπὶ μὲν ξύλοις, ἄροτρα, κώπας, ζυγούς, καὶ πηδάλια· ἐπὶ δὲ λίθοις, στήλας, ναοὺς, καὶ βασιλείων εἰκοδομὰς κατασκευάζειν ἐμπειροτάτως, ἔλεγεν εἰδέναι. Καὶ ὁ Βασιλεὺς· Ἀρά γε παλάτιον, ἐν ᾧ τόπῳ ἐφέσεως κέντημαι, δύνασαι μοι κατασκευᾶσαι πρὸς θεραπείαν; Καὶ ὁ Ἀπόστολος, ὡς κατέθετο, μηδὲν μελήσας, χρυσὸν αὐτίκα λήψεσθαι ἐκέλευσε πρὸς τὴν τῶν ἐπιτηδείων μετακομιδὴν, καὶ τοὺς θεμελίους ἄρτι καταβαλεῖν ὑπετίθει, τὸν τόπον ὑποδεικνύς. Ἄλλ' ὁ Ἀπόστολος· Οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ, ὦ Βασιλεῦ, τὸ κτίζειν ἐπίτηδες, ἀλλὰ τοῦ Ὑπερβερεταίου (Ὀκτωβρίου) μᾶλλον μηνός· οἶμαι δὲ τοῦτο εἰρησθαι τῷ Ἀποστόλῳ, διὰ τὴν ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι τῶν βεβιωμένων ἀνταμοιβήν· διὸ καὶ τὴν τοῦ κρατοῦντος εὐφυῶς παρεκρήσατο γνώμην. Λαβὼν δὲ ἐπὶ χεῖρας καὶ κανόνα (πῆχυν), καὶ τὴν διάθεσιν ἐπιστημόνως διαζωγραφήσας, ἀλύπως ἐπειθεν ἔχειν αὐτοῦ τὸν σκοπὸν.

Ἀγασθεὶς οὖν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸ περιδέξιον, τοῦ Ἀποστόλου, τὸ ἱκανὸν τῶν ἀναλωμάτων αὐτῷ ἐπιδούς, οἴκοι ἐπανακαίμπει. Τότε ὁ Ἀπόστολος εἰς τὰς τῶν δεομένων χεῖρας ἅπαν τὸ χρυσίον καταβαλὼν, ὡς Ἀπόστολος, ἀχειροποίητον οἰκίαν ἐν τῇ τῶν πρωτοτόκων αὐλῇ τῷ Βασιλεῖ κατασκευάσεν. Ὅς δὲ ὁ Βασιλεὺς, ἱκανοῦ χρόνου παραδραμόντος, ἔσπευδε περὶ τοῦ ἔργου μαθεῖν, ἤκουσε δὲ τὴν στέγην μόνην ἀπολείπεσθαι, ἐκ περιχαρείας, ὡς ἀληθεύουσαν τὴν ἀγγελίαν ὑποτοπιάσας, ἐτέρου χρυσίου ὀλίγην τῷ Ἀποστόλῳ πέπομφεν, εἰρηκῶς· Καλλιστεύουσάν μοι τὴν ὀροφὴν τῶν οἰκοδομημάτων διὰ τάχους ἀποτελέσον, ἵνα, ὅταν αὐ-

ταῖς ὄψεσιν ἴδω, λόγοις ἐπαίνων τῆς ἐπιστήμης τὸν πλεονέκτην (σὲ τὸν πολλὰ προτερήματα ἔχοντα) ἐγκωμιάσω. Αὐτὸς δὲ πάλιν τὸ χρυσίον ἀπολαθὼν, εἰς οὐρανὸν ἄρας τὰς χεῖρας καὶ τὰ ὄμματα « Εὐχαριστῶ σοι, φιλόνηθρε, ἔλεγεν, ὅτι ποικιλοτρόπως ἐκάστου τὴν σωτηρίαν οἰκονομεῖν οἶδας ». Καὶ τῶν προτέρων πάλιν ἐχόμενος, ἅπαν τοῖς δεομένοις τὸ ἀργύριον διένειμεν.

Ἐπὶ τούτοις πᾶσιν, ὡς τινες τῶν ἐκεῖσε, ἐν οἷς ὁ Ἀπόστολος διατρίβων ἦν, χρόνου τινὸς διαρρέυσαντος, πρὸς τὸν Βασιλέα ἀφίκοντο, καὶ περὶ τοῦ κάλλους τῶν οἰκοδομημάτων μαθεῖν ἰμείρετο, ἤκουσε μὴ προσδοκᾶν τὸ σύνολον ἐξ ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς οἰκοδομᾶς κτισμάτων, ὡς τοῦ χρυσίου παντὸς τοῖς πένησι διανεμηθέντος· μᾶλλον δὲ ὅτι καὶ Θεὸν ἀγνοούμενον κηρύσσει, καὶ τοῖς προσφοιτῶσιν αὐτῷ ἐξαισία τινὰ θαυματουργεῖ, μηδοπωσοῦν τὸ σύνολον σιτιζόμενος. Ὁ Βασιλεὺς οὖν ἀκατασχέτῳ μανίᾳ πληγεῖς, καὶ τὸν Ἀπόστολον μεταστειλάμενος, ἐπυθάνετο, εἰ τὸ παλάτιον ἔκτισται. Ὁ δὲ ὑπολαθὼν, εἶπεν· Ὁ παρα τοῦ ἀληθινῆ ἀρχιτέκτονος ἐγὼ οἰκοδομεῖν μεμάθηκα, Βασιλεῦ, τῆτό σοι ὠραῖον καὶ πάνυ παλάτιον ἔκτισαι. » Καὶ ὁ Βασιλεὺς· Ἐξ αὐτῆς παραγεγονότες, τὸ κατασκευασθὲν ἴδωμεν ». Οὐ μοι δοκεῖ, ὁ Ἀπόστολος ἀπεκρίνατο, τὴν τούτου χρῆσιν ἔχειν σε τὸ παρόν· ἀλλ' ὅτε μετανάστης γένη τῶν ὧδε, τότε τοῦ κτισθέντος εὐρήσεις ἀρμόδιον τὸ κατάλυμα ». Καὶ ὡς δῆθεν ὁ Βασιλεὺς γλευαζόμενος, (τῆτο γὰρ ὑπέλαβε) θηριωδῶς κατεβρόντησεν εἰπὼν· Τὸν ἀπατεῶνα τοῦτον, εἰς σκοτεινότητα λαίικον, σὺν τῷ ἀγαγόντι μοι ἐμπόρῳ, ἀσφαλισθῆναι προσάσσω.

Ὡς δὲ τοῦτον ἡ φρουρὰ δεσμώτην εἶχε κατὰ κλειστον, ὁ τοῦ Βασιλέως ἀδελφὸς, ἐν μιᾷ τῶν νυκτῶν, ὡς δῆθεν τῷ ἀδελφῷ συναλγῶν, καὶ ἀθυμίας νέφει ἐπιπεσῶν, πρὸς θάνατον ἤπειγε, τὸν Βασιλέα προσκαλεσάμενος, ἔφη· « Διὰ τὴν τοῦ δολίου συμβᾶσάν σοι ἐπήρεια, τὴν ψυχὴν παθὼν ἤδη, τῆς ζωῆς ὑπεξέρχομαι »· καὶ ἐκατέρων οὕτως ὁμιλούντων, ἀποπνευγείς, ἄφρονος ἔμεινε. Τότε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λαθὼν Ἀγγελος, τὰς σκηναὶς Κυρίου ἐπιπορευόμενος, ὑπεδείκνυε τὴν τούτων εὐπρέπειαν, καὶ εἰς ὁποῖαν οἰκῆσαι βούλοιο ἐπηρεῶτα. Καὶ ὡς ἔγνω ἡ ψυχὴ μίαν τὸ ἐξαιρετικὸν ἔχουσαν, ἐπὶ πᾶσι

ταύτην ἐδείκνυε τῷ Ἀγγέλῳ, καὶ ἐν μέρει ταύτης τῆς κατοικίας οἰκῆσαι παρεκάλει. Καὶ ὁ Ἀγγελος· Ἐν ταύτῃ οἰκῆσαι οὐ δύνασαι· αὕτη γὰρ ἐστὶ τοῦ ἀδελφοῦ σε, ἣν ὁ ξένος αὐτῷ θωμᾶς ὠκοδόμησε. » Καὶ δεομαί σου, ἀντέφησεν, ἄνες μοι πρὸς αὐτὸν ἀπελθεῖν· εὐώνως γὰρ ὠνησάμενος αὐτὴν ἐξ ἐκείνου, ἐπανέλθω· οὐδὲ γὰρ οἶδε τὸ κάλλος αὐτῆς ». Τότε ἐπανακάμφας ὁ Ἀγγελος τὴν ψυχὴν, τῷ νεκρῷ σώματι ἀποδίδωσιν· ὡς ἀπὸ κάρου δὲ τινὸς ἀνανήψας ὁ τεθνηκώς, τοῖς παρεστῶσι τὸν ἀδελφὸν ἐπέζητει· οὐ παραγενομένου, πρὸς αὐτὸν εἶρηκεν· Ἀνευδοιάστως πέπεισμαι, ὡς τὸ ἡμῖν τῆς βασιλείας σου προεἶλου δοῦναι εἰς τὴν ἐμὴν ἀναβίωσιν. Ὅθεν μικρὰν τινα χάριν αὐτῷ παρασχέει μοι, ἢ μὴ ὑπέρθου χαρίσασθαι μοι. Καὶ ὁ Βασιλεὺς· « Ὅσον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἐστὶ, φιλήτω μοι ὄντι σοι ἀδελφῷ, προθύμως χαρίζομαι, ὄρκῳ τοῦτο βεβαιώσας ». Τότε ἀνυποσόλως τὸ ζητούμενον τῷ ἀδελφῷ ἐπετρένωσεν, εἰπὼν· Τὸ ἐν οὐρανοῖς σοι παλάτιόν μοι ἐπίδος, εἰς ὅσπην βεβλή χρημάτων ἀνταλλαγὴν. Καὶ ὡσπερ ἐννεὸς ὁ Βασιλεὺς ἐπὶ τούτῳ γενόμενος, ἔφη· Ἐμοὶ παλάτιον ἐν οὐρανοῖς; πόθεν; Ναὶ μὴν ἔστι σοι, ἔφη, εἰ καὶ αὐτὸς ἀγνοεῖς, ὅπερ σοὶ ὁ ἐν φρουρᾷ ἐδομήσατο ὑπηρέτης· ὡς καὶ αὐτὸς ἐγὼ, τῇ πρὸς σὲ ἀχθόμενος λύπη, ἀρπαγείς, τούτου εἶδον τὴν καλλονήν.

Τότε συνεῖς ὁ Βασιλεὺς τὸ λεγόμενον, οὕτως πρὸς τὸν ἀδελφὸν ἀπεκρέσατο, εἰπὼν· » Εἰ μὲν τῶν ὑπὸ τὴν βασιλείαν κειμένων τὸ ζητούμενον ἦν, ἐξ ἀνάγκης ἢ τῶν ὄρκων λύσις ἐπισφαλῆς· εἰ δὲ τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀποκειληρωμένων, αὐτὸς τὸ λεγόμενον δίκασον· ἀλλ' ἐπεὶ παρέστιν ὁ τέκτων, λάβε τοῦτον, καὶ ὧν ἐθεάσω, σκευάσει σοὶ λαμπρότερα ». Τοῦτο εἰπὼν, σὺν τῷ Ἀβάνῃ τῆς φυλακῆς τὸν Ἀπόστολον ἐξάγει· καὶ πεσὼν αὐτοῦ πρὸς τοὺς πόδας, τῆς συναρπαγῆς τὸ σφαλὲν συμπαθῆσαι ἐζήτει.

Ἐπὶ τοῦτο τῷ Θεῷ εὐχαρισήσας ὁ Ἀπόστολος, καὶ ἀμφοτέρους τῷ λόγῳ τῆς χάριτος καταλαμπρύνας, δούς αὐτοῖς τὸν ἀρράβωνά τῆς ἀκηράτου βασιλείας, ἐφ' ἑτέρας αὐτὸς κηρύσσει ὠρμητο πόλεις, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἐρωτηνίδος.

Στίχ. Ἐρωτηΐδα πυρπολοῦσι παρθένον,

Ἐρωτι Χριστοῦ τὴν προπυρπολουμένην.
Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον
ἡμᾶς.

Ὁδὴ ζ. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Μετὰ τῆς ἄνω, χοροστασίας ὡς Ἀπόστο-
λος, χαίρων συγχορεύεις μάκαρ ἐν οὐ-
ρανοῖς, ἀναμέλπεις τε γηθόμενος. Εὐλογημένος
εἶ, ἐν τῷ Ναῶ τῆς δόξης σου Κύριε.

Από περάτων, ἕως περάτων ὁ σὸς διέ-
δραμε, φθόγγος καὶ ῥημάτων θείων ἢ
προφορά, τοὺς κραυγάζοντας παιδεύουσα.
Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ Ναῶ τῆς δόξης σου
Κύριε.

Ναὸς ἐγένου, σὺ τῆς Τριάδος παναοίδιμε.
ὄθεν καὶ ναοὺς εἰδώλων τε καὶ βωμοὺς,
ἀπεικίθηρας Ἀπόστολε, ναοὺς δὲ ἡγείρας, εἰς
ὑμνωδίαν καὶ αἶνον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ (*).

Θεοτοκίον.

Νόμου δουλείας, τῇ σῇ γεννήσει λελυτρώ-
μεθα· σὺ γὰρ θεοτόκε τὸν ἐλευθερωτὴν,
ἀπειράνδρως ἡμῖν τέτοκας. Εὐλογημένη σὺ, ἐν
γυναιξὶ πανάμωμε Δέσποινα.

Ὁδὴ η. Παῖδας εὐαγεῖς.

Θεῶ ὁμιλῶν σεσαρκωμένῳ, σαρκὸς ἐπιλε-
λησμένος ἀναπέφηνας· τὴν δὲ ὑπερκό-
σμιον, θέωσιν ἐπλούτησας, τῇ πρὸς Θεὸν
ἐγγύτητι θεοποιούμενος, καὶ, Κύριον ὑμνεῖτε
κραυγάζων, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Αγάπη Θεῶ συγκεκραμένος, τὸν θάνατον
μετ' αὐτοῦ μάκαρ ἐπόθησας, τοῖς συνα-
ποστόλοις σου, ἄγωμεν φθελγάζαμενος, καὶ σὺν
αὐτῷ τὸν θάνατον καταδεξώμεθα, Τὸν Κύριον
ὑμνεῖτε βοῶντες, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Γμᾶς ὁ Χριστὸς τοὺς Ἀποστόλους, νεφέ-
λας τῆς ἐκουσίου βροχῆς ἔδειξεν, ὄμ-
βροῖς ἐπικλύζοντας, θείας ἐπιγνώσεως, τὰς
ἐκκλησίας πάνσοφοι καὶ καταρδεύοντας, καὶ,
Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντας, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

(*) Τὸ Τροπάριον τοῦτο, ὡς καὶ τὸ τῆς θ'. Ὁδῆς « Σή-
μερον τὴν μνήμην σου πάντες » οὔτε ἐν τῷ Χειρο-
γράφῳ κεῖνται, οὔτε ἐν τῇ Ἀκροστιχίδι χωροῦσι τὰ ἀρκτικά
τούτων γράμματα· καὶ δῆλον, ὡς μεταγενεστέρως χειρὸς
εἰσι προσθήκαι.

Θεοτοκίον.

Μώμων καθαρὰ καὶ μολυσμάτων, καὶ πᾶ-
σης ἀγιοσύνης οὔσα τέμενος, Λόγον τὸν
πανάγιον, πάντας ἀγιαζόντα, τὸν τῷ Πατρὶ
συναναρχον ἐκουφόρησας· διό σε τὴν Παρθένον
ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Π**αῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος
» τῆς θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυ-
» πούμενος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἴκου-
» μένην ἅπασαν ἀγείρει ψάλλουσαν· Τὸν Κύ-
» ριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁδὴ θ. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Αῤῥμα φωτοφόρον ἐδείχθης, ἐπικαθήμενον
τὸν Λόγον, τῇ εὐπειθεστάτῃ ψυχῇ σου,
καὶ θεοφόρῳ ἐπιφερόμενος, πρὸς σωτηρίαν
ἐνδοξε, ἠνιοχοῦντα τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Σοὺ τὴν παμμακάριστον μνήμην, ἐπιτελοῦν-
τες δυσωποῦμεν, πάσης τρικυμίας ῥυσθῆ-
ναι, τῇ μεσιτείᾳ τῆς παρρησίας σου, ἣν ὡς
Χριστοῦ Ἀπόστολος, ἔχεις θεόπτα πανσε-
βάσμιε.

Σήμερον τὴν μνήμην σου πάντες, Θωμᾶ Ἀ-
πόστολε τελοῦμεν· φώτισον ἀγίασον πί-
στει, πειρατηρίων καὶ περιστάσεων, καὶ πα-
θημάτων πάντοτε, ἀπολυτρούμενος πρεσβεί-
αις σου.

Θεοτοκίον.

Ωφθης θεονύμφευτος Μήτηρ, καὶ πανακή-
ρατος Παρθένος· σὺ γὰρ παρθενίαν καὶ
τόκον, εἰς ἐν συνῆψας ἄχραντε Δέσποινα, τὸν
Ποιητὴν καὶ Κύριον, πάσης τῆς κτίσεως γεν-
νήσασα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
» σε Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χρι-
» στὸς συναΐψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐ-
» παγαλλόμενοι, σὲ θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αυτόπτα καὶ Ἀπόστολε, Χριστοῦ τοῦ πα-
νοικτίρμονος, εἰρήνην δώρησαι πάσῃ, τῇ
οἰκουμένη καὶ νίκας, τῷ φιλοχρίστῳ Ἀνακτι,
ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν, καὶ σωτηρίαν αἴτη-
σαι, τοῖς σὲ Θωμᾶ εὐφημοῦσιν, ὡς Μαθητὴν
θεηγόρον.

Ἔτερον.

Χριστὸς ὁ μέγας Ἕλιος, ἀκτῖνά σε πολύφω-
τον, ἐν τῇ Ἰνδία ἐκπέμπει, τὴν ζαφεραῖν

πλάνην μύστα, συντόνως ἐκδιώκοντα, Θωμά σοφὴ Ἀπόστολε, καὶ τοὺς λαοὺς φωτίζοντα, Τριάδα σέβειν τὴν θεῖαν, παρ' ἧς φρουρούμεθα πάντες.

Θεοτοκίον.

Πανάμωμε Μητρόθεε, τὸ μέγα περὶ ἡμᾶς τῶν Ἀποστόλων Μαρτύρων, καὶ Προφητῶν καὶ Ὁσίων, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Κύριον, ἰλέωσαι τοῖς δούλοις σου, ἡμῖν Θεογεννήτρια, ὅταν καθίσῃ τοῦ κρῖναι, τὰ κατ' ἀξίαν ἐκάστω. **Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα τρία Στιχηρὰ ἰδιόμελα, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.**

Ἦχος α'. Ανατολίου.

Χριστῷ ἠκολούθησας, Θωμά Ἀπόστολε, καὶ τοῦ κόσμου κατεφρόνησας· καὶ τὰ τούτου διδάγματα ἐν τῷ ταμείῳ σου κρύψας, ἀνεδείχθης Ἀπόστολος· ὅθεν γενόμενος ἐν τοῖς ἔθνεσι, ταῖς τούτων ὑπὸ τῆς πλάνης, καὶ τῶν παθῶν σκοτισθείσας ψυχὰς, ἐντολαῖς τοῦ Σωτῆρος ἐφώτισας, πιστεύειν εἰς Τριάδα ὁμοούσιον.

Ἦχος δ'.

Τῷ τῆς γνώσεως θεῖῳ πυρὶ, τὴν ψυχὴν καταυγασθεὶς, ἐν πᾶσι τοῦ Δεσπότου μιμητῆς γέγονας, ὡς ἔννομος Μαθητῆς, Θωμά Ἀπόστολε· τῷ γὰρ καλάμῳ τῷ Σταυροῦ, ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀγνωσίας, εὐσεβῶν ψυχᾶς ἐζώγησας. Ὅθεν καὶ τὴν τῶν Ἰνδῶν ἐξοφωμένην διάνοιαν, τῷ τοῦ Θεοῦ Πνεύματος ἀγκίστρῳ ἐσαγήνευσας. Χριστὸν τὸν Θεὸν αἰεὶ δυσώπει, καὶ ἡμᾶς ῥυσθῆναι, τῆς τοῦ ἐχθροῦ, ἐξοφωμένης ὀψεως, καὶ σωθῆναι ταῖς ψυχᾶς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τὸν τῆς αἰείας βυθὸν καταλιπὼν, τῷ τοῦ Σταυροῦ καλάμῳ πίστει προσέδραμες, καὶ ἐν αὐτῷ πάντας ἐζώγησας, Θωμά Ἀπόστολε· διὸ καὶ τὴν ἀχραντὸν πλευρὰν τοῦ Λόγου, τῇ χειρὶ ψηλαφήσας, τῶν πεπαρμένων ἡλῶν ταῖς ὀτειλαῖς, τῷ δακτύλῳ κατιδεῖν κατηξίωσαι. Χριστῷ τῷ Θεῷ ἐκτενωῶς πρέσβευε αἰεὶ, τοῦ σωθῆναι ταῖς ψυχᾶς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Τὰ θεῖα ἐποπτεύων, Χριστοῦ τῆς σοφίας νοητὸς ἀναδέδειξαι κρατῆρ, μυστικῶς Θωμά Ἀπόστολε, ἐν ᾧ τῶν πιστῶν αἱ ψυχᾶι εὐφραίνονται· τῇ γὰρ θεῖα σαγήνῃ τοῦ Πνεύματος, λαοὺς ἀνείλκυσας ἐκ βυθοῦ τῆς ἀπογνώσεως· ὅθεν ἐκ Σιών, ὡς ποταμὸς τῆς χά-

ριτος ἐξῆλθες, τὰ σα ἐκβλύζων ἐνθεα δόγματα, εἰς τὴν σύμπασαν κτίσιν. Διὸ τοῦ Χριστοῦ τὰ πάθη ἐκμιμούμενος, τὴν πλευρὰν ἐλογχεύθης· καὶ ἐν τῷ γνόφῳ εἰσδύς τῆς ἀφθαρσίας, αὐτὸν ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι ταῖς ψυχᾶς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Δοξολογία Μεγάλῃ, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν,

Τὰ Τυπικὰ, καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως.

ΤΗ Ζ' ΤΟΥ ΑΓΓΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Σεργίου καὶ Βάικου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων γ'. δευτεροῦντες αὐτὰ.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Βάικε καὶ Σέργιε ὑμᾶς, ὁ τῆς δόξης Κύριος, κατακοσμήσας ταῖς χάρισι, ταῖς τῶν ἰάσεων, θαυμαστοὺς ἐν κόσμῳ, εὐκλεῶς ἀνέδειξε, νοσοῦντας δι' ὑμῶν θεραπεύων αἰεὶ· διὸ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχᾶς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Βάικε καὶ Σέργιε ὑμεῖς, ἐπὶ γῆς ἀθλήσαντες, ἐν οὐρανοῖς συγχορευέτε· σὺν Ἀσωμάτοις γὰρ, αἰεὶ παρεστώτες, τῇ Τριάδι Ἁγιοι, καὶ δόξῃ ἐντρυφῶντες ἀγάλλεσθε· διὸ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχᾶς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Βάικε καὶ Σέργιε ὑμεῖς, τοῦ ἐχθροῦ τὴν ἔνστασιν, ἀνδρείως ἄμφω ἐλύσατε· καὶ τῶν εἰδώλων δέ, ὀλεθρίαν πλάνην, εὐσεβῶς ἀπώσασθε, Χριστὸν τὸν Βασιλέα κηρύξαντες· ὃν ἰκετεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχᾶς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Σέργιος καὶ Βάικος, ἡ φαῖδρα τῶν Μαρτύρων καὶ τερπνὴ λαμπηδὼν, τῶν μὲν τυραννῶν τὸ θράσος κατέβαλε, τῶν δέ εἰδώλων τὴν πλάνην κατήργησε· καὶ τῆς θεογνωσίας τὸ τέλειον μυστήριον, λαμπρᾶ τῇ φωνῇ, ὑψηγοροῦντες ἀνεκλήρυστον. Ὡν ταῖς πρεσβείαις Χριστέ, ὁ τούτων νομοδότης, ἀγνωθῆτης τε καὶ στεφανοθέτης, καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον, κατὰ

τῶν ἀοράτων καὶ ὁρατῶν δυνάμεων, τὸ κράτος ἀναδήσασθαι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημεῖωσιν.

Ηλίον κυήσασα, δικαιοσύνης Πανάμωμε, τὸ ζοφῶδες διαλύσον, παθῶν τῶν θλιβόντων με· καὶ τὸν ἀπατῶντα, τὴν ψυχὴν με ὄφιν, καὶ καταθέλγοντά με νῦν, φιληδονίαις καὶ ματαιότησι, πόρρωθεν ἀποδιώξον, τῆς ταλαιπώρου καρδίας μου, ἐν γαλήνῃ φυλάττουσα, ἀπαθείας τὸν δοῦλόν σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἢ Πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλόνηρον, ἐκλαίει βοῶσα· Τί τοῦτο γίε μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀποτινύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς, καὶ σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εὐσπλαγχνε, σὴν ἐκούσιον γαύρωσιν.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου, Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Εκραταιώθη τῶν τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων, κατ' ἐχθρῶν τὸ σύστημα· ἐν οἷς ὡς φωστῆρες κοσμικοὶ διαλάμπουσιν, οἱ εὐσθενεῖς καὶ ἄριστοι Ἀθλοφόροι, Σέργιος τε καὶ Βάικχος. Τούτοις ἐκλίνε τὰ νῶτα ἡ πονηρὰ φαλαγγὶς τῶν δαιμόνων. Τούτους ἐξεπλάγησαν τύραννοι, καὶ ἐθαύμασαν Ἄγγελοι, ὁρῶντες τὸν ἀσώματον, μετὰ σαρκὸς πατούμενον· τῶν δὲ πιστῶν ἡ Ἐκκλησία, πανέορτον ἑορτὴν καὶ κοσμικὴν χαρμονὴν, ἐπιτελοῦσα βοᾷ· Ὁ ἀσθενεῖα σαρκὸς πεδήσας τὸν ἰσχυρόν, ταῖς πρεσβείαις τῶν Ἁγίων σου, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ τοῦ παραδόξου.

Πῶς σε τὴν χάριν ὑμνήσαιμι, καὶ τὴν πολλὴν πρὸς ἐμέ, τὸν ἀνάξιον δοῦλόν σου, κατ' ἐκάστην πρόνοιαν, ἣν σαφῶς ἐπιδείκνυσαι; πῶς δέ σου φράσω τὴν ἀγαθότητα, καὶ τὴν παικίλην ὄντως κυβέρνησιν; σὺ οὖν καὶ ἔτι νῦν, εἰς αἰεὶ μου πρόστηθι, παντὸς κακοῦ, ζῶντα καὶ θανόντα με, ἐκλυτρομένη Σεμνή.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ θεωροῦσά σε, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμαίμενον, ὃν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαίει κράζουσα· Οἱ μοι

Τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἀπολυτίκιον· Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁπαρῶν, εὐ ἢ Ἀκροστιχίς·

Σέργιον ἀθλοφόρον, καὶ Βάικχον αἰοίδιμον ἄδω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ α'. Ἦχος α'. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιά.

Σέργιε θεράπον τοῦ Χριστοῦ, συμπρεσβευτὴν προσλαβὼν καὶ συλλήπτορα, Βάικχον τὸν αἰοίδιμον, μεθ' οὗ τοὺς ἄθλους θεωφρόνως ἠνυσας, λόγον μοι σοφίας, ὑμᾶς ὑμνοῦντι βραβεύσατε.

Επί τὴν ἀσάλευτον Χριστοῦ, πέτραν τῆς πίσεως Ἅγιοι Μάρτυρες, θέντες τὸν θεμέλιον, ἐπ' ἀσφαλοῦς ἐρηρυσμένοι πίσεως, πρόβολοι καὶ πύργοι, τῆς εὐσεβείας ἐδείχθητε.

Ρήμασι πιστεύσαντες Χριστοῦ, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀκλινῶς ἀτενίζοντες, πᾶσαν διεπτύσατε, παρερχομένην εὐδοξίαν Ἅγιοι, δόξης αἰδίου, κατασχεθέντες τῷ ἔρωτι.

Γένους καὶ πατρίδος καὶ τιμῆς, δια Χριστὸν γυμνωθέντες ἠγάλλεσθε· καὶ περιβαλόμενοι, θηλυπρεπὲς ἀνδρειοφρόνως ἔνδυμα, τὴν τῆς ἀφθαρσίας, καταστολὴν ἠμφιάσασθε.

Θεοτοκίον.

Γλεων γενέσθαι τοῖς πιστοῖς, καὶ εὐμενῆ θεομητορ δυσώπησον, λόγον ὃν ἐγέννησας, σωματικῶς ἡμῖν ἐπιδημήσαντα· σὲ γὰρ προστασίαν, καὶ σωτηρίαν κεντήμεθα.

Ῥδὴ γ'. Ὁ μόνος εἰδώς.

Ο μόνος γινώσκων ὡς θεός, τὰ πάντα πρὶν γενέσεως, τὴν πρὸς αὐτὸν ὁρῶν ὑμῶν πρόθεσιν, σοφίας λόγων καὶ θείας γνώσεως, καὶ στερρόν φρονήματος, δαψιλῶς ἐπέπλησεν, ὡς αὐτοῦ στρατιώταις μακάριοι.

Νομίμως θεράποντες Χριστοῦ, ἀθλήσαι προελόμενοι, τὴν φθειρομένην δόξαν καὶ ῥέυσαν, καὶ κόσμον πάντα καὶ κοσμοκράτορα, λογισμῷ θεόφρονι, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ἐβδελύξασθε πόθῳ τοῦ κτίσαντος.

Αχράντοις νοός ἐπιβολαῖς, θεῷ νῦν παριστάμενοι, καὶ τῆς ἐκεῖθεν αἴγλης πλη-

ρούμενοι, και τῆς ἀφράστου μακαριότητος, σαφῶς ἀπολαύοντες, πειρασμῶν και θλίψεων, Ἀθλοφόροι Κυρίου λυτρώσασθε.

Θεοτοκίον.

Θανάτῳ κρατούμενος τὸ πρὶν, Ἀδάμ νῦν ἠλευθέρωται, τῇ σῇ γεννήσει μόνῃ Θεόνυμφε· ζῶν γὰρ ὄντως τὴν ἐνυπόστατον, ἐνωθεῖσαν σώματι, Ἀγνή καθ' ὑπόστασιν, ὑπὲρ φύσιν και λόγον ἐκήυσας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** μόνος εἰδῶς τῆς τῶν βροτῶν, οὐσίας
» τὴν ἀσθένειαν, και συμπαθῶς αὐτὴν
» μορφωσάμενος, περιζώσόν με ἐξ ὑψους δύνα-
» μιν, τοῦ βοᾶν σοι· Ἅγιος, ὁ ναὸς ὁ ἔμψυχος,
» τῆς ἀφράστου σου δόξης φιλόανθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν και Λόγον.

Τὰ τῆς πίστεως ἀνθη τοὺς νοητῆς, μαργαρίτας Κυρίου και ἀθλητῆς, Σέργιον τιμήσωμεν, και τὸν Βάικχον τοὺς Μάρτυρας, ὡς τοῦ ἐχθροῦ τὴν πλάνην, ἐνθέως πατήσαντας, και τῶν εἰδώλων πᾶσαν, ἰσχὺν ἐδαφίσαντας· ὅθεν ἐπαξίως, οὐρανόθεν τὸ στέφος, τῆς νίκης δεξάμενοι, σὺν Ἀγγέλοις χορεύουσι· διὸ πίστει βροτήσωμεν· Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, και νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐθυμοῦμαι τὴν κρίσιν και δειλιῶ, ἔργα πράξας αἰσχύνης ὁ ταπεινός, ἄξια και δέομαι, Θεοτόκε πανύμνητε· Πρὶν τὰς πύλας φθιάσω, θανάτου ἐπίστρεψον, πρὸς τὴν τῆς μετανοίας, ὁδὸν ὀδηγοῦσά με, ἵνα εὐχαρίσω, προσκυνῶν ἀνυμνῶ σου, τὴν ἄμετρον δύναμιν, και τὴν θείαν ἀντίληψιν, Παναγία Θεόνυμφε· πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ οὗ αἰτοῦμαι σε δοθῆναί μοι, ἴλασμον ἁμαρτιῶν, και μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εὐσταυρῷ παρεστῶσα Μήτηρ ἡ σῆ, και Θεὸν σε εἰδυῖα ὑπὲρ βροτῶν, σαρκὶ προσείεμενον, τὸν ἐκούσιον θάνατον, ὡς μὲν μήτηρ ῥομφαία, καρδίαν ἐτέρωτο, και οὐχ ἦττον ὀδύναις, και πόνοις προσήλωτο· ὡς δὲ βουλομένη, τὴν βροτῶν σωτηρίαν, και κόσμου τὴν λύτρωσιν, εὐχομένη ἀνύμνει σε, και σὺν δάκρυσιν ἔλεγεν· Ἀνάστηθι και σῶσον Υἱέ, τοὺς

τά πάθη πίστει σου δοξάζοντας, ὁ ὑπὲρ πάντων ἐκχέας, σὸν αἷμα τὸ ἅγιον.

Ὡδὴ δ'· Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Λαμπτήρες διττοὶ ἀπὸ δυσμῶν ἐξανέτειλαν, τὴν ἐναντίαν τῷ τῆς γῆς, τότε κρατοῦντι δυσσεβεῖ, ποιούμενοι κίνησιν, και πρὸς τὴν σὴν ἀνατολὴν ἐπειγόμενοι, τὴν φωτοφόρον Χριστέ και σωτήριον.

Οὐ ξίφος οὐ πῦρ οὐ διωγμὸς οὐδὲ μάστιγες, τῆς εὐσεβοῦς περὶ Θεόν, γνώμης ἐχώρισαν ὑμᾶς· ζῶν γὰρ ἠγήσασθε, τὴν τελευταίην τὴν δι' αὐτὸν ἀξιάγαστοι, και μακαρίαν τρυφήν και ἀνώλεθρον.

Φωστῆρες οἱ ὄντως ἀπλανεῖς τὸ σερῶμα, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, περιουγάζουσι φωτὶ, τῆς θείας ἐλλάμψεως, και τὰς ψυχὰς τῶν εὐσεβῶν κατευφραίνουσι, τὰς τῶν θαυμάτων ἀκτῖνας ἐκπέμποντες.

Ο Βάικχος ὁ θείος και πανάρισος Σέργιος, ἐνιαυτῶν περιτροπαῖς, τοὺς εὐσεβείας ἐραστῆς, και τοὺς φιλομάρτυρας, πνευματικῶς πρὸς εὐωχίαν προτρέπονται, τὰς ἀριστείας αὐτῶν προτιθέμενοι.

Θεοτοκίον.

Ρομφαία τὰς πύλας τῆς Ἐδέμ ἡ φυλάτουσα, παραχωρεῖ νῦν τοῖς πιστοῖς, και ὑποδέχεται φαιδρῶς, τιμῶ ἐν αἵματι, τοῦ ἐκ τῆς σῆς γαστρὸς τεχθέντος Παναμίωμε, σημειωθέντος ὀρώσα και χάριτι.

Ὡδὴ ε'· Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Οὐ τὴν πλάνην ἀληθείας ἐν ὄπλῳ ἐλάσαντες, και τυράννων καρτερῶς αἰκισμοὺς ὑπομείναντες, νικηταὶ γεγονάτε, παρὰ Χριστοῦ στεφανωθέντες· και νῦν ἀξίως ἀγαλλεσθε.

Νευρούμενοι ἀηττήτῳ δυνάμει και χάριτι, τῆς Τριάδος ἡ δυὰς τῶν Μαρτύρων κατέβαλε, τὸν τοῦ σκότους ἄρχοντα, και τοὺς αὐτῷ δεδουλωμένους, τῆς τούτου πλάνης ἐρρύσατο.

Καρτερία και ἀνδρεία ψυχῆς και στερεότητι, διανοίας ξυνωρὶς τῶν Μαρτύρων ἡ ἐνδοξος, ὑπερέβη ἅπασαν, τῶν διωκτῶν πικρὰν μανίαν, και σὺν Ἀγγέλοις αὐλίζεται.

Θεοτοκίον.

Ανέτειλας Θεομητορ ὡς ὀρθρος τὸν ἥλιον, τὸν ἄδυτον ἠνωμένον σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν, ἐν ἀγκαλῆς φέρουσα, τῆς ἀληθοῦς δικαιοσύνης· διὸ σε πάντες δοξάζομεν.

Ῥδι ε'. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Γάσεων πηγᾶς Μαρτύρων λείψανα, πλεσίως ἀναβρύουσιν· ἀρυσώμεθα προθύμως οὖν πιστοί, καὶ τοὺς Ἀθλοφόρους μακαρίσωμεν, τὸν εὐκλεῆ, Σέργιον καὶ Βάικχον τὸν αἰοίδιμον.

Βαρούμενοι τὴν μετ' ἀνόμων σκηνώσιν, καὶ πλάνη δυσχεραίνοντες, τὴν οὐράνιον πορείαν εὐσαλῶς, Σέργιος καὶ Βάικχος ἐπορεύοντο, καὶ πρὸς Χριστοῦ, λιμένα ἔφθασαν τὸν ἀχείμαστον.

Ανοίγονται τοῖς ἀθλοφόροις Μάρτυσιν, αἱ πύλαι αἱ οὐράνιαι, εὐλαβούμεναι τὸ πάθος τὸ σεπτὸν, τὸ τῆ ἐκμιμήσει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, χαριτωθὲν, καὶ φυγαδεῦον δαιμόνων φάλαγγας.

Θεοτοκίον.

Κυρίως σε Θεοῦ Μητέρα Πάναγνε, φρονούντες καταγγέλλομεν· τὸν γὰρ ἀναρχον Υἱὸν μονογενῆ, τὸν πρὸ τῶν αἰώνων ἀναλάμψαντα, ἐκ τοῦ Πατρὸς, ἀνερμηνεύτως Παρθένε τέτοκας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**κύκλωσεν ἡμᾶς ἐσχάτη ἄβυσσος, οὐκ
» ἔσιν ὁ ρυόμενος· ἐλογίσθημεν ὡς πρό-
» βατα σφαγῆς. Σῶσον τὸν λαόν σου ὁ Θεὸς
» ἡμῶν· σὺ γὰρ ἰσχύς, τῶν ἀσθενούντων καὶ
» ἐπανόρθωσις.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὸν νοῦν πρὸς ἐχθρούς, ἀνδρείως παρατάξαντες, τὴν πάσαν αὐτῶν, ἀπάτην κατελύσατε· καὶ τὴν νίκην ἄνωθεν, εἰληφότες Μάρτυρες πανεύφημοι, ὁμοφρόνως ἐκράζετε· Καλὸν καὶ τερπνὸν τὸ συνεῖναι Χριστῷ.

Ὁ Οἶκος.

Εν οὐρανοῖς Χριστέ κατοικοῦντες, Σέργιός τε καὶ Βάικχος, καὶ τοῦ Θεοῦ φωτὸς τοῦ παρά σου ἐμφορούμενοι, ἐμὲ τὸν ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνοσίας πορευόμενον, προφθάσειαν διατάχους, καὶ τῶν παθῶν ἀφαρπάσειαν, μόνε ἀθάνατε, στολὴν μοι τῆς ἀφθαρσίας καταπέμποντες· ὅπως λευχειμονῶν, τὴν φωτοφόρον αὐτῶν ἑορτὴν ἀνυμνῶ, καὶ κραυγάζω σοι Κύριε· Καλὸν καὶ τερπνὸν τὸ συνεῖναι Χριστῷ.

Συναξάριον.

Τῆ Ζ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων μεγάλων Μαρτύρων, Σέργιου καὶ Βάικχου.

Στίχοι.

Χαλκᾶ σὰ νεῦρα, Βάικχε, πρὸς νεύρων βίαν·
Καὶ πρὸς ξίφος, Σέργιε, πῦρ σὴ καρδία.

Σέργιον ἐβδομάτῃ ξίφος ἔκτανε, νεῦρα δὲ Βάικχον.

Οὔτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως· καὶ ὁ μὲν Σέργιος Πριμικήριος ἦν τῆς σχολῆς τῶν Κιντιλίων, ὁ δὲ Βάικχος Σεκουνδικήριος τῆς αὐτῆς σχολῆς (*). Ἀρχῆθεν δὲ τὰ τῶν Χριστιανῶν μνηθέντες, καὶ ταῖς δεοπνεύστους Γραφαῖς ἐμαθόντες καλῶς, διαβληθέντες τῷ βασιλεῖ, προετράπησαν ἅμα αὐτῷ θυσίαν τοῖς εἰδώλοις προσενεγκεῖν. Τῷτο δὲ μὴ καταδεξάμενοι, ἀφηρέθησαν ταῖς ζώνας καὶ τὰ μαυιάκια, τὰ ἐπὶ τοῖς τραχήλοις αὐτῶν κείμενα, καὶ περιστάλησαν θηλυπρεπέσιν ἐνδύμασι, καὶ διὰ μέσης τῆς πόλεως, ἐφ' ὕβρει δῆθεν, σίδηρα πεπεδημένοι ἤχθησαν, καὶ πρὸς τὸν Ἡγεμόνα Ἀντίοχον παραπέμπονται, εἰς πόλιν Εὐφρατησίων. Ἦδη δὲ πλησιάζοντες, ἐξ ἐπιφανείας Ἀγγέλων Θείας ἰσχύος καὶ θάρσους ἐπλήσθησαν· καὶ ὁ μὲν Βάικχος, πρῶτος τυφθεὶς νεύροις ὡμοῖς, τῆς ὥρας παραταθείσης, ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις τὸ πνεῦμα παρέδωκεν. Ὁ δὲ Σέργιος, διαφόρως ἐξετασθεὶς, καὶ κρηπίσι τοὺς πόδας καθηλωθεὶς σιδηροῖς, καὶ τρέχειν ἀναγκασθεὶς μακροτάτας ὁδοὺς, εἶτα καθειρχθεὶς, καὶ αὖθις ταῖς αὐταῖς κρηπίσι καθηλωθεὶς, τὴν κεφαλὴν τῷ ξίφει ἀποτέμενεται.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Ἰουλιανοῦ Πρεσβυτέρου, καὶ Καισαρίου Διακόνου.

(*) Διὰ μὲν τῆς Σχολῆς ἐννοεῖται Γυμνάσιον, ὅπου ἐδιδάσκοντο καὶ ἐγυμνάζοντο τὰ στρατιωτικά, κατὰ τὴν διαφορὰν τοῦ τάγματος· τὸ δὲ Κιντιλίω, λέξις οὕσα Λατινικῆ ἀπὸ τοῦ Κίντος, ἢ ὀρθότερον Κυντὸς (Quintus, ὅ ἐστι Πέμπτος) γινομένη, δηλοῖ τὰγμα στρατιωτῶν, οὕτω καλούμενον, πρὸς διαφορὰν ἄλλων τάγματων, ὡς τὰ καταργηθέντα τάγματα (Ὁρτάδες) τῶν πρώην Γενιτσαίων. Τούτου λοιπὸν τοῦ τάγματος ὁ μὲν Σέργιος ἦτο Πριμικήριος, τουτέστιν ἀρχηγός, ἢ πρῶτος, ἢ κορυφαῖος· ὁ δὲ Βάικχος, Σεκουνδικήριος, ἦγον δευτέρως αὐτοῦ. Περὶ δὲ τῆς ἐτυμολογίας τῶν λατινομικτῶν τούτων δύο λέξεων, καὶ τῆς χρήσεως αὐτῶν εἰς διάφορα ἀξιώματα καὶ βαθμοὺς πολιτικούς τε καὶ ἐκκλησιαστικούς, οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ καὶ τόπου.

Στίχ. Σάικω δοθεῖσι καὶ βυθῶ, Θεὸς Λόγος,
Διττοῖς Ἀθηταῖς, σάικον εἰς χαρὰν
στρέφει.

Κλαυδίου βασιλεύοντος ἐν Ῥώμῃ, καὶ τὴν
ἰδίαν μητέρα ἀποκτείναντος, διὰ τὴν
εἰς Χριστὸν πίστιν, οὐκ ἐφείσατο ἔκτοτε τῶν
Χριστιανῶν. Τότε ὁ μακάριος Καισάριος, ἀπὸ
τῆς Ἀφρων χώρας ἐλθὼν, ἐν κώμῃ λεγομένη
Ταρακηνῇ, ὡς εἶδε τὰς μυσάριας θυσίας, κα-
τέπτυσε αὐτάς καὶ συνεπάτησε· κρατηθεὶς
δὲ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἄσιτος τῇ φυλακῇ, πα-
ρεδόθη τῷ Ἀνθυπάτῳ καὶ δεσμευθεὶς τὰς
χεῖρας ὄπισθεν, εἴλκετο παρὰ τῶν στρατιω-
τῶν ἔμπροσθεν τοῦ ὀχήματος τοῦ ἄρχοντος,
μέχρι τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Καὶ ὡς ἦδη
πρὸς τὸν ναὸν ἀφίκοντο, τοῦ Ἁγίου προσευ-
ξαμένου, πέπτωκεν εὐθέως ἐκ θεμελίων ὁ
ναὸς, συμπεριλαβὼν ἔνδον τὸν τε Ἀρχιερέα
καὶ ἄλλους πολλούς· ὅπερ ἰδὼν Λεόντιος ὁ
Ὑπατικός, προσέπεσε τῷ Ἁγίῳ καὶ πιστεύ-
σας εἰς τὸν Χριστὸν, ἐβαπτίσθη αὐτὸς ἐνώ-
πιον πάντων· καὶ ἐλθὼν ὁ Πρεσβύτερος Ἰου-
λιανὸς, μετέδωκεν αὐτῷ τῶν ἀχράντων Μυ-
στηρίων.

Τοῦ δὲ Ὑπατικῆ εὐθέως τὴν ψυχὴν εἰς χεῖ-
ρας Θεοῦ ἀναθεμένου, ἐξ αἰτήσεως, διὰ τῆς
τοῦ Ἁγίου προσευχῆς, θεασάμενος Λοξώριος ὁ
Ἄρχων τὸ γεγονός, ἐκράτησεν Ἰουλιανὸν τὸν
Πρεσβύτερον, καὶ Καισάριον τὸν Διάκονον,
καὶ προσέταξε βληθῆναι αὐτοὺς εἰς σάικους,
καὶ ριφῆναι ἐν τῇ θαλάσῃ. Οἱ δὲ Ἅγιοι εἶ-
πον πρὸς αὐτόν· Ἡμεῖς μὲν, Λοξώριε, ριπτόμεθα
ἐν τῇ θαλάσῃ· σὺ δὲ ὑπὸ δεινοῦ ὄφους δη-
χθεὶς, κακῶ θανάτῳ τὴν ψυχὴν ἀπορρήξεις·
ὁ καὶ γέγονε· μετὰ γὰρ δύο ἡμέρας, περιπλα-
κεὶς αὐτῷ ἐν τῷ αἰγιαλῷ τῆς θαλάσσης πε-
ριπατοῦντι δεινότατος ὄφις, καὶ πάντα τὰ
τούτῃ μέλη τύψας, ἀπνουν καὶ σχεδὸν νεκρὸν
εἰργάσατο· ἐξογκωθεὶς γὰρ ἔκειτο τοῖς ὄρωσι
δέσμα μέγα.

Τὰ δὲ σώματα τῶν Ἁγίων ἐξελθόντα ἀπὸ
τῆς θαλάσσης, ὑπὸ Κυρίου κυβερνώμενα, Εὐ-
σέβιος τις Πρεσβύτερος καὶ Φηλιξ, δι' ὀπτα-
σίας ἀποσταλέντες, ὑπεδέξαντο αὐτά, καὶ
διήρχοντο ὅπου ὁ δύστηνος ἔκειτο· οὓς καὶ
θεασάμενος, ἐταλάνιζεν ἑαυτόν. Ἄλλ' ὁ υἱὸς
τοῦ βαπτισθέντος Λεοντίου τοῦ Ὑπατικοῦ,

μετὰ τὸ κατατεθῆναι τὰ τῶν Ἁγίων λείψανα
πλησίον τῆς πόλεως, ἀπέτεμε καὶ τὰς τού-
των κεφαλὰς, ρίψας αὐτοὺς ἐν τῷ ποταμῷ.
Κούαρτος δὲ Πρεσβύτερος ἐκ τοῦ κάστρου Κα-
πούης, ὑπὸ θείου Ἀγγέλου ὀδηγηθεὶς, ἀπελθὼν
ἔλαβε καὶ τὰ τούτων ἅγια λείψανα, Εὐσέβιου
φημι καὶ Φηλικος, καὶ κατέθετο αὐτὰ ἐν ἐ-
πισήμῳ τόπῳ, εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ καὶ
Ἁγίου Πνεύματος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυ-
ρος Πολυχρονίου.

Στίχ. Κτείνουσι πολλὰ Πολυχρόνιον ξίφη·

Πρὸς τὰ ξίφη δὲ, λήφεται καὶ τὰ γέρα.
Ος ἐπαρχίας μὲν ἔφυ τῆς Γαμφανίτου
λεγομένης· ὁ δὲ τούτου πατήρ Βάρδά-
νιος γεωργὸς ἦν· τὸν δὲ παῖδα γράμμασιν ἐ-
παίδευσε, καὶ τοῖς παισὶν ἐπακολουθεῖν τοῦ-
τον ἐκέλευσε· καὶ διὰ τὸ εἶναι μήκοθεν τὸ
ὔδωρ, τῇ εὐχῇ τῆ παιδός, πηγὴ ἀνεδόθη· πολ-
λὴ γὰρ ἦν τῷ νέῳ ἡ σύνεσις καὶ ἡ ἐγκράτεια.
Ἐπεὶ δὲ εἰς μέτρον ἔφθασεν ἡλικίας, τοῖς ἀμ-
πελικοῖς ἐργατουργοῖς ἑαυτὸν ἐνώσας, πρὸς
τὴν Βασιλεύουσαν ἔρχεται· καὶ ἐργαζόμενος
καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν λοιπῶν τὰς ἀμπέλους,
διὰ δύο ἢ καὶ τριῶν ἡμερῶν τροφῆς ἐλάμβανε
καὶ ὕδατος. Ὁ δὲ τούτου ἐργοδότης, θαυμα-
σας τὸν τοῦ Θεοῦ ἐργάτην, καὶ αἰδεσθεὶς αὐ-
τοῦ τὴν ἀρετὴν, ἐφοδιάσας χρυσίου ποσότη-
τι, ἀπέστειλεν, εἰπὼν· « Ἀπελθε εἰς τὰ
ἴδια, ὑπὲρ ἐμοῦ εὐχόμενος », κρα-
τήσας τὴν δίκηλλαν αὐτοῦ, πίψεως χάριν· ἥτις
πολλὰ θαυμάσια ἐτέλεσεν.

Αὐτὸς δὲ μετὰ τοῦ ἐν χερσὶ χρυσίου, Ἐκ-
κλησίαν κατασκευάσας, ἐν τῇ κατὰ Νίκαιαν
Συνόδῳ εὐρεθεὶς, Ἀναγνώστης ὢν, δέχεται τὸ
τοῦ Διακόνου, καὶ Πρεσβυτέρου ἀξίωμα. Ἐ-
πεὶ δὲ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος τὸν βίον μετή-
μειψε, παραυτίκα ἢ τοῦ Ἀρείου αἵρεσις ἤρξατο
τοὺς πολλοὺς ἐκταράττειν· ὅθεν οἱ κακοδοξοί
φθόνῳ τηκόμενοι, εὐρόντες τὸν Ἅγιον τῷ θυ-
σιαστηρίῳ παριστάμενον, ἄφνω ἐκπηδήσαν-
τες, τοῖς ξίφεσιν αὐτόν κατέσφαξαν, καὶ κα-
τέκοψαν· καὶ τῷ μυστικῷ καὶ θείῳ αἵματι
συμμιζάντες, θυσίαν ἀκουσίως τῷ Ἁγίῳ πα-
ρέπεμψαν.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέη-
σον ἡμᾶς.

Ῥοδή ζ'. Σε νοητήν Θεοτόκε.

Χαῖρε δυάς, Ἀθλοφόρων ἔνδοξε· χαῖρε νικήσασα λαμπρῶς, τῶν τυράννων τὰς ἀπειλάς· χαῖρε ἡ ἀνύσασα, δρόμον τὸν μακάριον· χαῖρε τρυφῆς αἰεὶ ἔνδον μένουσα· χαῖρε τρανῶς, παρεστῶσα θεῷ Θεομακάριστε.

Ολολαμπεῖς, ἐπὶ γῆς βαδίζοντες, τῆς τῶν δαιμόνων ὀφθαλμοῦς, καὶ τὰς ὄψεις τῶν διωκτῶν, Μάρτυρες ἠμθλύνατε, φέγγει τῷ τῆς χάριτος, καὶ ταῖς ἀυγαῖς τῆς ἀθλήσεως, τὸν αἰνετὸν ἀνυμνοῦντες, Θεὸν τὸν ὑπερένδοξον.

Ναοὶ Θεοῦ, πεφηνότες ἔνδοξοι, ζῶντος καὶ ζῶντες Ἀθληταί, τῇ δυνάμει τῇ τῆ Σταυροῦ, ὄντως δυναμούμενοι, σίφος ἐτροπώσασθε, τῶν δυσμενῶν παμμακάριστοι, τὸν κραταιὸν ἐν πολέμοις, Θεὸν ὕμνοις γεραίροντες.

Θεοτοκίον.

Αῆραντε σὺ, ναὸς ἐχρημάτισας, καὶ παναγία Κιβωτός, δεξαμένη τὸν Ποιητὴν, τὸν ἀπερινόητον, καὶ τὸν ἀπερίληπτον, ἐν τῇ γαστρίσῃ χωρήσασα, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ῥοδή η'. Ἐν καμίνῳ Παῖδες.

Οτῇ δρόσῳ πάλαι τοῖς Παισὶ, τὴν φλόγα καταψύξας, ἐστῶτας ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἐδυναμώσεν αὐτοῦ, τῆς Μάρτυρας ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ιοβόλης καὶ ψυχοβλαβεῖς, θωπείας τῶν τυράννων, ἐμφρόνως οἱ Ἀθλοφόροι, διεκρούσαντο, Χριστῷ, βοῶντες καὶ ψάλλοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δρασηρίους φύλακας ἡμῖν, τὸν Σέργιον καὶ Βάκχον, τοὺς ὄντως στεφανηφόρους, ἐπεστήσατο Χριστὸς, φρουροῦντας τοὺς ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ιθυνοὶ μοι Δέσποτα Χριστέ, πρεσβείας τῶν Μαρτύρων, τὴν τρίβον τῆς ἀρετῆς μοι, κατευμαρίζων καὶ σοὶ, κραυγαζέειν ἀξίωσον· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μακαρίζω σέ τὴν ἀληθῆ, Θεοῦ ἡμῶν Μητέρα, τὸ Χαῖρε σὺν τῷ Ἀγγέλῳ, προσ-

κομίζων σοὶ ἄγνη, πανάμωμε Δέσποινα· σέ γὰρ ὄντως πάντα τὰ ἔργα, Παρθένε εὐλογῆσι, καὶ ὑπερυψοῦσιν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ν καμίνῳ Παῖδες Ἰσραὴλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ, τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας, κα-
» θάρωτερον χρυσοῦ, ἀπέστειλον λέγοντες·
» Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑ-
» μνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Ῥοδή θ'. Τύπον τῆς ἄγνης.

Ολον τὸν Χριστὸν ἐκτίσασθε· κόσμον γὰρ ὅλον δι' αὐτὸν κατελίπετε. Καὶ νῦν Μάρτυρες, τοὺς οὐρανοὺς ἐμβατεύοντες, τὰς χορείας τῶν ἄνω Δυνάμεων, ἀνδρῶν τε μακαρίων, κατανοεῖτε τὰς λαμπρότητας.

Νέμοις ξυνωρίς πανάριστε, τῷ τοὺς ἐπαίνους πόθῳ σοὶ προσκομίζοντι, χάριν ἄνωθεν, καὶ τῶν πταισμάτων συγχώρησιν, δυσωποῦσα τὸν μόνον οἰκτίρμονα· πρὸς ὃν ἐπειγομένη, τῶν χαμαιζήλων κατεφρόνησας.

Αἴγλη τριλαμποῦς Θεότητος, πεφωτισμένοι οἱ ἀήττητοι Μάρτυρες, τὴν πολυθεον, ἀπατηλὴν ἀθεότητα, καὶ τυράννων τὸν φόβον ἀπώσαντο· καὶ νῦν τῆς ἀκηράτου, κατατρυφῶσιν ἀπολαύσεως.

Δρόμον τὸν καλὸν τελέσαντες, τὴν εὐσεβῆ τε πίστιν σώζειν σπουδάσαντες, τὴν ἀσάλευτον, παραλαβεῖν ἠξιώθητε, βασιλείαν πανένδοξοι Μάρτυρες, διαδήμα τοῦ κάλλους, καὶ εὐπρεπείας περικειμένοι.

Θεοτοκίον.

Ωτῶν ὑπὲρ νοῦν θαυμαμάτων σου! τὸν τοῦ Θεοῦ γὰρ Λόγον σάρκα γενόμενον, μόνη τέτοκας ὑπερφυῶς Μητροπάρθενε, τὸν τὰ σύμπαντα θείῳ βουλήματι, σοφῶς διακρατοῦντα, καὶ κυβερνῶντα καὶ συνέχοντα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ύπον τῆς ἄγνης λοχείας σου, πυρπολου-
» μένη βάτος ἔδειξεν ἄφλεκτος. Καὶ νῦν
» καθ' ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσαν,
» κατασθέσαι αἰτοῦμεν τὴν κάμινον, ἵνα σέ
» Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Αδελφικῆ συνδούμενοι, τῇ στοργῇ καὶ τῇ πίστει, οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, Σέργιος ὁ θεόφρων, καὶ Βάκχος ὁ αἰοίδιμος, σέ Χριστέ

δυσωποῦσιν, εἰρήνην δοῦναι σύμπαντι, κόσμῳ καὶ τοῖς ἐν κόσμῳ, καὶ Βασιλεῖ, κατ' ἐχθρῶν βαρβάρων τρόπαια νίκης, ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν.

Θεοτοκίον.

Τὸν σαρκωθέντα Κύριον, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, Παρθενομήτορ ἄχραντε, δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, ὑπὲρ ἀχρείων σου δούλων, ὅπως εὐρωμεν χάριν, καὶ εὐκαιρον βοήθειαν, ἐν ἡμέρᾳ ἧ κρίνη, γένος βροτῶν, ὡς Θεὸς παρέχων τὰ κατ' ἀξίαν· σέ γὰρ προστάτιν ἅπαντες, ἔχομεν ἐν ἀνάγκαις.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα τρία Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α'. Γερμανοῦ.

Δαυτικῶς ἀνεβῶν, Σέργιος καὶ Βάικχος οἱ Μάρτυρες· Ἰδοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφῆς ἐπὶ τὸ αὐτό; οὐ δεσμούμενοι φύσεως σχέσει, ἀλλὰ πίσεως τρόπῳ. Ὅθεν οἱ Ἅγιοι, τὸν ἐχθρὸν κατεπάτησαν· καὶ τὸν σταυρὸν ἀράμενοι, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησαν· καὶ πρεσβεύουσι τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος γ'.

Εἴ τι καλόν, εἴ τι τερπνόν, ἢ αὐτάδελφος γνώμη τῶν Μαρτύρων σε Κύριε· οὐς γὰρ ἢ φύσις σαρκικῆς ἀδελφούς οὐκ ἐγνώρισε, τούτους ἢ πίστις ἀδελφὰ φρονεῖν μέχρις αἵματος κατηνάγκασεν. Ὁ Θεός, ταῖς εὐχαῖς αὐτῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος δ'. Ανατολίου.

Προφητικῶς τοῖς Ἅγίοις συνελθόντες, τὸν ὕμνον βοήσωμεν· Ἰδοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό; οὐ φύσεως ἀκολουθία, ἀλλὰ πίσεως ἐνώσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· τὰ γὰρ φθαρτὰ βδελυξάμενοι πάντα, ἦραν τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων, καὶ ἠκολούθησαν τῷ Χριστῷ, Σέργιος καὶ Βάικχος οἱ γενναῖοι Μάρτυρες· καὶ παρρήσιαν ἐν οὐρανοῖς κερτημένοι, πρεσβεύουσιν αὐτῷ ὑπὲρ ἡμῶν, τοῦ καταπεμφθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Υποδησάμενος Σέργιος, ἐν ἐτοιμασίᾳ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, τὰ τῶν ἡλῶν ὑποδήματα, τῷ αἵματι τῶ τῶν ποδῶν ἀπορρέοντι, τὸν ὄφιν τὸν ἐπιτηροῦντα τὴν πτέρναν

ἡμῶν ἐξετύφλωσε, καὶ τὸν τοῦ μαρτυρίου σέφανον ἐκομίσατο. Διὸ εὐχαῖς αὐτοῦ Χριστέ ὁ Θεός, καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου ταῖς σάρκας ἡμῶν, καὶ ἡμᾶς ἐλέησον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ρῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἢ τεκοῦσα τὸν τῶν ὅλων Ποιητὴν, ἵνα πάντες κράζωμέν σοι· Χαῖρε ἢ μόνη προστασία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἔβλεφεν, Ἀμνάς ἢ κηύσασα ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· Ὅτι ποθαινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ σταυροῦ, ἀνηρηθῆς φιλάνθρωπε; πῶς ταῖς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος β'. Ανατολίου.

Καθορώσα παλαι ἢ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, τοὺς ὑμῶν ἀγῶνας, Μάρτυρες παγκόσμιοι, σήμερον φαιδρῶς σολίζεσθαι, καὶ πιστῶς ἐορτάζει ἐν τῇ μνήμῃ ὑμῶν, ὡς κόσμον βασιλεῖον περιφέρουσα τὴν αἰσχύνην, τὴν ἐπὶ τοῖς θείοις ὑμῶν ἀνυπέστη ἐπιτεθεῖσαν παικτικῶς· δι' ἧς δόξης κατηξιώθητε τῆς ἐπουρανίου, καὶ τῆς ἀτελευτήτου μακαριότητος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Οἴλην, τὴν ζωὴν μου ἐν κακοῖς, καταδραπανήσας ὁ τάλας, νῦν κατελείφθην Ἀγνή, πάσης ὄντως ἔρημος, ἀγαθῆς πράξεως· προσεγγίζοντα βλέπων δὲ, τὸν θάνατον οἴμοι! τρέμω τὸ κριτήριον, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ· οὐπερ, ἐξελοῦ με Παρθένε, καὶ πρό τῆς ἀνάγκης ἐκείνης, Δέσποινα ἐπίστρεψον καὶ σῶσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Πόνους, ὑπομείνασα πολλούς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, σταυρώσει ἄχραντε, ἔστενες δακρύνουσα, καὶ ὀλολύζουσα· οἴμοι τέκνον γλυκύτατον! ἀδίκως πῶς πάσχεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσαν γῆν ἐκπληρῶν; Ὅθεν, Παναγία Παρθένε, σέ παρακαλοῦμεν ἐν πίστει, ἵλεων ἡμῖν τοῦτον ἀπέργασαι.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς συνήθης, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Η'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Πελαγίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ὁσίας γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ε'γκρατεία τὸ σῶμά σου, Πελαγία νεκρώσασα, τὴν ψυχὴν ἐζώσασα καὶ ἐκόσμησασα, καὶ οἰκητήριον Πνεύματος, σαυτὴν ἀπετέλεσας, καὶ συνήφθης μυστικῶς, τῷ Νυμφίῳ καὶ Κτίστη σου· ὃν ἰκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελούντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Τὸ ὠραῖον τοῦ σώματος, εἰς τὸ πρῶτον ἀξίωμα, Πελαγία ἐνδοξε μετερρῦθμισας· οὐχὶ χρωμάτων τοῖς ἀνθεσιν, ἀρετῶν δὲ κάλλεσι, κατεποίκιλας σαυτὴν, καὶ τοῦ Κτίστου γεγένησαι καθ' ὁμοίωσιν, ἐκτενῶς δυσωπούσα ὑπὲρ πάντων, τῶν ἐν πίστει ἐκτελούντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Τῶν δακρύων ἀλάσαστρον, καθ' ἐνάστην προχέουσα, εὐωδίας ἐπλησας τὰ ἔρανια· διὸ ὡς μύρα πολύτιμα, Χριστῷ προσηνέχθησαν, εἰς ὁσμὴν τὴν μυσικὴν, τῆς αὐτοῦ ἀγαπήσεως ἐκχεόμενα· διὰ τοῦτο δυσώπει ὑπὲρ πάντων, τῶν ἐν πίστει ἐκτελούντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου (*).

Δόξα. Ἦχος δ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Οπῶς ἐπλέονασεν ἡ ἀμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις, καθὼς ὁ Ἀπόστολος διδάσκει· ἐν προσευχαῖς γὰρ καὶ δάκρυσι Πελαγία, τῶν πολλῶν πταισμάτων τὸ πέλαγος ἐξήρανας, καὶ τὸ τέλος εὐπρόσδεκτον τῷ Κυρίῳ, διὰ τῆς μετανοίας προσήγαγες· καὶ ἐν τούτῳ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ε'πομβρίαις τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου Πανάχραντε, τὴν ἐμὴν διάνοιαν καταδρόσισον· ἢ τὴν σταγόνα κυήσασα, Χριστὸν τὸν τὴν ἄμετρον, ἀνομίαν τῶν βροτῶν, οἰκτιρμοῖς ἀποσμήχοντα, ἀποξήρανον, τὴν πηγὴν τῶν

(*) Τὸ Χειρόγραφον, ἀντὶ τῶν ἀνωτέρω, ἔχει ἕτερα Προσόμοια, πρὸς τὸ «Ὁ τῆς παραδόξου θαύματος». Ἐλείπει δὲ ἐκεῖ καὶ τὸ ἐν ταῖς Ἀποστίχοις Δοξαστικόν.

παθῶν με καὶ χειμάρρου, καταξίωσον τρυφῆς με, ταῖς αἰεζώοις πρεσβείαις σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ος ἐώρακε Κύριε, ἡ Παρθένοσ καὶ Μητέρα σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον, ἐπωδύρετο, καὶ θρηνηδοῦσα ἐφθέγγετο· Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; Ἄλλὰ δέομαι· Μὴ με μόνην ἐάσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστῆναι, συναπιστῶν τοὺς προπάτορας.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Μελετίου Ἱερομονάχου Βλαστοῦ.

Μετὰ τὸ ἀρνήσασθαι σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν, ἀνεδείχθης καθαρὸν δοχεῖον, τοῦ δι' εὐσπλαγγνίαν τοῖς ἀνθρώποις συγκαταβάντος φιλανθρώπου Λόγου· ὅθεν καὶ πρὸς ζωὴν τὴν ἀγήρω οἰκεῖν σε ἤξιωσεν ὡς ὑπεράγαθος. Τὰ οὐράνια πάντα συγκαίρουσι, τὴν πρὶν σε ἀσέμνως βιώσασαν, νῦν καθορῶντα Χριστοῦ ἄσπιλον κειμήλιον, τοῦ ἐν οὐρανοῖς ἀπὸ τῆς γῆς σε μεταθέντος, καὶ πάντας πιστοὺς φερροῦντος τῇ μνήμῃ σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Η"θη τὰ μακρὰν ποιοῦντά με, τοῦ ἀγαθοῦ σε Υἱοῦ, ἀγαθὴ καὶ πανάμωμε, πόρρωθε ἀπέλασον, τῆς ἀθλίας καρδίας με· καὶ τὸν ζητοῦντα καὶ ὠρυόμενον, καταπιεῖν με κἀκίστον λέοντα, ὄφιν τὸν δόλιον, σκολιὸν καὶ δράκοντα, τὸν πονηρὸν, σύντριψον τῷ κράτει σου, ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ο τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένοσ ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔβλεπεν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίως φρικτῶς ἐκύησεν· Ἐκλαίει κρίζουσα· Οἴμοι Τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἦ Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. δ'.
Εἰ σοὶ Μητερ ἀκριβῶς.

Καὶ Ἀπολύσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Οἰκτιώχου, καὶ τῆς Ἁγίας οὔτος, οὐ ἢ Ἄκροστιγίς·

Πόθῳ γεραίρω τὴν σοφὴν Πελαγίαν.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίαις· Γεωργίου.

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Προθεῖσα ὡς πανδαισίαν σήμερον, τὴν θείαν μνήμην αὐτῆς, τῇ οἰκουμένη πάσῃ μυστικῶς, Πελαγία προτρέπεται, κατατρυφῆσαι ἅπαντας, τῶν ἐδεσμάτων τῶν ἀγώνων αὐτῆς.

Ο πόθος ὁ ὑπὲρ πᾶσαν ἔφεσιν, ἐν τῇ ψυχῇ σου Σεμνή, κατωκικῶς ἐπύρσευσε τὸν νοῦν, καὶ τὴν φλόγα τοῦ πνεύματος, ἀνάψας σὲ ἐφώτισε, καὶ τῶν παθῶν τὴν ὕλην ἐφλέξε.

Θαλάσσης, τῆς ἀμαρτίας κλυδωνά, ὑπεκφυγοῦσα σεμνή, τῷ γαληνῷ λιμένι τοῦ Χριστοῦ, Πελαγία προσώρμισαι· διὸ τῇ μετανοίᾳ σου, ἐπεκληρώσω τὸν Παράδεισον.

Θεοτοκίον.

Γαλήνη τῶν ἐν τῷ βίῳ Ἀχραντε, χειμαζομένων βροτῶν, καὶ ἀσφαλῆς καὶ ἀγκυραστερῆς, καὶ λιμὴν καὶ κυβέρνησις, αὐτὴ ὑπάρχεις πάντοτε, χειραγωγοῦσα καὶ διέπουσα.

Ῥδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ανέπτῃς εἰς οὐρανούς, ἢ τοῦ Χριστοῦ περιστερὰ πτέρυξι, τῆς ἐγκρατείας σαυτῆν, τόνους τε πολλοῖς ἀνυψώσασα.

Γλύος τῆς τῶν παθῶν, σὺ τὸ δυσῶδες τῷ Χριστοῦ ὕδατι, ἀποσμηγεῖσαι σεμνή, μύρον Πελαγία ἐδείχθης αὐτῷ.

Ρομφαία τῷ πονηρῷ, θανατηφόρος ἀληθῶς γέγονεν, ἢ πρὸς Θεόν σου Σεμνή, ἔμπυρος ἀγάπη καὶ ἔφεσις.

Θεοτοκίον.

Ως δρόσος ἐωθινή, ἢ εὐφροσύνη σου Ἄγνη στάζουσα, τὴν τῶν παθῶν κάμινον, τῶν σὲ ἀνυμνούντων σθεννύει αἰεί.

Ὁ Εἰρμός.

Ἐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἢ Ἐκκλησία σου·
Ἐ Χριστὲ κρᾶξασα· Σὺ μου ἰσχυὸς Κύριε,
καὶ καταφυγή καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Μετανοίας τῇ δρόσῳ τὴν τῶν παθῶν, ἀποσβέσασα φλόγα τὴν σεαυτῆς, ζῶν

ἀνατέθεικας, τῷ Θεῷ καὶ Σωτηρὶ σου· διὰ τοῦτο κόσμον, φυγοῦσα ἐμόνασας, ἐν ἐρήμῳ βίον, Ἀγγέλων ζηλώσασα· ὅθεν σοῦ τὸ τέλος, μετὰ δόξης μεγάλης, θεόθεν τιμώμενον, ἐπεγνώσθη τοῖς πέρασι, Πελαγία πανένδοξε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορταζοῦσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Πειρασμοῖς πολυπλόκοις περιπεσῶν, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὀρατῶν, τῷ σάλῳ συνέχομαι, τῶν ἀμέτρων πταισμάτων με· καὶ ὡς θερμὴν ἀντίληψιν, καὶ σκέπην με ἔχων σε, τῷ λιμένι προστρέχω, τῆς σῆς ἀγαθότητος· ὅθεν Παναγία, τὸν ἐκ σὲ σαρκωθέντα, ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ πάντων τῶν δούλων σου, τῶν ἀπαύστως ὑμνούντων σε, Θεοτόκε πανάχραντε, πρεσβεῦσασα αὐτῷ ἐκτενώς, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνῶσιν ἐν πίστει, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Καθελκόμενον Λόγε ἐν τῷ Σταυρῷ, ὑπ' ἀνδρῶν παρανόμων γνώμη σκαιᾶ, ὀρῶσα ἢ Μήτηρ σε, τὴν ψυχὴν ἐτιτρώσκειτο· καὶ κοπτομένη σπλάγχνα, ἐθρήνει κραυγαῖσσαι· καὶ συνοχῇ καρδίας, ἐβόα στεναζοῦσα· Οἴμοι τῇ τεκούσῃ, σὲ Υἱὲ καὶ Θεέ μου! πῶς θείλων ὑπέμεινας, τοῦ προσώπου ῥαπίσματα, καὶ ἐμπτύσματα βέβηλα, ἀδικόν τε θάνατον νῦν, ἐπὶ ξύλῳ ἦλοις προσπηγνύμενος; Ὄντως ταῦτα πάσχεις, τοῦ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Ῥδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ως θυμίαμα ὑπέρτιμον Πελαγία, τῆς ἐγκρατείας ἀνθραξιν ὀλοκαυτωθεῖσαι, εὐωδία γέγονας, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, εἰς ὁσμὴν δραμοῦσα, τοῦ μύρου αὐτοῦ.

Τὴν τοῦ σώματος εὐπρέπειαν Πελαγία, τῆς ἀμαρτίας ὕλην πρῶν γενομένην, ὅλην μετερρύθμισας, εἰς κάλλος ἀνόθευτον, οὐ ὁ σὸς νυμφίος, ἠράσθη Χριστός.

Η τοῦ Πνεύματος ἐνσπείρασσα Πελαγία, ἐν τῇ ψυχῇ σου χάρις σπινθήρα τοῦ λόγου, τὴν φλόγα μετέωρον, ἀνῆψε τῆς πίστεως, καὶ τὴν ἀμαρτίαν ἐχώνευσε.

Θεοτοκίον.

Ράβδος ἔφους Θεοτόκε, ἐξ ἧς τὸ ἄνθος τὸ νοητὸν ἐβλάστησε, θείας εὐωδίας, πληρῶ-

σαν τα συμπάντα, Χριστός ὁ Θεὸς ἡμῶν, μύρον ὧν ἀκένωτον τίμιον.

Ῥδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Νάμασι μυστικοῖς, πιανθεῖσα τοῦ Πνεύματος, ἐξήνθησας ἐν τῇ πίστει, ἀρετῶν εὐφορίαις, καὶ πόνοις τῆς ἀσκήσεως.

Σὺ Κύριε τὸ φῶς, τῶν ἐν σκότει κειμένων βροτῶν· σὺ ἔλαμψας ἐν καρδίᾳ, τῆς Ὁσίας τὴν αἴγλην, τῆς Θείας ἐπιγνώσεως.

Οἱ πόνοι σου σεμνῇ, Πελαγία ἐν δάκρυσι, σπειρόμενοι εὐφροσύνης, καὶ χαρᾶς ἀφθονίαν, ἐν οὐρανοῖς συνήθροισαν.

Θεοτοκίον.

Γνωστή σου ἀληθῶς, ἡ χάρις ἀναδέδεικται, Πανάχραντε παραδόξως, ἐνεργοῦσα δυνάμεις, καὶ τέρατα ἐν πάσῃ τῇ γῆ.

Ῥδὴ ς'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Φανείσης, τῆς ἀνεσπέρου αἴγλης Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ ψυχῇ Πελαγίας, ὁ τοῦ σκότους ἄρχων ἀπεσοβήθη, καὶ ὠκίσθη, ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις καὶ πίστις αὐτοῦ.

Ηπάλαι, παγιδευθεῖσα ὑπὸ τοῦ ὄφους, παγίς αὐτῷ ἀνεδείχθη, τὴν αὐτοῦ συνέχουσα δυναστείαν, καὶ πατοῦσα, τὴν αὐτοῦ πανουργίαν δυνάμει Θεοῦ.

Νυμφίον, τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν ἀγαπήσασα, ταῖς ἀρεταῖς κοσμηθεῖσα, καὶ πεποικιλμένη πόνοις ἐνθέοις, τοῦ νυμφῶνος, τοῦ αὐτοῦ Πελαγία ἠξίωσαι.

Θεοτοκίον.

Γδεῖν σου, Θεοτόκε τὴν δόξαν τὴν ἀφραστον, Πάλαι ὠδίνησαν θείως, οἱ Προφῆται πάντες· ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων, ἡμῖν ὠφθη, τοῖς ποθοῦσί σε Κόρη πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
» Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐν δαιμόνων λύθρου κεικαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς
» πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τα' ἄνω ζητῶν.

Τὸ σῶμα τὸ σὸν, νηστεῖαις κατατήξασα, ἀγρύπνοις εὐχαῖς, τὸν Κτίστην καθιέτευες, τοῦ λαβεῖν σῶν πράξεων, τὴν τελείαν Μητρὸν συγχώρησιν· ἦν καὶ ἔλαβες ἀληθῶς, ὁδὸν μετανοίας ὑποδείξασα.

Ὁ Οἶκος.

Οσοι ἐν βίῳ ἁμαρτίαις ἐμολύνθητε, ὡς ὁ τάλας ἐγώ, ζηλώσωμεν τὴν μετανοίαν,

τὸν δοῦρμοντε μετὰ δακρυῶν τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Πελαγίας, ἵνα ταχὺ ἐκ Θεοῦ τὴν συγχώρησιν λάβωμεν· καθά περ ἡ μακαρία, ἔτι ζῶσα, τὸν ῥύπον ἀπέπλυνε τῆς ἁμαρτίας, καὶ ἔλαβεν ἐκ Θεοῦ τὴν τελείαν συγχώρησιν, ὁδὸν μετανοίας ὑποδείξασα.

Συναξάριον.

Τῇ Η'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Πελαγίας.

Στίχοι.

Αἴσχος πλυθεῖσα, καὶ λιποῦσα τὸν σάλλον, Πρὸς ὄρμον ἦκεις οὐρανοῦ, Πελαγία.

Ὁγδοατῆ ὑπάλυξε βίου πέλαγος Πελαγία.

Αὕτη ἡ Ἁγία ὑπῆρχεν ἐπὶ Νουμεριανοῦ βασιλέως, ἐκ πόλεως Ἀντιοχείας, ταῖς ὀρχήστραις καὶ ταῖς θεατροκοπίαις σχολάζουσα, καὶ παλλακευομένη τῇ πόλει, καὶ συναίγασα ἐκ τῆς πονηρᾶς ταύτης ἐργασίας πλεθόντον ἄπειρον. Αὕτη κατηχηθεῖσα παρά τινος Νόνου Ἐπισκόπου, ἀγίου ἀνδρός, καὶ θερμοῦς μετανοήσασα, καὶ βαπτισθεῖσα, ἀποβαλλεται πάντα ὡς σκύβαλα· καὶ περιβαλομένη τρίχινα, καὶ εἰς ἄνδρα μετασχηματισθεῖσα, καὶ λαθοῦσα, κατέλαβε τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν καὶ ἐγκλείσασα ἑαυτὴν ἐν κελίῳ, τὸ λειπόμενον τῆς ζωῆς θεαρέστως ζήσασα, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Πελαγίας τῆς Παρθένου.

Στ. Κρημνῷ φυῖσα κρυμνὸν αἰσχύνης μέγαν, Κρημνεῖς τὸν ἐχθρὸν εὐφρῶς, Πελαγία.

Αὕτη ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, ἀγένους ἐνδόξου. Μαθῶν δὲ ὁ Ἄρχων τῆς ἐκεῖσε πόλεως, ὅτι Χριστιανή ἐστίν, ἀπέστειλε στρατιώτας τοῦ κρατῆσαι αὐτήν· οἱ δὲ ἀπελθόντες, περιεκύκλωσαν τὸν οἶκον αὐτῆς, βουλόμενοι ἀρπάσαι αὐτήν. Ἡ δὲ Ἁγία, μαθοῦσα τοῦτο, ἠτήσατο μικρὸν περιμεῖναι· τῶν δὲ πεισθέντων, σταῖσα πρὸς Ἀνατολᾶς, ἐν ᾧ τόπῳ εἰώθει προσεύχεσθαι, ἀνατείνασα ταῖς χεῖρας, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄρασα εἰς τὸν οὐρανόν, προσηύξατο ἐπὶ πολὺ πρὸς Θεόν, μὴ παραδοθῆναι τοῖς στρατιώταις, ἀλλὰ πρὸς αὐτὸν ἀπελθεῖν ἀγνήν, καὶ ἱερεῖον ἄμωμον. Ταῦτα εἰποῦσα, καὶ σεμνῶς αὐτὴν περιστείλασα,

ἐκρήμνισεν ἐκεῖθεν ἑαυτήν· καὶ οὕτω τῷ Κυ-
ρίῳ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Ταϊσίας
τῆς πόρνης.

Στίχ. Ἐκ τοῦ ῥύπου σμηγθεῖσα τῆς ἀσωτίας,
Φαιδρὰ πρόσεισι τῷ Θεῷ Ταϊσία.

Αὕτη ἐκ παιδὸς παρὰ τῆς ἰδίας μητρὸς
ἐργαστήριον κατέστη τοῦ διαβόλου. Πα-
ρὰ δὲ Παφνουτίου τοῦ Σιδωνίου ἀγρευθεῖσα,
καὶ τελείαν πληροφορίαν λαβοῦσα, ὅτι ἔστι
μετάνοια, πάντα τὰ προσόντα αὐτῇ τοῖς
δεομένοις διανείμασα, λιτρῶν ὄντα τετρακο-
σίων, καὶ ἑαυτὴν ἐγκλείσασα ἐν τινὶ κελλίῳ,
καὶ δακρύουσα, καὶ στενάζουσα ἐκ βάθους
καρδίας, ἔλεγεν· Ὁ πλάσας με, ἐλέησόν με.
Ἐν τῆτοις διετέλεσεν ἔτη τρία· ἐκεῖθεν δὲ ἐξ-
ελθοῦσα κελεύσει τοῦ Ἀββᾶ, μετὰ δεκαπέντε
ἡμέρας ἐτελειώθη.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέη-
σον ἡμᾶς.

Ὤδη ζ΄. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Πέλαγος θείων, κατορθωμάτων ὡφθης ὡς
ἀληθῶς, ὄλην τοῦ ἐχθροῦ βυθίσασα ἐν
αὐτῷ, τὴν ἰσχύν· διὸ ἀνέμελipes· Εὐλογημένος
εἶ, ἐν τῷ Ναῶ τῆς δόξης σου Κύριε.

Εν τῇ καμίνῳ, τῆς ἐγκρατείας σῶμα καὶ
τὴν ψυχὴν, θείως ὡς χρυσὸν ἐχώνευσας
καθαρόν, καὶ τὸ πρῶτον κάλλος ἔδειξας, ὄβρυ-
ζωθὲν σεμνή, Πελαγία τῇ ἀκρᾷ ἀσκήσει σου.

Λουτρῷ τῷ θείῳ, ἐκδυσασμένη ὄλον σὺ ἀλη-
θῶς, ὃν περ παλαιὸν ἐνδεδυσο τῶν πα-
θῶν, καὶ φθειρόμενόν σου ἄνθρωπον, τὸ νέον
ἐνδοξε ἡμφιάσω, Χριστῷ συμμορφούμενον.

Θεοτοκίον.

Ο ἐν τῷ θρόνῳ, τῷ Πατρικῷ ὀχοῦμενος
Λόγος Θεοῦ, ξένως ἐπὶ σοὶ ἐσκήνωσε καὶ
φρικτῶς, Θεοτόκε καὶ ἀνήγαγεν, ἡμῶν τὸ φύ-
ραμα, ἑαυτῷ συνυψώσας ὡς εὐσπλαγχνος.

Ὤδη η΄. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ.

Λάμπησιν ἀκτῖνες φαειναί, τῶν θαυμασίων
σε, καθάπερ ἥλιος, καὶ τὴν τοῦ βίου σου
ἀπάσαν, ὑπεμφαίνουσι λαμπρότητα· καὶ τὴν
ἀξράψασαν ἐν σοὶ, τῆς θείας πίστεως ἐκβοῶ-
σι, πάση τῇ κτίσει, αὐγὴν Πελαγία σεμνή.

Αλυτον δεσμὸν τὸν εἰς Χριστὸν, πιστῶς
συνδήσασα, προσεκολλήθης αὐτῷ, καὶ
ἀδιάσπαστος ἔμεινας, τῇ ἐνώσει τῆς ἀγάπης

αὐτῆ, ᾧ καὶ ἡρόσθης νοητῶς, τὰ προσβολὰς
τοῦ ἐχθροῦ, Πελαγία, ἐκ τῆς καρδίας σου ἐκ-
διώξασα.

Γνωσιν δεξαμένη ἀληθῆ, ἐν τῇ καρδίᾳ σου,
διὰ τοῦ Πνεύματος, σαφῶς κατέλιπες ἀ-
πάσαν, τὴν τοῦ βίου ματαιότητα· διὸ κατέ-
πληξας βροτῆς, ἐν τῇ ἀθρόᾳ Σεμνῇ, μεταθέσει,
καὶ οὐρανούς εὐφροσύνης ἐπλήρωσας.

Θεοτοκίον.

Γμνοῦσι πανάχραντε Ἄγνη, τὰ μεγαλεῖά
σου, αἱ νοεραὶ στρατιαί, ἀνακηρύττῃσιν
ἅπαντες, Πατριάρχαι καὶ Προφῆται τρανῶς,
σὺν Ἀποστόλοις ἱεροῖς, καὶ τῶν Μαρτύρων
χοροί, καὶ Ὅσιων ἅπαν τὸ πλῆθος· μεθ' ὧν
προσκυνοῦμέν σε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Χ**εῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χά-
» **Λ**σματα, ἐν λάικῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ
» δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ
» εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες·
» Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίε τὸν Κύριον.

Ὤδη θ΄. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Γδεῖν ἐπεθύμησας ὄντως, τοῦ ἐραστοῦ Χρι-
στοῦ τὸ κάλλος, δι' ὃν ἐσταυρώθης τῷ κό-
σμῳ, καὶ τὸ ὠραῖον ἄνθος τῆ σῶματος, Ὅσια
κατεμάραντας, καὶ τὴν τοῦ βίου ἐβδελύξω
στοργὴν.

Απαν τὸ τοῦ σώματος ἄχθος, ἀποθεμένη
Πελαγία, διὰ ἐγκρατείας καὶ πόνων, πρὸς
οὐρανίους σικηναῖς ἀνέδραμες· ἐν αἷς τοῦ πο-
θουμένου σοι, ἐπαπολαύεις κάλλους ἐνδοξε.

Νῦν τοὺς σέ τιμῶντας ἐκ πόθου, πάντας
Ὅσια ἐποπτεύοις, καὶ τοὺς τὴν ἐτήσιον
ταύτην, ἐπιτελοῦντάς σε μνήμην πρέσβευε, τῷ
Ποιητῇ καὶ Κτίστη σε, ἵνα μετὰσχῶμεν τῆς
δόξης αὐτοῦ.

Θεοτοκίον.

Γμνῷ σου τὸν τόκον Παρθένε, καὶ μεγα-
λύνω σου τὴν χάριν· σὺ γὰρ φωτισμὸς
τῆς ψυχῆς μου, ὑπάρχεις ὄντως καὶ ἡ παρά-
κλησις, ἡ ταχινὴ βοήθεια, καὶ σωτηρία καὶ
ἀντίληψις.

Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
» σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτήμηθι,
» Χριστὸς συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ
» ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Γπογραμμὸς ὁ βίος σου, Μοναζόντων ἐ-
δείχθη, καὶ ἀκριβῆς ἀνὸρθωσις, τῶν δει-

μεν· οί ὑπουργοί ἐτοιμότατοι· τὰ πάντα νῦ-
τρέπισται· τί οὖν μέλλεις ὦ ψυχὴ; τί βραδύ-
νεις μὴ κράζουσα· Ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ Θεὸς τῆ
ἐλέους ταῖς πρεσβείαις, τῆς Μητρὸς σου οἴ-
κτειρόν με, καὶ πάσης ῥῦσαι κολάσεως;

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η Ἀμνάς ἢ κυήσασα, τό ἀρνίον τό ἄμωμον,
τό τὴν ἁμαρτίαν ἐλθὼν ἰάσασθαι, παν-
τός τοῦ κόσμου Πανάχραντε, οἰκείῳ ἐν αἵματι
τό σφαγὴν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ζωῶσαν τὰ σύμ-
παντα· σύ με ἐνδυσσον, γυμνωθέντα τῆς θείας
ἀφθαρσίας, ἐξ ἐρίου τοῦ σοῦ τόκου, περιβολὴν
θείας χάριτος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Τοῦ Ἀποστόλου, Ἦχος πλ. α΄.

Πιστῶς πανηγυρίζομεν, τὴν πάνσεπτον ἡ-
μέραν τῆς σῆς μνήμης, σὲ ἀνυμνοῦντες
Ἰάκωβε, ἐνδοξε, οὐχ ὡς Ἀλφαῖς υἱὸν, ἀλλ' ὡς
τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολον, καὶ κήρυκα τῆς αὐ-
τοῦ ἀρρήτου σαρκώσεως. Ὁθεν τῷ δεσποτικῷ
θρόνῳ, σὺν Ἀσωμάτοις αἰεὶ παριστάμενος, καὶ
Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων χοροῖς, ἐκτενωῶς ἐ-
κέτευε, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς, τὸν Σωτῆρα καὶ
Θεὸν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ρῦσαι ἀπὸ ῥομφαίας ἐχθρῶν, νῦν τὴν ψυ-
χήν μου, Θεομητορ πανάμωμε· ἐν σοὶ γὰρ
καὶ ἐν τῷ τόκῳ, τῷ σῶ Παρθένε ἀγνή, πᾶσα
κατηργήθη τοῦ ἀλάστορος, ἰσχύς καὶ ἠφάνι-
σται, τῶν δαιμόνων στρατεύματα· καὶ σωτη-
ρία, καὶ τῶν πόνων ἀνάπαυσις, τοῖς πιστεύου-
σι, τῷ σῶ τόκῳ γεγένηται. Ὁθεν καὶ γὰρ κραυ-
γαίωσοι· Πολέμησον Δέσποινα, τῆς πολεμῆν-
τας αἰεὶ με, καὶ δίκην τούτης ἀπαίτησον, τῆς
πρὶν ἐπηρείας, δι' ἧς πάσης μοι κακίας, πρό-
ξενοὶ ὠφθησαν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Βλέπουσα ἢ Ἀμνάς τὸν Ἀμνόν, Θεοῦ τὸν
αἶροντα τοῦ κόσμου τὰ πταίσματα, ἐν
ξύλῳ ἀνηρητημένον, καὶ πεπληγμένον πλευραῖν,
θρηνηδοῦσα ταῦτα, ἀπεφθέγγετο· Υἱέ πῶς ἠ-
νέσχου, θανατωθῆναι ὡς ἄνθρωπος, Θεὸς ὑ-
πάρχων, καὶ Δεσπότης τῆς κτίσεως, εἰ καὶ
πέφηνας, σαρκοφόρος θελήματι; τίνας χάριν
ἐτάχυνας, τὸν δρόμον ποιήσασθαι, καὶ ἐγκα-
τέλιπες μόνην, Τέκνον ἐμόν τὴν τεικοῦσάν σε,

Octobre.

ἀγνώως εὐεργέτα; Λόγον δός μοι, μὴ βραδύνῃς,
καὶ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον· Ἀπόστολε Ἄγιε.

Τοῦ Ὁσίου· Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες, εἰς
τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ δύο πα-
ρόντες.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·
Χριστοῦ μαθητὴν υἱὸν Ἀλφαίου σέβω.

Ποίημα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπείρῳ.

Χεῖρα μοι δίδου Θεόπτα καὶ μαθητὰ, τοῦ
Χριστοῦ Ἰάκωβε, τὴν σεπτὴν σου ἑορτὴν,
εὐφημεῖν ὀρμήσαντι καὶ φῶς, τῇ καρδίᾳ μου
ταῖς σαῖς, πρεσβείαις ἔλλαμψον.

Ρεῖθροις ἐνθέε σοφίας περικλυσθεῖς, ποτα-
μὸς ἐξώρμησας, Παραδείσου τῆς τρυφῆς,
καὶ τῆς γῆς τὸ πρόσωπον ῥοαῖς, εὐσεβείας
ἀληθῶς, σοφὴ κατήρδευσας.

Γερωτάτη χορεία τῶν Μαθητῶν, τοῦ Χριστοῦ
Ἰάκωβε, συνετάγης συμπληρῶν, ἀριθμὸν
τῶν δώδεκα· μεθ' ὧν, τῷ Δεσπότη παραεξῶς,
ἡμῶν μνημόνευε.

Θεοτοκίον.

Σὲ Παναγία Παρθένε τὸν οὐρανὸν, ὃ ταυ-
σας Κύριος, καὶ τὴν γῆν θεμελιῶν, οὐ-
ρανὸν ἐπίγειον ἐκ σοῦ, προελθὼν μετὰ σαρ-
κός, ἡμῖν ἀνέδειξε.

Ὁ Κανὼν τῶν Ὁσίων, ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν
τοῖς Θεοτοκίοις « Δημητρίου ».

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Προκαθαρθεῖς σου τὴν ψυχὴν Ἀνδρόνικε,
ταῖς γενικαῖς ἀρεταῖς, καὶ θεικοῦ πό-
θου, πυρωθεῖς τοῖς ἀνθραξι, ταῖς τῆς σαρκὸς
ἐξέκλινας, πυρακτώσεις· τὴν δρόσον, τὴν
θείαν εἶχες γὰρ ἀνωθεν, σὲ καταδροσιζούσαν
πάντοτε.

Τῆ τοῦ Δεσπότη προσταγῇ πειθόμενος, ὡς
πατριάρχης ποτέ, ὃ Ἀβραάμ Πάτερ, τὴν
σὴν γῆν κατέλιπες, καὶ συγγενῶν ἠλόγησας,
γυναικός τε καὶ πλούτου, μακρὰν ἐγένου καὶ
ἐρημον, μάκαρ καταμόνας κατώκησας.

Τὴν τοῦ Κυρίου ἐντολὴν πεπλήρωσας, πάν-
τα πωλήσας τὰ σὰ, καὶ τοῖς πτωχοῖς

νείμας δι' αὐτῶν τὴν ὄνησιν, τοῦ μαργαρίτου εὐρηκας, τοῦ τιμίου καὶ τοῦτον, λαβὼν ἐπλούτησας ἀφθονον, πλουῖτον τὴν τῶν μύρων ἀνάβλυσιν.

Θεοτοκίον.

Δημιουργεῖται βουληθεῖς ἐν μήτρᾳ σου, ὁ τοῦ Ἀδάμ Πλαστουργός, καὶ ὁ δρακί φέρων, Θεοτόκε σύμπαντα, ταῖς σαῖς ἀγκάλαις φέρεται· ὡ φρικτοῦ μυσηρίου! καὶ νήπιος ἀναδέδεικται, πάντων τῶν αἰώνων ὁ Κύριος.

Ὁδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ.

Τοῦ Θεοῦ Πνεύματος σαφῶς, δεδεγμένος τὴν χάριν, ταῖς ἐν σκοτει ὡς ὀρθρος, ἀνεδείχθης πρωϊνός, Ἡλίου τοῦ νοητοῦ, καταγγέλλων, πᾶσι τὴν ἐμφάνειαν.

Οποῦς σου ἔστη προφανῶς, ἐν εὐθύτητι Μάικαρ, περὶ τὸν Βασιλέα, τὸν εὐθύν τε καὶ χρηστὸν, χορευῶν περιχαρῶς, καὶ βαδίζων, τρίβον τὴν οὐράνιον.

Γίον τὸν ἀναρχον Θεοῦ, τὸν τὰ πάντα ποιῶντα, Δείκῃ ἐξουσία, ἀπλανῆ μυσταγωγόν, τὴν γνῶσιν τὴν ἀληθῆ, σὲ μυοῦντα, ἐσχηκας Ἰακώβε.

Θεοτοκίον.

Μαρία πάντων ἡ ἐλπίς, τῶν εἰς σὲ πεποιθότων, ἡ τεκοῦσα τὸν Λόγον, σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, ποικίλων με πειρασμῶν, καὶ κινδύνων, Πάναγνε διάσωσον.

Τῶν Ὁσίων. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχαίς.

Εξωστρακίσθη τῆς Ἐδέμ, τῆ συμβουλή τῆ τῆς Εὐας ὁ Ἀδάμ· σὺ δὲ πεισθεῖς συμβουλία, τῆς συζύγου σου σοφέ, τοῦ Παραδείσου γέγονας, ἔνδον σὺν ταύτῃ χαίρων, πάντοτε μάικαρ Ἀνδρόνικε.

Οκεκρυμμένως καὶ σοφῶς, οἰκονομῶν πάντα Λόγος, καὶ βροτοὺς πρὸς σωτηρίαν ἰθύνων, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανόν, τοὺς ποθεινοὺς μεθίστησι, παῖδας ὑμῶν τοὺς δύο, τρίβον εὐδείαν δεικνύς ὑμῖν.

Τῆς ἐπικήρου καὶ φθαρτῆς, ἠλογηκότες ἀγάπης, ταῖς ἐν γῆ καταλιπόντες δὲ ταύτην, συνεδέθητε στοργῇ, πνευματικῇ μακάριοι· ὅθεν καὶ νῦν οἰκεῖτε, ἔνθα Δικαίων σκηνώματα.

Θεοτοκίον.

Ηἀσυγκρίτως Χερουβίμ, καὶ Σεραφίμ ὑπερτέρα, ἡ Θεὸν ἀνερμηνεύτως τεκοῦσα, καὶ τὴν βρότειον ἀράν, εἰς εὐλογίαν τρέψασα, ὑμνοῖς αἰεὶ τιμάσθω· αὐτῇ ἡμῶν γὰρ πεποιθήσῃς.

Ὁ Εἰρμός.

Οστερεώσας κατ' ἀρχαίς, τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων· ἔδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ με Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στήριξον· ὅτι οὐκ ἔστι πλὴν σου, Ἅγιος μόνε φιλόνηρωπε.

Κάθισμα τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν σοφίαν τὴν ὄντως παιδαγωγόν, ἐσχηκὼς σὲ μυοῦσαν τὰ ὑπὲρ νοῦν, σοφίαν ἐμώρανας, τῶν Ἑλλήνων θεόπνευστε, καὶ ἐσθίων ἐγένου, φωστήρ καὶ διδάσκαλος, εὐσεβείας λόγοις, ρυθμίζων τοὺς ἀφρονάς· ὅθεν οἱ ῥυσθέντες, διὰ σοῦ τῆς ἀπάτης, ἀξίως ὑμνεύμεν σε, καὶ πιστῶς μακαρίζομεν, θεηγόρε Ἰακώβε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Τὸν ζυγόν τοῦ Κυρίου τὸν ἐλαφρόν, ὀλοφύχως ἐπ' ὤμων ἀναλαβὼν, αὐτῷ ἠκολούθησας, θεοφόρε Ἀνδρόνικε· καὶ κοσμικοὺς δορυβούς, καλῶς βδελυξάμενος, ἐν ταῖς ἐρήμοις μάικαρ, προθύμως ἐξέδραμες· ἔνθα καὶ τὸν δρόμον, τῆς ἀσκήσεως Πάτερ, ἀμέμπτως διήνυσας, τῷ Θεῷ συγγινόμενος· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁς πανάμωμος Νύμφη τοῦ Ποιητοῦ, ὡς ἀπειρανδρος Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δοχεῖον ὡς ὑπάρχουσα, τοῦ Παρακλήτου πανάμωμε, ἀνομίας με ὄντα, αἰσχρὸν καταγώγιον, καὶ δαιμόνων παίγιον, ἐν γνώσει γενόμενον, σπεῦσον καὶ τῆς τούτων, κακουργίας με ρῦσαι, λαμπρὸν οἰκητήριον, δι' ἀρετῆς ἀπαρτίσασα, φωτοδόχε ἀκήρατε· διώξον τὸ νέφος τῶν πασῶν, καὶ τῆς ἀνω μεθέξεως ἀξίωσον, καὶ φωτὸς ἀνεσπέρου πρεσβείας σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ Ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαξε δακρύνουσα, καὶ πικρῶς ἀνεθόα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγγνα μὴ φλεγονται, ὀρώσης σου τὴν σαύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγγνα ἐλέους.

Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἢ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγγνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σε, τοῖς ἀνυμνοῦσί σε πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ὡδὴ δ'. Χριστὸς μου δύνάμις.

Αὐτός σε Κύριος, ὁ μόνος Ἅγιος, τῇ σεπτῇ ὁμηγύρει τῶν Μαθητῶν, Μάκαρ συνηρίθμησε, τὴν εὐαγῆ σου καὶ λαμπρὰν, πολιτεῖαν προορώμενος.

Θαυμάτων ἐμπλεως, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, γεγωνῶς θεοκήρυξ ἐκ τῶν βροτῶν, νόσους ἐφυγάδευσας, καὶ πονηρίας πνευμάτων, τοὺς ἀνθρώπους ἠλευθέρωσας.

Ηθεῖα ἔλλαμψις, ἐπιφοιτήσασα, τῇ καρδίᾳ σου Μάκαρ θεολαμπῇ, ταύτην ἀπειργάσατο, καὶ δεκτικὴν τῶν ὑπὲρ νοῦν, χαρισμάτων κατεσκεύασε. *Θεοτοκίον.*

Τῷ θεῷ τόκῳ σου, Παρθένε πάναγνε, τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις καὶ τῶν βροτῶν, ἠγωννῶνται συστήματα· τὸν εἰρηνάρχην γὰρ Χριστὸν, καὶ Σωτῆρα πάντων τέτοκας.

Τῶν Ὁσίων. Εἰσακήκοα Κύριε.

Οἱ ἰδρωῶτες τῶν πόνων σου, οἱ ἐκ τῆς σαρκός σου ἐναποστάξαντες, ἱερώτατε Ἀνδρόνικε, εἰς ὁσμὴν σοὶ μύρου μετημείφθησαν.

Ωσπερ φοινῖξ ὑψίκομος, σὺ ἐν ταῖς ἐρήμοις Πάτερ ἐξήνηθης, καὶ θεῷ ἐκαρποφόρησας, γλυκυτάτους πόνους τῶν καμάτων σου.

Τῶν δακρῶν τοῖς χεύμασι, τὴν τῆς ἐρημίας γῆν κατεδρόσισας· καρποφόρον δὲ ἀπέδειξας, τὴν ψυχὴν σου πόνοις τῆς ἀσκήσεως.

Θεοτοκίον.

Μὴ κενώσας ὁ Κύριος, κόλπους τοὺς Πατρῶους, τὴν σὴν κατώκησε, μήτραν Κόρη τὴν πανάχραντον, καὶ τὸν κόσμον ὅλον ἀνεκαίνισεν.

Ὡδὴ ε'. Τῷ θεῷ φέγγει σου Ἀγαθέ.

Ηλίω μάκαρ τῷ νοητῷ, σύνοικος τελῶν καὶ τὰς αὐγὰς, σὺ ταῖς ἐκεῖθεν δεχόμενος, ὅπερ κατ' οὐσίαν πρῶτος ἐκεῖνος ἐστὶ, δευτερός κατὰ χάριν γέγονας ἐνδοξε.

Νοῦν καθαρῶτατον ἐσχηκῶς, καὶ εἰλικρινῆ σὺ τὴν ψυχὴν, καὶ τὴν καρδίαν κτησάμενος, τὸν σεσαρκωμένον θεὸν ἐώρακας, τὸν ἀκαταληψία κατανοούμενον.

Υποχωρεῖ σοὶ τῷ Μαθητῇ, πᾶσα προφητεία καὶ πᾶσα, νομοθεσία πανόλβιε·

τὸν γὰρ ταύταις πάλαι προχαραττόμενον, αὐτόπτως ἠξιώθης μάκαρ θεάσασθαι.

Θεοτοκίον.

Γ'δοῦ Παρθένε προφητικῶς, ἔσχες ἐν γαστρὶ σου, τὸν ἐπὶ πάντων Δεσπότην καὶ Κύριον· ὃν ἀφράστῳ τρόπῳ σεμνὴ γεγέννηκας, παρθένος μετὰ τόκον ἀφθορος μείνασα.

Τῶν Ὁσίων. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Υμνήσωμεν Ἀνδρόνικον ἄσμασι, πάντες πιστοὶ, καὶ τὴν τούτου σύνοικον, Ἀθανασίαν δοξάσωμεν.

Οὐδὲ ὡς περ γέγραπται δέδωκας, σοῖς ὀφθαλμοῖς, ὑπνον οὐδὲ ἄνεσιν, τοῖς σοῖς κροτάφοις Ἀνδρόνικε.

Ε'δόξασε τοῖς μύροις σε Κύριος, Μάκαρ τοὺς σου, πόνους προσδεξάμενος, ὡς δῶμα ὄντως εὐπρόσδεκτον.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἕνα τῆς Τριάδος ἐκύησας, Κόρη φρικτῶς, καὶ γάλακτι ἐθρεψας, βροτῶν τὴν φύσιν τὸν τρέφοντα.

Ὡδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θαλάσσαν.

Οἱ ποδες ὠραῖοί σου, τὴν εἰρήνην ἀπλανῶς, ὡς εὐαγγελιζόμενοι, τὴν εἰρήνην τὴν ὄντως ὑπερφυᾶ, καὶ νοῦν ὑπερέχουσαν, Μαθητὰ τοῦ Κυρίου πανσεβάσμιε.

Νοεῖν τὸ μυστήριον, καὶ κηρύττειν τὸ φρικτὸν, τῆς τοῦ Θεοῦ σαρκώσεως, ἠξιώθης Ἰάκωβε πρωτουργός, ἀκτῖνας δεξάμενος, παρ' αὐτοῦ τοῦ Ὑψίστου παμμακάριστε.

Ναὸς Θεοῦ ἐμψυχος, ἀνεδείχθης καὶ ναοὺς, τοὺς τῶν δαιμόνων ὄλεσας, καὶ ναοὺς ἐδομήσω τῇ τοῦ Χριστοῦ, δυνάμει καὶ χάριτι, Ἀποστόλων τὸ θεῖον ἐγκαλλώπισμα.

Θεοτοκίον.

Α'πάντων δεσπόζουσα, τῶν κτισμάτων ὡς θεὸν, τὸν ἀγαθὸν γεννήσασα, τῶν πταισμάτων μου Πάναγνε τὰς οὐλὰς, εἰς τέλος ἐξάλειψον, εὐσπλαγγνία χρωμένη τοῦ τεχθέντος ἐκ σοῦ.

Τῶν Ὁσίων. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Τῆς φύσεως τὸ χαῦνον οὐδαμῶς, τὴν πρόθεσιν ἠμβλυνεν, ἣν περ ἐκέκτησο, πρὸς τῶν πόνων ὡς Ὁσία τὰ σκάμματα.

Α'μείψασα τὸ ἔνδυμα σοφῶς, τὴν φύσιν ἐλάληθες· ὅθεν ἀνύποπτον, τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας διήνυσας.

Εγνώρισας τὸν σύζυγον τὸν σὸν, ὁδῶ πο-
ρευόμενον, ὃ καὶ συνώδευσας, μηδαμῶς
τι πρὸς αὐτὸν ὀμίλησασα.

Θεοτοκίον.

Ρημάτων Γαβριήλ σοι τὴν φωνήν, Κόρη νῦν
προσάγομεν· Χαῖρε ὁ Κύριος, μετὰ σοῦ
εὐλογημένη βοῶντές σοι.

Ὁ Εἰρμός.

» **Χ**τῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀνα-
βαλλόμενος, φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε
» Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν.

Κοντάκιον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος β΄. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Ος ἐωσφόρον ἐκλάμποντα πᾶσαν κτίσιν,
τὸν τοῦ Χριστοῦ αὐτόπτην τε καὶ θεη-
γόρον, ὕμνοις Ἰακώβον εὐφημήσωμεν, γεραίρον-
τες τὴν τούτου πανήγυριν σήμερον· πρεσβεύει
γὰρ αἰεὶ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν οὐρανόθεν τοῦ Λόγου μνηθέντα τὴν γυνῶ-
σιν, καὶ τρανῶς τοῖς ἐν γῆ τὸ Εὐαγγέλιον
κηρύξαντα, Ἰακώβον τὸν μέγαν προσηρημένος
τοῦ Ἀλφαίου τὸν γόνον ἀνευφημῆσαι, σέ δυσω-
πῶ καταπέμψαι μοι χάριν, Χριστέ Ἰησοῦ, ὁ
πλήσας Πνεύματος Θείου τὸν σοφὸν Μαθητὴν
σου, καὶ κήρυκα τοῦτον πᾶσι τοῖς πέρασι δω-
ρησάμενος, καὶ πρέσβυν πρὸς σέ εὐπρόσδεκτον
πρεσβεύει γὰρ αἰεὶ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῆς θ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀ-
ποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀλφαίου.

Στίχοι.

Τὸν σταυρὸν Ἰακώβος αἴρων ἠδέως,
Ὡς ἔστι, Σῶτερ, ἀξίός σου δεικνύει.

Ἄμφ' ἐνάτην Ἰακώβος ἐνὶ σταυρῷ τετάνυστο.
Ος ἦν ἀδελφὸς Ματθαίου τοῦ Τελώνου καὶ
Εὐαγγελιστοῦ. Οὗτος ὁ Ἀπόστολος ἐξ-
ελθὼν εἰς τὸ κήρυγμα, πάντα τὰ τῶν εἰδώλων
τεμένει, ζήλω θείῳ πυρποληθεὶς, κατέστρεψε,
νόσους ἀπελάσας καὶ πονηρίας πνεύματα· διό
καὶ ἡ πληθὺς τῶν ἐθνῶν, Σπέρμα θεῖον
αὐτὸν ὠνόμασε. Διαδραμῶν οὖν τὴν σύμπα-
σαν ὡς ἔραστής τοῦ Χριστοῦ, οὗ καὶ τὸ πάθος
καὶ τὸν θάνατον ἐζήλωσε, σταυρῷ προσπή-
γνυται, καὶ τῷ θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῆς αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡ-
μῶν Ἀνδρόνικου, καὶ Ἀθανασίας τῆς συμβίου
αὐτοῦ.

Στίχ. Σύσκηνον Ἀνδρόνικος Ἀθανασίαν

Κόσμῳ τ' ἐν ἀσκήσει τε, καὶ πόλῳ ἔχει.
Οὗτος ὁ Ὁσίος Ἀνδρόνικος ἦν ἐξ Ἀντιο-
χείας τῆς μεγάλης, ἀργυροπράτης τὸ ἐ-
πιτηδεύμα, εὐλαβὴς πάνυ, καὶ πλήρης ἀγαθῶν
ἔργων, καὶ πλούσιος. Ἐγημε δὲ γυναῖκα τὴν
Ἀθανασίαν, σεμνὴν καὶ θεοφιλῆ καὶ αὐτὴν οὖ-
σαν· μεθ' ἧς ἐπ' ἀγαθῶ συμφωνήσας, εἰς τρία
διεῖλον αἰεὶ τὸν βίον αὐτῶν· καὶ τὸ μὲν ἐν μέ-
ρος, τοῖς πτωχοῖς ἀφθόνως παρεῖχον· τὸ δὲ
ἕτερον, δάνειον παρεῖχον ἀμισθὶ τοῖς χρεῖαν
ἔχουσι· τὴν δὲ τρίτην μερίδα, λόγῳ τοῦ ἀργυ-
ροπρατείου, καὶ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων
ὠκονόμουν. Ἐτεκον δὲ δύο παῖδας, ἄρρεν καὶ
θηλυ· τεχθέντων δὲ αὐτοῖς τούτων τῶν δύο
παίδων, οὐκ ἔτι προσέθεντο προσεγγίσει ἀλ-
λήλοισ· ἀλλ' ἦσαν ἀμφοτέρω ἐν σωφροσύνῃ καὶ
προσευχαῖς, καὶ ταῖς τῶν πτωχῶν καὶ νοσούν-
των εὐποιήσιν ἐνδεδεχῶς σπουδάζοντες.

Μετὰ δὲ δώδεκα ἔτη τῆς αὐτῶν συνοικη-
σεως, ὄντων τῶν τέκνων αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ
ἡλικίᾳ, ἣ ἀγάλλειν τοὺς γονεῖς εἶχον, ἐν μιᾷ
τῶν ἡμερῶν τεθνήκασιν ἀμφοτέρα· ὁ δὲ μα-
κάριος Ἀνδρόνικος, οὐδὲν ἀγενές ἐπὶ τῷ συμ-
βεβηκότι ἐνδειξάμενος, τὴν μακαρίαν μᾶλλον
φωνήν τοῦ Ἰωβ ἐξεβόησεν· Αὐτὸς γυμνὸς
ἐξ ἤλθον, καὶ τὰ ἐξῆς. Ἡ δὲ τούτου σύμβιος
Ἀθανασία, ἀπαραμύθητον ἔσχε τὴν λύπην·
ὅθεν καὶ ταφέντων τῶν παιδίων ἐν τῷ Μαρ-
τυρείῳ τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανοῦ, οὐκ ἠθέλησεν ἐκεῖ-
θεν ἐξελθεῖν, λέγουσα· Συναποθανοῦμαι καὶ
αὐτῇ, καὶ συνταφήσομαι τοῖς τέκνοις μου.

Λαβόντος οὖν τοῦ Πατριάρχου τὸν μακά-
ριον Ἀνδρόνικον ἐν τῷ Πατριαρχείῳ, χάριν
παραμυθίας, ἣ γυνὴ οὐκ ἠνέσχετο τοῦ Μαρτυ-
ρείου ἐξελθεῖν, ἀλλ' ἔμεινεν ἐκεῖ γοερῶς κο-
πτομένη. Μεσοῦσης δὲ τῆς νυκτός, ὤφθη αὐτῇ
ὁ Μάρτυς Ἰουλιανός, ἐν σχήματι Μοναχοῦ, λέ-
γων αὐτῇ· Τί ἔχεις, ὦ γύναι; τί οὐκ ἔαυς ἠρε-
μεῖν τοὺς ὄδε; Ἡ δὲ ἀποκριθεῖσα, ἔφη· Μὴ
βαρυνθῆς, Κύριέ μου, κατὰ τῆς δούλης σου,
ἐπεὶ σφοδρὸν πόνον κέκτημαι· δύο γὰρ μόνα
τέκνα ἔχουσα, σήμερον ἀμφοτέρα ἐξεκόμισα.
Ὁ δὲ λέγει αὐτῇ· Μὴ κλαῖε περὶ αὐτῶν· λέγω

γάρ σοι, γύναι, ὅτι ὄν τρόπον ἀπαιτεῖ ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου τὴν βρωσίν, καὶ ἀδύνατον μὴ δοῦναι ἑαυτῷ φαγεῖν, οὕτω καὶ τὰ νήπια ἀπαιτοῦσι τὸν Θεὸν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ, λέγοντα· Δικαιοκρίτα, ἀντὶ τῶν ἐπιγείων, ὧν ἐστερηθήμεν, μὴ στερήσης ἡμᾶς τῶν ἐπουρανίων.

Ἡ δὲ ἀκούσασα, κατενύγη, καὶ μετέβαλε τὸ πένθος εἰς χαρὰν, λέγουσα· Ἄρα ζῶσι τὰ τέκνα μὲ ἐν οὐρανοῖς· τί κλαίω; καὶ στραφεῖσα, ἐζήτηε τὸν λαλήσαντα αὐτῇ Ἀββᾶν· καὶ περιελθοῦσα ὅλον τὸν ναὸν, οὐχ εὔρε. Καὶ λέγει τῷ θυρωρῷ· Ποῦ ἐστὶν ὁ Ἀββᾶς, ὁ εἰσελθὼν ἐνταῦθα ἄρτι; Λέγει αὐτῇ ὁ θυρωρός· Ὁρᾶς πάσας τὰς θύρας ἡσφαλισμένας, καὶ λέγεις, ποῦ ἐστὶν ἄρτι; Ἐγὼ δὲ ὁ θυρωρός, ὅτι ὀπτασίαν ἐώρακεν. Ἡ δὲ φόβῳ συσχεθεῖσα, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, καὶ διηγήσατο τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς ἃ εἶδε, καὶ ἠτήσατο βαλεῖν αὐτὴν εἰς Μοναστήριον.

Ὁ δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἦν τοῦτο ποθῶν) ἀσμένως τὸν λόγον δεξάμενος, δέδωκε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς οὐσίας αὐτοῦ τοῖς πτωχοῖς, καὶ τοὺς ὠνητοὺς τῶν δούλων ἠλευθέρωσε· τὰ δὲ λοιπὰ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ ἀνέθετο τῷ πενθερῷ αὐτοῦ, παραγγείλας αὐτῷ, ποιῆσαι νοσοκομεῖα, καὶ ξενοδοχεῖα Μοναχῶν. Αὐτὸς δὲ μικρὰ ἐφόδια λαβὼν, ἐξῆλθε νυκτὸς ἐκ τῆς πόλεως αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ μόνοι. Ἡ δὲ μακαρία Ἀθανασία, μακρόθεν ἰδοῦσα τὸν οἶκον αὐτῆς, ἀναβλέψασα εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπεν· «Ὁ Θεὸς, ὁ εἰπὼν τῷ Ἀβραάμ καὶ τῇ Σάρρᾳ· Ἐξελθε ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν ἣν ἄν σοι δείξω· αὐτὸς τανῦν ὀδήγησον ἡμᾶς εἰς τὸν φόβον σου. Ἴδου γὰρ κατελείψαμεν τὸν οἶκον ἡμῶν ἀνεωγμένον διὰ τὸ ὄνομά σου· μὴ κλείσης ἡμῖν τὴν θύραν τῆς βασιλείας σου». Καὶ κλαύσαντες ἀμφοτέροι, ἀπῆλθον.

Φθάσαντες δὲ εἰς τοὺς ἁγίους Τόπους, προσεκύνησαν, καὶ συνέτυχον πολλοῖς Πατράσιν. Καὶ ἐκεῖθεν ὑποστρέψαντες, ἐπορεύθησαν ἀμφοτέροι εἰς τὸν Ἀββᾶν Δανιήλ. Καὶ αἰτησάμενων αὐτῶν ἀναθῆναι τὴν Ἀθανασίαν ἐν Μοναστηρίῳ, ἀπέστειλεν αὐτὴν εἰς τὴν Μονὴν τῶν Ταβεννησιωτῶν. Ὁ δὲ Ἀνδρόνικος, δεξάμενος

τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα παρὰ τοῦ γέροντος, ἔμεινε παρ' αὐτῷ ἔτη β'. Διελθόντων δὲ τῶν δώδεκα ἐτῶν, παρεκάλεσε τὸν Ἀββᾶν Δανιήλ, συγχωρῆσαι ἀπελθεῖν αὐθις εἰς προσκύνησιν τῶν ἁγίων Τόπων. Ὁ δὲ ποιήσας εὐχὴν, ἀπέλυσεν αὐτόν. Ὁδεύων δὲ ὁ Ὅσιος Ἀνδρόνικος κατὰ τὴν Αἴγυπτον, ἐκάθισεν ὑποκάτω φυτοῦ, ἵνα ἀναψύξη ἀπὸ τοῦ καύματος· καὶ ἰδοὺ, κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, ἀπερχομένη καὶ αὐτὴ εἰς τοὺς ἁγίους Τόπους ἐν ἀνδρικῷ σχήματι, συνήντησε τῷ ὁμοζύγῳ αὐτῆς Ἀνδρονίκῳ. Καὶ ἀσπασαμένων ἀλλήλους, ἐκείνη μὲν ἀνεγνώρισεν αὐτόν, ἐκείνος δὲ οὐκ ἐγνώρισεν αὐτήν, διὰ τὸ μαραινθῆναι τὸ κάλλος αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἄγαν ἀσκήσεως, καὶ ὡς Αἰθίοπα αὐτὴν φαίνεσθαι.

Λέγει οὖν αὐτῷ ἐκείνη· Ποῦ ἀπέρχῃ, κύριε Ἀββᾶ; Λέγει αὐτῇ· Εἰς τοὺς ἁγίους Τόπους. Λέγει αὐτῷ· Ἐκεῖ βούλομαι κάγω ἀπελθεῖν. Λέγει οὖν αὐτῇ· Θέλεις ὀδεῦσαι ἡμᾶς ἀμφοτέρους ὁμοῦ; Λέγει αὐτῷ· Ὡς κελεύεις· πλὴν ὡς μὴ ὄντος μου, οὕτως ὀδεύσωμεν σιωπῶντες. Ὁ δὲ Ἀνδρόνικος ἔφη· Ὡς κελεύεις. Λέγει αὐτῷ· Ὅντως οὐκ εἶ Μαθητὴς τοῦ Ἀββᾶ Δανιήλ; Λέγει αὐτῇ· Ναί. Καὶ λέγει αὐτῷ· Οὐκ Ἀνδρόνικος ὀνομάζῃ; Λέγει αὐτῇ· Ναί. Εἶπεν αὐτῷ· Αἱ εὐχαὶ τοῦ γέροντος συνοδεύουσιν ἡμῖν. Λέγει ὁ Ἀνδρόνικος· Ἀμήν. Καὶ συνώδευσαν ἀμφοτέροι.

Προσκυνήσαντες δὲ τοὺς ἁγίους Τόπους, ὑπέστρεψαν σιωπῶντες ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Καὶ λέγει ὁ Ἀββᾶς Ἀθανάσιος (οὕτω γὰρ μετωνομάσθη ἡ Ἀθανασία) τῷ Ἀνδρονίκῳ· Θέλεις ἵνα μείνωμεν ὁμοῦ εἰς κελλίον; Λέγει ὁ Ἀνδρόνικος· Ὡς κελεύεις· ἀλλὰ θέλω πρῶτον ἀπελθεῖν, καὶ λαβεῖν τὴν εὐχὴν τοῦ γέροντος. Λέγει αὐτῷ· Ὑπάγε· καὶ μένω σε εἰς τὸ Ὀκτωκαιδέκατον· καὶ ἐὰν ὑπομένης μείναι μετ' ἐμῆ σιωπῆως, ὡς ὠδεύσαμεν, ἐλθέ· εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἐλεύσῃ. Ὁ δὲ ἀπελθὼν, ἀνήγγειλε τῷ γέροντι τὰ περὶ τοῦ πράγματος. Ὁ δὲ γέροντος εἶπεν αὐτῷ· Ὑπάγε, ἀγάπα τὴν σιωπὴν, καὶ μείνον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ. Μοναχὸς γὰρ ἐστίν, ὡς δεῖ εἶναι. Ἐπαναλύσαντος δὲ αὐτοῦ, ἔμειναν ὁμοῦ ἃ, τε Ἀνδρόνικος, καὶ ἡ αὐτοῦ σύζυγος, ἀλλὰ β'. ἔτη, καὶ οὐκ ἐγνώσθη αὐτῷ, ὅτι ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐστίν. Πολλάκις δὲ ἤρχετο ὁ γέροντος εἰς

ἐπίσκεψιν αὐτῶν, διαλεγόμενος αὐτοῖς τὰ περιώφελείας.

Ἄπαξ οὖν ἀνελθόντος τοῦ γέροντος, καὶ συνταξαμένου αὐτοῖς, ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτὸν, ἔδραμεν ὀπίσω αὐτοῦ ὁ Ἀββᾶς Ἀνδρόνικος· καὶ καταλαβὼν αὐτὸν, λέγει· Ὁ Ἀββᾶς Ἀθανάσιος ὑπάγει πρὸς Κύριον. Καὶ ἐπαναλύσας ὁ γέρον, εὗρεν αὐτὸν πυρετῷ συνεχόμενον· καὶ ἤρξατο κλαίειν ὁ Ἀββᾶς Ἀθανάσιος. Λέγει αὐτῷ ὁ γέρον· Ἀντί τοῦ χαρῆναί σε, ὅτι ἀπέρχῃ ἀπαντῆσαι τῷ Θεῷ, κλαίεις; Ὁ δὲ ἔφη· Οὐ κλαίω, εἰ μὴ διὰ τὸν Ἀββᾶν Ἀνδρόνικον· ἀλλὰ ποιήσον εὐχὴν, καὶ μετὰ τὸ θάψαι με, εὐρήσεις πιττάκιον κείμενον πρὸς κεφαλῇ μου, καὶ ἀνάγνωθι αὐτό, καὶ δὸς αὐτό τῷ Ἀββᾶ Ἀνδρόνικῳ. Καὶ ποιησάντων εὐχὴν, ἐκοινωνήσε, καὶ ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ.

Ἦλθον δὲ κηδεῦσαι αὐτὸν· καὶ ἰδοῦ, τῇ φύσει εὐρέθη γυνή, καὶ ἠκούσθη εἰς ὅλην τὴν Λαύραν· καὶ πέμψας ὁ γέρον, ἀνήνεγκεν ὅλην τὴν Σικήτην, καὶ τοὺς εἰς τὴν ἐσωτέραν ἔρημον οἰκοῦντας Ἀδελφούς· καὶ ἀνῆλθον πᾶσαι αἱ Λαύραι Ἀλεξανδρείας, καὶ πᾶσα ἡ πόλις συνῆλθε, καὶ αἱ Σικητιῶται λευκοφοροῦντες· οὕτω γὰρ ἐστὶν ἔθος ἐν τῇ Σικήτῃ. Μετὰ κλαίδων οὖν καὶ βραίων ἐξεκόμισαν τὸ τίμιον λείψανον Ἀθανασίας, δοξάζοντες τὸν Θεόν, τὸν τοσαύτην ὑπομονὴν παρασχόντα τῇ γυναικί.

Ἐμεινε δὲ ὁ γέρον, τὰ ἑβδομα τελέσαι τῆς μακαρίας Ἀθανασίας· καὶ μετὰ ταῦτα ἠθέλησε λαθεῖν μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Ἀββᾶν Ἀνδρόνικον· ὁ δὲ οὐκ ἠνέσχετο, λέγων· Μετὰ τῆς κυρίας μου τελευτήσω. Καὶ πάλιν συνταξαμένου τοῦ γέροντος, ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτὸν, φθάνει αὐτὸν Ἀδελφός, λέγων· Ὁ Ἀββᾶς Ἀνδρόνικος πυρετῷ συνέχεται. Καὶ πάλιν ἐπεμψεν ὁ γέρον ἐν τῇ Σικήτῃ, λέγων· Δεῦτε ἀνέλθετε, ὅτι ὁ Ἀββᾶς Ἀνδρόνικος ἀκολουθεῖ τῷ Ἀδελφῷ Ἀθανασίῳ. Οἱ δὲ ἀνῆλθον, καὶ κατέλαβον αὐτὸν ζῶντα· καὶ εὐλογηθέντων αὐτῶν παρ' αὐτοῦ, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ.

Ἐγένετο οὖν ἐνστασις μεταξὺ τοῦ Ὀκτωκαιδεκάτου, καὶ τῶν Σικητιῶτων, περὶ τοῦ λειψάνου αὐτοῦ, πότερον τῶν μερῶν λήψεται αὐτό. Μόλις οὖν κατέπεισεν αὐτούς ὁ γέρον, εἶσαι αὐτό ἐκεῖσε συνταφῆναι μετὰ τῆς συναγωνιστοῦ αὐτοῦ Ἀθανασίας· καὶ οὕτως ἐ-

παύσαντο τῆς φιλονεικίας ἀμφοτέροι, δοξάζοντες τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ποπλίας.

Στίχ. Ῥυσθεῖσα κόσμου τῆς πλάνης ἡ Ποπλία, Πόλου πρόσσεισι φωλεοῖς, ὡς στρουθίον.

Ἰστη, κατὰ τοὺς καιροὺς Ἰουλιανοῦ τοῦ ἀσεβοῦς γενομένη, γάμου τὸ πρῶτον ἐπὶ μικρὸν κοινωνήσασα, καρπὸν ἄξιον τῷ Θεῷ προσήνεγκε, τὸν Πρεσβύτερον Ἰωάννην, (ὃς πολλάκις προέστη τῆς Ἐκκλησίας, καὶ αἰετὴν ἡγεμονίαν δι' ἄκραν ταπεινώσιν ἔφευγεν· ὕστερον δὲ, διὰ τὴν ἐν Χριστῷ ἀναστροφὴν αὐτοῦ τὴν ἀγαθὴν, τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἐκκλησίας Διάκονος ἐχηματίσσε) καὶ χοροῦ ἱερῶν Παρθένων ἐξῆρχε.

Τοῦ γοῦν Ἰβλιανοῦ τότε τῇ Ἀντιοχείῳ ἐπιδημήσαντος, καὶ πολλὴν δεισιδαιμονίαν κειτημένου, καὶ πάντας ἐκκαλουμένους τοῖς δαίμοσι σέβας προσενεγκεῖν, αὕτη ἡ τιμία γραῦς, τοῦ Παραβάτου Ἰουλιανοῦ παρόντος, ἀπήρξατο ψάλλειν γεγωνότερον σὺν ταῖς Παρθένοις· τὰ εἶδωλα τῶν ἐθνῶν ἀργύριον καὶ χρυσίον, ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων. Διὰ ταῦτα ἐλκυσθεῖσα, κατὰ τῶν παρειῶν τύπτεται σφοδρῶς, ὡς τε καὶ τὴν γῆν φοινηχθῆναι τῷ ταύτης αἵματι· ὁ δὲ θάνατος αὐτῆς ἐν τῷ ὑποστρέφειν τὸν Παραβάτην ἐταμιεύθη. Ἀλλὰ σφαγέντος ἐκείνου ἐν τῷ πολέμῳ τῷ κατὰ τῶν Περσῶν, αὕτη διαρκέσασα χρόνον μικρὸν, ἐν εἰρήνῃ τὸν βίον ἀπέλιπε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου.

Στίχ. Εἰς ὕψος ἀρθεῖς ἀρετῶν θεῖος Πέτρος, Τὸν γοῦν ἀπεκδύς, ὕψος ἑρανοῦ φθάνει.

Ὁ ὕτος ὁ μακάριος ἀνὴρ ἐπὶ τῆς βασιλείας ἦν Θεοφίλου, ὀρμώμενος ἐκ τῆς τῶν Γαλατῶν ἐπαρχίας, Θεοφίλου καὶ Εὐδοκίας γέννημα, καὶ κάλλιαι καὶ μεγέθει καὶ ῥώμῃ σώματος σεμνυνόμενος· ὃς δι' αὐτὸ τοῦτο Κόμης ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ζώννυται. Διαπρέψας δὲ ἐν τῇ στρατείᾳ χρόνον οὐχὶ συχνόν, πάντων καταφρονήσας, τὸν μονήρῃ βίον μετέρχεται, τὴν κόμην ἐν τινι Μοναστηρίῳ, Δαφνῶνι προσαγορευομένῳ, κειράμενος, καὶ Πέτρος ἀντὶ λέοντος ὀνομασθεῖς. Ἐπειτα ἐν τῷ Ὀλύμπῳ γέγονεν· εἶτα τοὺς ἁγίους Τόπυς κατείληψεν·

εἶθ' οὕτω τὴν Λαοδίκειαν καὶ τὴν Ἀτάλειαν. Πάντα δὲ πόνον τὸν ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, καὶ τῶν Ἰσμηλιτῶν τὸν ἀπαίδευτον θυμὸν ὑπενεγκῶν, αὐθις κατὰ τὸν Ὀλυμπον γίνεται. Ἐπὶ δὲ τὸ τῆς πολιτείας αὐτοῦ καὶ ἀρετῆς ὕψος τοῖς Βασιλεῦσι κατάδηλον γέγονε, πείθει αὐτὸν Βασίλειος ὁ Βασιλεὺς, ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Φωκᾶ γενέσθαι· ἐν ἣ πολλὰ κατὰ Θεὸν ἀγωνισάμενος, ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τῷ Θεῷ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Δωροθέου Ἐπισκόπου Τύρου.

Δωρόθεος ὁ αἰοιδίμος Ἐπίσκοπος γέγονε πόλεως Τύρου, πᾶσαν γραφικὴν ἐπιζάμενος ἱστορίαν· καὶ ἦν μὲν φυγὼν διὰ τὸν διωγμὸν. Μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν Διοκλητιανοῦ, καὶ Λικινίου, καταλαβὼν πάλιν τὴν Τύρον, ἐποίμανε τὴν Ἁγίαν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, μέχρι Γουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου· καὶ ἐπεὶ οὐ φανερώς, ἀλλὰ κρυπτῶς τὸ πρότερον, διὰ τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ, ἐφόρευεν ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἀσεβείας αὐτοῦ ὁ Ἰουλιανὸς τοὺς Χριστιανούς, ἀνέσας ὁ Ἅγιος Δωρόθεος, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Τύρου, καὶ κατέλαβε τὴν χώραν τῆς Θράκης· ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖ τῆς εἰδωλολάτραις ἐξέφυγε· κρατηθεὶς γὰρ παρὰ τῶν Ἰβλιανοῦ ἀρχόντων, καὶ πολλὰς τιμωρίας ὑπομείνας, καὶ γέρον ὢν (ἐκατὸν γὰρ ἑπτὰ ἔτων ὑπῆρχεν), ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, τὴν μακαρίαν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ δικαίου Ἀβραάμ, καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Λῶτ.

Στίχ. Τίς οἶκος ἐστίν; Ἀβραάμ τεθνηκότος, Οὗ κόλπος ἄλλοις οἶκος, ὡς τῷ Λαζάρῳ.

Ἐπῆρξε τῷ Λῶτ οὐρανὸς Σηγῶρ νέα,
Εἰς ὃν φθάσας, πέφευγεν ὡς πῦρ τὸν βίον.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδὴ ζ'. Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Αὐλῶ φωτοχυσία, πεπυρσευμένος Ἀπόστολε, τὲς ἐν ζόφῳ δεινῷ, ἀγνωσίας κερρατημένους ἐφώτισας· Εὐλογητὸς εἶ κράζοντας, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Αμπασι καὶ φρυκτωρίασι, λελαμπρυσμένον τοῦ Πνεύματος, τῶν ἐθνῶν ἢ πληθὺς,

σπέρμα θεῖον σὲ ὀνομάζει κραυγάζουσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φρονήσει κεκοσμημένος, θεοδωρήτῳ κατέλυσας, τὴν τοῦ κόσμου σοφίαν θεοφρόνως, κραυγάζων Ἰάκωβε· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν. **Θεοτοκίον.**

Αγίων ἀγιωτέρα, Παρθενομητορ γεγένησαι, συλλαβοῦσα Θεόν, ὃν ὑμνοῦντες ἀπαύστως κραυγάζομεν· Εὐλογημένος πάντα γενε, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Τῶν Ὁσίων. Παῖδες Ἑβραίων.

Πάλαι καυχώμενον ἀμέτρως, τὸν ἀρχέκακον συλλήψεσθαι τὴν κτίσιν, ὡς στρουθίον οἰκτρὸν, κατέρραξας δυνάμει, θωρακισθεὶς τοῦ Πνεύματος, καὶ Σταυροῦ τῇ πανοπλίᾳ.

Φέρων ἐπ' ὤμων τὸν σταυρὸν σου, ἠκολούθησας Κυρίῳ ὀλοφύχως, καὶ τῆς δόξης αὐτοῦ, τετύχηκας τῆς θείας, ὡς πληρωτῆς Ἀνδρόνικε, τῶν αὐτοῦ διαταγμάτων.

Δείνυσι χάρις ἢ τῶν μύρων, τὴν πρὸς Κύριον σὴν Πάτερ παρρησίαν· τῶν ὑδάτων καὶ γὰρ, τὴν χύσιν ἐκμιμεῖται, εἰς σωτηρίαν πάντοτε, τῶν πιστῶν προχεομένη. **Θεοτοκίον.**

Γὺνα θεώσῃ μου τὴν φύσιν, ὁ παντέλειος ἀρρήτως νηπιάζει· καὶ ἐκ σοῦ τῆς Ἁγνῆς, προέρχεται ὁ λόγος, παραγαγὼν τὰ σύμπαντα, καὶ συνέχων καὶ κρατύνων.

Ὡδὴ ἡ Νόμων πατρῶν.

Γερομύστης τὰ οὐράνια, μεμυημένος μακάροντως μυστήρια, διεληλυθας τὴν σύμπασαν, οἰκουμένην κηρύττων μεγαλοφώνως, λόγον τὸν τῆς πίστεως Χριστοῦ, καὶ διδάσκων Ἀπόστολε, τὴν ἀπόρρητον χάριν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζεις, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ολβιος ἔφυς καὶ μακάριος, ἠξιωμένος πάσης μακαριότητος, ὡς συνόμιλος καὶ συνοίκος, γεγονὼς τοῦ Δεσπότη, καὶ τὴν ἐσχάτην ὄντως εὐκληρίαν πλητήσας· καὶ τῷ Λόγῳ γηθόμενος, ἀνέμελπες Τρισμάκαρ· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Γπὲρ τοῦ κόσμου πρέσβυς ἀριστος, πρὸς τὸν Σωτῆρα στήθι μακάρ Ἰάκωβε, ἐξαιτούμενος τὴν ἀνωθεν, καὶ πλουσίαν εἰρήνην ταῖς Ἐκκλησίαις, καὶ τοῖς εὐφημοῦσί σε πιστῶς, τῶν πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, καὶ ψυχῶν

σωτηρίαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βωῶσι, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὺ σωτηρίας πᾶσι πρόξενος, Θεογεννητορ ὠφθης μόνη πανύμνητε, τὸν σωτήριον γεννήσασα, τοῦ Θεοῦ Θεὸν Λόγον· δι' οὗ κόσμος σέσωσται τῆς πάλαι κατάρης, καὶ τοῖς πίσει κραυγάζουσιν, εὐλογίαν πηγάζει· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Γῶν Ὁσίων. Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Ταῖς τῶν δακρύων ἐπιρροαῖς καταρδεύσας, τῆς ψυχῆς τὴν ἄρουραν ἐδρέψω, τὴν ἐκ τῶν θραυματίων, ἀντίδοσιν πλουσίαν.

Τραυματισθεῖσάν με τὴν ψυχὴν ἀμαρτίαις, προσβοῶ σοι· Τῷ θείῳ σου φαρμάκῳ, ταύτην θεραπεύσας, θεράπον τοῦ Κυρίου.

Τὴν ὑπεράρχιον οἱ πιστοὶ ἀνυμνοῦμεν, εὐσεβῶς Τριάδα παναγίαν, τὴν ἐκ τοῦ μη ὄντος, παραγαγοῦσαν πάντα. Θεοτοκίον.

Ο Δανιὴλ σε προθεωρεῖ ὄρος Κόρη, ἀλαξενῶς ἐξ ἧ περ ἀπετμήθη, λίθος ὁ συντρίψας, βωμὸς τῆς τῶν εἰδώλων. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν ὃν ὑμνοῦσι,
» στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καὶ
» ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ δ'. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Εφανατος κόσμῳ, ὡς περ ἀστραπὴ διατρέχων, τῆς ἐν τῷ σκότει πάλαι, καὶ σκιά τῆς ἀγνωσίας καθημένης, ἔλκων πρὸς τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, τοῦ σαρκωθέντος μονογενοῦς Υἱοῦ, οὗ αὐτόπτης ἐγένου Μάικαρ, καὶ δραστηκῶς ὑπηρετῆς· ὃν μεγαλύνομεν.

Βιαίαν μάικαρ, τὴν ἐξ οὐρανοῦ φερομένην πνοὴν ἐδέξω· γλῶσσάν τε πυρίπνοον πλουτήσας καταφλέγεις, δίκην ἀκανθῶν τὴν ἄθεον, κόσμῳ σοφίαν, φωτιστικαῖς ἀυγαῖς, τοῦ κηρύγματος Χριστοῦ λάμπων, καὶ τὴν ἀχλὺν διαλύων θεομακάριστε.

Ωραϊσμένος κάλλι, ἀσυγκρίτῳ θεόφρον, τῷ τοῦ Δεσπότη, καὶ πεποικίλμενος λαμπηδόνας ἐξαεράπτεις, καὶ περιχαρῶς Ἰάκωβε, περιπολεύεις περὶ τὸν θρόνον, ὄντως τοῦ Κτίστου καὶ Θεοῦ, ἐνθα τῶν Ἀποστόλων, χορεῖται μακαριώτατε. Θεοτοκίον.

Ως ἀπειράνδρως ἔσχεις, ἐν γαστρὶ σου τὸν Λόγον, οὕτως ἀφθόρως τίκεις, διαμένου-

σα Παρθένος Θεοτόκε, τὸν Ἐμμανουὴλ ὑπάρχοντα, τοῦτο κἀκεῖνο· καὶ γὰρ ὁμοῦ Θεός τε καὶ Ἄνθρωπος ἐστί. Τοῦτον διπλοῦν τῇ φύσει εἰδότες, σὲ μεγαλύνομεν.

Τῶν Ὁσίων. Κυρίως Θεοτόκον:

Μετέστης τῶν προσκαίρων, χαίρων πρὸς τὰ ἄνω, καὶ σὺν Πατράσιν Ἁγίοις σκηνώσας ἡμῶν, τῶν μεμνημένων σου Πάτερ, μέμνησο πάντοτε.

Εκβλύζεις τὴν τῶν μύρων, χάριν ἀκενώτως, καὶ τοῖς προσρέχσιν πᾶσι παρέχεις πιστῶς, τῶν νοσημάτων τὴν λύσιν, Πάτερ Ἀνδρόνικε.

Προσδέχου μου τὸν ὕμνον, ὃ δυὰς Ὁσίων, καὶ ἀμοιβὴν μοι παράσχου τὴν σὴν πρὸς Θεὸν, ἱκετηρίαν πταισμάτων, ἐκλυτρωμένη με.

Θεοτοκίον.

Υπέγραψε σὴν μήτραν, πάλαι τοὺς τρεῖς Παῖδας, μὴ καταφλέξασα κάμινος, Κόρη ἀγνή· καὶ γὰρ ἀφλέκτως ἐδέξω, πῦρ τῆς θεότητος.

Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**υρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογῶμεν, οἱ διὰ
» σου σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν ἀ-
» σωματοῖς Χορείαις, σὲ μεγαλύνοντες.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ως μύστης καὶ Ἀπόστολος, καὶ ὑπηρετῆς ἄριστος, Χριστοῦ τοῦ μόνου Δεσπότη, Ἰάκωθε θεοκέρυξ, τοῦτον δοῦναι ἱκέτευε, τῷ Βασιλεῖ τὰ τρόπαια, καὶ ἰλασμόν πανεύφημε, ἀμαρτιῶν τοῖς τελοῦσι, τὴν παναγίαν σου μνήμην.

Θεοτοκίον.

Σὲ οἱ Προφῆται ἅπαντες, Παρθένε προηγόρευσαν, στάμνον καὶ ῥάβδον καὶ πλάκα, καὶ ἀλατόμητον ὄρος, καὶ κιβωτὸν καὶ τραπεζαν, λυχνίαν χρυσαυγίζουσαν· ἡμεῖς δὲ σὲ Θεοτόκον, ἀξίως ἀνευφημοῦμεν.

Εἰς τῆς Αἴνης, Στιχηρὰ προσόμοια τῆ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ελαμψας Ἀπόστολε, φωτειδῆς ὡς περ ἥλιος, ταῖς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος· καὶ πᾶσαν κατηύγασας, οἰκουμένην μάικαρ, τῇ θεογνωσίᾳ· καὶ ἀπεδίωξας ἀχλὺν, πολυθειῆας, θείῳ κηρύγματι. Διό σου τὴν ὑπέρφωτον, καὶ ἀξιέπαινον σήμερον, ἐκτελοῦντες πανήγυριν, εὐσεβῶς σε γεραίρομεν.

Εν ὕψει καθήμενος, θεογνωσίας Ἰάκωθε, ὑπεδέξω τοῦ Πνεύματος, τὴν χάριν φα-

νεϊσάν σοι, τοῦ πυρός ἐν εἶδει· καὶ γλῶσση πυρίνη, πᾶσαν κατέφλεξας σαφῶς, τῆς ἀσεβείας ὕλην πολύθεον. Διόσε ὡς Ἀπόστολον, καὶ θεηγόρον γεραίρομεν, τὴν ἀγίαν σου σήμερον, ἐκτελοῦντες πανήγυριν.

Εβρόντησας πάνσοφε, τῇ οἰκνυμένη διδασκαλίᾳ, ἱερά καὶ σωτήρια· καὶ πᾶσαν ἐκάθηρας, εἰδωλομανίας, τὴν κτίσιν θεόφρον· καὶ κατεφώτισας λαὸς, θεογνωσίας ταῖς ἐπιλάμπουσαι· εἰδῶλων τὰ τεμένη δέ, κατασφραγίζομενος χάριτι, Ἐκκλησίας εἰς αἴνεσιν, τοῦ θεοῦ ἡμῶν ἡγείρας (*).

Δόξα, Ἦχος πλ. α΄.

Πιστῶς πανηγυρίζομεν, τὴν πάνσεπτον ἡμέραν τῆς σῆς μνήμης, σὲ ἀνυμνοῦντες Ἰάκωβε ἔνδοξε, οὐχ ὡς Ἀλφαίῃ υἱόν, ἀλλ' ὡς τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολον, καὶ κύρυκα τῆς αὐτοῦ ἀρρήτου σαρκώσεως. Ὅθεν τῷ δεσποτικῷ θρόνῳ, σὺν Ἀσωμάτοις αἰεὶ παριστάμενος, καὶ Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων χοροῖς, ἐκτενωῶς ἐκέτευε, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς, τὸν Σωτῆρα καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, κτλ.

Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν,

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀποστόλου ἡ γ΄. καὶ ε΄. Ὡδὴ κτλ.

Τῆ Γ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας.

Εἰς τὸν ΕΣΗΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων γ΄.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημειώσιν ().**

Ἡλίε λαμπρότερον, λελαμπρυσμένη ἡ μνήμη σου, τοῖς πιστοῖς ἐξανέτειλε, τὴν κτίσιν φωτίζουσα, θείαις φρονιμασίαις, Εὐλάμπει

(*) Τὰ ἀνωτέρω Προσόμοια μετεγράφησαν ἐνταῦθα ἐκ τῶν Χειρογράφων τῆς ἐν Χάλκῃ Μονῆς τῆς Θεοτόκου.

(**) Τὸ Χειρόγραφον ἔχει ἕτερα Προσόμοια, ἀντὶ τῶν παρόντων. Ὁμοίως καὶ Κανὸνα ἕτερον, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, Θεοφάνους ὄντα ποίημα, καὶ φέροντα Ἀκροστιχίδα, Τὴν αὐτὰδελφον αἰνέσω ξυνωρίδα εἰς Ἦχον δ΄. Θαλάσσης τὸ Ἐρυθραίου πέλαγος.

μάκαρ, καὶ παθημάτων τὴν ἀγλήν, καὶ τῶν δαιμόνων νύκτα διώκησα· διό σε μακαρίζομεν, καὶ ἐτησίως γεραίρομεν, ὡς φωστῆρα παγκόσμιον, πρεσβευτὴν ὡς θεομύστατον.

Σιδήρῳ ξέομενος, καὶ ταῖς λαμπάσι φλεγόμενος, καὶ εἰρκτῇ συγκλειόμενος, ξύλω ἀναρτώμενος, καὶ θηρίοις βρώμα, διδόμενος μάκαρ, ἀπαρασάλευτος τὸν νοῦν, διεφυλάχθης τῇ θείᾳ χάριτι, καὶ νίκης διαδήματι, κατεκοσμήθης Εὐλάμπει· διὰ τοῦτο τὴν μνήμην σου, χαρμοσύνως γεραίρομεν.

Τὴν Εὐάν τὸν τρώσαντα, καὶ Παραδείσου ἐξώσαντα, πολυμήχανον ἔτρωσας, τρωθεῖσα τῷ ἔρωτι, τοῦ Παμβασιλέως, Χριστοῦ Εὐλαμπία, καὶ ὑπομείναςα σερόνως, σώματος τρώσιν καὶ πᾶσαν βίασαν· διὸ μεθέξει κρείττονι, θείας θεώσεως ἔτυχες, ὑπὲρ πάντων πρεσβεύουσα, τῶν πιστῶς εὐφημούντων σε.

Δόξα. Ἦχος δ΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Τῇ φιλαδελφίᾳ, ἡ ὁμωνυμία συγκραθεῖσα, καὶ ἡ ἀγνεία τῇ ἀπαθείᾳ συμμιχθεῖσα, ἀβλαβῶς διεφύλαξε τῆς γνώμης τὸ εὐτόνον· ὅπερ γὰρ θεὸς ὁ ποθοῦμενος, κόσμος ὅλος καταπεφρόνηται. Ὡ τοῦ θαύματος! ὁ ὄφις νεκρωταί, καὶ ὁ εἰς ὕψος ἀδικίαν λαλήσας, ὑποχθόνιος αὐταδέλφοις Μάρτυσι καταπέπτωκεν, Εὐλαμπίῳ τῷ σοφῷ, καὶ Εὐλαμπίᾳ. Τέτοις εὐσοχωτάτοις ἄσμασι βοήσωμεν· Οἱ καλῶς ἐν Χριστῷ τὸν δρόμον τελέσαντες, αἰτήσασθε τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημειώσιν.

Χαῖρε ἠλιόμορφε, ἠλίου ἄδυτον ὄχημα, ἡ τὸν ἥλιον λάμψασα, τὸν ἀπερινόητον· χαῖρε νοῦς ἀσράπτων, θείαις φρονιμασίαις, ἡ λαμπηδὼν τῆς ἀστραπῆς, ἡ διαυγαζουσα γῆς τὰ πέρατα· ἡ ὄντως χρυσαυγίζουσα, ἡ παγκαλλῆς καὶ πανάμωμος, ἡ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, τοῖς πιστοῖς ἐξαστράψασα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ρήγνυται χειρόγραφον, τὸ ἀπ' αἰῶνος νυγείσης σου, τῆς πλευρᾶς Πολυέλεε, Ἄδαμ τοῦ προπάτορος· καὶ ἡ ἀπώσμενη, φύσις τῶν ἀνθρώπων, ράνισιν αἵματος τοῦ σοῦ, καθαγιαζέται ἀνακραζέουσα· Δόξα τῇ εὐσπλαγγνίᾳ σου, δόξα τῇ θείᾳ σταυρώσει σου, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Τῷ τῆς Τριάδος φωτί, ἡ ἀυτάδελφος ξυνω-
ρίς λαμπρυνθεῖσα, τῶν τυράννων τὴν ὠ-
μότητα κατέβαλεν· ὅθεν καὶ τὴν φλόγα κα-
ταπατοῦντες, χορεύοντες ἔψαλλον· Ἴδου δὴ τί
καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελ-
φὸς ἅμα; Καὶ πρὸς ἔνθεον δόξαν ἀποβλέπον-
τες, οὐρανόθεν δόξης κατηξιώθησαν, Χριστῷ τῷ
Θεῷ, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύοντες, τοῦ σωθῆ-
ναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημείωσιν.

Δαιμόνων κλονημένον, ταῖς προσβολαῖς καὶ
εἰς βάραθρον, ἀπωλείας ὠθούμενον, οἰ-
κτεῖρησον Δέσποινα, καὶ σερέωσόν με, ἀρετῶν
ἐν πέτρᾳ· καὶ τὰς βλαῖς τῶν δυσμενῶν, δια-
σκεδάσασα καταξιώσον, ποιεῖν με τὰ προσ-
τάγματα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν, ὅπως
τύχῳ ἀφέσεως, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Μήτηρ ἀπειρόγαμος, Θεοῦ ἐδείχθης πανά-
μωμε, τοῦ Σταυρῷ ὀμιλήσαντος, καὶ
πάθη μειώσαντος, τοῖς τιμίσις τούτου, πάθει
καὶ πόνοις, οὓς περ ὑπέμεινεν ἐκὼν, διὰ τὸ
σῶσαι βροτοὺς ἐν χάριτι· διὸ καὶ με δυσώπη-
σον, σωθῆναι σαῖς παρακλήσεσι, Μητροπάρ-
θενε Δέσποινα, τῶν Ἀγγέλων ὑπέριμε.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'. Οἱ Μάρτυρές σου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς
Ὀκτωήχου, καὶ ὁ παρῶν τῶν Ἀγίων, οὗ ἡ Ἀ-
κροστιχίς·

Τὴν λαμπρὰν ὑμῶν Μαρτύρων ξυνωρίδα.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπείρῳ.

Ταῖς φανοτάταις ἀκτῖσι τῆς τριλαμποῦς,
ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ἐλλαμπόμενοι αὐ-
γῆς, φωτισμὸν αἰτήσασθε ἡμῖν, τὴν πανέορτον
ὑμῶν, μνήμην γεραίρουσιν.

Ηλιακὰς ἀπαστράπτει μαρμαρυγὰς, ἡ σε-
πτὴ καὶ εὐσημος, τῶν Μαρτύρων ἑορτῆ,
καὶ τῆς γῆς τὰ πέρατα αἰεὶ, καταυγάζει μυ-
στικῶς, σθένει τοῦ Πνεύματος.

Νέφ ἐν σώματι Μάρτυς τὸν παλαιόν, τῆς
κακίας ἀρχόντα, κατεπάλαισας σερρόως,

ὑπομείνας βάσανα καὶ πῦρ, καὶ δεινῶν ἐπι-
φορὰς, μάκαρ Εὐλάμπιε. Θεοτοκίον.

Λελυτρωμένοι Παρθένε προγονικῆς, κατα-
δίκης Ἀχραντε, τῇ γεννήσει σου σαφῶς,
ἐν φωναῖς ἁσμάτων σε αἰεὶ, μακαρίζομεν πι-
στοί, ὡς Θεομήτορα.

Ὡδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς σύ.

Αγῶνας ἠνυσας στερρόως, ὑπομείνας βασιά-
νους, καὶ πικρὰς τιμωρίας, τῶν μελλόν-
των ἀγαθῶν, νευρούμενος προφανῶς, ταῖς ἐλ-
πίσιν, ἐνδοξε Εὐλάμπιε.

Μαρτύρων εὐκλειαν φαιδράν, περικείμενον
Μάρτυς, καθορώσά σε ὄλην, ταῖς βασιά-
νοις ἑαυτὴν, ἐκδεδωκεν ἡ σεμνή, Εὐλαμπία,
ἀδελφοὶ φρονοῦσά σοι.

Ποθήσας Μάρτυς τὸν Χριστὸν, τὰ ὀρώμενα
πάντα, εἰς οὐδὲν ἐλογίσω, τῶν τυραν-
νούντων ὀρμὰς, Εὐλάμπιε ἀθλητὰ, ὀλεθρίους,
πίστει τροπωσάμενος. Θεοτοκίον.

Ρυσθῆναι πάσης πονηρᾶς, ἐναντίων ἐφόδῃ,
καὶ παθῶν ψυχοφθόρων, καὶ κινδύνων χα-
λεπῶν, τοὺς σὲ τιμώντας αἰεὶ, Θεοτόκε, πάντα-
γενε ἰκέτευε. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου,
» ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σε
» ἀγαθῆ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ,
» τῆς ὁμολογίας σου.

Καίθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῶν βασιάνων τὰ νέφη τὰ χαλεπὰ, Ἀθλη-
ταὶ παριδόντες καρτερικῶς, ὡς ἥλιος χά-
ριτι, τοῦ Σωτῆρος ἐλάμψατε· ἀδελφικῆ ἑορτῆ
δὲ, ἐνθέως συνδύμενοι, ἐφ' ὁμοίοις πόνοις, λαμ-
πρῶς ἐδοξάσθητε· ὅθεν μετὰ τέλος, ἀτελεύ-
τητον χάριν, ἐξ ὕψους ἐδέξασθε, θεραπεύειν
νοσήματα, Ἀθλοφόροι ἀυτάδελφοί. Πρεσβεύ-
τε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν
δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν
μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν
ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς
ἀκυβέρνητον, ποντημένην πανάμωμε, ἀμαρτιῶν
τε φόρτῳ, ὀφθειῖσαν ὑπέραντλον, καὶ ἐν πυθ-
μένι ἄδου, ἐλθεῖν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεο-
τόκε, τῇ θερμῇ σε πρεσβείᾳ, καὶ σῶσον πα-
ρέχουσα, τὸν λιμένα τὸν εὐδίον, ἵνα πίσται
κραυγάζω σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ,

τῶν πταισμάτων δοῦναι μοι τὴν ἄφεσιν· σέ γάρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ δοῦλός σου Δέσποινα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀρνόν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ Ἀρνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαζε δακρύνουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγγνα μου φλέγονται, ὀρώσης του τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγγνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἡ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγγνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνῶσιν αὐτῆ τὰ παθήματα.

Ῥδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Αγρίων χάσματα, θηρῶν ἐφίμωσας, ἐπι κλήσει θείαις Ἀγγελικῆ, δόξῃ καλλυνόμενος, καὶ μαρτυρίῃ ἱεραῖς, φωταυγίαις λαμπρυνόμενος.

Ναόν σε ἔμφυχον, ναόν πανάγιον, ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις Μάρτυς σοφέ, εὐρατο Εὐλαμπιε· ὃ κραταιούμενος ναούς, τῶν εἰδώλων κατηδάφισας.

Υπῆρξας ἄσειστος, ἀκαταπτόητος, ἀπερίτρεπτος πάσαις ἐπιβολαῖς, χαλεπῶν κολάσεων, κραταιουμένη ἐν Χριστῷ, Εὐλαμπία παναοιδίμε.

Μαρτύρων αἵμασι, καλλωπιζόμενοι, καὶ ὁμόνοιαν πίστει ἀδελφικῆ, σώζοντες μακάριοι, τῶν διωκτῶν τὰς ζοφεράς, ἐπινοίας διεκρούσασθε.

Θεοτοκίον.

Νοήσας πόρρωθεν, ἐμφαντικώτατα, Ἀββακούμ σε ἐκάλει ὄρος Ἀγνή, ἀρεταῖς κατὰ σκίον, ἐξ οὗ ἐπέφανεν ἡμῖν, ὁ φωτίζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ῥδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ.

Ως ὄρθρος ἔλαμψας εὐπρεπῆς, ὡς ἡμερινὸς ὄντως ἀστήρ, ὡς φαεινότετος ἥλιος, ἀδλων καὶ σημείων μαρμαρυγαῖς τοὺς πιστοὺς, ἐνθῶς καταυγάζων, Μάρτυς Εὐλαμπιε.

Μεγίστοις πόνοις ἐγκαρτερῶν, καὶ τὰς ἀνευδότους τῶν δεινῶν, ἐπιφορὰς λογιζόμενος, Μάρτυς ὡς ἡδίστους τρυφὰς Εὐλαμπιε, τὰς θείας ἀντιδόσεις, χαίρων κεκληρώσαι.

Αιμάτων ρεῖθρα Μάρτυς σεμνή, χέουσα ἐκνήσω τῆς τρυφῆς, σὺ τὸν χειμάρρην πανεύφημε, καὶ τὴν δι' αἰῶνος δόξαν ἀμάραντον, καὶ τὴν ἐν Παραδείσῳ, τερπνὴν ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον.

Ρομφαῖαι πᾶσαι τοῦ δυσμενοῦς, ἀχραντε πανάμωμε Ἀγνή ὄντως εἰς τέλος ἐξέλιπον· σὺ γάρ τὸν ἀπάντων Θεὸν ἐκύησας, τὸν Σταυρῷ καθελόντα, τούτου τὸ φρύαγμα.

Ῥδὴ ε'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Τεινόμενοι Μάρτυρες, καὶ στρεβλόμενοι δεινῶς, καὶ τοῖς θηρσί ριπτόμενοι, καὶ μεληδὸν κοπτόμενοι καὶ πυρὶ, ἐνύλω φλεγόμενοι, τὴν ἀμώμητον πίστιν οὐκ ἠρνήσασθε.

Υψούμενα κύματα, τῶν κολάσεων σφοδρῶς, δικαστικαῖς προστάξεσι, τὸ σταθρὸν τῆς γνώμης τῶν Ἀθλητῶν, βυθίσαι οὐκ ἴσχυσε· τῇ γὰρ θείᾳ παλάμῃ ἐκρατύνοντο.

Ροαῖς ἀπεπνίξατε, Φαραῶ τὸν δυσμενῆ, τοῦ ἐκχυθέντος αἵματος· τὴν δὲ Χριστοῦ ἠρδεύσατε εὐσεβῶς, ἀήτητοι Μάρτυρες, Ἐκκλησίαν τῇ πίστει ἀναθάλλουσαν.

Θεοτοκίον.

Ως ὄμβρος κεκένωται, ἐν τῇ μήτρᾳ σου Θεός, δι' εὐσπλαγγίαν ἄφατον· καὶ τὸν χειμάρρουν ἀπαντας τῆς τρυφῆς, ἐπότισε Δέσποινα, καὶ τὴν κτίσιν φθαρεῖσαν ἐκαινούρησεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην κα-
» θορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι,
» τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοι·
» Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν με Πολυέλεε.
Κοντάκιον, Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τοὺς γενναίους Μάρτυρας, καὶ ἀδελφούς κατὰ σάρκα, τὸν σοφὸν Εὐλαμπιον, καὶ Εὐλαμπίαν τιμῶμεν· οὗτοι γὰρ τῶν τυραννῶν μηχανουργίας, ἠσχυναν τῇ δυναστείᾳ τοῦ σαυρωθέντος· ἀνεδείχθησαν διό περ, Μαρτύρων δόξα, ὁμοῦ καὶ καύχημα.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν δυάδα πιστοὶ τῶν Ἀθλοφόρων σήμερον ἐν ὡδαῖς ἱεραῖς καὶ ὕμνοις εὐφημήσωμεν· ὅτι τῶν εἰδώλων καθεῖλον τὴν πλάνην, πολυθείας τὸ πῦρ κατασβέσαντες, καὶ δαίμονας ἠσχυναν· τῶν δὲ τυράννων τὸν θυμὸν οὐκ ἐπτήξαν, ξίφη τε καὶ πῦρ μὴ δειλιάσαντες, ἔτε θηρίων ὀρμὰς ἀγρίων, ἀγωνισάμενοι καλῶς. Εὐλαμπιος ὁ εὐκλεὴς σὺν τῇ σεπτῇ Εὐλαμπία, ἀδελφοὶ σύναθλοι δειχθέντες, Μαρτύρων δόξα, ὁμοῦ καὶ καύχημα.

Συναξάριον.

Τῆ Γ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων
Μαρτύρων, Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας.

Στίχοι.

Καὶ προφθάσασα τὴν τομὴν Εὐλαμπία,
Εὐλαμπίῳ τμηθέντι κοινωνεῖ στέφους.

Τμηθήσαν δεκάτῃ Εὐλάμπιος, ἠδὲ ἀδελφή.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ὑπῆρχον ἐπὶ Μα-
ξιμιανοῦ ἐν Νικομηδείᾳ τῇ πόλει, ἡγε-
μονεύοντος Μαξίμου. Κατεκρύπτοντο δὲ πολλοὶ
τῶν Χριστιανῶν ἐν τῷ ὄρει, οἱ τινες ἀπέστειλαν
τὸν Ἅγιον Εὐλάμπιον ἀγοράσαι ἄρτους ἐν τῇ
πόλει. Ὁ δὲ ἀπελθὼν, καὶ ἰδὼν γράμματα
προτεθειμένα τῶν βασιλικῶν διατάξεων, καὶ
ταῦτα ἀναγινώσκων, ἐκρατήθη παρὰ τῶν εἰδώ-
λωλατρῶν καὶ ἐρωτηθεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως,
ὡμολόγησεν ἑαυτὸν Χριστιανόν. Καὶ εἰσελθὼν
ἐν τῷ ναῷ τῶν εἰδώλων, ὡς θυῶν, ἐπέταξε
τῷ Ἀρεῖ πεσεῖν καὶ πεσὼν, συνετρίβη. Τιμω-
ρουμένους δὲ αὐτοῦ, Εὐλαμπία ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ
εἰς τὸ μέσον ἐλθοῦσα, ἐδυσώπει τὸν Ἅγιον
Εὐλάμπιον, εὐξασθαι ὑπὲρ αὐτῆς τῆ συμμαρ-
τυρῆσαι αὐτῷ. Ἐμβληθέντων δὲ εἰς λέβητα
καχλάζοντα, καὶ μηδὲν ἀδικηθέντων, ἐπίστρε-
ψαν ἄνδρες διακόσιοι, καὶ σὺν αὐτοῖς ἀπεκε-
φαλίσθησαν.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τῶν Ἁγίων διακοσίων
Μαρτύρων, τῶν συναναίρεθέντων τῷ Ἁγίῳ Εὐ-
λαμπίῳ.

Στίχ. Ἄνδρῶν τετραπλὴν οἶδα πεντηκοντάδα,
εἶφει τελειωθεῖσαν ὡς Θεοῦ τέλους!

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡ-
μῶν Βασιανοῦ.

Στίχ. Ὁ Βασιανὸς τὸν κάτω λιπὼν βίον,
Χαίρων πρὸς αὐτὴν τὴν ἄνω χωρεῖ βάσιν.

Οὗτος ὁ Ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Βασιανὸς ὑ-
πῆρχεν ἐξ ἀνατολῶν τῆς Σύρων χώρας.
Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Μαριανοῦ τοῦ εὐσεβε-
στάτου, ἦλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ το-
σοῦτον διέλαμψεν ἀρεταῖς καὶ θαύμασιν, ὡς
καὶ ναὸν κτίσαι ἐπ' ὀνόματι αὐτῆ τὸν βασιλέα,
ὃς καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἐστίν. Ἐπληθύνθη
δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ὡς εἰς τρια-
κοσίους· ἐξ ὧν ἦν καὶ ἡ ἁγία Ματρῶνα. Οὕτω
δὲ βιώσας, καὶ πολλοὺς τῷ Θεῷ προσαγαγὼν,
καὶ νόσους θεραπεύσας, καὶ θαυμάτων ἀπει-

ρῶν αὐτουργὸς γεγονώς, ἐν βαθυτάτῳ γήρα
πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡ-
μῶν Θεοφίλου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Τὴν κλῆσιν ἔργοις Θεόφιλος δεικνύων,
Θεανδρικῆς ἠθλησεν Εἰκόνοσ χάριν.

Οὗτος ὁ μακάριος Πατὴρ ἡμῶν Θεόφιλος,
πρὸ τριῶν σταδίων Τιβερίουπόλεως
(Στρουμίτσης), γεννηθεὶς παρὰ εὐσεβῶν γονέων
καὶ Χριστιανῶν, τριετῆς ὢν, τῷ ἁγίῳ Βαπτί-
σματι ἀνεγεννήθη. Λαβόντες δὲ αὐτὸν οἱ γο-
νεῖς, ἀνέδραμον πρὸς τὸ Σελέντιον ὄρος· καὶ
εὐρόντες τὸν Ὁσιον Πατέρα ἡμῶν Στέφανον,
καὶ τὴν ἐκείνου εὐλογίαν δεξάμενοι, οἴκαδε ἀ-
νεχώρουν. Ἐκτοτε οὖν σχολάζων ἦν ὁ παῖς
τοῖς ἱεροῖς γράμμασιν. Εἰς τρισκαίδέκατον δὲ
φθάσας χρόνον, πρὸς τὸν ὀσιώτατον ἀνέδραμε
Στέφανον. Ὁν καὶ ἰδὼν, Τίνος χάριν, ὦ τέκνον,
ἔφη, πρὸς ἡμᾶς ἐλήλυθας; Ὁ δὲ παῖς ἀπεκρί-
νατο· Κέκληκός με, Πάτερ, καὶ ἀφείς τοὺς γο-
νεῖς ἦλθον πρὸς σέ. Πότε, τέκνον, (ὁ Ὁσιος
ἔφη) καὶ τί σοι εἶρηκας; Ἐν τῷ Ἀγριδίῳ περι-
πονοῦντι μοι εἶρηκας· Τέκνον Θεόφιλε, ἀπε-
μάκρυνας τοῦ Κυρίου λέγοντος· Ἄρον τὸν
σαυρόν σου, καὶ ἀκολούθει μοι. Ἐπὶ
τούτῳ πληγείς τὴν καρδίαν, ἠκολούθουν σοι
μέχρι τῆ πυλῶνος· καὶ αὐτὸν μὲν εὖρον κε-
κλεισμένον, σὺ δὲ ἐξῆλθες ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν
μου, καὶ εὐρέθην μόνος· καὶ δοκεῖ μοι, Πάτερ
Ἄγιε, ὡς τὸ προσόν σοι τῆς ὀμιλίας δίδωσί μοι
ἐννοεῖν, ὅτι ἦς αὐτός σὺ ὁ καλέσας με. Ἀλλὰ
μὴ ἀποστρέψῃς τὸν δοῦλόν σου ζητοῦντα τὴν
σωτηρίαν. Ὁ δὲ Ὁσιος, τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας,
προσελάβετο τὸν Παῖδα, ἀνάγων καὶ ἐκ παι-
δεύων τὴν τοῦ μονήρους βίου ἀκολουθίαν καὶ
ἀσκησιν.

Τριῶν ἔν ἡδηνῆναιαυτῶν παρωχηκότων, προσ-
καλεσάμενος ὁ Ὁσιος τὸν τῆς Λαύρας Ἠγού-
μενον, παρέδωκε τὸν Παῖδα· ὃς λαβὼν τῆτον,
ἀπέκειρεν ἐν τῇ ὑπ' αὐτὸν Λαύρα. Οἱ δὲ γο-
νεῖς αὐτοῦ οὐκ ἠμέλουν ἀνερευνῶντες, καὶ
σπεύδοντες εἰς τὴν τοῦ κρυπτομένους ἀνεύρεσιν.
Ὁ φέ δὲ ποτε, μετὰ παραδρομὴν χρόνων τινῶν,
τά περὶ τοῦ παιδὸς μαθόντες, προσῆλθον τῷ
Ἠγυμένῳ, περιπαθῶς ἐξαιτούμενοι ἐμφανισθῆ-
ναι αὐτοῖς τὸν υἱόν. Ὁ δὲ, πρῶτον μὲν οὐ
μικρῶς ἐπὶ τούτῳ δυσχεράνας, οὐδόλως κατέ-

νευεν. Ὡς δὲ τὴν συνέχουσαν αὐτοὺς ἀθυμίαν ἑώρα, καὶ τὸ τῆς θλίψεως ὑπερβολικὸν καὶ ἀφόρητον, καὶ μὴ θέλων, ὑπέδειξεν αὐτοῖς τὸν υἱόν· ὃν οἱ τεκόντες ὡς εἶδον οὕτως ἔχοντα, εἰς θρῆνον χαρᾶς σύμμικτον τραπέντες, ἐνηγκαλίζοντο, καὶ κατησπάζοντο, τί μὴ λέγοντες, καὶ τί μὴ πράττοντες τῶν ἱκανῶν, καὶ αὐτῶν σχεδὸν τῶν ἀψύχων καθάπτεσθαι;

Τέως ἐπὶ τισιν ἡμέραις συνηδόμενοι τῷ υἱῷ, καὶ τῆς ἐνούσης αὐτῷ χάριτος ἀκριβῶς αἰσθόμενοι, ὄρκοις ἐμπεδοῦν ἤρξαντο τὸν Ἠγουμένον, μεθ' ἑαυτῶν ἔχειν καὶ τὸν παῖδα, οἵκαδε ὑποστρέφοντες, ἐφ' ᾧ ἐκπαλαι ποθοῦντας στήσαι καὶ ἀνεγεῖραι Μοναστήριον ἐξ οἰκείων ἀναλωμάτων, νῦν καιροῦ καλοῦντος δέον ἀπαρτισθῆναι. Ἀνανεύοντος δὲ πρὸς τοῦτο τοῦ Ἠγμένου, καὶ τοῖς Ἀδελφοῖς τὸ πᾶν προσαναθεμένου, νηστεία τριημέρῳ καὶ παννύχῳ ἀγρυπνία ἐκ Θεοῦ τὴν περὶ τούτου λύσιν λήψεσθαι κοινῶς ἐψηφίσαντο. Καὶ τούτῳ γενομένῳ, ὡς θαυμασὰ τὰ ἔργα σου, Κύριε! φωνή ἑναρθρος ἐν τῷ ναῷ ἠκούσθη ἄνωθεν, τὸν ζητούμενον ἀπολυθῆναι παραμελεύουσα. Ὅν καὶ παραλαβόντες οἱ γονεῖς μετὰ καὶ Ἀδελφῶν τινῶν τῆς Μονῆς, ὑπέστρεψαν οἵκαδε χαίροντες. Καὶ τῆς Μονῆς τάχει πολλῷ κατασκευασθείσης, ἣν ὁ Ἅγιος Θεόφιλος ἐν αὐτῇ ἀσκητικῶς διάγων χρόνοις ἱκανοῖς.

Ἐπὶ δὲ ὁ κοινὸς πάντων ἐχθρὸς οὐδέποτε ἤρεμει, τὸν δυσώνυμον θῆρα ὑπελθὼν Λέοντα, βασιλέα τὸν Εἰκονομάχον, ἀνέπεισε παρασηῆσαι ἐνώπιον αὐτοῦ τὸν Ἅγιον· καὶ ὁμολογήσαντα τὴν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων προσκύνησιν, βιβνέουσι τύπτεσθαι προσέταξεν. Εἶθ' οὕτω καὶ τὰς χεῖρας ὀπισθεν δεσμευθῆναι, καὶ τὴν ἐπὶ Νίκαιαν ἄγεσθαι τρίβον. Τὸν δὲ Στυλίτην Λογγῖνον, ὑπτιον ἐπὶ γῆς ἀπλωθῆναι, ἐπιθεῖναι τε τῇ τούτου κεφαλῇ τὰς ἐυρεθείσας αὐτῷ ἱεραῖς Εἰκόνας, καὶ καταφλεθῆναι.

Ὁ δὲ Ἅγιος, ἥδη τὴν Νίκαιαν καταλαβὼν, παρέστη τῷ δικαστηρίῳ. Καὶ τότε μὲν τοῦ Θεοφίλου τὸ πεπαρρησιασμένον καὶ ἐλεγκτικὸν μὴ φέρων ὁ δυσσεβής, σταυροειδῶς ἐπὶ δυσὶ στυλοῖς διαταθῆναι τοῦτον ἐκέλευσε, καὶ βουνέουσι ξηροῖς τὰς τούτου σάρκας καταξάνεσθαι ἔμπροσθεν τε καὶ ὀπισθεν. Ὅτε δὲ κρηνηδὸν τὸ αἷμα κατερχόμενον εἶδε, καὶ τὴν

γῆν φοινισσομένην, ἐγερθεὶς τοῦ θρόνου αὐτοῦ, δι' ἑαυτοῦ ἐπὶ πολλὰς τὰς ὥρας τὰς ὄψεις τοῦ Ἁγίου ἔτυπτε.

Μετὰ δὲ τὸ παύσασθαι τύπτειν αὐτόν, σιδηροῖς ὑποδήμασι πεπυρακτωμένοις προσέταξεν ὑποδεθῆναι, καὶ τρέχειν ἔμπροσθεν αὐτοῦ. Τότε ὁ Ἄρχων ὑπατικός, αἰδεσθεὶς τὴν τοῦ Ἁγίου ἀρετήν, Ἄρα γε, φησὶ, Θεόφιλε, σὺ μόνος καὶ οἱ κατὰ σέ μωραίνετε εἰς τὸ προσκυνεῖν τὰς Εἰκόνας, ἢ ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡμεῖς οἱ δοκοῦντες κρατεῖν; Ὁ Ἅγιος εἶπεν· Εἰ θέλεις, ἐκ τῶν Γραφῶν γυμνάσωμεν τὸ ζητούμενον· οἶδα γάρ, ὅτι ἀκριβῶς ἐπίστασαι τὰς Γραφάς. Καὶ εἰ εὐλόγως πείσης με, ἀποβαλοῦμαι προσκυνεῖν τὰς Εἰκόνας· εἰ δὲ πεισθῆς, προσκυνήσεις αὐτάς. Ὁ Ἄρχων εἶπεν· Ἀναμφιβόλως.

Τότε ὁ Ἅγιος περιχαρῆς γενόμενος, ἤρξατο διαλέγεσθαι περὶ τιμῆς καὶ σχέσεως τῶν Ἁγίων Εἰκόνων. Καὶ πεισθεὶς ὁ Ἄρχων, φησὶ· Τίμει Γέρον, ἐγὼ σπουδάσαι ἔχω, πείσαι τὸν Βασιλέα συνελθεῖν τῇ διαγνώσει ταύτῃ, εἰ ἄρα δυνηθῶ· σὺ δὲ τὸ ἀφέσιμον παρ' ἐμοῦ λαβὼν, ὑπόστρεφε εἰς τὸ κελλίον σε. Ὁ δὲ Ἅγιος περιλύπος γενόμενος, ὡς μὴ πληρώσας τὸν τοῦ μαρτυρίου δρόμον, ὅμως ἔχων τὰ στίγματα, ἔχαيره. Καὶ ὑποστρέψας εἰς τὸ Μοναστήριον, χαρὰν οὐ μικρὰν καὶ ἀγαλλίασιν ἐπέβαλε τοῖς Ἀδελφοῖς, καὶ φίλοις, καὶ συγγενέσι, καὶ πᾶσι τοῖς πλησιοχώροις.

Ὀλίγου δὲ χρόνου διελθόντος ἐκ τῆς ἀθλητικῆς αὐτοῦ ἐπανόδου πρὸς τὴν Μονήν, ὁ αἰοδιμος, γνοὺς τὴν ἀπὸ τῶν γῆινων πρὸς τὰ οὐράνια αὐτοῦ μετάβασιν, καὶ καλῶς τὰ περὶ τῆς Μονῆς διαθέμενος, καὶ πάντας κατηγήσας καὶ εὐλογήσας, πρὸς ὃν ἐπόθει Κύριον ἐξεδήμησεν· ὅτι αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν. Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

ᾠδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Νεανίας τρεῖς ἐν χάριτι μιμούμενοι, τὸ πῦρ κατεπατήσατε, δροσιζόμενοι τῷ αὐτῷ Πνεύματος πυρὶ, καὶ ψάλλοντες Μάρτυρες Χριστοῦ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ερομένης τῆς σαρκὸς ἢ πρὸς τὸν Κτίσαντα, ἀγάπη ἐκρατύνετο· οἱ γὰρ Ἅγιοι, ὁλο-

τρόπῳ νεύσει πρὸς Θεόν, θεούμενοι ἔμελλον πιστῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Γ'περείδων σε καρδίας τὰ κινήματα, ταῖς θείαις ἀναβάσειν, ἐν ἀσαλεύτῳ Ἀθλοφόρε, πέτρα τῆς ζωῆς, ἀκλόνητος ἴσασο βοῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νεανίας τρεῖς ἢ κάμιнос οὐκ ἔφλεξε, γέννησιν προτυποῦσα τὴν σὴν· τὸ γὰρ θεῖον πῦρ σὲ μὴ φλέξαν, ὤκησεν ἐν σοί, καὶ πάντα ἐφώτισε βοῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ ἡ. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις.

Ω'ραιότατος ὠφθης ψυχῇ καὶ σώματι, τῶν βασάνων νιφάσι καταχωννύμενος, Μάρτυς ἀθλητὰ, οὐδαμῶς δὲ ἠττώμενος, μέλπεις τῷ Δεσπότη, Χριστῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ρ'ητορεύοντες ἅμα λόγον τὸν ἐνθεον, ἐξεφαύλισαν πόθῳ δόγμα τὸ ἄθεον, οἱ ἀδελφικῆ, ἀγγιστεία συνδούμενοι, Μάρτυρες τοῦ πάντων, Θεοῦ καὶ Βασιλέως.

Γ'ερεῖα καὶ θεῖα ὀλοκαυτώματα, ἐθελόθυτοι ἄρνες ἄμωμα σφάγια, κάρπωμα δεκτὸν, τῷ Θεῷ προσηνέχθητε, ἐν ἐπουρανίῳ, τραπέζῃ Ἀθλοφόροι.

Διαυγῆ σε ἀσέρα φωτοειδέστατον, ἱαμαίων ἀκτίσι καταλαμπρύνοντα, πάντων τὰς ψυχὰς, ἀθλοφόρε Εὐλάμπιε, πίστει ἐγνωκότες, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Α'πειρόγαμε Κόρη χαῖρε πανάμωμε· ὁ λιμὴν τῶν ἐν ζάλῃ χαῖρε Θεόνυμφε· τῶν ἁμαρτωλῶν, χαῖρε τὸ ἱλαστήριον· χαῖρε ἡ τενοῦσα, Θεὸν σεσαρκωμένον.

ᾠδὴ Ζ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

» **Ε**'κ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις δρόσον ἐπήγασας,
» καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας·
» ἅπαντα γὰρ δρᾶς, Χριστὲ μόνῳ τῷ βέλεσθαι.
» Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ι'δεῖν τὴν δόξαν τοῦ Παντοκράτορος, ἐπιποθῶν, καὶ κάλλος δὲ αὐτοῦ τὸ ἀμήχανον, ἀδοξίαν τοῦ βίου παρέδραμες, ἀτιμον ὑπομείνας, θάνατον ἐνδοξε, δόξαν προξενοῦντά σοι αἰεὶ, Μάρτυς Εὐλάμπιε.

Ω'ς φῶς, ὡς λύχνος ἀειλαμπέστατος, τοῖς ἐν νυκτὶ τοῦ βίου καθωράθης Εὐλάμπιε.

ἀγνωσίας τὸ σκότος ἐδίωξας· ἔλυσας παθημάτων, τὴν ἀμαυρότητα, φέγγει ἱαμάτων, Ἀθλητὰ θεομακάριστε.

Στολαῖς βαφείσαις ὑμῶν ἐξ αἵματος, μαρτυρικοῦ ὠραίου ἐαυτοὺς περιστείλαντες, στεφηφόροι Κυρίῳ παρίσασθε, μέλποντες σὺν Ἀγγέλοις· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος Τριάς, ἡ παντοῦργὸς καὶ παντοδύναμος.

Η'μῶν τῶν πίσει τὴν αἰσιέβαστον, καὶ ἱερὰν καὶ πλήρη φωτισμοῦ καὶ λαμπρότητος, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, τελούντων ὑμῶν, μνήμην καὶ προσκυνέντων, πίσει τὰ λείψανα, μέμνησθε παντοίων πειρασμῶν, πάντα λυτρούμενοι.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς δοχεῖον τοῦ ἀναλάμπαντος, θεοπρεπῶς ἐκ σοῦ τῆς καθαρᾶς Παναμώμητε, τῆς ψυχῆς μετὰ τὰ ὄμματα φώτισον, σκότος τῆς ἀγνωσίας, ἀποδιώκισσα, καὶ τῆς ἁμαρτίας τὴν ἀχλὺν, ἐξαφανίζουσα.

ᾠδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**εὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ
» τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα·
» διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ὠράθη βροτοῖς, Λόγος
» σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς
» οὐρανίαις Στρατιαῖς σὲ μακαρίζομεν.

Ἐξαπορτειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Α'ξίως ἐποφείλομεν, ὑμνεῖν τοὺς οὐρανόφρονας, Εὐλάμπιον Εὐλαμπίαν, τοὺς ἱεροὺς ἀθλοφόρους, ὡς ἀυταδέλφους Μάρτυρας, καὶ τὴν αὐτῶν ὑπέρλαμπρον, μνήμην τελεῖν ἐν ἁσμασιν· ὑπὲρ τοῦ κόσμου γὰρ οὗτοι, ἐξίλειούνται τὸ θεῖον.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ρ'άνισι τοῦ ἐλέους σου κατάρδευσον Πανάμωμε, τὴν ἐκτακεῖσαν ψυχὴν μου, τῆς ἁμαρτίας τῆ καύσει· καὶ σκοτισθέντα πάθει, τὸν νοῦν μου φωταγωγήσον, τοῦτον σαφῶς ἰθύνουσα, πρὸς ἄῦλον θεωρίαν, τοῦ σοῦ Υἱοῦ Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.
Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, κατὰ τὸ σύνθητες,
καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, ἐνὸς τῶν ἑπτὰ Διακόνων· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφάνους τοῦ Ὁμολογητοῦ, Ἐπισκόπου Νικαίας, τοῦ Ποιητοῦ καὶ Γραπτοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου τρία.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ο Διακόνους ἑπτὰ κατελεγμένους, ὡς πλήρης σοφίας τε καὶ θείας χάριτος, διακονεῖν μάκαρ Φίλιππε, ταῖς τῶν Ἁγίων, ἅμα Στεφάνῳ χρεῖαις προέχρισαι· ὅθεν ἀναιρούμενον, τοῦτον θεώμενος, ἐπὶ Σαμαρείαν ἔδραμες, προστάξει θεία, Θεοῦ τὸν Λόγον κηρύττων ἐνδοξε, καὶ καταυγάζων τοὺς ὑπάρχοντας, ἐν τῷ σκότει τοπρὶν· οὓς ἐτέλεσας, διὰ Πνεύματος Θεοῦ, τῆς ἡμέρας υἱοὺς πάνσοφε.

Θεοσημείας χειρὶ σου τελουμένας, οἱ δῆμοι θεώμενοι, τυφλῶν ἀνάβλεψιν, καὶ παρειμένων ἀνόρθωσιν, καὶ ἀκαθάρτων, οὐπερ κατώκουν πνευμάτων δίωξιν, ἐξίσξαντο Φίλιππε, καὶ συνηλαύνοντο, πρὸς τὴν σωτήριον κάθαρσιν, ἐξ ἀπιστίας, πιστοὶ ἐξαίφνης ἀποδεικνύμενοι· ἅπερ ὁ θεῖος ὡς ἀκήκοεν, Ἀποστόλων χορὸς ἐπευφραίνετο, ὅτι καὶ Σαμαρείας, ἢ πληθὺς Θεῷ προσήνεκται.

Αρμα τοῦ Λόγου ὑπάρχων θεηγόρε, ἐφ' ἄρματος βλέψας τε προσεποχούμενον, καὶ τὰς ζητήσεις ποιούμενον, τὸν τῆς Κανδακῆς, φθάνεις εὐνοῦχον τὸν ἀξιάγαστον (*)· καὶ

(*) Ἐγράφετο πρότερον « Καὶ τὰς ζητήσεις ποιούμενον, καὶ ἀποροῦντα, φθάνεις Κανδακῆν τὸν ἀξιάγαστον ». Ὁμοίως καὶ εἰς τὸ τέταρτον Τροπ. τῆς δ'. Ὁδῆς, ἀντὶ τοῦ, Αἰθίοψ, ἐγράφετο Κανδακῆς· τὸ κύριον δὴλ. τοῦτο ὄνομα, ἀρσενικῶς σχηματισθὲν ἡμαρτημένως τῶντι, ἀπεδίδοδοτο εἰς τὸν εὐνοῦχον, καὶ οὐχ εἰς τὴν Κανδακῆν, τὴν τῆς Αἰθιοπίας βασίλισσαν, κατὰ τὸν ἱερὸν Ἱστοριογράφον (Πράξ. ἡ. 27.) Τὸ ἐξ ὁποιασδήποτε αἰτίας μικρὸν τοῦτο ἀμάρτημα τοῦ Ἱερῶδου διεσάλπισε καὶ διέσυρε, μετὰ μεγάλης εἰρωνείας καὶ πικροτάτου σαρκασμοῦ, εἰς τῶν ἡμετέρων λογίων, ὡς ὁ πάλαι ἀναιδέστατος καὶ πατραλοῖας Χαμ τοῦ οἰκείου πατρὸς τὴν γύμνωσιν. Ἐτέρος δέ τις τῶν ἐλλογιμωτέρων καὶ σεμνοτέρων ἀνδρῶν, παρατήρησε μὲν καὶ αὐτὸς τὸν παράδοξον τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος μετασχηματισμὸν, φυλάττων ὅμως τὸ πρὸς τοὺς θείους Πατέρας ὀφειλόμενον σέβας, οὕτω λέγει περὶ αὐτοῦ

τούτω τὴν δηλώσιν, καὶ τὴν σαφήνειαν, τῶν ποθουμένων μακάριε, καθυποδείξας, πείθεις τὴν θείαν αἰτῆσαι κάθαρσιν· ἧς μετασχόντα, θεῖον κήρυκα, ὁ παντουργὸς Θεὸς ἀπειργάσατο, πάσης Αἰθιοπίας, καὶ Μαρτύρων ἀκροδίνιον.

Καὶ τοῦ Ὁσίου τρία.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Αὐτοκίνητον ὄργανον, ταῖς πνοαῖς ὑπηχούμενον, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐχρημάτισας· τῇ πυριφθόγγῳ γὰρ γλώττῃ σου, τὰ θεία ἐβρόντησας, καὶ κατέφλεξας ἐχθρῶν, δυσσεβῶν τὰ ζιζάνια, τῶν μὴ χρώμασιν, ὑλικοῖς προσκυνούντων τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ ἡμῶν τὸ εἶδος, καὶ τῆς ἀχράντου Μητρὸς αὐτοῦ.

Ως φωστήρ διαυγέστατος, τῷ πυρσῷ τῶν δογμάτων σε, καταλάμπεις ἅπασαν τὴν ὑφήλιον. Δαυϊτικῶς τὴν κινύραν σου, κινῶν ἐμελώδησας, τῶν Ἁγίων τοῦ Χριστοῦ, ἀξιέπαινα ἄσματα, καὶ ἐξέπεμψας, εἰς τὴν ἡπειρον πᾶσαν· διὰ τοῦτο, ἐδοξάσθης ἐπαξίως, ἱερομύσα Θεόφανες.

Γερέων ἐν τάγμασιν, Ἀσκητῶν ὀμηγύρεσι, καὶ χοροῖς Μαρτύρων σὺ καταλέλεξαι, ὑπὲρ Χριστοῦ μέχρις αἵματος, στερρόως ἀνθισάμενος, παρανόμου δικαστοῦ, διελέγχων ἀπόνοιαν, καὶ προστάγματι, ἀσεβοῦς Βασιλέως τῷ μετώπῳ, ὡς ἐν τίτλῳ διεγράφης, σήμεωθεις θεία χάριτι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Απορῶ καὶ ἐξίσταμαι, τί ποιήσω ὁ ἄθλιος, ὅταν τέλος φθάσῃ, τὸ τῆς ζωῆς μου λοιπὸν· ποῦ μοι ὁ δρόμος ὁ ἀκαιρος; ποῦ τὰ ἀξιώματα; ποῦ ὁ πλοῦτος; ποῦ τρυφή; ποῦ ἡ

« Πατέρες τινὲς, εἴτε διότι τὰ ἀντίτυπα αὐτῶν ἔφερον οὕτως, εἴτε διὰ μνημονικὸν ἀμάρτημα, ἐνόμισαν, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ εὐνοῦχου ἦτο Κανδακῆς » (Αὐγουστ. Καλμ. Λεξ. τῆς ἀγ. Γραφῆς, Ἄρθρ. Κανδακῆ) — Ἐκ δὲ τῶν Πατέρων, οὓς αὐτὸς σημειοῖ, πρῶτος πάντων ἐστὶ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, οὕτω λέγων· « Φίλιππος εἰμι, γενεῶ Κανδακῆς » (Λόγ. μ'. εἰς τὸ Βάπτισμα). Εἶτα, Εὐθύμιος ὁ Ζιγαβηνός, ἐρμηνεύων τὸ, Αἰθιοπία προφθάσει χεῖρα αὐτῆς τῷ Θεῷ (Ψαλμ. ἐξ'. 31), λέγει· « Ἐξέτεινε γὰρ εἰς Χριστὸν τὸν Κανδακῆν, ὃν καὶ χεῖρα αὐτῆς (τῆς Αἰθιοπίας) ὁ λόγος ἐκάλεσε ». Σημειοῖ πρὸς ταῦτα καὶ τρίτον, Ἀθανάσιον (γρ. Ἀναστάσιον) Συναίτην, Βιβλ. ε'. ἴσως τῶν Ἀναγωγικῶν Θεωριῶν, ἀλλ' οὐχ εὐρέθη τὸ βιβλίον τῆτο — Σὺ δὲ σημείωσον, ὅτι καὶ εἰς τὸ Ἐξαποστειλῆριον τὸ, ὁ Κανδακῆς Εὐνοῦχος, γραφόμενον πρότερον, ὁ Κανδακῆς Αἰθίοψ, ἐλαβάνετο ἀρσενικῶς· ἤδη δὲ, μεταβληθέντος καὶ ἐνταῦθα τοῦ Αἰθίοψ εἰς τὸ Εὐνοῦχος, νοεῖται δηληκῶς· ἡγοῦν, ὁ τῆς Κανδακῆς Εὐνοῦχος.

δόξα ἢ πρόσκαιρος; τοῦ τῆς φύσεως, τὸ καινότατον ἄνθος; Ἀλλὰ δεῦρο, πρὸ τοῦ τέλους ὧ ψυχῆ μου, τῇ Θεοτόκῳ προσπέσωμεν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἔβλεψεν, Ἀμνάς ἢ κυήσασα ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· γιὲ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ σταυροῦ, ἀνητητήης μακρόδυμε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας σε Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀποστόλου,

Ἦχος γ'. Ἀπόστολε Ἄγιε.

Καὶ τοῦ Ὁσίου,

Ἦχος πλ. δ'. Ὁρθοδοξίας ὁδηγέ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ δύο παρόντες.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς· Τὸ τοῦ Φιλίππου Δεῖον αἰνέσω κλέος.

Ποίημα Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπειρῷ.

Ταῖς φανοτάταις ἀκτίσι ταῖς τοῦ Χριστοῦ, ἀσφαθεῖς Θεότητος, κατὰ μέθεξιν σοφῆ, φῶς ὠράθης δεύτερον πιστοῦς, ἱερῶς φωταγωγῶν, ἐνδοξε Φίλιππε.

Ο ὑπερούσιος Λόγος οὐσιωθεῖς, ὅλον τὸ ἡμέτερον, ἱερόν σε Μαθητὴν, ἱερῶς προβάλλεται σοφῆ, ἀνιέρου σκιοτασμοῦ, ἔθνη λυτρούμενον.

Τῇ τῶν χειρῶν ἐπιθέσει τῶν ἱερῶν, Μαθητῶν ἐκλελεξαι, σὺν Στεφάνῳ καὶ λοιποῖς, ἱερὸς Διάκονος ὡς ὢν, πλήρης Πνεύματος Θεοῦ, πάνσοφε Φίλιππε.

Θεοτοκίον.

Ο ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα δημιουργῶν, ὡς αἰτίαν ἔσχε σε, τῆς σαρκώσεως αὐτοῦ, Θεομητορ ἄχραντε· διὸ, κατὰ χρέος οἱ πιστοὶ, σὲ μακαρίζομεν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος καὶ Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Τὸν τῆς ἐμῆς διανοίας ταῖς σαῖς λιταῖς, ζόφον ἐξαφάνισον, Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ,

ὅπως μέλψω ἐνδοξε τὴν σὴν, φωτοφόρον ἑορτήν, Πάτερ Θεόφανες.

Ταῖς Δεῖκαῖς λαμπηδόσι τὴν σὴν ψυχὴν, αὐγάσθεις Θεόφανες, τῶν παθῶν τὰς ἠδονὰς, ἐγκρατείας ἐφλεξας πυρὶ, μελωδῶν εἰλικρινῶς· Ἄσωμεν ἄσμα Χριστῶ.

Ο ἰά περ ἄνθραξ ἐν κόσμῳ ἐκ τῆς Σιών, ἀνατείλαις δέδειξαι, καὶ κατέφλεξας πυρὶ, ἐξαφθεῖς ἐν Πνεύματι Θεοῦ, τῶν αἰρέσεων σοφῆ, τὴν ὕλην ἅπασαν. Θεοτοκίον.

Φαινοτάταις ἀκτίσι τοῦ σοῦ Υἱοῦ, Θεοτόκε φώτισον, τὴν ζοφώδη μου ψυχὴν· καὶ παθῶν τὸν τάραχον τῇ σῇ, μεσιτεία πρὸς Θεόν, κόπασον Δέσποινα.

ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς σύ.

Υἱοὺς ἐτέλεσας φωτὸς, τοὺς ἐν σκίῳτι ἀγνοίας, ἐνυπάρχοντας Μάκαρ, ἐν σημείοις φοβεροῖς, ὡς οὐρανὸς ὑψηλός, τὴν τοῦ Λόγου, δόξαν διηγούμενος.

Φυλῆς Ἰούδα τὸν Χριστὸν, ἀνατείλαντα Μάκαρ, ἱερῶς καταγγέλλων, τῷ τῆς χάριτος φωτὶ, ὑπέδειξας ὃν Μωσῆς, καὶ Προφήται, πάλαι προκατήγγειλαν.

Ιὸν ψυχόλεθρον φυγεῖν, καὶ σωτήριον χάριν, ὑποδέξασθαι πείθεις, μελιρρύτοις λαλιαῖς, τοὺς ἀπωσθέντας μακραν, ἀγνωσία, Φίλιππε Δεόπνευστε. Θεοτοκίον.

Λυχνία ὠφθης μυστικῆ, τὸ λαμπάδιον Κόρη, περιφέρουσα ὄντως, τὸ φωτίσαν τοὺς νυκτι, τῆς ἀγνωσίας τὸ πρὶν, συσχεθέντας, ἄκρα ἀγαθότητι.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Δογματῶν Δείας ἀστραπάς, ἐξαστραπτῶν παμμάκαρ, ἐφυγάδευσας πᾶσαν, τῆς αἰρέσεως ἀγλύν, τῷ ζωοδότῃ Χριστῶ, ἀναμέλπων· Ἄγιος εἶ Κύριε.

Υπάρχων ἐμπλεως σοφῆ, Θεοῦ Πνεύματος, ὠφθης, διατρέφων πλουσίως, εὐσεβείας γλυκασμῶ, τῷ λόγῳ τῷ ζωτικῷ, τὰς καρδίας, τῶν προσανεχόντων σοι.

Εἰς ὄρος Δείων ἀρετῶν, ἀνελθὼν Ἱεράρχα, καὶ εἰς γνόφον εἰσδύσας, συνανεκράθης Θεῷ, καὶ διανοίας πλαξίν, ἐνομίσω, νόμον τὸν τῆς χάριτος. Θεοτοκίον.

Ιδοὺ ἢ κλίμαξ Ἰακωβ, ἢν ἐώρακε πάλαι, ἱδρυμένην, ἐν ἣ περ, ἐπεσήρικτο Θεός, ἢ φωτοφόρος ἀγνή, Θεοτόκος, ὠφθη παρθενεύουσα.

Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθῆ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου.

Κοντάκιον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Μιμητὴς γενόμενος, τοῦ Διδασκάλου, δι' αὐτὸν Ἀπόστολε, ταῖς τῶν Ἁγίων τῶν αὐτοῦ, χρεῖαις πιστῶς διηκόνησας· ὅθεν σε πάντες, πιστοὶ μακαρίζομεν.

Τοὺς σωτηρίους τοῦ Χριστοῦ καὶ ζωποιοὺς λόγους, καὶ τὰ θαυμαστά ἔργα, ἀκούων τε καὶ βλέπων, φῶς ἐφωτίσθης δι' αὐτῶν τῆς ἀληθείας· καὶ χαίρων αὐτῷ πεπιστευκῶς μακάριε, προθύμως καὶ τοῖς ἄλλοις ἐκήρυξας, βοῶν· « Ἡ σωτηρία τῶν βροτῶν ἐπεφάνη· ὁ Ἥλιος ἀνέτειλε τῆς δικαιοσύνης ». Διὸ πρὸς τὴν ἐπίγνωσιν αὐτοῦ σοφῆ καὶ θείαν πίστιν, πλείστοις ἐγένεθ' ἄλγος καὶ πυρρὸς, καὶ φέγγος τῶν ἐν σκότει· ὅθεν σε πάντες πιστοὶ μακαρίζομεν.

Κάθισμα τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ελατῆρ τῶν δαιμόνων ἀναδειχθεὶς, καὶ φωστήρ τῶν ἐν σκότει ἀποφανεὶς, ἔδειξας τὸν Ἥλιον, ἐκ Παρθένου ἐκλάμψαντα· καὶ ναοὺς εἰδῶλων, συντρίψας ἀνήγειρας, ἐκκλησίας μάκαρ, εἰς δόξαν Θεοῦ ἡμῶν· ὅθεν σε τιμῶμεν, καὶ τὴν θείαν σου μνήμην, πιστῶς ἐορτάζομεν, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Ὁ Ἀπόστολε Φίλιππε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, Τοῦ Ὁσίου.

Τῷ τῆς χάριτος λόγω ταῖς ἀκοαῖς, τῶν πιστῶν ἐνηδύνων ταῖς διδασκαῖς, ταῖς σαῖς παναοίδιμε, ἐτροπώσω τὸν τύραννον· καὶ κἀλῶς τὸν δρόμον, τελέσας τῆς πίστεως, ἐπιτέλει δόξης, Μαρτύρων ἠξίωσαι· ὅθεν κατὰ χρέος, τὴν ἀγίαν σε μνήμην, τιμῶμεν αἰοίδιμε, τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες, θεοφόρε θεόφανες. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῇ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφράστως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα, καὶ ἐν ἀγκαλαῖς ἔσχες, τὸν πάντα συνέχοντα, τὸν τροφοδότην πάντων, καὶ Πλάστην τῆς κτίσεως· ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, ῥυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου. Δέσποινα Παρθένε Ἄγνη, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι· καὶ γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις πανύμνητε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Παρθένος καὶ Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ, ἐπὶ ξύλου ὄρωσα τὸν Ποιητὴν, ἔστενε δακρύβουσα, καὶ πικρῶς κατετρύχετο, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, σπαράττουσα τύπτουσα, καὶ πρὸς αὐτὸν βοῶσα, πικρῶς καὶ κραυγάζουσα· Οἱ μοι! ὦ Υἱέ μου, πῶς ἐνέγκω σὸν πάθος, τοὺς ἥλους τὴν λόγχευσιν, καὶ τὸν ἄδικον θάνατον; ἀλλὰ σπεῦσον ἐγερθῆναι, τοῦ ἰδεῖν σε Υἱέ καὶ Θεέ, καὶ τοῦ θρήνου παύσασθαι καὶ πόνου, καὶ τοὺς ὑμνοῦντάς σου τὰ πάθη, πταισμάτων λύσιν κομίσασθαι.

Ὁδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις. Ἰδὼν τελοῦντά σε, ὁ Σίμων θαύματα, καὶ σημεῖα μεγάλα ὑποκριθεὶς, Φίλιππε βαπτίζεται· μὴ τὴν κακίαν δὲ φυγῶν, ἀπωλεία παραδίδοται.

Ὁλλὰς δυνάμεις σε, τελοῦντα βλέποντες, οἱ τὴν πόλιν οἰκοῦντες κήρυξ Χριστοῦ, Σαμαρείας Φίλιππε, τῆς ἐπίγνωσεως τὸ φῶς, γεγηθότες ὑποδέχονται.

Πορεύου ἔφη σοι, Κυρίου Ἄγγελος, τὰς παρείας εὐθύνων τοῦ ἱεροῦ, Φίλιππε Αἰθίοπος, τοῦ ἐπίγνωσαι τὴν ὁδόν, τῆς τοῦ Λόγου σωματώσεως.

Ὁ ἱερώτατος, Αἰθίοψ βλέψας σε, συνετίζοντα τοῦτον, σοῦ τῇ χειρὶ, Φίλιππε βαπτίζεται, καὶ πλήρης Πνεύματος ὄφθεις, κήρυξ θεῖος ἐχρημάτισεν.

Υἱοὺς ἐτέλεσε, Θεοῦ πανάμωμε, τῆς υἱοῦς τῶν ἀνθρώπων ὁ σὸς Υἱός, ἐξ ἀγνῶν αἱμάτων σου, σωματωθεὶς καὶ γεννηθεὶς· δια τοῦτό σε δοξάζομεν.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ἀσκήσει πάνσοφε, Πάτερ θεόφανες, σεαυτὸν ἐκκαθάρας ὅλος φωτός, ἔμπλεως γεγένησαι, ὅλος Θεοῦ χωρητικός, ὅλος Πνεύματος συμμετοχος.

Αμιῶ τηκόμενος, δειναῖς βαλλόμενος, ἐξο-
ρίαις παμμάκαρ ἀθλητικῶς, πάσχων ἐ-
καρτέρησας, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ
ἀγαλλόμενος.

Αῖσράφας ἐνδοξε, τοῖς κατορθώμασι, τεθηγ-
μένη ἐδείχθης οἷα Θεοῦ, μάχαιρα συγ-
κόπτουσα, αἰρετικῶν τὰς μηχανάς, Θείῳ Πνεύ-
ματι ῥωννύμενος.

Αυχνία πάμφωτος, ἡ Δεῖα τράπεζα, τοῦ
Θεοῦ τὸ χωρίον ἡ κιβωτός, ῥάβδος ἡ
βλαστήσασα, ἄνθος ἐν κόσμῳ τὸν Χριστὸν,
σύ ἐδείχθης Μητροπάρθενε.

Ῥδὴ εἰ. Τῷ Δεῖῳ φέγγει σου Ἄγαθέ.

Θυμὸν ἀνόμων μὴ πτοηθεῖς, μέσον ὡς ἀρ-
νίον ἀληθῶς, Φίλιππε λύκων πεπόρευ-
σαι, τούτους μεταπλάττων πρὸς τὴν εὐσέβειαν,
τῆς χάριτος τῷ λόγῳ μακαριώτατε.

Επί σφαγὴν ἤχθη ὡς ἀμνός, ὁ Ἐμμανηὴλ,
καθὼς φησὶν, ὁ Ἡσαΐας ὁ ἔνθεος· ὅπερ
ἐννοῆσαι μὴ σθένων Φίλιππε, ὁ ἱερός Εὐνοῦχος
πρὸς σοῦ διδάσκειται.

Γερολόγον σε Μαθητὴν, ἕνα Διακόνων τῶν
ἑπτὰ, ἐκλελεγμένον ἐπέγνωμεν, καὶ τῆς
Ἐκκλησίας Δεῖον Δεμελίον, καὶ πάντων τῶν
ἐν σκότει, φωστῆρα Φίλιππε.

Θεοτοκίον.

Οἱ Θεοτόκον σε ἀληθῶς, καθομολογοῦντες
πειρασμῶν, καὶ δυσχερῶν ἐξαυρούμεθα,
σοῦ ταῖς πρὸς τὸν πάντων Θεὸν καὶ Κύριον,
Παρθένε μεσιτείας Θεοχαρίτωτε.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ταῖς φωτοβόλοις σε ἀστραπαῖς, Πάτερ Ἱε-
ρώτατε ἀχλὺν, τὴν ζοφεράν ἐξηφάνισας,
τῶν αἰρετιζόντων Θεογνωσίας φωτὶ, αὐγάζων
διδασκαῖς σου κόσμου τὰ πέρατα.

Τῶν δυσσεβῶν οἱ προασπισταί, σὲ τὸν ἀ-
ξιάγαστον ὄντα, δειναῖς αἰκίαις ἐτίτρω-
σκον· ὃν Ἀγγέλων τάξεις περιεπτύσσοντο,
Χριστοῦ ὡς Ἱεράρχην καὶ Δεῖον Μάρτυρα.

Υπῆρξας Πάτερ φωτοειδής, τῶν πεπλανη-
μένων ὁδηγός, ἀδικουμένων κυβέρνησις,
τῶν σαλευομένων Πάτερ Θεόφανες, ἐδραίωμα
καὶ τεῖχος ἀκαταμάχητον.

Θεοτοκίον.

Ηκαλλονὴ ἡ τῆ Ἰακώβ, ἦν Θεὸς ἠγάπησε
σαφῶς, ἦν κατοικεῖν ἠρετίσατο, πιστῶν
δὲ τὸ κλέος καὶ καταφύγιον, Παρθένε Θεοτόκε
σύ ἀναδέδειξαι.

Ῥδὴ εἰ. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ναμάτων τοῦ Πνεύματος, πληρωθεῖς ὡς
ποταμός, Δεῖας Ἐδέμ πεπόρευσαι, προσ-
επικλύζων κύματι γαληνῷ, τῆς γῆς τὰ πλη-
ρώματα, καὶ ἀρδεύων καρδίας ἀξιάγαστε.

Ανοίξας τὸ στόμα σου, ἐπληρώθης Μαθητᾶ,
πνευματικῆς συνέσεως, καὶ διανοίξας
φάρυγγος πονηροῦ, τὴν πτύξιν ἀνέσπασας,
ἀναρίθμητα πλήθη καὶ διέσωσας.

Γσχὺς καταβέβληται, ἀοραῖτε δυσμενοῦς, καὶ
παντελῶς ἠφάνισαι, σοῦ ἐν ἰσχυῖ Πνεύμα-
τος τὸν Χριστὸν, κηρύττοντος Φίλιππε, σταυ-
ρωθέντα, καὶ ἔθνη προσκαλούμενον.

Θεοτοκίον.

Νομίμων σε φύσεως, δίχα τέτοκε Χριστέ,
τὸν Πλαστοουργὸν τῆς φύσεως, καὶ ὑπὲρ
φύσιν ἔμεινεν ἀληθῶς, παρθένος ἀμίαντος, ἡ
Ἄγια σου Μήτηρ Ὑπεράγαθε.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Υπάρχων ὡς ἥλιος, θεαυγεῖς μαρμαρυγᾶς,
παμμάκαρ ἐξαπέστειλας, ἀνυμνῶν τῶν
Μαρτύρων τοὺς αἰκισμοὺς, στρεβλώσεις καὶ
μάστιγας, καὶ τοὺς ξένους ἀγῶνας Ἱεράρχα
Χριστοῦ.

Τὴν πάναγνον Δέσποιναν, εὐφημῶν εἰλικρι-
νῶς, τῆ γλώσση σου Θεόφανες, ἐκελάδη-
σας λόγους φωτοειδεῖς, πιστῶν τὰ συζηήματα,
καὶ σοφῶν τὰς καρδίας ἰλαρύνοντας.

Γραφεῖς σου τὴν πάνσεπτον, καὶ σεβάσιμον
σοφῆ, ὅψιν τυράννων γραμμασιν, ἐξαλεί-
φεις τὰ τούτων Θεοστυγῆ, καὶ ἄθεα δόγματα,
καταγγέλλων, τιμᾶσθαι τὴν Εἰκόνα Χριστοῦ.

Θεοτοκίον.

Ο πάντα βουλήματι, συστησάμενος Θεός,
καὶ περιέχων Πάναγνε, περιγραφῆ τοῦ
σώματος ἐν ταῖς σαῖς, ἀγκαίαις βαστάζεται, ὁ
τῆ Δεῖα οὐσίᾳ ἀπερίγραπτος.

Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην κα-
» θορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ
» εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοι Ἄ-
» γάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ανεφάνης Ὁσίε, τῆ Ἐκκλησίᾳ, ὡσπερ ἀλ-
λος ἥλιος, ταύτην φωτίζων ἀστραπαῖς,
τῶν ὄντων δογματῶν Θεόφανες, ὡς θυπέολος,
Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἀποστόλου Φιλίππου, ἐνός τῶν Ἑπτά Διακόνων.

Στίχοι.

Ὦν περ διηκόνησας ἐν γῆ πραγμάτων,
Ἐν οὐρανοῖς, Φίλιππε, μισθὸν λαμβάνεις.

Λειτουργὸς λάβε μισθὸν ἐν ἐνδεκάτῃ γε Φίλιππος.

Οὗτος ἐκ Καισαρείας τῆς κατὰ Παλαιστίνην ὀρμώμενος, καὶ γάμψ προσομιλήσας, τέσσαρας θυγατέρας προφητευούσας ἐκέκτητο. Τούτου ὁ Εὐαγγελιστὴς καὶ θεῖος Λουκάς ἐν ταῖς Πράξεσιν ἀπεμνημόνευσεν. Ὑπὸ δὲ τῶν Ἀποστόλων ἐν ταῖς χρείαις τῶν Ἁγίων Διάκονος καταστάς, ἅμα Στεφάνῳ καὶ τοῖς λοιποῖς, οὗτος τὴν Σαμαρείαν ἐμαθήτευσε, καὶ Σίμωνα τὸν μάγον ὑποκριθέντα ἐβάπτισεν. Ὑπὸ Ἀγγέλου δὲ ἄρπαγείς, τὸν Αἰθίοπα καταλαβὼν εὐνοῦχον, κατηχήσας ἐβάπτισεν. Εἶτα εἰς Ἄζωτον ὑπὸ Ἀγγέλου ἀπενεχθεὶς, ταύτην τῷ λόγῳ κατεφώτισε· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Τραλλην κατέλαβεν· ἐν ἣ ἑαυμάτα ἐργασάμενος, καὶ Ἐκκλησίαν δειμαίμενος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Θεοφάνους, ἀδελφοῦ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Γραπτοῦ.

Στίχ. Ὁ Γραπτὸς ἐν γῆ τὴν θείαν Θεοφάνης,
Καὶ κλῆσιν ἐσὶν ἐκθανῶν Γραπτὸς πόλῳ.

Οὔτοι, γονέων ὑπάρχοντες εὐσεβῶν, τὴν Παλαιστίνην οἰκοῦντων, καὶ τὴν φιλοξενίαν ἐπιμελουμένων, τῇ τῶν γονέων σπουδῇ, πᾶσαν φιλοσοφίαν ἐξεπαιδεύθησαν, τὴν τε ἱεράν καὶ τῶν Ἑλλήνων, καὶ τὸν μοναστὴν ὑπῆλθον βίον· εἰθ' οὕτω χειροτονοῦνται Πρεσβύτεροι. Θεοφίλου δὲ τῆ δυσσεβοῦς κατὰ τῶν Ἀγίων Εἰκόνων λυτήσαντος, καὶ κωλύοντος ταύτας προσκυνεῖν, ἀποστέλλονται οὗτοι οἱ πάνσοφοι παρὰ τοῦ τῆνικαῦτα Πατριαρχοῦντος τῆς Ἁγίας Πόλεως, πρὸς τὸν μισόχριστον Βασιλέα, μετὰ Λιβέλλου· οὗ κατὰ πρόσωπον σταίντες, καὶ θεομάχον αὐτὸν ἀπελέγξαντες, ἐγκλείονται ἀμφοτέρω ἐν τῇ εἰρικτῇ ἐπὶ πολλὸν χρόνον· εἶτα τὸν μακάριον Θεόδωρον ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου ὁ ἀνόσιος ἐφ' ἑαυτὸν καλέσας,

καὶ τύψας σφοδρῶς, καὶ ταῖς ὄψεσιν αὐτοῦ ἐγκολάψας στίχους ἰάμβους, πάλιν τῇ φρουρᾷ παραπέμπει.

Θεοφάνην δὲ τὸν Ἅγιον, τὰ αὐτὰ τῷ ἀδελφῷ πεπονθότα, εἰς Θεσσαλονίκην ὑπερορίζει· ὃς μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ δυσσεβοῦς Θεοφίλου, ἀνακληθεὶς ὑπὸ Μιχαὴλ καὶ Θεοδώρας τῶν εὐσεβῶν Βασιλέων, προβάλλεται Μητροπολίτης τῆς κατὰ Νίκαιαν Ἐκκλησίας, παρὰ Μεθοδίου Πατριάρχου, τοῦ τὴν χριστιανομάχον αἵρεσιν καταλύσαντος. Καὶ οὕτω Θεοφίλως τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὸ ποίμνιον κυβερνήσας, τῆς παρουσίας ζωῆς ὑπεξίσταται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ζηναΐδος καὶ Φιλονίλλας τῶν αὐταδέλων.

Στίχ. Εἰρηνικῶς ὑπνωσαν εἰρήνης φίλοι,

Ἡ Φιλονίλλα Ζηναΐς τε αἱ δύο.

Αὗται ὑπῆρχον ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας, συγγενεῖς Παύλῳ τοῦ Ἀποστόλου· καὶ καταλιπούσαι τὴν θρεψαμένην, καὶ τὴν ὑπαρξιν αὐτῶν ἀπαρνησάμεναι, τὴν ἰατρικὴν ἐν τῷ δοκεῖν μετερχόμεναι τέχνην, τῇ ἀληθείᾳ ἀποστολικὸν ἔργον ἐπλήρουν. Ἦρχοντο οὖν ἐν Δημητριάδι τῇ πόλει, καὶ ἐν τινι σπηλαίῳ εἰσελθούσαι, τὸν βίον διῆγον. Ἐκεῖσε δὲ, ἡ μὲν Ζηναΐς, πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν θεραπεύουσα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν· ἡ δὲ Φιλονίλλα, μακροτάταις νηστείαις καὶ ἀγρυπνίαις ἑαυτὴν ἐκδοῦσα, θαυμασία πλεῖστα ἀπετέλει· καὶ τῇ τῆς φύσεως ἀκολουθίᾳ δουλεύουσα, τῆς προσκαιροῦ ζωῆς ἀπανεστή.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, Νεκταρίου, Ἀρσακίου, καὶ Σισινίου.

Στίχ. Ὁ Νεκτᾶριος οὐ τὸ τοῦ μύθου Λόγε,

Ἄληθινὸν δέ, σῆς τρυφῆς νέκταρ πίνει.

Τὸν Χριστὸν ἐν γῆ Ἀρσάκιος δοξάσας,
Πρὸς αὐτὸν ἐλθὼν, ἀντεδοξάσθη πλέον.

Ἄσινές ἦσαν πνεῦμα τὸ Σισινίου,

Οὐ σνιασθέν μηχαναῖς τῶν δαιμόνων.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν.

Ε'πεβίβασεν ὡς ἵππον σε ταραύσσοντα, ἐθῶν θαλάσσης Φίλιππε, ὁ Ὑπέρθεος, κεφαλὰς συνθλῶντα τῶν ἐχθρῶν, καὶ μέλλον-

τα τούτω ἐμμελῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σαφηνίζων τὸ πρὸ πάντων ἀποκείμενον, αἰῶνων σὺ μυστήριον, μυστολέκτης τε, χρηματίσας Φίλιππε σοφῆ, ἐμύησας ἔθνη καὶ λαοὺς, καὶ μυστηρίων ἐναγῶν ἐναπεκάθηρας.

Ωφθης ἐνδοξος ἀστὴρ μέγιστε Φίλιππε, καὶ Τράλλης ἐγκαλλώπισμα· ἐν ἧ τὸ σῶμα τὸ σεπτὸν σου κείμενον τελεῖ, θουμάτων παρὰδοξα σοφῆ, εἰς φωτισμὸν τῶν εὐσεβῶς μακαριζόντων σε.

Κυοφόρον σε Παρθένον ὀνομάζομεν, Μαρία Θεονύμφευτε, οἱ σωζόμενοι διὰ σοῦ ἡμέρας καὶ νυκτός, ἐχθρῶν ἐπηρείας βλαβεράς, καὶ πειρασμῶν παντοδαπῶν, καὶ ψυχικῶν μολυσμῶν.

Τοῦ Ὁσίου. Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Ορθοτομήσας τὸν λόγον, μαστίγων πείραν ὑπέμεινας, ἐξορίας πιράς καὶ κακώσεις, κραυγάζων θεόφανες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οἰποταμοί σου τῶν λόγων, τῶν μελιρρύτων θεόφανες, τῶν ἀνθρώπων ψυχὰς, εὐφροσύνης ἐνθέου ἐπλήρωσαν, ὑμνολογούντων ἄσμασι, τὸν Θεὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸν δρόμον σου Ἱεράρχα, τετελεκῶς μεταβέβηκας, ἐν ὑψίστοις Χριστῶ, σὺν Ἁγγελοῖς κραυγάζων θεόφανες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εν σοὶ τὸ μέγα ἐπράχθη, Παρθενομήτορ μυστήριον· ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἐν γαστρὶ σου σινηώσας ἐπέφανεν· ὡ γειγηθότες ψάλλομεν· Ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἠδὴ ἡ· Ἐκ φλογός τοῖς Ὁσίοις.

Λόγω θείῳ παμμαίκαρ καθὰ περ ἄλατι, κερημένος τῆς πλάνης ἐναπεκάθηρας, σῆψιν χαλεπὴν, καὶ καρδίας ὑγίωσας, σέβειν καὶ δοξάζειν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εστερέωντο βάσεις χωλῶν τῷ λόγῳ σου, καὶ βοῶντα μεγάλη φωνῇ ἐξήρχετο, πνεύματα σοφῆ, τῶν ἐχόντων ἀκαίθηρτα, φέρειν τὴν δοθεῖσαν, μὴ σθένοντά σοι χάριν.

Οἱ Σαμάρειαν πάλαι οἰκοῦντες Φίλιππε, τὸ τῆς χάριτος φέγγος ὑπὸ σοῦ δέχονται, βλέποντες πολλὰ, ἐκτελοῦντά σε θαύματα, Πνεύματος δυναμίει, πηγῆς τῶν χαρισμάτων.

Θεοτοκίον.

Σαλευθεῖσαν κακίᾳ τοῦ πολεμήτορος, τὴν ψυχὴν μου Παρθένε ἀγνή στερέωσον, ἢ τὸν θείκῃ ἐπιβλέψει σαλεύοντα, πάντα δεξάμενη, καὶ μὴ σαλευομένη.

Τοῦ Ὁσίου. Νόμων πατρῶν.

Νόμων πατρῶν παμμακάριστε, τῆς ἀληθείας φέρων τὸν ἐνομώτατον, βασιλεύοντος κατέπτυσας προσταγῆς ἀλογίστου, τοῦ ἀναιροῦντος Πάτερ τοῦ Κυρίου τὴν μορφήν, εὐσεβῶς κατασπάζεσθαι· ἦν λαβὼν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐπέφανεν ἐκ Κόρης Παρθένου· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ονοῦς ὁ θεῖος ἡ τοῦ Πνεύματος, τοῦ Παναγίου λύρα ἡ παναρμόνιος, αἰδῶν ἡ καλλικέλαδος, τῶν πιστῶν ἡ ἀκρότης, Ὁρθοδοξίας στῦλος καὶ ἐδραῖωμα σοφῆ, Ἐκκλησίας τὸ στήριγμα, Μοναζόντων τὸ κλέος θεόφανες, Πατέρων ἡ δόξα, μέλπων ἀνεδείχθης, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ημυροθήκη ἡ τοῦ Πνεύματος, τοῦ Παναγίου Πάτερ σὺ ἀναδέδειξαι· προφορᾷ τῶν μυριπνόων σε καὶ σοφῶν διδαγμάτων, ἐξαφανίζεις πλάνης δυσωδέστατον φθοράν· καὶ μυρίζεις τοῖς λόγοις σου τὴν σεπτὴν Ἐκκλησίαν, κραυγάζων ἀσιγήτως ἐν ὕμνοις· Σε ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοῦ τὸ ὄρος τὸ πῶτατον, ὃ ὁ προπάτωρ πάλαι Δαυὶδ προέγραψε, μελωδῶν προφητικώτατα, σὺ εδείχθης Παρθένε· ἐξ οὗ ἐτμήθη, λίθος ὁ ἀκρόγωνος Χριστὸς, καὶ συνέτριψεν ἅπασαν, τὴν ἰσχὺν τῶν εἰδῶλων· αὐτὸν ἀκαταπαύστως ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἠδὴ ἡ· Ὁ Εἰρμός.

» **Ν**όμων πατρῶν οἱ μακαριστοί, ἐν Βαβυλῶνι Νεοὶ προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν, προσταγῆς ἀλογίστου·
» καὶ συνημμένοι, ὧ οὐκ ἐχωνεύθησαν πυρὶ,
» τοῦ κρατοῦντος ἐπάξιον, ἀνέμελπον τὸν ὕμνον· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἠδὴ ἡ· Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Ιδὼν τὰ πάλαι σοὶ ἐλπίζόμενα, καὶ τοῦ Θεοῦ λαβὼν τὴν βασιλείαν ἀσάλευτον, περὶ ἧς τοὺς ἀνθρώπους ἐδίδαξας, Φίλιππε θε-

γόμε, τέρπου και χόρευε, θείου ἀπολαύων, φωτισμοῦ και παρακλήσεως.

Ως φῶς ὡς ἄστρον ὡς μέγας ἥλιος, φωτιστικαῖς ἀκτίσιν οἰκουμένην ἐπέδραμες, διαγγέλλων τὸ ἔνθεον κήρυγμα: Τράλλην δὲ τῆς Ἀσίας, πόλιν ἐπέφθασας, ἧς ἐπιτροπεύσας, ἐν αὐτῇ μάκαρ κεκοίμησαι.

Σταυρὸν και θάνατον και τὴν ἔγερσιν, τοῦ λυτρωτοῦ τοῖς πέλας και τοῖς πόρρω κατήγγειλας, οὐρανὸς χρηματίσας κατάστερος, θείαις φῶτοχυσαίαις, ἀγλαϊζόμενος, Φίλιππε Ἀπόστολε, Χριστοῦ ἀξιοθαύμαστε:

Η γῆ τὸ σῶμά σου τὸ πολυάθλον, μαρμαρυγαῖς ἐκπέμπον ἰαμάτων ἐκάλυψεν: οὐρανὸς δὲ τὸ ἅγιον πνεῦμά σε, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, φέρει γηθόμενον: μεθ' ὧν ἡμῶν μέμνησο, σοφὲ τῶν εὐφημούντων σε.

Φωνὴν προσάγει σοι χαριστήριον, πᾶσα πνοὴ βοῶσα χαρμοσύνως και λέγουσα: Χαῖρε θρόνε Ὑψίστη πυρίμορφε: χαῖρε Θεοῦ χωρίον, εὐρυχωρότατον: χαῖρε Ἀποστόλων, εὐπρεπὲς Ἀγγὴ στεφάνωμα.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Υπερμαχοῦντα ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὁ βροτοκτόνος βλέπειν οὐκ ἰσχύων σε, πειρασμούς σοι ἐπεκτείνει: ὅμως ἀκλινής μεμένηκας, ἀνδρειοφρόνως πρὸς βασιλεῖς σκαιούς ἀνθιστάμενος, πείθων τούτους προσκυνεῖν τὴν εἰκόνα Χριστοῦ Θεόφανες.

Τῶν σῶν ἀγῶνων εἴληψας ἀξίως, τὰ γέρα, και στεφηφόρος, νῦν ἐν οὐρανοῖς μετ' Ἀγγελῶν συνευφραίνῃ: ἔνθα Προφητῶν τὸ σύσημα, και Ἀποστόλων, και τῶν Μαρτύρων ὄντως στρατεύμα μάκαρ: ἔνθα ἑορταζόντων ἡχος, Πάτερ Θεόφανες.

Μὴ ἐπιλάθῃ ἐν ταῖς πρὸς Θεόν σου πρεσβείαις, τῶν ἐκτελούντων, σοῦ τὴν πανσεβάσμιον ἡμέραν Ἱεράρχα, πάσης ἀπειλῆς λυτρέμενος, ἀπαγωγῆς τε δεινῆς τῶν ἐναντίων, και θλίψεων πολλῶν, σῶζων και περιέπων ἐκ βλάβης, Πάτερ Θεόφανες.

Θεοτοκίον.

Υπερμαχοῦσα Ἄνακτι πιστῶς, ἐν πολέμοις κατά βαρβάρων, δίδου νικητήρια Παρθένη Θεοτόκε: σιέπουσα παντοίας βλάβης ἐχθρῶν εὐλογημένη, δεδοξασμένη Μῆτερ ἀπεί-

ρανδρε Κόρη: ἵνα τὸν σὸν Υἱὸν ἀνυμνοῦντες, σὲ μεγαλύνωμεν.

Απορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀξίαν ἱλιγγιᾶ δὲ νῆς και ὑπερκόσμιος, ὑμνεῖν σε Θεοτόκε: ὅμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα τὴν πίστιν δέχεσθαι: και γὰρ τὸν πόθον οἶδας, τὸν ἔνθεον ἡμῶν: σὺ γὰρ Χριστιανῶν εἶ προστατίς, σὲ μεγαλύνωμεν.

Ἑξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Τυτενεῖς ποιούμενος, ὁ Κανδάκης Εὐνοῦχος, τὰς τρίβους ἐπὶ ἄρματος, Ἡσαίου τὴν βίβλον, ἀναγινώσκων ἠπόρει: ὃν ὁ Φίλιππος φθάσας, ὑπὸ τῷ θείῳ Πνεύματος, τῶν ἀπόρων τὴν λύσιν, μυσαγωγεῖ και βαπτίσας κήρυκα ἀποστέλλει, τῆς Ἰησοῦ Θεότητος, πάση Λιθιοπία.

Ἔτερον τοῦ Ὁσίου, και Θεοτοκίον ὁμοῦ.

Τῷ τοῦ Χριστοῦ νῦν βήματι, παρεστῶς Ἱεράρχα, μετὰ τῆς Θεομήτορος, και πανάγνου Παρθένου, ἐκδυσωπῶν μὴ ἐλλίπης, νίκην κατά βαρβάρων, τῷ σαυροφόρῳ Ἄνακτι: και εἰρήνην τῷ κόσμῳ, και ψυχικὴν, σωτηρίαν πάνσοφε τοῖς τελοῦσι, τὴν μνήμην σου Θεόφανες, δοῦναι τὸν Εὐεργέτην.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Και τὰ ἄλλα, κατά τὴν τάξιν αὐτῶν, και Ἀπόλυσις.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Κατὰ τὴν ἐνδεκάτην τοῦ παρόντος Μηνός, εἴ τυχόν ἐν Κυριακῇ, ἢ τῇ πρώτῃ μετ' αὐτὴν ἐρχομένη, ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία τῶν Ἁγίων 350 Πατέρων, τῶν εἰς τὴν Οἰκουμένην Ζ'. Σύνοδον ἐν Νικαίᾳ συνελθόντων τοδεύτερον κατά τῶν Εἰκονομάχων, ἐν ἔτει 787, ἐπὶ τῆς βασιλείας Εἰρήνης, και τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προοιμακόν, στιχολογοῦμεν τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι. και ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ. και Ἀνατολικόν α. και τῶν Ἁγίων Πατέρων Στιχηρὰ προσόμοια ε'.

Ἦχος πλ. β'. Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Τὰς ἑπτὰ Συνόδους (*) τὰς τῶν Πατέρων, κατά διαφόρους καιροὺς συστάσας, εἰς

(*) Ἐν τισὶ γράφεται: Τὰς ἑπτάς Συνόδους τὰς...

ἕνα συνήθροισεν ἐνὶ Κανόνι τῷδε, μάλα καλῶς ὁ Πατριάρχης, ὁ Γερμανὸς ὁ νέος (*), γράφων ὁμοῦ τε καὶ κρατύνων, τὰ δόγματα τὰ τούτων ὅς καὶ πρέσβεας αὐτοὺς ἀγρύπνους, τῆς σωτηρίας τῷ Κυρίῳ προβάλλεται, καὶ τοῦ ποιμνίου συμποίμενας.

Τὸ τοῦ Νόμου γράμμα παισὶν Ἑβραίων, ἔθετο τιμίαν τὴν ἐβδομάδα, σκιαῶ προσανέχσιν, καὶ λατρεύσιν ταύτη ἢν περ Πατέρες συνδραμόντες, ἐν ἐπτάδι Συνόδων, νεύσει Θεῷ τοῦ ἐν ἑξάδι, ἡμερῶν σύμπαν τῷδε, ἀπαρτίσαντος, καὶ τὴν ἐβδόμην εὐλογήσαντος, σεμνοτέραν εἰργάσασθε, ὅρον ἐκθέμενοι Πίστεως.

Τὴν Τριάδα πᾶσιν ἐκ τῶν πραγμάτων, τῆς κοσμογενείας οὖσαν αἰτίαν, τρανῶς παρεδῶκατε, τρισὸλβιοι Πατέρες· τρεῖς γὰρ καὶ τέσσαρας Συνόδους, μυστικωτάτῳ λόγῳ θέντες, καὶ ἐνδικοὶ φανέντες, τοῦ ὀρθοδόξου λόγου, τὰ στοιχεῖα τὰ τέσσαρα ὄντα, καὶ τὴν Τριάδα ἐνεφηνάτε, κτίσασαν ταῦτα, καὶ κόσμον ποιήσασαν.

Ἦρκεσε καὶ μία ζωὴν ἐμπνεῦσαι, τῷ κειμένῳ γόνῳ τῆς ὑπουργούσης, Προφήτου ἀνάκαμψις Ἐλισσαιέ τοῦ πάνυ ὁμῶς ἀνεκαμψεν ἐπτάκις, καὶ συνέκνυψε τούτῳ, οἷα προόπτῃ προαγγέλλων τὰς ὑμῶν συνελεύσεις· οἷς τὴν νέκρωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐψυχώσατε, θανατώσαντες Ἄρειον, καὶ τοὺς ἐκείνῳ συγκάμνοντας.

(*) Ὁ Πατριάρχης οὗτος, ὁ κατὰ μὲν τὸν Ἱστορικὸν καὶ Χρονολογικὸν κατάλογον τῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Πατριαρχῶν Γερμανὸς β', ταπτόμενος, Νέος δὲ ἐπονομασθεὶς, ὡς πρὸς τὸν παλαιὸν ἐκείνον Ἅγιον Γερμανὸν τὸν Α', τὸν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ὀγδόου αἰῶνος πατριαρχεύσαντα, καὶ κατὰ τὴν 12 Μαΐου ἐορταζόμενον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὅς τις καὶ περὶ τῶν ἐξ Οἰκουμενικῶν Συνόδων συνέγραψεν. Οὗτος, λέγω, ὁ Νέος Γερμανός, Μοναχὸς ὢν ἐκ Ναυπλίας τῆς Πελοποννήσου, ἀνὴρ ἐπ' ἀρετῇ καὶ λόγοις ἐπισημότατος, προεδιάσθη εἰς τὸν Πατριαρχικὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως θρόνον τῷ 1226 ἔτει, ὅτε ἡ μὲν Κωνσταντινούπολις αὐτῇ ἐκυριεύετο πρὸ 22 ἡδὴ ἐτῶν ὑπὸ τῶν Λατίνων, ὁ δὲ αὐτοκρατορικὸς αὐτῆς θρόνος ἦτο μεταστειμένος εἰς Νίκαιαν. Ποιήσας δὲ τὴν Ἐκκλησίαν εὐκλεῶς καὶ θεοφιλῶς ἔτη 13 καὶ μῆνας 6, ἐξεδίημσε πρὸς Κύριον — ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ τούτου, πρὸς τὰς ἄλλοις αὐτοῦ ἱεραῖς συγγραμμάσιν, ἐμελουργήθη καὶ Κανὼν γλαφυρώτατος, περὶ τῶν Ἁγίων ἐπτά Οἰκουμενικῶν Συνόδων διαλαμβάνων, ὅς τις σώζεται μὲν εἰς τὰ χειρόγραφα, ψαλλόμενος ἐν τοῖς Μοναστηρίοις τοῦ Ἁγίου Ὄρους, κατὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Πατέρων μετὰ τὴν 13 τοῦ Ἰουλίου μηνός· ἐξεδόθη δὲ καὶ εἰς τὸν Συναξαριστὴν τοῦ Νικοδήμου, ἐν τῷ τέλει τοῦ αὐτοῦ μηνός — Σημειωτέον δὲ, ὅτι τὸ Χειρόγραφον, ἀντὶ τῶν παρόντων Προσπομιῶν, ἔχει τὰ καὶ εἰς τὴν Κυριακὴν τῶν Πατέρων, μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Σωτῆρος, ψαλλόμενα.

Τὸν διηρημένον Χριστοῦ χιτῶνα, καὶ διεῖρημένον κυσὶν ὑλάικταις, σοφῶς συνεῖράψατε, σεβάσμιοι Πατέρες, βλέπειν τὴν γύμνωσιν τὴν τούτου, μηδαμῶς ἐνεγκόντες, ὡς περ ὁ Σῆμ τε καὶ Ἰαίφεθ, τὴν πατρώαν τὸ παλαι, καταισχύναντες τὸν πατραλοῖαν, καὶ τοὺς ἐκείνῳ συμφρονήσαντας Ἄρειον, τὸν τῆς μανίας ἐπώνυμον.

Τοὺς Μακεδονίους καὶ Νεστορίους, καὶ τοὺς Εὐτυχεῖας καὶ Διοσκόρους, Ἀπολλιναρίους τε Σαβελλιοσεβήρους, λύκους βαρεῖς ἀποδειχθέντας, ἐν δέρμασι προβάτων, πόρρω τῆς Ποίμνης τοῦ Σωτῆρος, ὡς ἀληθεῖς Ποιμένες, ἀπηλάσατε γυμνοὺς κωδίων, τοὺς τρισαθλίους καταστήσαντες ἄριστα· ὅθεν ὑμᾶς μακαρίζομεν.

Τὰς μουσικὰς σήμερον τοῦ Πνεύματος σάλπιγγας, τοὺς θεοφόρους Πατέρας ἀνευφημήσωμεν· τῆς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας, μέλος ἐναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα μίαν ἀπαραλλάκτον, οὐσίαν τε καὶ θεότητα· τοὺς καθαιρέτας Ἀρείου, καὶ Ὀρθοδόξων προμάχους· τοὺς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίῳ, ἐλεπήθηαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ α' τοῦ Ἦγου.
Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.
Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ακούσας Ἄβραμ, ὅτι ἠχημαλώτεται Λὼτ ^{Κεφ. 14. 14.} ὁ ἀδελφιδοῦς αὐτοῦ, ἠρίθμησε τοὺς ἰδίους οἰκογενεῖς αὐτοῦ, τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ κατεδίωξεν ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δάν. Καὶ ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτοὺς τὴν νύκτα, αὐτὸς καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ· καὶ ἐπάταξεν αὐτούς, καὶ ἐδίωξεν αὐτοὺς ἕως Χοβαίλ, ἡ ἔστιν ἐν ἀριστερᾷ Δαμασκοῦ. Καὶ ἀπέστρεψε πᾶσαν τὴν ἵππον Σοδόμων· καὶ Λὼτ τὸν ἀδελφιδοῦν αὐτοῦ ἀπέστρεψε, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτῆ, καὶ τὰς γυναῖκας καὶ τὸν λαόν. Ἐξῆλθε δὲ Βασιλεὺς Σοδόμων εἰς συνάντησιν αὐτῷ, μετὰ τὸ ὑποσφραῖσαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς κοπῆς τοῦ Χολοδογόμορ καὶ τῶν Βασιλέων τῶν μετ' αὐτοῦ, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Σαβῆ (τοῦτο ἦν πεδίον Βασιλέων) καὶ Μελχισεδέκ Βασιλεὺς Σαλήμ ἐξήνεγκεν ἄρτον καὶ οἶνον· ἦν δὲ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου. Καὶ εὐλόγησε τὸν Ἄβραμ, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένος Ἄβραμ τῷ Θεῷ

τῷ Ὑψίστῳ, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Καὶ εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ Ὑψιστος, ὃς παρέδωκε τοὺς ἐχθρούς σου ὑποχειρίους σοι.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Α'. 8. **Ε**ἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· Ἴδετε, παρέδωκα ἐνώπιον ὑμῶν τὴν γῆν· εἰσελθόντες κληρονομήσατε τὴν γῆν, ἣν ὠμοσε Κύριος τοῖς πατράσιν ἡμῶν, τῷ Ἀβραάμ, καὶ τῷ Ἰσαὰκ, καὶ τῷ Ἰακώβ, δοῦναι αὐτοῖς αὐτὴν, καὶ τῷ σπέρματι αὐτῶν μετ' αὐτῆς. Καὶ εἶπον πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Οὐ δύνησομαι μόνος φέρειν ὑμᾶς. Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐπλήθυνεν ὑμᾶς· καὶ ἰδοὺ ἐστε σήμερον ὡς τὰ ἄσρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει· Κύριος ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν προσθείη ὑμῖν, ὡς ἐστὲ χιλιοπλασίως, καὶ εὐλογῆσαι ὑμᾶς, καθότι ἐλάλησεν ὑμῖν. Καὶ ἔλαβον ἐξ ὑμῶν ἄνδρας σοφοὺς, καὶ ἐπιστήμονας, καὶ συνετούς, καὶ κατέστησα αὐτοὺς ἡγεῖσθαι ἐφ' ὑμῶν· χιλιάρχους, καὶ ἑκατοντάρχους, καὶ πεντηκοντάρχους, καὶ δεκάρχους, καὶ γραμματοεισαγωγεῖς τοῖς κριταῖς ὑμῶν. Καὶ ἐνετείλαμην τοῖς κριταῖς ὑμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Διακούετε ἀνά μέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ κρινετε δικαίως ἀνά μέσον ἀνδρῶν, καὶ ἀνά μέσον ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ ἀνά μέσον προσηλύτου αὐτοῦ. Οὐκ ἐπιγνώσῃ πρόσωπον ἐν κρίσει· κατὰ τὸν μικρὸν, καὶ κατὰ τὸν μέγαν κρινεῖς. Οὐ μὴ ὑποσείλῃ πρόσωπον ἀνθρώπου· ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἐστίν.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ι'. 14. **Ε**ἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· Ἴδου Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ὁ οὐρανὸς, καὶ ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ, ἡ γῆ, καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτῇ. Πλὴν τῆς Πατέρας ὑμῶν προεἶλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτούς· καὶ ἐξελέξατο τὸ σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτοὺς ὑμᾶς, παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ περιτεμεῖσθε τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν, καὶ τὸν τράχηλον ὑμῶν ἐσκληρυνεῖτε ἔτι. Ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν, οὗτος Θεὸς τῶν Θεῶν, καὶ Κύριος τῶν κυρίων· ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ ἰσχυρὸς καὶ φοβερὸς, ὃς τις οὐ θαυμαζεῖ πρόσωπον, οὐδ' οὐ μὴ λάθῃ δῶρον· ποιῶν κρίσιν προσηλύτῳ, καὶ ὀρφανῷ, καὶ χήρᾳ· καὶ ἀγαπᾷ τὸν προσηλύτον, δοῦναι αὐτῷ ἄρτον καὶ ἱμάτιον. Κύριον τὸν Θεόν σου φοβηθήσῃ, καὶ

αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις, καὶ πρὸς αὐτὸν κολληθήσῃ, καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὀμῆ· Αὐτὸς καύχημά σου, καὶ οὗτος Θεὸς σου· ὃς τις ἐποίησέ σοι τὰ μεγάλα καὶ τὰ ἐνδοξα ταῦτα, ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου.

Εἰς τὴν Λετὴν, τὰ συνήθη σου ὁ

Αποστολικῶν παραδόσεων, ἀκριβεῖς φυλάκες γεγόνατε Ἅγιοι Πατέρες· τῆς γὰρ Ἁγίας Τριάδος τὸ ὁμοούσιον, ὀρθοδόξως δογματίσαντες, Ἀρείου τὸ βλάσφημον συνοδικῶς κατεβάλετε. Μεθ' ὧν καὶ Μακεδόσιον, Πνευματομάχον ἀπελέγξαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Εὐτυχεῖα καὶ Διόσκορον, Σαβέλλιον τε καὶ Σεθῆρον τὸν Ἀκέφαλον. Ὡν τῆς πλάνης αἰτήσασθε, ῥυσθέντας ἡμᾶς, ἀκηλίδωτον ἡμῶν τὸν βίον, ἐν τῇ πίστει διατηρεῖν δεόμεθα.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Θεοτόκε ἡ προστασία πάντων τῶν δεομένων, εἰς σὲ θαρρόμεν, εἰς σὲ καυχώμεθα, ἐν σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστίν. Πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι, ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Εἰς τὴν Δόξα, Ἦχος δ'.

Τὴν ἐτήσιον μνήμην σήμερον, τῶν Θεοφόρων Πατέρων, τῶν ἐκ πάσης τῆς Οἰκουμένης συναθροισθέντων, ἐν τῇ λαμπρᾷ πόλει Νικαέων, τῶν Ὀρθοδόξων τὰ συστήματα, εὐσεβῶντες πιστῶς ἐορτάσωμεν. Οὗτοι γὰρ τοῦ δεινῆ Ἀρείου τὸ ἄθεον δόγμα, εὐσεβοφρόνως καθεῖλον, καὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, συνοδικῶς τοῦτον ἐξωστράκισαν· καὶ τρανώς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὁμοούσιον καὶ συναῖδιον, πρὸ τῶν αἰώνων ὄντα, τοῖς πᾶσιν ἐδίδαξεν ὁμολογεῖν, ἐν τῷ τῆς Πίστεως Συμβόλῳ, ἀκριβῶς καὶ εὐσεβῶς τοῦτο ἐκθήμενοι. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς τοῖς θείοις αὐτῶν δόγμασιν ἐπόμενοι, βεβαίως πιστεύοντες λατρεύομεν, σὺν Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐν μιᾷ Θεότητι, Τριάδα ὁμοούσιον.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Νεῦσον παρακλήσεσι, σῶν οἰκετῶν Πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττωσα· σὲ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἀγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν κερτήμεθα. Μὴ αἰσχυνοῦμεν Δέσποινα, σὲ προσκαλούμενοι· σπεῦσον εἰς ἰκεσίαν, τῶν σοὶ πιστῶς βωόντων.

Χαίρε Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον. Ἦχος δ' ἁγιοπνευματικός. Δόξα. Τῶν Πατέρων, Ἦχος πλ. δ' ἁγιοπνευματικός.

Περδεδοξασμένοι εἰ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστῆρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν πάντας ἡμᾶς ὀδηγήσας, πολυεύσπλαγχε δόξα σοι. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ὁ δὲ ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου. Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀμώμου, λέγομεν τὸν Πολυέλεον. Καθίσματα Ἀναστάσιμα, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως, κατὰ τὴν συνήθειαν.

Εἶτα οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων εἰς 5'.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ἦμῶ μακάρων Συδρομὴν τὴν ἐβδόμην. Πόημα Θεοφάνους.

Ὁδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλαίτην.

Υμολογήσαι τὴν ἐβδόμην ἄθροισιν, ἐφιεμένῳ μοι νῦν, τὴν τῶν ἑπτὰ δίδου, χαρισμάτων Σύνοδον, τοῦ Παρακλήτου Κύριε, τὴν σοφίσασαν ταύτην, γλωσσοπυρσεύτως, καὶ βλάσφημον, πᾶσαν γλωσσαλγίαν σιγᾶσασαν.

Μεῖζων ἀρχῆθεν ἀριθμῶν ὁ ἐβδομος· δημιουργίας καὶ γὰρ, τῆς τοῦ Θεοῦ πάσης, πρωτοτύπως γέγονεν, ἡ παντελὴς κατάπαυσις, εἰς ἐβδόμην ἡμέραν· καὶ νῦν πασῶν τῶν αἱρέσεων, λῆξις εἰς ἰσάριθμον Σύνοδον.

Νενικηκὼς τὸν θεομάχον Ἄρειον, ἐν τῇ Νικαίᾳ τὸ πρὶν, ποιμαντικῇ ῥάβδῳ, ὀρθόδοξοις ἔθυσε, τὴν Ἐκκλησίαν δόγμασιν, ὁ χορὸς τῶν Πατέρων· καὶ νῦν ἐν ταύτῃ κατήσχυσε, τοὺς εἰκονομάχους ὁ σύμμαχος.

Ὁσὶ οἱ Πατέρες εὐσεβῶς ἐδίδαξαν, ὁμολογοῦμεν πιστῶς, Παρθενικὴν μήτραν, ἀνωδίνως τέξασαν, μετὰ σαρκὸς τὸν ἄσαρκον· προσκυνουμένον τε τοῦτε, στηλογραφοῦντες τὴν μὸρφωσιν, καὶ τιμητικῶς ἀσπαζόμεθα.

Ὁδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς. Ἡ σαλευθῆναι τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀράγα Ἐκκλησίαν, ὑπ' αὐτοῦ μυσταγωγούμενοι

θεοτοκίον.

Ὁσὶ περ ἑπτὰ, σάλπιγγες Ἱεριχοῦντιᾶ, εἰς ἐβδόμην, τείχη κατηδάφισαν, περιδρομῆν οὕτως αἱ ἑπτὰ, Σύνοδοι πᾶν στίφος, κατὰ Θεοῦ ἐπαιρόμενον, κατήγαγον εἰς χάος, Συδρομὴν εἰς ἐβδόμην, τῶν εὐήχων σαλπίνγων τοῦ Πνεύματος.

Μουσείο Τυπᾶλδων Ἰακωβάτων

θεοτοκίον. Ἰεροπνευματικός. Δόξα. Τῶν Πατέρων, Ἦχος πλ. δ' ἁγιοπνευματικός. Ἰεροπνευματικός. Δόξα. Τῶν Πατέρων, Ἦχος πλ. δ' ἁγιοπνευματικός.

Ανακαθαίρει θολεροὺς, καὶ βορβορώδεις χειμάρρους, ἐκ πηγῶν τοῦ σωτηρίου ἀντλήσας, καὶ διψῶντα τὸν λαόν, τὸν τοῦ Χριστοῦ κορέννυσι, τῶν διδασκῶν τοῖς ρείθροις, ὁ τῶν Πατέρων κατάλογος.

Κατὰ τῶν ὄντως μισητῶν, καὶ Χριστιανοκατηγόρων, Συδρομὴ τῶν φιλοχρίστων ἐβδόμη, ἐν τῇ πόλει τῇ λαμπρᾷ, τῶν Νικαέων γέγονεν, ἧς Βασιλεῖς Εἰρήνη, καὶ Κωνσταντῖνος συνήγοροι.

Απὸς ἀπέστω δυσσεβῆς, ὁ τὴν εἰκόνα μὴ σέβων, τὴν σεπτὴν τῆς Θεοτόκου, καὶ ταύτην, μὴ κηρύττων τὸν Χριστὸν, θεανδρικῶς κηύσασαν, καὶ τῷ πυρὶ πεμπέσθῳ, κατακαϊόμενος ἅπαντα.

Καθίσμα, Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Φωστῆρες ὑπέρλαμπροι, τῆς ἀληθείας σαφῶς, τῷ κόσμῳ ἐδείχθητε, μακαριώτατοι, Πατέρες θεόφθογοι· τήξαντες τὰς αἱρέσεις, τῶν βλασφημῶν γλωσσαλγῶν· σθέσαντες τὰς φλογώδεις, τῶν δυσφημῶν συγχύσεις· διὸ ὡς Ἱεράρχαι Χριστοῦ, πρεσβεύσατε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Τὸ αὐτὸ. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ταχὺ ἡμᾶς πρόφθασον, Παρθενομήτορ ἀγνή· ἐχθρῶν ἡμᾶς λύτρωσαι, τῶν βλασφημούντων εἰς σέ, καὶ μὴ προσκυνούντων σε· θραῦσον τὰς γλωσσαλγίας, τῶν αἱρέσεων πάσας· γνώτωσαν ὅτι μόνη, θεομήτωρ ὑπάρχεις, πρεσβείαις σου Ὀρθοδόξων, τὸ σύστημα σώζουσα.

Ὁδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ρῆμα Θεοῦ, ἔχοντες, βέλος καὶ μάχαιραν, πάντα ἄρδην, τούτους κατασφάττουσι, τοὺς δυσμενεῖς, τύπῳ σαυρικῷ, τοὺς μὴ σεβασμένους, ἐπίσης τὰ ἐκτυπώματα, Χριστοῦ τῆς Θεοτόκου, τῶν Ἀγίων τε πάντων, οἱ Πατέρες οἱ θεοειδέστατοι.

Ὁσὶ περ ἑπτὰ, σάλπιγγες Ἱεριχοῦντιᾶ, εἰς ἐβδόμην, τείχη κατηδάφισαν, περιδρομῆν οὕτως αἱ ἑπτὰ, Σύνοδοι πᾶν στίφος, κατὰ Θεοῦ ἐπαιρόμενον, κατήγαγον εἰς χάος, Συδρομὴν εἰς ἐβδόμην, τῶν εὐήχων σαλπίνγων τοῦ Πνεύματος.

Νεανικὴν, ἔνστασιν ἐπιδεικνύμενος, καὶ τῷ
θεῷ, ζήλω πυρπολούμενος, ὁ Πατρικός
δῆμος Ἡλιοῦ, οἷα τῆς αἰσχύνης, τοὺς ἱερεῖς ἐ-
θανάτωσε· διὸ σὺν παρρησίᾳ, τοῦ Χριστοῦ τὴν
εἰκόνα, σχετικῶς προσκυνεῖν ἐδογματίσει.

Θεοτοκίον.

Σύμου ἐλπίς, Πάναγγε σύμου καὶ ὕμνησις,
σύ λιμὴν μου, σύμου καὶ κυβέρνησις, ἢ
τὸν Θεόν, Λόγον τοῦ Πατρὸς, σεσωματωμένον,
ἀσυνδυάστως κηύασα· διό σου ἀδισταίτως,
προσκυνῶ τὴν εἰκόνα, τῆ ἰσχυΐ σου ἐνδυνα-
μούμενος.

Ῥδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Υψηλῆ διανοία, συνδιασκεψάμενοι ἀνεθεμά-
τισαν, τοὺς εἰκονομάχους, ὡς ἀλλόκοτα
τούτους φρονήσαντας, οἱ σεπτοὶ Πατέρες· καὶ
τὴν τιμὴν Χριστοῦ τῷ τύπῳ, ὡς εἰκὸς ἀπονέ-
μειν ἐθέσπισαν.

Νῦν καιρὸς εὐφροσύνης, ἄρτι σωτηρίας ἡ-
μέρα ἐπέφανεν· εὐφρανθῶμεν τοίνυν, καὶ
Χριστῷ εὐφροσύνως βοήσωμεν· τὴν εἰρήνην δι-
δου, τὴν σὴν ἡμῖν λιταῖς Πατέρων, τῆς ἐβδό-
μης Συνόδου Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Διὰ σπλάγχνα ἐλέους, ἀπὸ τῆς Παρθένου
ὁ Υἱὸς γεγέννηται, τοῦ Θεοῦ ἀτρέπτως,
τὸ ἀλλότριον φέρων ὡς ἴδιον· καὶ μορφῇ τῇ
τούτου, περιγραπτὸς ὁράται θελῶν, κατ' οὐ-
σίαν ὁ ὧν ἀπερίγραπτος.

Ῥδὴ ς΄. Ἰλασθητί μοι Σωτήρ.

Εἰανάτωσαν γλυκασμὸν, τὰ ὄρη καὶ ἀγαλ-
λίαισιν· αἰρετικῶν ἢ πληθὺς, ἀπεσκορακί-
σθη γὰρ, πικρὸν ἢ προχέουσα, ἰὸν τῶν εἰκόνων,
τῶν ἀγίων τὴν ἀθέτησιν.

Οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, συμφώνως ἐορταζέ-
τωσαν, τῆς θυγατρὸς τοῦ Θεοῦ, τὴν με-
γαλειότητα· καὶ γὰρ μεγαλύνεται, καταβαλ-
λομένη, τοὺς αὐτὴν κατασμικρύνοντας.

Θεοτοκίον.

Μητρὸς Υἱὸς ὁ Πατὴρ, ἀμήτωρ τοπρὶν ἀ-
πάτωρ δέ, θεοπρεπῶς γεννηθεὶς, καὶ ἀ-
ναγεννήσας με· διὸ τὴν γεννήσασαν, σὺν τῷ
γεννηθέντι, εἰκονίζων κατασπάζομαι.

Κοντάκιον, Ἦχος β΄. Χειρόγραφον εἰκόνα.

Οὐκ ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς ἀρρήτως, ἐκ
γυναικὸς ἐτέχθη διπλοῦς τῇ φύσει· ὃν
εἰδότες, οὐκ ἀρνούμεθα, τῆς μορφῆς τὸ ἐκτύ-
πωμα· αὐτὸ δὲ εὐσεβῶς ἀνιστοροῦντες, σέβο-

μεν πιστῶς· καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἀληθινὴν Πίσιν
κρατῶσα ἢ Ἐκκλησία, ἀσπάζεται τὴν εἰκόνα
τῆς Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως.

Ὁ Οἶκος.

Θέλων ὁ πανοικτίρμων Θεὸς ἡμᾶς διεγεί-
ρειν αἰεὶ πρὸς μνήμην τελείαν τῆς αὐτοῦ
ἐνανθρωπήσεως, τὴν ὑπόθεσιν ταύτην παρέ-
δωκε τοῖς ἀνθρώποις, διὰ τῆς χρωματουργίας
τῶν εἰκόνων, τὴν σεβάσιμον ἀνατυπούσθαι
μορφὴν· ὅπως ταύτην ἐπ' ὄψεσιν ὁρῶντες, πι-
στεύωμεν, ἅπερ λόγῳ ἀκηκόαμεν· γνωρίζον-
τες σαφῶς τὴν πράξιν καὶ τὸ ὄνομα, τὸ σχῆ-
μα καὶ τοὺς ἄθλους τῶν Ἁγίων ἀνδρῶν· καὶ
Χριστὸν τὸν στεφοδότην στεφάνους παρεχό-
μενον, τοῖς Ἁγίοις ἀθληταῖς τε καὶ Μάρτυσι,
δι' ὧν ἄρτι τρανότερον τὴν ἀληθινὴν Πίσιν κρα-
τοῦσα ἢ Ἐκκλησία, ἀσπάζεται τὴν εἰκόνα
τῆς Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῶν Ἁ-
γίων καὶ Μακαρίων Πατέρων, τῶν ἐν Νικαίᾳ
συνελθόντων τὸ δεύτερον, ἐπὶ τῶν εὐσεβῶν καὶ
φιλοχρίστων Βασιλέων, Κωνσταντίνου καὶ Εἰ-
ρήνης, κατὰ τῶν δυσσεβῶς, καὶ ἀμαθῶς, καὶ
ἀπερισκέπτως τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ εἰδω-
λολατρεῖν εἰπόντων, καὶ τὰς σεπτάς καὶ Ἁ-
γίας εἰκόνας καταβαλόντων.

Στίχ. Ὑπέρμαχοι σοί, τοῖς λόγων ὄπλοις, Λόγε,
Ἐχθροὺς τροποῦνται τῶν σεβαστῶν εἰ-
κόνων.

Η Ἁγία αὕτη καὶ Οἰκουμενικὴ ἐβδόμη Σύν-
σδος γέγονεν ἐν Νικαίᾳ τὸ δεύτερον,
ἐπὶ Κωνσταντίνου Βασιλέως, καὶ Εἰρήνης τῆς
μητρὸς αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ Ἀδριανοῦ Πάπα Ῥώ-
μης, Ταρασίου Κωνσταντινῆπόλεως, Πολιτιανῆ
Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας Θεοδωρίτου, καὶ Ἡ-
λίας Ἱεροσολύμων. Ὑπῆρχον δὲ οἱ συνελθόντες
Ἅγιοι Πατέρες, τριακόσιοι ἐξήκοντα πέντε.
Οὗτοι πάντες συνῆλθον κατὰ τῶν εἰκονομά-
χων, καὶ ἀνεθεμάτισαν ἐγγράφως πᾶσαν αἰ-
ρεσιν, καὶ τοὺς τῶν αἰρέσεων ἐξάρχους, εἴ-
τα καὶ τοὺς εἰκονομάχους ἅπαντας· ἐγγρά-
φως ἐκθέμενοι καὶ τυπώσαντες, ὅτι, ὁ τὰς
Ἁγίας εἰκόνας μὴ προσκυνῶν, ἀλλότριός ἐστι
τῆς τῶν Ὀρθοδόξων Πίστεως· ὅτι ἡ τῆς εἰκό-
νος τιμὴ, ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει· καὶ
ὅτι, ὁ προσκυνῶν καὶ τιμῶν τὴν εἰκόνα, προ-
σκυνεῖ ἐν αὐτῇ τοῦ ἐγγραφομένου τὴν ὑπό-

στασιν. Καὶ οὕτω διαταξάμενοι, καὶ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν κρατύναντες, ἕκαστος εἰς τὴν ἑαυτοῦ Ἐπισκοπὴν ἀπῆλθε.

Ταῖς τῶν Ἁγίων Πατέρων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ἡ ττωνται τοῖς δόγμασιν, αἰρεσιάρχαι τῶν θεηγῶρων ἀνδρῶν, τῶν τὸ σέβας τῶν τύπων, τοῖς ἀρχετύποις μεθαρμοζόντων ὀρθῶς, καθά περ ἔφη ὁ Μέγας Βασιλείος. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ν αοὶ καλλωπίζονται, φαιδραῖς εἰκόσι κατακοσμούμενοι νῦν· διὰ τῆτο ὁ κόσμος, ἐν Ἐκκλησίαις τῷ ὑπὲρ πάντας βροτῆς, ὡραίῳ κάλλει, συμψάλλει τοῖς ψάλλουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τ ὁ φῶς ἀνατέταλκε, μακρὰν τὸ σκότος, οἱ δυσσεβεῖς ἐκποδῶν· διὰ τῆτο τὰ πάντα, φωτὸς πλησθέντα, τὸν φωτοδότην Χριστὸν, μετ' εὐθυμίας ὑμνοῦσι καὶ λέγουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἡ πάναγνος Δέσποινα, ἡ μόνη πάντων τῆς σωτηρίας ἐλπίς, ἡ φρικτῶς τετοκυῖα, τὸν Βασιλέα τῶν βασιλέων Χριστὸν, ἐν ταῖς ὠλέναις αὐτὸν βρέφος φέρουσα, συμπροσκυνεῖται γραπτῶς, ὡς οἱ Πατέρες φασίν.

Ῥδὴ η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Ν ομοθετεῖ μὲν ἄριστα, τῶν Πατέρων ὁ σύλλογος, τοῖς θεοσεβέσι, σχετικὴν προσκύνησιν, καὶ τὴν ἀναστήλωσιν, τῆς ἱεραῖς εἰκόνας Χριστοῦ· οἱ φιλευσεβεῖς δέ, τὴν ἐτήσιον μνήμην, ὡς παῖδες ἐκτελοῦμεν, εὐπειθεῖς τὴν ἐκείνων, καὶ πόθῳ τὴν εἰκόνα, Χριστοῦ καταφιλοῦμεν.

Ἐ πταπλασίως ἔκαμπτον, ταπεινοὺς ὑψηλόφρονες, καὶ τῶν φιλαρέτων ταῖς ὁρμαῖς ἀνέκοπτον, δι' ὧν ἐνδιέβαλλον, εἰς τὰς ἐνθέους πράξεις αὐτῶν· ἀλλ' οἱ τῆς ἐβδόμης, συνελθόντες Συνόδου, Πατέρες ἐν Νικαίᾳ, τὴν ὀφρὺν τὴν ἐκείνων, αὐτίκα κατασπῶσιν, ἐπταπλασιωτέρως.

Β ἔλη νηπίων γίνονται, ψαλμικῶς γηραιόφροσι, τῶν νηπιοφρόνων αἱ πληγαὶ καὶ μάστιγες· τῇ θείᾳ δυνάμει δέ, ἐξασθενοῦσι γλώσσαι πολλαί, τῶν ταῖς βλασφημίας, εἰς τὸ ὕψος λαλούντων· καὶ πᾶς τις τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα, Θεὸν ἕνα γινώσκει, πανταίτιον καὶ μόνον.

Θεοτοκίον.

Δ ημιουργεῖται νήπιος, ἐκόντι διὰ ἔλεος, ὁ Δημιουργὸς ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων σου, τηρῶν μετὰ τόκον σε, κεκαθαρμένην ὄλην Ἀγνῆ, καὶ τὴν ῥυπωθεῖσαν, ἐκκαθαίρων εἰκόνα· διὸ περ ἐν εἰκόσι, συμμορφοῦταί σοι φύσει, βροτὸς γεγεννημένος, Θεὸς ὑπάρχων φύσει.

Ῥδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ο μέγας τῇ ἰσχυρῇ καὶ τῇ βουλῇ, ὁ τὸ πᾶν συγκρατῶν ἀκατάληπτε, μόνη Θεέ, κρᾶτιστε παντάρχα Παμβασιλεῦ, τὴν Ἐκκλησίαν κρᾶτυνον, τῇ Ὁρθοδοξίᾳ σε συντηρῶν, Πατέρων πανενδόξων, παραδειγματισάντων, κακοδοξίαν παρακλήσεσι.

Μ εγάλων ἠξιώθητε τῶν τιμῶν, ἐπὶ γῆς οὐρανόφρονες Ἅγιοι· ὅτι Χριστοῦ, τύπον ἐτιμήσατε σχετικῶς· καὶ νῦν σκιαν ἐκθέμενοι, καὶ τὸ περικάλυμμα τῆς σαρκὸς, αὐτὸν αὐτοπροσώπως, εἰς πρόσωπον ὁρᾶτε, καὶ τῶν μειζόνων ἀξιούμενοι.

Ἡ ἵνα παιδευθῶμεν πανστρατιᾶς, βαρβαρῶδους ἰππείας ἠρέθισας, ῥύμην αὐτὸς, θραῦσον καὶ τὸ θράσος τὸ καθ' ἡμῶν· καὶ Βασιλεῖ συμάχησον, τῷ τεθαρρήκῳ σοι Παντουργέ, ταῖς εὐπαρρήσιαστοῖς, πρεσβείαις τῶν Πατέρων, ὧν ἐκτελοῦμεν τὸ μνημόσυνον.

Θεοτοκίον.

Ν οῆσαι τὸ μυστήριον οὐδαμῶς, τῆς φρικτῆς σου λοχείας δεδύνηται, βρότειος νοῦς, ἀλλ' οὐδ' ὑψηλόνοτος ἀγγελικὸς, ὅτι Θεὸν ἐγέννησας, σὺ σεσαρκωμένον ὑπερφυῶς· διὸ σε θεοτόκον, εἰδότες σὺν ἐκείνῳ, καθιστοροῦντες μεγαλύνουμεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν Πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Π ατέρες οὐρανόφρονες, οἱ Συνόδῳ ἐβδόμῃ, συναθροισθέντες δέησιν, ἐκτενῆ τῇ Τριάδι, προσάξατε τοῦ ῥυσθῆναι, ἐκ πάσης αἰρέσεως, καὶ κρίσεως αἰωνίου, Βασιλείας τε τυχεῖν, οὐρανῶν τοὺς τὴν ὑμῶν, σύναξιν θείαν ὑμνοῦντας.

Θεοτοκίον.

Π ρεσβείαις ὑπεράγαθε, Κύριε τῆς Μητρὸς σου, καὶ τῶν ἐν ἑπτὰ Συνόδοις, ἀθροισθέντων Πατέρων, τὴν Ἐκκλησίαν στήριξον, καὶ τὴν Πίστιν κρᾶτυνον· καὶ οὐρανῶν βασιλείας, δεῖξον πάντας κοινωνοὺς, ὅταν ἔλθῃς ἐπὶ γῆς, τοῦ κρῖναι πᾶσαν τὴν κτίσιν.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'· καὶ τῶν Πατέρων προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ο ἅλην συγκροτήσαντες, τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καὶ τῷ Θεῷ Πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι τὸ οὐράνιον, καὶ σεπτὸν Σύμβολον, οἱ σεπτοὶ Πατέρες, θεογράφως διεχάραξαν ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκότι συνάναρχον, τὸν Λόγον ἐκδιδάσκουσιν, καὶ παναληθῶς ὁμοούσιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, ἐπόμενοι προδήλως διδασκαίς, οἱ εὐκλεεῖς καὶ πανόλβιοι, ὄντως καὶ θεόφρονες.

Στίχ. Εὐλόγητός εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ο ἅλην εἰσδεξάμενοι, τὴν νοσητὴν λαμπηδόνα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὑπερφυέστατον χρησμολόγημα, τὸ βραχὺ ῥήματι, καὶ πολὺ συνέσει, θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, οἱ Χριστοκήρυκες, εὐαγγελικῶν προϊστάμενοι, δογμάτων οἱ μακάριοι, καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἀνωθεν λαβόντες, τὴν τούτων ἀποκάλυψιν σαφῶς, καὶ φωτισθέντες ἐξέθεντο, Πίστιν θεοδίδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὅσιους αὐτοῦ.

Ο ἅλην συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐμπειρίαν, καὶ θυμὸν κινήσαντες, νῦν τὸν δικαιοτάτον ἐνδικιώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καὶ λυμῶδεις λύκους, τῇ σφενδόνη τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐσφενδονήσαντες, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καὶ ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας, οἱ θεῖοι Ποιμένες, ὡς δοῦλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, μύσται ἱερώτατοι.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν Ἁγίων Πατέρων ὁ χορὸς, ἐκ τῶν τῆς Οἰκουμένης περάτων συνδραμῶν, Πατὴρ καὶ Υἱὸς καὶ Πνεύματος Ἁγίου, μίαν οὐσίαν ἐδογματίσει καὶ φύσιν· καὶ τὸ μυστήριον τῆς θεολογίας, τρανῶς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ. Οὓς εὐφημοῦντες ἐν πίστει, μακαρίσωμεν λέγοντες· Ὁ θεῖα παρεμβολή, θεηγόρο ὀπλίται, παρατάξεως Κυρίου· ἀστέρες πολύφωτοι, τοῦ νοσητοῦ στερεώματος· τῆς μυστικῆς Σιών, οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι· τὰ μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου· τὰ πάγχρυσά σόματα τοῦ Λόγου· Νικαίας τὸ καύχημα, Οἰκουμένης ἀγλαΐσμα,

ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν,

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ ἤχου, καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῶν Πατέρων Ὁδὴ ε'.

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόστυνον αἰώνιον.

Τῆ ΙΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πρόβου, Τάραχος καὶ Ἀνδρονίκου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Μαρτύρων γ'.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ο ἱ Ἅγιοι Μάρτυρες οἱ τρεῖς, ἐν ἐνὶ φρονήματι, τῇ τρισαγίῳ θεότητι, αἰεὶ λατρεύοντες, ἀπειλὰς τυράννων, καὶ πληγὰς αἰνίσσεων ὑπέμειναν τῇ πίστει ῥωννύμενοι, Πρόβος καὶ Τάραχος, καὶ ὁ σύναθλος Ἀνδρόνικος, καὶ τῆς νίκης, στεφάνους ἐδέξαντο.

Χριστὸν ἐνδυσάμενοι Σταυρὸν, ὡς ὄπλον δὲ φέροντες, ἐν ταῖς χερσὶν ὑμῶν Ἅγιοι στερρῶς καθείλετε, τῶν ἐχθρῶν τὰ θράση· καὶ τῆς νίκης ἐνδοξοὶ, βραβεῖα ἐκ Θεοῦ ἐκομίσασθε, αὐτῷ πρεσβεύοντες, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῷ πόθῳ φλεγόμενοι Χριστοῦ, Ἀθλοφόροι ἐνδοξοὶ, ἀκαταγώνιστοι ὠφθητε· ξίφος οὐκ αἰμίνοιο, οὐ θυμὸς τυράννων, οὐ ποινὰὶ κολάσεων, οὐ θάνατος ὑμᾶς ἐξεφόβησεν· ἀλλ' ἐκτελέσαντες, τὸν ἀγῶνα τῆς ἀθλήσεως, ἐπαξίως, στεφάνους ἐδέξασθε.

Δόξα, Ἦχος δ'. Ἀνατολίου.

Στρατευθέντες τῷ Χριστῷ, τὰ ἐπὶ γῆς τερπνὰ κατελίπετε· καὶ τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων ἄραντες, διὰ βασιάνων πολυπλόκων, αὐτῷ ἠκολουθήσατε· καὶ ἐναντίον βασιλέων καὶ τυράννων πολλῶν, μὴ ἀρνησάμενοι αὐτόν, ὑπ' Ἀγγέλων τὰ βραβεῖα τῆς νίκης ἐδέξασθε, ταῖς κεφαλὰς ὑμῶν στεφθέντες, πεπαρόρησιασμένοι τῇ ψυχῇ, καὶ φαιδρῶς εἰς τὸν νυμφῶνα τὸν μέγαν συνελήλυθατε. Πρόβε, τὸ κλέος τῶν Μαρτύρων, Τάραχε, τῶν δαιμόνων ὀλοθρευτὰ,

καὶ Ἀνδρόνικε, νίκη τῶν πιστῶν, παρρησίαν ἔχοντες, τῷ Σωτῆρι τῶν ὄλων πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημείωσιν.

Δαιμόνων κλονέμενον, ταῖς προσβολαῖς καὶ εἰς βάραθρον, ἀπωλείας ὠθούμενον, οἰκτείρησον Δέσποινα, καὶ στερέωσόν με, ἀρετῶν ἐν πέτρα· καὶ τὰς βουλάς τῶν δυσμενῶν, διασκειδάσασα καταξίωσον, ποιεῖν με τὰ προσάγματα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν· ὅπως τύχω ἀφέσεως, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστὸν ἢ πάναγνος Δέσποινα, καὶ νεκροῦντα τὸν δόλιον, ἠλάλαζε κρᾶζουσα, πικρῶς τῷ ἐκ σπλάγγνων, αὐτῆς προσελθόντι· καὶ τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθαυμάζουσα κατεπλήττετο· Τέκνον μου ποθεινότατον, μὴ ἐπιλαῖθῃ τῆς δούλης σου· μὴ βραδύνης φιλάνθρωπε, τὸ ἐμὸν καταθύμιον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος α'. Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου.

Τὸ τριστέλεχον ἄθροισμα, οἱ ἰσάριθμοι τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὡσπερ ἀστέρες φαεινοί, ἐκ τῆς Ἐώας φανέντες, τὴν κτίσιν συγκαλοῦσι πρὸς ἱεράν πανήγυριν, Πρόβος καὶ Τάραχος σὺν Ἀνδρονίκῳ τῷ σοφῷ· τὰς γὰρ σάρκας αὐτῶν θηρίοις παρέδωκαν· καὶ τῷ αἵματι τὴν γῆν πορφυρώσαντες, στεφηφόροι ἐν οὐρανοῖς, μετ' Ἀγγέλων χορεύουσιν, αἰτμένοιο ὑπὲρ ἡμῶν τὸν φιλάνθρωπον Θεόν, πλημμελημάτων ἄφεσιν δωρηθῆναι, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Μεταβολὴν μοι τοῦ βίου, Παρθένε δώρησαι, ἀπὸ τῶν ἐμπαθῶν μου, μεταφέρουσα τρόπων, πρὸς Θεῖας ἀπαθείας, νεύσιν ὁμῆ, καὶ οἰκείωσιν ἄρρητον, πένθος χαρμόσυνον βρῦειν μου τὴν ψυχὴν, ἀεννάως μοι παρέχουσα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Αναρτηθέντα ὡς εἶδεν, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Ἄμνόν, ἢ ἄμωμος Παρθένος, θρηνωδοῦσα ἐβόα· Γλυκύτατόν μου Τέκνον, τί τὸ καινόν, καὶ παράδοξον θέαμα; πῶς ὁ κατέχων τὰ πάντα ἐν τῇ χειρὶ, ἐπὶ ξύλου προσηλώθης σαρκί;

Ἄπολυτίκιον, Ἦχος πλ. α'.

Τῶν Ἁγίων Μαρτύρων τὰ κατορθώματα.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρῶν, οὐ ἢ Ἀκροστιχίς.

Μελψοιμι τῶν σῶν Μαρτύρων, Σῶτερ, κλέος.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Μαρτυρικαῖς ἠγλαίσμενοι χάρισι, τῷ ξεφοδότῃ Χριστῷ, ἐν οὐρανοῖς πόθῳ, Μάρτυρες παρίστασθε, φωτὶ καταυγαζόμενοι, τρισηλίου λαμπάδος, καὶ πάντας καταφωτίζετε, πίστει τοὺς ὑμᾶς μακαρίζοντας.

Εν διωγμῷ τῆς εὐσεβείας ὤφθητε, πᾶσαν διώκοντες, τὴν δυσσεβῆ πλάνην, Μάρτυρες ἀήττητοι, γενναίοις ἀγωνίσμασιν, ὡς καλοὶ στρατιῶται, ὡς Ἐκκλησίας ἐρείσματα, καὶ τῆς ἀληθείας κραταίωμα.

Λελογισμένη διανοία πάνσοφοι, ἀποικρουσάμενοι, τὴν πονηρὰν ζάλην, καὶ τὴν ἀγριαίνουσαν, τῆς ἀσεβείας θάλασσαν, ταῖς τοῦ Πνεύματος αὔραις, πρὸς τοὺς λιμένας ἐφθάσατε, τοὺς ἐπουρανίους γηθόμενοι.

Ψυχαῖς Μαρτύρων τὰ ὑμῶν συγχαίρουσι, Μάρτυρες πνεύματα, ἐν οὐρανοῖς ὄντως, Πρόβε καὶ Ἀνδρόνικε, καὶ Τάραχε μακάριε· ἀνδρικῶς γὰρ τοὺς πόνους, τῆς μαρτυρίας ἠνύσατε, νίκαις Θεϊκαῖς κλειζόμενοι.

Θεοτοκίον.

Ο τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, Λόγος συνάναρχος, Παρθενικὴν μήτραν, βεληθεῖς κατώκησε, καὶ σὰρξ ἀτρέπτως γέγονε· καὶ παθῶν ἐκουσίως, Μαρτύρων Θεῖα στρατεύματα, πίστει ἐναθλεῖν παρεσκευάσεν.

Ῥδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ισχυρῶς τῷ διώκῃ, ἀντιταχθεῖς Τάραχε, καὶ τὴν συντριβὴν τοῦ προσώπου, φέρων στερρότατα, μύλας συνέθλασας, τῶν νοουμένων λεόντων, ἀριστεύς γενόμενος, σθένει τοῦ Πνεύματος.

Μεγαλόφρονι γνώμῃ, τοὺς αἰνισμοὺς ἤνεγκας, νώτου καὶ γαστροῦ Μάρτυς Πρόβε, διατεινόμενος, καὶ συμφλεγόμενος, τοῖς ὀβελίσκοις τὰ στέρνα, καὶ τὸ θεολόγον σου στόμα τυπτόμενος.

Ιερεῖον καθάπερ, ἀναρτηθεῖς ἔφερες, πόνους ἰδρυμυτάτων μαστίγων, Μάρτυς Ἀνδρόνικε,

πυρὸς κατάφλεξιν, καὶ ἐκριζώσεις ὀδόντων, καὶ τῆς Θεολόγου σου γλώσσης ἀφαίρεσιν.

Τριφεγγεῖς ὡς ἀστέρες, ταῖς νοηταῖς λάμψουσιν, ἀπασαν ἐν δόξῃ τὴν κτίσιν, κατα φωτίζετε, σκότος διώκοντες, τῆς πολυθέου ἀπάτης, ἀθλοφόροι Μάρτυρες Θεοειδέστατοι.

Θεοτοκίον.

Ὁς καλὴν ὡς ὠραίαν, ὡς ἐκλεκτὴν Ἀχραντε, Λόγος ὁ τὸ πᾶν οὐσιώσας, σὲ ἐκλεξάμενος, σοῦ τὴν ἀμόλυντον, καὶ Θεοδόχον γαστέρα, βουληθεὶς κατώκησεν ὁ ὑπερούσιος.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ὁ**ὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργέ Κύριε, καὶ
» τῆς Ἐκκλησίας δομῆτορ, σύ με στε-
» ρέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ
» ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φι-
» λάνθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Τῆς Ἀγίας Τριάδος τὴν κραταιάν, ὀπλισάμενοι πίξιν νεανικῶς, Ἀνδρόνικος Πρόβος τε, καὶ ὁ πίνσοφος Τάραχος, τῆς πολυθέου πλάνης, τὸ κράτος διελυσαν, καὶ λαοὺς πρὸς Δείαν, ἀγάπην συνέδησαν· ὅθεν τὰ τῆς νίκης, νομισάμενοι γέρα, χοροῖς συνευφραίνονται, ἀσωμάτων Δυναμέων· οἷς ἐν πίστει βοήσωμεν· Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόδι, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἡλίου νεφέλη τοῦ νοητοῦ, Δείου φέγγους λυχνία χρυσοφαῆς, ἀσπίλε ἀμόλυντε, παναμώμητε Δέσποινα, τὴν σκοτεινὴν ψυχὴν μου, τυφλώττουςαν πάθεισι, τῆς ἀπαθείας αἰγλή, καταύγασον δέομαι· καὶ μεμολυσμένην, τὴν καρδίαν μου πλῦνον, ῥοαῖς κατανύξεως, μετανοίας τε δάκρυσι, καὶ τῆ ῥύπου με κἄθαρρον, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἀφεσιν, τῷ εὐσεβῶς προσκυνοῦντι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν τῷ ξύλῳ ὄρωσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ τὸν Λυτρωτὴν, ἐθρήνει δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο, καὶ συνοχῇ καρδίας, τὰς κόμας ἐσπάραττε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόα· Υἱέ μου καὶ Κύριε, πῶς σε τῶν Ἑβραίων, ἀνομώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνυσι, τῷ σταυρῷ ἀναμάρτητε; πῶς καὶ δέ-

λων ὑφίστασαι, ὄξος καὶ τὴν τρῆσιν πλευρᾶς, χολήν τε, οἴμοι! καὶ ἤλους μακρόθυμε· ἀλλὰ δόξα σου Σῶτερ, τοῖς Δείοις παθήμασι.

Ὁδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Στέργων Χριστοῦ, φέρειν ζυγὸν ἐπαυχένιον, τὸν ἀυχένα, χαίρεις συντριβόμενος· τὸν δὲ ζαυρὸν ῥάβδον κραταιᾶς, Τάραχε παμμακάαρ, δυνάμεως ἐπαγόμενος, τῶν ῥάβδων τὰς νιφάδας, ὑποφέρεις κραυγάζων· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ὁς δυνατὸς, θείῳ γενόμενος Πνεύματι, τῶν κνημῶν σου, φέρεις τὴν ἐπώδυνον, καρτερικῶς, Πρόβε συντριβὴν· καὶ τὴν τῶν ὀμμάτων, ἀφαίρεσιν φωτίζόμενος, τῇ γνώσει τῆς Τριάδος, τελεώτατον Μάρτυς, καὶ τοῖς ἄνω χοροῖς συναπτόμενος.

Νεανικῶς, Μάρτυς Ἀνδρόνικε ἴστασο, πρὸ βημάτων, ἀνταγωνιζόμενος, τῷ δυσμενεῖ, λίαν καρτερῶς· ὅθεν κατατέμνων, τὰς κνήμας σου εὐτονώτερον, εἰργάζετό σε κάραν, τὴν αὐτοῦ συμπατοῦντα, καὶ πορείαν τὴν ἄνω στελλόμενον.

Θεοτοκίον.

Μόνη Θεόν, φέρεις ἐν μήτρᾳ σαρκούμενον, τὸν τὸ εἶναι, πᾶσι παρεχόμενον· ὃν ἐν σταδίῳ οἱ ἀκλινεῖς, καθομολογοῦντες, ἐνήθησαν Δεῖοι Μάρτυρες· Παρθένε Θεοτόκε, τῶν Ἀγγέλων τὸ θαῦμα, καὶ δαιμόνων τὸ τραῦμα πανύμνητε.

Ὁδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ακλινεῖς ὀδοιπόροι, τρίβου τῆς στενῆς καὶ τραχείας γεγόνατε, πειρασμῶν νιφάδας, ὡς ἀφροὺς θαλαττίους ὠθούμενοι· ἀρράγεις ὡς πύργοι, ὡς ἐπὶ πέτραν τὴν καρδίαν, Ἀθλοφόροι ἐδράσαντες πίστεως.

Ρήτορεύων τὰ Δεῖα, καὶ Θεολογῶν τὰ σωτήρια δόγματα, τῶν χειλέων φέρεις, τὰ σπαράγματα γνώμης σερρότητι, ἀποφράττων στόμα, κατὰ Θεῶ Τάραχε μάκαρ, βλασφημίαν λαλοῦν τοῦ ποιήσαντος.

Τετραχῶς τεταμένος, καὶ ταῖς ἐν μασίγων πληγαῖς συνεχόμενος, τῆς ψυχῆς ἐδήλου, τὸ γενναῖον ὁ Πρόβος ἀνάστημα· στεφνηφόρος ὅθεν, ἀναδειχθεὶς σὺν τοῖς συνάθλοις, Βασιλεῖ τῶν αἰώνων παρίσταται.

Θεοτοκίον.

Υπερτέρα τῶν ἄνω, πέφυκας Δυναμέων, Λόγον κηύσασα, τοῦ Πατρὸς Παρθένε,

τὸν συνάναρχον καὶ συναΐδιον· οὗ ταῖς φρυκτωρίαις, οἱ ἄθληται καταυγασθέντες, ἀθείας τὴν νύκτα παρέδραμον.

Ῥοδὴ ε'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ρομφαία τοῦ δυνατοῦ, γενόμενοι διὰ πίστεως, καρδίας τῶν ἀσεβῶν, ἀνδρείως ἐτρώσατε, ἀνταγωνισάμενοι, κατ' αὐτῶν γενναίως, ἄθλοφόροι μεγαλώνυμοι.

Ως πάλαι τὸν Δανιὴλ, ἐν λάκκῳ θῆρες ἠδέσθησαν· οὕτω καὶ νῦν τοὺς στερρόους, ὀπλίτας τῆς χάριτος, ἐν σταδίῳ ἔπτηξαν, κατευλαθηθέντες, τὰ σεπτὰ τούτων παθήματα.

Νυγεῖσάν σου τὴν πλευράν, ἐξεικονίζων ὁ Τάραχος, εἰσδέχεται ταῖς πλευραῖς, κεντήματα Δέσποτα, καὶ ὄξος ποτίζεται, καὶ πυρὶ τὴν κάραν, ὠμοτάτως καταφλέγεται.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες ἐν γαστρὶ, τὸν προαιώνιον ἄχραντε, καὶ τέτοκας ἐν σαρκὶ, τὸν φύσει ἀπρόσιτον, καὶ γάλα ἐπότισας, τὸν τροφέα πάντων, Θεομητορ ἀπειρόγαμε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τριάδος ἡμῖν, τὴν δόξαν ἐμφανίσαντες, γενναῖοι Χριστοῦ, ὀπλῆται θεῖοι Μάρτυρες, σὺν Ταράχῳ Πρόβος τε, καὶ Ἀνδρόνικος ἠλεγξαν ἅπασαν, τῶν τυράννων ἀθεότητα, τῇ πίστει γενναίως ἐναθλήσαντες.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦ Ἰησοῦ τὰ πάθη γενναίως μιμησάμενοι, ἅμα σὺν Ταράχῳ τῷ σοφῷ, ὁ Πρόβος τε καὶ Ἀνδρόνικος, χαίροντες ἠχθησαν ἐν σταδίῳ, παρανόμων ἐλέγχοντες ἀθείαν. Ὅθεν ἡμεῖς οἱ ἐκ πόθου τιμῶντες τὴν μνήμην αὐτῶν, ἐν ὕμνοις ἀνευφημοῦμεν, καὶ πιστῶς τοὺς ἀγῶνας κηρύττομεν· ἐθαυμάστωσε γὰρ ὁ Κύριος, ὡς φωστῆρας ἐν κόσμῳ, τῇ πίστει γενναίως ἐναθλήσαντας.

Συναξάριον.

Τῇ Β'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πρόβου, Ταράχου, καὶ Ἀνδρονίκου.

Στίχοι.

Ξίφει Τάραχος, Ἀνδρόνικος, καὶ Πρόβος
Ἦραντο νίκην, γῆς προβάντες ταράχου.

Ἐμήθη δωδεκάτη Πρόβος, Ἀνδρόνικος, Τάραχος τε.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐν ὑπατεία Διοκλητιανοῦ, καὶ Φλαβιανοῦ ἡγεμόνος. Καὶ ὁ μὲν Τάραχος προβητικῶς ἦν τὴν ἡλικίαν, Ῥωμαῖος τὸ γένος, Στρατιώτης τὴν τύχην· ὁ δὲ Πρόβος, ἐκ Σίδης τῆς Παμφιλίας· ὁ δὲ Ἀνδρόνικος, πόλεως Ἐφεσίων τῆς Ἰωνίας.

Καὶ ὁ μὲν Τάραχος θλάται λίθοις τὰς σιαγόνους καὶ τὸν αὐχένα· τὰς χεῖρας πυρὶ καταφλέγεται, καὶ ἀναρτᾶται ἐπὶ ξύλου, καὶ καπνῷ πνιγρῷ ὑποβάλλεται· ὄξος ἐπὶ τῶν ῥινῶν δέχεται· καὶ ὀβελίσκοις πεπυρακτωμένοις τοὺς μᾶστους ὑποκαίεται· ξηρῷ τὰ ὠτα ἐκτέμνεται· τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς ἀποσύρεται· θηρίοις ἐκδίδεται, καὶ τελευταῖον μαχαίρα κατακοπεῖς μεληδόν, τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρατίθησιν.

Ὁ δὲ γενναῖος Πρόβος νεύροις ὠμοῖς τύπτεται· σιδήροις πεπυρακτωμένοις τῆς πόδας κατακαίεται· ξύλῳ ἀναρτᾶται· τὸν νῶτον καὶ τὰς πλευράς πυρωθεῖσιν ὀβελίσκοις κατακαίεται, καὶ ἐτέραις σούβλαις τὰς κνήμας διατέμνεται. Καὶ τελευταῖον, μαχαίραις καὶ αὐτὸς κατακοπεῖς, τὸ μακάριον τέλος ἀπηνέγκατο.

Ἀνδρόνικος δὲ ὁ θεῖος ξύλῳ ἀναρτᾶται, καὶ σιδήροις ὀξέσι τὰς κνήμας χαράσσεται, καὶ τὰς πλευράς κατακεντᾶται· ἄλατι τὰς ὠτειλάς ἀνατρίβεται· τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ χεῖλη ἐκτέμνεται· καὶ σχεδὸν ὅλον τὸ σῶμα κατακοπεῖς μαχαίραις καὶ αὐτὸς, τὸ πνεῦμα εἰς χεῖρας Θεοῦ παρατίθησι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας καλλινίκου Μάρτυρος Δομνίνης.

Στίχ. Μέλη Δομνίνα καὶ περ ἐξαρθρουμένη,
Οὐκ ἦν ἀληθῆ πίστιν ἐξαρνουμένη.

Αὕτη ἠγωνίσαστο ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως· καὶ παραστάσα Λυσία τῷ ἡγεμόνι, ἐν τῇ Ἀναζαρέων πόλει, τύπτεται ἐν πρώτοις βουνεύροις ὠμοῖς, καὶ σιδήροις πυρωθεῖσι τοὺς πόδας καταφλέγεται. Εἶθ' οὕτω θλάται ῥάβδοις, καὶ ἐξαρθροῦται τὰς ἀρμο-

νίας· και τῇ εἰρητῇ ἀπορρίφεῖσα, τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρατίθησι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀναστασίας τῆς Παρθένου.

Η Ἁγία αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου καὶ Οὐαλεριανοῦ, ἐκ πόλεως Ρώμης· ἦν δὲ μονάζουσα μετὰ ἐτέρων Παρθένων ἐν Μοναστηρίῳ τινί. Διαβληθεῖσα οὖν τῷ Ἡγεμόνι, καὶ παραστᾶσα ἔμπροσθεν αὐτοῦ μετὰ κλοιοῦ σιδηροῦ, τύπτεται εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ γυμνῆται, καὶ ὑπὸ πυρὸς κατακαίεται, ἐπιρρανομένων ἐπάνω αὐτῆς, πίσσης, καὶ ἐλαίου, καὶ τειάφης. Εἶτα κρεμάται ἐπὶ ξύλου, καὶ τοὺς μαστοὺς τέμνεται, καὶ τοὺς ὀνυχας ἀνασπᾶται. Καὶ μετὰ ταῦτα, τὰς χεῖρας κόπτεται καὶ τοὺς πόδας· εἶτα τοὺς ὀδόντας ἐκρίζουται. Καὶ τελευταῖον τὸ διὰ ξίφους τέλος δέχεται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

ᾠδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ωτίων ἀφαίρεσιν, ὑπέστης χαίρων Τάραχε ἐνδοξε, ὡς εὐήκοος δοῦλος, τῆ κλίναντός σοι οὗς εὐμενέστατον, καὶ τὰς εὐχὰς σε πληρώσαντος, κράζοντος· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τεινόμενοι Μάρτυρες, καὶ ταῖς βασάνοις καταικιζόμενοι, σταθηρᾶ διανοίᾳ, τοῖς παρὰ νόμοις ἀντικατέστητε· καὶ νικηφόροι γενόμενοι ψάλλετε· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ρᾶντίσματι Ἅγιοι, σεπτῶν αἱμάτων πλάνης τοὺς ἄνθρακας, κατασβέσαντες δρόσον, ἡμῖν ἐνθέου βλύζετε χάριτος· καὶ ἰαμάτων προχέετε νόματα, τοῖς εὐφημοῦσιν ὑμῶν, τὴν μνήμην πάντοτε.

Θεοτοκίον.

Κενοῦται ἐν μήτρᾳ σου, πατρῶων κόλπων μὴ ἀφιστάμενος, ὁ πληρέστατος Λόγος, καὶ σὰρξ ὄραται, καὶ βρέφος τίκεται· ὃ μελωδῆμεν Παρθένε γηθόμενοι· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η'. Ἐπταπλασίως κείμενον.

Λελαμπρυσμένοι στίγμασι, καὶ ὠραῖοι ἐν κάλλεσι, τῆς καλλοποιοῦ μακάριοι ἀθλήσεως, Κυρίῳ παράσταθε, σεφανηφόροι πάντοτε, αἴγλης τῆς ἐκείθεν, πεμπομένης πλουσίας,

πληρούμενοι καὶ πόθῳ, μελωδοῦντες ἀπαύσως· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εν ἑαυτῷ μαινόμενος, ὁ παράφορος τύραννος, ὡς νενικημένος ταῖς ὑμῶν ἐνστάσεσι, τομῶς ἀποφαίνεται, θανατωθῆναι ξίφει ὑμᾶς, Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν μελωδοῦντας, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ τῆς Τριάδος πρόμαχοι, οἱ καλλίνικοι Μάρτυρες, οἱ τῆς ἀθείας τὸν κρυμὸν σκεδάσαντες, τῇ θέρμῃ τῆς πίστεως, τὰ τῶν πιστῶν προπύργια, ἄνθη τὰ τερπνὰ, τοῦ νοητοῦ Παραδείσου, λιμένες τῶν ἐν ζάλῃ, οἱ ἀκλόνητοι στῦλοι, Ἀνδρόνικος καὶ Πρόβος, καὶ Τάραχος τιμᾶσθων. Θεοτοκίον.

Σὺν Ἀσωμάτων τάξεσι, σὺν Μαρτύρων στρατεύμασι, σὺν τοῖς Ἀποστόλοις, καὶ Προφήταις ἅπαντες, τὴν πάντων δεσπόζουσαν, τῶν ποιημάτων Δέσποιναν, ὡς τῶν Χερουβὶμ, ἀγιωτέραν καὶ μόνην, Θεοῦ ἀγνὴν Μητέρα, εὐσεβῶς ἀνυμνοῦμεν, Χριστὸν ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπταπλασίως κείμενον, τῶν Χαλδαίων ὁ
» τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξ-
» ἔκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
» τούτῃς ἰδὼν, Τὸν Δημιουργὸν, καὶ Λυτρω-
» τὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυ-
» μνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἐφρίξε πάσα ἀκοή.

Ισχυσαν σώμασι φθαρτοῖς, ἀφθαρσίαν τοῖς ἀγῶσι προσκτήσασθαι, οἱ γενναιότατοι, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις ἐξωμοιώθησαν, τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, λαβόντες ἀσάλευτον, Πρόβος καὶ Τάραχος, καὶ Ἀνδρόνικος Χριστοῦ οἱ θεράποντες.

Ωφθητε ἄνθρακες πυρὶ, τῷ αὐτῷ μυστικῶς ἀναπτόμενοι, καὶ κατεφλέξατε, ὑλῶδη πλάνην Μεγαλομάρτυρες· καὶ ἀνκλάμψαντες ὡς φῶς, τὴν κτίσιν αὐγάζετε, καὶ περισώζετε, ἐκ κινδύνων καὶ παθῶν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σήμερον ἄγει ἑορτὴν, ἐτησίαν καὶ λαμπρὰν καὶ χαρμόσυνον, ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, τὴν θείαν ταύτην ὑμῶν πανηγυριν· καὶ συναγάλλονται ὑμῖν, Προφῆται Ἀπόστολοι, καὶ πάντες Μάρτυρες, Ἀθλοφόροι νικηταὶ μεγάλων μοι.

Η ῥητε πρὸς φωτειδῆ, Παραδείσου Ἀθλοφόροι σκηνώματα, περιβαλλόμενοι λαμπρὰν ἐσθήτα, ἣν ἐξυφάνατε, πολυειδέσιν αἰκισμοῖς· καὶ θρόνῳ παρίστασθε, τοῦ Παντοκράτορος, ὑπὲρ πάντων ἐκτενωῶς ἰκετεύοντες.

Θεοτοκίον.

Φ εἰσαί σου Σῶτερ ὁ τεχθεῖς, καὶ φυλάξας τὴν τεκοῦσάν σε ἀφθορον, μετὰ τὴν κήσιν, ὅταν καθίσης κρῖναι τὰ ἔργα μου, τὰς ἀνομίας παρρωῶν, καὶ τὰς ἀμαρτίας μου, ὡς ἀναμάρτητος, ἐλεήμων ὡς Θεὸς καὶ φιλόανδρως.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε** φριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ
» συγκατάβασιν· ὅπως ὁ Ἰψίζος, ἐκὼν
» κατῆλθε μέχρι καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπό
» γαστρὸς, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἀ
» χραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Π ολυειδεῖς οἱ Μάρτυρες, αἰκισμοὺς ἐνεγκόντες, πολλῶν ἐπάθλων ἔτυχον, καὶ βραβείων τῆς νίκης, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος, Τάραχος ὁ Θεόφρων, καὶ Πρόβος καὶ Ἀνδρόνικος, οἱ στερροὶ Ἀθλοφόροι, ὧν τὴν σεπτὴν, ἐκτελοῦντες μνήμην, τούτους τιμῶμεν, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύοντας, τῆ ῥυσθῆναι πταισμάτων.

Θεοτοκίον.

Α μαρτιῶν πελάγει με, καὶ παθῶν ἐν τῇ ζάλῃ, διηνεκῶς ποντούμενον, πρόφθασον Θεοτόκε, τῇ παναλκιῇ σὺ δυνάμει, καὶ διάσωσον τάχος, καὶ πρὸς λιμένα ἴθυνον, μετανοίας με ὅπως, δοξολογῶ, σὸν Υἱόν, ὃν ἔτεκες ἀπόρρητως, καὶ σὲ τὴν Θεομήτορα, εὐλαβῶς μεγαλύνω.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Σ τρατευθέντες τῷ Χριστῷ, τὰ ἐπὶ γῆς τερπνὰ κατελίπετε· καὶ τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων ἄραντες, διὰ βασάνων πολυπλόκων αὐτῷ ἠκολουθήσατε· καὶ ἐναντίον βασιλέων καὶ τυράννων πολλῶν, μὴ ἀρνησάμενοι αὐτόν, ὑπ' Ἀγγέλων τὰ βραβεῖα τῆς νίκης ἐδέξασθε, τὰς κεφαλὰς ἡμῶν στεφθέντες· πεπαρρησιασμένοι τῇ ψυχῇ, καὶ φαιδρῶς εἰς τὸν νυμφῶνα τὸν μέγαν εἰσεληλύθατε. Πρόβε, τὸ κλέος τῶν Μαρτύρων, Τάραχε, τῶν δαιμόνων ὀλοθρευτῶν, καὶ Ἀνδρόνικε, νίκη τῶν πιστῶν, παρρησίαν

ἔχοντες, τῷ Σωτῆρι τῶν ὅλων πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημείωσιν.

Τὸ χαῦνον καὶ ἔκλυτον, Παρθενομήτορ μετάβαλε, τῆς ψυχῆς μου πανάμωμε, εἰς ῥώσιν καὶ δύναμιν, τῆ φόβῳ καὶ πόθῳ, ποιεῖν τε καὶ πράττειν, τὰ δικαιώματα Χριστοῦ, ὅπως ἐκφύγω, τὸ πῦρ τὸ ἄστεκτον· καὶ κληρὸν τὸν οὐράνιον, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἀπέραντον, διὰ σοῦ ἀπολάβοιμι, εὐφραϊνόμενος πάντοτε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ρ ἠγγυται χειρόγραφον, τὸ ἀπ' αἰῶνος νυγείσης σου, τῆς πλευρᾶς Πολυέλεε, Ἀδάμ τοῦ προπάτορος· καὶ ἡ ἀπωσμένη, φύσις τῶν ἀνθρώπων, ῥανίσιν αἵματος τοῦ σοῦ, καθαγιαζέται ἀνακράζουσα· Δόξα τῇ εὐσπλαγγνίᾳ σου· δόξα τῇ θείᾳ σταυρώσει σου, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Γ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κάρπου καὶ Παπύλου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων γ'.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Κ αρπούς προσενήνοχας Θεῷ, τῇ διδασκαλίᾳ σου, τοὺς σεσωσμένους αἰοῖδιμε· σαυτὸν δὲ κάρπωμα, ἱερὸν προσῆξας, μαρτυρίου αἵματι, παμμάρκα φοινηθεῖς ἱερώτατε· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸν νοῦν ἐπερείσαντες Χριστῷ, ἀκλινεῖς ἐδείχθητε, ταῖς προσβολαῖς τῶν κολάσεων· οἰκειοῖς αἵμασι, πλάνης τῆς προμάχης, ἄρδην κατακλύσαντες, καὶ ἔνδον Παραδείσου σκηνώσαντες, ὧ ἱερώτατοι, ἱερεῖα ὡς ἀμώμητα, ὡς τῆς θείας, ἀμπέλου βλαστήματα.

Π υρὸς δυνατώτερον τὸν νοῦν, ἐξαφθέντες Μάρτυρες, ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Κτίσαντος, Κάρπε καὶ Πάπυλε, νοητοὶ φωστῆρες, τὸ πῦρ ἀπεσθέσατε, εἰδώλων βδελυρῶν θεία χάριτι,

δρόσω τῆς πίστεως, καὶ αἱμάτων ταῖς προσ-
χύσεσι, τὸν χειμάρρουν, τρυφῆς ἐκληρώσασθε.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Ως ἄξιός ἐν θεόπταις, τοὺς οὐρανοὺς σὺ εἶ-
δες Ὅσιε ἀνεωγμένους, καὶ τὸν Κύριον ἐν
θρόνῳ καθήμενον, καὶ Χερουβὶμ καὶ Σεραφὶμ
περικύκλω αὐτοῦ· καὶ παρὰ σοῦ πάλιν ἡμεῖς
φωτισθέντες, τὸ ἱερόν σε ποιμνιον, Κάρπε βοᾶ
σοι· Αἴτησαι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυ-
χαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Τὴν πᾶσάν μου ἐλπίδα εἰς σέ, Παρθένε ἀ-
νατίθημι· μὴ παρίδης, ἀλλὰ σπεῦσον
ἀγαθῆ, ῥυσθῆναί με ἐν τάχει, παθῶν τῶν ἐνο-
χλούντων, καὶ καθ' ἐκάστην πολεμούντων με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Παρίστατο τῷ ξύλῳ ποτέ, καιρῷ τῷ τῆς
σταυρώσεως, ἡ Παρθένος, σὺν παρθένῳ
Μαθητῇ, καὶ κλαίουσα ἐβόα· Οἱ μοι! πῶς πά-
σχεις πάντων, Χριστέ ὑπάρχων ἡ ἀπάθεια;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ,
καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς
Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀ-
κροστιχίς·

Κάρπῳ τὸν αἶνον σὺν Παπύλῳ προσφέρω.

Ποίημα Θεοφάνους (*).

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπείρῳ.

Καταυγασθῆναι τῇ αἴγλῃ τῆς σῆς Χριστέ,
ἀνάρχου θεότητος, τὴν ζοφώδη μου ψυ-
χὴν, καὶ δοθῆναι λόγον μοι αἰτῶ, τοῦ ἀξίως
τοὺς σοφοὺς ὑμῆσαι Μάρτυρας.

Απαρνησάμενοι πᾶσαν τὴν γενηρὰν, Ἀθλη-
ταὶ ἀπόλαυσιν, ἐπτερώσατε ὑμῶν, τὸν
νοῦν πρὸς ἑράνιον ὁδόν, δι' ἀσκήσεως τὸ πρὶν,
καὶ νῦν δι' αἵματος.

Ραδίως ἤχητε πάντα πρὸς πειρασμὸν, ὑ-
ποστῆναι πάνσοφοι, δυναστεία. Ζεῖκη,

(*) Σημειωτέον, ὅτι ἡ ἐν τῷ Χειρογράφῳ Ἀκολουθία τῶν
Ἀγίων τούτων ἐστὶν ἕτερα, τὰ μὲν Προσόμοια πρὸς τὸ, Ὡς
γενναῖον ἐν Μάρτυσιν· ὁ δὲ Κανὼν πρὸς τὸ, Σοῦ ἡ
τροπαιοῦχος δεξιὰ· ποίημα μὲν τοῦ Ἰωσήφ, φέρων δὲ
Ἀκροστιχίδα ταύτην· Κάρπον τε καὶ Πάπυλον ἄσμα-
σι στέφω. Οὔτε ὁμως Κοντάκιον ὑπάρχει ἐκεῖ, οὔτ' Ἐξα-
ποστειλάριον, εἰμὴ μόνον ἐν τῷ Ἑσπερινῷ τὸ αὐτὸ Δόξα-
στικόν.

δι' ἧς καὶ τὴν ἅπασαν ἰσχὺν, τῶν ἐχθρῶν
καταβαλόντες κλέος ἤρασθε.

Θεοτοκίον.

Παλαιωθέντα τὸ πρὶν με τῇ συμβουλῇ, τοῦ
δολίου ὄφεως, ὀλωλότα ὁ θεός, καθορᾶν
μὴ φέρων με ἐν σοί, κατοικήσας τῇ σεμνῇ
ἐκαινοποίησεν.

Ῥδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς σὺ.

Ως τὸ τοῦ Κτίστικ ἀληθῶς, κατ' εἰκόνα τη-
ροῦντες, οὐκ ἐκάμψατε γόνυ, ἀντιθέοις
τῶν ἐθνῶν, σεβάσμασιν· ἀλλ' εὐχῇ, ἀηττήτω,
ταῦτα κατεστρέψατε.

Τῇ δυσσεβεῖ τοῦ δικασοῦ, οἱ γενναῖοι προσ-
τάξει, αἰσθητῶς γυμνωθέντες, ἐνεδύσαν-
το Χριστόν· δι' ὃν καὶ ὡσπερ κριοὶ, πεδηθέν-
τες, ἤγοντο ἀλύσεσιν.

Ορῶν τὸ ἄτρεπτον ὑμῶν, πρὸς αὐτὸν τῆς
ἐλπίδος, ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐν νυκτὶ
ἀγγελικαῖς, ἐπιστασίαις θαρρῆεν, ἐν βασιάνοις,
ἐνδοξοὶ προτρέπεται.

Θεοτοκίον.

Νοσοῦσαν Δέσποινα δεινῶς, τὴν ψυχὴν μου
τῷ πλήθει, τῶν πολλῶν μου πταισμάτων,
θεραπεύσασα θερμῇ, πρεσβείᾳ σε πρὸς θεόν,
καὶ τὰ πάθη, ἴασαι τοῦ σώματος.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ θεός
» μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν
» σου ἀγαθῆ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέ-
» τρα, τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα, Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Οπλοῖς πίστεως καθωπλισμένοι, διελύσα-
τε τὰς παρατάξεις, τῶν ἀθέων Ἀθλο-
φόροι πανεύφημοι· καὶ ἀφθαρσίαις τὸ στέφος
ἐδέξασθε, Μαρτυρικὸν διανύσαντες δίαυλον.
Κάρπε, Πάπυλε, Χριστὸν τὸν θεὸν αἰτήσασθε,
δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θείας γέγονας σικηνῆ τοῦ Λόγου, μόνη πα-
ναγνε Παρθενομήτωρ, τῇ καθαρότητι Ἀγ-
γέλους ὑπεράρασα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῦν
γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμα-
σιν, ἀποκάθαρρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νόμα-
σι, παρέχουσα σεμνῇ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἀμίαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος
Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμέ-

νη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλασῆσαντα, μητροπρεπῶς θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἱ μοι Τέκνον μου! πῶς πάσχεις, θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον;

ᾠδὴ δ'. Χριστὸς μου δύναμις.

Αρίστην ἔνδοξοι, θεῶ προσήξατε, Ἀθλοφόροι θυσίαν τὸν εὐκλεῆ, πίστει Ἀγαθόδωρον, ἀποκρουσάμενοι ἐχθροῦ, τὴν ἀπάτην ἀγαπήσει Χριστοῦ.

Γῶ τοῦ ὄφους, μακρὸς ὁ τύραννος, δεσμευθῆναί σε φήσας καὶ τὰς πλευραῖς, Κάρπε καταξέεσθαι, αὐθις δὲ φλέγεσθαι πυρὶ, τὸ στερρόν σου οὐ διέλυσε.

Νυμφῶνα Πάπυλε, ἐπιποθήσας ἰδεῖν, τοῦ Δεσπότου πρὸς ὕψος ἀναρτηθεῖς, ξέεσθαι οὐ δέδοικας, οὔτε πυρὸς ἀπειλοῦντος, ὑπεχώρησας θεσπέσιε.

Θεοτοκίον.

Ορῶν ἐκ σπλάγγων σου, θεὸν ἐρχόμενον, ὁ Ἀδάμ ὡς ἐν ζόφῳ τῷ τῶν παθῶν, Δέσποινα ἐβόᾳ σοι· Σῆ μεσιτεία τῶν δεινῶν, τοῦ θανάτου με ἐξάρπασον.

ᾠδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ.

Νηπίων ὡσπερ τῶν ἀσεβῶν, βέλη τὰς τῶν λίθων βολίδας, δέσμιος ὢν σὺ λελόγισαι, Πάπυλε τρισμάκαρ, ἐνδεδυμένος στολήν, τῆς πίστεως τὴν ὄντως ἀκαταμάχητον.

Νεκρὸς γεγένηται ὁ ἐχθρὸς, ἐν τῇ καρτερίᾳ σου μάκαρ, καὶ σταθηρᾷ γενναιοτήτι· κράτος γὰρ θεόθεν, περιεβάλου σαφῶς, δι' οὗ διττοὺς πολέμους Κάρπε ἐνίκησας.

Στόματα θηρῶν ὡς Δανιῆλ, Μάρτυρες ἐφράξατε ὄπλοις, ἐνθέοις Κάρπε καὶ Πάπυλε· τούτους δὲ κηρύττειν, Θεοῦ ὑπάρχειν ὑμᾶς, γενναίους Ἀθλοφόρους, πίστει ἐδείξατε.

Θεοτοκίον.

Γιὸν θεῶ τὸν Ἐμμανουήλ, τίθειν Ἡσαΐας σὲ μόνην, προανεφώνει Ἀμόλυντε, τὸν δι' εὐσπλαγγίαν καταξιώσαντα, ἡμῖν ὁμοιωθῆναι, καὶ ἀπαλλάξαι φθορᾶς.

ᾠδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θαλάσσαν.

Νευρούμενοι Πνεύματι, καὶ τὴν δρόσον παρ' αὐτοῦ, δεχόμενοι ἀήττητοι, ἐμβληθέντες ἀσθέστω ἐκκαυστικῇ, οὐδὲ ὅπως ἐφλέχθητε, ἀλλὰ ταύτην ὡς λίθους ἀπειργάσασθε.

Νάμασι κατήρδευσας, διδαγμάτων τὰς ψυχὰς, τῶν εὐσεβῶν ἀοίδιμε· καὶ διὰ τοῦ-

το ἄφθονον ὁ Χριστὸς, πηγὴν σε ἀνέδειξε, τῶν θαυματῶν ἐν κόσμῳ παναοίδιμε.

Προθύμως ἀνέκραζον, ὡς ἐκ στόματος ἐνός, οἱ Ἀθλοφόροι Κύριε· οὐ λιμὸς οὐδὲ θλίψις σὺ διωγμὸς, τῆς σῆς ἡμᾶς Δέσποτα, δυναθῆ ἐκχωρίσαι ἀγαπήσεως.

Θεοτοκίον.

Αδάμ τὸν προπάτορα, γυναικεία συμβεβλή, πάλαι μὲν ἐθανάτωσε· νῦν δὲ θεὸς ἐν μήτρᾳ σου χωρηθεῖς, ἐζώωσε Δέσποινα, καὶ υἱὸν φωτὸς αὐθις ἀπειργάσατο.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**οῦ βίου τὴν θαλάσσαν, ὑψουμένην κα-
» θαρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλυδῶνι,
» τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοι·
» Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν με Πολυέλεε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Ως θησαυρὸν πολυτελῆ ὁ Δεσπότης, καὶ κρήνην βρύεσαν κρουνοὺς ἰαμάτων, τοῖς ἐπὶ γῆς παρέσχετο τὰ λείψανα ὑμῶν· νόσους μὲν καθαίροντα, παθημάτων ποικίλων· χάριν δὲ βραβεύοντα, ταῖς ψυχαῖς ἀεννάως· διὸ συμφώνως Κάρπε τὴν ὑμῶν, Πάπυλε πόθῳ, τελοῦμεν πανήγυριν.

Ὁ Οἶκος.

Η προαιώνιος Θεοῦ Σοφία τε καὶ Λόγος, νοός με τὴν ὁμίχλην ἀπέλασον, καὶ διδου λόγον σοφίας ὡς θεός, τοὺς μιμησαμένους διὰ πόθον ὀλικῶς τὰ θεία σου παθήματα ἀνυμνήσαι προθύμως, ὡς ὑπὸ σῆ, Δέσποτα τῶν ὅλων, ἐπαξίως τῶν ἀγῶνων τὰς ἀμοιβὰς ἀπληρομένους. Ἐνταῦθα γὰρ πιστῶν οἱ δῆμοι κυκλοῦντες τῶν λειψάνων τὴν σορὸν, τὴν εὐεξίαν δρέπονται αἰεὶ, συμφώνως ἐπιτελοῦντες, Πάπυλε, Κάρπε, ὑμῶν τὴν πανήγυριν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΓ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κάρπου, Παπύλου, Ἀγαθοδώρου, καὶ Ἀγαθονίκης.

Στίχοι.

Κάρπῳ, Παπύλῳ, τοῖς θεοῦ καρποῖς δύο,
Πᾶς πυλεὼν τμηθεῖσιν ἠνοιγῆ πόλου.

Ἀγαθόδωρον δωρεῶν πληθὺς μένει,
Πρὸς πληθὺν ἀθλήσαντα δεινῶν μαστίγων.

Οὐκ ἐμποδῶν σοι, Μάρτυς Ἀγαθονίκη,
Τὸ θῆλυ πρὸς τὸ θείον ἐκ ξίφους τέλος.

Κάρπον σὺν Παπύλῳ δεκάτῃ τρίτῃ ἔκτανε χαλκός.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες ὑπῆρχον ἐπὶ Δεκίου βασιλέως, καὶ Οὐαλεριανοῦ Ἀνθυπάτου Ἀσίας, ἰατροὶ τὴν τέχνην· ὧν ὁ μὲν Ἅγιος Κάρπος, Ἐπίσκοπος ἦν θαυταίρων· ὁ δὲ Παπύλος Διάκονος, ὑπ' αὐτῆ τοῦ Κάρπου χειροτονηθείς. Κρατηθέντες οὖν παρὰ τοῦ Ἄρχοντος, καὶ ἐρωτηθέντες, ὡμολόγησαν ἐνώπιον πάντων τὸ ὄνομα τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ· καὶ ἀναγκασθέντες θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθέντες, προσεδέθησαν ἵπποις, καὶ περιεπάτουσαν ἔμπροσθεν τοῦ ἄρματος συρόμενοι πρὸς τὰς Σάρδεις· καὶ κρεμασθέντες ἐπὶ ξύλου, ζέονται. Τότε καὶ ὁ Ἅγιος Ἀγαθόδωρος, δοῦλος ὧν τῶν Ἀγίων, καὶ ἀκολουθῶν αὐτοῖς, θείου Ἀγγέλου ἐνισχύσαντος, καὶ αὐτὸς τὸν Χριστὸν ὡμολόγησε· καὶ κρεμασθείς, ῥάβδοις τύπτεται σφοδρῶς· καὶ οὕτω τυπτόμενος, τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο.

Ὁ δὲ Ἅγιος Κάρπος κρεμάμενος ὑπεμειδίασε· καὶ ἐρωτηθεὶς παρὰ τοῦ Ἄρχοντος· Τίνος χάριν, ὦ Κάρπε, ἐμειδίασας; εἶπεν· Ὅτι εἶδον τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου μου, καὶ ἐχάρην. Ὁ δὲ Παπύλος δεσμεῖται πάλοις τέσσαρσι, καὶ εἰς ὕψος αἴρεται, καὶ λίθοις βάλλεται, ἀβλαβῆς ἐκ πάντων διαμείνας.

Μετὰ ταῦτα, ἀχθέντες οἱ Ἅγιοι ἅμα, ὑπτιοὶ ἐπὶ τριβόλοις σύρονται, τυπτόμενοι ἄνωθεν, καὶ θηρίοις βορᾷ ῥιπτόμενοι· καὶ λέων τότε ἀνθρωπίνῃ φωνῇ φθειγγόμενος καὶ ὠρυόμενος, διεκώλυε τοὺς διώκοντας τῆς τοιαύτης ὠμότητος. Οἱ δὲ, βύσαντες τὰ ὦτα, καὶ κρηπίσιν αὐτοὺς σιδηραῖς καθηλώσαντες, ἐν τῇ καμίνῳ ἐναπέριψαν· ἔνθα καὶ ἡ τοῦ Ἁγίου Παπύλου ἀδελφὴ Ἀγαθονίκη εὐξαμένη, συνεισηλθεν αὐτοῖς. Ἐπεὶ δὲ τὸ πῦρ, καταρράγέντος ὑετοῦ, ἐσβέσθη, καὶ οἱ Ἅγιοι ἀφλεκτοὶ καὶ ἀβλαβεῖς διέμειναν, ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Φλωρεντίου.

Στίχ. Ὁ θάρσος οἶον Μάρτυρος Φλωρεντίου,
Πρὸς τὴν φλόγα τρέχοντος, ὡσπερ πρὸς
δρόσον!

Ο Ἅγιος Μάρτυς Φλωρέντιος ὑπῆρχεν ἐκ πόλεως Θεσσαλονίκης· Χριστιανὸς δὲ ὧν, καὶ ζηλωτὴς τοῦ καλοῦ, ὑβρίζε καὶ διέβαλλεν

ἐπὶ πάντων τῆς θεῆς τῶν Ἑλλήνων, ἐπεσήριζε δὲ τοὺς Χριστιανούς τῇ πρὸς Χριστὸν πίστει, καὶ παντοίως ὠδήγει πρὸς τὴν τῶν θείων αὐτοῦ ἐντολῶν ἐργασίαν. Οὕτω δὲ ποιῶν, ἐκρατήθη παρὰ τῆς χώρας Ἡγεμόνος· καὶ ἐρωτηθεὶς, τὸν μὲν Χριστὸν παρρησιαῶς ὡμολόγησεν ἐνώπιον πάντων, ὄντα θεὸν προαιώνιον καὶ Ποιητὴν τοῦ παντός· τοὺς δὲ τῶν Ἑλλήνων θεοὺς, ξύλα, λίθους, χρυσόν, ἄργυρον, χαλκόν, σίδηρον, εἰδῶλα ἄψυχα καὶ ἀναίσθητα· καὶ ταῦτα εἰπὼν, τύπτεται σφοδρῶς. Εἶτα κρεμάται ἐπὶ ξύλου, καὶ ζέεται· καὶ πυρᾶς ἀναφθείσης μεγάλης, ἐμβάλλεται ἐν αὐτῇ, χαίρων καὶ προσευχόμενος ἐν αὐτῇ, καὶ εὐχάριστῶν τῷ θεῷ, ἐτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Διοσκόρου.

Στίχ. Τμηθεὶς ὁ Διοσκóρος αἰσχύνει Δία,

Τὸν μὴ λαβόντα ψυχαπωλείας κόρον.

Οὗτος ἤθλησεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, γένος μὲν ἔλκων τῶν Σκηνοπολιτῶν, τῆς δοκούσης δὲ κατὰ τὰς πόλεις τῶν βουλευτῶν ἀξίας ἐπειλημμένος. Οὗτος, ἠγησάμενος τὰ τοῦ βίου πάντα ὡς σκύβαλα, ἵνα Χριστὸν κερδήσῃ μόνον, παρρησιαζέται· καὶ παραστάς Λουκιανῷ τῷ Ἄρχοντι, καὶ τοῦτον καταβροντήσας, μᾶλλον δὲ καταγελάσας, εἰς οὐδὲν ἦν τι θέμενος τὰς αὐτοῦ ἀπειλὰς τε καὶ θωπείας. Ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνος καὶ πῦρ αὐτῷ προσῆγε, καὶ σρεβλωτήρια, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν βασάνων εἶδη περιενόει, καὶ πάντα ὑπῆρχον εἰς οὐδὲν καὶ ἀνεέργητα, ξίφει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐκτέμνει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικήτα Πατρικίου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Θλίψεις ὑποστάς Εἰκόνων θείων χάριν,
Χαίρει χαρὰν Νικήτας, οἶαν οἱ Νόες.

Οὗτος γεννᾶται ἐν τῇ Παφλαγόνων χώρᾳ παρὰ εὐσεβῶν καὶ φιλοθέων γονέων· φασὶ δὲ αὐτὸν ἀπόγονον εἶναι Θεοδώρου τῆς Βασιλείσης. Ἐκδοθεὶς δὲ εἰς διδασκαλούς καὶ παιδευθεὶς, ἐν τῇ Βασιλευούσῃ εἰσηλθε, δεκαεπτὰ χρόνων ὑπάρχων. Εἰρήνης δὲ τότε τὰ σκηπτρα τῆς βασιλείας κρατούσης, καὶ τὸν παῖδα ἀναμαθούσης εὐνοῦχον εἶναι, ὡς παρὰ τῶν γονέων εὐνουχισθέντα, ἀνελάβετο· καὶ δι' ὀλίγου, πρῶτος ἐν τοῖς αἰκείοις πόντων γίνε-

ται· και φθάσας τὸ τῶν Πατρικίων ἀξίωμα, στρατηγὸς Σικελίας προβάλλεται.

Ἐκτοτε οὖν καλῶς και θεαρέστως βιώσας, και βουλόμενος ἀποκαρῆναι, οὐ συνεχωρεῖτο παρὰ τῶν κρατούντων, τοῦ τε Νικηφόρου, και τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Σταυρακίου. Ὑστερον δέ, κρατήσας τῆς Βασιλείας ὁ Μιχαήλ, μόλις οὗτος παρακληθεῖς, κατένευσε, Μοναχὸν μὲν γενέσθαι, τῆς πόλεως δέ μὴ ἐξελεθεῖν. Ἄλλ' εἰς τὴν λεγομένην χρυσὴν Πύλην δούς αὐτῷ Μονῆν τὴν λεγομένην Χρυσονίκην, ἐν ταύτῃ προσμένειν ἐκέλευσε. Πεντήκοντα δὲ χρόνων ἦν, καθ' ὃν καιρὸν ἀποκαρεῖς, τὸ μοναχικὸν ἐνεδύσατο σχῆμα. Ἐν ταύτῃ τῇ Μονῇ διῆγεν ἄχρι τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Εἰκονομάχου.

Ὡς δὲ ἑώρα τὰ κατὰ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων γινόμενα, ἐξελθὼν τῆς πόλεως, εἰς προάστειον ἀπῆλθεν, ὃ αὐτὸς ἐν τῇ Μονῇ ἐδωρήσατο, και συγκατέμιξεν ἑαυτὸν τοῖς ἐσχάτοις Ἀδελφοῖς, συνεσθίων και συγκοπιῶν αὐτοῖς. Ἐπεὶ δέ τινες διαβολεῖς, τῷ Θεομάχῳ χαριζόμενοι, προσήγγειλαν Εἰκόνα κειτῆσθαι τοῦτον τοῦ Σωτήρος, ἦν ἐκ πίστεως ἀπὸ Ῥώμης ἔλαβεν, ἀπεστάλη τῶν τῆς τάξεως αὐτοῦ τις, λόγοις οὐκ ἀνειμένοις, ἀλλὰ και ἀπειλαῖς ἐκφοβῶν, και ἀπαιτῶν δοθῆναι οἱ τὴν σεβασμίαν Εἰκόνα. Ὡς δ' οὐκ εἶχε τοῦτον καταπειθῆ, ὀφέποτε ἀποκρινάμενος· Ὡς οὐκ ἐμὴ αὕτη ἡ σεβασμία Εἰκὼν, ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ, και τοῖς ἱεροῖς τῆς Ἐκκλησίας ἀφωρισμένη κειμηλίῳ· ἀρπάσας ἐκεῖνος ἕτερον Ἀδελφόν, ἐπὶ τὸ δειχθῆναι αὐτῷ τὸ ζητούμενον, εἰσῆλθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ· και λαβὼν τὴν σεβασμίαν Εἰκόνα, ὡς μῦσός τι ἔρριψεν ἀτίμως ἐν τῷ βεριδαρίῳ αὐτοῦ (*). Ὁ δὲ Ἅγιος τοῦτο ἰδὼν, ἐκ βάθους ἐστέναξεν, ἀρχὴν πειρασμῶν τῆτο λογισάμενος. Ἐπεὶ δὲ ἀποχωρεῖν ἐμελλεν ὁ ἀποσταλὴς, ἐξησφαλίσατο, μηδὲ ὅπως τὸν Ἅγιον ἐξέρχασθαι τῶν ἐκεῖσε.

Θεοφίλῳ δὲ μετὰ ταῦτα τὴν βασιλείαν κατασχόντος, ἑτέρου Θεομάχου, και τούτου τὰ κατὰ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων οὐκ ἀμελῶς μετερχομένου, ἀπεστάλη και πρὸς τὸν Ὅσιον Θεο-

(*) Τὸ Βεριδαρίον, ἢ ὀρθότερον ἴσως Βηριδαρίον, φαίνεται ὑποκοριστικὸν πρὸς καταφρόνησιν, γινόμενον ἀπὸ τοῦ Βηρίδες, ὅπερ δηλοῖ εἶδος ὑποδημάτων, ὃ ἡμεῖς ἐμβάδας λέγομεν, κατὰ τὸν Βαρίνον, ἢ τὰ τουρκιστὶ τσουράπια καλούμενα ἀπὸ σιαγιάκι.

δόσιός τις, οὕτως εἰρηκῶς ἐνώπιον τῶν παρευρεθέντων· Ὁ Βασιλεὺς κελεύει σοι δι' ἐμοῦ, ἢ τῷ Πατριάρχῃ Ἀντωνίῳ κοινωῆσαι, και ταῖς Εἰκόσι μὴ προσκυνεῖν, ἢ τῇ αὐτῇ ὥρᾳ ἐξορισθῆναι τῶν ὧδε. Καὶ ὁ Ἅγιος· « Τὴν τοῦ Χριστοῦ και Θεοῦ μου Εἰκόνα οὐ παύσομαι αἰεὶ προσκυνῶν, καθ' ἣν ὑμεῖς ἀπαρέσκησθε. Τὸν δὲ Ἀντωνίον, εἶπερ ἐν τῷ καθεστηκότι εἰμί, οὐκ ὀνομάσω Πατριάρχην, ἀλλὰ μοιχόν. Λοιπὸν ἐξόριζε, σφάττε, ποίει ὃ βούλει ». Καὶ εὐθέως ἐξώρισαν αὐτὸν ἐκεῖθεν. Ὁ δὲ Ἅγιος, τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τρεῖς Ἀδελφούς, εἰς ἕτερον εἰσῆλθε προάστειον ἀγχοῦ που κείμενον· και διαβιβάσας ἐκεῖσε τὴν Ἁγίαν Τεσσαρακοστήν ἄχρι τῆς Πεντηκοστῆς, καταλαμβάνει τὸ Παντεῖχιον.

Ἐπεὶ δὲ δόγμα ἐξετέθη, μὴ ὑποδέχεσθαι τοὺς φεύγοντας Χριστιανούς, στενοχωρηθεῖς ὁ Ἅγιος πρὸς Ἐρίβολον ὑπέστρεψεν. Ὡς δὲ και ἐκεῖσε διὰ τὴν τῶν Ἀγαρηνῶν ἔφοδον ἐδυσχέραινον, ἦλθε πρὸς αὐτὸν τις Νικόλαος, προσγενὴς ὢν αὐτῷ, λέγων, οὐ μικρὰν εὐρήσειν ἀνάπαυσιν, εἶπερ ἀφικέσθαι βεβληθῆ πρὸς τὸ παρ' αὐτῷ ὄν προάστειον, Ζουλουσαῖν οὕτω καλούμενον, και ἐκεῖσε παρεγένετο. Ἀλλὰ μετὰ χρόνον τινά, μῆνυμα γέγονεν αὐτῷ, ἢ κοινωῆσαι, ἢ μετανάστην γενέσθαι.

Μεταβαῖς οὖν ἐκεῖθεν, ἀφίκετο πρὸς Κατισίαν· και τοπίον μικρὸν εὐρῶν, ἐξωνήσατο τοῦτο, και εἰς ὄνομα τῶν Ἀσωμάτων δειμάμενος Ναόν, χρόνους ἱκανούς μετὰ τῶν συνόντων αὐτῷ Ἀδελφῶν καλῶς και θεαρέστως διαβιβάσας ἐν αὐτῷ, τελευταῖον εἰς τὸ παρὰ τὴν θάλασσαν ἀφίκετο Μοναστήριον· ἐν ᾧ και τοὺς Μοναχοὺς κατηγήσας, και ἐπευξάμενος, τὴν ἑαυτοῦ πρὸς Κύριον ἐκδημίαν προγονοὺς ἐξεδήμησε, πολλὰ και ζῶν και μετὰ θάνατον θαύματα πεποιηκῶς, περὶ τὰ ἐβδομήκοντα πέντε ἔτη γεγονῶς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βενιαμὶν τοῦ Διακόνου.

Ἐν ταῖς ἡμέραις Ἰσδιγέρδου τοῦ υἱοῦ Γορρωράνη, βασιλέως Πέρσων, ὁ Βενιαμὶν, Διάκονος ὢν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, και πολλῆς Πέρσας και Ἑλλήνας μεταβαλὼν πρὸς Θεογνωσίαν, ὡς κακοποιὸς διεβλήθη· διὸ και τυφθεῖς, ἐμβάλλεται τῇ εἰρηκῇ. Δύο δὲ ἐνιαυ-

τῶν παραδραμόντων αὐτῶ ἐν τῇ φυλακῇ, Πρέσβυς Ῥωμαίων ἀφικόμενος πρὸς τὸν βασιλέα Περσῶν, μαθὼν περὶ τούτου, τὸν βασιλέα ἠτήσατο, ἀφελθῆναι τὸν Βενιαμίν. Ὁ δὲ βασιλεὺς, εἰ βούλοιο ἀποσχέσθαι, ἔφησε, τοῦ διδάσκειν τοὺς Μάγους τὸν Χριστιανισμόν. Καὶ ὁ Πρέσβυς· Φυλάττειν ἐξάπαντος τὰ προσεταγμένα, ὦ βασιλεῦ, ἀναγκαῖον, ἀπεκρίνατο.

Ὁ δὲ Βενιαμίν, ὡς τῶν τοῦ Πρέσβεως ἠκροάσατο παραινέσεων· Ἀδύνατον, ἔφησε, μὴ μεταδοῦναι με τοῦ φωτός, οὗ μετέλαβον. Ὅσης γὰρ τοῦτο ἄξιον τιμωρίας, ἢ τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων διδασκαλία περὶ τοῦ κατακρύψαντος τὸ τάλαντον, σαφῶς ἡμῖν παριστᾷ. Ἀλλὰ τούτων μὲν οὐδὲν τνηκαῦτα γνοὺς ὁ βασιλεὺς, ἐκέλευσεν αὐτὸν τῶν δεσμῶν ἀφεθῆναι· ἐκεῖνος δὲ πάλιν τὰ συνήθη δρῶν διετέλει. Οἷς χαλεπήνας ὁ βασιλεὺς, εἴκοσι καλάμους ὀξύνας, τοῖς τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν ἐνέπηξεν ὄνουξιν. Ἐπεὶ δὲ ἑώρα, ὡς παίγιον τὴν τιμωρίαν ἠγούμενον, ἕτερον κάλαμον ὀξύνας, ἐνέβαλε τῷ παιδογόνῳ τούτου μορίῳ, καὶ τοῦτο συνεχῶς εἰσάγων τε καὶ ἐξάγων, ἀφορήτους ἀλγηδόνας τῷ Ἁγίῳ εἰργάζετο. Μετὰ δὲ τὴν τιμωρίαν ταύτην ὁ Σηριώδης καὶ ἀπάνθρωπος ἐκεῖνος, ῥάβδον παχεῖαν ὄζους ἔχουσαν πανταχόθεν, εἰσωσθῆναι διὰ τῆς ἕδρας τούτου ἐκέλευσε· καὶ οὕτω τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο ὁ γενναῖος ἀγωνιστής.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀντιγόνου, διὰ πυρὸς τελειωθέντος.

Στίχ. Τεθνήξομαί σοι τῆς ἐκειθεν, Χριστέ μου,

Τὴν ὧδε καῦσιν Ἀντίγονος προκρίνων.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

ᾠδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν.

Ποδῶν Μάρτυρες καθήλωσιν ὑπέστητε, κρηπίσι πανσεβάσμιοι, πορευόμενοι ἐν ὁδῷ καὶ ἄδοντες Θεῷ, καὶ κέντρα συντρίψαντες ὡς χοῦν, τῆς ἀσεβείας εὐσεβῆ, πίστιν ἰδρύσατε.

ὑπὲρ ἥλιον ἀθλοῦντες ἀνελάμψατε, Μάρτυρες ἀξιάγαστοι· καὶ τῆς πλάνης δὲ τῶν εἰδώλων ἀπασαν ἀχλὺν, σαφῶς ἐδιώξατε πηλοῖς, θεογνωσίας φωτισμόν, αἰεὶ δωρούμενοι.

Ἀβροτάτην φλόγα μέλλεσαν ἀνάπτεσθαι, τοῦ ταύτη ἐμβληθῆναι ὑμᾶς, ἢ πανοῦβριος καθαρῶσα ἐκραζε Χριστῷ· Χοροῦ μὴ σε-

ρήσης με τῶν σῶν, Ἀγαθονίκη Ἀθλητῶν, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Θεοτοκίον.

Ὁς ἀκένωτον πηγὴν σε πάντων Δέσποινα, κατέχομεν οἱ δοῦλοί σου καὶ βοήθειαν, καὶ στερρόν ὀχύρωμα ἀγνή, καὶ τεῖχος καὶ σκέπην ἀγαθὴν· μὴ στερηθῆμεν αἰεὶ, σῆς ἀντιλήψεως.

ᾠδὴ η'. Ἐκ φλογός τοῖς Ὅσιοις.

Πυρὶ παραδοθέντας Κάρπον καὶ Πάπυλον, καθαρῶσα ἡ Μάρτυς Ἀγαθονίκη θερμῶς, πόθῳ πρὸς αὐτοὺς συνεισῆλθε χορεύουσα, οἱ καὶ τὴν Τριάδα, τυποῦντες ἐφρουροῦντο.

Ῥῆσιν τὴν τοῦ Δεσπότη ἀναλαβόντες σφοδρῶς, ὑπὲρ τῶν ἀναιρούντων καθικετεύετε· ὅθεν καὶ ὑμεῖς ἐκτμηθέντες τὰς κάρας ὁμοῦ, ἐν χερσὶ Κυρίου, παρέθεσθε τὸ πνεῦμα.

Ὁἱ κρηνοὶ τῶν αἱμάτων ὑμῶν πανεύφημοι, ῥαντισμός τε καὶ ἄκος ἡμῶν γεγόνασι· καὶ εἰδωλικὴν πλάνην κατεξωλόθρευσαν, Θεῶ τῶν ἀπάντων, γνησίως κηρυχθέντος.

Θεοτοκίον.

Συμπαθὴς Θεοτόκε τὸν εὐσυμπάθητον, ἢ τεκοῦσα Σωτῆρα ἴδε τὴν καίκωσιν, καὶ τὸν στεναγμὸν τοῦ λαοῦ σου, καὶ τάχυνον τοῦ παρακαλέσαι, ἡμᾶς οἰκτειρηθῆναι.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ φλογός τοῖς Ὅσιοις δρόσον ἐπήγασας,
» καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας·
» ἅπαντα γὰρ δρᾶς, Χριστὲ μόνῳ τῷ βέβησαι.
» Σε ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Φωτὶ τῷ θείῳ νῦν πλησιάζοντες, πρεσβευτικαῖς αὐγαῖς τὴν Ἐκκλησίαν φωτίζετε· τὴν ἐσκοτισμένην ἐξ ἀγνοίας δεινῆν, δόξαν Εἰκονομάχων ἀποδιώξαντες, καὶ τῇ Ὀρθοδόξῳ, πρὸς Θεὸν Πίστει στηρίζαντες.

Ἐχθρῶν δαιμόνων στίφη διώκετε, καὶ πειρασμῶν ἡμᾶς ἀπολυτροῦσθε μακάριοι, μαλακίας πάσης τε καὶ νοσήματος, τὸς ὑμῶν τῷ τεμένει πίστει προστρέχοντας, νεύσει ἀπαλλάττετε Θεοῦ, Κάρπε καὶ Πάπυλε.

Ῥοὴν δακρύων μὴ ἀπώσησθε, ὦ ξυνωρὶς Ἁγίων Ἀθλοφόρων, ὡς ἔχοντες, παρρησίαν νῦν πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστὸν· σιότης με ἀφαρπάσαι, τοῦτον αἰτήσασθε, καὶ τοῦ ἀκηράτου φωτισμοῦ καταξιώσατε.

Θεοτοκίον.

Ὅδ' ἄν προσάγω σοι πόθῳ Δέσποινα, ἐκ ῥυπαρῶν χειλέων μου ὁ τάλας καὶ δέομαι, τοῦ βορβόρου ῥῦσαι με τῶν ἔργων μου· πάντας δὲ τοὺς ἐν πίστει, ἀνευφημοῦντάς σε, τῆς ἐκ δεξιῶν τοῦ σοῦ Υἱοῦ δόξης ἀξίωσον.

Ὁ Εἰρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν ἔτολμα ἄγγελων ἀτενίσαι τὰ τάγματα·
» διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σαρκακωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιάσις σέ μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Συνόντες παμμακάριστοι, Θεῷ τῷ Παντοκράτορι, καὶ ἀσραπαῖς ταῖς ἐκεῖθεν, λαμπόμενοι Ἀθλοφόροι, Κάρπε Χριστοῦ Ἱεράρχα, καὶ Πάπυλε αἰδίμει, στεφανηφόροι Μάρτυρες, τῶν τῆν ὑμῶν ἐκτελέτων, μέμνησθε πάμφωτον μνήμην.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην Θεομήτορα, ἀπαύστως μακαρίσωμεν, οἱ σεσωσμένοι τῷ ταύτης, ὑπερυφειθεῖς Δεῖω τόκῳ, ἀξιοχρέως μέλποντες, τὴν Θεοτόκον Δέσποιναν· λύτρον ἡμῖν γάρ τέτοκε, πλημμελημάτων ἀρχαίων, Χριστὸν Τριάδος τὸν ἕνα.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία,

καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ 1Δ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ναζαρίου, Γεργασίου, Προτάσιου, καὶ Κελσίου· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κοσμᾶ τοῦ Ποιητοῦ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐνέπραξα, ἰστώμεν Στίχους 5· καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς προσόμοια Στιχηρὰ τῶν Μαρτύρων τρία.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὁ εἰ τῆς πίστεως πρόμαχοι, τὸν ἀγῶνα τέλεσαντες, τὸν τῆς νίκης στέφανον ἐκομίσαντο, ὁ γενναιοφρων Ναζάριος, ὁ μέγας Προτάσιος, σὺν Κελσίῳ τῷ σοφῷ, ὁ Δεόφρων Γεργάσιος· οὓς ὑμνήσωμεν, ὡς γενναίους ὀπλί-

τας, ὡς τῆς ἀνω, βασιλείας κληρονόμους, ὡς ἐθελόθυτα Δύματα.

Εὐφημείσθω Ναζάριος, καὶ τιμάσθω Προτάσιος, καὶ ὁ Δεῖος Κέλσιος, καὶ Γεργάσιος· οἱ εὐκλεῶς ἐναθλήσαντες, καὶ πλάνην μειώσαντες, καὶ Ἀγγέλων τοῖς χοροῖς, ἱερώς ἀριθμούμενοι, καὶ Δεούμενοι, κατὰ μέθεξιν Δείαν· καὶ τῆς νίκης, τοὺς στεφάνους ἐκ παλάμης, ζωαρχικῆς κομισάμενοι.

Ὁ Δεόφρων Ναζάριος, τῷ ἐνθέῳ κηρύγματι, πόλεις διερχόμενος κατεφώτιζεν· ὃν μιμησάμενος Κέλσιος, τὸ κλέος ἐκτήσατο, τῶν ἐνθέων ἀρετῶν, συμπατήσας τὸν δόλιον. Τούτους ἅπαντες, ἐν αἰνέσει τιμῶμεν, ὡς ἀστέρας, ὡς φωστῆρας τῶν ἐν σκότει, καὶ ἰατροὺς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Ὁσίου τρία, ὁμοῖα (*).

Ταῖς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος, ἐλλαμφθεῖς τὴν διάνοιαν, φωτοφόρος γέγονας, ἀξιάγαγε, καταφαιδρύνων τὰ σύμπαντα, τῷ κάλλει τῶν λόγων σε, καὶ διδάσκων ἀνυμνεῖν, τοῦ Σωτῆρος τὰ Δαύματα, ἃ εἰργάσατο, Δεῖκῃ δυναστεία, καὶ τὰ πάθη, ἃ ὑπέστη ἐκβσίως, ὑπὲρ ἡμῶν ὡς φιλόανθρωπος.

Ἐκκλησία λαμπρύνθητι, καὶ τὰ τέκνα σου κάλεσον, ὑψηλῷ κηρύγματι συνευφραίνεσθαι· ἢ γὰρ κιθάρα τοῦ Πνεύματος, ἢ λύρα ἢ ἔνθεος, συγκαλεῖται μυστικῶς, εἰς ἐστίασιν ἅπαντας, τὰ μελλιρρύτα, καὶ Δεόφθεγκτα ταύτης τῶν ἀσμάτων, μελωδήματα προθεῖσα, Κοσμᾶς ὁ Δεῖος καὶ ἔνδοξος.

Σάλπιγξ γέγονας Ὁσίε, κελადῶν τὰ σωτήρια, τοῦ Χριστοῦ παθήματα καὶ τὰ Δαύματα, καὶ τῆς πανάγνου τὴν κοίμησιν, καὶ πάντας εὐφραίνουσα, ἠδυφθόγγοις σε Κοσμᾶ, καὶ εὐήχοις ταῖς ῥήμασι· διὸ πάντες σε, κατὰ χρέος τιμῶμεν ἀνυμνοῦντες, τὴν πανεύφημον καὶ Δείαν, καὶ ἱεράν σου μετάστασιν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'. Βυζαντίου.

Τὰ Δύματα τὰ λογικὰ, Ναζάριον, Προτάσιον, Γεργάσιον, καὶ Κέλσιον εὐφημήσωμεν· ὅτι πᾶσαν τυράννων μαρίαν, σὺν τοῖς εἰ-

(*) Τὰ ἐν τῷ Χειρογράφῳ φερόμενα Προσόμοια τοῦ Ὁσίου Κοσμᾶ διαφέρουσι τῶν παρόντων· ὁμοίως καὶ ὁ ἐκεῖ Κανὼν τοῦ ἐνταῦθα, ἀνόνημος μὲν ὢν κηκεῖνος, ἀκροστιχίδων δὲ οὕτω· Κοσμᾶν ἐπαινῶ τὸν μελουργὸν προφρόνωσ· Τάττεται δὲ ἡ ὅλη τοῦ Ὁσίου Ἀκολουθία κατὰ τὴν προλαβούσαν 1β'. τοῦ παρόντος Μηνός.

δώλοισ κατήρησαν. Διὸ ταῖς εὐχαῖς αὐτῶν Χριστὲ ὁ Θεὸς, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Κύριε εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Δέδοικα τὴν τῆς ἀποφάσεως ὥραν, ἐν ἀμείλιχα τὸν βίον μου, ὅλον δαπανήσας ὡς ἄλλος, τῶν ἀνθρώπων οὐδεὶς πώποτε· ἀλλὰ προφθάσασα νῦν, πρὸ τέλους Μητροπάρθενε, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου, τὴν ψυχὴν με ἐλευθέρωσον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Αναρχε Λόγε τοῦ Πατρὸς καὶ Υἱέ μου, καὶ τῷ Πνεύματι σύνθρονε, πῶς τὰς σὰς ἀχράντους παλάμας, ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐξέτεινας; τίς ἢ τοσαύτη σου δὲ, πτωχεῖα Ὑπεράγαθε; παρισταμένη τῇ σῇ στυγερῶσει, ἀνεβόα ἢ Πανάμωμος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ὁσίου, Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Εν προσευχαῖς καὶ νηστεῖαις, καὶ ἀγρυπνίαις πολλαῖς, τὰ τῆς σαρκὸς τελείως, ἀπενέκρωσας πάθη· ψυχὴν δὲ ἀπαθεία, μάκαρ Κοσμᾶ, ἐναρέτοις ἐν πράξεσιν, εὐσεβοφρόνως ἐζώωσας, καὶ ζῶην, πρὸς ἀγήρω μεταβέβηκας.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Ταῖς Θεοφθόγοις σου λόγοις, τὰς τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεῦ, ἐναρμονίως μάκαρ, Ἐορτὰς συνεγράψω, εὐρύθμοις μελωδίαις, καὶ τῆς σεπτῆς, καὶ πανάγνου Θεόπαιδος, ὡς ἐτησίως γεραίρωνται παρ' ἡμῶν, καὶ κοσμῶνται σοῦ τοῖς ἄσμασιν.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσῃ σοφίαν, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λαλήσῃ κρίσιν.

Ως παριστάμενος μάκαρ τῷ οὐρανίῳ φωτὶ, τοὺς ἐπὶ γῆς ὑμνῶντας, τὴν σεπτὴν καὶ φωσφόρον, καὶ θείαν ἑορτὴν σου, φαίδρυνον σαῖς, φωτοδόλοις πρεσβείαις Κοσμᾶ, καὶ τὴν τῶν θλίψεων νύκτα, καὶ τῶν παθῶν, τὴν ὁμίχλην διασκέδασον.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Δαυτικῶς ἄσμασι, τὸν πνευματικὸν ἄσματογράφον, εὐφημήσωμεν λέγοντες· Ἐξεχύθη ἡ χάρις ἐν χεῖλεσί σου Ὁσίε Πάτερ, καὶ ἀνεδείχθη ἡ γλῶσσά σου, κάλαμος γραμματέως ὀξυγράφου, καλλιγραφοῦσα ἡμῖν μέλη τὰ σω-

τήρια· δι' ὧν τὴν κατὰ Χριστὸν οἰκονομίαν, καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος τὸ μέγα μυστήριον, ἄσματος δόξολογεῖν διδασκόμεθα, αἰτούμενοι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ηθη τὰ μακρὰν ποιοῦντά με, τοῦ ἀγαθοῦ σε Υἱοῦ, ἀγαθὴ καὶ πανάμωμε, πόρρωθι ἀπέλασον, τῆς ἀθλίας καρδίας μου· καὶ τὸν ζητοῦντα καὶ ὠρυόμενον, καταπιεῖν με κάκιζον λέοντα, ὄφιν τὸν δόλιον, σκολιὸν καὶ δράκοντα, τὸν πονηρὸν, σύντριψον τῷ κράτει σε, ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Αὐτόμελον.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίῳ καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔβλεψεν, ἐν μέσῳ δύο ληξῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαίει κρᾶζουσα· Οἱ μοι Τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἀπολυτίκιον τῶν Μαρτύρων.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Καὶ τοῦ Ὁσίου Ὁρθοδοξίας ὁδηγέ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ οἱ ἐφεξῆς δύο τῶν Ἁγίων. Κατεῖνε δὲ τὸ Ὁσίων τῶν Μαρτύρων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς Πιστῶς ἀνυμνῶ Μάρτυρας στεφηφόρους.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὁδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Πιστῶς ἐναθλήσαντες, καὶ τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, τῆς νίκης τὸν στέφανον, συνανεδήσασθε, θεῖοι Μάρτυρες· τὴν θείαν ὑμῶν μνήμην, ὅθεν ἐορτάζομεν, ἐπαγαλλόμενοι.

Πστίῳ πτεροῦμενοι, Πνεύματος Θεοῦ τὸ πέλαγος, ἀβρόχως διήλθετε, Μάρτυρες ἔνδοξοι, τῶν κολάσεων· καὶ νῦν πρὸς θείον ὄρμον, τῆς ἀνω λαμπρότητος, κατεσηκηνώσατε.

Σταυρὸν ὡς περ θώρακα, ἐνδεδυμένοι Μάρτυρες, ἐχθρὸν τὸν ἀσώματον, κατεπαλαίσατε, μετὰ σώματος, βασάνης πολυπλόκους, καὶ θάνατον ἄδικον, καθυπομείναντες.

Τὴν μόνην χωρήσασαν, τὸν προαιώνιον Κύριον, ἐν μήτρᾳ πανάμωμον, Κόρην ὑμνήσωμεν, ὅτι γέγονεν, οὐρανῶν πλατυτέρα, Θεὸν σωματώσασα, δι' ἀγαθότητα.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Ὁς Δεῖος, ὡς φωτοφόρος Ὅσιε, πᾶσιν ἐξέλαμψας, φωταγωγίαις μάκαρ τῶν λαμπρῶν, καὶ πανσόφων ῥημάτων σου· ὑφ' ὧν καταφωτίζεσθαι, πάντας εὐχαῖς σου Κοσμᾶ αἴτησαι.

Τριάδος τῆς ὑπερθέου γέγονας, σάλπιγγε Δεόφθογγος, ἀναφωνῆσα πᾶσι τὰ σεπτὰ, καὶ σωτήρια δόγματα, καὶ τὰς ψυχὰς εὐφραίνουσα, τῶν Ὁρθοδόξων παναοιδίμε.

Ὁὐδόλως τοῖς σοῖς βλεφάροις δέδωκας, ὑπνον μακάριε, ἕως οὗ ὄντως ἔφθασας σαφῶς, ὀρεκτῶν τὸ ἀκρότατον· παρ' οὗ τὴν χάριν εἴληφας, τῆς ἀληθοῦς Πάτερ νοήσεως.

Θεοτοκίον.

Παρθένος καὶ μετὰ τόκον ἔμεινας· αὐτὸν γὰρ τέτοκας, τὸν Ποιητὴν τῶν ὄλων καὶ Θεὸν, ἀσυνήθως καὶ ξένως ἡμῖν, ἐπιφανέντα σώματι, Θεογεννητορ Μητροπάρθενε.

Ὁδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ὁς βότρυνες Δεῖοι γεγονότες, ἀμπέλου τῆς Δείας ἀληθῶς, ἀθλήσεως προχέουσιν, οἶνον ἡμῖν οἱ Μάρτυρες, πνευματικῶς εὐφραίνοντα, τὰς διανοίας ἐν χάριτι.

Στερόνως ἀντετάξω τῷ διώκτῃ, Ναζάριε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, προστάττοντι κιβδηλοῖς σε, δύειν Δεοῖς πανόλβιε, τῷ ὡς ἀρνίον δύεσθαι, ἐτοίμως ἔχοντι ἔνδοξε.

Αινέσεως πάντες συμφωνία, ὑμνήσωμεν σήμερον πιστῶς, Ναζάριον Προτάσιον, Γερβάσιον καὶ Κέλσιον, τῆς ἀληθείας Μάρτυρας, γεγεννημένους ἐν Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Νόμου προετύπου ἢ σικηνήσε, γενήσεσθαι μέλλουσαν Ἀγνή, Θεοῦ ἅγιον σικηνῶμα, ἐν ᾧ ὁ ἰλασμός ἡμῶν, ἀγιασμὸν δωρούμενος, πᾶσιν ἡμῖν ἐπελεύσεται.

Τοῦ Ὁσίου. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ε'π' ὧμων ἄρας Σοφέ, τὸν τοῦ Κυρίου σου σταυρὸν ἐκράζεις· Κόσμῳ καὶ γὰρ ἐσταύρωμαι, σάρκα καθηλώσας τῷ φόβῳ σου.

Ὁς χεῖμαρρός τῆς τρυφῆς, πᾶσι προχέεις τὰ σεπτὰ νόματα, ἄρδων αἰεὶ Ὅσιε, φρένας καὶ ψυχὰς τῶν ὑμνουμένων σε.

Ἡ χάρις ἡ τοῦ Θεοῦ, ἐπισκιάσασα ἐν σοὶ πάνσοφε, ἄλλον ἡμῖν ἔδειξε, Δεῖον Χρυσόρροον τοῖς φθέγμασι.

Θεοτοκίον.

Κυρίως καὶ ἀληθῶς, σὲ Θεοτόκον οἱ πιστοὶ σέβομεν· σὺ γὰρ Θεὸν τέτοκας, σάρκα γεγονότα Πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου
» Χριστέ κράζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε,
» καὶ καταφυγή καὶ στερέωμα.

Κάθισμα τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τεσσάρων ἱερῶς, ἀθλησάντων Μαρτύρων, τὴν Δεῖαν καὶ σεπτὴν, εὐορτάζομεν μνήμην, τρυφῶντες τὰ θαύματα, καθ' ἐκάστην ὡς νόματα· ἅπερ βρύουσιν, ἐκ τῶν τιμίων λειψίων, ἀποπαύοντες, τὰς τῶν πιστῶν ἀσθενείας, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Ἡλύρα τῆς σεπτῆς, καὶ Ἀγίας Τριάδος, Κοσμᾶς ὁ ἱερός, μελωδῶν ἰδοὺ ἤκε, τὸ μέλος τὸ Τρισάγιον. Σὺν αὐτῷ οὖν βοήσωμεν· Ὁ Πάτερ, Υἱὸς, καὶ Θεῖον Πνεῦμα τὸν κόσμον, σοῦ εἰρήνευσον, καὶ τὸν Σατὰν ὑπὸ πόδας, ἡμῶν ταχὺ σύντριψον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φωτί σου ἀγαθὴ, τὴν ἐν σκότει ψυχὴν μου, καταύγασον Ἀγνή, καὶ τὴν πώρωσιν λύσον, καὶ δίδαξον πράττειν με, τοῦ Υἱοῦ σου τὸ Δέλημα· ὅπως ἄφεςιν, τὴν τῶν πολλῶν μου πταισμάτων, εὐρὼ πάναγνε, καὶ τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσθέστου, ῥυσθῶ ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ὁρῶσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα· Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἄφατος, οἰκονομία σε αὕτη, δι' ἧς ἔσωσας, τὸ τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, οἰκτίρμον πλαστούργημα;

Ὁδὴ δ'. Ὁ καθημένος ἐν δόξῃ.

Υπὲρ ἔννοιαν ὁ πόθος, τῶν Ἀγίων Μαρτύρων σου, ὑπερβαίνει πάντα, Λόγε λογισμὸν τὰ παλαίσματα, καὶ οἱ ἀνδρεῖοι ἀγῶνες

καὶ τὰ ἔπαθλα, ἃ παρέσχες νομίμως, αὐτοῖς ἐναθλήσασι.

Μίαν γνώμην διαφόροις, αἰκίζόμενοι σώμασιν, οἱ Χριστοῦ ὀπλῖται, ὑπερβολικῶς ἐπεδείξαντο, ἕνα Θεὸν ἐν σαρκὶ ὁμολόγησαν, καὶ πολύθεον, πλάνην σαφῶς ἐξηφάνισαν.

Ναζαρίου Γερβασίου, Προτασίου Κελσίου τε, τῶν σεπτῶν Μαρτύρων, Ἄγγελοι τὴν πάλιν ἐθαύμασαν· πῶς ἐν σαρκὶ τῷ ἀσάρκῳ συμπλεκόμενοι, κατηδάφισαν, τοῦτον εἰς γῆν ἀνδρικώτατα.

Ὡς γενναῖοι στρατιῶται, ὡς ἀήττητοι Μάρτυρες, οἱ Χριστοῦ ὀπλῖται, ὡς τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχοι, τὰς οὐρανίους σινηώσεις ἐκλήρωσασθε, καὶ χοροῖς τῶν Ἀγγέλων, αἰεὶ ἐπαγάλλεσθε. **Θεοτοκίον.**

Μὴ κενώσας τοὺς πατρώους, ὁ ὑπέρθεος ἄχραντε, Θεοτόκε κόλπους, κόλποις σου ἀχράντοις καθέζεται, θείαν καθέδραν τοῖς πᾶσιν ἀγαθότητι, ἐτοιμάζων καὶ δόξαν, αἰεὶ διαμένουσαν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ὁξυγράφου ὡς κάλαμος σου ἢ γλῶσσα, παναληθῶς γεγένηται, ἄριστα παμμάκαρ, γράψασα ὡς πίνακι, Χριστοῦ τὰ σεβάσματα, καὶ σωτηριώδη παθήματα.

Ανυψούμενος ὡς φοῖνιξ ταῖς θεωρίαις, τῶν ἀρετῶν ὑψίκομον, δένδρον καθωράθης, γλυκασμὸν σωτήριον, παρέχων τοῖς μέλπουσι Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Υψηγορία τῶν λόγων σου Θεοφάντορ, τὰς τῆς Πανάγνου ὑμνησας, καὶ πάντων Ἀγίων, Ἐορτὰς λαμπρότατα, κραυγάζων γηθόμενος· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ὁκατὰ φύσιν ἐλεύθερος τὴν ἰδίαν, δούλου μορφήν ἐπτώχευσε, χρηστότητος πλούτῳ, Μήτηρ ἀειπάρθενε, ἐκ σου καθ' ὑπόστασιν, ὅλον προσλαβὼν τὸ ἡμέτερον.

Ὡδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Αιμίαις τὸ σῶμά σου, Ναζαρίε ὠμίλησε, ἀστρέβλαις καὶ βασάνοις πολυπλόκοις· μύρον εὐῶδες ὅθεν πηγάζει ἡμῖν, κατευωδιάζον τὰς ψυχὰς, πίσει ἀδιστάκτῳ σε, τῶν τιμώντων πανεύφημε.

Ρανίσιν αἱμάτων σε, κατέσβεσας τοὺς ἄνδρακας, τῆς πολυθείας Ἀθλοφόρε· θείων

σαυμάτων πυρὶ δὲ πάνσοφε, ὕλην παθημάτων χαλεπῶν, φλέγεις θεία· χάριτι, τοῦ Σωτῆρος Ναζαρίε.

Τὰ ἄνθη τὰ πνέοντα, ὁσμὴν ἐνθέε γνώσεως, τῆς Θεογνωσίας τῆς λειμῶνας, τοῦ Παραδείσου δένδρα τὰ ἔγκαρπα, τοὺς περιμαλλεῖς καὶ φωταυγεῖς, Μάρτυρας ὑμνήσωμεν, καὶ πιστῶς μακαρίσωμεν.

Υμνεῖσθω Ναζαρίος, μεγαλυνέσθω Κέλσιος, ἅμα Προτασίῳ ὁ γενναῖος, ἀνευφημείσθω πίστει Γερβάσιος, οἱ τῆς Ἐκκλησίας ἀκλινεῖς, στύλοι καὶ θεμέλιοι, ἀρράγεῖς χρηματίσαντες. **Θεοτοκίον.**

Ρομφαία τὸ πρότερον, ἢ τὴν Ἐδέμ φυλάττουσα, νῶτα τοῖς πιστοῖς Ἀγνὴ παρέχει, σημειούμενοις τιμίῳ αἵματι, πάλαι κενωθέντι ἐκ πλευρᾶς, λόγχης ἐκκεντήματι, τοῦ ἐκ σοῦ ἀνατείλαντος.

Τοῦ Ὁσίου. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ ὡς περ παμφαῆς, ἕωςφόρος ἀνέτειλας, σὺ ῥήμασι καταυγάζεις, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, βολίσι τῶν ῥημάτων σου.

Σὺ ὡς περ ἀριστεύς, τῇ σφενδόνη χρησάμενος, τῶν λόγων σου Θεομάκαρ, τὰ τῶν αἰρετιζόντων, κατέβαλες φρυάγματα.

Τὶς ὄντως ἐξειπεῖν, τοὺς σοὺς πόνους δυνησεται, ἀγῶνάς τε καὶ ἰδρωτάς, ἐκουσίως οὓς ἔτλης, σαρκὸς ἕξω γεγόμενος;

Θεοτοκίον.

Νοῦς οὐκ ἀγγελικὸς, οὐκ ἀνθρώπινος δύναται, τὸ ἄφραστον ἐρμηνεῦσαι, καὶ παράδοξον θαῦμα, τοῦ τόκου σε Πανάχραντε.

Ὡδὴ ε΄. Τὴν θείαν ταύτην.

Αἰσαὶ πορεῖαι ἐν ὕδασιν, ἐγένοντο παμμάκαρ Ναζαρίε, καὶ οὐκ ἐγνώσθη σε, τέτοις τὰ ἔχνη ἐν Πνεύματι, οὗ τῇ δυνάμει πάντας ἐχθροὺς κατήσχυνας.

Σωμάτων πάθη ἀνίατα, τῇ θείᾳ ἐθεράπευσας χάριτι, Μάρτυς Ναζαρίε· μύρον εὐῶδες πηγάζεις δὲ, τοῖς τῷ σεπτῷ λειψάνῳ, σοῦ προσπελάζουσι.

Σοφῶς ὁ θεῖος Προτάσιος, ὁ μέγας τε σὺν τούτῳ Γερβάσιος, πλοῦτον ἐπίκηρον, καὶ δυναστείαν πατήσαντες, τῆς αἰωνίου δόξης κατηξιώθησαν. **Θεοτοκίον.**

Τοὺς νόμους Κόρη ἐκαίνισας, τῆς φύσεως Παρθένε κηύσασα, Θεὸν ἀθάνατον, σάρκα

θνητὴν ἐνδυσάμενον, ἵνα θνητοὺς θεώσῃ δι' ἀγαθότητα.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Σὺ τὸν Ἄβελ, παρεζήλωσας φέρων τὰς ἀπαρχάς, τῶν σῶν λόγων, ὡς θρεμμάτων θυσίας Κοσμᾶ προφανῶς, προτιθεὶς εἰς βρωσιν, τῶν ἀσμάτων τὰ μέλη τὰ κάλλιστα.

Μαρτυρία, συνειδήσεως ἔτλης τὸν βίον σου, θυσιάζων, Ἰσαὰκ ὡς περ ἄλλον τὸ πρόθυμον, Ἀβραὰμ ἐνθέως, ἀληθῶς μιμησάμενος πάνσοφε.

Αναβάσεις, ψυχοσώστους ὑπέθου ὡς κλίμακα, Πατριάρχης, ἦν ἑώρα τὸ πάλαι Κοσμᾶ τηλαυγῶς, ἀνεκλύων πάντα, ἠδυφθόγοις βαθμίσι σου εὐθετα.

Θεοτοκίον.

Μὴ ἐλλίπης, ἰλεοῦσθαι Παρθένε τῶν δούλων σου, τὸν Υἱόν σε, τὰς οὐλαὶς ἐξαλείφειν πταισμάτων ἡμῶν, τῶν ὀρθῶν φρονεμάτων, Θεοτόκον σε Κόρη πανύμνητε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**βόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ Προφήτης, Ἰωναῖς ἐν τῷ κήτει
» δεόμενος Ἐκ φθορᾶς με ρῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυνάμεων.

Κοντάκιον, Ἦχος α΄. Χορὸς Ἀγγελικὸς.

Μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ, τὴν τετράριθμον δόξαν, ὑμνήσωμεν πιστοὶ, εὐφημίαις ἀσμάτων, Ναζάριον Προτάσιον, καὶ Γερβάσιον Κέλσιον· οὗτοι ἤθλησαν, μέχρι τομῆς καὶ θανάτου· οὗτοι στέφανον, τῆς ἀφθαρσίας λαβόντες, αἰτοῦσι σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν Ἀθλοφόρων τὴν ἀθλησιν, τὰ παλαιίσματα, καὶ τὸν ἐνδοξον θάνατον, δεῦτε φιλέορτοι ἅπαντες, ὕμνοις ἐγκωμίων καὶ ᾠδαῖς εὐφημήσωμεν τὴν τετράριθμον φάλαγγα, τὸν σοφὸν Προτάσιον, σὺν τούτῳ Γερβάσιον, καὶ τὸν θεῖον Ναζάριον, ἅμα Κελσίῳ τῷ θεηγῶρ, καὶ νέῳ πεφνηνῶτι· ὅτι πᾶσαν τῶν Ἑλλήνων ἀπετέφρωσαν μανίαν, καθομολογοῦντες τὸν Χριστόν, Θεὸν μέγαν, πρὸ τῶν αἰώνων βασιλεύοντα σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι· νῦν δὲ μετὰ θάνατον αἰτοῦσι σωθῆναι ἡμᾶς.

Συναξάριον.

Τῆς ΙΔ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ναζαρίου, Γερβασίου, Προτασίου, καὶ Κελσίου.

Στίχοι.

Τὸν Ναζάριον καὶ συναθλοὺς τρεῖς ἅμα, Θεῷ προσῆξε Ναζαρηνῶ τὸ ξίφος.

Σὺν τρισὶ Ναζάριος τμήθη δεκάτῃ γε τετάρτῃ.

Οὗτοι ἤθλησαν ἐν Ῥώμῃ, μετὰ τὴν τελείωσιν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἐπὶ Νέρωνος τοῦ Βασιλέως, παρὰ Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου ὀδηγηθέντες πρὸς τὴν εὐσέβειαν. Ἐν δὲ τῷ εἰκοστῷ ἔτει τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ὁ Ἅγιος Ναζάριος, δια τῶν πόλεων τῆς Ἰταλίας διερχόμενος, καὶ κηρύσσων, πολλοὺς πρὸς τὴν πίστιν ἐχειραγώγησε. Διὰ δὲ χρόνων δέκα, κατήντησεν εἰς τὴν πόλιν Πλακεντίαν, ἐνθα κατέλαβε τὸν Ἅγιον Προτάσιον καὶ Γερβάσιον, βεβλημένους ἐν φυλακῇ, ὑπὸ Ἀνουλίου ἄρχοντος κηρύττων, ἐξωθεῖται τῆς πόλεως· καὶ ἔλθων εἰς πόλιν λεγομένην Κίμελιν, προσλαμβάνεται τὸν Ἅγιον Κέλσιον, τριετὴ ὄντα παῖδα, καὶ αὐτίκα παρὰ Δεινοβίου φρουρεῖται. Εἶτα ἐκεῖθεν ἀπολυθεὶς, ἔρχεται μετὰ Κελσίου εἰς τὰς πόλεις Τιβερίου εὐαγγελιζόμενος· καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ Νέρωνος, δεσμεῖται καὶ θηρίοις ἐκδίδοται. Περιωθεὶς δὲ, πάλιν καταλαμβάνει τὴν Μεδιόλανον, καὶ εὕρισκει ἐν τῇ εἰρηκτῇ περιόντας τοὺς Ἁγίους, Γερβάσιον καὶ Προτάσιον· καὶ αὐθις παραπέμπεται ἐν Ῥώμῃ παρὰ Ἀνουλίου. Ἐνθα σωτηρίας γίνεται αἴτιος τῷ πρὸς πατρός αὐτοῦ πατρί· καὶ εἰς Μεδιόλανον ὑποστρέψας, τέμνεται τὴν κεφαλὴν, ἅμα Γερβασίῳ, Προτασίῳ, καὶ Κελσίῳ.

Τῆς αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κοσμᾶ τοῦ Ποιητοῦ, Ἐπισκόπου Μαΐουμᾶ τοῦ Ἀγιοπολίτου.

Στίχ. Ἀπῆλθε Κοσμᾶς, ἐνθα πᾶσα τερπνότης, Μέλῃ λιπὼν τέρποντα τὴν Ἐκκλησίαν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος προσλαμβάνεται, κομιδῇ νέος ὢν, παρὰ τοῦ Πατρὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Δαμασκηνοῦ, ὡς υἱοποιητός· ὅς πλούτῳ πολλῷ κομῶν καὶ κοσμητικῇ δόξῃ, προσελάβετό τινα τῶν Ἀσηκηριτῶν, ἄνδρα πολυμαθῆ καὶ σοφόν, Κοσμᾶν καὶ αὐτὸν καλούμενον

ὡς τόν τε υἱὸν αὐτοῦ Ἰωάννην, καὶ Κοσμάν τὸν υἱοποιητὸν παραδοῦς, πᾶσαν σοφίαν θείαν τε καὶ ἀνθρωπίνην ἐκδιδάσκειν αὐτοὺς ἐξηκριβώσατο. Οἱ δέ, δεξιᾶς τυχόντες φύσεως, πᾶσαν ἐν βραχεῖ γραμματικὴν τε καὶ φιλοσοφίαν ὑπ' αὐτοῦ διδαχθέντες, ἔτι δὲ ἀστρονομίαν, καὶ γεωμετρίαν ἐξασκήσαντες, ἅπασιν αἰδέσιμοι ἀνεδείχθησαν· ὅς δὲ τὴν ἐν ἅπασιν αὐτῶν τελειότητα βέλεται μαθεῖν, ἀπὸ τῶν αὐτοῖς πονηθέντων συγγραμμάτων ἀκριβῶς εἴσεται. Εἶτα εἰς τὴν Λαύραν τοῦ Ἁγίου Σάββα παραγενόμενοι τὸν Μοναδικὸν ζυγὸν ὑπέρχονται· καὶ ὁ μὲν μακάριος Ἰωάννης, Πρεσβύτερος χειροτονεῖται παρὰ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων· ὁ δὲ αἰόδιμος Κοσμάς, πολλὰ παρακληθεὶς ὑπὸ πάσης τῆς Συνόδου, Ἐπίσκοπος Μαΐουμᾶ (*) προχειρίζεται. Καλῶς οὖν πολιτευσάμενος, καὶ τὸ ἑαυτοῦ ποιμνιον ἐπὶ νομάς σωτηρίους ὁδηγήσας, καὶ εἰς βαθὺ γῆρας ἐλάσας, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σιλβανοῦ.

Στίχ. Μετῆλθεν ἀύχην Σιλβανοῦ τομὸν ξίφος·
Κάιντεῦθεν ὠφθη Σιλβανὸς τομεὺς πλάνης.

Ὁ ὕτος ὠρμητο ἀπὸ τῆς Γαζαίων χώρας,
ἀνὴρ πρᾶος, τῆ πίστει ἀκέραιος, τῆς

(*) Αὕτη ἦν πόλις παραθαλασσία τῆς Παλαιστίνης, κατὰ τὴν ἄκρην τῆς Ἰουδαίας, ἐκ μέρους τῆς Αἰγύπτου, κειμένη, ἐν ἣ ἦσαν αἱ ἀποθήκαι τῶν πραγματειῶν, καὶ ὁ ἐμπορικὸς λιμὴν τῆς πόλεως Γάζης, ἀφ' ἧς καὶ ἐξήρτητο, δύο μίλια ἀπέχουσα ἐκείνης, καὶ λιμὴν Γαζαίων καλουμένη πρότερον. Μετὰ δὲ τὴν τῶν κατοίκων αὐτῆς ἐπιστροφήν ἐκ τῆς εἰδωλολατρίας εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ὁ εὐσεβὴς οὗτος Βασιλεὺς, πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς τοιαύτης ἐπιστροφῆς, κατέστησε τὴν πόλιν αὐτῶν ἀνεξάρτητον καὶ αὐτόνομον, μετονομάσας αὐτὴν Κωνσταντίαν, ἐκ τοῦ ὀνόματος Κωνσταντίου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Ἀλλὰ τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἠκύρωσεν ἔπειτα Ἰουλιανὸς ὁ Πυραβάτης· ὅς τις, ἀφαιρέσας ἀπ' αὐτῆς καὶ πάντα τὰ προνόμια, καθυπέταξεν αὐτὴν ἐκ νέου εἰς τῆς Γάζης τὴν διαδικασίαν· κατὰ δὲ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κυβέρνησιν, διέμεινε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἀνεξάρτητος ἀπὸ τῆς Γάζης, ἐχουσα ἴδιον αὐτῆς Ἐπίσκοπον (Σωζόμ. Ἐκκλ. Ἱστορ. Βιβλ. ε. 3. καὶ ἄλλοι).

Τὸ δὲ ὄνομα Μαΐουμᾶ, σημαῖνον εἰς τὴν τῶν Φοινίκων διάλεκτον ἑορτᾶς ἢ παίγνια, ἄτινα ἐποιοῦν ἑορτάζοντες οἱ κάτοικοι τῶν παραλίων τῆς Παλαιστίνης, παράγεται ἐκ τῆς Φοινικικῆς λέξεως Μάιμ (Maim), ἣτις δηλοῖ Ἰδατα· καθότι οἱ ναῦται καὶ ἀλιεῖς, παίζοντες ἐν ταῖς ἀκροθαλασσίαις, ἠγωνίζοντο διὰ μυρίων στροφῶν καὶ πολλῆς δεξιότητος, ἵνα πίπτωσιν ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἐν τῷ ὕδατι, πρὸς τέρψιν τῶν θεατῶν. Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν τὸ πρᾶγμα ἦν ἀπλή καὶ ἀπεργὸς παιδιὰ· μετὰ ταῦτα δὲ κατέστη ἑορτὴ κανονικὴ, ὑπὸ τῶν Ἀρχόντων τεταγμένη, ἐν ἡμέραις ῥηταῖς, χάριν τοῦ λαοῦ.

κατὰ Γάζαν Ἐκκλησίας Πρεσβύτερος, γηραλέος τὴν ἡλικίαν. Ὁς, παραστάς ἐπὶ τοῦ Καισαρέων δήμου, μαστίζεται πικρῶς, καὶ ταῖς πλευρᾶς καταξάινεται. Εἶτα ἐπὶ τῶν ἐν Ζωόροις τοῦ χαλκοῦ μετάλλων καταδικασθεὶς, ἐπισκοπικῆς λειτουργίας παρὰ τῶν πιστῶν ἀξιοῦται. Μετὰ δὲ τινα χρόνον, διὰ τὸ βαθὺ γῆρας καὶ τὴν ἀσθένειαν ὧν τεταριχευμένος, τὴν κεφαλὴν ἀπετημήθη παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν. Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πέτρου τοῦ Ἀυσελάμου.

Στίχ. Τὸ πῦρ ὑπελθὼν ἐνθέω ζήλω Πέτρος,

Τὸ τῆς πλάνης πῦρ σθεννύει τῆς δυσθέας.

Ὁ ὕτος ὑπῆρχεν ἀπὸ τῶν ὀρίων Ἐλευθεροπόλεως, κώμης Ἀνέας καλουμένης, ἀνδρείος μὲν καὶ ἀκμάζων τὴν ψυχὴν, νέος δὲ καὶ ῥωμαλέος τῷ σώματι. Πλεῖστα δὲ ἀνδρυσάμενος ἐν τοῖς ὑπὲρ εὐσεβείας ἀθλοῖς, καὶ πάντων καταφρονήσας τῶν ἐπιγείων, ἐν τῷ ἔκτω ἔτει τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, θῦμα εὐπρόσδεκτον ἐγένετο τῷ Θεῷ, τὸν διὰ πυρὸς ἀγῶνα τελέσας.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἐπὶ πέτραις, θείας γνώσεως ἐρείσαντες, ταῖς βάσεις ἐνδοξοῖ, τῶν καρδιῶν ὑμῶν, ἐχθρῶν μηχανήμασιν οὐ παρετράπητε, ἀναμέλποντες· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡς ἀνέσπερον, ἀθλήσασιν δι' αἵματος, ὑμῖν ἀνέτειλε, καὶ εὐφροσύνη σαφῶς, ὑμᾶς διεδέξατο Μεγαλομάρτυρες, ἀναμέλποντας· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἡγιάσατε, προθύμως διερχόμενοι, πόλεις μακάριοι, ὁμολογοῦντες Χριστὸν, τυράννων ἐνώπιον· καὶ πᾶσαν ἴασιν, παρεχόμενοι, τοῖς δεομένοις χάριτι, τοῦ Σωτῆρος Ἀθλοφόρου.

Θεοτοκίον.

Φωτεινότατον, παλάτιον εὐραίμενος, Θεὸς τὴν μήτραν σε, ταύτην κατώκησεν, υἱὸς ἐργαζόμενος φωτὸς Πανάμωμε, τοὺς κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Ἐπὶ τὸ ὄρος ἀνελθὼν, Πάτερ ἀρετῶν ἐκομίσω, νόμον Θεοῦ καὶ ὡς Μωσῆς, πλα-

νηθέντας ἐφείλκυσας εὔθετα, μελωδῶν ἀξιά-
γαστε· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Λ ὕμνη αἰρέσεως δεινὴν, ἔστησας φαρμάκω
τῶν λόγων, τῶν σῶν δογμάτων μελωδῶν,
ἐπινίκιον ὕμνον τῷ Κτίσαντι· Ὑπερῦμνητε Κύ-
ριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Πηγὴ Θεόβρυτος ἡ σὴ, Πάτερ ἀναδέδεικται
γλῶσσα, φλογιζομέναις ἐκ παθῶν ταῖς
ψυχαῖς, αἱ πιῆσαι κραυγάζουσιν· Ὑπερῦμνητε
Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ως κιβωτόν σε καὶ σινηνὴν, κλίνην τε τοῦ
Λόγου ὑμνοῦμεν, κῆπον ἀνθοῦντα τὸν
Χριστόν, τὴν τερπνὴν εὐωδίαν, ᾧ ψάλλομεν·
Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐ-
λογητὸς εἶ. Ὡδὴ ἡ. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ορθρίζοντες πρὸς τὸν ἐκ Παρθένου, ἐκλάμ-
ψαντα παραδόξως μέγαν Ἥλιον, Μάρτυ-
ρες ἀήττητοι, φῶς ἐχρηματίσατε, καὶ τὸ τῆς
πλάνης χάριτι, σκότος ἐλύσατε· Τὸν Κύριον
ὑμνεῖτε βοῶντες, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Ρώμη σου ἡ πάλαι τοὺς ἀγῶνας, κηρύττει
Ναζαρίε πολυάθλε· ἡ Κωνσταντινούπο-
λις, ἄδει τὰ τεράστια, τὸ ἱερόν σου λείψανον,
πίστει κατέχυσσα, καὶ, Κύριον ὑμνεῖτε βοῶσα,
καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο θεῖος Ναζάριος πηγάζων, τὰ μύρα τῆς
χάριτος προτρέπεται, πάντας τὰς προσ-
τρέχοντας, πίσει ἀπαρύσασθαι, εἰς φωτισμὸν
καὶ κάθαρσιν, ἀνακραυγάζοντας· Τὸν Κύριον
ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Υμᾶς τοὺς γενναίους Ἀθλοφόρους, Ναζά-
ριον Κέλσιον Προτάσιον, αὐθις τὸν Γερβά-
σιον, πρέσβεις πρὸς τὸν Κύριον, δυνατωτάτους
ἔχοντες, πόθῳ κραυγάζομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖ-
τε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σαρκὶ ἐνωθεῖς σοι κατ' οὐσίαν, ὁ πᾶσι τὸ
εἶναι παρεχόμενος, ὅλον με ἀνέπλασεν,
ὅλον ἀνεκαίνισε, παλαιωθέντα Πάναγνε, ταῖς
παραβάσεσι· διό σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν,
καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Καθαρθεῖς τὴν ψυχὴν παναοίδιμε, ἀνεδείχ-
θης δοχεῖον τοῦ Πνεύματος· καὶ φωτι-

μοῦ πληρούμενος, κατεφώτισας πάντας, μέλ-
πειν ἀξίως· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Τοῖς ἐπαίνοις σε στέφειν μὴ σθένοντες, πρὸς
τοὺς σοὺς ἀποβλέποντες Ὅσιε, χάριν αἰ-
τοῦμεν ἄνωθεν, δωρηθῆναι ποθοῦσι, νῦν ἐξυμνη-
σαι, τὴν σὴν εὐσημον μνήμην μακαίριε.

Νῦν αὐλίξῃ τοῖς ἄνω γηθόμενος, σὺν χοροῖς
τῶν Ἀγίων πανόλβιε, ὧν τοὺς λαμπροὺς
ἀγῶνάς τε, καὶ τοὺς ἄθλους ἀνύμνεις, πόθῳ
κραυγάζων· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ιλασμόν τῶν πταισμάτων μοι δώρησαι, καὶ
κακῶν ἀποχὴν παναμώμητε, ταῖς μητρι-
καῖς πρεσβείαις σε, Θεοτόκε Παρθένε εὐλογη-
μένη, τῶν πιστῶν ἡ βεβαία ἀντίληψις.

Ὁ Εἰρμός.

» Λυτρωτὰ τοῦ παντός Παντοδύναμε, τοὺς
» ἐν μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκα-
» ταβὰς ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν·
» Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὡδὴ Δ'. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ισχῦϊ νευρούμενοι Χριστοῦ, τοῦ κλίναντος,
τὴν κακίαν τοῦ ἀλάστορος, κλιναντες τού-
τω τὸν αὐχένα, τὸ τέλος διὰ ξίφους ἐδέξασθε,
λυθέντες τῆς σαρκὸς μεγαλώνυμοι· ὅθεν ἀξίως
μακαρίζεσθε.

Ωραῖοι ἐν στίγμασι σαρκὸς, γεγονάτε, καὶ
Ἀγγέλοις ὁμοιωθήτε· νῦν δὲ παρίστασθε
τῇ πάντων, γηθόμενοι αἰεὶ ὠραιότητι, μεθέξε-
σι σαφῶς καλλυνόμενοι, ὠραιόταταις πανσε-
βάσμοι.

Σημείοις καὶ τέρασιν ὑμᾶς, ἐκόσμησε, καὶ
πρὸ τέλους παναοίδιμοι, καὶ μετὰ τέλος
ὁ Δεσπότης, Ναζαρίε Προτάσιε Κέλσιε, Γερ-
βάσιε ἀήττητοι Μάρτυρες· ὅθεν ἀξίως μακα-
ρίζεσθε.

Ηγίασται πόθῳ τὴν ὑμῶν, ἡ σύμπασα, ἐκ-
τελοῦσα μνήμην σήμερον· χαίρουσι Μάρ-
τυρες καὶ πάντες, Προφῆται σὺν ἡμῖν ἑορτά-
ζουσι μεθ' ὧν ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύσατε, τὸν Εὐερ-
γέτην παμμακάριστοι.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν σοι τοῦ Θεοῦ Γαβριὴλ, προσάγομεν,
γεγηθότες Κόρη Πάναγνε· Χαῖρε ἡ κεχα-
ριτωμένη, Μαρτύρων Ἀποστόλων τὸ καύχημα,
καὶ πάντων τῶν πιστῶν τὸ διάσωσμα, Παρ-
θενομήτορ ἀπειρόγαμε.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ιδού νῦν ἐπέλαμψεν ἡμῖν, εὐφρόσυνος, θεία μνήμη καὶ πανάγαθος, πάντα εὐφραίνουσα ἀξίως, Κοσμᾶ τοῦ Θαυμαστοῦ καὶ θεόφρονος, τοῦ θείου Μελωδοῦ καὶ τρισμάκαρος ἦν ἐπαξίως εὐφημήσωμεν.

Χάριν ἰαμάτων εἴληψως, πανόλβιε, ἐν μεθέξει Θείου Πνεύματος, λύσον τὸν ζόφον τῆς ψυχῆς μου, τὰ νέφη τῶν παθῶν ἀποδιώξον· πρὸς τρίβους εὐθυπορεῖν με εὐόδωσον, τὰς οὐρανίους ἀξιάγαστε.

Νόμοις καθεπόμενοι τοῖς σοῖς, μακάριε, ἐξυμνήσαι προεθέμεθα, σὴν πρὸς τὰ ἄνω ἐκδημίαν, βεβαίως ἀντιδόσεις ἐλπίζοντες, λαμβάνειν παρὰ σοῦ ἀξιῦμνητε, τὸν στεφοδότην ἱκετεύοντος. **Θεοτοκίον.**

Νεύρωσον ἡμῶν τὴν τῆς ψυχῆς, ἀσθένειαν, Θεομήτορ τῆ δυνάμει σου· λύσον τὸ βᾶρος Παναγία, τῶν ἐπιτιθεμένων τοῖς δούλοις σου, ἢ κόσμῳ δικαιοσύνης τὸν ἥλιον, ἀνερμηνεύτως ἀνατείλασα. **Ὁ Εἰρμός.**

» Ἐὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν
» κατάραν εἰσώκισατο· σὺ δὲ Παρθένε
» θεοτόκε, τῷ τῆς κυφορίας βλαστήματι, τῷ
» κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας· ὅθεν σε πάν-
» τες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τῶν Μαρτύρων.

Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε.

Τὴν τετρακτὺν χορείαν τῶν Ἀθλοφόρων, Ναζάριον Γερβάσιον σὺν Κελσίῳ, ὕμνοις ἐγκωμίων καταστέψωμεν, καὶ τὸν κλεινὸν Προτάσιον· ὑπὲρ τοῦ κόσμου γὰρ οὗτοι, ἐξιλεοῦνται τὸ θεῖον.

Ἔτερον τοῦ Ὁσίου, καὶ θεοτοκίον ὁμοῦ.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Υμνωδῶν ἐν κάλλεσι, τῆς ἠδίστης σου γλώττης, καὶ θεοφθόγοις ᾄσμασι, τὴν ἀγνὴν καὶ παρθένον, ἀνύμνησας θεοτόκον, ἀληθῶς καὶ κυρίως· μεθ' ἧς Κοσμᾶ θεόληπτε, παρεστῶς τῇ Τριάδι, σοῦ μιμητὴν, κατὰ νοῦν καὶ πράξιν καὶ θεωρίαν, καμὲ γενέσθαι πρέσβευε, ἱερώτατε Πάτερ.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Οπαμφαέστατος λύχνος, καὶ τηλαυγέστατος, ἢ μελουργὸς κιθάρα, ἢ νευρὰ τῶν

εὐσήμων, τοῦ Πνεύματος λογίων, πᾶσιν ἡμῖν, τὰς αὐτοῦ παρατίθεται, μελωδικὰς εὐωχίας, καὶ δι' αὐτῶν, κατευφραίνει τοὺς θεόφρονος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Ομουουργέτης ἢ λύρα, τοῦ Θείου Πνεύματος, ἢ ἀηδῶν ὁ τέττιξ, ὁ τῶν θείων ᾄσμάτων, αὐλὸς τῆς Ἐκκλησίας, ᾄδει τερπνῶς, ἐκδιδάσκων τὰ πέρατα, ἐν θεοπνεύστοις τοῖς ὕμνοις δοξολογεῖν, τὴν Τριάδα τὴν ὑπέρθεον.

Στ. Τί ἀνταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων.

Σὺν ταῖς αὐλοῖς οὐσίαις, ὡς παριστάμενος, τῷ τῶν ἀπάντων Κτίστη, καὶ Θεῷ θεῖο Πάτερ, Κοσμᾶ τῶν ἐκτελούντων, μνήμην ποιού· τὴν φαιδρὰν σου πανηγυριν, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων καὶ πειρασμῶν, καὶ παντοίων περιστάσεων.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Δαυτικῶς ᾄσμασι, τὸν πνευματικὸν ᾄσματογράφον, εὐφημήσωμεν λέγοντες· Ἐξεχύθη ἢ χάρις ἐν χεῖλεσί σου Ὁσιε Πάτερ, καὶ ἀνεδείχθη ἢ γλῶσσά σου, κάλαμος γραμματέως ὀξύγραφου, καλλιγραφοῦσα ἡμῖν μέλη τὰ σωτήρια, δι' ὧν τὴν κατὰ Χριστὸν οἰκονομίαν καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος τὸ μέγα μυστήριον ᾄσματικῶς δοξολογεῖν διδασκόμεθα, αἰτούμενοι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ηθη τὰ μακρὰν ποιοῦντά με, τοῦ ἀγαθοῦ σου Υἱοῦ, ἀγαθὴ καὶ πανάμωμε, πόρρωθε ἀπέλασον, τῆς ἀθλίας καρδίας μου· καὶ τὸν ζητοῦντα καὶ ὠρυόμενον, καταπιεῖν με κἀκίσον λέοντα, ὄφιν τὸν δόλιον, σκολιὸν καὶ δράκοντα, τὸν πονηρὸν, σύντριψον τῷ κράτει σου, ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ο τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἢ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔβλεψεν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαίε κρίζουσα· Οἶμοι Τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, σταυρῷ προσήλωσεν;

Καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΕ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Λουκιανοῦ,
Πρεσβυτέρου τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ
προσόμοια τοῦ Ἁγίου γ΄.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημειώσιν.

Λόγον θείας γνώσεως, πεπλουτηκῶς διὰ
πίστεως, τοὺς πιστοὺς ἐβεβαίωσας, πο-
λύπλοκα βίασανα, καὶ θυμὸν τυράννων, φέρειν
θαρσαλέως, διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, καὶ ἀ-
φθαρσίαν καὶ ἀγαλλίασιν· διό σε μακαρίζο-
μεν, Λουκιανέ ἀξιάγαστε, καὶ τὴν θείαν σου
σήμερον, ἐκτελοῦμεν πανήγυριν.

Εἰρικτὴν πολυχρόνιον, καὶ βιαιότατον θάνα-
τον, ἐκαρτέρησας Ὅσιε, ἰμάσι πεδύμε-
νος, καὶ λεπτοῖς ὀσράκοις, κεντούμενος μάκαρ,
καὶ ἀσιτία χαλεπῇ, μακρᾶ τε δίψῃ ἐκπιεζόμε-
νος· διό σε ἡ ἐράνιος, τρυφὴ σαφῶς διεδέξατο,
ὡς ἀήττητον Μάρτυρα, Ἀθλητὰ γενναϊότατε.

Κόλπος σε θαλάττιος, Λουκιανέ εἰσδεξάμε-
νος, μεθ' ἡμέρας τριάκοντα, τῇ χέρσῳ ἐκ-
δίδωσιν, Ἰωνᾶν ὡς πάλαι, θηρὸς ὑπουργία,
πρὸς θεοτίμητον ταφὴν, καὶ ἰαμάτων θείαν
ἀνάβλυσιν, Μαρτύρων ἀκροθίνιον, τῆς Ἐκκλη-
σίας ἐδραῖωμα· διὰ τοῦτο τιμῶμέν σε, πρεσ-
βευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ῥύπον ἀπόσμηξον, τῆς ταλαιπώρου καρ-
διάς μου, Θεοτόκε πανύμνητε· καὶ πάντα
τὰ τραύματα, καὶ τὰ ἔλκη ταύτης, τὰ ἐξ ἀ-
μαρτίας, ἐναποκάθαρσον Ἀγνή, καὶ τοῦ νοός
μου στήσον τὸ ἄστατον, ὅπως τὴν δυναστείαν
σου, καὶ τὴν μεγάλην ἀντίληψιν, μεγαλύνω ὁ
ἄθλιος, καὶ ἀχρεῖος οἰκέτης σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Νεκρούμενον βλέπεσα, Χριστὸν ἢ πάλαινος
Δέσποινα, καὶ νεκροῦντα τὸν δόλιον, ὡς
Δεσπότην κλαίουσα, ὕμνει τὸν ἐκ σπλάγγνων,
αὐτῆς προελθόντα· καὶ τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ,
ἐκπληττομένη θρηνοῦσα ἔλεγε· Τέκνον μου
ποθεινότατον, μὴ ἐπιλάβῃ τῆς δούλης σου· μὴ
βραδύνης φιλόνηρωπε, τὸ ἐμὸν καταθύμιον.
Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἐσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς
Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου οὗτος, οὗ ἢ Ἀκρο-
στιχίς·

Σοῦ, Λουκιανέ παμμάκαρ, μέλπω κλέος.

Ποίημα Θεοφάνους (*).

ᾠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἄσομαί σοι Κύριε.

Σοφία καὶ χάριτι καὶ δυνάμει, πνευματικῇ
Λουκιανέ, ἐκλάμπσας ἐφώτισας, λαοὺς καὶ
πρὸς ἐπίγνωσιν, Χριστοῦ Μάρτυς ὠδήγησας.

Οπλοῖς εὐσεβείας σε θωρακίσσας, ὁ τὴν ἀ-
σθένειαν ἡμῶν, φορέσας ὡς εὐσπλαγγνος,
ἀήττητον εἰργάσατο, ἐχθρῶν Μάρτυς παλαί-
σμασιν.

Υψος πρὸς οὐράνιον τοὺς εἰς βάθος, κακο-
πιστίας Ἀθλητὰ, πεσόντας ἀνείληκτας,
δικτύοις τῶν ἐνθέων σου, δογματῶν ἀξιά-
γαστε.

Θεοτοκίον.

Λόγω τὸν αἰδίων Πατρὸς Λόγον, ὑπὲρ αἰ-
τίαν καὶ λόγον, ἀσπύρωσ συνέλαβες, Ἀ-
γνή καὶ ἀπεκύησας, ἡμῶν εἰς ἀπολύτρωσιν.

ᾠδὴ γ΄. Τόξον δυνατῶν.

Οἶκον ἀρετῶν λαμπρότητι, Μάρτυς τὴν ψυ-
χὴν σε σὺ τῷ Θεῷ ἀπετέλεσας· τῶν εἰδώ-
λων δὲ τὰ τεμένη, προσευχαῖς σε κατηδάφισας.

Υμνεῖς πειρασμοῖς κυκλούμενος, Μάρτυς
καὶ βασάνων ἀλγεινοῖς πιεζόμενος, τὸν
τοιούτων ὡς εὐεργέτην, ἀγαθῶν σε ἀξιώσαντα.

Σῶμα αἰκισμοῖς παρέδωκας, Μάρτυς τὴν ψυ-
χὴν δὲ ἀσφαλῶς διετήρησας, θῦμα ἄμω-
μον τῷ Δεσπότη, σεαυτὸν προσάξας πάντιμον.

Θεοτοκίον.

Κόρης βρέφος ἀποτίκτεται, ὁ δημιουργήσας
τοὺς αἰῶνας βουλήματι· ἦν ὑμνοῦμεν ὡς
Θεοτόκον, καὶ ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενῶν-
» τες περιεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο
» ἔστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν.

Τῷ τῆς χάριτος λόγω τὰς τῶν πιστῶν, ὑπα-
λείφω καρδίας Λουκιανέ, ἀθλεῖν παρε-

(*) Τὸ Χειρόγραφον ἔχει καὶ ἑτέραν Ἀκολουθίαν, κατὰ τὴν
σήμερον, τοῦ Ὁσίου Εὐθυμίου τοῦ νέου, οὗ ὁ Κανὼν ἀκρο-
στιχίζει οὕτω· Χαίροις τὸ θεῖον τῶν Μοναζόντων
κλέος. Ψάλλεται δὲ ἡ Ἀκολουθία αὕτη ἐν ταῖς Ἀποδεί-
πνοις.

σκεύασας, και τροποῦσθαι τὸν τύραννον· και καλῶς τὸν δρόμον, τελέσας τὸν ἔνθεον, ἐπὶ τελει δόξης, Μαρτύρων ἠξίωσαι· ὅθεν συνελθόντες, τὴν ἀγίαν σου μνήμην, τιμῶμεν αἰοῖδιμε, τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες, Ἀθλοφόρε πανεύφημε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθω, τὴν ἀγίαν μνήμην σου. **Θεοτοκίον.**

Ως Παρθένον και μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος· και ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην και Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, και ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζουσι, τὸν πανάγιον τόκον σου, και συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ και Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὴν δόξαν σου ἄχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν τῷ ξύλῳ ὄρωσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ τὸν Λυτρωτὴν, ἐθρήνει δακρύβουσα, και πικρῶς ἀπεφθέγγετο· και συνοχῆ καρδίας, τὰς κόμας ἐσπάραττε, και πρὸς αὐτὸν ἐβόα· Υἱέ μου και Κύριε, πῶς σε τῶν Ἑβραίων, ἀνομώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνυσι, τῷ Σταυρῷ ἀναμάρτητε; πῶς και θέλων ὑφίστασαι, ὄξος και τὴν τρῆσιν πλευρᾶς, χολήν τε, οἴμοι! και ἦλους μακρόθυμε; Ἀλλὰ δόξα σου Σῶτερ, τοῖς θείοις παθήμασιν.

Ἡ δὲ δ'. Ὁ καθημένος ἐν δόξη.

Ισχυρὸς κατὰ τῆς πλάνης, ἀνεδείχθης μάκαριε, και πολλῶν ἀλείπτης, θείους πρὸς ἀγῶνας ἐκάστοτε· ὑπομονῆ δὲ βασάνων τὴν ἀνίσχυρον, ἐταπεινώσας, Μάρτυς ἰσχύν τοῦ ἀλάστορος.

Απλωθεὶς ἐπὶ τοῦ ξύλου, και ἱμάσι τεινόμενος, και λιμῷ και δίψει, τῇ πολυχρονίῳ τηκόμενος, και λεπτοτάτοις ὀστράκοις ἐκκεντούμενος, ἐκαρτέρησας, Λουκιανὲ ἀξιάγαστε.

Νόμον θεῖον καταγγέλλων, ἀνομοῦντας ἐπέστρεψας, και πιεῖν προθύμως, πόμα μαρτυρίου ὑπέδειξας· μεθ' ὧν εἰς θείας ἐπαύλεις κατεσκηνώσας, ἐντρυφῶν τῷ ξύλῳ, τῆς ζωῆς παναοἰδίμε. **Θεοτοκίον.**

Εν γαστρὸς σου ἀναλάμψας, τῆς Θεότητος Ἡλίου, τοὺς ἐν σκότει Κόρη, τῆς πολυ-

θείας ἐφώτισε, τοὺς ἐν σκιά τοῦ θανάτου κατελάμπρυνεν· ὧ κραυγάζομεν· Δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Ἡ δὲ ε'. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Πυρπολήσας Ὅσιε, ἀκάνθας τῶν παθῶν, δι' ἰδρώτων ἀσκητικῶν, ταῖς ῥοαῖς κατέσθεις τῶν ἀγῶνων σου, ἀσεβείας κάμινον, γενναϊόφρον παμμακάριστε.

Αϊκισμοῖς βαλλόμενος, νιφάσιν ἀλγεινῶν, διαμένεις πρὸς τὸν Θεόν, ἀτενίζων Ἄγιε σῶζειν δυνάμενον· οὗ χερσὶ τὸ πνεῦμά σου, ἐναπέθου εὐφραινόμενος.

Μακρυνθέντας ἠλεγχες, Θεοῦ τοὺς δυσσεβεῖς, και μακραῖς και ὀδυνηραῖς, ἀλγηδόσιν ἐνδοξε περικυκλούμενος, τῷ Χριστῷ προσήγγισας, οὗ τὸ πάθος ἐξεκόνισας.

Θεοτοκίον.

Μετὰ τόκον ἄφθορος, διέμεινας Ἄγνη, και φθορᾶς γένος τῶν βροτῶν, ὡς Θεὸν γεννήσασα ἠλευθέρωσας· διὰ τοῦτο πίστει σε, ὀρθοδόξως μακαρίζομεν.

Ἡ δὲ ε' θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Αθρόχως, τῶν βασάνων διέβης τὸν κλύδωνα· τῇ παναλκεί δὲ παλάμη, ἐκ βυθοῦ τὸ σῶμά σου διεσώθη, τοῖς ποθοῦσιν, ἀσινὲς θεομάκαρ ὀρώμενον.

Αγάπη, τοῦ Χριστοῦ πυρπολήμενος ἐνδοξε, μέχρι θανάτου ἀντέστης, τοῖς τυράννοις πάνσοφε· διὰ τοῦτο, βασιλείας, οὐρανῶν ἠξιώσης γηθόμενος.

Κητώας, ἐκ γαστρὸς Ἰωνᾶν ὁ ῥυσάμενος, τριημερεύσαντα σῶζει, σὲ βυθοῦ θαλάσσης καθυπουργούντων, ἐναλίω, τῶν θηρῶν μεθ' ἡμέρας τριάκοντα.

Θεοτοκίον.

Αγνήν σε, περιστερὰν και μόνην ἀμίαντον, ὁ καθαρὸς εὗρε Λόγος, και ἐκ σοῦ τεχθῆναι εὐδόκησε, Παναγία, Θεομήτορ Παρθένε πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
» **Ε**κκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς
» πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἡχος β'. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Τὸν ἐν ἀσκήσει τὸ πρότερον λαμπρυνθέντα, και ἐν ἀθλήσει τὸ δεύτερον φαιδρυνθέντα, πάντες ὡς φωστῆρά σε φαιδρότατον, Λουκιανέ

τοῖς ὕμνοις, ἐνδόξως σέ γεραίρομεν. Πρεσβεύων μὴ παύση, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Γνώσει τῆ θεία καθωπλισμένος, καὶ τὸν νῆν θεία δόξη ἐλλαμφθεῖς, Ἀθλητὰ τῷ Πνεύματι φωτιζόμενος, μάχαιρα ὠφθης ἐξιθωμένη, τὰ ζιζάνια πάντα ἄρδην ἐκτέμνων, αἰρετικῶν τὰ ἀλλόφυλα δόγματα ἐνδοξε· καὶ κήρυξ τῆς ἀληθείας, πρὸς ζωὴν ὑπαλείφων ἅπαντας τοὺς εὐσεβῶς προσιόντας σοι, ἐκ κινδύνων δὲ λυτροῦσαι καὶ θλίψεων. Πρεσβεύων μὴ παύση ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῆ ΙΕ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λουκιανοῦ, Πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης.

Στίχοι.

Ἄρτου στερήσει Λουκιανὸς ἀντέχει,
Τοῦ ζῶντος ἄρτου μὴ στερηθῆναι θελών.

Λιμῷ Λουκιανὸς δεκάτη θάνατον ἠδέ τε πέμπτη.

Οὗτος, εὐσεβῶν γονέων ὑπάρχων υἱός, μετὰ τὴν τούτων ἀποθίωσιν, πάντα τοῖς δεομένοις σκορπίσας, τῆ μελέτῃ τῶν θείων Γραφῶν ἐσχολάζε· διὸ καὶ πολλοὺς Ἰουδαίους, καὶ Ἕλληνας πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ἐπεσπάσατο πίστιν. Καταλιπὼν δὲ τὴν οἰκίαν, καὶ τὴν Νικομηθεῖαν καταλαβὼν, τοὺς φόβῳ κολάσεων καταλιγωροῦντας τῆς πίστεως, ὑπήλειφε πρὸς τοὺς ἀγῶνας. Εἰς κάλλος δὲ γράφειν ἐπιστάμενος, βιβλίον κατέλιπε τῆ Νικομηθεῶν Ἐκκλησία, γεγραμμένον σελίσιν τρισσαῖς, (εἰς τρεῖς στήλας διηρημένης τῆς σελίδος) περιέχον πᾶσαν τὴν παλαιὰν τε καὶ τὴν νέαν Διαθήκην. Τοσοῦτον δὲ γέγονεν ὑπὲρ ἄνθρωπον, ὥς τε τὴν πόλιν διερχόμενος, οἷς μὲν ἤθελε, θεωρητὸς ἦν, τοῖς δὲ λοιποῖς ἀθεώρητος.

Περὶ τούτου μαθὼν ὁ Μαξιμιανός, καὶ αἰσχυνθεὶς τὸ πρόσωπον ὄφθῆναι αὐτοῦ, ὑπὸ παραπετάσματι αὐτῷ διαλέγεται· καὶ γνῶς τὸ τῆς γνώμης αὐτοῦ ἀμετάθετον, μακρὸν αὐτῷ καταδικάζει λιμὸν. Ἐπὶ πολλὰς οὖν ἡμέρας, βρώσεως καὶ πόσεως μὴ μεταλαβὼν, ἐν τῇ φρουρᾷ ἐτελεύτησε· τὸ δὲ σῶμα τούτου, προστάζει τοῦ Ἡγεμόνος, ἐρρίφη ἐν τῇ θαλάσῃ· δελφίς δὲ τοῦτο, προσάξει Θεοῦ, ἐπὶ τῶν ὤμων φέρων, τῆ χέρσῳ παρέπεμψε.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σαβίνου Ἐπισκόπου.

Στίχ. Ἰσάγγελον Σαβίνος εὖ βιοῦς βίον,
Θανὼν συνήφθη τῷ χορῷ τῶν Ἀγγέλων.

Ομακάριος Σαβίνος, διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ ἀρετὴν, γέγονεν Ἐπίσκοπος. Εἶτα τοὺς θορυβοὺς μισῶν, ἐμάκρυνε φυγαδεύων· καὶ τοσοῦτον ἠγωνίσαστο, ὥς καὶ θανάτων πολλῶν αὐτουργὸς γενέσθαι, καὶ νόσους ἀπελαύνειν, καὶ δαίμονας φυγαδεύειν, ἔτι δὲ καὶ προλέγειν τὰ μέλλοντα. Πολλοὺς δὲ ὠφελήσας, καὶ πείσας κόσμον ἀφείναι καὶ γονεῖς, καὶ Χριστῷ δουλεύειν, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Βάρσου, Ἐπισκόπου Ἐδέσσης.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν, οὐκ ἐν Ἐδέσσει μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν Φοινίκῃ, καὶ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ Θηβαΐδι διέλαμψεν· ἐν τούτοις γὰρ πᾶσιν ἐξάκουστος γέγονε. Καὶ ὁ τότε Βασιλεὺς Βαλεντινιανός, διὰ τὸ εἶναι τὸν Ἁγιὸν ζηλωτὴν τοῦ ὀρθοῦ δόγματος, πρῶτον μὲν εἰς Ἀράνδρον τὴν νῆσον οἰκεῖν αὐτὸν προσέταξεν. Ἐπειδὴ δὲ ἔγνω συρρέοντα πρὸς αὐτὸν πλήθη οὐκ ὀλίγα, εἰς Ὁξύριγγον τὴν Αἰγυπτίαν ἐξέπεμψε πόλιν. Ὅς δὲ κἀκεῖ τὸ τούτου κλέος συνήγειρεν ἅπαντας, ἔσχατον εἰς φρούριον τοῖς ἐκεῖσε γειτονεύουσι βαρβάροις ὁ τῶν οὐρανῶν ἄξιος ἀπήχθη Πρεσβύτης. Ἐν δὲ τῇ Ἀράνδρῳ φασὶ τὴν ἐκεῖνου μέχρι καὶ σήμερον διατηρεῖσθαι κλίνην, πλείστης ἠξιωμένην τιμῆς· ἐν ταύτῃ γὰρ οἱ νοσοῦντες κατακλινομένοι, ὑγίαν διὰ τῆς πίστεως δρέπονται. Μυρία δὲ σημεῖα ἐργασάμενος, ὥς προεῖρηται, πρὸς Κύριον μετὰ παρρησίας ἀπῆλθε.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῆς ἀθλήσεως Μοναχοῦ τινος καὶ Μάρτυρος, καὶ ὠφέλιμος διήγησις περὶ αὐτοῦ.

Μοναχὸς τις ἦν ἐν σικήτει, ὑπέικων Πατρὶ ἐπὶ χρόνους τινάς. Οὗτος, φθόνῳ τοῦ μισοκαλοῦ δαίμονος, τῆς ὑπακοῆς ἐκπεσὼν, ἐξῆλθε, χωρὶς αἰτίας τινὸς ἐπιβλαβοῦς, ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ γέροντος, καταφρονήσας καὶ τοῦ ἐπιτιμίου, ἐπιτιμηθεὶς διὰ τὴν τῆς ὑπακοῆς ἀθέτησιν. Κατελθὼν δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆ πόλει, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ ἐκεῖσε Ἄρχον-

τος, ἀποδυθεὶς καὶ τὸ Μοναχικὸν σχῆμα, ὡς κατεπείγοντος αὐτὸν θύσαι τοῖς εἰδώλοις. Ὡς δὲ οὐδόλως εἶχε τοῦτον καταπειθῆ, βηνεύροις μὲν πρῶτον ἔτυψεν ἀφειδῶς· εἶθ' οὕτω τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ξίφει ἀποτμηθῆναι προσέταξεν. Ὅν καὶ λαβόντες οἱ παριστάμενοι, ἀπέτεμον τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, τὸ σῶμα αὐτῆ ἔξω τῆς πόλεως ῥίψαντες τοῖς κυσί. Τοῦτον φιλόχριστοὶ τινες, νυκτὸς καταλαβούσης, ἀνελάβοντο, καὶ μύροις καὶ ὀθονίοις εἰλίσαντες, ἔθεντο ἐν γλωσσοκόμῳ, καὶ ἀπέθεντο ὡς Μάρτυρα ἐν τῷ τοῦ Ναοῦ Θυσιαστηρίῳ.

Ἐπιτελουμένης οὖν τῆς θείας Μυσαγωγίας, καὶ τοῦ Διακόνου ἀναβοῶντος τὸ, Ὅσοι κατηχήμενοι προέλθετε, οἱ κατηχήμενοι προέλθετε· πάντων ὁρώντων, αὐτομάτως τὸ γλωσσόκομον ἐξήρχετο, ἄνευ ἀνθρωπίνης χειρός· καὶ ἔμενεν ἐν τῷ Νάρθηκι τῆς Ἐκκλησίας, ἄχρι τῆς ἀπολύσεως· καὶ πάλιν αὐτομάτως εἰσερχόμενον, ἵστατο, ἐν ᾧ προετυπώθη τόπω ἵστασθαι. Τοῦτο γινόμενον ἐξέπληττε τοὺς ὁρώντας. Ὅπερ ἀναμαθῶν καὶ τις τῶν εὐδιακρίτων, ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ περὶ τούτου, καὶ ταχεῖαν τὴν λύσιν ἐδέξατο. Ἄγγελος γὰρ ἐπιστάς, φησὶ πρὸς αὐτόν· Τί ἐκθαμβροὺς γέγονας ἐπὶ τῷ γεγεννημένῳ; οὐκ ἔλαβον οἱ Ἀπόστολοι τῆ Χριστοῦ, ὡς οἴσθα, ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν, καὶ ἐξ αὐτῶν πάλιν οἱ καθεξῆς Μαθηταὶ τούτων; Οὗτος οὖν ὁ τὸ αἷμα αὐτοῦ ὑπὲρ Χριστοῦ ἐκχέας Ἀδελφός, καὶ ἐν τῷ Θυσιαστηρίῳ μὴ συγχωρούμενος κεῖσθαι, τῆς Προσφορᾶς τελουμένης, ὑπὸ Ἀγγέλου διώκεται ἄχρι τοῦ Νάρθηκος. Τοῦ δεῖνος γὰρ τοῦ συνασκητῆ σου τῆς ὑπακοῆς ἐκπεσῶν, ὡς μαθητῆς αὐτῆ γεγονῶς, καὶ εὐλόγως δεσμευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἐκεῖθεν ἀπανίσταται δεδεμένος· καὶ ὡς μὲν Μάρτυς, τὸν στέφανον ἔλαβεν· ὡς δὲ τὸν δεσμὸν ἔχων, οὐ συγχωρεῖται ἔνδον κεῖσθαι, τῆς Προσφορᾶς τελουμένης, εἰ μὴ ὁ δῆσας λύσει αὐτόν.

Ταῦτα μεμαθητικῶς ὁ θεῖος Πρεσβύτερος, λαβὼν τὴν ράβδον, ἀπῆλθε πρὸς τὸν Ἀσκητὴν· καὶ ἐξυφάνει αὐτῷ τὸ πᾶν τῆς ἰσορίας, συγκατῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν· καὶ τὸν Ναόν, ἐν ᾧ τὸ λείψανον ἐναπέκειτο τοῦ Μάρτυρος, καταλαβόντες, καὶ τὴν θήκην παρανοίξαντες τοῦ Μάρτυρος, τὴν συγχώρησιν

ὁμοῦ ἐποιήσαντο· καὶ τοῦτον κατασπασάμενοι, ἔστησαν εἰς δοξολογίαν· καὶ τῆς θείας Μυσαγωγίας τελεσθείσης, μεμένηκειν ὁ Μάρτυς ἀσάλευτος ἐν τῷ Θυσιαστηρίῳ κείμενος ἔκτοτε καὶ μέχρι τοῦ νῦν.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Ρύμην ῥημάτων σου σοφῶν, τύραννος διώκτης μὴ φέρων, καὶ θανατοῖ σε καὶ βυθῷ, θαλαττίῳ προσρίπτει τὴν ἄνω σοί, προξενῶν ὡς οὐκ ᾤετο, βασιλείαν εἰς αἰῶνας καὶ θείαν δόξαν.

Μὴ προσκυνήσας τοῖς γλυπτοῖς, γόνυ τε μὴ κάμψας εἰδώλοις, εἰς πῦρ ἐβλήθης θλιβερόν, εἰς βασάνων εἰσῆλθες τὴν κάμινον, δροσιζόμενος Πνεύματος, δροσοβόλῳ δυναστείᾳ θεόφρον Μάρτυς.

Νενεκρωμένους καὶ βυθῷ, τῆς Ἑλληνικῆς αἰθείας, καταποθέντας τοὺς λαοὺς, ζωφόροις σου λόγοις ἀνείλκυσας, μελωδῶν ἀξιάγαστε· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοδοκίον.

Εὐλογημένος ὁ καρπὸς, τῆς εὐλογημένης γαστρὸς σου, ὃν εὐλογοῦσιν οὐρανῶν, αἱ Δυνάμεις βροτῶν τε συστήματα, ὁ ἡμᾶς λυτρωσάμενος, τῆς κατάρτας τῆς ἀρχαίας εὐλογημένη.

ᾠδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Λιμῷ νοητῷ τοὺς ἐκτακέντας, τῷ ἄρτῳ τῶν λόγων σου ἐστήριξας, μόνον σέβειν Κύριον, ἄρτον τῆς ζωῆς ἡμῶν, καθυποδείξας ἔνδοξε, ᾧ πάντες ψάλλομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πατήσας δειναῖς μηχανουργίας, ἐχθροῦ τοῦ ἀπατεῶνος τῆ ἀθλήσει σου, ἠρθῆς πρὸς περιδοξον, ὕψος ἀξιάγαστε, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἐφθάσας, βοῶν τὰ τάγματα· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ω ξένων πραγμάτων τελεσθέντων, ἐν σοὶ Λουκιανέ Μάρτυς αἰοῖδιμε! κόλπος γὰρ θαλάττιος, σῶμά σου τὸ ἅγιον, ἐφ' ἱκανὸν δεξάμενος οὐκ ἐλυμήνατο, τῆ χέρσῳ διασώζεις δὲ σῶον, ῥεῖθρα ἰαμάτων, ἐκβλύζον τοῖς ποθοῦσι.

Θεοτοκίον.
Καὶ γλώσση Παρθένε καὶ καρδίᾳ, ἀγνήν
 Θεοτόκον σε κηρύττομεν· Κύριον γὰρ ἔ-
 τεκες, σάρκα περιειμένον, καὶ ἐν δυσὶ ταῖς
 φύσεσι κατανοούμενον· ὃν πᾶσαι οὐρανῶν αἰ-
 Δυνάμεις, ἀνυμνολογοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς
 αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Π**αῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος
 » τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν
 » τυπούμενος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἴκου-
 » μένην ἅπασαν ἀγείρει ψάλλουσαν· Τὸν Κύ-
 » ριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς
 » πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁδὴ 9. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Λάμπει σὺ σοφὴ τὸ ἱερόν μνημόσυνον, ταῖς
 ἀκτίσι ταῖς τῆ Πνεύματος, νέφος παθῶν
 διασκεδάζον, φωτίζον εὐσεβῶν τὰ συζηήματα,
 καὶ φλέγον τῶν δαιμόνων στρατεύματα· ὃ
 ἐκτελοῦντας ἡμᾶς φύλαττε.

Ελύθης τοῦ σώματος δεσμῶν Μακάριε, καὶ
 πρὸς ὕψος ἐπουράνιον, χαίρων ἀνέπτῃς
 καὶ ἐπώφθῃς, ὡραῖος τῶν στιγμάτων τερπνό-
 τησι, Θεῷ τῷ Ποιητῇ ᾧ παρίστασαι, μετὰ
 Μαρτύρων εὐφραίνόμενος.

Ο Μάρτυς ἡμᾶς Λουκιανὸς συνήγαγε, εὐ-
 φημῆσαι τούτου σήμερον, ἀθλοῦ λαμ-
 προῦς καὶ τοὺς ἀγῶνας, τὴν μέχρι τελευτῆς
 γενναιότητα, θαυμάτων τε τὴν χάριν τὴν ἀ-
 φθονον· ὃν ἐπαξίως μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Σοφίας δοχεῖον ὑπὲρ νοῦν τῆς κρείττονος,
 ἀνεδείχθης Κόρη Πάναγνε, ἔμφυχος θρό-
 νος τε καὶ πύλη· διό σε τῶν βροτῶν τὰ συ-
 στήματα, Ἀγγέλων τε δοξάζει στρατεύματα,
 μόνῃ τῶν πάντων ὑπερέχουσαν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν
 » κατάραν εἰσωκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε
 » Θεοτόκε, τῷ τῆς κυφορίας βλαστήματι, τῷ
 » κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνηθης· ὅθεν σε πάν-
 » τες μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Πνευματικῆς ὡς ἔμπλεως, χάριτος καὶ σο-
 φίας, Λουκιανέ πανεύφημε, τὴν θεό-
 πνευστον Μάρτυς, Γραφὴν ἠρμάνευσας πᾶσαν
 πλάνην δὲ τῶν Ἑλλήνων, ἠλεγξας τὴν πολυ-

θεον, καὶ ψευδώνυμον γνῶσιν· τὴν δὲ Χριστῆ,
 Ἐκκλησίαν ἠύφρανας ἀθλοφόρε, φαιδρύνων ἐν
 τοῖς λόγοις σου, Ὁρθοδόξων τὰ πλήθη.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐγένου Πάναγνε, τῆς Θεότητος ὅλης·
 τὸν τῆς Τριάδος ἕνα γὰρ, τέτοκας ἀπορ-
 ρήτως, διπλοῦν τῇ φύσει Παρθένε, ἐν μιᾷ ὑπο-
 στάσει· ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, σῶσαι τοὺς σέ
 ὑμνοῦντας, ἐκ πειρασμῶν, καὶ κινδύνων Δέ-
 σποινα Θεοτόκε· σοὶ γὰρ τὸ Χαῖρε κράζομεν,
 προστασία τοῦ κόσμου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνθηες,
 καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ 15. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λογγίνου τοῦ Ἐ-
 κατοντάρχου, τοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ
 προσόμοια τοῦ Ἁγίου γ.

Ἦχος δ. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τὸν βροτὸν χρηματίσαντα, καὶ Σταυρῷ ὁ-
 μιλήσαντα, καὶ ἠλίθῃ ἔλλαμψιν ἀμαυρώ-
 σαντα, καὶ ἐκ πλευρᾶς ἀναβλύσαντα, σω-
 τήριον ἄφειν, κατιδὼν μετὰ Ληστοῦ, τοῦ εὐ-
 γνώμονος ἔνδοξε, ὡμολόγησας, καὶ Θεὸν καὶ
 Δεσπότην ἐκουσίως, ὑπομείναντα τὰ πάθη,
 δι' εὐσπλαγχνίαν ἀμέτρητον.

Τὴν κατάκαρπον ἀμπελον, ἐπὶ ξύλου θεώ-
 μενος, ἠρτημένῃ ἔνδοξε καὶ πηγάζουσαν,
 οἶνον ζωῆς καὶ ἀφέσεως, τὰ χεῖλη ὑπέθηκας,
 τῆς καρδίας καὶ πιών, εὐφροσύνης πεπλήρω-
 σαι, τὴν κατάπιπρον, ἀμαρτίαν ἐμμέσας ὡς
 ἐχέφρων, ὡς τῆ χειρόνος τὸ κρεῖττον, περιφα-
 νῶς προελόμενος.

Θανατώσας τὸν τύραννον, εὐτολμία τῶν
 λόγων σου, πρὸς σφαγὴν ἐκούσιον ἠτο-
 μόησας, εἰ δειλιάσας πανεύφημε, Λογγίνε τὸν
 θάνατον, τὴν ἀθάνατον ζωὴν, προξενοῦντά σοι
 χάριτι· ὅθεν πίστευσες, τὴν πανέορτον μνήμην
 ἐκτελοῦμεν, δυσωποῦντές σε πρεσβεύειν, ὑπὲρ
 ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον.

Δόξα, Ἦχος πλ. β. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Εν τῷ πάθει σου Χριστέ, τὸν ναὸν θεωρή-
 σας διαρράγέντα, Λογγίνος ὁ Ἐκατόνταρ-

χος, Υἱὸν Θεοῦ σε εἶναι τοῖς Ἰουδαίοις ἐκήρυτ-
 τεν. Ὅθεν οἱ δεινοὶ, τὴν θείαν κώραν αὐτοῦ
 τεμόντες τῷ ξίφει, ἐν κοπρίᾳ ἔρριψαν· γυνὴ δὲ
 ταύτην εὐροῦσα, τὰς κεκλεισμένας κόρας αὐ-
 τῆς τῶν ὀμμάτων ἀνέωξε· μεθ' ἧς καὶ ἡμεῖς
 βοῶμέν σοι· Ὁ τοῦτον στεφανώσας, ὑπὲρ σοῦ
 ἀθλήσαντα, ταῖς αὐτοῦ ἰκεσίαις, καὶ ἡμῶν τὰ
 ὄμματα τῆς καρδίας φώτισον, τοῦ δοξάζειν σε
 Θεόν, τὸν ἐν σαρκὶ προσηλωθέντα, εἰς τὸ
 σῶσαι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Μόνος ὑπὲρ ἅπαντας, υἱὸς ἀνθρώπων ὁ
 τάλας, μόνος ἐπλημμέλησα, τὰ καὶ λόγῳ
 ἀφθεγντα, καὶ ἀκούσματι, μηδαμῶς ἄχραντε,
 φορητὰ πέλοντα· διὰ τοῦτό σου καὶ δέομαι·
 Σύγγνωθι Δέσποινα, σύγγνωθι καὶ δός μοι με-
 τάνοιαν, δός μοι ἐξομολόγησιν, δός μοι στεναγ-
 μὸς τε καὶ δάκρυα· ἵνα διὰ τούτων, συντρίβων
 τὴν καρδίαν μου αἰεὶ, κράζω τὸ, Ἡμαρτον, ἡ-
 μαρτον, ἱλάσθητι σῶσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ρομφαία ὡς ἔφησεν, ὁ Συμεὼν τὴν καρδίαν,
 τὴν σὴν διεληλύθε, Παναγία Δέσποινα,
 ὅτε ἔβλεψας, τὸν ἐκ σοῦ λάμπαντα, ἀπορρήτῳ
 λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων ὡς κατάκριτον, Σταυρῷ
 ὑψούμενον, ὄξος καὶ χολὴν τε γευόμενον, πλεу-
 ράν τε ὀρυττόμενον, χεῖράς τε καὶ πόδας ἠλού-
 μενον· καὶ ὄδυρομένη, ἠλάλαζες βοῶσα μητρι-
 κῶς· Τί τοῦτο, Τέκνον γλυκύτατον, τὸ καινὸν
 μυστήριον;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀικτιώχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Εν τῷ Σταυρῷ παρεστηκῶς, καὶ τὰ γενό-
 μενα σιοπῶν, τὸν σταυρωθέντα ἐπὶ ξύ-
 λου, Θεὸν καὶ ἀνθρώπον ἑωρακῶς, ἐβόας πρὸς
 αὐτόν· Ἐν τῇ βασιλείᾳ σου μνήσθητί μου Κύ-
 ριε. Διὸ καὶ ὁ Σωτὴρ ἐφώνει σοι· Μακάριος εἶ
 Λογγῖνε, καὶ τὸ μνημόσυνόν σου εἰς γενεάν
 καὶ γενεάν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Τὴν πᾶσάν μου ἐλπίδα εἰς σέ, Παρθένε ἀ-
 νατίθημι· μὴ παρίδης, ἀλλὰ σπεῦσον ἀ-
 γαθῆ, ῥυσθῆναί με ἐν τάχει, παθῶν τῶν ἐνο-
 χλούντων, καὶ καθ' ἐκάστην πολεμούντων με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν ξύλῳ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὄρωσα ἡ πανάμω-
 μος, Θεοτόκος, κρεμασμένην μητρικῶς,

ὄδυρετο βοῶσα· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, σῶσον
 τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντάς σε.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ,

καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς
 Ὀικτιώχου, καὶ τοῦ Ἁγίου οὗτος, οὗ ἡ Ἀκρο-
 στιχίς·

Τὸ Λογγίνου μέγιστον ὑμνήσω κλέος.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Ταῖς θείαις φωτοχυσίαις ἔνδοξε, περιλαμ-
 πόμενος, καὶ σὺν Ἀγγέλων τάξεσι Χριστῷ,
 τῷ Θεῷ παριστάμενος, τὴν φωτοφόρον μνήμην
 σου, τοὺς ἐκτελοῦντας καταφαίδρυνον.

Οὐδὲν σε τῆς πρὸς Θεὸν ἐνώσεως, Μάρτυς
 ἐχώρισε, κεχωρισμένον πάσης σαρκι-
 κῆς, ἡδονῆς διὰ πίστεως, καὶ καθαρῶς τῷ ἔ-
 ρωτι, τῷ ἀκροτάτῳ ἐνηδόμενον.

Λατρεύων Θεῷ τῷ ζῶντι ἔνδοξε, Λογγῖνε
 πάνσοφε, νεκροῖς ξοάνοις μάκαρ οὐδα-
 μῶς, σὺ λατρείαν προσένειμας· διὸ πρὸς ἀτε-
 λεύτητον, θανατωθεὶς ζωὴν κατήντησας.

Θεοτοκίον.

Ο Λόγος ὁ τοῦ Θεοῦ ἐν μήτρᾳ σου, λόγῳ
 συνειληπται, τῆς ἀλογίας ῥύσασθαι βρο-
 τοὺς, βουλευθεὶς ἀγαθότητι, Παρθενομῆτορ ἄ-
 χραντε, εὐλογημένη παναμώμητε.

Ῥδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Γνωρίσας ἐπὶ Σταυροῦ, Υἱὸν Θεοῦ τὸν ἀλη-
 θῆ Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν πάσχοντα, τούτῳ
 ὀλοφύχως ἐπίστευσας.

Γῆ ὡσπερ πίων ἡ σὴ, ψυχὴ λαβῆσα λογικὰ
 σπέρματα, στάχυν σοφὴ ὄριμον, θείας
 εὐσεβείας ἐβλάστησεν.

Γστῶ τῷ τοῦ Σταυροῦ, τὸ τῶν βασάνων
 διελθὼν πέλαγος, τοὺς γαληνοὺς ἐφθασας,
 ἔνδοξε λιμένας γηθόμενος. Θεοτοκίον.

Νοσοῦσάν μου τὴν ψυχὴν, ταῖς τῶν παθῶν
 ἐπαγωγαῖς ἴασαι, Μήτηρ Θεοῦ πάναγνε,
 καὶ πρὸς σωτηρίαν κατεύθυνον.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου
 » Χριστέ κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε,
 » καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Σταυρωθέντα κατείδες τὸν Λυτρωτὴν, καὶ αὐτοῦ ταῖς ἀκτίσι καταυγασθεῖς, τὸ σκότος ἀπέφυγες, ἀγνώσιās βαθύτατον, καὶ πρὸς θεῖαν γνῶσιν, σαυτὸν μετερρύθμισας, πιστωθεῖς ὡς ἔστι, θεὸς ὁ ὀρώμενος· ὅθεν καὶ ἀθλήσας, τοῖς χοροῖς ἠριθμήθης, Λογγίνε μακάριε, τῶν Μαρτύρων γηθόμενος· μεθ' ὧν πάντοτε ἔνδοξε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντημένην πανάμωμε, ἀμαρτιῶν τῷ φόρτῳ, ὀφθεῖσαν ὑπέραντλον, καὶ εἰς πυθμένα ἄδη, πεσεῖν κινδυνεύουσαν, φθάσον θεοτόκε, τῇ θερμῇ σε πρεσβείᾳ, καὶ σῶσον παρέχουσα, σὸν λιμένα τὸν εὐδιον, ἵνα πίστει κραυγάζω σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεσιν· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ δοῦλός σου Δέσποινα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἢ Ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἡ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ὡδὴ δ' Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Οχυρώτατον κτησάμενος ἐν τῇ πίστει, τὸν λογισμόν μακάριε, ἀνίσχυρον πλάνης, ἔλυσας ὀχύρωμα, Λογγίνε καὶ ἔκραζε· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ψωθέντα καὶ τῷ ξύλῳ προσηλωθέντα, τὸν ἀπαθῆ θεώμενος, Κύριον τῆς δόξης, τοῦτον ὡμολόγησας, Υἱὸν Θεοῦ ἔνδοξε, πάσχοντα οἰκείῳ θελήματι.

Μαραινόμενον τὸν θάνατον τῷ θανάτῳ, τοῦ ἀπαθοῦς θεώμενος, ἔσπευσας Λογγίνε, δι' αὐτὸν τεθνήξασθαι, καὶ ζῆν μετὰ θάνατον, σὺν τοῖς εὐκλεῶς ἐναθλήσασιν.

Θεοτοκίον. Ὡδὴ δ' Ἐπαρθέντα καὶ ὑπόστασιν ἐν γαστρὶ σου, καὶ γεγονότα ἄνθρωπον, Ἄχραντε τὸν Λόγον, ὑπὲρ λόγον τέτοκας, διπλοῦν ταῖς θελήσεσι, καὶ ταῖς ἐνεργείαις δεικνύμενον.

Ὡδὴ δ' Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Γῆς πάσης ἀληθῶς, γεγονώς παρεπίδημος, ἐν στίγμασιν Ἀθλοφόρων, ὠραιώθης Λογγίνε, καὶ γῆν πραέων ὠκήσας.

Ἰσχυσας τοῦ Σταυροῦ, τῇ δυνάμει φραξάμενος, ἀνίσχυρον τῶν τυράννων, Ἀθλοφόρε Λογγίνε, τροπώσασθαι ἀπόνοιαν.

Στήσας ἐν ἀσφαλεῖ, θεμελίῳ καρδίας σου, ἀήττητε ταῖς κινήσεσι, πειρασμῶν ἐπικλύσει, ἀσάλευτος διέμεινας.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην τὸν θεόν, ἀπειράνδρως κηύσασαν, ὑμνήσωμεν θεοτόκον, δι' αὐτῆς ὁσωθέντες, καὶ πόθῳ μακαρίσωμεν.

Ὡδὴ δ' Ἐθύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ορῆτε, καὶ τὴν γῆν σαλευθεῖσαν θεώμενος, ἐν τῇ τοῦ πάθους ἡμέρᾳ, ἀπιστίας στάσεως ἐσαλεύθης· καὶ τῇ πίστει, ἐνδρῦθης Λογγίνε τοῦ πάσχοντος.

Νόησιν, ἀληθῆ καὶ τελείαν καὶ ἔμφρονα, ἀναλαβεῖν ἠδυνήθης, καθορῶν τὴν κτίσιν ἀλλοιωμένην· καὶ πρὸς θεῖαν, ἠλλοιώθης Λογγίνε ἐπίγνωσιν.

Υπέξης, χαλεπὴν τιμωρίαν γηθόμενος, καὶ τὸν αὐχένα τῷ ξίφει, ἀδιστακτῶ γνώμη τμηθεῖς Λογγίνε, διακόπτεις, κεφαλᾶς δυσμενῶν διὰ πίστεως.

Θεοτοκίον.

Μάρανον, καὶ προρρίζους Πανάμωμε ἔκτιλον, ταῖς ἀκανθώδεις ἐννοίας, τῆς ἐμῆς καρδίας· καὶ καρποφόρον, ταύτην δεῖξον, μεσιτεία σου Κόρη πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

• Ἐθύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ
• Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου
• κεναθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
• σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον.

Εὐφροσύνας γέγηθεν ἡ Ἐκκλησία, ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον, τοῦ αἰοδίδμου ἀθλητοῦ, Λογγίνε ἀνακραυγάζουσα· Σὺ μου τὸ κράτος, Χριστέ καὶ στερέωμα.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἕρανὸν σκότει πολλῶ, τὴν γῆν τε σειομένην, καὶ πέτρας ῥηγνυμένας, ναοῦ τε

τὸ καταπέτασμα σχισθὲν εἰς δύο θρωῶν ἐν τῷ θείῳ πάθει τοῦ Χριστοῦ ὁ Ἀθλητὴς, Θεοῦ Υἱὸν αὐτὸν ἐγνώρισε, πάσχοντα τῇ οἰκείᾳ εὐσπλαγγνίᾳ, ἀπαθῆ δὲ ὄντα τῇ Θεότητι καὶ δόξῃ, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι Ἁγίῳ συνέχοντα τὸ πᾶν καὶ διακρατῆντα, ὡς Θεὸν ἀληθινὸν καὶ Βασιλέα· ὅθεν ἐν χαρᾷ Λογγίνος ἀνακραυγάζει· Σύμου τὸ κράτος Χριστέ, καὶ αστερέωμα.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΣ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λογγίνου τοῦ Ἑκατοντάρχου.

Στίχοι.

Υἱὸν Θεοῦ λέγων σε, Χριστέ, καὶ πάλιν,
Λογγίνος ὡς πρὶν τέμνεται τὸν ἀσπίδα.

Ἐκτὴ καὶ δεκάτῃ Λογγίνον ἄορ κατέπεφεν.

Επὶ Τιβερίου Καίσαρος ἦν οὗτος, ἐκ τῆς χώρας Καππαδοκῶν, Ἑκατοντάρχης ὑπάρχων ὑπὸ τὸν Πιλάτον τὸν Ἡγεμόνα τῆς Ἰουδαίας. Προσετάγη δὲ παρ' ἐκείνου, ὑπυρετῆσαι εἰς τὰ τίμα πάθη τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν σταύρωσιν, καὶ μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν ἑκατὸν στρατιωτῶν, φυλάξαι τὸν τάφον μετὰ τῆς Κεστωδίας, ἣ τις ἦν τάγμα στρατιωτῶν. Ἰδὼν δὲ τὰ ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ γενόμενα θαύματα, τὸν σεισμόν, τὴν τοῦ ἡλίου εἰς σκότος μεταβολήν, τοὺς ἀνοιγέοντας τάφους, καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν νεκροὺς ἐκπηδήσαντας, καὶ τὰς σχισθείσας πέτρας, ἀνεβόησε μέγα, εἰπὼν· Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος· ὅθεν καὶ τὰ διδόμενα αὐτῷ ἀργύρια παρὰ τῶν Ἰουδαίων ἐπὶ διαβολῇ τῆς Ἀναστάσεως, ἀπεσεύσατο μεθ' ἑτέρων δύο στρατιωτῶν, οἱ ὕστερον σὺν αὐτῷ ἐμαρτύρησαν.

Καταλιπὼν οὖν τὴν ἐπικειμένην αὐτῷ στρατείαν, καὶ τὴν οἰκείαν χώραν καταλαβὼν, ἀποστολικῶς τὸν Χριστὸν ἀνεκλήρυττε Θεόν. Πεισθεὶς δὲ ὁ Πιλάτος, μᾶλλον μὲν διαφθαρεὶς ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων χρήμασι, διὰ γραμμάτων κατηγόρει τοῦ Λογγίνου πρὸς τὸν Τιβέριον, ὡς κατέλιπε τὴν οἰκείαν στρατείαν, καὶ ὡς ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ διαίγει, τὸν Χριστὸν καταγγέλλων Θεόν. Τέμνεται οὖν αὐτίκα τὴν κεφαλὴν μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ δύο στρατιωτῶν, τοῦτο τοῦ Τιβερίου κελεύσαντος, καὶ ἤχη ἢ κεφαλὴ αὐτοῦ ἐκ Καππαδοκίας εἰς Ἰερου-

σαλήμ, τοῦ πληροφορίαν λαβεῖν τὸν Πιλάτον καὶ τοὺς Ἰουδαίους τῆς αὐτοῦ ἀναιρέσεως, ἐφ' ᾧ τὸν Πιλάτον λαβεῖν τὰ συμφωνηθέντα· καταχώννυται δὲ πρὸ τῆς πόλεως ἢ τιμὴ αὐτοῦ κεφαλὴ ἐν κόπρῳ τινί.

Χρόνοις δὲ πολλοῖς ὕστερον, γυνὴ τις ἐκ Καππαδοκίας τὴν ἐνέργειαν ἀποβαλοῦσα τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ τὴν ὀπτικὴν ἀπολέσασα δύναμιν, τὰ Ἱεροσόλυμα κατέλαβε μεθ' υἱοῦ μονογενοῦς, ὡς ἐν τοῖς Ἁγίοις τόποις εὐρεῖν δυναησομένη τῆς πηρώσεως ἴασιν. Προσθεθείσης δὲ αὐτῇ καὶ τῆς ἀποθιώσεως τοῦ παιδός, διπλὴν ἐτραγῶδει τὴν συμφορὰν. Ὅναρ δὲ ταύτη ἐπιφανεῖς ὁ μακάριος Λογγίνος, καὶ ὃς εἶη γνωρίσας αὐτῇ, καὶ ἐνθα κέκρυπται ἢ τούτου κεφαλὴ μνηύσας, προτρέπει αὐτὴν, ἀναρῶν τὴν ταύτην λαβεῖν, καὶ οὕτω τυχεῖν τῆς ἰάσεως, καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς ἐν δόξῃ ὄντα θείασασθαι. Ἐπεὶ δὲ πρὸς ταῦτα πρόθυμος ἐγένετο ἢ γυνὴ, διῦπνισθεῖσα, καὶ τὴν κόπρον εὐρούσα, καὶ ταῖς χερσὶ διασκάψασα, τὴν κεφαλὴν ἀνείλετο· καὶ ἐκ τῆς ἀβλεψίας, τὴν ὀπτικὴν ἐνέργειαν ἔλαβε, καὶ τὸν υἱὸν ἐν δόξῃ ὄναρ ἰδεῖν συνόντα τῷ Ἁγίῳ, καὶ τῆς παρ' αὐτῷ τιμῆς ἀπολαβόντα.

Ἐν μιᾷ οὖν σορῷ τό, τε λείψανον τοῦ παιδός, καὶ τοῦ Ἁγίου τὴν κεφαλὴν κατατίθησι· τοῦτο γὰρ παρ' αὐτῆ προσετέτακτο· καὶ τὴν Καππαδοκίαν κατέλαβε, παθοῦσα τῷ Σαοὺλ παραπλήσια, ὃς, τὰς πατρικὰς ὄνους ζητῶν, βασιλείαν εὐράτο· καὶ αὕτη τῶν ὀφθαλμῶν τὴν πῆρωσιν ἀποβαλέσθαι ζητοῦσα, καὶ τούτῃ τετύχηκε, καὶ θερμὸν προστάτην τὸν Ἁγίον ἔκτοτε εὐράτο. Ὅθεν καὶ ναὸν τῷ Μάρτυρι περικαλλῆ ἀνεγείρασα, καὶ μετὰ τὸ Μαρτυρικὸν καταθεῖσα λείψανον, πηγὰς ἰαμάτων καὶ αὐτῇ, καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς κατεπλούτησεν, εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων δύο Μαρτύρων, τῶν συναναيرهθέντων τῷ ἁγίῳ Λογγίνῳ.

Στίχ. Φθαρτὴν στρατείαν ἐκλελοιπυῖα ξίφει,

Δυὰς συνάθλων ἐστρατεύθη Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Λεοντίου, Δομετίου, Τερεντίου, καὶ Δομνίνου.

Στίχ. Τρεῖς, Λεόντιε, τοὺς συναθλοῦντας ἔχων,
Λεόντιόν τι τῆς πυρᾶς ἄλλη μέσον.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαλοῦ.

Στίχ. Μαλὸς βραχεῖαν γῆς λιπὼν παροικίαν, Πόλου κατοικεῖ τὴν μακρὰν κατοικίαν.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Μαλὸς καταλιπὼν πλοῦτον καὶ συγγένειαν, ἐν ἐρήμοις καὶ ἀοικήτοις τόποις προσεκαρτέρει, νηστεῖαις καὶ ἀγρυπνίαις καὶ πάσαις ἄλλαις κακοπαθείαις χαίρων. Ἦν δὲ τὸ εἶδος αἰεὶ χαροποιός· θαύματα ἐξαισία τῆ ἐπικλησίαι τοῦ Χριστοῦ ἐργαζόμενος, λεπρούς καθαρίζων, δαίμονας ἀπελαύνων, τυφλοῖς τὸ βλέπειν χαρίζόμενος· καὶ ταῦτα μὲν ἐποίει ἐτι ζῶν. Ἀπελθὼν δὲ πρὸς Κύριον, καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ τῆ γῆ καταλιπὼν, εὐῶδες μύρον ἀπὸ τούτου πηγάζειν, εἰς ἴασιν καὶ ἀποτροπὴν παντὸς ἐναντίῳ συναντήματος, καὶ νοσημάτων ἀνηκέστων, ἐκ Θεοῦ χάριν εἴληφε· τοὺς γὰρ δοξάζοντάς με, φησὶν ὁ Κύριος, δοξάσω· ὃ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

ᾠδὴ ζ΄. Ἐν τῆ καμίνῳ.

Νομίμως Μάρτυς, ἐναθλήσας ἀνδρεία γνώμη ψυχῆς, πάσας ἀνομούντων ἡσχυνας ταῖς βουλάς, καὶ νομίμως ἐστεφάνωσαι· Εὐλογημένος εἶ, ἀναβοῶν τῆς δόξης ὁ Κύριος.

Ἡ δεῖα χάρις, ἐπιφοιτῶσα τοῖς λειψάνοις σου, πᾶσαν ἀλγηδὸνα λύει τῶν εὐσεβῶς, προσιόντων σοι μακάριε, καὶ κηρυττόντων σέ, ἀληθείας ἀήττητον Μάρτυρα.

Σαρκὸς ὀνησκούσης, οὐκ ἐφείσω Λογγῖνε διὰ Χριστόν· δύειν ἀπηρνήσω δαίμοσι καὶ σαυτὸν, τῷ Θεῷ θυσίαν ἄμωμον, χαίρων προσήγαγες, διὰ ξίφους τμηθεὶς ἀξιοάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ἡ καθαράν σε, ὁ καθαρὸς Λόγος κατώκησε, Κόρη, διὰ σοῦ καθᾶραι τοὺς μολυσμούς, τῶν ἀνθρώπων προελόμενος· εὐλογημένος γὰρ, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου πέφυκεν.

ᾠδὴ η΄. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Κοιμίσας τὸ πρὶν ταῖς τῆς σαρκὸς, κινήσεις ἐνδοξε, ταῖς ἐρηγόρσεσι, ταῖς πρὸς τὸν Κύριον ὑπνώσας, τὸν γλυκὺν ὑπνον αἰοίδιμε, θανατωθεὶς διὰ Χριστόν, τὸν ἐπὶ ξύλου Σταυροῦ, ἀφυπνώσει δεῖα, νεκροῖς τὴν ζωὴν ἀναβλύσαντα.

Λόγη κεντηθέντα τὴν πλευράν, μακαριώτατε, καὶ αἷμα βλύσαντα, Θεὸν ἐώρακας ἄνθρωπον, διὰ σπλάγχνα χρηματίσαντα, καὶ κατετρώθης τῷ αὐτῷ γλυκίστῳ ἔρωτι, ἀναμέλπων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Εσβέσας πυρὰν εἰδωλικὴν, αἱμάτων ρεύμασι, Λογγῖνε πάνσοφε, καὶ κατενέπρησας ξόανα, καὶ ἀνίδρυτα σεβάσματα, τῷ θεῷ ζήλω τὴν ψυχὴν ἀναφλεγόμενος, καὶ κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ομματα καρδίας φωτισθεῖς, ταῖς θεαῖς λαίμψεσι, τοῦ ἀμαυρώσαντος, ἤλις πάνσοφε ἔλλαμψιν, τὴν ἀχλὺν Λογγῖνε ἔλιπες, τῆς δυσσεβείας καὶ φωστῆρ, ὠφθης φωτίζων ἡμᾶς, τοὺς βοῶντας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Στόματι καὶ γλώσση καὶ ψυχῇ, ἀνακηρύττω σε Θεογεννήτριαν, καὶ ἱκετεύω σε Ἀχραντε· Τὴν καρδίαν με καταύγασον, τῷ φωτισμῷ σου, καὶ δεινῶς σιότους με λύτρωσαι, ἐκβοῶντα· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Χαιράς ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἐσβέσας, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες·
» Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ΄. Λίθος ἀχειρότμητος.

Ἰσχὺς μου καὶ ὑμνησις Λόγος, ὁ ἐν Σταυρῷ χεῖρας ἀπλώσας, Μάρτυς τοῖς ἀνόμοις ἐβόας· αὐτοῦ τὸ πάθος τὸ παμμακάριστον, ἐξεικονίζων θάνατον, ἐθελουσίως καθυφίσαμαι.

Ἡ περικαλλὴς ἀθλοφόρε, χαριτωθεὶς μάρτυς Λογγῖνε, ὅλος ὠραιότατος ὠφθης, καὶ τῷ ὠραίῳ λόγῳ παρίσασαι, ταῖς ἀμοιβαῖς τῶν πόνων σου, πλουσιωτάτως νομιζόμενος.

Σὲ τὸν διαυγία φανέντα, ἥλιον ἄδυτον Λογγῖνε, καὶ μαρμαρυγαῖς ἰαμάτων, τὴν οἰκουμένην πᾶσαν φωτίζοντα, καὶ τὴν ἀχλὺν σκεδάζοντα, τῆς ἀγνωσίας μακαρίζομεν.

Ἡ ῥθης πρὸς μονὰς οὐρανίους, καὶ τοῖς χοροῖς συνηριθμήθης, πάντων τῶν Ἁγίων Μαρτύρων· μεθ' ὧν Λογγῖνε Μάρτυς μνημόνευε, τῶν εὐσεβῶς τὴν μνήμην σου, ἐορταζόντων παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Φωτός οἰκητήριον ὠφθης, τοῦ ἀνεσπέρου Θεοτόκε, δι' οὗ οἱ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, τῆς ἀμαρτίας φῶς ἐθεάσαντο· διό μου φωταγώγησον, τὰ τῆς καρδίας αἰσθητήρια.

Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαζεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, » Χρισὸς συναΐψας τὰς διεστῶσας φύσεις· διό » ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ορῶν τὸν πάντων Κύριον, καὶ Θεὸν ἀφυπνοῦντα, ἐπὶ Σταυρῷ θελήματι, κλονομένην τε πάσαν, καιρῷ τῷ πάθους τὴν κτίσιν, ἀθλοφόρε Λογγίνε, σὺν τῷ Ληστῇ εὐγνώμονι, ὠμολόγησας τοῦτον, Υἱὸν Θεοῦ, ὑπὲρ οὗ καὶ χαίρων ἐσφαγιάσθης· καὶ νῦν ὡς Μάρτυς ἄριστος, ὑπὲρ πάντων πρεσβεύεις.

Θεοτοκίον.

Κενοῦται ἐν τῇ μήτρᾳ σου, ὁ πληρέστατος Λόγος, κόλπων πατρῶων ἄχραντε, οὐκ ἐκσᾶς ἀπορρήτως, καὶ σὰρξ ὁράται καὶ βρέφος, τίκτεται Θεοτόκε. Ὄν ἐκτενῶς ἰκέτευε, λυτρωθῆναι κινδύνων, καὶ πειρασμῶν, καὶ πταισμάτων Δέσποινα καὶ γεέννης, τοὺς εὐσεβῶς κηρύττοντας, τοῦ Θεοῦ σε Μητέρα.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΙΖ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ὡσηέ· καὶ τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Ἀνδρέου τοῦ ἐν τῇ Κρίσει.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων. Στιχηρὰ τοῦ Προφήτου.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον Πατρός, τὸ ἐκπορευόμενον, διὰ τῆς σῆς γλώττης ὠρίσε, Χριστοῦ τὴν μέλλουσαν, ἐν ἐσχάτοις χρόνοις, παρουσίαν ἔσεσθαι, ἐπὶ ἀνακαινίσει τῆς κτίσεως· καὶ νῦν τὴν ἔκβασιν, θεωροῦντες τῶν προρρήσεων, σοῦ Προφήτα, τὴν μνήμην γεραίρομεν.

Τῆ γνώμη πορνεύουσαν τὸ πρὶν, ἀπὸ σοῦ φιλόανθρωπε, φύσιν ἡμῶν μνησευσάμενος, τῆς βεβηλώσεως, ἐλυτρώσω ταύτην, σεαυτῷ καθ' ἔνωσιν, συναΐψας ὑπὲρ νοῦν ἀδιάρρηκτον· καὶ τούτου σύμβολον, ὁ Προφήτης σου γενόμενος, τὰς πρὶν πόρναις, σωφρόνως ἠγάγετο.

Προφήτα θρασέσιε τὰς σᾶς, ῥήσεις νῦν θεώμενος, πεπληρωμένος τῇ χάριτι, καὶ παριστάμενος, τῷ Θεῷ τῶν ὅλων, ὑπὲρ πάντων πρέσβευε, τῶν πίσει ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου, τούτοις αἰτούμενος, τῶν πταισμάτων τὴν συγχώρησιν, καὶ εἰρήνην, καὶ βίου διόρθωσιν.

Στιχηρὰ τοῦ Ὁσιομάρτυρος.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Οἱ τῶν πόνων ἰδρωτές σου, τῆς ἀσκήσεως ἔνδοξε, πρὸς Μαρτύρων σταδίων ἐκκαλούμενοι, πλήρη Ἀνδρέα τὴν ἔφεσιν, ἐν σοὶ ἐναπέθεντο, οὓς εὐκαιρῶς εἰς Θεὸν, ἐπεδείξω στερρότατα· ἀλλὰ πρέσβευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελῶντας, τὴν αἰσεβάστον μνήμην σου.

Λίθος ἄλλος ὑπέρτιμος, γεγονὼς διὰ πίστεως, οὐχ ὑπέστης θραῦσιν δεινῶς τυπτόμενος· ἀλλ' ἐπὶ γῆς κυλιόμενος, τῆς πίσεως ἔνδοξε, ὁμαλίσας τὴν ὁδόν, εὐεπίδατον τέθεικας· καὶ κατέστρεψας, τῆς δοκίσεως μάκαρ Κοπρωνύμου, φαυλοτάτην ὥσπερ δόξαν, σεσαθρωμένον θερμέλιον.

Αποστόλων τοῖς δόγμασι, τεθραμμένος μακάριε, καὶ Πατέρων ἐνθέων τοῖς διδάγμασι, τοῦ σαρκωθέντος ἐτίμησας, Θεοῦ τὸ ὀρώμενον, ἐν συμβόλοις ἱεροῖς, καὶ σεπτοῖς καὶ μορφώμασιν· ὅθεν ἔνδοξε, ὑπὲρ τούτου ἀθλήσας ἀνεδείχθης, εὐσεβείας ὑποφήτης, καὶ τῶν Μαρτύρων καλλώπισμα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μυριάκις πανάχραντε, ὑπεσχόμην μετανοίαν, τῶν ἐμῶν ποιήσασθαι παραπτώσεων, ἀλλ' οὐκ ἔᾶ με ἢ φαύλη μου, τῶν κακῶν συνήθεια· διὰ τοῦτό σοι βῶ, καὶ προσπίπτω καὶ δέομαι· Σύ με Δέσποινα, ἐξελοῦ τῆς τοιαύτης τυραννίδος, ὀδηγοῦσα πρὸς τὰ κρείττω, καὶ σωτηρίας ἐχόμενα. Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η Ἀμνάς ἡ κνήσασα, τὸ Ἄρνιον τὸ ἄμωμον, τὸ τὴν ἀμαρτίαν ἐλθὼν ἰάσασθαι, παντὸς τοῦ κόσμου πανάχραντε, οἰκείῳ ἐν αἵματι, τὸν σφαγῆ ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ζῶσαν

τά πέρατα, σύ με ἔνδυσον, γυμνωθέντα τῆς
θειάς ἀφθαρσίας, ἐξ ἑρίου τοῦ σοῦ τόκου,
περιβολὴν θειάς χάριτος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Προφήτου,

Ἦχος β'. Τοῦ Προφήτου σου τὴν μνήμην Κύριε.

Καὶ τοῦ Ὁσιομάρτυρος,

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ασκητικῶς προγυμνασθεὶς ἐν τῷ ὄρει,
ταῖς νοηταῖς τῶν δυσμενῶν παρατάξεις,
τῇ πανοπλίᾳ ὤλεσας παμμακάρο τοῦ Σταυροῦ
αὔθις δὲ πρὸς ἀθλήσιν, ἀνδρικῶς ἀπεδύσω,
κτείνας τὸν Κοπρώνυμον, τῷ τῆς πίστεως ζή-
φει· καὶ δι' ἀμφοῖν ἐστέφθης ἐκ Θεοῦ, Ὁσιο-
μάρτυς Ἀνδρέα ἀοίδιμε.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώ-
σκονται οἱ Κανόνες, τῆς Ὀκτωήχου εἰς, καὶ οἱ
δύο παρόντες τῶν Ἀγίων.

Ὁ Κανὼν τοῦ Προφήτου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
Ὡσπὲρ μέλπω τοὺς Θεοπνεύστους λόγους.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α'. Ἦχος α'. Τῷ βροθήσαντι Θεῷ.

Ὡς θεηγόρος ἀληθῶς, ὡς Προφήτα Ὡσπὲρ, τῷ
Ζωοδότῃ παρεσῶς, ἐκτενῶς ἐκέτευε, λυτρω-
θῆναι κινδύνων, ἅπαντας τοὺς εὐφημοῦντάς σε.

Σοῦ τῆς ψυχῆς τὸ ὀπτικόν, ἐκκαθάρας μο-
λυσμῶν, κατηξιώθης προορᾶν, τηλαυγῶς
τὰ μέλλοντα, καὶ προλέγειν ἀψεύστως, ἄριστα
τὰ ἐκβησόμενα.

Ἡ τῆς προγνωσεως πηγὴ, ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ,
τὸν θεηγόρον Ὡσπὲρ, προφητείας ποτα-
μὸν, ἀνέδειξε τοῖς πᾶσι, βρῦντα θεῖα διδάγ-
ματα.

Ἐπιφανέντα τὸν Χριστὸν, ἐκ Παρθένου δι'
ἡμᾶς, ἐκ τῆς Αἰγύπτου προφανῶς, ὁ
Πατὴρ ἐκάλεσεν, Ὡσπὲρ ὡς προεῖπε, πάλαι ὁ
θεοπτικώτατος.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσιομάρτυρος, ἔχων Ἀκροστι-
χίδα τήνδε·
Ἀνδρείας ὑμῶν τὸν φερώνυμον πόθῳ.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Ἀνδρικῶς τὰ πάθη τῆς σαρκός, Πάτερ δου-
λωσάμενος, τῷ λογισμῷ ἀνδρείας ὡς ἐ-

πώνυμος, τυράννων ὠμότητα, κατεπαίλαισας,
καὶ νομίμως ἐνήθλησας· ὅθεν σε συμφώνως,
πίστει συνελθόντες μακαρίζομεν.

Νοητῶς ὡς ἄνθραξ πυρωθεὶς, δέρμη Θείου
Πνεύματος, τὸν παγετὸν τῶν παθῶν διε-
σκεδάσας· κρουνοῖς τῶν αἱμάτων δέ, πῦρ
ἀπέσβεσας, δυσσεβείας ἀλλότριον, μέγιστε
Ἀνδρέα, Ὁμολογητὰ θεομακάριστε.

Δεσμευθεὶς τῷ πόθῳ τοῦ Χριστοῦ, Πάτερ
ἐκ νεότητος, τὸν σὸν σταυρὸν ἀναλαβὼν
γηθόμενος, τούτῳ ἠκολούθησας, ἀρνησάμενος
σεαυτὸν διὰ πίστεως, καὶ ὁμολογίας, καὶ
τελειοτάτης ἐναθλήσεως.

Ραθυμίας ὑπὸ τὴν ψυχὴν, πάντοτε βαρού-
μενος, ἐπὶ τὴν σὴν Παρθενομητορ ἄχραν-
τε, προστρέχω ἀντίληψιν· Πρὸς ἐργήγορσιν
μετανοίας διέγειρον, τῆς αἰωνιζούσης, τότε ρυ-
ομένη με κολάσεως.

Ὡδὴ γ'. Στερέωσόν με Χριστέ.

Μυήσει θεοπρεπεῖ, δεδιδραγμένος ταῖς θείας
ἐκφαντορίας, ἐθνῶν τὴν κλησιν, σαφῶς
προηγόρευσας Προφήτᾶ, Πνεύματι Ἁγίῳ τυ-
πούμενος.

Εσόμενα προορᾶν, ὡς ἐνεστῶτα θεόφρον
ἠξιωμένος, τῶν Ἰουδαίων, σαφῶς τὴν ἀ-
πόπτωσιν προεῖπας, καὶ τῶν νομικῶν τὴν διά-
βασιν (*).

Λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραὴλ, οὐκ ἐν πολέμῳ
καὶ τόξῳ καὶ πανοπλίᾳ, ἀλλ' ἐν Κυρίῳ,
θεῷ Παντοκράτορι προέφησ, σάρκωσιν τοῦ
λόγου σημαίνων ἡμῖν.

Παρθένε χαῖρε σεμνή, ἡ συλλαβοῦσα τὸν
λόγον σωματωθέντα, τὸν τῷ ἰδίῳ, ἡμᾶς
λυτρωσάμενον ἐκ πλάνης, αἵματι ἀγίῳ καὶ
σώματι.

Τοῦ Ὁσιομάρτυρος.

Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.
Ἐρείσας τοῦ νοός σου ταῖς βάσεις Πάτερ, ἐν
πέτρᾳ τῆς ἀγάπης Χριστοῦ οὐδόλως,
προσπνεύσεισι σεσάλευσαι ἐναντίας, βροῶν τῷ
Κτίστη σου· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν
Ἄγιος πλὴν σου Κύριε.

Γάσεις καὶ πρὸ τέλους καὶ μετὰ τέλος, πη-
γάζεις θεορρήμον τοῖς ἀσθενούσι, καὶ πνεύ-

(*) Τὸ Χειρόγραφον, ἀντὶ τῶν τριῶν τούτων λέξεων·
σαφῶς, προεῖπας, διάβασιν, ἔχει· τρανώς, ἐδὴ-
λους, ἀφαιρέσιν.

ματά ἀκάθαρτα ἀπελαύνεις, Ἀνδρέα Ὅσιε, βωῶν τῷ Κτίστη σε Ὡς οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλήν σου Κύριε.

Ασκήσεως τοῖς δάκρυσι λελουμένος, ἐν αἵμασι Μαρτύρων ἐκαλλωπίσθης· καὶ ὄλος ὠραιότατος δεδειγμένος, βωῶν ἀνέδραμες, πρὸς τὸν ποθούμενον Ὡς οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλήν σου Κύριε. Θεοτοκίον.

Σαρκὸς ἐν ὁμοιώματι γεγονότα, Πατρός τὸν ὁμοούσιον Θεὸν Λόγον, ἐκήσας Πανάμωμε ὑπὲρ λόγον, παρθένος μείνασα, μετὰ τὴν κύησιν· διὰ τοῦτο πίστευσε μακαρίζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ν πέτρα με τῆς πίστεως στερεώσας,
» ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς
» μου· ἠψφράνη γὰρ τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ
» ψάλλειν· Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν,
» καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε.

Κάθισμα τοῦ Προφήτου.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Υπέκλινας τὸ οὖς, τῷ λαλοῦντι Προφῆτα, καὶ πάντων μνηθεῖς, τῶν μελλόντων τὴν γνῶσιν, Χριστοῦ προεσήμανας, παρουσίαν τὴν ἔνθεον ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἑορτάζοντες, τὸν Λυτρωτὴν ἀνυμνοῦμεν, τὸν σὲ μεγαλύναντα.

Δόξα. Τοῦ Ὁσιομάρτυρος,

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Φερωνύμως Ἀνδρέα ὡς ἀληθῶς, κραταιούμενος πίστευε τῇ εὐσεβεῖ, Μάρτυς ἀξιάγαστε, ὡς Χριστῷ συνεπόμενος, Μοναστῶν ταῖς χορείαις, ἐφαίδρυνας πράξεις, καὶ Ὁσίων τῆς δόξης, ἐδείχθης ἐφάμιλλος ὅθεν καὶ Μαρτύρων, ὑπελθὼν τῆς ἀγῶνας, γενναίως ἐνήθησας, καὶ νομίμως ἠρίστευσας, Πρωτοκλήτου ὁμώνυμε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεισιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Λογισμοῖς ὀλισθαίνων τοῖς πονηροῖς, εἰς βυθὸν κατηνέχθην ἀμαρτιῶν· καὶ στένων κραυγάζω σοι, ἐκ καρδίας πανάχραντε· Ἐν ἐμοὶ θαυμαστόωσον, τὸ πλούσιον ἔλεος, καὶ τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας, τὸ ἄπειρον πέλαγος, καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σε, τὸν ἀμέτρητον πλῆθον· καὶ δός μοι μετάνοιαν, καὶ πταισμάτων συγχώρησιν, ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι· Πρέσβευε τῷ

σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεισιν δοθῆναι μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Καθελκόμενον Λόγε ἐν τῷ Σταυρῷ, ὑπ' ἀνδρῶν παρανόμων γνώμη σκιαῶ, ὄρωσα ἡ Μήτηρ σε, τὴν ψυχὴν ἐτιτρώσκετο· καὶ κοπτομένη σπλάγγνα, ἐθρήνει κραυγάζουσα· καὶ συνοχῇ καρδίας, ἐβόα στεναίζουσα· Οἴμοι τῇ τεκούσῃ, σὲ Υἱὲ καὶ Θεέ μου! πῶς θείλων ὑπέμεινας, τοῦ προσώπου ράπισματα, καὶ ἐμπτύσματα βέβηλα, ἀδικόν τε θάνατον νῦν, ἐπὶ ξύλου ἤλοις προσπηγνύμενος; Ὄντως ταῦτα πάσχεις, τοῦ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Ὁδὴ δ'. Κατενόησα Παντοδύναμε.

Ωσπὲρ τὸ θεοπτικώτατον, ὄμμα τῆς Ἐκκλησίας, κινδύνων σῶζε τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Τὸ λαμπρότατον καὶ ξερότατον, τῆ Πνεύματος δοχεῖον, πρεσβέων σῶζε τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ο Κριτῆ πάντων παριστάμενος, ὡς ἔνθεος Προφήτης, παθῶν με ῥῦσαι ταῖς ἐκείσε σου. Θεοτοκίον.

Υπερβέβηκας ἀειπάρθενε, τῶν Ἀγγέλων τὰς τάξεις, τὸν Κτίστην τούτων κυοφορήσασα.

Τοῦ Ὁσιομάρτυρος.

Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου.

Υπήκοος, γεγονὸς τῶν Χριστοῦ διατάξεων, τὸ τούτῃ ὁμοίωμα, Πάτερ σεπτῶς προσεκύνησας ὅθεν ὁ παράνομος, σὲ πολυτρόποις αἰκίαις ἐθανάτωσε.

Μυρίπνοος, ἀρετῶν εὐωδία γενόμενος, ἐν τάφῳ νῦν κείμενος, εὐωδιάζεις τὰ πρόσωπα, τῶν προσπελαζόντων σοι, ἐν ἀδίστακτῳ καρδίᾳ Πάτερ Ὅσιε.

Νοσήσαντα, Μαμωνᾶν τὸν παγκάκιζον Ὅσιε (*), ἀθλίως τὴν αἵρεσιν, ἐν παρρησίᾳ διήλεγξας, πρόμαχος γενόμενος, τῶν Ὀρθόδοξων ἀνδρῶν ἀξιάγαστε.

(*) Περὶ τῆς αἵρέσεως τοῦ Μαμωνᾶ τούτου λέγει καὶ Θεοφάνης ὁ Μελωδὸς εἰς τὸ γ'. Τροπ. τῆς α'. Ὁδῆς τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου (Ἰουνίου 2.) «Νοσήσας τοῦ Μαμωνᾶ τὴν αἵρεσιν, Λέων ὁ δεῖλαιος». Καὶ τινας μὲν θείλουσιν, ὅτι ὁ Μαμωνᾶς οὗτος ἦν ψευδομόναχος τις (καὶ ἴσως Ἑβραῖος), ὁ Λέωντι τῷ Ἰσαύρῳ συμβουλευσας τὴν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων καθαιρέσιν. Ὁ δὲ ῥηθεὶς Ἅγιος Νικη-

Θεοτοκίον.

Ως εὐφορον, ἐγεώργησας χάριτος ἄσταχυν,
τὸν τρέφοντα ἅπαντας, τοὺς ὀρθοδόξως
τιμῶντάς σε, Δέσποινα πανύμνητε, τὸν ἐκ τῆς
σῆς σαρκωθέντα μήτρας Κύριον.

Ῥδὴ ε'. Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες.

Συμπαθῶς κινούμενος ἐδίδαξας ἡμᾶς, τὴν
τοῦ Θεοῦ μακρόθυμον, εὐσπλαγχνίαν καὶ
χρηστότητα, δι' ἧς φεΐδεται πάντων, Προφῆτα
Δεσπέσιε.

Θανατώσας θάνατον ἀνέστη ὁ Χριστὸς, ὡς
ἡ σοφία σου πρόρρησις, Θεοφάντορ προε-
μήνυσε, καὶ ζωνήν ταῖς ἐν Ἄδου, ψυχαῖς ἐδώ-
ρησατο.

Ε'κ βυθοῦ πταισμάτων με Προφῆτα Ὡσηέ,
προσευχαῖς ἐξάρπασον, παρρησίαν ἀκα-
τάγνωστον, πρὸς Χριστὸν κεντημένον, Θεόφρον
πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Ο'τῶν ὄλων Κύριος καὶ πάντων βασιλεὺς,
ὁ τῷ Πατρὶ συνάναρχος, ὑπὸ χρόνον
γέγονε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ σὰρξ ἐχρη-
μάτισε.

Τοῦ Ὁσιομάρτυρος. Ὁ φωτισμός.

Τὸν σκοτασμὸν, βδελυξάμενος Πάτερ τῆς
αἰμαρτίας, ὅλος ἀναλάμψει τῆς ἀπαθείας
φῶς καθωράθης, καὶ φωτίζεις τὴς πίσει, προσ-
ιόντας τῷ θείῳ τάφῳ σου, ταῖς τῶν ἱαμάτων,
αὐγαῖς θεία χάριτι.

Ο'λος Θεοῦ, καταγώγιον ὠφθης, καλῶς
βιώσας, καὶ γενναιοφρόνως ἀθλήσας
Πάτερ· καὶ νῦν ἐν τάφῳ κατακείμενος μένεις,

φόρος Μαμωνᾶν ὀνομάζει τροπικῶς τὸν Κοπρώνυμον, οὕτω
λέγων· «Ἐπειδὴ δὲ τίνα παρὰ τοῖς χριστομάχοις περιθρυ-
» λείται, ἅπερ ὁ τοῦ ψεύδους πατήρ ἐμπνεύσει, φέρε καὶ
» ταῦτα διασκεψόμεθα. Καταψεύδονται γὰρ, διὰ τὴν εἰς
» Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ ὕβριν, χρόνους μηκί-
» στους, καὶ παρατεταμένην ζωὴν, καὶ βίον εὐπαθῆ μεμε-
» τρισθαι τῷ Μαμωνᾷ, (τῷ Κοπρώνυμῳ δηλ.) καὶ εὐημε-
» ρίας εἰς ἄκρον ἐλάσαι, νίκας τε κατὰ βαρβάρων αὐτῶ καὶ
» ἀνδραγαθήματα...»

» Μαμωνᾶν ἔδοξε τῷ θείῳ Νικηφόρῳ ὀνομάσαι τὸν
» Κοπρώνυμον, ὡς τοῦτο σημαῖον, κατὰ Σύρους, πλοῦτον,
» θησαυροῦς, ζωῆς μακρὰν βιοτήν, καὶ βίον ἡδονῶν παν-
» τοίων καὶ τέρψεων ἐμπλεων. Πρὸς ταῦτα δὲ τὰ κατὰ
» κόσμον ἐπαγωγὰ, ταῖς κακαῖς εἰσηγήσει τῶν κατεσχη-
» μένων τῇ τῶν Εἰκονομάχων Θεοστυγεῖ αἰρέσει, στηριξας
» καὶ Λέων ὁ Ἀρμένιος τὴν διάνοιαν, νενόσηκε τὴν αὐτὴν
» τοῦ Μαμωνᾶ (κατὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ θείου Νικηφόρου)
» Κοπρώνυμου αἰρεσιν, καὶ ἐξέμανη ὁ παμβέθλος κατὰ τῶν
» ἱερῶν διατυπωμάτων». (Παρεκβολὴ Νικηφ. Κωνσταντι-
» νουπ. ἐκ τῶν τοῦ Θεοφάνους Χρονικῶν).

σῶος μάκαρ καὶ ἀδιαλύτος, πάντων διαλύων,
πιστῶν τὰ νοσήματα.

Νεανικῶς, ἀρισεύσας παμμάκαρ κατὰ δαι-
μόνων, καὶ κατὰ ἀνθρώπων αἰρετιζόντων,
αἰωνιζούσης ἡξιώθης εὐκλείας, καὶ στεφάνων
Ἀνδρέα· ὅθεν σε μετὰ πόθου πάντες, πιστοὶ
μακαρίζομεν. Θεοτοκίον.

Φέρεις Χριστὸν, ἐν ἀγκαλαῖς ἀρρήτῳ κυο-
φορία, ἐναγκαλιζόμενον τοὺς κακία κα-
δυπαχθέντας, καὶ τῷ πλάνῳ ἀθλίως, δου-
λωθέντας Κόρη πανύμνητε· ὅθεν ὡς Θεοῦ σε,
Μητέρα δοξάζομεν.

Ῥδὴ ε'. Τὸν Προφήτην διέσωσας.

Προθεσπίζων τὰ μέλλοντα, Ὡσηέ παμμα-
κάριστε, τὴν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ
Λόγου, ἐδήλωσας καθόδον.

Νεκρωθέντας τοῖς πταισμασιν, ἡ ζωὴ ἡ
ἀθάνατος, ἐκ τῶν κενεῶν τοῦ Ἄδου,
ὡς ἔφης ἀνήγαγε.

Νομικῶν τὴν ἀναίρεσιν, Ἰουδαίων τὴν ἐκ-
πτωσιν, καὶ τῶν ἐθνῶν τὴν στάσιν, Προ-
φῆτα ἐδήλωσας. Θεοτοκίον.

Ε'κ γαστροῦ σου ἀνέτειλε, Θεὸς Λόγος Πα-
νάμωμε, σάρκα δι' ἡμᾶς ἀπορρήτως, φο-
ρέσας ὡς εὐσπλαγχνος.

Τοῦ Ὁσιομάρτυρος.

Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ε'ν φρουρᾷ σε ὁ ἄνομος ἔθετο, ὑπὲρ τοῦ
Δεσπότη τοῦ Ἀνδρέα φρουρούμενον, καὶ τὸ
αὐτοῦ φυλάττοντα, ἀπαράτρωτον ἐνθεον θέ-
λημα.

Ρῆγγυμένης σαρκὸς οὐκ ἐφρόντισας, ταῖς
κατατομαῖς τῶν μασίγων Μακάριε· ἀλ-
λ' ὡσπερ ἄλλου πάσχοντος, ἐκαρτέρεις ἐνθέως
ῥωννύμενος.

Ω'ς πολῦτιμος ὄλθος κρυπτόμενος, Πάτερ
φανερῶσαι ὑπ' ὄψεσι κείμενος, τῶν εὐ-
σεβῶν καὶ θαύμασι, πάντας καταπλουτίζεις
τοὺς τιμῶντάς σε. Θεοτοκίον.

Νοεράν σε λυχνίαν προέβλεπε, πάλαι ὁ
Προφήτης τὸ θείον λαμπάδιον, Χριστὸν
Ἀγνήν βαστάζουσαν, δι' οὗ πάντες ἡμεῖς ἐφω-
τίσθημεν. Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**'ν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλόμενος, τὴν
» ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου,
» ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς
» με ἀνάγαγε.

Κονταίκιον, Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος.

Εορτάζει σήμερον, ὁ βασιλεύουσα Πόλις, ἑορτὴν ὑπέρλαμπρον, τῆς φωτοφόρου σε μνήμης, ἅπασαν, προσκαλουμένη πόλιν καὶ χώραν· χαίρει γὰρ, ὡς κεκτημένη θησαυρὸν μέγαν, τὸ πολυάθλόν σου σῶμα, Ἀνδρέα Μάρτυς, Ὁρθοδοξίας φωστήρ.

Ὁ Οἶκος.

Αντὶ ὄπλων, σταυρὸν ἀράμενος πανένδοξε, ἀντὶ θώρακος δέ, τὴν πίστιν ἐνδυσάμενος, πρὸς πάλιν ἐξήλθες ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὀρωμένων, Μάρτυς, αὐτόκλητος, καὶ τούτων κατέβαλες τὰς παρατάξεις, σθένει τῷ Πνεύματος· οὗ ἔμφορηθεὶς πλουσίως Ὅσιε, καί μοι παράσχε βραχεῖαν χάριν, φωταγωγοῦσάν με τὸν νοῦν, ἀξίως τοῦ ὑμῆσαι σου τοὺς γενναίους ἀγῶνας, Ὁρθοδοξίας φωστήρ.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ὡσηέ.

Στίχοι.

Θεὸν τυποῖς μνηστῆρα γῆς πορνευτρίας,
Πόρνη συναφθεὶς, ὄν, Προφήτα, νῦν βλέπεις,

Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ Ὡσηέ νέκυν κτερεῖξαν·

Ος ἐρμηνεύεται, σωζόμενος, ἢ φύλαξ, ἢ σκιαζων. Οὗτος ἦν υἱὸς Βερεεῖ ἐκ Γαλεμῶθ, φυλῆς Ἰσάχαρ· καὶ πολλὰ προφητεύσας κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ, ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ· καὶ ἔδωκε τέρας ἥξειν τὸν Κύριον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἀνθρώποις συνανασραφῆναι, ὅταν δὴ ὁ ἥλιος ἐν Σηλωμ, καὶ μερισθῇ εἰς δύο μέρη· καὶ γενήσονται δώδεκα δρύες, ἀκολουθοῦσαι καὶ ὑπακούουσαι τῷ ἐπὶ γῆς φανερωθέντι Θεῷ, καὶ δι' αὐτοῦ σωθήσεται πᾶσα ἡ γῆ (*).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Ἀνδρέου τοῦ ἐν τῇ Κρίσει.

Στίχ. Ἀμφοῖν ποδῶν σῶν, Ἀνδρέα, τμηθεὶς ἕνα, Ἀθλήσεως σῆς ἐκπεραίνεις τὸν δρόμον.

Οὗτος ὁ μακάριος Πατὴρ ἡμῶν Ἀνδρέας γέννημα καὶ θρέμμα γέγονε τῆς εὐνομωτάτης τῶν πόλεων Κρήτης, γονέων εὐσεβῶν

(*) Περὶ τοῦ τέρατος τούτου μηδὲν ἀναφέροντος τοῦ Προφήτου ἐν τῇ προφητείᾳ αὐτοῦ, δῆλον ὅτι ἠρνήσθη αὐτὸ ὁ Συναξαριστὴς ἐκ τινος ἀποκρύφου βιβλίου, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα εἰς τὰ Συναξάρια τῶν Προφητῶν.

καὶ φιλαρέτων· καλῶς δὲ ἀνήγετο ἐν αὐτῇ, καὶ διάπυρος τῶν τοῦ Θεοῦ ἐντολῶν κατέστη ἐργάτης. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου, ὄρων τὸ τοῦ Θεοῦ ποιμνιον λυμαινόμενον ὑπὸ τῆς τῶν Εἰκονομάχων αἰρέσεως, ἤγουν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ τυράννου καὶ τῆς συμμορίας αὐτοῦ, ἐλθὼν ἐν Κωνσταντινουπόλει, παρῤῥησιάζεται τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν ἀσέβειαν αὐτοῦ ἀπτοίτως ἐλέγχει. Ὁ δὲ, τὴν παρῤῥησίαν οὐκ ἐνεγκὼν, ἐγκόπτει αὐτίκα λέγοντι τῷ γενναίῳ, καὶ συλλαβεῖν αὐτὸν τοῖς παρεστῶσι διακελεύεται. Οὗτοι δὲ ἄρα φονώσασαι χερσὶ καὶ βαρεῖαις εὐθύς ἐφορμήσαντες, οἱ μὲν αὐτοῦ τῆς κεφαλῆς, οἱ δὲ τῶν χειρῶν λαβόμενοι, ἄλλοι τῆς ἐπωμίδος, καὶ τοῦ χιτωνίσκου ἕτεροι, ὑβριστικῶς μάλα, καὶ ὅπως ἂν μάλιστα τῷ κελύσαντι χαρίζονται, πρὸς τὴν γῆν καταβάλλουσι τὸν τὴν διάνοιαν ὑψηλὸν· καὶ οὐ πρότερον μεθίσαν ἔλκοντες, ἕως αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, μετὰ τὸ ἀμύνασθαι ἀποχρώντως τὴν παρῤῥησίαν τοῦ Ἀθλητοῦ, ἀνεθῆναι τοῦτον ἐκέλευσε.

Τοῦ δὲ Ἁγίου, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα διεξιόντος τῷ Βασιλεῖ περὶ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, καὶ ὅτι· Εἰ τοὺς εἰς τὰς βασιλικὰς στήλας ἐξυβρισκότας, προσθέντος, ὦ Βασιλεῦ, ὡς εἰς αὐτοὺς ὑμᾶς παροινήσαντας, ἐσχάταις περιβάλλετε τιμωρίαις, πόσης ἀπειλῆς θεικῆς ἐν μεθέξει γενήσεσθε οἱ κατὰ τῆς Εἰκόνας τοῦ Θεοῦ ἐνυβρίζοντες;» λίαν ἐκκαυθεὶς ὁ τύραννος, γυμνωθῆναι τὸν Ἁγιον κελεύει, καὶ σχοινίοις διαταθέντα, σφοδρῶς μαστίζεσθαι· οὐ γενομένου, τὸ ὑποκείμενον ἔδαφος τοῖς ἐξ αὐτοῦ ρύαξι τοῦ αἵματος ἐφοινίσσεται.

Ἀνεθεὶς δὲ, καὶ μήτε δωρεαῖς, ἢ ἀπειλαῖς ἐνδοῦς ὁ γενναῖος, λίαν ὡμῶς καὶ αὐθις αἰκίζεται, καὶ τὰς πλευραῖς διορύττεται, καὶ τὸ στόμα λίθοις θλάται, καὶ τῇ φυλακῇ παραπέμπεται. Ἐνθεν τοι καὶ τῇ ἐξῆς παρασπάντα τὸν Ἁγιον, ἐπεὶ εὐτολμότερον εἶθεᾶτο, ταῖς μαστίξι καὶ αὐθις ἐκέλευε παίειν. Οὐ γενομένου, κατεξέοντο μὲν αὐτοῦ αἱ σάρκες, καὶ διωρύττοντο ταῖς πληγαῖς, καὶ τὰ πλείω τῶν σαρκῶν ὑψηροῦντο. Τέλος δὲ, σχοινίοις τοὺς μακαρίους δεθεὶς πόδας, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κατὰ πόσης ἔλκεται τῆς λεωφόρου, εἰς τὸν τῶν καιούργων τόπον ρίψαι τῶν ἐλκόντων ἐπειγομένων.

Οὕτω δὲ τοῦ Μάρτυρος ἐλικομένου, ἰχθύας ἄρτι τις τῆς θαλάσσης ζωγήσας, τοὺς μὲν ὠνίους τῆ ἀγορᾶ προθείς, αὐτὸς δὲ ὑπότινος κινηθεὶς δαίμονος, καὶ κοπίδα μακελλικὴν ἐκείθεν ἀρπάσας, πατέρου ποδὸς τοῦ ἱεροῦ σώματος μέσον κατενεγκὼν, ἔστησε τὸν τῆς ἀθλήσεως δρόμον τῷ Μάρτυρι, καὶ πρὸς τὰς ἐκείθεν μοναὶς παραπέμπει· τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ λείψανον εἰς τὸν τῶν κακούργων ἀπορρίπτεται τόπον.

Ἀναμιξ δὲ τῶν ἐκείσε σωμάτων ὑπάρχων μέχρι πολλοῦ, δώδεκα τινὲς ἄνδρες, δαίμοσι κἀτοχοι, ἐκ διαφορῶν τόπων τῆς πόλεως, ὡς ἐκ συνθήματος, ἀπελθόντες, εὖρον τὸ σῶμα ἀνεπιμέλητον, καὶ ἀτίμως κείμενον, τὸ νομιδῆ τίμιον. Οἱ τινες τούτου προσψάσαντες, τὴν ἴασιν ἐτρύγησαν αὐθωρόν, μισθὸν τῆς εὐρέσεως, τὴν θεραπείαν δεξάμενοι· καὶ τοῦτο λαβόντες, ἐν ἱερῷ τόπῳ, ᾧ Κρίσις ὄνομα, καταθάπτουσιν, εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἀνακομιδῆς τοῦ τιμίου Λειψάνου τοῦ Ἁγίου καὶ Δικαίου Λαζάρου.

Στίχ. Αἴρουσα Χριστοῦ τῷ φίλῳ Πόλις πύλας,
« Λάζαρε δεῦρο » χριστομιμῆτως λέγει.

Ο Μακάριος καὶ αἰόιδιμος καὶ ἐν Βασιλεῦσι πιστότατος Λέων, ζῆλῳ θεῖῳ κινηθεὶς, ὡσπερ ἐκ τινος ἐπιπνοίας, πρῶτον μὲν ναὸν δειμάμενος κάλλιστον τῷ Δικαίῳ, καὶ μετὰ ταῦτα ἀποστείλας ἐν τῇ νήσῳ Κύπρου, εὖρε τὸ ἅγιον ἐκεῖθεν λείψανον ἐν τῇ Κιτιέων πόλει, ὑπὸ γῆν κείμενον, χιλιστοῦ τάχα παρωχηκὸς χρόνου, ἐν μαρμαρίνῳ λίρνακι, ἐν ἧ ἐγκεκὸλαπτο γράμματα ἑτερόγλωσσα. « Λάζαρος ὁ τετραήμερος καὶ φίλος Χριστοῦ ». Αὐτίκα οὖν ἀράμενος τὸν τίμιον θησαυρόν, καὶ ἀργυρᾶ σορῶ ἐνθέμενος, ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπέθετο.

Εἰς τὴν κατάθεσιν τοῦ λειψάνου τοῦ αὐτοῦ Ἁγίου Λαζάρου.

Στίχ. Κρύπτουσα νεκρὸν Λαζάρου Ῥώμη Νέα,
Ἄλλη παρ' ἡμῖν δείκνυται Βηθανία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων ἀταδέλφων Μαρτύρων καὶ Ἀναργύρων, Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, Λεοντίου, Ἀνθίμου, καὶ Εὐτρόπιου.

Στίχ. Ἐκ τοῦ γένους Ἀραβας· ἐκ δὲ τῶ ξίφους,
Θεοὺς ἀριστεῖς οἶδα τοὺς Ἀναργύρους.

Λεοντίου τμηθέντος, ὤλετο πλάνος
Λεοντομήρυξ, ὡς Ἰωβ βίβλος λέγει.

Ἀνθιμος Εὐτρόπιος ἐκτετμημένοι,
Ἀνθῆσι λαμπρὸν καὶ πανευπρεπὲς μάλα.

Τρεῖς εἰσὶν αἱ συζυγίαι τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, ἀμφοτέρων τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι καλυμένων, καὶ τὴν Ἱατρικὴν τέχνην μετερχομένων, καὶ τὴν προσηγορίαν τῆς ἀναργυρίας ἐχόντων. Οἱ μὲν γὰρ ὑπῆρχον υἱοὶ Θεοδότης, γυναικὸς εὐλαβοῦς καὶ πιστῆς, οἱ τινες ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθησαν, καὶ κατετέθησαν ἐν τόπῳ καλουμένῳ Φερεμαῖν. Οἱ δὲ ἐν τῇ Ῥώμῃ διήγον, ἔχοντες Διδάσκαλον φθονερόν· ὃς μετὰ δόλο ἀναγαγὼν αὐτοὺς εἰς ὄρος, ὡς δῆθεν βοτάνιας συλλέξοντας, λίθοις φονεῖ. Οἱ δὲ, ὧν καὶ ἡ παρούσα μνήμη, ὑπῆρχον ἐκ τῆς Ἀραβίας, τῆς Ἱατρικῆς ἐπιστήμης ἐν πείρᾳ ὄντες. Διήρχοντο δὲ κατὰ πᾶσαν πόλιν, ἀναργύρως τοὺς ἀσθενοῦντας θεραπεύοντες, καὶ προφάσει τῆς τέχνης, τὸν Χριστὸν καταγγέλλοντες.

Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, παρεγένοντο ἐν Αἰγαῖς, πόλει τῆς Λυκίας, καὶ παραστάτες Λυσία τῷ Ἡγεμόνι, καὶ τυφθέντες ἀνηλεῶς καὶ ἀπανθρώπως, τῷ τῆς θαλάσσης βυθῷ ἀπορρίπτονται. Περισωθέντες δὲ θεῖα ῥοπῇ, καὶ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς εὐρεθέντες, αὐθις ἐν καμίνῳ πυρὸς ἀπορρίπτονται, καὶ ἀβλαβεῖς διαφυλαχθέντες, σταυρῷ ἀναρτῶνται, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται οἱ μακάριοι οὗτοι πεντάδελφοι.

Ταῖς αὐτῶν Ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ'. Ἀβραμιαῖοι Παῖδες.

Υπερφουεῖ φωτισμῷ, Ὡσπὲρ τὸν νοῦν φωτιζόμενος, τῶν μελλόντων μάκαρ τὴν γνῶσιν ἐπλούτησας, τῷ Δεσπότη κραιναζῶν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σὺ ἐν χερσὶ Προφητῶν, ὡμοιωθῆς πληθύνας ἀθάνατε, τὰς ὁράσεις Σῶτερ ποικίλως μορφούμενος, τοῖς σοὶ πίσει βοῶσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ἰσραὴλ σὺ πηγὴ, σωτηρίας προχέουσα νάματα, ποταμὸν εἰρήνης Χριστὸν προκηρύπτουσα, Ὡσπὲρ, ᾧ βοῶμεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ο ἕξ ἀνάρχου Πατρὸς, ἀναλάμψας ἐν σοῦ σεσωμάτωται, Θεομήτορ Κόρη, δι' ἄφατον ἔλεος ὃν ὑμνοῦντες βοῶμεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Υψόμενα κύματα τῆς πονηρίας, τὸν νοῦν οὐκ ἐσάλευσαν, τὸν σὸν Ἀνδρέα Ὅσιε, ἐν πέτρᾳ τῆς γνώσεως, Χριστοῦ ἰστάμενον· ὁθεν πᾶσιν ἀκλυστος λμῆν, χειμαζομένοις σαφῶς γεγένησαι.

Μωραῖς συζητήσεσιν ὁ δολιόφρων, τῶν νοῦν σκοτιζόμενος, συλῆσαι ἐπειράτο σε, δογματῶν λαμπρότησι καλλωπιζόμενον· ὠφλησε δὲ γέλωτα σοφῆ, πλησθεὶς αἰσχύνης τῇ παρρησίᾳ σου.

Ο νοῦς σου ταῖς νεύσει ταῖς θειοτάταις, καθωραϊζόμενος, Ἀνδρέα ἀξιάγαστε, ἀστέρα ὀλόφωτον, πᾶσι σε ἔδειξε, θάυμασιν ἐκαστοτε πιστοῦς, φωταγωγοῦντα ἀνευφημοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐχρημάτισας Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ἐν ᾧ τὴν κατοίκησιν ἀρρήτως ἐποιήσατο, Παρθένε πανύμνητε, ὁ οὐρανὸς κατοικῶν· καὶ δι' ἀγαθότητα πολλήν, βροτὸς γενέσθαι καταδεξάμενος.

Ὁδὴ ἡ. Τὸν ἐν φλογὶ πυρός.

Υπὲρ κατάληψιν, ἡ Προφήταις δοθεῖσα, παρὰ τῆς θείας δωρεᾶς, προγνωστικὴ ἐνέργεια, καὶ μελλόντων γνώσις. Ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στόμα θεόπνευστον, κεκτημένος καὶ γλώσσαν, θεηγοροῦσαν Ὁσῆ, θεοσεβείας αἰγλην τε, φωταγωγοῦσαν μέλπει· Ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λόγοις καὶ πράγμασι, προφητεύων ἐλέγχεις, τὸν ἐκπορνεύσαντα λαὸν, συμβολικῶς πανόλβιε, ἐκδιδάσκων μέλπει· Ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ο συναΐδιος, τοῦ Θεοῦ Θεὸς Λόγος, ἐν τῆς ἀγίας σου γαστρὸς, σωματωθεὶς ἐπέφανεν, Ἀγνή τοῖς βοῶσιν· Ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Κάμινος ποτέ.

Πάθη τῆς σαρκὸς, σοφῆ προθανατώσας, ἀσκητικοῖς ἐπ' ἀγωνίσμασιν, ἤθλησας

στερροτάτα· τοῦ Σωτήρος το ὁμοίωμα, καὶ τῆς Παρθένου, πάντων τε, Ὅσιε τῶν Ἀγίων, τιμητικῶς ἀσπαζόμενος.

Ο ἱμανιδῶς, κατὰ Χριστοῦ λυττωντες, θῆρες ὡς ἄγριοι ἐπέθεντο, Πάτερ θανατώσαί σε· ὅθεν σύροντες καὶ παίοντες, ἀπέρριψαν εἰς βάραθρα, Μάρτυρα ἀληθείας, σὲ προφανῶς ἐργαζόμενοι.

Θάυμασι πιστοῦς, ὡς νάμασιν ἀρδεύεις, καὶ φυγαδεύεις παμμακάρισε, πονηρίας πνεύματα, καὶ καθαίρεις ἀρρώσθημα, τὴν χάριν τῶν ἰάσεων, ἄνωθεν δεδεγμένος, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ωφθης οὐρανῶν, Παρθένε πλατυτέρα, Θεὸν ἐν μήτρᾳ σε χωρήσασα, τὸν πᾶσιν ἀχώρητον· ὃν ἰκέτευε λυτρώσασθαι, στενοχωρίας ἀχραντε, Δέσποινα ψυχοφθόρου, τοὺς εὐσεβῶς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Κάμινος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, ταῖς
» ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι,
» ματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς
» δὲ πιστοῦς δροσίζουσα, ψάλλοντας· Εὐλο-
» γεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ὁδὴ θ'. Χαίροις τὸ τῆς παρθενίας.

Γέρας ὡς Προφήτης εἴληφας, Ὁσῆ δεξάμενος, στέφανον εὐπρεπείας, παρὰ τοῦ Θεοῦ παμμακάριστε.

Ο ἄλω τῷ φωτὶ λαμπόμενος, τοῦ Χριστοῦ πανάριστε, δίδου ταῖς σαῖς πρεσβείαις, τοῦτον εὐμενῆ τοῖς ὑμνοῦσί σε.

Υμνοῖς σὺν Ἀγγέλων τάγμασιν, Ὁσῆ παρῆστηκας, τὸν Δεσπότην γεραίρων, ζήσας πολιτείαν ἰσάγγελον.

Θεοτοκίον.

Σῶσαι βουληθεὶς τὸν ἄνθρωπον, ὁ Σωτὴρ καὶ Δεσπότης, ἐξ ἀχράντου Παρθένου, σάρκα τὴν ἡμῶν ἐνεδύσατο.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Γδοῦ Πάτερ Ὅσιε, τὸν δρόμον σου ἐτέλεσας, τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν τηρήσας ἄμωμον· δι' ἣν ἐναθλήσας νομίμως, στέφος διπλοῦν ἄνωθεν ἐδέξω, ὡς Μάρτυς ἀήττητος, ἀσκητῆς ἀκαταγώνιστος.

Ως κρίνον ἡδύπνοον, ὡς ῥόδον Πάτερ ἠνθησας, ἐν λειμῶνι τῆς θείας σαφῶς ἀσκήσεως· καὶ εὐωδιάζεις ὡς κέδρος, μαρτυρικῶς κατηγλαῖσμένος, Ἀνδρέα πανόλβιε, Μοναζόντων ἐγκαλλώπισμα.

Σημείοις καὶ τέρασι, σαφῶς ὠραϊζόμενος, ἀδιάλυτος μένεις πάντων ἐπ' ὄψει, κείμενος παμμάκαρ Ἀνδρέα· καὶ τὰς ψυχὰς φωτίζων τῶν πίστει, Δερμῆ προσιόντων σοι, καὶ αἰεὶ μακαριζόντων σε.

Ημέραν ἑόρτιον, καὶ θυμηδίας ἔμπλεων, τὴν ἀγίαν σου μνήμην ἄγοντες σήμερον, πίστει ἐκβοῶμέν σοι Πάτερ· ταῖς πρὸς Θεὸν ἀγίαις λιταῖς σου, πασῶν ἡμᾶς λύτρωσαι, τῶν τοῦ βίου περιστάσεων. Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον, ἢ μήτρα σου γεγένηται, τοῦ φωτίσαντος κόσμον ἀγαθῆς Θεότητος, καὶ τῆς ἀγνωσίας τὸ σκότος, ἀπὸ τῆς γῆς πανάμωμε Κόρη, τελείως διώξαντος· διὰ τοῦτό σε δοξάζομεν. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀρχαίου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Προφήτου.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ως λίαν ὑπερθαύμαστος, Ὡσὲν Διηγόρε, ἢ ἐκ Θεοῦ δοθείσά σοι, πνευματέμφορος χάρις, δι' ἧς προεῖπας Προφήτα, ἐμφανῶς τοῦ Σωτῆρος, τὴν ἐκ Παρθένου σάρκωσιν, τὸν ζαυρόν καὶ τὰ πάθη, καὶ τὴν σεπτὴν, Δείαν ἐξανάσασιν, Ἰσραὴλ δέ, τοῦ ὄντως ματαιόφρονος, ἐξολόθρευσιν ἄρδην.

Τοῦ Ὁσίου, ὁμοιον.

Ανδρέαν τὸν καλλίνικον, εὐφημήσωμεν πάντες, ἐνθέως ἑορτάζοντες, τὴν σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην, οἱ εὐσεβεῖς μετὰ πόθου· οὗτος γὰρ τοῦ Σωτῆρος, τὰ σεπτὰ ἐκτυπώματα, τῶν Ἀγίων τε πάντων, πανευσεβῶς, τιμῶν ἀνεκέρυξεν· ὅθεν στέφος, ἐν οὐρανοῖς ἐδέξατο, σὺν Ἀγγέλοις χορευῶν. Θεοτοκίον.

Σὲ προεδήλου Πάναγνε, προελθεῖν ἐκ λαγόνων, στειρωτικῶν ἢ ἀνικμος, ράβδος τοῦ Γερέως, βλασθήσασα παραδόξως· σὲ Προφήται καὶ νόμος, Μητέρα προεκκήρυττον, τοῦ Δεσπότη τῶν ὄλων, καὶ Ποιητοῦ· ὃν δυσώπει Πάναγνε Παναγία, σωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε, ἄχραντε Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθροῦ Ἀκολουθία, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς ἱερατικῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5· καὶ ψάλλομεν τὰ παρένια προσόμοια Στιχηρὰ τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Τί σε ὀνομάσω Ἀπόστολε; οὐρανὸν, ὅτι τὴν δόξαν, διηγῆσω τοῦ Θεοῦ· ἀστραπὴν, ὅτι τὸν κόσμον, καταυγάζεις φωτισμῶ· νεφέλην, ἐπομβροῦσαν Δεῖα νάματα· κρατῆρα, τῆς σοφίας ἐνθεώτατον, οἶνον ἡμῖν ἀναβρύοντα, τὸν τὰς καρδίας εὐφραίνοντα. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν προσεῖπω Δεόληπτε; ποταμὸν ἐκ Παραδείσου, προερχόμενον ἡμῖν· κιβωτὸν τῆς διαθήκης, ἣν διεθετο Χριστὸς· φωστῆρα, νοητὸν φῶς ἀπαστράπτοντα· λυχνίαν, Ἐκκλησίαν καταυγάζουσαν· ἄρτου ζωῆς, Δείαν τράπεζαν, ποτήριον Δείου Πνεύματος. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν Δεόπτα καλέσωμεν; λειτουργῶν τῶν μυστηρίων, δραστηκώτατον Χριστοῦ· τῆς σκηνῆς τῆς νοουμένης, ἀρχιτέκτονα σοφόν, τὰς πλάκας, λατομοῦντα τὰς τῆς χάριτος, τὸν νόμον, γεγραφότα τὸν καινότερον, τὸν ἐκ Σιών προερχόμενον, καὶ διὰ σοῦ κηρυττόμενον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν καλέσωμεν ἔνδοξε; Διησαυρόν τῶν οὐρανίων, χαρισμάτων ἀσφαλῆ· ἰατρὸν καὶ τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἀκριβῆ· τοῦ Παύλου, συνεργάτην καὶ συνένδημον, τὰς πράξεις, Ἀποστόλων ἐκτιθέμενον. Πολλὰ Λουκᾶ τὰ ὀνόματα, ἢ ἀρετῆ σοι πεποιήκειν. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε Δεορρήμον προσφθέξωμαι; Μαθητὴν, ὅτι ἡμῖν, εὐηγγελίσω τὸν Χριστόν· Ἰατρὸν, ὅτι τὰ πάθη, θεραπεύεις τῶν ψυχῶν· λυχνίαν, νοητὸν φῶς ἀπασφράψασαν· κρηπίδα, καὶ Δεμέλιον τῆς πίστεως· σὺ γὰρ ἡμῖν διεχάραξας, τὸ πάνσεπτον Εὐαγγέλιον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν προσείπω θραυμάσιε; θεωρόν τῶν τῆς σοφίας, διδαγμάτων ἀψευδῆ; συγγραφέα πρακτικόν, τῆς Ἀποστόλων διδαχῆς, καὶ στυλον, εὐσεβείας ἀκατάσειστον; ἢ πύργον, Ἐκκλησίας ἀκατάλυτον; Πολλά σου τὰ προτερήματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν (*).

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Ἀνατολίου.

Α'πόστολε Χριστοῦ, καὶ τῶν θείων δογματῶν Συγγραφεῦ, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐδραϊώμα, σὺ ὡς ἀληθῶς, τὰς ἐν ζόφῳ τῆς ἀγνωσίας καρδίας, εἰσδυσάσας ἐν τῷ βυθῷ τῆς ἀπωλείας, ἐλυῖσας θηγορίας, διέσωσας ὡς ἐκ σάλου τρικυμίας, ὀπαδὸς γενόμενος τοῦ Σκεύους τῆς ἐκλογῆς Παύλου, ἀλλὰ καὶ μιμητῆς. Ὅθεν αἰτοῦμέν σε, Λουκᾶ ἀξιάγαστε, τῶν Ἀντιοχείων τὸ ἐγκαλλώπισμα. Πρέσβευε τῷ Σωτῆρι καὶ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν πίσει ἐκτελούντων, τὴν αἰσιδέαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Τριάς ἀπειροδύναμε, Μονὰς ἢ τρισυπόστατος, ταῖς πρεσβείαις, τῆ σεπτοῦ σου Μαθητοῦ, καὶ θείου Ἀποστόλου, καὶ τῆς Ἀειπαρθένου, σῶσον ἡμᾶς τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια,

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χάρις τοῖς χεῖλεσί σε Λουκᾶ, πυρίνη γλώσση ἐξεχύθη Ἀπόστολε, καὶ γλώσσα πυρὸς ἐδείχθη, λόγους ἐκπέμπων φωτὸς, τοῖς φωτὸς ἀξίοις τῷ κηρύγματι· βολίδας φλεγούσας δέ, τοῖς τὸ σκότος ποθήσασι, γράφων διδάσκων, τὸ σεπτὸν Εὐαγγέλιον· καὶ ὁσμὴ ζωῆς, τοῖς ζωὴν ὄντως θέλουσιν, ὡφθης ὡς Παῦλος ἔφησεν, ὃν ἔσχεσ διδάσκαλον· ὁσμὴ θανάτου δέ πάλιν, τοῖς μὴ ζωὴν ἀγαπήσασιν. Ἀλλ' ἡμῖν εἰρήνην, καὶ ζωὴν καὶ φῶς παρὰ σῶτος, καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Εἴγνωμεν ἐκ τῶν λόγων τῶν σῶν, καθάπερ εἶπας, τὴν τῶν λόγων ἀσφάλειαν, ὧν ἔφησ ἐνθέως Μύσα· ἐπεὶ περ γράψαι ἡμῖν, περὶ τῶν πραγμάτων ἐπεχείρησας, ὧν πεπληρο-

(*) Τὸ Χειρόγραφον ἔχει, ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξ Προσομοίων, τὰ μὲν τρία ἐνταῦθα εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τὰ δὲ λοιπὰ τρία εἰς τοὺς Αἶνους. Τὰ δὲ ἐφεξῆς Προσόμοια τῶν Ἀποστίχων, ὁμοίως καὶ τὰ τῶν Αἶνων, ἐλλείπουσιν ἐν τῷ Χειρογράφῳ παντελῶς. Ἐχει δὲ καὶ ἕτερον Κανόνα ἀνώνυμον, πρὸς τὰ Ἄσμα ἀναπέμφωμεν λαοί.

φόρησαι, καὶ καθὼς σοι παρέδωκαν, οἱ πρὶν αὐτόπται, ὧν καὶ σὺ ἴσος γέγονας, ὑπηρετήσας, τῆς τοῦ Λόγου σαρκώσεως, ὃν μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, εἰς Ἐμμαοὺς ἔβλεψας, καὶ καιομένην καρδίαν, μετὰ Κλεόπα συνέφαγες. Αὐτοῦ θείας θέρμης, καὶ ἡμῶν τῶν σὲ τιμώντων, τὰς ψυχὰς πλήρωσον.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Χαῖρε ὁ μόνος γράψας ἡμῖν, τὸ Χαῖρε χαίρων τῆς Ἀγνῆς εὐαγγέλιον· καὶ ταύτην Κυριοτόκον, εἰπόντα τὸν Βαπτιστὴν, ἐν γαστρὸς οὗ γράφεις καὶ τὴν σύλληψιν· καὶ Λόγου τὴν σάρκωσιν, πειρασμοὺς καὶ τὰ θάυματα, λόγους καὶ πάθη, τὸν σταυρὸν καὶ τὸν θάνατον, καὶ τὴν ἔγερσιν, ἣν περ εἶδες καὶ ἄνοδον· Πνεύματός τε τὴν καθόδον, Κηρύκων τὰς πράξεις τε, καὶ ἐξαιρέτως τοῦ Παύλου, οὗ περ ἐδείχθησ συνέκδημος, ἀκέστορ καὶ Μύστα, καὶ φωστῆρ τῆς Ἐκκλησίας, ἣν φρούρει πάντοτε.

Εἶτα τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Στίχ. Ἐξεχύθη ἡ χάρις ἐν χεῖλεσί σου.

Ἦχος δ'. Βασιλείου.

Τῷ τῆς σοφίας ἀλιευτικῷ καλάμῳ, τῆς νοητῆς θαλάσσης, τὸν βυθὸν ἀνιχνεύων, ἐκ θανατηφόρου βυθοῦ, τὰς τῶν πιστῶν ψυχὰς ἐζώγησας, Λουκᾶ παμμακάριστε. Ὅθεν τῷ Παύλῳ μαθητευθεὶς, ὅλην ἐκάθηρας τὴν σαυτοῦ καρδίαν, τῇ ἐπιλάμψει τοῦ Πνεύματος· καὶ τοῖς δόγμασί σου τὰ ἔθνη φωτίσας, τὰ τῶν παθῶν νοσήματα, τοῖς θαύμασιν ἰάτρευσας, Χριστὸν τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ δυσωπῶν, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Πάνσοφε Ἀλιεῦ, Ἅγιε Μαθητᾶ, ἐργάτα τοῦ Σωτῆρος, καὶ θρίαμβε τῶν αὐτοῦ παθμάτων· ὁ τὴν κτίσιν τῇ πίστει διαδραμῶν, καὶ τῆς πλάνης τὰ ἔθνη συναγαγὼν, καὶ Θεῷ προσενέγκας, ὡς θυμίαμα καλόν, εἰς οὐρανούς εὐδωθήσ. Διὸ παριστάμενος τῷ Κριτῇ, πρέσβευε ῥυσθῆναι ἡμᾶς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, καὶ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, λυτρωθῆναι τῆς κολάσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο'ποιητῆς καὶ λυτρωτῆς με Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρτας τὸν Ἀδάμ ἠλευθέρωσε· διό σοι πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶ-

μεν άσιγήτως, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου· Χαῖρε Δέσποινα, προσασία καὶ σιέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ'.

Απόστολε Ἅγιε, καὶ Εὐαγγελιστὰ Λουκᾶ, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σέ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθεῖση, ὁ Υἱός σου καὶ Θεός ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ψάλλονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου ὁ παρῶν εἰς ε'.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὤδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἡ κεκομμένη.

Τῆς ἀνωτάτω σοφίας τὸ στόμα σου, κρατῆρα θεῖον σοφῆ, πάντες ἐπιστάμενοι, Ἀπόστολε Λουκᾶ, τὸν μέγαν καὶ ἀπόρρητον, τῆς χάριτος πλητοῦντες θησαυρόν, προθύμως ἀρνούμεθα, τῷ Κυρίῳ ψάλλοντες· Ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Μυσταγωγῶν σε Χριστὸς τὰ οὐράνια, καὶ θεοπνεύστῃς γραφαῖς, ἀμέσως διανοίγων σοι, Ἀπόστολε Λουκᾶ, καὶ μύσῃν ἀναδείκνυσι, καὶ κήρυκα σοφόν τῶν ὑπὲρ νοῦν, εὐτόνως ἀνακραζόντα· Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Χειροτονεῖ σε τῷ Παύλῳ συνέκδημον, ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, Λουκᾶ παμμακαρίστε, τῇ χάριτι αὐτοῦ, ἐνθέως διαλάμποντα, ἐπόμνον τε ἴχνησιν αὐτοῦ, καὶ συνακραζόντα· Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Τῆς ἀνεκφράστου καὶ θείας συλλήψεως, τῆς πανυμνήτου Ἀγνῆς, τὸν τρόπον διεσάφησας, Ἀπόστολε Λουκᾶ· τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐλήλυθε σαφῶς γὰρ ἐπ' αὐτήν, καὶ Λόγος ἐπεσκίασεν, ᾧ συμφώνως ψάλλομεν· Ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ὤδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Σοῦ τὸ Εὐαγγέλιον, Λουκᾶ θεσπέσιε ἄνωθεν, Ἀνατολὴν, ἐπισκεψαμένην, τοὺς ἀνθρώπους παρίστησι.

Πράξεις ἐνθεώτατα, διαπραπτόμενος ἄριστε, πανευσεβῶς, τὰς τῶν Ἀποστόλων, γραφικῶς ἀνιστόρησας.

Παῦλος ὁ μακάριος, τῶν ἐγκωμίων σοι ἐπλεξε, τὰς ἀπαρχὰς, καὶ τῆς σοῦ ἐπαίνους, ἐπιστέλλων ἐξέθετο.

Θεοτοκίον.

Σέ νῦν μακαρίζουσιν, ὡς προεφήτευσας Ἀχραντε, αἱ γενεαὶ, πᾶσαι τῶν ἀνθρώπων, διὰ σοῦ νῦν σωζόμεναι.

Ὁ Εἰρμός.

» **Σ**ὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων
» σοι Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμέ-
» νων, καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ως συνέκδημος Παύλου ἀναδειχθεῖς, τοὺς ποικίλους κινδύνους καρτερικῶς, ὑπέμεινας πανεύφημε, τοῦ Κυρίου Ἀπόστολε· καὶ τὸν δρόμον ἀθλήσει, τελέσας τῆς πίστεως, σὺν αὐτῷ ἐν ὑφίστοις, εὐφραίνῃ μακαρίε· ὅθεν καὶ τῷ κόσμῳ, τὸ Χριστοῦ Εὐαγγέλιον, κηρύξας ἐφώτισας, τὴν ὑφήλιον ἅπασαν, Λουκᾶ πανσεβάσμιε· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτὸν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωταυγῆ, νεφέλην ὑμνήσωμεν, τὴν ἀκατάφλεκτον βάλτον, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὐας τὴν ἀνάκλησιν. τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων· Διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ· Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, τὸν ἄχραντον τόκον σου.

Ὤδὴ δ'. Ἐπέβης ἐφ' ἵππους.

Ως ὠφθης τῇ αἴγλῃ, πεφωτισμένος τῷ Πνεύματος, ἠξιώθης χερσὶ σου τοὺς νόμους αὐτοῦ, τοῖς θεοφίλοις ἄριστα διατυπώσασθαι, τοῖς πιστῶς μελωδοῦσι· Δόξα τῇ δυνάμει σε Κύριε.

Η χάρις εὐρούσα, τοῦ Παρακλήτου σε σιγήνωμα, ἐξεχύθη πλουσίως σοῖς χεῖλεσι,

καὶ τῆς εἰρήνης κήρυκα πᾶσιν ἀνέδειξε, τοῖς πιστῶς μελωδοῦσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Α γώνων τῷ Παύλῳ, ὡς κοινωνός ὄφθης ἐνδοξε, καὶ στεφάνων ἐνδίκως ἠξίωσαι, τῆς βασιλείας· ἐνθα νῦν συναγαλλόμενοι, κραυγάζετε συμφώνως· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ε ὑρών σου τὸ κάλλος, τῆς διανοίας ὁ Κύριος, ὡς ταῖς θείαις ἀκτῖσιν, ὠραίως διαλαμπούσης, κήρυκά σε προχειρίζεται, τοῖς πίστει μελωδοῦσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Κ αθεῖλε δυνάστας, ἀπὸ τῶν θρόνων ὁ Κύριος, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ ὡς ἔφησε· τοὺς δὲ πεινῶντας, θείων ἀγαθῶν ἐπέπλησεν, τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ῥδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Φ ὡς τὸ νοητὸν, τῇ καρδίᾳ σου δεξάμενος, τῶν μολυσμάτων ἐκ τῶν πρὶν καθαρθεῖς, ἀγάπης νόμῳ, τοῖς πᾶσι Λουκᾶ μετέδωκας.

Σ ὑ ταῖς ἀσραπαῖς, ταῖς τῆς χάριτος πανόλβιε, κατηυγασμένος καθωράθης σαφῶς, πυρίνη γλώσση, ἐνθέως Λουκᾶ φθεγγόμενος.

Π αῦλῳ τῷ σοφῷ, συνοδεύειν ἐπεπόθησας· ἀγαπητὸς γὰρ προσηγόρευσαι, ὡς ὑπηρέτης, Εὐαγγελιστὰ τῆς χάριτος.

Θεοτοκίον.

Χ αίροις ἀληθῶς, παρθενίας τὸ κειμήλιον, ἡ τῆς Προμήτορος ἀνάκλησις, καὶ τῆς κατάρτας, ἡ λύσις τῆς τοῦ Προπάτορος.

Ῥδὴ ς΄. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ε ἰς ὄρος τῶν ἀρετῶν Ἀπόστολε, ἀναθὰς τῷ ποθουμένῳ ὠμίλεις· καὶ ὡς Μωσῆς, θεογράφους ταῖς πλάκας, ἐγγεγραμμένας δακτύλῳ τοῦ Πνεύματος, ἐδέξω μακάριε διτταῖς, Λουκᾶ τῆς οἰκουμένης Διδάσκαλε.

Τ ὸν κόσμον σαῖς διδαχαῖς ἐφώτισας, οἷα ῥήτωρ τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας· ταῖς γὰρ αὐγαῖς, τῆς ἀκτίστῃς Τριάδος, πεπυρσευμένος ὠράθης θεόληπτε, καὶ γέγονας ὡς περ ἀστήρ, δαδουχῶν οἰκουμένης τὰ πέρατα.

Τ αῖς νόσους νῦν τῶν ψυχῶν θεόπνευστέ, ἰατρεύεις τῶν σωμάτων ὡς πάλαι, ἐμπιθευθεῖς, οὐρανόθεν τὸ δῶρον, καὶ ὡς πλετήσας τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος· ὁ Παῦλος γὰρ σε μαρτυρῶν, ἰατρὸν γεγονέναι παρίστησιν.

Θεοτοκίον.

Ε πέβλεψεν ἐπὶ σέ ὁ Κύριος, τὴν ἐμὴν ἀνακαινίζων οὐσίαν, ὡς δυνατὸς, μεγαλεῖα ποιήσας, Θεογεννήτορ ὡς ἔφησ Πανάμωμε· καὶ ἔσωσέ με διὰ σοῦ, ἐκ φθορᾶς ὡς Θεὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ
» ἀπαγγελῶ μου ταῖς θλίψεις, ὅτι κα-
» κῶν, ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ
» Ἄδῃ προσήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ
» φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον, Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Μ αθητῆς γενόμενος, τοῦ Θεοῦ Λόγου, σὺν τῷ Παύλῳ ἄπασαν, ἐφωταγωγήσας τὴν γῆν, καὶ τὴν ἀχλὺν ἀπεδιώξας, τὸ θεῖον γράψας, Χριστοῦ Εὐαγγέλιον.

Ὁ Οἶκος.

Ω ἰς ἰατρὸς καὶ μαθητῆς Λουκᾶ ἠγαπημέ-
νος, μυστικῇ χειρουργίᾳ, τὰ πάθη τῆς
ψυχῆς μου καὶ τὰ τοῦ σώματος ὁμοῦ ἴασαι,
καὶ δός μοι κατὰ πάντα εὐεκτηῖν, καὶ σοῦ
τὴν παναοίδιμον γηθόμενος γεραίρειν πανήγυ-
ριν· ὄμβροισ τε δακρύων, ἀντὶ μύρων τὸ σε-
πτὸν σου καὶ πάντιμον σῶμα καταβρέχειν·
ὡς στήλη γὰρ ζωῆς ἐγγεγραμμένη τῷ Ναῶ τῷ
θαυμαστῷ τῶν Ἀποστόλων πᾶσιν ἐκφωνεῖ,
καθὰ περ καὶ σὺ τὸ πρῶτον, τὸ θεῖον γράψας
Χριστοῦ Εὐαγγέλιον.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΗ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ.

Στίχοι.

« Εἰς Ἐμμαὺς βλέπειν σε κἂν πρὶν εἰργόμην,
(Λουκᾶς λέγει.) τρανῶς σε νῦν, Χριστέ, βλέ-
πω ».

Ὁγδοάτη δεκάτη πέρατος βίβ ἔμμορε Λου-
κᾶς.

Λ ουκᾶς, ὁ μέγας Εὐαγγελιστῆς, ἦν ἀπὸ τῆς
κατὰ τὴν Συρίαν Ἀντιοχείας τῆς μεγά-
λης, ἰατρὸς τὴν τέχνην, καὶ ἄκρως τὴν ζω-
γραφικὴν ἐπιστάμενος ἐπιστήμην. Οὗτος ἐν
θήβαις τῆς Βοιωτίας διάγων καὶ ἰατρεύων, ἐπὶ
Τίτου Κλαυδίου Βασιλέως, ἐνέτυχε τῷ Ἁγίῳ
Παύλῳ τῷ Ἀποστόλῳ· καὶ πιεσύσας τῷ Χρι-
στῷ, ἀπώσατο τὴν πατρίαν πλάγην· καὶ τὴν

περί τὰ σώματα. Θεραπείαν ἀφείς, τὴν τῶν ψυχῶν προσελάβετο. Συνεγράψατο δὲ καὶ τὸ κατ' αὐτὸν Εὐαγγέλιον πρὸς Θεόφιλον τινὰ Ἡγεμόνα, πιστεύσαντα εἰς Χριστόν, ὑπαγορεύσαντος αὐτῷ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου. Ἐπειτα ἐξέθηκε καὶ τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων πρὸς τὸν αὐτὸν Θεόφιλον. Μετὰ δὲ τὸ ἐγκαταλιπεῖν τὸν Παῦλον, πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα διδάξας, ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας, ὡς φασίν, ὀγδοήκοντα ἐτῶν γενόμενος, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο. Ἐν ᾧ δὲ τόπῳ κατετέθη τὸ σῶμα αὐτοῦ, δοξάζων ὁ θεὸς τὸν ἴδιον Θεράποντα καὶ ἐργάτην, κολούρια, ἢ κολλύρια ἔβρεξεν ἐπάνω τοῦ μνήματος αὐτοῦ, σύμβολον τῆς αὐτοῦ ἐπιστήμης· ὅθεν καὶ γνωριμώτερος γέγονεν ὁ τάφος αὐτοῦ τοῖς πᾶσιν.

Ὁ δὲ Κωνσάντιος, ὁ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου υἱός, μετακομίζει ἐκ Θηβῶν τὸ λείψανον αὐτοῦ, δι' Ἀρτεμίου τοῦ μεγάλου Δουκὸς Αἰγύπτου καὶ Μάρτυρος, καὶ κατατίθησιν αὐτὸ ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὑπὸ τὴν ἱεράν Τράπεζαν, μετὰ Ἀνδρέου καὶ Τιμοθέου.

Φασὶ δὲ αὐτὸν πρῶτον τὴν Εἰκόνα τῆς Ἁγίας Θεοτόκου, ἐν ἀγκάλαις φέρουσαν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, διὰ ζωγραφικῆς τέχνης ἐκ κηροῦ, καὶ ἐτέρας δύο ζωγραφῆσαι, προσενεγκεῖν τε αὐτάς τὸν Ἀπόστολον τῆ Μητρὶ τοῦ Κυρίου, εἰ ἀρεστόν ἐστιν αὐτῇ· καὶ αὐτὴν ἀποδέξασθαι, καὶ εἰπεῖν τὸ, Ἡ χάρις τοῦ ἐξ ἐμοῦ τεχθέντος εἴη δι' ἐμοῦ μετ' αὐτῶν. Ὡσαύτως καὶ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Κορυφαίων τὰς ἁγίας Εἰκόνας. Καὶ ἐξ ἐκείνων εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐξενεχθῆναι τὸ τοιοῦτον καλὸν καὶ εὐσεβὲς καὶ πάντιμον ἔργον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μαρίνου τοῦ γέροντος.

Στίχ. Γέρον Μαρίνος ἐξελέγχει γραῦν πλάνην, Τόλμη νεάζων, καὶ τελειοῦται ξίφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰουλιανοῦ τοῦ ἐν τῷ Εὐφράτῃ.

Στίχ. Ἐκ τοῦ παρατρέχοντος ὡς ὄναρ βίου. Ἰουλιανὸς ἄσμενος παρατρέχει.

Ὁ ὗτος ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰουλιανός, καταλιπὼν τὸν κόσμον, ἀπῆλθεν ἐν ταῖς ὄχθαις τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ· καὶ εὐρῶν ἐκεῖσε σπήλαιον, τὸν μοναστὴν ἐν τούτῳ διῆγε

βίον. Τοῦτον πολλοὶ ζηλώσαντες, προσεβόησαν τῷ σμικροτάτῳ σπηλαίῳ, καὶ καλύβας πηξάμενοι γύρωθεν, μέχρι τῶν ἑκατὸν γεγονάσι, σιτιζόμενοι τὰ παραπλήσια τῷ διδασκαίῳ. Οὗτος ὁ Θαυμασίος καὶ δράκοντα ἀπέκτεινε, καὶ ὕδωρ ἐν γῆ ἀνύδρῳ βλύσαι πεποιήκεν. Οὗτος καὶ εἰς τὸ Σίναιον ὄρος ἔλθων, ἐν τῇ Πέτρᾳ, ἢ Μωσῆς ὁ νομοθέτης εἶδε τὸν θεόν, ὡς ἦν δυνατὸν ἰδεῖν, ἐκκλησίαν ἠνοδόμησε, καὶ μέχρι τοῦ νῦν περίεσιν. Ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ δυσσεβοῦς καὶ ἀποστατοῦ Ἰουλιανοῦ ὑποστροφὴν ἀπὸ τῶν Περσῶν πολλοὶ δεδιότες, ἐπεὶ παρεκάλεν, γινώσκοντες αὐτὸν τοῦ θεοῦ δοῦλον γνήσιον, οὗτος ἐπὶ δεκάτην ἡμέραν τὴν πρὸς θεὸν αὐτῆ ἁγίαν προσευχὴν ἐπεκτείνας· « Οὐ μόνον διὰ σέ, ἦκυσεν, ἀλλὰ καὶ δι' ἐτέρων πολλῶν παννύχους παρακλησεις καὶ δεήσεις, ὁ μιαρὸς καὶ δυσσεβὴς Ἰουλιανὸς ἀποσφάττεται ».

Μετὰ δὲ χρόνους τινὰς, τοῦ μακαρίου Μελετίου ἐξ Ἀντιοχείας διωχθέντος, προσεκαλέσαντό τινες τὸν μακάριον τοῦτον, εὐχῆς καὶ παρακλησεως καὶ παρηγορίας πολλῶν ἕνεκα· καὶ συνθέμενος καὶ ἀπερχόμενος, προσεδέχθη ἐν ὁδῷ παρὰ γυναικὸς φιλοθέου. Καὶ ἐπεὶ, κατακλιθέντος εἰς δεῖπνον τοῦ Ἁγίου, ὅπερ εἶχεν ἑπταετὲς παιδίον ἢ γυνὴ μονογενὲς, ἐν τῇ τραπέζῃ ἀσχολούμενον, μικρὸν ἐξ ὀφθαλμῶν παρελθὸν, συνέβη πεσεῖν ἐν τῷ φρέατι· ἢ τιμία γυνή, γνοῦσα μὲν τοῦτο, μηδὲν δὲ τὸ παράπαν ἀλλοιωθεῖσα, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ φρέαρ σκεπάσασα, μεγαλοψύχως διηκόνει· καὶ τὸν Ἅγιον τὸ παιδίον ἐπιζητοῦντα, παρεικρούσατο διὰ νόσον ἐπισυμβᾶσαν. Τοῦ δὲ ἐπιμελῶς τὸ παιδίον ἐπιζητοῦντος ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔλθειν, καὶ εὐλογίας ἀπολαῦσαι, γνωστὸν ἐγένετο τὸ πραχθέν. Εὐθέως δὲ τῆς τραπέζης ἐξαναστὰς, καὶ τὸ κάλυμμα τοῦ φρέατος ἀπορρίψας, ὡς εἶδε τὸ παιδίον ἀλλόμενον ἐν τοῖς ὕδασι ὑγιές, καὶ οἷα παίζοντι τῇ χειρὶ προσεοικός, ἀχθῆναι τοῦτο διὰ τινος τῶν παρευρεθέντων ἐκέλευσε· καὶ τούτου γενομένου, καὶ τὸ παιδίον ἐρωτώμενον, οὐδὲν τι δεινὸν παθεῖν ἔφασκε, διὰ τὸ κουφίζεσθαι τῆτο, καὶ ἀνέχεσθαι ὑπὸ τοῦ προσομιλοῦντος αὐτὸ ἐν τοῖς ὕδασι καὶ προσπαίζοντος γέροντος.

Ἀφικόμενος δὲ εἰς Ἀντιόχειαν, κατήχηθαι εἰς

τὸ σπήλαιον, ἐν ᾧ ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος ποτὲ ἐναπεκρύπτετο, καὶ πλήθους οὐκ ὀλίγη συρρέουσας πρὸς τὸ σπήλαιον, χάριν τῆς ἐκ τοῦ Ἁγίου ὠφελείας καὶ εὐλογίας, λαύρῳ πυρετῷ συσχεθεὶς ἔτος, ἔκειτο ἀδρανὲς τι πνέων καὶ σχεδὸν ἄπνους. Ὡς δὲ οἱ περὶ αὐτὸν ὄχλου, πολλοὺς εἶναι τοὺς ἔξωθεν προσμένοντας λέγοντες, καὶ ἐπίδεικτους τῆς εὐλογίας, « Ἐὰν συμφέρῃ ἡμῖν ἡ ὑγεία, ἀπειρίνατο, δῶν ταύτην πάντων ὁ Κύριος »· καὶ προσευξάμενος, ἀνέστησεν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐκ τοῦ λαυροτάτου πυρετοῦ, διὰ τὴν τοῦ πλήθους ὠφέλειαν.

Ὁδεύοντι δὲ αὐτῷ ἐν τῇ ὁδῷ ποτὲ, καὶ ἐπὶ τὰ Βασιλεία ἀπερχομένῳ, τίς κατακείμενος ὢν, προσεγγίσας τῇ σισύρα αὐτοῦ, εὐθέως ἀνέστη, ἀκολουθῶν αὐτῷ, ὡς ὁ παλαιὸς τῷ Πέτρῳ καὶ Ἰωάννῃ· καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν ὑποστηρίξας αὐτὸν, ὑπέστρεψεν ἐπὶ τὴν ἀσκητικὴν αὐτοῦ παλαιστῆρην, διὰ τῆς Κύρου τὴν πορείαν ποιούμενος. Οἱ δὲ τῆς πόλεως Κύρου κρατήσαντες τὸν Ἅγιον εἰς παράκλησιν, ἔλεγον· « Τοῦ Θεοῦ δοῦλε, Ἀστέριον τινα, ἀντὶ τοῦ Ἐπισκόπου ἡμῶν προσδοκῶμεν, δυσσεβῆ καὶ ὀλέθριον. Πρόσμεινον μεθ' ἡμῶν, καὶ βοήθησον εἴτι δύνασαι, μὴ ποτε τῇ στωμύλῳ αὐτοῦ γλώσση αὐτὸς ἐν λόγοις τισὶ διαστρέψῃ ἡμᾶς ». Ὁ δὲ προσμείνας, καὶ εὐχὴν παννύχιον ὀλίγων συνελθόντων ἐκτελέσας, θεηλάτῳ ὀργῇ τοῦτον ἀπέκτεινε, μιᾶς καὶ μόνης ἡμέρας ζῶν ἐπώδυνον εἰσάσας τούτῳ. Ὑποστρέψας δὲ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ χρόνους ἱκανοὺς διαρκέσας σὺν αὐτοῖς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Ταῖς αὐτῶν Ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ωπῶς Λουκᾶ τε καὶ Κλεόπα, ἐμφανίζεται Δεσπότης ἐκ τοῦ τάφου! ἀναστὰς γὰρ αὐτούς, ἐδίδασκε κραυγάζειν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τρίθρον τοῦ βίου διατρέχων, συνοδεύοντα τὸν Λόγον εὗρες μάκαρ, οὐρανίων σκηνῶν, ἀνοίγοντά σοι πύλας· Εὐλογητὸς εἶ κρίζοντι, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λύρα τῆ Πνεύματος ἐδείχθης, μελωδήματα θεόθεν φθεγγομένη, τῆς ἀνθρώπου Λου-

κᾶ, φωτίζουσα βοῶντας· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Μαρία Θεοτόκε, ὁ Ἄσωματος ἐβόασοι Παρθένη· σὺν αὐτῷ δὲ πιστοὶ, βοῶμέν σου τῷ τόκῳ· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ῥδὴ η'. Τὸν ἐν ὄρει, ἀγίῳ.

Θεογράψης, ὡς πλάκας δεδεγμένοι, ταῖς σᾶς βίβλης, πιστῶς κατατρυφῶμεν, τοῦ φωτισμοῦ τῆς χάριτος πανόλβιε, Κύριον ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψῶντες, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Ως ὀργάνῳ, τὸ πνεῦμά σου τῇ γλώττῃ, κερημένον, φωτίζει τοὺς ἀνθρώπους, μυσαγωγῶν τῆς χάριτος τὰ δόγματα, Κύριον ὑμνῶντας, καὶ ὑπερυψῶντας, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Συνεδέθης, τῇ σχέσει μετὰ Παύλου, Θεορρήμον, Λουκᾶ τῷ θεηλάτῳ, καὶ ξυνωρὶς πανέντιμος ἐδείχθητε, Κύριον ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψῶντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοπλόκῳ, σαγήνη σὲ τῶν λόγων, Θεοκλήρῳ, τοὺς πλάνη κρατουμένους, πρὸς φωτισμὸν τῇ πίσεως ἐζώγησας, Κύριον ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψῶντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ελισάβετ, Μητέρα σε Κυρίου, προσεφώνει, Προφήτις δεδειγμένη, τὸν Βαπτιστὴν καὶ Πρόδρομον βασιτάζουσα· Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, βοῶσα εἰς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**ὸν ἐν ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βᾶ-
» τῳ, πυρὶ τὸ τῆς Παρθένου, τῷ Μωϋσῇ
» μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ
» ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ὁρὸς παρῆλθες.

Εστης Λουκᾶ τῆς ἐφέσεως, τὸ τῶν ὀρεκτῶν οἶα φθάσας τὸ ἔσχατον, καὶ τέλει μακαρίε σαφῶς ἐπέτυχες, λυθέντων τῶν ἐσόπτρων, τῆς ἀληθείας ταῖς ἐμφάσει.

Λάμπας τῷ κόσμῳ ὡς ἥλιος, ἐνθεαστικῶς τῇ Τριάδι παρίστασαι, σὺν Παύλῳ τῷ θεόπτη, Ληκᾶ πανεύφημε· μεθ' οὗ σε θεοφάντορ, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Αἴγλη Λουκᾶ τῇ φωσφόρῳ σου, τοὺς σοὺς ὑμνητὰς φαιδρυνθῆναι δυσώπησον, καὶ κόσμῳ τὴν εἰρήνην παμμάκαρ βράβευσον, ὅπως σε θεηλάτῳ, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Χαίρων Λουκᾶ νῦν παρίστασαι, τῷ Παμβασιλεῖ τῷ στεφάνῳ κοσμούμενος, τῆς θείας εὐπρεπείας καὶ ὠραιότητος· διό σε θεορρήμον, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Λόγον ἐδέξω τὸν ἄσαρκον, φύσιν τὴν ἐμὴν ἀναπλάσαι βηλόμενον, καὶ τοῦτον σαρκωθέντα Παρθένε τέτοκας· διό σε θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ῦρους παρῆλθες τῆς φύσεως, τὸν δημιουργὸν συλλαβοῦσα καὶ Κύριον, καὶ πύλη σωτηρίας τῷ κόσμῳ γέγονας· διό σε θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Λουκᾶ Χριστοῦ Ἀπόστολε, μύστα τῶν ἀπορρήτων, καὶ τῶν ἐθνῶν Διδάσκαλε, μετὰ Παύλου τοῦ θείου, καὶ τῆς ἀγνῆς θεοτόκου, ἧς τὴν θείαν εἰκόνα, ἐκ πόθου ἀνιόρησας, ἐκδυσώπει θεόπτα, ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν μακαριζόντων σε καὶ τιμώντων, τὴν ἱεράν σου κοίμησιν, πάνσοφε μυστολέκτα.

Θεοτοκίον.

Δέσποινα πάντων Ἄνασσα, πρόφθασον ἐν κινδύνοις, πρόφθασον ἐν ταῖς θλίψεσι, πάρεσο ἐν ἀνάγκαις, τῆς τελευταίας ἡμέρας, μὴ σατᾶν ἡμᾶς λάβη, μὴ Ἄδης μὴ ἀπώλεια· ἀλλὰ τῷ τοῦ Υἱοῦ σου, τότε φρικτῷ, ἀνευθύνως βήματι παραστῶμεν· ὡς θεομήτωρ γὰρ ἄγνη, ὅσα θέλεις ἀνύεις.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰσῶμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία,

Ἦχος α'. Νεφέλην σε φωτός.

Χριστοῦ τὸν Μαθητὴν, τὸν τοῦ Εὐαγγελίου, συγγραφέα σοφώτατον, Σκεύους τῆς ἐκλογῆς τὸν ὠραῖον, χαρακτηῖρα ἔμψυχον πισοί, οὗ ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις ἀπάσαις ὁ ἔπαινος. Λουκᾶν τὸν Ἀπόστολον, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν· αὐτὸς γὰρ ἐκήρυξε τοῦ Θεοῦ, τὰ παράδοξα θαύματα, φωτίσας τοὺς ἐπὶ γῆς, θεολογίας ἀκτιῖσι, διὰ τῆς χάριτος.

Ψυχῶν ἰατρικὴν, ὑπὲρ τὴν τῶν σωμάτων ἐκμαθῶν, ἐπιστήμην σοφὴν, κατ' ἄμφω παγκαλλῆς ἀνεδείχθης, τὴν Θεοῦ σοφίαν ἐμπνευσθεῖς· ἐν ἧ καὶ θεραπεύων ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, Λουκᾶ παμμακάριστε, καλεῖς πρὸς ἐπίγνωσιν· πτεροῖς πρὸς τὸν ἔρωτα τοῦ Θεοῦ,

τοὺς ἀνθρώπους ἐκάστοτε· ἀνάγεις εἰς οὐρανόν, καὶ ὑπὲρ πάντων πρεσβεύεις, τῶν εὐφημούντων σε.

Αἰγίστρῳ λογιῶ, τοὺς ἐν βάθει ἀγνοίας, ὡς ἰχθύας εἰσδύσαντας, ἐλκύσας εἰς ἐπίγνωσιν θείαν, τῷ Χριστῷ ὀψώνιον καλόν, προσηγάγω παμμακάριε, τιμὴν ἀξιόχρεων, ζῶν τὴν ἀκήρατον, λαβόντας καὶ ἄληκτον· διό καὶ Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ ἐχρημάτισας, σοφὸς Εὐαγγελιστὴς, καὶ συγγραφεὺς τῶν πραχθέντων, ἔργων τῆς χάριτος.

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον τοῦτο,

Ἦχος πλ. δ'. Λέοντος Μαΐστορος.

Δεῦτε πᾶσα κτίσις, τὸν ἀληθῶς ἰατρὸν πνευματικόν, καὶ τὸν Σωτῆρος μαθητὴν, Λουκᾶν τὸν αἰοδιμον, ἐν ὧδαῖς εὐφημήσωμεν. Οὗτος γὰρ ἀθείας τὴν νόσον, τῷ ἐπιχρίσματι τῆς Χριστοῦ κολυμβήθρας ἐθεράπευσε· καὶ ποταμοὺς θεοβρύτων ναμάτων ἐκ στόματος, ἐψυχωμέναις χώραις, τοῦ Εὐαγγελίου κατήρδευσε· ὅθεν ἐξῆλθε προφητικῶς, ὁ φθόγγος αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκουμένην· καὶ πρεσβεύει σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος ὁ αὐτός.

Δαυτικῶς συνελθόντες οἱ πιστοὶ ἐν ἄσμασι, τῷ μυστικῷ ῥήτορι τοῦ Λόγου, Λουκᾶ ἐκβοήσωμεν· Ἡ γλῶσσά σου κάλαμος γραμματέως ἐδείχθη, Χριστοῦ τοῦ ὀξυγράφου, ὠραῖζουσα τὰς ὀψεις, πρὸς τὴν γνῶσιν τῶν ἐθνῶν, τῆς θείας ἐπίγνωσεως, ἐν ἧ ἀνεκήρυξας τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ τῶν συναποστόλων σου τὰς πράξεις συνεγράψω. Διὸ παρισάμενος τῇ Τριάδι καὶ Θεῷ, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι, κτλ.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν,

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀποστόλου ἡ γ'. καὶ ε'. Ὡδή.

Κοινωνικόν.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

ΤΗ 10. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἰωὴλ καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Οὐάρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5. καὶ ψάλλομεν προσόμοια Στιχηρὰ τρία τοῦ Προφήτου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Τὸ Θεῖον Πνεῦμα ἐκκέχεται, ὡς ὁ σεπτὸς Ἰωὴλ, προφητεύων ἐθέσπισε, παρ' αὐτοῦ κινούμενος, ἐφ' ἡμᾶς τοὺς πιθεύοντας, καὶ μυστηρίων θείων φανέρωσιν, ἀποκαλύπτει· καὶ προφητεύσιν, οἱ τὴν ἐνέργειαν, τὴν αὐτοῦ δεξάμενοι, καὶ θεικῆ, αἴγλη φωτιζόμενοι, καὶ θεία χάριτι.

Θεγορίας ἀνάπλεως, ὁ θαυμαστός Ἰωὴλ, ὡς πηγὴ ἐμπορεύεται, τὰς ψυχὰς ἀρδεύουσα, ἐκ τοῦ οἴκου σου Δέσποτα, καὶ γλυκασμὸν ἡμῖν ἀπεστάλαξε, τὰς διανοίας καταγλυκαίνοντα, ὅλος μετάρσιος, γεγονὼς τῷ πνεύματι, δι' ἀρετῆς, ἀνακουφιζόμενος, πρὸς θεῖον ὑψωμα.

Προφητικῆ παρρησία σου, καὶ νοερά πρὸς θεόν, Ἰωὴλ οἰκειότητι, δι' ἧς τὰ οὐράνια, κατοπτεύεις θαύματα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ἐξιλέωσαι, τῶν ἐκτελούντων πίστει τὴν μνήμη σου, λύσιν αἰτούμενος, τῶν πταισμάτων ἔνδοξε, καὶ μετοχὴν, θείων ἀπολαύσεων, καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ τρία τοῦ Μάρτυρος,

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Αθλοὺς θασάμενος, τῶν καλλινίκων Μαρτύρων, θάρσους θείου ἔμπλεως, γεγονὼς εἰσέδραμες εἰς τὸ στάδιον, καὶ Χριστὸν Οὐάρε, δι' ἡμᾶς ἄνθρωπον, γεγονότα ἀνεκήρυξας, μὴ πτήξας θάνατον, μηδὲ τὰ προκείμενα βάσανα· διὸ καταικιζόμενος, καὶ ἀνηλεῶς συγκοπτόμενος, ἔχαιρες τελείῳ, νοῖ ἀποσκοπόμενος σοφῆ, τὴν διαμένεσαν εὐκλειαν, τοῖς θεὸν ποθήσασιν.

Σάρκας σὺν τοῖς αἵμασι, καταπιπτούσας ἑώρας, καὶ ὡς ἄλλου πάσχοντος, ἄθλητά διέκεισο γενναϊότατε· προσδεθείς ξύλῳ γὰρ, σπαραγμὸς ἦνεγκας, ὑπ' ἀνόμων καρτερώτα-

τα· θεοῦ εἰς χεῖρας δέ, πνεῦμά σου τὸ θεῖον παρέδωκας, ἐκπλήξας τοὺς ὀρώντάς σε, ταῖς ἀπεριτρέπτοις ἐνστάσεσιν· ὅθεν σε τιμῶμεν, μεγάλως ἀριστεύσαντα σοφῆ, καὶ καθελόντα τὸν τύραννον, Οὐάρε τοῖς πόνοις σου.

Αλείφουσα μύροις σε, ἡ θαυμαστὴ Κλεοπάρα, ὑπὸ γῆν κατέθετο, καὶ ναὸν πανάγιον ἀνεδείματο, ἑορτὴν ἄγουσα, θαυμαστὴν Οὐάρε, καὶ πιστῶς σε λιτανεύουσα· ἧς τὸ παιδάριον, νοσητῆ στρατεία κατέλεξας, καὶ δόξη κατεκάλλυνας, καὶ χοροῖς Ἁγίων συντάξας· οὐ περ τῆς μερίδος, ἀξίωσον ἡμᾶς τοὺς εὐσεβεῖς, τὴν σὴν τελούντας πανήγυριν, Μάρτυς ἀξιάγαστε. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μόνος ὑπὲρ ἅπαντας, υἱὸς ἀνθρώπων ὁ τάλας, μόνος ἐπλημμέλησα, τὰ καὶ λόγῳ ἀφθεγκτα καὶ ἀκούσματι, μηδαμῶς ἀχραντε, φορητὰ πέλοντα· διὰ τοῦτό σου καὶ δέομαι· Σύγγνωθι Δέσποινα, σύγγνωθι καὶ δός μοι μετάνοιαν, δός μοι ἐξομολόγησιν, δός μοι στεναγμούς τε καὶ δάκρυα· ἵνα διὰ τούτων, συντρίβων τὴν καρδίαν με αἰεὶ, κράζω τὸ, Ἡμαρτον Κύριε, ἰλάσθητι σῶσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ρομφαία ὡς ἔφησεν, ὁ Συμεὼν τὴν καρδίαν, τὴν σὴν διελήλυθε, Παναγία Δέσποινα, ὅτε ἔβλεψας, τὸν ἐκ σοῦ λάμψαντα, ἀπορρήτῳ λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων ὡς κατάκριτον, Σταυρῷ ὑψούμενον, ὄξος καὶ χολὴν τε γευόμενον, πλευράν τε ὀρυττόμενον, χεῖράς τε καὶ πόδας ἠλέμενον· καὶ ὀδυρομένη, ἠλάλαζες βοῶσα μητρικῶς· Τί τοῦτο, Τέκνον γλυκύτατον, τὸ καινὸν μυστήριον;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ παρόντες δύο.

Ὁ Κανὼν τοῦ Προφήτου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Χρησμοὺς Ἰωὴλ τοῦ Προφήτου θαυμάσω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὁδὴ αἰ. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί.

Χορὸς ἡμῖν, τῶν Προφητῶν συνευφραίνεται, ἐγκωμιαζομένου σου, τοῦ οὐρανόφρονος,

Γωήλ Θεοφάντορ· μεθ' ὧν ἡμᾶς σωθῆναι, μάκαρ δυσώπησον.

Ρῆμα Θεῶ, προκαταγγέλλων Δεσπέσιε, τὴν χαλεπὴν ἐμνήσυας, ὀργὴν καὶ ἔνδικον, τὴν ἐκ τῆς ἀσεβείας, συμβᾶσαν τῷ λαῷ σου, τῷ ματαιόφρονι.

Ηΰαυμαστή, καὶ φωτοφόρος τοῦ Πνεύματος, ζωποιοὺς ἐπίπνοια, σοὶ ἐπεσκήιασε, καὶ μελλόντων τὴν γνῶσιν, ἐνέπνευσε Προφήτᾶ μακαριώτατε.

Θεοτοκίον.

Σὲ ἡ σικηνή, τοῦ μαρτυρίου προέγραψε, πολυειδῶς τυπούμενον, ἀποδεικνύουσα, τὸν ἐκ σὲ σαρκωθέντα, ἀτρέπτως Θεομητορ, πάνναγε Δέσποινα.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μάρτυρος, φέρων Ἀκροστιχίδα Ἀθλοῦς ἐπαινεῖν Οὐάρου κλέος μέγα.

Ποίημα Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπειρῷ.

Αναφανεῖς ἐν τῷ ὕψει τῆς τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησίας Οὐάρε, ὡσπερ ἥλιος φαιδρός, ἀστραπαῖς ἐλάμπρυνας τῶν σῶν, παλαισμῶτων τὰ τῆς γῆς, μάκαρ πληρώματα.

Θείας ἀγάπης παμμακάκαρ κατασχεθεῖς, τῷ γλυκίστῳ ἔρωτι, ἀπληρήσω σεαυτὸν, καὶ πρὸς πᾶσαν βίασανον σαρκὸς, προσεχώρησας στερρῶς ἀγωνισάμενος.

Αελογισμένως τῶν Δείων ἀγωνιστῶν, τοῖς δεσμοῖς συνέδησας, Ἀθλοφόρε σεαυτὸν, καὶ τῆς πλάνης ἔλυσας δεσμῶ, σταθηρᾶ ὑπομονῇ πολλῶν κολάσεων.

Θεοτοκίον.

Ο ὑπερούσιος Λόγος σου ἐν γαστρὶ, ὑπέρ λόγον ὤκησε· καὶ τεχθεῖς Δεοπρεπῶς, τῶν Μαρτύρων Ἀχραντε χορὸς, ἐπεσπάσατο μεθ' ὧν ὑμολογοῦμέν σε.

ᾠδὴ γ'. Στερέωσον ἡμᾶς.

Μουόμενοι τοῖς σοῖς σοφοῖς δόγμασι, νησεῖαν Προφήτα καὶ Θεραπείαν, εὐσεβῶς ἀνακηρύττομεν, εἰς τὸν οἶκον Κυρίου πορευόμενοι.

Οὐ ταῖς σαῖς διδασκαῖς ἀκολουθήσαντες, ἐξ ὅλης καρδίας καὶ διανοίας, ἐν κλαυθμῷ τε καὶ δεήσεσι, τὸν Θεὸν ἐκζητοῦμεν ἀξιάγαστε.

Υπέφηνας ἡμῖν τοῦ Παντοκράτορος, Δεσπότης Προφήτα μακροθυμίαν, καὶ τὴν Δείαν ἀγαθότητα, διετρένωσας τούτου καὶ χρηστότητα.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες Ἀγνή Θεὸν καὶ ἔτεκες, τὸν Λόγον ἀφράστως σεσαρκωμένον, ἐν Προφήταις τὸν λαλήσαντα, καὶ τελέσαντα τέτων τὰ κηρύγματα.

Τοῦ Μάρτυρος. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ.

Υπέπληθες γνώμη σταθηρᾶ, τοὺς ἀνδρείους ἀγῶνας, νευρωθεῖς ταῖς ἐλπίσι, τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, καὶ τῶν Μαρτύρων Χριστοῦ, ταῖς πανσόφοις, μάκαρ παραινέσεις.

Στρατὸν Ἁγίων Ἀθλητῶν, ἐναθλοῦντα νημίμως, καθορῶν τὴν ἐκείνων, ἐπεδείξω ἀνδρικῶς, στερρότητα ὁμιλῶν, πολυτρόποις, Οὐάρε κολάσεις.

Εν παρατάξει ἱερᾶ, Οὐάρε ὡς γενναῖος, στρατιώτης εὐρέθης, καὶ κατέσφαξας πληθύν, ἀνδρείας ζίφει σοφέ, πολεμίων, νίκαις κλειζόμενος.

Θεοτοκίον.

Παρθένε Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐμῆς ῥαθυμίας, τὸ βαρυτάτον σκότος, καὶ τὰ νέφη τῶν παθῶν, τῷ φωτισμῷ τῆς ἐν σοὶ, δυσωπῶσε, χάριτος ἀπέλασον.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεὸς μὲ,
» ὁ ὑψώσας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου
» ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ,
» τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα τοῦ Προφήτου,

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν μολυσμῶν προκαθαρθεῖς τῆς καρδίας, δοχεῖον ὠφθης καθαρὸν Θεορρήμον, τοῦ Παναγίου Πνεύματος Προφήτα Ἰωήλ· ὅθεν κατ' ἐπέδειξας, ἀληθείας τὴν γνῶσιν, καὶ προανεκήρυξας, τοῦ Σωτῆρος καὶ Κτίστου, τὴν ἐν σαρκὶ ἐπέλευσιν ἐν γῆ, τὴν ἐπ' ἐσχάτων φανεῖσαν τοῖς ἔθνεσι.

Δόξα. Τοῦ Μάρτυρος,

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τοὺς ἄθλους τῶν σεπτῶν, θεωρήσας Μαρτύρων, καὶ τούτων τὰ δεσμῶ, ἀσπαζόμενος πόθῳ, εἰς ὕψος ἀνέδραμες, μαρτυρίου πανθαύμαστε· ἐπὶ ζύλιβ γάρ, ἀναρτηθεῖς ταῖς αἰκίσεις, ἐκαρτέρησας, ἕως εἰς χεῖρας Κυρίου, τὸ πνεῦμα παρέδωκας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ανύμφευτε Ἀγνή, Θεοτόκε Μαρία, ἡ μόνη τῶν πιστῶν, προστασία καὶ σκέπη, κιν-

δύνων καὶ θλίψεων, καὶ δεινῶν περιστάσεων, πάντα λύτρωσαι, τοὺς ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας, Κόρη ἔχοντας, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσον, ταῖς θείαις πρεσβείαις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἄσπιλος Ἀμνάς, τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα, κρεμάμενον νεκρὸν, ἐπὶ ξύλου ὀρώσα, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ὀλολύζουσα· Πῶς ἐνέγκω σου, τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέμου, συγκατάβασιν, καὶ τὸ ἐκούσιον πάθος, θεὲ ὑπεράγαθε;

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκισα Κύριε.

Ιλέως γενοῦ Κύριε, τοῖς εὐσεβῶς πρὸς σὲ μετανοοῦσιν, ὡς μόνος οἰκτίρμων καὶ πολυέλεος.

Ως προήγγειλας ἐνδοξε, παρὰ Θεοῦ ἐκκέχεται τὸ Πνεῦμα, ἐπὶ πᾶσαν σάρκα ἤδη πιστεύουσαν.

Η τοῦ Πνεύματος καθόδος, τοὺς Μαθητὰς σοφίσασα Κυρίου, τοὺς σοὺς θρηγόρους λόγους ἐτέλεσε.

Θεοτοκίον.

Αελυτρωμένοι Πάναγνε, τῶν ζοφερῶν τοῦ Ἄδου κενεῶνων, τῷ θείῳ σου τόκῳ, σὲ μακαρίζομεν.

Τοῦ Μάρτυρος. Χριστός μου δύναμις.

Αγίοις στίγμασι, καλλωπιζόμενος, ὠραιότατος ὠφθης καὶ τῷ Θεῷ, Οὐάρε ποθεύμενος, τῷ σεφανώσαντι τὴν σὴν, κορυφὴν ἀξιοθαύμαστε.

Ικρίῳ ἐνδοξε, προσαναρτώμενος, καὶ εἰς γῆν τεταμμένος τοὺς χαλεπούς, πόνους ἐκαρτέρησας· δι' ὧν τὴν ἀπονον ζωὴν, ἐκληρώσω ἀγαλλόμενος.

Νομίμως βλέποντες, οἱ θεῖοι Μάρτυρες, ἐναθλοῦντά σε μίκαρ ὑπομονῆς, λόγοις παρεθάρρυνον· μεθ' ὧν τοὺς πόνους τοὺς μακροὺς, διανύσας μεμακάρισαι.

Θεοτοκίον.

Ιλῦος Δέσποινα, παθῶν ἀνάγαγε, καὶ τῆς ταιλαιπωρίας τῶν λογισμῶν, τῶν ἀλλοτριούντων με, Θεοῦ τοῦ μόνου καθαροῦ, ἵνα πίστει μακαρίζω σε.

ᾠδὴ ε'. Τῆς νυκτὸς διεληθούσης.

Τὴν Χριστοῦ παρουσίαν, Ἰωὴλ ὁ θεῖος, διαρρήδην πᾶσι προέλεγεν· Ὅτι ἔξει καὶ σῶσει, ἀνθρώπων τὸ γένος, ἐκ τῆς τῶν εἰδώλων κακότητος.

Ολικῶς ἀνανεύσας, ἐνδοξε Προφῆτα, πρὸς τὰ ὑπὲρ νοῦν καὶ διάνοιαν, προφητείας τὴν χάριν, εἴλκυσας ἐκείθεν, καὶ δικαιοσύνην ἐκήρυξας.

Υπὲρ τῶν σέ ὑμνούντων, πρέσβευε σωθῆναι, πάσης ἐπηρείας πανόλβιε, Ἰωὴλ καὶ τῆς θείας, χάριτος καὶ αἴγλης, καταξιωθῆναι δυσώπησον.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, Δέσποινα τοῦ κόσμου, τοὺς σὲ θεοτόκον κηρύττοντας, ἐξ ἀμέτρων πταισμάτων, πρέσβευε ῥυθῆναι, καὶ βιωτικῶν περιστάσεων.

Τοῦ Μάρτυρος. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Νευροῦσαι νεύσει θεικαῖς, καὶ τοὺς ἀνευδότους σπαραγμοὺς, φέρεις γενναίῳ φρονήματι, Οὐάρε σπαράττων τὴν τοῦ ἀλάξορος, καρδίαν τοῦ κακίαν δημιουργήσαντος.

Ο περιδέξιος Ἀθλητῆς, βλέπων ἐκπιπτούσας εἰς τὴν γῆν, τὰς ἑαυτοῦ σάρκας ἔχαιρε, τὰς αἰωνίζουσας νοὸς λαμπρότητι, καὶ θείας ἀντιδόσεις προφανταζόμενος.

Υμῶν σε Κύριε ὁ Θεός, καὶ δοξολογῶ καὶ προσκυνῶ, τῶν ἀγαθῶν ἀξιούμενος, τῶν ἡτοιμασμένων τοῖς σὲ ποθήσασιν, ὁ Μάρτυς ἐν τῷ πάσχειν Οὐάρος ἐκραζεν.

Θεοτοκίον.

Αναφανεῖσα τῶν Χερουβίμ, καὶ τῶν Σεραφίμ ὡς ἀληθῶς, ἀγιωτέρα Πανάμωμε, πάντα τοὺς πιστῶς σε νῦν μακαρίζοντας, ἀγίασον καὶ σῶσον τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

ᾠδὴ ς'. Ἄβυσσος ἀμαρτημάτων.

Ρέουσι τῶν σῶν δογμάτων, πηγαὶ τῆς θρηγορίας, καὶ τὸν ψυχοτρόφον γλυκασμόν, στάζουσιν ἐνδοξε, ἀρδεύουσαι, τοὺς πιστῶς σε τιμῶντας.

Ο ῥος σε τῆς προφητείας, γλυκύτητα ἀποστάζον, καὶ θεοσεβείας Ἰωὴλ, κήρυκα πάνσοφον, γνωρίζομεν, θρηγόρε Προφῆτα.

Φρούρησον σαῖς ἱκεσίαις, Θεοῦ Προφῆτα ὡς ἔχων, θείαν παρρησίαν πρὸς Θεόν, τοὺς πόθῳ ὑμνοῦντάς σε, τὴν ἐνδοξον, καὶ αἰοίδιμον μνήμην.

Θεοτοκίον.

Φώτισον ἢ φῶς τεκοῦσα, τὸ ἄδυτον ταῖς καρδίας, τῶν δοξολογούντων σε πιστῶς, ἄχραντε Δέσποινα, καὶ τὸν ἐκ σοῦ, ἀπορρήτως τεχθέντα.

Τοῦ Μάρτυρος. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ρημάτων ἠλόγησας, παρανόμου δικαστοῦ, καὶ τὴν πυρὰν ὑπέμεινας, τῶν ἀνυποίξων πόνων καρτερικῶς, πολυάθλε Οὐάρε, πρεσβευτὰ τῶν ἐν πίστει ἀνυμνούντων σε.

Οὐκ ἔληξε τύραννος, ὁ παράφρων ταῖς πληγαῖς, ἀνήλεῶς συγκόπτων σε, ἕως θεῆ εἰς χεῖρας τὴν ἱεράν, ψυχὴν ἐναπέδωκας, καλλοναῖς λαμπρυνθεῖσαν τῶν ἀγώνων σου.

Γψώθης μιμούμενος, ἐπὶ ξύλῳ τὸν Χριστόν, καὶ ἐν αὐτῷ κρεμάμενος, τὴν σὴν ψυχὴν παρέδωκας τῷ θεῷ, τῷ σὲ σφραγίσαντι, Ἀθλοφόρε νομίμως ἀριστεύσαντα.

Θεοτοκίον.

Κυβέρνησον Δέσποινα, ἐν πελάγει τῶν δεινῶν, χειμαζομένην πάντοτε, τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου καὶ γαληνόν, πρὸς ὄρμον ἀνάγαγε, ἀδιστακτικῶς σε γνώμη μακαρίζουσαν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην κα-
» θρωῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλυδῶνι,
» τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοι.
» Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Συναξάριον.

Τῇ 10'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἰωήλ.

Στίχοι.

Ὁ γῆς Ἰωήλ ἐκτραγωδήσας πάθη,
Μετῆλθεν ἐκ γῆς εἰς τόπον κρείττω πάθους.

Ἐννεακαιδεκάτῃ μῶρος ἀμφ' ἐκαλύψεν Ἰωήλ.

Ος ἐρμηνεύεται, ἀγάπη Κυρίου, ἢ ἀρχή, ἢ ἀπαρχή Θεοῦ. Οὗτος ἦν ἐκ σπέρματος Ρουβὶμ, ἀγροῦ τοῦ Μεθομορῶν καὶ προφητεύσας περὶ λιμοῦ καὶ ἐκλείψεως θυσιῶν καὶ πάθους δικαίου Προφήτου, δι' αὐτοῦ ἀνακαινιζομένης εἰς σωτηρίαν πάσης τῆς γῆς, ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Οὐάρου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Στίχ. Ξεσμούς ἀπίεργς καρτεροῦντος Οὐάρε,
Σατάν, πλάνης ἕξαρχος, Οὐαί μοι! λέγει.

Οὗτος ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ Βασιλέως ἦν, στρατευόμενος ἐν Αἰγύπτῳ, γένους ὧν ἐπισήμου καὶ λαμπροῦ καὶ εὐσεβοῦς. Ἐγκλεισθέντων δέ τινων Ἁγίων, ἑπτὰ τὸν ἀριθμὸν, ἐπὶ χρόνον πολὺν, ἐπεμελεῖτο αὐτῶν ὁ Ἅγιος

Οὐάρος καθ' ἑκάστην. Ἐνός δὲ τῶν ἑπτὰ ἀναπαυσαμένου, κατέταξεν ἑαυτὸν ὁ Ἅγιος ἀντ' ἐκείνης καὶ πρὸς τὸν Ἡγεμόνα μετὰ τῶν λοιπῶν ἀχθεῖς, τύπτεται ῥοπαλοῖς, καὶ ἐπὶ πολὺ ξέεται τὰς πλευρὰς, καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις, ἐπὶ πέντε ὥραις παραταθείσας, τὴν ψυχὴν τῷ Κυρίῳ ἀποδίδωσι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σαδωῦθ, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν Μαρτύρων, ἐν Περσίδι τελειωθέντων.

Στ. Σαδωῦθ ὁ θεῖος τὴν κάραν τμηθεὶς ξίφει,
Θεοῦ Σαβαῶθ νῦν παρίσταται θρόνῳ.

Δεκάς δεκαπλῆ Μαρτύρων συμμαρτύρων,
Καὶ δὶς δέκα θνήσκουσι πληγέντες ξίφει.

Βασιλεύοντος Σαβαρίου ἐν τῇ τῶν Περσῶν χώρα, ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν οὗτος, Ἐπίσκοπος ἐκείσε ὧν, ἐν μιᾷ τῶν ὑπὸ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ ἐνορίᾳ, καὶ τὸν τοῦ Χριστοῦ λαὸν ἐκδιδάσκων τὰ εἰς ψυχικὴν ὠφέλειαν συντείνοντα, τινὰς δὲ καὶ τῶν Περσῶν βαπτίζων, διεβλήθη τῷ βασιλεῖ καὶ προσαχθεὶς αὐτῷ, καὶ μὴ πεισθεὶς προσκυνῆσαι τῷ Ἡλίῳ καὶ τῇ Σελήνῃ, τῷ τε ὕδατι καὶ τῷ πυρὶ, πρῶτον μὲν τύπτεται ῥάβδοις· εἶτα τέμνεται ἀπὸ τῆ μετώπου ἄχρι τῶν ὀνύχων, καὶ ἀφαιρεῖται ἀπὸ τοῦ δέρματος αὐτοῦ λῶρον ἓνα, ἔχοντα τεσσαρῶν δακτύλων πλάτος καὶ αὐθις βουνεύροις τύπτεται, καὶ ἐπ' ἀκανθῶν καὶ σκολόπων κυλίεται, καὶ εἰς κοχλίαν αὐτὸν ἀποσφίγγουσι. Ταῦτα δὲ πάντα γενναίως ὑπομείνας, τὸν βασιλέα πλέον ἐξέμηνε.

Βληθεὶς δὲ εἰς φυλακὴν, πάλιν ἄγεται εἰς ἐρώτησιν. Ὑγιῆς δὲ εὐρεθεὶς ἐν ὄλῳ τῷ σώματι, ἐκρεμάσθη κατὰ κεφαλῆς, καὶ ὀβελίσκοις πεφυρακτωμένοις κατατιτρώσκειται ὅλον τὸ σῶμα. Καὶ ἐπεὶ ὁ Ἅγιος εἰς οὐδὲν ταῦτα ἐλογίζετο, ἤκουσε δὲ καὶ τοῦ βασιλέως ἐπαπειλοῦντος, ὅτι ἐμελλε σκορπίσειν τὰ μέλη τούτου· « Πιστεύω τῷ θεῷ μου, ἀντέφησεν, ὅτι οὕτω διαμεριοῦνται οἱ Χριστιανοὶ τὰ λείψανά μου· καὶ ὅς ἐάν ἐπικαλέσῃται τὸν θεὸν ἐν τῷ ὀνόματί μου, σωτηρίαν εὕρησει »· καὶ παρευθὺς τὴν γλῶτταν τέμνεται. Ὁμματα δὲ καὶ χεῖρας εἰς ἕρανὸν ἐκτείνας, καὶ καθ' ἑαυτὸν προσευξάμενος, φωνῆς ἐξ οὐρανοῦ ἤκουσε λεγούσης· « Ἡ αἵτησίς σου πεπλήρω-

ται, και ἰδού ἔση λαλῶν »· και φει-
σης αὐτῷ γλώσσης ἑτέρας, ἐδόξαζε τὸν Θεόν.
Ταῦτα βλέποντες οἱ λαοί, ἐξεπλήσσοντο, και
ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χρι-
στὸν, ἄνδρες χίλιοι ἑβδομήκοντα, και ἕτεροι
διακόσιοι.

Ἰδὼν δὲ ὁ βασιλεὺς, ὅτι πολλοὶ δι' αὐτοῦ
προσέρχονται τῷ Χριστῷ, ξίφει τὴν κεφαλὴν
αὐτοῦ ἀπομηθῆναι προσέταξεν. Ἐπεὶ δὲ και
ἕτεροι οὐκ ὀλίγοι ἀνεβόησαν λέγοντες· » Βα-
σιλεῦ, και ἡμεῖς Χριστιανοὶ ἐσμέν »,
και κατ' αὐτῶν ἀπεφῆνατο· και λαβόντες
αὐτοὺς οἱ στρατιῶται, ἀπήγαγον ἐπὶ τὸν τῆς
σφαγῆς τόπον· και προσευξάμενος ὁ Ἅγιος,
και κατασφραγίσας αὐτοὺς, ὄντας τὸν ἀριθ-
μὸν ἑκατὸν εἴκοσιν, αὐτὸς πρῶτος ἀπετμήθη
τὴν κεφαλὴν, και καθεξῆς οἱ λοιποί.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέη-
σον ἡμᾶς.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ τὴν κάμινον πάλαι.

Η ἔκπορευομένη, ἐκ τοῦ οἴκη Κυρίου, και
ποτιζουσα κρήνη, ὡς προέφησ προῆλθε,
Προφήτα πανσεβάσμιε.

Τὸν χειμάρρου τῶν σχοίων, σιτοφόρον
εἰργάσω, τῆς τρυφῆς ὁ χειμάρρου, Ἰωὴλ
ὡς προεῖπεν. Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ
τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ο τὰ πάντα ποιήσας, γεννηθεὶς ἐκ Παρθέ-
νου, διεσώσατο κόσμον, εὐσεβῶς ἀνυ-
μνοῦντα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος. Δροσοβόλον μὲν.

Λ αμπρυνθέντα σε ἀγῶνων ἐπιδόσεις, ἡ
Κλεοπάτρα ἔνδοξε, συνεκόμισεν, εὐραμέ-
νη κλέος διὰ σοῦ, τῆς πίσεως ἄξιον σαφῶς,
ἧς ἀνεδείξατο θερμῶς, εἰς σὲ τελείῳ νοί.

Επιχέουσα σοὶ δάκρυα και μύροισ σε, ἐντί-
μοις ἐπαλείφουσα, κατακρύπτει σε, ὑπὸ
γῆν ἡ πάνσεμνος γυνή, ἐνθάψαντα γνώμην
πονηράν, και ταῖς ἐκ τάφου ἀστραπαῖς, φω-
ταγωγοῦντα ἡμᾶς.

Οὐκ ἐνέδωκεν ὁσίως θεραπεύουσα, σὲ τὸν
Χριστοῦ θεράποντα, ἡ αἰμνηστος, ἕως
ᾧφθης πρόξενος αὐτῇ, σοφὴ βασιλείας οὐ-
ρανῶν· ἧς ἠξιώθη διὰ σοῦ, σὺν τῷ φιλά-
τῳ υἱῷ.

Ottobre.

16

Θεοτοκίον.

Συντριβέντα με ἀμέτροις παραβάσει, Παρ-
θένε μεσιτεία σε, καινοποίησον, ἰατρεύου-
σά με τὴν ψυχὴν, και λόγον παρέχουσα βοᾶν·
Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

ᾠδὴ η'. Τὸν πάλαι δροσίσαντα.

Υπέδειξας ἔνδοξε, μετανοίας τοὺς τρόπους
ἐμφανῶς, τὸν εὐσπλαγγνον Κύριον, ἐγ-
γυῶμενον τοῖς πίσει πρὸς αὐτὸν, προσιοῦσι
και ψάλλουσιν· Εὐλογεῖτε και ὑπερυψοῦτε,
Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεράπων γεγόμενος, τοῦ Κυρίου Προφήτα
Ἰωὴλ, τὰ τούτου μυστήρια, ἐπιστεύθης
προφητεύων τοῖς λαοῖς, ἀνυμνοῦσι και λέ-
γουσιν· Εὐλογεῖτε και ὑπερυψοῦτε, Θεὸν εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Αφέσεις προχέουσι, τοῦ Ἰουδα θαυμαίων
ποταμοί, Ἀπόστολοι ἔνδοξοι, τοῦ Κυ-
ρίου ὡς προέφη Ἰωὴλ, τοὺς βοῶντας ἀρδεύον-
τες· Εὐλογεῖτε και ὑπερυψοῦτε, Θεὸν εἰς τὴς
αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Υπόστασιν σύνθετον, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις
τὸν Χριστὸν, Πανάμωμε τέτοκας, δια-
μείναςα Παρθένος καθαρὰ· ὄν ὑμνῶντες κραυ-
γάζομεν· Εὐλογεῖτε και ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις.

Μητρικῶν ὑπακούσας Μάρτυς δεήσεων,
οὐρανίῳ στρατείᾳ λαμπρῶς ἐστράτευ-
σας (*)· Παῖδα τὸν σεπτὸν, και τῆς σῆς συμ-
μεθέξοντα, ἔδειξας εὐκλείας, ἀρρήτῳ συμ-
παθείᾳ.

Εξ Αἰγύπτου σε ὄλθον ὡς περ πολῦτιμον,
μετηγάγετο Μάρτυς καταπλουτίζοντα,
θεῖαις δωρεαῖς, Κλεοπάτρα ἰάσεων, πάσαν
Παλαιστίνην, τὴν πάθῳ σε τιμῶσαν.

Γεγηθὼς τοὺς ἀγῶνας τοὺς σοὺς διήνυσας,
στρατιῶτα γενναῖε τοῦ Παντοκράτορος·
και ὡς νικητῆς, παρ' αὐτῷ ἐξεφάνωσαι, Οὐά-
ρε παμμακάρο, τῶν Ἀθλοφόρων κλέος.

Θεοτοκίον.

Αμαρτίας συνάπτω ἔφ' ἀμαρτήμασι, και
τὸ μέλλον οὐ φρίττω φρικτὸν κριτήριον·
φώτισον Ἄγνη, τῆς ψυχῆς μου τὴν πώρωσιν,
και τῇ σῇ πρεσβείᾳ, ἐπίστρεψόν με σῶσον.

(*) Ὁρθότερον ἴσως, ἡρήθησας· και ὄρα τὸν εἰς πλά-
τος Συναξαριστὴν τοῦ Νικαδημοῦ.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκφλογός τοῖς Ὅσιοις δρόσον ἐπήγασας,
» καὶ Δικαίου Δυσίαν ὕδατι ἐφλεξας·
» ἅπαντα γὰρ δρᾶς, Χριστὲ μόνῳ τῷ βέλεσθαι.
» Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁδὴ δ'. Ἡ ἐν οὐρανοῖς εὐλογημένη.

Μετὰ Προφητῶν ὡς ὑποφήτης, χαρμονικῶς
ἐν ἐπουρανόις, νῦν εὐφραίνῃ σκηνώ-
μασιν.

Ανωθεν ἡμᾶς νῦν ἐποπτεύοις, τῆς εὐσεβῶς
σε δοξολογοῦντας, θεηγόρε πανόλβιε.

Σύντομον ὁδὸν τῆς σωτηρίας, ὁ Ἰωὴλ δια-
μετανοίας, θεοφρόνως ὑπέδειξεν.

Θεοτοκίον.

Ορθώσας ἡμᾶς τοὺς πεπτωκότας, Μήτηρ
θεοῦ, εὐσπλαγχνον Δεσπότην, καὶ Σω-
τῆρα γεννήσασα.

Τοῦ Μάρτυρος. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Ισχὺν καθεῖλες τῆ πολεμήτορος, τὴν θεϊκὴν
σαφῶς περιζωσάμενος δύναμιν, Ἀθλητὰ
γενναιοτάτε Οὐάρε· ὅθεν σε εὐφημῶμεν, ἴασιν
ἄφθονον, ἐκ τῶν σῶν λειψάνων, οἱ πιστοὶ
ἀπαρῦόμενοι.

Ος φῶς ὡς ὀρθρος ὡς μέγας ἥλιος, πάση
τῇ γῇ ἡ μνήμη σε ἐξήπλωται Οὐάρε, σε-
λασφόροις φωτίζεσσα λάμπησι, σὲ τῶν σεπτῶν
ἀγώνων, πάντας πανεύφημε, καὶ τὸν σκοτα-
σμόν τῶν καρδιῶν ἀποδιώκουσα.

Σὺν σοὶ ἀστράπτοντα ὡς ἑώρακε, δόξη πολ-
λῇ τὸν ἴδιον υἱὸν ἢ φιλότεκνος, τὸν τῶν
ὄλων θεὸν ἐμεγάλυνε· σὲ δὲ γνησιωτάτως, Μάρ-
τυς ἐδόξασε, μέγιστον προστάτην, ἐμφανῶς
καταπλουτήσασα.

Η γῆ, ἐν ἧ σου τὸ καρτερώτατον, σῶμα
σοφὲ κατὰκειται ἐνθέως ἠγίασται· ἀλλὰ
δίδου ἡμῖν ταῖς πρεσβείαις σου, λύσιν ἀμαρ-
τημάτων, βίου διόρθωσιν, Οὐάρε καὶ πάντων,
δυσχερῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Θεοτοκίον.

Φανεῖς Παρθένε ἐκ σοῦ ὁ Κύριος, τῆς φω-
τεινῆς νεφέλης, τῆς Αἰγύπτου τὰ ξόανα,
παντελεῖ ἀπωλεία παρεδωκε· πλήθους δὲ Ἀ-
βλοφόρων, ταύτην ἠξίωσε, φέρειν μιμουμένων,
τὰ αὐτοῦ σεπτὰ παθήματα.

Ὁ Εἰρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ
» τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα·

» διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ὠράθη βροτοῖς, Λόγος
» σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς
» οὐρανόις Στρατιαῖς σὲ μακαρίζομεν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες,
καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Κ, τοῦ ἁγίου μηνός.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου.

Εἰς τὸν ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ
προσόμοια τοῦ ἁγίου γ'.

Ὁχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ουρανόις ἐλλάμπησι, φωτισθεὶς τὴν δια-
νοίαν, τὸ τῆς πλάνης ἐφυγες σκότος ἐν-
δοξε, καὶ τῷ φωτὶ προσεπέλασας, Χριστοῦ τοῦ
θεοῦ ἡμῶν, καὶ ταῖς χάρισιν αὐτοῦ, καταυγά-
ζεις τὰ πέρατα· διὸ πρέσβευε, ἐκ φθορᾶς καὶ
κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦν-
τας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Επιπνοία τοῦ Πνεύματος, μυθεῖς γινῶσιν
ἐνθεον, τὸν τῶν ὄλων Κτίστην ἐγνωσ Ἀρ-
τέμει· καὶ τοὺς τῇ κτίσει λατρεύοντας, πανσό-
φως διηλεγξας, καὶ ὠδήγησας λαοὺς, εἰς θεοῦ
τὴν ἐπίγνωσιν· δι' ὃν ἠθλησας, καὶ τὸ στέφος
ἐδέξω τῶν καμάτων, λυτρωθῆναι ἱκετεύων,
διαφθορᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Πολυτρόποις κολάσσει, χαλεπαῖς μαστιγώ-
σει, παραδοὺς αἰκνίζεσθαι τὸ πολυάθλον,
καὶ καρτερώτατον σῶμά σου, θεόφρον Ἀρτέ-
μει, οὐκ ἠρνήσω τὸν Χριστόν· οὐ ξοάνοις ἐπέ-
θυσας· ἀλλ' ὑπέμεινας, ὡς περ πάσχοντος ἄλ-
λου, ἀναμένων, ταῖς μελλούσας ἀντιδόσεις, καὶ
τὴν ἀθάνατος εὐκλειαν.

Δόξα, Ὁχος β'. Τοῦ Στουδίτου.

Τὸν νοερὸν φωστῆρα τῆς πίστεως, Ἀρτέμιον
τιμήσωμεν, ὅτι ἠλεγξε βασιλέα τὸν ἐχθι-
στον· καὶ τῷ αἵματι τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ, τὴν
Ἐκκλησίαν θεὸς ἐπορφύρωσεν· ὅθεν καὶ ἀπέ-
λαβε, τῶν ἱαμάτων τὴν χάριν τὴν ἀφθονον, τοῦ
ἰᾶσθαι ταῖς νόσους, τῶν πιζῶς προσρεχόντων,
ἐν τῇ σορῷ τῶν λειψάνων αὐτοῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Σκέπη, καὶ ἀντίληψις ἡμῶν, τῶν Χριστια-
νῶν σὺ ὑπάρχεις, καὶ προσφυγὴ κραταιά,
Μήτηρ τοῦ θεοῦ ἡμῶν· ἀλλὰ καὶ νῦν καὶ αἰεὶ,

τῆ ἀγρύπνῳ δεήσει σου, μὴ παύσῃ πρὸςθεύειν, σῶζεσθαι τοὺς δούλους σου, ἐκ περιστάσεως, πάντα· ὅτι σὲ μετὰ Θεόν, ἔχομεν ἀντίληψιν μόνην, οἱ Χριστιανοὶ καὶ καταφύγιον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ο "τε, ἡ πανάμωμος Ἀμνάς, Ἄρνα τὸν αὐτῆς ἐθεώρει, ἐλκόμενον πρὸς σφαγὴν, θρήνοις ἐνεκόπτετο, βοῶσα ὀλολυγμοῖς· Τί σοι δῆμος ἀχάριστος, γλυκύτατον Τέκνον, ἤδη ἀνταπέδωκεν, ὁ ἀπολαύσας ποτέ, οἶμοι! σῶν πολλῶν δωρημάτων; πῶς δὲ καὶ τὸν πόνον ἐνέγκω, ὅτι θέλων ταῦτα νῦν ὑφίστασαι;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Σ ἡμερον ἡ οἰκουμένη πᾶσα, ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου αὐγάζεται ἀκτίσι· καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, τοῖς ἀνθεσιν ὠραϊζομένη, Ἀρτέμιε βοᾷ σοι, Θεράπον Χριστοῦ, καὶ προσάτα Θερόματα. Μὴ ἐλλίπης πρὸςθεύων ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Η Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνηδοῦσα, ἀνεβόα μητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Ἀπολυτίκιον· Ἦχος δ'. Ὁ Μάρτυς σου Κύριε.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Ἦ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὴν σὴν νέμοις μοι πλουσίαν χάριν, Μάκαρ.

Ποίημα Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Τὸν ἀγῶνα Μάρτυς τὸν καλόν, ὡς ἀγωνισάμενος, καὶ τοὺς λαμπροὺς στεφάνους κομισάμενος, τῷ φωτὶ παρίστασαι, φωτιζόμενος κατὰ μέθεξιν αὐλόν· ὅθεν δυσωποῦμεν, φωτίσον ἡμᾶς ταῖς ἱεσίσαις σου.

Η φαιδρά σου Μάρτυς ἑορτῇ, πάντας συνεκάλεσε, χαρμονικῶς εἰς πανδαισίαν σήμερον, προθεῖσα τοὺς ἄθλους σου, τὰ παλαίσματα, καὶ τὴν ἀνδρείαν ἐνστασιν· ὧν κατατρυφῶντες, πίστει σε καὶ πόθῳ μακαρίζομεν.

Νεκρωθέντα μάκαρ ἐν σταυρῷ, τὸν ἀκατανόητον, σωματικῶς κατανοήσας Κύριον, τῆς ζωῆς τὸν αἴτιον, ἐθελούσιον ἐπεπόθησας νέκρωσιν, τὴν διὰ βασάνων· ὅθεν ἀθανάτου δόξης ἔτυχες.

Θεοτοκίον.

Σαρκωθείς ἐκ σοῦ Θεοπρεπῶς, Λόγος ὁ ἀσώματος, ὑπερβολῇ φιλανθρωπίας Πάναγνε, πάθει προσωμίλησέ, καὶ ἀπάθειαν τοῖς ἀνθρώποις ἐπήγασεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

ᾠδὴ γ'. Ἐξήνηθησεν ἡ ἔρημος.

Μαρτύρων καλλωπίζεσθαι, τοῖς στεφάνοις ἐνδοξε, ἐπιποθῶν ὑπήνεγκας, τῶν μαστίγων καὶ τῶν στρεβλώσεων, τὰς πικρὰς ἀλγηδόνας θεία χάριτι.

Οὐκ ἔσεισε τὸν πύργον, τῆς σῆς καρδίας πάνσοφε, ἡ σφοδροτάτη πρόσρηξις, τῶν βασάνων· καὶ γὰρ ἐστήρικτο, νοητὴν ἐπὶ πέτραν τὴν ἀσάλευτον.

Γκρίῳ ἀναρτώμενος, καὶ νικάσι πάντοθεν, τῶν σπαραγμῶν κυκλούμενος, σοῦ τὸ ὄμμα πρὸς τὸν δυνάμενον, ἐνητένιζες σώζειν ἀξιάγαγε.

Θεοτοκίον.

Σεσάρκωται βεβλήματι, ἐξ αἱμάτων Δέσποινα, σοῦ παναχράντων Κύριος, διασώζων τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ Μαρτύρων τοὺς δῆμους ἐπεσπάσατο.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ξήνηθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε,
» ἡ τῶν ἐθνῶν ξειρεύουσα, Ἐκκλησία τῇ
» παρουσίᾳ σε· ἐν ἣ ἑστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Τὸν στρατιώτην τοῦ Χριστοῦ τὸν ἀήττητον, καὶ καθαιρέτην τοῦ ἐχθροῦ γενναιοτάτον, τὸν ἐν μεγίστοις τέρασιν ἐκλάμψαντα, ἅπαντες Ἀρτέμιον, εὐφημήσωμεν πίστει· βρῦει γὰρ ἰάματα, τοῖς προσρέχουσι πόθῳ, καὶ καταπαύει πάθη χαλεπὰ, καὶ τῶν ἐν θλίψει, ἀνθρώπων προΐσταται.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καθεζόμενος, καὶ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς αὐλιζόμενος, ὡς ἐπὶ θρόνου κάθηται ἅγιος αὐτοῦ, Δέσποινα ἐν κόλποις σου, σαρκικῶς· ὁ θεὸς γὰρ, ὄντως ἐβασίλευσεν, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ συνετῶς νῦν ψάλλομεν αὐτῷ· ὃν ἐκδυσώπει, σωθῆναι τῆς δούλους σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.
Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἢ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὀρώσά σε Χριστέ, Οἶμοι ποθεινότατε, Ἰησοῦ! ἀνεβόα· πῶς ὁδοξάζομενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Τίε, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμῶ σε μακρόθυμε.

Μιμούμενος, τὸν ταθέντα ἐν ξύλῳ θελήματι, ὑψώθης τεινόμενος, καὶ ὠμοτάτως ξεόμενος, καὶ ἀποδυόμενος, τοὺς δερματίνους χιτῶνας τῆς νεκρώσεως.

Οὶ πόνοι σου, τῆς σαρκὸς καὶ δεινῶν ἢ ἐπίτασις, τὴν ἀπονον λήξιν σοι Μάρτυς σαφῶς προεξένησαν ἧς νῦν ἐμφορήμενος, ἅπαντα πόνον κουφίζεις τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ισαγγέλῳ, γεγονότι τῶν ἀθλῶν λαμπρότησι, χεῖρὸς δι' Ἀγγέλου σοι, πέμπει τροφὴν τὴν οὐράνιον, ἄρτος ἡ ζωὴ ἡμῶν, ἐνδυναμοῦσάν σε Μάρτυς παναοίδιμε.

Παρθένον σε, μετὰ τόκον ἀμίαντον ἀφθορον, Θεὸς συνετήρησεν, ὁ εὐδοκήσας ἐν μήτρᾳ σου, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον, ἀναλαβέσθαι δι' ἄκραν ἀγαθότητα.

Λαμπὰς φωταυγῆς, καθωράθης Πνεύματος Ἀρτέμιο, πιστὸς καταυγάζεσσα, καὶ τῆς πανηρίας ἀπελαύνουσα, τὰ ζοφώδη καὶ σκοτούς, πεπληρωμένα πνεύματα.

Οπέτρα ζωῆς, τῆς ψυχῆς τὰ βήματα πηξάμενος, ταῖς πέτραις σφιγγόμενος, καὶ τοῖς ἀλγεινοῖς περικυκλόμενος, ἀληθὴς Ἀθλοφόρος, ἀκλόνητος διέμεινας.

Υπάρχων σεπταῖς, ὀπλισμένος Πνεύματος δυνάμεσι, τριβόλων ἀξύτητος, Μάρτυς ἀθλοφόρε κατεφρόνησας· ἐν αὐτοῖς συμπατήσας, τὰ κέντρα τοῦ ἀλάστορος.

Σταυρὸν καὶ ταφὴν, ὁ ἐν σοῦ θελήματι τεχθεὶς δι' ἡμᾶς, ὑπομείνας Δέσποινα, Μάρτυρα στερρότατον Ἀρτέμιον, τῶν αὐτοῦ παθημάτων, ὡς κραταιὸς εἰργάσατο.

Ιερεῖον καὶ θῦμα ὁλόκληρον, Μάρτυς προσενήνοχας σαυτὸν Ἀρτέμιο, τῷ ἐκουσίῳ σταύρωσιν, εἰς ἡμῶν δεξαμένῳ ἀνάκλησιν.

Ανευδότοις πληγαῖς συντριβέντος σου, σώματος Ἀρτέμιο τοῦ καρτεροῦ σοφέ, τὴν ψυχικὴν εὐγένειαν, διετήρησας πίσει ἀλώθητον.

Νοσημάτων ἡμᾶς ἀπολύτρωσαι, Μάρτυς καὶ παθῶν, πειρασμῶν τε καὶ θλίψεων, τοὺς ἐπὶ σοὶ προστρέχοντας, μιμητὰ τοῦ Σωτῆρος Ἀρτέμιο.

Χειμαζόμενον σάλῳ τῶν θλίψεων, καὶ κλυδωνιζόμενον ἐπαναστάσεσι, τρικυμιῶν διάσωσον, Θεοτόκε Παρθένε τοὺς δούλους σου.

Εν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἀβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τοὺς ἀσφαλεῖς.
Τὸν εὐσεβῆ καὶ στεφηφόρον Μάρτυρα, τὸν κατ' ἐχθρῶν νίκης ἀράμενον τρόπαια, συνελθόντες ἐπαξίως νῦν, ἐν ὑμνωδίαις εὐφημήσωμεν, Ἀρτέμιον τὸν μέγιστον ἐν Μάρτυσι, θαυμάτων τε δοτῆρα πλουσιώτατον· πρεσβεύει γὰρ Κυρίῳ, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ο Οἶκος.
Τίς τοὺς ἀγῶνας ἐξαρκέσει ἐξειπεῖν Ἀθλοφόρε; ἢ τοὺς πόνας τοὺς σοὺς, οὓς περ ἀνδρείως ὑπέμεινας διὰ τῆς πίστεως τοῦ Κυρίου, καὶ τῆς χάριτος ἧς περ κατηξιώθης; ἐκ ἐξαρκεῖ διηγήσασθαι στόμα ἀνθρώπινον· σοφίαν γὰρ ἐνδεδυμένος καὶ ἀνδρείαν, τὸν πλεονεξία εἰσέλασας, καὶ τὴν ἀξίαν τὴν πρόσκαιρον, στρατιώτης φανείς γνησιώτατος. Καὶ νῦν πρεσβεύεις Κυρίῳ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.
Τῆ Κ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου.

Στίχοι.
 Ὁ πάντα λαμπρὸς Ἀρτέμιος ἐν βίῳ,
 Τμηθεὶς ἀπῆλθεν εἰς ὑπέρτατον κλέος.

Ο εἰκάδι Ἀρτέμιος πυκινόφρων ἀυχένα τμήθη.
 ὁ μακάριος Ἀρτέμιος, Δούξ καὶ Ἀγούσταλιος Ἀλεξανδρείας γενόμενος καὶ Πατρίκιος, ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ μεγάλου Βασιλέως Κωνσταντίνου. Τοῦ δὲ ἀποστάτου Ἰουλιανοῦ δραξαμένου τὴν βασιλείαν, καὶ τοὺς Χριστιανούς τιμωρουμένου ἐν Ἀντιοχείᾳ, αὐτόκλητος εἰς τὸν ἀγῶνα ὁ μακάριος ἔρχεται· καὶ τὴν

παρανομίαν αὐτοῦ διελέγξας, τύπτεται βηνέυροις ὠμοῖς, καὶ τριβόλοις ὀξέσι τὸν νῶτον ξέεται, καὶ ὀγκίνοις ταῖς πλευραῖς καὶ τὰ βλέφαρα διαπειρεται, καὶ ὑπὸ λιθοξῶν μεγίστης πέτρας διαιρεθείσης, μέσον ἐμβάλλεται· καὶ τῆς πέτρας μέσον ἀπολειφθεῖς, ὀφθαλμῶν στερεΐται, τὰ ἔγκυατα τῆ γῆ συναυνεται, καὶ τελευταῖον τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευταίην.

Μερικῶν θαυμάτων τοῦ Ἁγίου διήγησις.

Ἀνήρ τις, διδύμους ἔχων λίαν ἐξωγκωμένος, ἦλθε πρὸς τὸν Ἅγιον κλαίων, καὶ τὴν ὑγείαν ἐπιζητῶν. Ἐπεσεν οὖν ἐν στρωμνῇ μέσον τῆ ναιῶ· καὶ μικρὸν ἀφυπνώσαντα, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Ἅγιος· Ὑπόδειξόν μοι τὸ πάθος σου. Ὁ δὲ ἐσχημάτισεν ἑαυτὸν εἰς ὑπόδειξιν· καὶ τοῦ ὀγκου τῶν διδύμων ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν εὐφυῶς περιδραξάμενος, ἔσφιγξεν ὅσης δυνάμεως εἶχεν· ὁ δὲ ἀσθενῶν μεγάλως ὀδυνηθεῖς, καὶ τὸ, Οὐαί! ἀνακράξας, ἔξυπνος γενόμενος, εὗρεν ἑαυτὸν ὑγιῆ, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν.

Ἄλλος δὲ πάλιν κήλας (σπάσιμον) ἔχων δύο ἐν ταῖς διδύμοις, ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἅγιον, καὶ παννυχίσας, ἀνεκλίθη πρὸς ὕπνον. Φανείς δὲ αὐτῷ ὁ Ἅγιος, καὶ τὸ πάθος γυμνώσας, καὶ ψηλαφήσας ταῖς χερσὶ, κατεσφράγισεν αὐτὸν καὶ νύξας τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, ἀπῆλθεν. Ὁ δὲ ἀσθενῶν, ἔξυπνος γενόμενος, εὗρεν ἑαυτὸν ὑγιῆ.

Ἄλλος δὲ πάλιν, ὑδροκῆλην ἔχων μεγάλην, τῷ Ἁγίῳ προσῆλθε· καὶ τούτου κατὰ τοὺς ὕπνους ὁ Ἅγιος μετὰ ξίφους τὸ πάθος περισχίσας, δυσωδίαν οὐ μικράν, τοῦ ὑγροῦ κενωθέντος, προσέφερεν. Ἐξυπνος δὲ γενόμενος ὁ ἀσθενῶν, εὗρε μὲν ἑαυτὸν ὑγιῆ, τῆς δὲ χιτῶνας αὐτοῦ καὶ τὸ ἔδαφος δυσωδίας καὶ σήψεως πολλῆς καὶ ὑγρότητος γέμοντα.

Ἄλλος δὲ πάλιν, νεωστὶ ἀπὸ Ἀφρικῆς ἐλθὼν, τοῦ καταλόγου τῶν θαυμάτων τοῦ Ἁγίου, ἀπότινος διηγημένου αὐτὰ, ἠκροάσατο· καὶ ἐν τῇ Ἀφρικῇ συγγενῇ κεκτημένος, βάρει τῶν διδύμων τὰ ζῆν ἀπολεγόμενον, ἀδιστακτικῶς πιστεύσας, καὶ τὰ πρὸς παννυχίδα ἐπιτήδεια συλλέξας, ἔδραμε πρὸς τὸν Ἅγιον· καὶ πληρώσας τὴν παννυχίδα, καὶ ἔλαιον ἐκ τῆς φωταγωγῆς λαθῶν, ὑπέστρεψεν, ἐνθα προσδεχθεῖς καταμένων ἦν. Ὁ δὲ Ἅγιος, τῆ νυκτὶ ἐκεῖνη, καταλαθῶν τὴν Ἀφρικὴν, καὶ τῆ κλίνῃ τοῦ

πάσχοντος ἐπιστὰς, φησὶ πρὸς αὐτόν· «Ἐπειδὴ ὁ σὸς συγγενὴς περὶ σοῦ ἐν τῷ Βυζαντίῳ με ἠξίωσεν, ἔσο ἀπὸ τοῦ νῦν ὑγιῆς.» Ὁ δὲ διῦπνισθεῖς, εὗρεν ἑαυτὸν ἐν ἀληθείᾳ ὑγιῆ, καὶ τῷ Παντοκράτορι Θεῷ ἐδίδου δόξαν.

Μὴ γνοὺς δὲ παρά τίνος τὸ τοῦ θαύματος γέγονεν ἐξαισίον, τὴν ἡμέραν σημειωσάμενος, καὶ τῷ μηνυθέντι προσγενεῖ τὴν αὐτοῦ ὑγείαν δηλώσας, ἐξέπληξε τοῦτον ἀκούσαντα, ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ νυκτὶ, ἐν ἧ ἡ παννυχὶς ἐγένετο ἐν τῷ Βυζαντίῳ, ἐν Ἀφρικῇ τὸν νοσοῦντα ὁ Ἅγιος ἴασατο. Καὶ δραμῶν πρὸς τὸν Ναὸν αὐτοῦ αὐθις, ἀξίαν ἐδίδου τὴν εὐχαριστίαν· καὶ τοῖς παροῦσι τὸ θαῦμα ἐκδιηγούμενος, γράφει παρευθὺς τῷ ἰαθέντι, τὴν τε ἀκολουθίαν τοῦ πράγματος, καὶ τὸ τοῦ Ἁγίου ὄνομα.

Ἄλλος πάλιν, ἐν τοῖς αὐτοῖς παιδογόνοις βάρει οὐ φορητῷ πιεζόμενος, καὶ προσμένων τῷ τοῦ Ἁγίου Ναῶ, οὐ μικρῶς ὄχλει τὴν ἴασιν ἐπιζητῶν. Ὁ δὲ Ἅγιος φανείς, λέγει πρὸς αὐτόν· «Ἀπελθε εἰς τὸν χαλκῆα Ἰωάννην τὸν γειτονοῦντά σοι, καὶ τῆς κήλης σὲ τῷ ἄκμῳ τούτου ἐπιτεθείσης, αὐτὸς ἐκπυρώσας τὴν σφύραν, καὶ δούς αὐτὴν μετὰ δυνάμεως, εὐθέως ἰάσεται σε.» Τοῦ δὲ πρὸς τὴν ὀπτασίαν πάσχοντος, καὶ μὴ βουλομένου τοῦτο ποιῆσαι, ὁ Ἅγιος αὐθις αὐτῷ τὰ αὐτὰ ἐπισκήπτει. Ὁ δὲ καὶ ἔτι ἐδυσχέρανε. Καὶ πάλιν φανείς ὁ Ἅγιος, ἔφη αὐτῷ· Πίστευσον, ἀδελφέ, εἰ μὴ ποιήσεις ὅπερ σοι εἶπον, οὐκ ἂν ποτε ἰαθήσῃ. Ὁ δὲ, καὶ μὴ θέλων, προσῆλθεν ἐξ ἀνάγκης τῷ χαλκῆϊ· καὶ τῆς κήλης ἐπιτεθείσης τῷ ἄκμῳ, ἐπεὶ τῇ καταβάσει τῆς πεπυρωμένης σιδηρᾶς σφύρας συνεστάλη πρὸς ἑαυτὸν, ἀφανὲς τὸ πάθος γέγονεν· ἐφ' ᾧ τὸν ἄκμῳνα καὶ μόνον ὑπὸ τῆς σφύρας κρουσθῆναι. Καὶ κεινοὶ τὸ παράδοξον ἐκπλαγέντες τοῦ θαύματος, δόξαν καὶ εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ, τῷ δοξάσαντι τὸν Μάρτυρα, ἀνέπεμψαν.

Ἄλλα καὶ ἐκ πίσεως τις κηρούς λαθῶν καὶ ἔλαιον, τὴν πρὸς τὸν Ἅγιον διώδευε τρίβον· καὶ διερχόμενος, ἠρωτήθη παρά τίνος τῶν τὴν ῥαπτικὴν τέχνην μετερχομένων· Ποῦ πορεύῃ, προσφιλέσατέ μοι, κηρούς φέρων καὶ ἔλαιον; Τοῦ δὲ περιπαθῶς φήσαντος· Εἰς τὸν Ἅγιον Ἀρτέμιον ἀπέρχομαι λειτουργήσων· μικρὸν ἐκεῖνου παρελθόντος, ἀνέκραξεν ὁ ῥάπτης γε-

λοίως λέγων· Ὁ δαίνα, ὑποστρέφων, φέρε μοι μίαν κήλην. Ὁ δὲ ἀφικόμενος πρὸς τὸν Ἅγιον, καὶ τὴν θείαν ἐκτελέσας Μυσταγωγίαν, ὑπέστρεφεν οἴκαδε.

Ἐν ὅσω δὲ τὴν προκειμένην αὐτῷ τρίβον ὠδευε, καὶ οἱ δίδυμοι τούτου ὑποχαλᾶν κάτω ἤρξαντο· καὶ διὰ τοῦ διαστήματος, δι' οὗ τὸν προσφιῆ ράπτῃ καταλαβεῖν ἔμελλε, τούτων ἐξογκωθέντων, μόλις ἠδυνήθη πρὸς αὐτὸν ἀφικέσθαι. Καὶ ἐπεὶ ἄφρωνος, καὶ σχεδὸν ἄπνους ἦν, καὶ εἰς λόγους καὶ μάχας ἄμφω τὰ μέρη γεγονόασιν, ἐξ αἰτίας τοῦ γέλωτος. Τὴν κήλην τῷ ράπτῃ ἀποκομίσαι, τοῦ παθόντος ἐνισταμένου τηλικούτου πάθους βάρει ὑποπεσεῖν, καὶ διαβεβαιουῦντος, μὴ ἄλλως παθεῖν, εἰ μὴ τὰ ληρώδη ἐκεῖνα καὶ γέλωτος ἄξια ἐξεφωνήθησαν ῥήματα· καὶ τούτων οὕτω διαμαχομένων, καὶ τῶν παρευρεθέντων πυθθανομένων μαθεῖν περὶ τῆς μάχης, τοὺς διδύμους ἔχων βεβαρημένους, διηγουμένους τὸν τρόπον καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ πάθους, εἰς βεβαίωσιν τούτου καὶ τῆς ἀληθείας, κουφίσας ἃ ἐνεδεδυτο μετὰ θυμοῦ, πρὸς τὸ ὑποδειχθῆναι τοῖς ὀρώσιν ὁ πέπονθε, διὰ τῆς ἐπιλαλιᾶς τοῦ ράπτου, εὐρεν ἑαυτὸν ὑγιῆ.

Ὁ δὲ ἐταῖρος αὐτοῦ ράπτῃς τὸ, Οὐαὶ! ἀνακράξας, ὑπέδειξε πᾶσι τὴν ἀθρόως ἐξόγκωσιν ἐπελθοῦσαν τῶν διδύμων. Πάντες δὲ οἱ παρευρεθέντες τὴν ἀθρόαν μεταβολὴν καὶ διαβάσιν εἰς ἐκεῖνον ἰδόντες τοῦ πάθους, ἐκθαμβοὶ γεγονόασιν. Ἀνέπεμψαν δὲ τῷ Θεῷ, καὶ τῷ θειάποντι αὐτοῦ τὴν εὐχαριστίαν. Τῷ δὲ ἀναδεξαμένῳ τὸ πάθος· θάρσει, ἔλεγον, καὶ μὴ λυποῦ, ἀδελφέ· δικαία ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ· ὁ γὰρ ἐζήτεις, ἔλαθες.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδή ζ'. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

ἠττητον φρόνημα, ἀρράγεστατὴν ψυχῆς καρτερότητα, Ἀρτέμει κτησάμενος, ἔχθρων πανουργεύματα, Μάρτυς κατήρησας, μέλπων ἔμμελέστατα· Ὁ ὦν εὐλογημένος, καὶ ὑπερένδοξος.

Ροαῖς τῶν αἱμάτων σου, τὴν ἐπηρμένην βασάνων κατέσβεσας, πυρὰν θεομακάριστε, καὶ δρόσῳ τοῦ Πνεύματος περιχεόμε-

νος, χαίρων ἀνεκραύγαζες· Ὁ ὦν εὐλογημένος, καὶ ὑπερένδοξος.

Ἰάσεων χάριτας ἀναπηγάζων, παθῶν ὑπεκαύματα, σθεννύεις θεία χάριτι· διώκεις δὲ πνεύματα, ἐπιστάσις σου ἔνδοξε Ἀρτέμει· διὸ μεγαλοφώνως, σὲ μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Νεκροῖς τὸν πηγάζσαντα ἀθανασίαν, Παρθένε πανάμωμε, θεοπρεπῶς ἐκύησας· αὐτὸν οὖν ἰκέτευε, τῆ θανατῶσαι ἡμῶν, πάθη τὰ τοῦ σώματος ἀγνή, καὶ αἰωνίου καταξιῶσαι ζωῆς.

Ὡδή η'. Κάμινος ποτέ.

Μάστιξι σφοδραῖς, Ἀρτέμει τὸ σῶμα, ἐκδαπανώμενος ὑπήνεγκας, ἐναποσκοπήμενος, τὴν ἀντίδοσιν τὴν μελλούσαν· ἦν νέμει σοι κραυγάζοντι, ἔνδοξε ὁ Δεσπότης, πάντων· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἄμασι τοῖς σοῖς, ἡ γῆ καθηγιασθη, καὶ ἰατρεῖον ἀναδέδεικται, σῶμα τὸ πολυάθλον, πᾶσαν νόσον πᾶσαν κίρκωσιν, πᾶσαν δαιμόνων πάντοτε, βλάβην ἀποδιῶκον, ἐκ τῶν πιστῶς προσφευγόντων σοι.

Κόσμος Ἀθλητῶν, ἐδείχθης τὰ ἐν κόσμῳ, εὐσεβοφρόνως ἀπώσαίμενος, καὶ τὰ ὑπερκόσμια, βραχυτάτῳ ἐξωνούμενος, τιμίῳ σου Ἀρτέμει, αἵματι ἀνακραύζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἀκλυστος λιμὴν, χειμαζομένοις ὠφθης, καὶ θαλαττεύουσιν ἐκίστοτε, κινδύνοις καὶ θλίψεσι, καὶ παθήμασι Ἀρτέμει· ἐν ᾧ διασωζόμενοι, χάριτι μελωδοῦμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ρεύσαντας ἡμᾶς, πικρᾶ τοῦ ξύλου βρώσει, καὶ συμπτωθέντας ὀλισθήμασι, Πάναγνε ἀνέπλασας, Πλαστουργὸν ἀποκηύσασα, καὶ Λόγον ἐνυπόστατον, ἄχραντε· ὃν ὑμνοῦμεν, πάντα τὰ ἔργα ὡς Κύριον.

Ὁ Εἰρημὸς.

Κάμινος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, ταῖς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θείῳ προσάγματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα, ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡδή θ'. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Ἰδεῖν ἐφίμενος, τὰ κάλλη τὰ οὐράνια, τὰ φαινόμενα κόσμῳ κάλλη παρέδραμες, καὶ

καλλοποιῖα τῶν ἄθλων, ὠραῖσθεις, Ἀρτέμει Μάρτυς, καλῶν τὸ ἀκρότατον, εὐφραϊνόμενος κατείληφας.

Ως ὄρθρος ὡς ἥλιος, ἡ μνήμη σε φωτίζουσα, τῶν πιστῶν ταῖς καρδίας μάκαρ ἀνέτειλε· σὺ γὰρ καὶ φῶτος καὶ ἡμέρας, φωτοειδής, ὠφθης κληρονόμος, σκεδάζων Ἀρτέμει, τὴν ὁμίχλην τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σκιρτήσωμεν σήμερον, πνευματικῶς χορεύοντες, Ἀρτεμίου τῆ μνήμη τοῦ θείου Μάρτυρος· ψάλλωμεν θεῶ ἐν αἰνέσει, τῷ θαυμαστώ, ὄντι ἐν Ἁγίοις, καὶ καθαγιαζόντι, τοὺς ἐν πίστει τοῦτον σέβοντας.

Ηθική σου βρύουσα, ἀπαύστως τὰ ἰάματα, τοὺς πιστοὺς προσκαλεῖται πόθῳ ἀρύσασθαι, εἰς σωματικὴν εὐρωστίαν, εἰς ψυχικὴν, ὄντως σωτηρίαν, παμμάκαρ Ἀρτέμει, πρεσβευτὰ τῶν εὐφημούντων σε.

Φωτί με καταύγασσον, τοῦ σοῦ προσώπου Κύριε, ῥαθυμίας τῷ σκότει συγκαλυπτόμενον, ἔχων δυσωποῦσάν σε λόγε, τὴν ἀληθῆ, ἀγνήν σου Μητέρα, Ἀγγέλων λαμπρότητας, καὶ τὸν ἔνδοξον Ἀρτέμιον. **Ὁ Εἰρμός.**

» Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Παρεστηκῶς Ἀρτέμει, τῆ Ἁγία Τριάδι, καὶ ἀστραπαῖς λαμπόμενος, ταῖς ἐκεῖθεν πλουσίως, ἐξ οὐρανοῦ ἐποπτεύοις, τοὺς τιμῶντάς σε πόθῳ, Μεγαλομάρτυς ἔνδοξε, συμμαχῶν θείοις ὅπλοις, ὡς τοῦ Χριστοῦ, στρατιῶτης ἄριστος ἀθλοφόρε, τῷ σταυροφόρῳ Ἄνακτι, κατ' ἐχθρῶν πολεμίων. **Θεοτοκίον.**

Εὐλογημένη Πάναγνε, Θεοτόκε Παρθένε, Χριστιανῶν τὸ καύχημα, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα, καὶ Ἀθλοφόρων τὸ κλέος, κράτος τεῖχος καὶ σιέπη, καὶ ὄχυρόν προπύργιον, φύλαττε καὶ προσάτις, καὶ βοηθός, ἐν κινδύνοις φάνηθι τοῖς σοῖς δούλοις· καὶ γὰρ ἐν σοὶ καυχώμεθα, προστασία τοῦ Κόσμου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Οὐτιωῆχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου συνήθως,

καὶ Ἀπόλυσις ὡς ἐστὶν ἐν τῷ ἱερῷ βιβλίῳ.

.....

Τῆ κα' τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰλαρίωνος τοῦ Μεγάλου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ὁσίου γ' Ἰλαρίου τοῦ Μεγάλου. **Ἦχος δ'.**

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ο ἱλαρὸς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν, ὅτε σε ὁ ἔνθεος ἔρωσ κατέτρωσε, καὶ ἱεραῖς ἀναβάσεσιν, ἀπαναστήναι, τῶν κοσμικῶν σε θορύβων ἔπεισε· τότε ὀπλισάμενος, Σταυροῦ τὴν δύναμιν, πρὸς τὴν δαιμόνων ἐχώρησας, παμμάκαρ πάλην, καὶ ἀνεπλέξω νίκης διάδημα· καὶ νῦν ἀυλίζη ταῖς λαμπρότησι, τῶν Ἀγίων· μεθ' ὧν ἡμῖν αἴτησαι, φωτισμὸν καὶ εἰρήνην, καὶ πταισμάτων ἀπολύτρωσιν.

Ταῖς φωτοβόλοις ἀκτίσι παραδόξως, Πάτερ ἀξιάγαστε τῶν ἰαμάτων σου, φωταγωγεῖς τὴν ὑψηλίον, τῶν νοσημάτων, διασκεδάζων σκότος βαθύτατον· ἐντεῦθεν σε ἥλιον ἄλλον γνωρίζομεν, καὶ Μοναζόντων ἐδραῖωμα, καὶ ποδηγέτην, τῶν σωζομένων θείῳ ἐν Πνεύματι· καὶ νῦν τὴν μνήμην ἐκτελοῦμέν σου, τὴν φωταυγῆ καὶ σωτήριον Ὁσιε, Ἰλαρίων πταισμάτων, διὰ σοῦ λύσιν λαμβάνοντες.

Δι ἐγκρατείας τοῦ σώματος τὰ πάθη, Πάτερ καθυπέταξας τῷ νοερῷ τῆς ψυχῆς· καὶ ἀπαθείας ταῖς πτέρυξι, κεκοσμημένος, χάριν ἐδέξω ἰᾶσθαι Ὁσιε, ἀνθρώπων ἐν Πνεύματι τὰ ἀρρώσθηματα, καὶ ἀπελαύνειν τὰ πνεύματα, τῆς πονηρίας, καὶ διασώζειν τοὺς προσιόντας σοι· ὅθεν χοροὶ σε μακαρίζουσι, Μοναζόντων σοφὴ ἀξιάγαστε, καὶ τιμᾶ πάσα κτίσις, Ἰλαρίων τοὺς ἀγῶνάς σου.

Δόξα, Ἦχος β'. Ανατολίου.

Εν νεότητός σου φέρων τελειότητος φρόνημα, ὑπέθου σεαυτὸν Ἰλαρίων, τῷ ζυγῷ τοῦ Χριστοῦ· καὶ τὸν βίον ζηλώσας τοῦ θείου Ἀντωνίου, τοῖς ἴσοις μέτροις τῆς ἀρετῆς ἀφομοιούμενος, κατέτηξας τὴν σάρκα, σκιρτῶσαν ὡς περ πῶλον, ὡς ὠφείλε τῆ ψυχῇ καθυποτάσσεσθαι, καὶ τῆς ἀσκήσεως δρόμον ἐξετέλεσας. Ἀλλ' ὦ μακαριώτατε Πάτερ, καὶ θαυματουργέ

Θεοφόρε, τοῖς τὴν μνήμην σου ἐκ πόθου τελούσιν, αἰτησαί ἰλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ο ἄλην, τὴν ζώνημ ἐν καιοῖς, καταδαπανήσας ὁ τάλας, νῦν κατελείφθην Ἄγνη, πάσης ὄντως ἔρημος, ἀγαθῆς πράξεως προσεγγίζοντα βλέπων δέ, τὸν θάνατον οἶμοι! τρέμω τὸ κριτήριον, τοῦ σου Υἱοῦ καὶ Θεοῦ· ἔπερ, ἐξελθὲ με Παρθένε, καὶ πρὸ τῆς ἀνάγκης ἐκείνης, Δέσποινα ἐπίστρεψον καὶ σῶσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Α ἄνθραξ, ὃν προεῖδεν ὁ κλεινός, πρῶν Ἡσαΐας σαρκουῖται, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρὸς, νεύματι τοῦ φύσαντος αὐτὸν Γεννήτορος· καὶ τεχθεὶς σφαγιαῖζεται, ἐκὼν ὁ τοῦ κόσμου, αἵρων ἀμαρτήματα, ἀμνός ὡς ἄμωμος· ὅθεν, ἡ ἀμνάς καὶ Παρθένος, τοῦτον ἐν Σταυρῷ καθορώσα, λύπης τῆ ῥομφαίᾳ ἐτίτρώσκειτο.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Πνεύματος Ἁγίου πλήρης γενόμενος, ὁ Ὁσῖος Ἰλαρίων, τὰς τῶν δαιμόνων ἐπινοίας κατήργησε· τῷ Σταυρῷ γὰρ ὀπλισάμενος, καὶ ἐν τούτῳ θάρρῶν, πάσας τὰς νόσους λόγῳ ἐσθραπέυε, ψυχῶν μὲν τὰ πάθη, σωμάτων δὲ πᾶσαν μαλακίαν. Αὐτοῦ ταῖς ἰεσῖαις Χριστέ, κατὰπεμψον καὶ ἡμῖν τὴν εἰρήνην σου, ὡς φιλόκλιθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Οἱ Μάρτυρές σου.

Εγὼ εἶμι Πανάμωμε, δένδρον τὸ ἀκαρπὸν τοῦ Θεοῦ λόγου, καρπὸν σωτήριον μηδὲν φέρον, καὶ δειλιῶ τὴν ἐκκοπὴν, μήπως εἰς τὸ πῦρ βληθῶ τὸ ἀσβεστον· ὅθεν δυσωπῶ σε· Τούτου ῥῦσαι με, δεῖξασα καρποφόρον, ἀχραντε, τῷ Υἱῷ σου τῆ μεσιτείας σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Οὐ φέρω Τέκνον βλέπειν σε, τὸν τὴν ἐγρήγορσιν πᾶσι διδόντα, ξύλῳ ὑπνώσαντα, ὅπως τοῖς πάλαι, ἐκ παραβάσεως καρποῦ, ὑπνώ ὀλεθρίῳ, ἀφυπνώσασι, Θεῖαν καὶ σωτήριον ἐγρήγορσιν, παράσχῃς· ἡ Παρθένος, ἔλεγε θρηνηδοῦσα. Ἦν μεγαλύνομεν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Ταῖς τῶν δαικρῶν σου ῥοαῖς.

Καὶ Ἀπολυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγιγνώσκονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸ φαιδρὸν ὑμῶν, παμμακάαρ, σῶν θουμάτων.

Ποῖημα Θεοφάνους ἁγίου.

Ὤδη α'. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Τὸν φωσφόρον καὶ φωτοειδῆ, βίον σου μακάριε, περιχαρῶς εὐφημεῖν προθυμούμενος, τῆ τῆς σῆς λαμπρότητος, ἰλαρότητι φαιδρυνθῆναί με πρέσβευε, καὶ τῆς ἀμαρτίας, Πάτερ τὴν κατήφειαν ἀπέλασον.

Ολοτρόπως μάκαρ τῷ Θεῷ, χαίρων προσεχώρησας, ἔξω σαρκὸς καὶ τοῦ κόσμου γενόμενος, καὶ τὸν νοῦν ἀθόλωτον, τεταμένης δι' ἐγκρατείας ἐτήρησας, τὸ τῆς ἀπαθείας, ἐνθεον ἐντεῦθεν μνηστευσάμενος.

Φανοτάταις σὺ μαρμαρυγαῖς, περιουγαζόμενος, τῆς ἀρχικῆς καὶ ἀκτίστου Θεότητος, πατρικῆς ἠλόγησας ἀθείας, καὶ πολυτάραχον ἄγνοϊαν, ταύτης ἀπεστράφης, μόνῃ τῇ Τριάδι συντασσόμενος.

Θεοτοκίον.

Ανατείλας Ἥλιος ἐκ σου, Μῆτερ αἰετάρθενε, ὁ ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰῶνων νοούμενος, καὶ τῷ ὀρωμένῳ δέ, παραδόξως περιγραφόμενος σώματι, τῷ τῆς εὐσεβείας, φέγγει τοὺς ἀνθρώπους κατεφώτισεν.

Ὤδη γ'. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Ιώμενος παθῶν τὰς ἐπαναστάσεις, συντόνοις ταῖς ἀσκήσεσιν Ἰλαρίων, ἐμάρανας αἰοῖδι με ἀνακραζῶν· Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλὴν σου Κύριε.

Δερματίνους νεκρώσεως τῆς χιτῶνας, ἀπέξεσας τῷ ξίφει τῆς ἐγκρατείας, καὶ ὑφαντας ἱμάτιον σωτηρίου, βοῶν τῷ Κτίστη σθ· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλὴν σου Κύριε.

Ρῶννύμενος ἐλπίδι τῶν αἰώνιων, καὶ Θεῷ προσαγόμενος Θεοφόρε, παλάμαις τοῦ Θεόφρονος Ἀντωνίου· ὃν καὶ μιμούμενος, φωστήρ γεγένησαι, Ἰλαρίων θάυμασι, λάμπων Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ο πάντα τῇ βουλήσει μόνῃ μορφώσας, τὸν ἀνθρωπὸν ἠξίωσε μορφωθῆναι, πλαττόμενος ἐν μήτρᾳ σου Θεομητορ· ὦ νῦν κραυγά-

ζομεν· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν Ἅγιος, πλὴν σου Κύριε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ν πέτρᾳ με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐ-
» πλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς
» μου· εὐφράνθη γὰρ τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ
» ψάλλειν· Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν,
» καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλὴν σου Κύριε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Α'ντωνίου τοῦ θείου ἐζήλωκως, τὸν ἐνάρε-
τον βίον πνευματικῶς, ἐπ' ὧμων σου ἔ-
λαβες, τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου σου· καταλι-
πὼν τοῦ βίου, τὴν ἀπάσαν μέριμναν, τῇ τῶν
παθῶν νεκρώσει, τῷ πνεύματι ἐζήσας· ὅθεν
καὶ τὴν κτίσιν, παραδόξων θαυμαμάτων, ἐπλή-
ρωσας Ὅσιε, τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι, Ἰλα-
ρίων Πατὴρ ἡμῶν. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ,
τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς
ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτόν, τὸ πανά-
γιον ὄρος τὴν φωτεινὴν, νεφέλην ὑμνήσω-
μεν, βάτον τὴν ἀκατάφλεκτον, τὸν λογικὸν
Παράδεισον, τῆς Εὐας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκη-
μένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία,
ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεςις, τῶν
ἀρχαίων ἐγκλημάτων· διὸ καὶ βοῶμεν αὐτῇ·
Πρέσβευε τῷ σῶ Γίῳ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμά-
των ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσ-
κυνοῦσι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ε'ν τῷ ξύλῳ ὄρωσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πα-
νάμωμος Μήτηρ τὸν Λυτρωτὴν, ἐθρήνει
δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο· καὶ συν-
οχῇ καρδίας, ταῖς κόμας ἐσπάραττε, καὶ πρὸς
αὐτὸν ἐβόα· Υἱέ μου καὶ Κύριε, πῶς σε τῶν
Ἑβραίων, ἀνομιώτατος δῆμος, ἀδίκως προσ-
πήγγυσι, τῷ Σταυρῷ ἀναμάρτητε· πῶς καὶ
θέλων ὑφίστασαι, ὄξος καὶ τὴν τρησιν πλευ-
ρᾶς, χολὴν τε, οἱ μοι! καὶ ἤλους μακρόθυμε;
ἀλλὰ δόξα σου Σῶτερ, τοῖς θείοις παθήμασι.

Ὁδὴ δ'. Ἰμνω σε· ἀκοῇ γὰρ Κύριε.

Νεκρώσας, τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα, τὸν
χειμάρρουν τῆς ἀνομίας, Ἰλαρίων Ὅ-
σιε (*), δαιμόνων τε ταῖς μεθοδείας φυγῶν, ἐν

(*) Ἡ ἐναρθρος λέξις, τὸν χειμάρρουν, φαίνεται ὡς
ἐπεξηγηματικὴ τῶν πρὸ αὐτῆς, τὸ φρόνημα τῆς σαρ-
κός. Τὸ δὲ Χειρόγραφον ἔχει πληθυντικῶς οὕτω· Τῶν χει-

γαλήνη Θεῖο Πνεύματος, μετὰ Δικαίων Πατέρ
ἀναπέπαυσαι.

Υδάτων, ἐπιρροίαις Ὅσιε, ἀρδευόμενος τῶν
δακρύων, τὴν τῆς ψυχῆς ἄρουραν, πο-
λύκαρπον τῇ γεωργίᾳ σαφῶς, τοῦ Σωτῆρος
πᾶσιν ἔδειξας, τῶν Ἀσκητῶν πληθύναι τὰ συ-
στήματα.

Μεθέξει, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κρατυνό-
μενος Ἰλαρίων, πονηρίας πνεύματα κα-
τέρραξας· καὶ τῇ δυνάμει Χριστοῦ, ἀσθε-
νοῦντας ἐθεράπευσας, προφητικὴν πλουτήσας
καθαρότητα.

Θεοτοκίον.

Ναὸν σε, καὶ πασταῖδα ἐμψυχον, Θεομήτορ
εὐλογημένη, καὶ νοσητὴν τράπεζαν, καὶ
λυχνίαν κατανοοῦμεν, ἐξ ἧς τοῖς ἐν σκότει ἐξ-
ανέτειλε, τῆς πατρικῆς ἐσίας τὸ ἀπαύγασμα.

Ὁδὴ ε'. Ὁ φωτισμός.

Ω'ς ἀσραπή, καθαρότητι βίβη καὶ πολιτεία,
τῇ τῶν Ἀσωμάτων ὁμοιουμένη, λάμψας
ἐν κόσμῳ, τὸν τοῦ σκότους προστάτην, ἀπε-
λαύνεις θεομακάριζε, τῷ τῆς εὐσεβείας φωτὶ
λαμπρυνόμενος.

Παντοδαπαῖς, διαλάμπων θεόφρον θαυμα-
τουργίαις, καὶ χάριτι θείᾳ πεφωτισμέ-
νος πᾶσιν ἐγνώσθης, θαυσαυρὸς Ἰλαρίων, ἰα-
μάτων Πατέρ θεόληπτε, ἄλλος τις Προφήτης
θεοῦ γνωριζόμενος.

Αίγλη τῶν σῶν, ἰλαρώτατε Πατέρ κατορ-
θωμάτων, ταῖς ἐσκοτισμένας ἐχθροῦ δυ-
νάμεις καταδιώξας, καὶ τῆς τούτων ματίας,
ἀφαρπάσας τοὺς σοὶ προστρέχοντας, θείαις
δαδουχίαις, πρὸς πίστιν ἐφώτισας.

Θεοτοκίον.

Μίαν ἡμῖν, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις καθορωμέ-
νην, ὑπόσασιν μόνη εὐλογημένη, τίκεις
ἀφράξως, τὸν θεοῦ θεὸν Λόγον, σαρκωθέντα
δι' αἵματον ἀφάτον. Τοῦτον οὖν δυσώπει, φρε-
νήσαι τοὺς δούλους σου.

Ὁδὴ ς'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Μοναρχία λατρεύων θεότητος, τὸ τῆς ἀ-
ναρχίας πολύαρχον ἠλεγξας, εἰδωλικὴν
δυσσέβειαν, καταργήσας θεόφρον τῇ χάριτι.

μάρρων τῆς ἀνομίας, τὴν παραχρῆν Ὅσιε, μᾶλλον
σύμφωνον ταῖς τοῦ Δαυὶδ, ἀφ' ὧν ἐλήφθη. Καὶ χεῖμαρροι
ἀνομίας ἐξετάραξάν με (Ψαλμ. ε' 4). Ἄλλ' ἵσως ἦν
ὀρθότερα ἢ σύνταξις, ἐὰν τὸ ἄρθρον « τὸν » μετεβάλλετο
εἰς τὸν σύνδεσμον « καὶ » συνδέοντα τὰς δύο μετοχὰς· νε-
κρώσας καὶ φυγῶν.

Α'νατείλας ὡς φοίνιξ ἐξήνθησας, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε, τῇ τῶν καρπῶν γλυκύτητι, κατευφραίνων πιστῶν τὰ πληρώματα.

Καθαιρέτης ἐδείχθης ἀήττητος, τῶν τῆς πονηρίας πνευμάτων αἰοῖδιμε, πλουτοποιοῖ χαρίσματα, πρὸς Θεοῦ Ἰλαρίων δεξάμενος.

Θεοτοκίον.

Α'πειράνδρος Παρθένε ἐκύησας, καὶ διαϊωνίζεις Παρθένος ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς Θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σε τὰ σύμβολα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**'ν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος,
» τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγγίας
» σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ
» Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον, Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος.

Ο'ς φωστῆρα ἄδυτον, τοῦ νοητοῦ σε Ἡλίου, συνελθόντες σήμερον, ἀνευφημοῦμεν ἐν ὕμνοις· Ἐλαμψας τοῖς ἐν τῷ σκοτει τῆς ἀγνωσίας, ἀπαντας ἀναβιβάζων πρὸς θείον ὕψος, Ἰλαρίων τοὺς βοῶντας· Χαίροις ὦ Παῖτερ, τῶν Ἀσκητῶν ἡ κρηπίς.

Ὁ Οἶκος.

Ε'ρασθεὶς τῶν τοῦ Χριστοῦ θείων παραγγελμάτων, καὶ μισήσας σαρκὸς καὶ κόσμου τὴν ἀπόλαυσιν, προσῆλθες προθύμως αὐτῷ, καὶ ἐγένου ἀστὴρ, φωτίζων τὰ πέρατα πάντα, τῇ αἴγλῃ τοῦ Πνεύματος· διὸ προσπίπτων καθικετεύω σε· Φώτισον καὶ μοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς, τοῦ ἀνυμνήσαι τοὺς σου ἀγῶνας, οὓς ἐπεδείξω ἐπὶ γῆς διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν· ἧς περ νῦν ἀπολαύων, μνήσθητι τῶν ἐκβοώντων· Χαίροις ὦ Παῖτερ, τῶν Ἀσκητῶν ἡ κρηπίς.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰλαρίωνος τοῦ Μεγάλου.

Στίχοι.

Ἐν δάκρυσιν πρὶν καὶ πόνοις σπείρας κάτω,
Ἰλαρίων, θέρριζε νῦν χαίρων ἄνω.

Ἰστατα Ἰλαρίων κοιμήσατο εἰκάδι πρώτη.

Ο' Ὅσιος ἕτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, ἐν τῇ Γαζαίων πόλει γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς, υἱὸς γεννητόρων ἀπίστων. Ἐρωτι δὲ παιδεύσεως, ἀφίκετο

εἰς Ἀλεξάνδρειαν· καὶ παιδευθεὶς, καὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν δεξάμενος, ζηλωτῆς τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου γέγονε, καὶ ἔμεινε παρ' αὐτῷ χρόνον οὐκ ὀλίγον· καὶ ὑποσρέψας ἐν τῇ πατρίδι, μετὰ τὴν τῶν αὐτοῦ γονέων τελευτήν, τὰ προσόντα αὐτῷ πάντα τοῖς πτωχοῖς διένειμεν. Εἶτα καταλαβὼν τὴν ἔρημον, καὶ ἄκραν ἄσκησιν ὑπελθὼν, πολλῶν θαυμάτων γέγονεν αὐτηγός· καὶ πολλὰς διαμείψας πόλεις καὶ τόπους καὶ χώρας, οὕτω τὸν βίον διήνυσε, βιοὺς τὰ ὅλα ἔτη ὀδοθήκοντα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Γαίτου, Δασίου, καὶ Ζωτικοῦ.

Στίχ. Εἰς ἄλμυρον θανόντες ἄνδρες τρεῖς ὕδωρ, Ἰγλυκὴν τρυφῆς πίνουσι χειμάρρουν ἄνω.

Οὔτοι οἱ Ἅγιοι, ἐν Νικομηδείᾳ διάγοντες, καὶ παρῤῥησιασάμενοι, τὰ ἐν τοῖς βωμοῖς ἐπικείμενα κατέστρεψαν. Ὡς δὲ ἐγνώσθησαν, πᾶσαν πείραν βασάνων ὑπέμειναν, ἐπὶ ξύλου ἀναρτηθέντες, καὶ τὰς πλευρὰς καταξανθέντες τριχίνοις ὑφάσμασιν. Εἶθ' οὕτω, λίθων ἐν τοῖς τραχήλοις αὐτῶν ἐξαρτηθέντων, ἐν τῇ θαλάσῃ ἀπερρίφησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων νεοφανῶν Μαρτύρων, Ἀνδρέου, Στεφάνου, Παύλου, καὶ Πέτρου.

Στίχ. Τρεῖς ὁ Στέφανος συστεφανίτας ἔχεις, Τοὺς σοὶ συναθλήσαντας ἐξ ἑνὸς ζήφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Θεοδότης, καὶ Σωκράτους Πρεσβυτέρου.

Τὴν Θεοδότην ἐκ ζήφους τετμημένην,
Θεῷ δοτὴν ἐγνωμὴν ἀγνήν θυσίαν.

Ὁ Σωκράτης ἔσπευδεν ὀφθῆναι, Λόγε,
Τετμημένος σοὶ Σωκράτης στεφοκράτης.

Η' Ἁγία Θεοδότη ὑπῆρχεν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Βασιλέως, εὐγενῶν γονέων ὑπάρχουσα, ἐκ τῆς χώρας τοῦ Πόντου. Ἐν ἀσκητηρίῳ δέ τινι ἀπελθοῦσα, καὶ ἡσυχάζουσα, διεγνώσθη· καὶ κρατηθεῖσα παρὰ τοῦ Ἀρχοντος τῆς Καππαδοκίας, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν κρεμασθεῖσα, ξέεται, καὶ εἰς φῆρνον ἐκπυρωθέντα ἐμβάλλεται. Τῇ τοῦ Χριστοῦ δὲ χάριτι διασωθεῖσα, ἄγεται παρὰ τοῦ Ἀρχοντος ἐπὶ τὸ Βυζάντιον, εἶτα ἐν Ἀγκύρᾳ, ἐνθα ἦν ὁ Πρεσβύτερος Σωκράτης· ὅς, τῶν Ἑλλήνων πάνδημον ἑορτὴν ἐκτελούντων τοῖς δαίμοσι,

καὶ προσκυνούντων τοῖς εἰδώλοις, ζήλου πλησθεῖς, καὶ τὸν βωμὸν κατασρέψας τῶν θυσιῶν, ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν. Ἡ δὲ Ἁγία Θεοδότη ἀναγκασθεῖσα θυῖσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθεῖσα, διὰ ξίφους τρωθεῖσα, τελειοῦται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐκράτης ξίφει τελειοῦται.

Στ. Αἶμα τραχὴλῃ τοῖς πρὶν ὄμβροισι δακρύων, Κιρῶν, συνιστᾶς εὐκράτον κρᾶσιν, Μοίκαρ. Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ'. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Ρῆμάτων ὁ φθόγγος σου καὶ τῶν θαυμάτων, ἡ χάρις ἡ ἔνθεος, εἰς πᾶσαν ἐξελήλυθε, τὴν γῆν Πάτερ Ὅσιε, θεοσεβείας πυρσῶ, πᾶσιν ἐπιλάμπουσα πιστοῖς, τῶν ἰαμάτων τὴν ἰλαρότητα.

Σταυρῶ τειχιζόμενος τῷ τοῦ Σωτῆρος, ἀλώβητος ἔμεινας, ἀλόγως ἐφορμήσαντος, δαιμόνων φρυάγματος ἐπὶ σέ πάνσοφε· οἶδε γὰρ ὁ ὑψιστος Θεός, περιφρουρεῖν τοὺς αὐτοῦ θεράποντας.

Ὁς στύλος ἀκράδαντος οὐρανομήκης, ὡς πύργος ἀσάλευτος, ὠραίης δι' ἀσκήσεως, πυρσεύων τὰ θαύματα, διδοὺς ἰάματα, βρῦν θεία δόγματα πηγῆς, ἐξ ἀεννάου τῶν θεοπνεύστων Γραφῶν.

Θεοτοκίον.

Νεφέλη Παρθένος σε δικαιοσύνης, τὸν Ἥλιον ἔτεκε, παρθένος διαμείνασα, τῷ πάθει τοῦ σώματος προσομιλήσαντα, ἄνθρωπον γενόμενον Χριστέ, δι' εὐσπλαγχνίαν καὶ συγκατάβασιν.

Ῥδὴ η'. Κάμινος ποτέ.

Θρόνος ἀληθῶς, αἰσθήσεως ἐγένου, θεία συνέσει λαμπρυνόμενος, καὶ θείοις προστάγμασι, θεοφρόνως ὀδηγούμενος, καὶ ἀρετῇ λαμπρόμενος, Ὅσιε Ἰλαρίων, τῶν Ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα.

Ἄρμα μυστικόν, τὸ ὄνομα βαστάζων, τὸ τοῦ Κυρίου ὡφθης Ὅσιε, δι' ἔργων λαμπρότητος, καὶ θαυμάτων ἐπιδείξεως, καὶ καθαρᾶς βιώσεως, Ὅσιε Ἰλαρίων, τῶν Ἀσωμάτων ὁμόσκηνε.

Ῥίοθητηθεῖς, τῇ χάριτι τῇ θείᾳ, συγκληρονόμος Θεοῦ γέγονας, καὶ πλοῦτον οὐράνιον, βασιλείας ἀδιάδοχον, ἀπείληφας θεσπέ-

σιε, κρᾶζων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Μύρον νοητὸν, ἐκκενωθὲν Παρθένε, ὠνομασμένον Υἱὸν τέτοκας (*), ἀτμοῖς τῆς θεότητος, τοὺς βροτοὺς εὐωδιαζόντα, καὶ τῆς φθορᾶς ῥύομενον, κρᾶζοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἄρμος.

Κάμινος ποτέ, πυρός ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θείῳ προσάγματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσιζουσα, ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ'. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Ἄγιων σικηνώματα, χοροβατεῖν ἠξίωσαι, τὴν ζωὴν διανύσας ἀγίως Ὅσιε· καὶ ὡς πεφηνότι δικαίῳ, σοὶ τριλαμπές, ἀνέτειλε φέγγος, καὶ ἡ τούτου σύζυγος, εὐφροσύνη σε ἐδέξατο.

Τῶν ἄθλων τὰ ἔπαθλα, παρα Θεῷ δεξάμενος, καὶ ζωῆς αἰώνια σαφῶς λαβόμενος, καὶ τῆς καλλονῆς Ἰλαρίων, τῆς ὑπὲρ νοῦν, Πάτερ εὐμοιρήσας, ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε, τὸν Δεσπότην κατικέτευε.

Ὁς κέδρος ὑψίκομος, δι' ἀρετῆς ὑψούμενος, ἐν αὐλαῖς Ἰλαρίων Θεοῦ πεφύτευσαι· καὶ ὡς κεκλεισμένος δὲ κῆπος, ὡς εὐθαλής, Παράδεισος ὡφθης, ὡς πηγὴ ἰάματα, Ἰλαρίων ἀναβλύζουσα.

Θεοτοκίον.

Νυμφὸν ἐχρημάτισας, τῆς ὑπὲρ νοῦν σαρκώσεως, τῆς τοῦ Λόγου Παρθένε Θεογεννήτρια, περιβεβλημένη ἐν δόξῃ, τῶν ἀρετῶν, καὶ πεποικιλμένη· διὸ σε πανάμωμε, Θεοτόκον καταγγέλλομεν.

Ἄρμος.

Ἄνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεός καὶ Κύριος, σαρκωθεῖς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν, τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Τὸ ἰλαρόν σου Πάτερ, καὶ καθαρώτατον ὄρων, τῆς διανοίας ὁ πάντων, γινώσκων

(*) Ἐλήφθη ἐκ τοῦ Ἄσματος, ἔμβα ἡ Νύμφη λέγει· Καὶ ἔσμη μύρων σου ὑπὲρ πάντα τὰ ἀρώματα, μύρον ἐκκενωθὲν ὀνομάσου (α. β).

ταῖς ἐνθυμήσεις, φωστῆρα κόσμῳ δεικνύει, σέ Μοναζόντων τό κλέος.

Θεοτοκίον.

Τὸν Ποιητὴν τῶν αἰῶνων, καὶ τῶν Ἀγγέλων Δεσπότην, ἀποτεκοῦσα Παρθένε, τοῦτον ἰκέτευε δεῖξαι, τῆς δεξιᾶς παραστάτας, μερίδος τοὺς σοὺς οἰκέτας.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Οἶλος ἀνακείμενος, διὰ παντός τῷ Κυρίῳ, σάρκα μὲν ἐνέκρωσας, ἀρετῶν ἀσκήσασιν ἐκ νεότητος· τῆς ψυχῆς ὄμμα δέ, θεωρίαις Πάτερ, φωτοβόλοις ἀνεπτέρωσας· διὸ γενόμενος, θεῶν δευτικὸς διαδόσεων, ἰάσεων χαρίσματα, καὶ θεοσημείας ἐπλήθησας, πᾶσι διανεμῶν, τοῖς χηρῶσι πλουσίας δωρεάς, καὶ παρρησίᾳ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Αἴγλην τὴν τρισηλίον, φωτιστικῶς δεδεγμένος, Ἰλαρίων Ὅσιε, αἰσθητὸς ὡς ἥλιος διεληλύθας, τὰ τῆς γῆς πέρατα, διασπείρων πᾶσι, ταῖς ἀκτῖνας τῶν θαυμαμάτων σου· διὸ Προφήτην σε, καὶ θαυματουργὸν ἀνεκλήρυττον, καὶ θεῖον καὶ θεόληπτον, οἱ τῆς εὐποΐας μετέχοντες, καὶ τῶν ἰαμάτων, θεόφρον ἀπολαύοντες τῶν σῶν, καὶ σωτηρίαν καρπούμενοι, ταῖς διδασκαλίαις σου.

Βίβη τὴν τερπνότητα, καὶ τὰ ὀρώμενα πάντα, ὑπερβάς τῇ χάριτι, καὶ πρὸς τὰ νοήμενα καὶ ἀσάλευτα, μεταβάς Ὅσιε, καθαρῶς τῷ μόνῳ, καθαρῶ τε προσωμίλησας, νοὸς ὀξύτητι, καὶ τῇ τῆς ψυχῆς καθαρότητι, ὡς Ἀγγελος ἐβίωσας, καὶ μετὰ τῆς ὕλης ὀρώμενος· καὶ νῦν τῷ Δεσπότη, τῶν ὄλων παριστάμενος Χριστῷ, ἐν παρρησίᾳ, ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος β'.

Τὸ ἱλαρόν σε Πάτερ, καὶ καθαρὸν τοῦ βίβη ἰδῶν ὁ Χριστὸς, τὸ πρᾶον καὶ ἡσύχιον, μονὴν πεποιήται ἐν σοὶ, καὶ γέγονας οἰκητήριον θεῖον· καὶ διὰ τοῦτο σὺν Ἀγγέλοις, ἐν οὐρανοῖς αὐλίζῃ μακάριε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Οἶλος, ἡδονῶν φθοροποιῶν, ὅλος πεπλησμένος παντοίων, κακῶν γεγένημαι, ὅλος ὁ τάλαιπυρος, ἐκ παιδῶν βέβηλος, ἕως γήραος

μεστός εἰμι, κακῶν τῶν συνήθων· ἀλλὰ ἢ τὸν αἴροντα τὰ ἀμαρτήματα, κόσμου, ἀπορρήτως τεκοῦσα, τῆτον καθικέτευε δοῦναι, τῶν πλημμελημάτων μοι τὴν ἄφεσιν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ξύλῳ, τοῦ Σταυροῦ σε Ἰησοῦ, προσαναρτηθέντα ὀρώσα ἢ ἀπειρόγαμος, ἔκλαιε καὶ ἔλεγε· Τέκνον γλυκύτατον, ἵνα τί ἐγκατέλιπες, ἐμὲ τὴν τεκοῦσαν, μόνην φῶς ἀπρόσιτον, τοῦ προανάρχου Πατρὸς; Σπεῦσον, καὶ δοξάσθητι ὅπως, δόξης ἐπιτύχωσι θείας, οἱ τὰ θεῖα πάθη σου δοξάζοντες.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν Μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν, Ἰλαρίων Πατῆρ ἡμῶν· διὰ σοῦ γὰρ τὴν τρίβον τὴν ὄντως εὐθεῖαν, πορεύεσθαι ἔγνωμεν. Μακάριος εἶ, τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, Ἀγγέλων συνόμιλε, Ὀσίων συμμετοχε καὶ Δικαίων· μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Οἱ Μάρτυρές σου.

Οἱ λόγοι μου ἀκάθαρτοι, τὰ χεῖλη δόλια, τὰ ἔργα δέ μου, εἰσὶ παμμύαρα· καὶ τί ποιήσω; πῶς ὑπαντήσω τῷ Κριτῇ; Δέσποινα Παρθένε καθικέτευσον, τὸν Υἱὸν καὶ Πλάστην σου καὶ Κύριον, ὅπως ἐν μετανοίᾳ, δέξηταί μου τὸ πνεῦμα, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Η Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, Σταυρῷ κρεμάμενον ἐθελουσίως, κατανοοῦσα τὴν δυναστείαν, λύπη συνείχετο Χριστέ, καὶ ὀδυρομένη ἀνεβόα σοι· Τέκνον, μή με λίπης τὴν τεκῆσάν σε· δός μοι λόγον Υἱέ μου, μή με σιγῶν παρελθῆς, Λόγε Θεοῦ τὴν δούλην σου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΒ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆς Ἁγίας καὶ Ἰσαποστόλης Ἀβερκίης, Ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως, τῆς Θαυματουργῆς καὶ τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Παίδων τῶν ἐν Ἐφέσῳ (*).

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια, τρία τοῦ Ἱεράρχου.

Ἦχος β'. Ὅτε, ἐν τοῦ ξύλου σε.

Οἶλος, ἀνακείμενος θεῶ, θείων πληρωτὴν προσταγμάτων, ὠφθης Ἀβέρκιε· χάρις δὲ δεξάμενος ἐξ ὑψους Ἁγίε, νοσημάτων ἀπήλαξας, ποικίλων ἀνθρώπου, δαίμονας ἀπήλασας, βωμὸς κατέρραξας· γινώσιν, ἐνεφύτευσας θείαν, τοῖς τῆ ἀγνωσίας ἀθλίως, πρῶν κινδυνεύουσι μακάριε.

Θείων, διδασμάτων ἀσραπαῖς, ἔλυσας πολύθεον νύκτα, Πάτερ Ἀβέρκιε· ὀρθρος δὲ ἀνέτειλας, υἱὸς ἡμέρας τελῶν, τοὺς ἐν ζόφῳ ὑπάρχοντας, τὸ πρὶν Ἱεράρχα, θαύματα παραδόξα ἐπίδεικνύμενος· ὅθεν, τὴν ἀγίαν σου μνήμην, πίστει ἐορτάζομεν πάντες, ἀνυμνολογοῦντές σε θεόπνευστε.

Σκεύει, ἐν ἐνὶ θαυματουργῶν, οἶνόν τε καὶ ἔλαιον Πάτερ, καὶ εἶδος ἕτερον, ἦνωσας τηρούμενα ἐν τῷ προέρχεσθαι, ἀμιγῆ θεία χάριτι· θερμῶν δὲ ὑδάτων, χάριν δι' ἐντεύξεως, βλύσαι πεποίηκας, νόσους θεραπεύεσαν πάσας, τῶν προσερχομένων ἐν πίστει, καὶ μακαριζόντων σε Ἀβέρκιε.

Καὶ τρία τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Παρανόμου προσάγματος, τῷ θεῷ πειθαρχήσαντες, Παῖδες οἱ μακάριοι κατεφρό-

(*) Σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅτι οἱ ἐν Ἐφέσῳ οὗτοι Ἁγιοὶ Παῖδες ἑπτὰ ἐορτάζονται καὶ κατὰ τὴν δ' τοῦ Αὐγούστου· καὶ ἢ μὲν τῶν δύο τούτων ἐορτῶν, τούτεστιν ἢ παρούσα, ἐτάχθη διὰ τὴν ἐν τῷ σπηλαίῳ ἀφύπνωσην αὐτῶν ἐπὶ Δεκίου· ἢ δὲ κατὰ τὸν Αὐγουστον, πάντως διὰ τὴν ἐκείθεν πάλιν ἐξέγερσιν ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ· ἀδηλον ὅμως παντάπασιν διὰ τί καὶ κατὰ τὴν α'. Σεπτεμβρίου ἀναφέρονται ἐν τῷ πρώτῳ Ἰδιομέλῳ τῶν Ἀποστίχων. Σημειωτέον προσέτι, ὅτι τὸ Χειρόγραφον ἔχει τὰ αὐτὰ μὲν προσόμοια τοῖς ἐνταῦθα, ἕτερον δὲ Κανόνα, πρὸς τὸ, Ἀρματηλάτην Φαραῶ, ἀνώνυμον καὶ ἄνευ Ἀκροστιχίδος. Ἐλλείπει δὲ ἐκ τοῦ Χειρογράφου καὶ τὸ ἐνταῦθα Δοξαστικὸν τῶν Ἀποστίχων.

νησαν· καὶ δεσμευθέντες διέλυσαν, τῆς πλάνης τὸν σύνδεσμον· καὶ ἀξίαν κοσμικὴν, ἀπώσαμενοι ἔλαβον, τὸ ἀξίωμα, τὸ αὐτοὺς περιδόξως ἐκτελέσαν, καὶ τὴν ἄνω προξενῆσαν, τῆς βασιλείας ἀπόλαυσιν.

Εαυτὸς πρὸς τὰ σκαίματα, τῆς ἀθλήσεως Ἁγιοὶ, καρτερῶς γυμνάζοντες κατεκρύπτεσθε, ἐν τῷ σπηλαίῳ δεήσεσιν, ἀπαύστοις τὸν Κύριον, ἱκετεύοντες ἰσχὺν, χορηγήσαι καὶ δύναμιν· οἷς δὲ κρίμασιν, ὁ φιλόανθρωπος οἶδεν ἀφυπνῶσαι, ἐν εἰρήνῃ ὑμᾶς πάντας, θεαρχικῶς ἐγκελεύεται.

Μυστηρίῳ μυστήριον, τοῖς Ἁγίοις προστίθεται· ὡς γὰρ τελευτήσαντες, οὐκ ἠσθάνοντο· οὕτω καὶ νῦν ἐγειρόμενοι, σαφῶς κατεπλήττοντο· εἰς γὰρ πίστῳσιν νεκρῶν, ἀναστάσεως γέγονε, τὸ τελούμενον· ὁ περ γνόντες οἱ ταύτην ἀθετοῦντες, στερεοῦνται ἐν τῇ πίστει, δοξολογοῦντες τοὺς Μάρτυρας.

Δόξα, Ἦχος γ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Αρχιερεῦ Ὅσιε, παμμακάρισε Πάτερ, θαυματουργέ θαράπον Χριστοῦ Ἀβέρκιε, προφητικῶς ἐκλάμψας βίῳ, καὶ ἀποστολικῶν ἀξιωθεῖς χαρισμάτων, τῷ Σωτῆρι λειτουργῶν, σὺν Ἀγγέλοις ἀπαύστως, πρέσβευε ῥυσθῆναι ἀπὸ πάσης ἀπειλῆς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν θεοτοκίον. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Αγγέλων χαρμονῆτων θείων Κόρηπέφυκας, τῶν Ἀποστόλων δόξα, καὶ Προφητῶν ἐκσφράγισμα, τῶν ἀνθρώπων τε πιζῶν ἢ προσασία, καὶ ὁδηγὸς σωτήριος· διὰ τοῦ τόσε προσκυνῶμεν Παρθένε· Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ορῶσα τὸν ἐκ σὲ τεχθέντα Παναμώμητε, κρεμάμενον ἐν ξύλῳ, ἠλάλαζες βοῶσα· Ποθεινότατόν με Τέκνον, ποῦ σε ἔδου τὸ κάλλος τὸ φωσφόρον, τοῦ καλλωπίσαντος, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε πᾶσα κτίσις, ἐν κυμβάλοις ψαλμικοῖς, καὶ ἐν φωναῖς ἀλαλαγμοῦ, αἶνον θεῷ ἀναπέμφωμεν, τῷ πρὸ τῆς κοινῆς ἀναστάσεως, τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν ἐφανίσαντι, καὶ τοὺς πρὸ τριακοσίων δύο καὶ ἑβδομήκοντα τετελευτηκότας χρόνων (*), Ἁγίους Παῖδας

(*) Οἱ χρόνοι οὗτοι, κατὰ μὲν τὸν Συναξαριστὴν τοῦ Νικοδήμου, ἀριθμοῦνται 198, κατ' ἄλλους δὲ, 184 μόνον.

ἐπτά, δι' ἰκεσίας εὐσεβοῦς Βασιλέως ἀναστήσαντι ἐκ χοῦς, εἰς πτώσιν ἀπίστων ἐχθρῶν, καὶ αἰσχύνῃν αἰώνιον, δόξαν δὲ καὶ ἔπαινον τῶν φοβουμένων αὐτόν· οἶδε γὰρ Κύριος, δοξάζειν τοὺς αὐτόν ἀντιδοξάζοντας· Σέλημα γὰρ ποιεῖ τῶν φοβουμένων αὐτόν ἐν ἀληθείᾳ, ὁ μόνος εὐσπλαγγνος καὶ φιλόνητος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ τοῦ παραδόξου.

Χαῖρε Θεοτόκε Δέσποινα· χαῖρε Θεοῦ κατὰ σαρόν, οἰκητήριον ἄχραντε· χαῖρε Σειῶν ὄχημα, τοῦ Λόγου Στοιχῶν· τὸ Στοιχῶν χαῖρε παλάτιον· Στοιχῶν χαῖρε Στοιχῶν· Στοιχῶν ἐμψυχος, Θεοῦ Σειῶν τράπεζα, καὶ κιβωτὲ, καὶ δοχεῖον ἁμῶν, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ω τοῦ παραδόξου Στοιχῶν! ὦ μυστηρίου κενοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως, ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ Στοιχῶν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαίει κρίζουσα· Οἴμοι Τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἱεράρχου.

Καὶ τῶν Μαρτύρων· Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ οἱ δύο παρόντες τῶν Ἁγίων.

Κανὼν τοῦ Ἱεράρχου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Ἀβερκίου μέγιστον ἐξάδω κλέος.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὁδὴ α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί.

Αἴγλη φαίδρα, τῆς Τρισηλίου Θεότητος, καταυγασθεῖς Ἀβερκίε, φῶς ἐρημίτις, τοὺς ἐν σκότει φωτίζων, καὶ πᾶσαν τῶν δαιμόνων, λύων σκοτόμαιναν.

Βίον ἐν γῆ, ἔσχε παμμακάρι οὐράνιον, μετὰ σαρκὸς ὡς ἄσκαρος, πολιτευσάμενος, καὶ τὰ πάθη νεκρώσας, καὶ τῆς ἱερωσύνης χάριν δεξάμενος.

Εἴχων ἐν σοί, Πάτερ τὸν λόγον φθεγγόμενον, τῆς ἀλογίας ἔλυσας, τοὺς ματαιόφροντας, τῶν δαιμόνων τεμένη, καὶ ξόανα τῆς πλάνης, καταστρεψάμενος.

Θεοτοκίον.

Ρήτορικαί, γλῶσσαι σοῦ λέγειν οὐ σθένουσι, τὴν ὑπὲρ λόγον σύλληψιν· Θεὸν γὰρ τέτοκας, ἐν σαρκὶ Παναγία, ἡμῖν ὁμοιωθέντα, δι' ἀγαθότητα.

Κανὼν τῶν Μαρτύρων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Τὴν ἐπτάφωτον Μαρτύρων σέβω χάριν.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὁδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τὴν Σειῶν καὶ φωταυγῆ πανήγυριν, ὑμῶν τοὺς σέβοντας, ὡς τῷ μεγάλῳ Μάρτυρες φωτὶ, παρεσῶτες δεόμεθα, περιφανῶς πρεσβεύσατε, παθῶν ἀχλύος ἐκλυτρώσασθαι.

Ηνίκα τὸ δυσσεβὲς καὶ ἀλογον, ἐγνωτε πρόσταγμα, παρακελεῦον Στοιχῶν βδελυκτοῖς, τῷ Θεῷ τοῖς προσάγμασιν, ὡχυρωμένοι Μάρτυρες, ἀπαρασάλευτοι γεγονάτε.

Νησιαῖς καὶ προσευχαῖς προσήχητε, κατακρυπτόμενοι, καὶ ἑαυτοὺς πρὸς πάλιν δυσμενῶν, ἐτοιμάζοντες Ἁγιοί· ὅθεν ὑμᾶς ὁ Κύριος, ἀπαρატρώτους διεφύλαξεν.

Θεοτοκίον.

Εὐρών σε καθαρωτέραν Παναγνε, πάσης τῆς κτίσεως, ὁ καθαρὸς ἐνώκησεν ἐν σοί, ἐξοικίσει βουλόμενος, τὴν ἐν Ἀδάμ οἰκήσασαν, παρανομίαν ὡς φιλόνητος.

Ὁδὴ γ'. Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοί.

Καὶ λόγοις ἱεροῖς καὶ ἐπιδείξεσι, Στοιχῶν Ἀβερκίε παραδόξων, τοὺς τῇ πλάνῃ Στοιχῶν, σωτηρίας πρὸς ὄρμον καθωδήγησας.

Ιάσεις ἐνεργῶν, τελῶν ἐξαισία, δαιμόνων ἀπείργων τὰς φαντασίας, σωτηρίας πᾶσιν αἴτιος, τοῖς πλουτοῦσι προσάτην σε γεγένησαι.

Ο λόγος ἱερὸς, ὁ βίος ἐνθεος, ὁ τρόπος τοῖς Στοιχῶν διαλάμπων, ἡ ζωὴ σου Πάτερ ἐνδοξος, καὶ ὁ Στοιχῶν τίμιος γεγένηται.

Θεοτοκίον.

Υπάρχων ὁ Θεὸς, τὸ πρὶν ἀόρατος, ὠράθη Παρθένε δι' εὐσπλαγγνίαν, ἐκ γαστρός σου σωματούμενος· διὰ τοῦτό σε πίστει μακαρίζομεν.

Τῶν Μαρτύρων.

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Προσήχητε Βασιλεῖ, ὁμολογήσαι δυσσεβεῖ Μάρτυρε, στὸ τοῦ Θεοῦ ὄνομα, τοῦ ἐν οὐρανοῖς βασιλεύοντος.

Τὴν πίστιν περιφανῶς, ἐνδεδυμένοι ὡς φαιδρόν θώρακα, τοῖς τοῦ ἐχθροῦ βέλεσιν, ἀτρωτοὶ ἐμείνατε Μάρτυρες.

Αντέστητε ἀνδρικῶς, τῷ παρανόμῳ Βασιλεῖ Ἁγιοι, σέβας ὑμῖν ἄλογον, φέρειν τοῖς εἰδώλοις προστάττοντι. **Θεοτοκίον.**

Φορέσας με ἐκ τῶν σῶν, θείων αἱμάτων ὁ Χριστὸς Ἁχραντε καταστολὴν χάριτος, πάλαι γυμνωθέντα ἐνέδυσεν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου
» Χριστέ κράζουσα· Σύ μὲ ἰσχύς Κύριε,
» καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα τοῦ Ἱεράρχου,

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἱεράρχης ἐδείχθης χρίσμα σεπτὸν, περικείμενος Πάτερ Θεουργικῶς, καὶ πάντας ἐν χάριτι, τελειῶν ἱερώτατε· δωρεαῖς δὲ θείων, θαυμάτων κοσμούμενος, ἐνεργεῖς σημεῖα, καὶ θαύματα ἀπειρα, νόσους θεραπεύων, καὶ τοὺς δαίμονας φλέγων, καὶ πλήθη πλανώμενα, ἐπιζρέφων Ἀβέρκιε· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς στύλοι ὑπάρχοντες, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, τὰ τεῖχη ἐρρήξατε, τῆς ἀπιστίας σοφοὶ, ἐπτάφωτοι Μάρτυρες· ὅθεν πρό μὲν θανάτου, τὴν Ἑλλήνων μανίαν, πάλιν δὲ μετὰ πότμον, τῆς αἰρέσεως ζάλην, ἐλάσαντες, πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκαίνισας Ἁχραντε, τῷ θείῳ τόκῳ σου, φθαρεῖσαν ἐν πάθει, τῶν γηγενῶν τὴν θνητὴν, οὐσίαν καὶ ἡγεiras, πάντας ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀφθαρσίας· ὅθεν σε καταχρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ὡς προεφήτευσας.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διηλθέ σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα ξαυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν σου· ὃν περ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύση, συγχώρησιν πταισμάτων ἡμῖν δωρήσασθαι.

Ὁδὴ δ΄. Ἦμῶ σε ἀκοή.

Μεγάλως, σὴν καθέδραν Ὅσιε, κατεκόσμησας Ἱεράρχα· μεγάλοις γὰρ θαύμασι διέπρεψας, καὶ πολιτεία λαμπρᾷ· διὰ τοῦτο σε Ἀβέρκιε, ὁ Θεὸς ἡμῶν μεγάλως ἐδόξασεν.

Ελέους, θελιτὴν τὸν Κύριον, ἐπιστάμενος Θεοφόρε, θερμῶς αὐτὸν ἤτησας, εἰς ἴασιν καὶ σωτηρίαν πολλῶν, τῶν θερμῶν ὑδάτων ἐκβλυσιν, τὴν θαυμαστὴν ποιήσασθαι, Ἀβέρκιε.

Γονίμους, τὰς ἀγόνους χάριτι, ἀπετέλεσας διανοίας· ἐνθέμενος ταύταις γὰρ, Ἀβέρκιε τοῦ λόγου σπόρον σαφῶς, ὡς καλῶν σπορευῶν ἐθέρισας, στάχυν ἐκατοστεύοντα θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Γάσω, συντριβὴν Πανάμωμε, καὶ τὴν πάλαι τάλαιπωρίαν, τῶν γηγενῶν τέξασα, τὸν βαστάσαντα τὰς νόσους ἡμῶν, δι' εὐσπλαγχνίαν ἀφατον θεόθυμπε.

Τῶν Μαρτύρων. Δί' ἀγάπησιν οἰκτίρμον.

Ὡραιωθήσαν οἱ Παῖδες ὠραιότατως, τῷ τοῦ παντός Δεσπότη, οἰκειούμενοι· ὅθεν, πᾶσαν ἀπεκρούσαντο, κακίαν τοῦ ὄφους.

Τὰς πλουσίας ἐκδεχόμενοι ἀντιδόσεις, πάντα τὸν πλοῦτον πᾶσι, πενομένοις κενούσιν, ὄλθον ἀντικτώμενοι, οἱ Ἁγιοὶ ἀφθαρτον.

Ὡς εὐγένειαν τὴν ἄνω ἡγαπηκότες, ἐξ εὐγενῶν γονέων, γεννηθέντες οὐδόλως, εἴλοντο δυσγένειαν, κακῶν ἐπισύρσασθαι.

Θεοτοκίον.

Νέον βρέφος ἀπεκύησας τὸν προόντα, γενηρακότα κόσμον, νεουργοῦντα Παρθένε, θείαις ἐπιγνώσεσι· διὸ σε δοξάζομεν.

Ὁδὴ ε΄. Ὁ φωτισμός.

Στήσας τοὺς σοὺς, ἐπὶ πέτραν καρδίας θεόφρον πόδας, τοὺς ὑποπεσόντας τῇ ἀπωλείᾳ, καὶ σέβας λίθοις, ἀπονέμοντας μάκαρ, θείοις λόγοις σέβειν ἐδίδαξας, πέτραν Ἰησοῦν, τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Τὸν ἱατρὸν, τῶν ποικίλως νοσοῦντων καὶ σωτηρίαν, πάντων πλανωμένων τὴν ὁδηγίαν, τὴν μυροθήκην, τῶν σεπτῶν χαρισμάτων, τὸν δοχεῖον τοῦ θείου Πνεύματος, τὸν Ἱερομύστην, τιμῶμεν Ἀβέρκιον.

Ὡς ἐνὶ, τῇ προστάξει σου σκευεῖ μετὰ ἐλαίῳ, ἕτερόν τε εἶδος ἐμβεβλημένα, καιρῷ ἰδίῳ, ἀμιγῆ παραδόξως, ἐκκενοῦται τὴν

ὑπερβάλλουσαν, χάριν σου δηλοῦντα, θεόφρον
Ἀβέρκιε.

Νόμοι ἐν σοί, παραδόξως Παρθένε καινοτο-
μοῦνται· τίκεις γὰρ ἀσπόρως, Θεὸν Σω-
τῆρα, καὶ διαμένεις παρθενεύσασα πάλιν· ξένον
θαῦμα! ὅθεν Μητέρα σε, τοῦ Ἐμμανουὴλ εὐσε-
βῶς καταγγέλλομεν.

Τῶν Μαρτύρων. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Μαξιμιλιανόν, Ἰωάννην Ἰάμβλιχον, Μαρτί-
νόν τε τοὺς φωστῆρας, τοὺς τὰ πέρατα
πάντα, φωτίζοντας τιμήσωμεν.

Αινέσωμεν πιστοὶ, Ἀντωνῖνον τὸν ἐνδοξόν,
Ἐξακουστωδιανόν τε, Διονύσιον πόθῳ,
τὸν πάνσοφον δοξάζοντες.

Ρεόντων καὶ φθαρτῶν, ἀντηλλάξασθε Ἅγιοι,
τὰ ἀφθαρτα καὶ μηδόλως, παλαιούμενα·
ὅθεν, ἀξίως μακαρίζεσθε.

Τὴν πώρωσιν Ἄγνη, τῆς ψυχῆς μου διάλυ-
σον, καὶ δίδου μοι εὐαισθητῶς, τοῦ Υἱοῦ
σου προσέχειν, τοῖς θείοις ἐπιτάγμασιν.

Ὁδὴ 5. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Εξ Ἐώς εἰς Δύσιν ἐπέδραμες, τῆς δαιμο-
νικῆς καὶ δεινῆς ἐνοχλήσεως, τὴν Βασιλί-
δα Ὅσιε, ἀπολύων δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Ξένος κόσμου ὄφθεις ἱερώτατε, ξένα καὶ
φρικτὰ ἐπετέλεσας θαύματα, καὶ περιῶν
ἐν σώματι, καὶ τῶν τῆ δε ἀπάρας Ἀβέρκιε.

Αστραπόμορφος Πάτερ ὀρώμενος, τὰς δαι-
μονικὰς καθυπέταξας φάλαγγας, σέγειν
τὴν σὴν Ἀβέρκιε, ἀπειλὴν μὴ σθενούσας θεό-
πνευστε.

Διὰ σὲ Παναγία Θεόνυμφε, οἱ νενεκρωμένοι
ζωῆς ἠξιώθημεν· καὶ τῇ φθορᾷ δουλεύον-
τες, ἀφθαρσίαν σαφῶς ἐπλουτήσαμεν.

Τῶν Μαρτύρων. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Υπερθεν, εἰδωλικοῦ πελάγους ἐκπλέοντες,
οἰακίζόμενοι ὄπλῳ, τοῦ Σταυροῦ λιμένας
τοὺς αἰώνιους, Ἀθλοφόροι, νῦν ἐφθάσατε θέσει
θεούμενοι.

Ραίνοντες, σταλαγμοῖς τῶν δακρύων τὸ ἔ-
δαφος, τῇ πρὸς Θεὸν ἰκεσίᾳ, ἐκοιμήθητε
χρόνοις πλείοσι· καὶ τὴν πάντων, ἀναστάντες
δηλοῦτε ἀνάστασιν.

Θαῦμα! πῶς οἱ πλείοσι χρόνοις ὑπνώσαν-
τες, τὴν ἐσομένην τῶν πάντων, ἀβεβαίαν
πλείστοις ἀνάστασιν, βεβαιοῦνται, αἰρετικῶν
ἐμφροῦντες στόματα.

θεοτοκίον. ἐπὶ νεοκτιστῶν.

Νέκρωσον, τῆς σαρκὸς μου Παρθένε τὸ φρό-
νημα, ἢ τὴν Ζωὴν τετοκυῖα, τὴν θανάτῳ
τὸν θάνατον καθελούσαν· καὶ τοὺς Παῖδας,
παραδόξῳ ἐγέρσει δοξάσασαν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ
» Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐν δαιμόνων λύθρῳ
» κενκαθαρμένη, τῷ δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον τοῦ Ἱεράρχου,

Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχάς.

Ως Ἱερέα μέγιστον, καὶ Ἀποστόλων σύσκη-
νον, ἢ Ἐκκλησία γεραίρει σε ἅπασα, ἢ
τῶν πιστῶν Ἀβέρκιε· ἦν ταῖς σαῖς ἰκεσίαις,
περιφύλαττε μάκαρ, ἀκαταγώνιστον καὶ ἀ-
κλυδώνισον, ἐξ αἰρέσεως πάσης ματαιόφρονος,
πολυθαύμαστε.

Ὁ Οἶκος.

Ως πολὺς σου ὁ πλοῦτος τῆς χάριτος! εἰριθ-
μὸς δὲ οὐκ ἔστι τῆς δόξης σου· ἐκ μὴ
ὄντων γὰρ πάντα παρήγαγες, ὀρατὰ καὶ ἀόρα-
τα Κύριε. Αὐτὸς οὖν φιλόκωπος, δώρησαι τῇ
βεβήλῳ καρδίᾳ μου αἰνεσὶν θεῖαν, ὃ ὑπ' Ἀγγέ-
λων ἀπαύστως ὑμνούμενος, ἵνα τὸν Ἱεράρχην
τιμήσω, τὸν ὡς ἀληθῶς πολυθαύμαστον.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΒ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις
Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ἰσαποστόλου Ἀβερκίου,
Ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως, τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχοι.

Δοὺς Ἀβέρκιος χοῦν χοῖ θνητῶν νόμῳ,
θεὸς θεῶ πρόσεισι, τῷ φύσει θέσει.

Εἰκάδι δευτερῆ Ἀβέρκιος ὤχετο γαίης.

Οὗτος γέγονεν Ἱεραπόλεως Ἐπίσκοπος,
Φρυγίας Σαλταρίας, ἐπὶ τῆς Βασιλείας
Μάρκου Ἀντωνίου, θαυματῶν πολλῶν καὶ
ἰάσεων αὐτεργός. Οἴνου γὰρ καὶ ἐλαίου μετὰ
καὶ ἑτέρου εἶδους ἐν ἀγγείῳ βληθέντων ἐνί,
ἀσύγχυτον φυλαχθῆναι αὐτῶν τὴν κρᾶσιν πε-
ποίηκε δι' εὐχῆς· καὶ λίθον μέγιστον προσέτα-
ξεν ἀνακομισθῆναι παρὰ τοῦ δαίμονος ἀπὸ
Ρώμης εἰς Φρυγίαν· ὃν καὶ ἀντὶ στήλης τῷ
τάφῳ αὐτοῦ προσέπηξε· καὶ θερμὰ ὕδατα διὰ
προσευχῆς ἀπὸ τῶν τῆς γῆς λαγόνων ἐξήνεγκεν.
Οὕτω βιώσας ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ τὸ
λειπόμενον τῆς ζωῆς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Παίδων τῶν ἐν Ἐφέσῳ, Μαξιμιλιανοῦ, Ἰαμβλίχου, Μαρτινιανοῦ, Διονυσίου, Ἀντωνίνου, Ἐξακουστωδιανοῦ, καὶ Ἰωάννου.

Στίχ. Παῖδες λιπόντες πρὸς μικρὸν μακροῦς ὕπνου,

Ἔπνωσαν αὐθις τὸν μετ' εἰρήνης ὕπνον (*).

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀλέξανδρου Ἐπισκόπου, καὶ Ἡρακλείου, Θεοδότῃς καὶ Γλυκερίας, Ἄννης καὶ Ἐλισάβετ.

Στίχ. Τμηθεὶς ὁ σεπτὸς Ἀλέξανδρος αὐχένα, Καὶ Μάρτυς ἐστίν, οὐ θύτης Χριστοῦ μόνον.

Θεοδότῃν ἄγγουσιν καὶ Γλυκερίαν.

Θεοῦ γλυκειάς ἡγαπηκυίας δόσεις.

« Στῶμεν καλῶς, καὶ θῶμεν αὐχένας ξίφει »

Ἄθληφόροι λέγουσιν ἀλλήλαις δύο.

Ο Ἅγιος Μάρτυς Ἀλέξανδρος, Ἐπίσκοπος ὢν, καὶ πολλοὺς διδάσκων καὶ ἐπιστρέφων καὶ βαπτίζων, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ Ἡγεμόνος· καὶ πολλὰ τιμωρηθεὶς καὶ ξεσθεὶς, καὶ ἀναγκασθεὶς θῆσθαι τοῖς εἰδώλοις, ἦν ἐπείσθη. Ἰδὼν δὲ τὴν καρτερίαν αὐτοῦ Ἡράκλειος ὁ στρατιώτης, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, καὶ πολλὰ καὶ αὐτὸς τιμωρηθεὶς πρότερον, ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν. Θαυματουργήσας δὲ ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος, ἔτι δὲ καὶ γενόμενος ἐν τῶν πληγῶν ὑγιής, τῇ τοῦ Κυρίου ἐπισκέψει καὶ χάριτι, ἐπεσπάσατο πρὸς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν καὶ γυναῖκας τινὰς τέσσαρας, Θεοδότῃν καὶ Γλυκερίαν, Ἄνναν καὶ Ἐλισάβετ· αἱ τινες ἐνώπιον τοῦ Ἡγεμόνος, ἐλέγξασαι τὴν τῶν εἰδώλων πλάνην, τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν. Ὑστερον δὲ πάντων καὶ ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος, τῷ ξίφει κρουσθεὶς, ἐτελειώθη.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

ᾠδὴ ζ'. Εἰκόνοσ χρυσῆς.

Ο ὁ Θεὸς ποιμὴν, ὡς θυμαίων αὐτουργὸς τυφλοῖς τὸ βλέπειν, ἐντεύξει Πάτερ ἐχορήγησας, τὴν ἀκοὴν τοῖς κωφεύουσι, καθαρσιν λεπροῖς, εὐδρομίαν τοῖς χωλοῖς ἀναμέλψουσιν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

(*). Τὸ δὲ Συναξάριον αὐτῶν ὄρα εἰς τὴν τετάρτην τοῦ Αὐγούστου.

Octobre.

18

Κηρύττει τὸ σὸν, τερατοῦργημα σοφὲ εἰς τὸν αἰῶνα, θερμῶν ὑδάτων ἢ ἀνάβλυσις, βωμὸς τῷ τάφῳ σου κείμενος, ὃν ἐκ τῆς Ῥωμαίων μεγίστης, μετηνέγκαστο πόλεως, τὸ πονηρὸν ἐξελαθέν, πνεῦμα Ἀβέρκιε.

Λαοῦ ταπεινοῦ, προηγῆσω ὑψηλὸς ἐν θεωρίαις, καὶ ἐνεργείαις καὶ δυνάμεσιν, ἀποδειχθεὶς Ἱερώτατε, καὶ τοῦ ὑψηλοῦ Βασιλέως, θεραπευτῆς, ὃ κραυγάζομεν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ε'τέχθη ἐκ σοῦ, ὃν ἐγέννησε Πατὴρ πρὸ τῶν αἰῶνων, διτταῖς οὐσίαις καὶ θελήσειν, οἷα Θεὸς τε καὶ ἄνθρωπος, Κόρη γνωριζόμενος πᾶσι, τοῖς ἐν πίστει κραυγάζουσιν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν Μαρτύρων. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Σὺν Ἰαμβλίχῳ, Ἐξακουστωδίῳ τε Μαρτινιανόν, ἅμα Ἀντωνίνῳ καὶ τὸν εὐκλεῆ, Ἰωάννην Διονύσιον, Μαξιμιλιανόν, τοὺς τοῦ Χριστοῦ τιμήσωμεν Μάρτυρας.

Ε'γκεκρυμμένοι, τῷ τὰ κρυπτὰ εἰδότι ἠύχεσθε, παῦσαι φθονερὸν τὸν φόνον τοῦ δυσσεβοῦς, κεκρυμμένως· καὶ θανόντες δὲ, τὴν φοβερὰν τυποῦτε ἀνάστασιν.

Βίαις οὐδόλως, παρανομούντων κατεκτάμεφθητε, σέβας τοῖς εἰδώλοις νεῖμαι θεοστυγές· διὰ τοῦτο πίστει σέβομεν, ὑμῶν τὰ λείψανα, ἀγιασμόν λαμβάνοντες Ἅγιοι.

Θεοτοκίον.

Οφθῆς Ἀγγέλων, Θεοκῆτορ ὑπερέχουσα· ὠφθῆς Ἀθλητῶν κραταίωμα ἀληθῶς· ὠφθῆς πάναγνε διάσωσμα, τῶν γινωσκόντων σε, παναληθῆ τοῦ Λόγου λοχεύτριαν.

ᾠδὴ ἡ. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ο'περιδέξιος Ποιμὴν, ἢ ἀκένωτος πηγὴ τῶν ἰαμάτων, Ἐκκλησίας ὁ στύλος, ὁ τῶν πιστῶν στηριγμὸς, ὁ μέγας ἀστὴρ ὁ πολύφωτος, ὁ ἱερομύστης, Ἀβέρκιος τιμάσθω.

Σὺ ὡσπερ φοίνιξ ψαλμικῶς, ἐξανθήσας ἐν αὐλαῖς Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ἐπληθύνθησ ὡς κέδρος, καὶ ὡς ἐλαία σοφὲ, ἐφάνης ἐλαίῳ τῶν ἔργων σου, πάντων ἰλαρύνων, τὰ πρόσωπα ἐν πίστει.

Ορους ἐπάνω πρακτικῆς, πολιτείας ἐμφανούς καθάπερ πόλις, ἐγνωρίσθησ κειμένη, καὶ βυθισθεῖσάν τὸ πρὶν, τῇ πλάνῃ, Ὅσπερ

τὴν πόλιν σου, πόλεως τῆς ἄνω, δεικνύεις κληρονόμον.

Θεοτοκίον.

Ιδοὺ ἡ κλίμη Σολομῶν, ἣν κυκλοῦσι δυνατοί, ὡς αἱ προρρήσεις, νῦν Γραφῆς τῆς ἀγίας, ἐν ἧ Χριστὸς ὁ Θεὸς, σαρκιώσει θεία ἀνεπαύσατο, ἡ εὐλογημένη καὶ κεχαριτωμένη.

Τῶν Μαρτύρων. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Χαίρει Ἐφεσίων ἡ λαμπρά, σαφῶς Μητρόπολις, ὑμᾶς πλουτήσασα, πρὸς τὸν Πανάγαθον Ἅγιοι, πρεσβευταῖς καὶ ἀντιλήπτορας, ξένον ὀφθέντας ἐπὶ γῆς, τοῖς πᾶσι θείαμα, τῇ ἐγέρσει, τῇ παραδόξῳ, δι' ἧς ἐδοξάσθητε.

Αγρυπνοὶ ὠράθητε ἡμῶν, μετὰ τὴν κοίμησιν, πάνσοφοι φύλακες, κατακοιμίσαντες κύματα, ἀπιστίας καὶ ἐμφράττοντες, αἰρετιζόντων ἐμφανῶς, ἄθεα ζῶματα, παραδόξως, νεύσει Θεοῦ ἐκτελοῦντες θαυμασία.

Ρήγνυται ὑμῶν πρὸ τῶν ποδῶν, ὁ πλάνος κείμενος, νεκρὸς ἀναίσθητος, ὁ πρὶν καυχώμενος ἄμετρα, καὶ οἰήσει σιοτιζόμενος, καὶ μεγαλύνεται Χριστὸς, ὁ μεγαλύνων ὑμᾶς, ὃ βρωῶμεν. Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ιερολογίαις ἱεραῖς, ὑμνολογήσωμεν τοὺς Παῖδας σήμερον, οὓς περ κατέστεψε Κύριος, ἀμαράντοις διαδήμασι, καὶ ἐμεγάλυνε πολλῶν, θαυμάτων λάμπησι, μελωδοῦντας. Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νοσοῦσαν Παρθένε τὴν ἐμήν, ψυχὴν θραύσασον, καὶ τὸν ἐνόητα μοι, παθῶν ἀπόπλυνον βόρβορον· καὶ τῷ βήματι παράστησον, τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ, ὅλον σωζόμενον, ἵνα μελπω. Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσθεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες·
» Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁδὴ δ'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Ὡς φωταυγῆς σου ὁ βίος, ὡς ὠραῖοι οἱ πόδες, ὡς λίαν θαυμαστή ἡ πρὸς Θεὸν, νεῦσις ὁμοῦ καὶ οἰκείωσις, ὡς μεγίστη ἡ χάρις, ἡ ἄνωθεν δοθεῖσά σοι σοφέ· διὰ τοῦτο ἐν πίστει, τιμῶμέν σε Ἀβέρκιε.

Σὲ τὸν ὁμόσκηνον πάντων, τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, τὸν σύνθρονον τῶν θείων Μαθητῶν, Πατριαρχῶν τὸν ὁμότιμον, Προφητῶν καὶ Ὁσίων, καὶ τῶν ἐπουρανίων Λειτουργῶν, τὸν συνόμιλον πίστει, γεραίρομεν Ἀβέρκιον.

Ἡ παναγία σου μνήμη, ἀπλουμένη ἐν κόσμῳ, φωτίζει τῶν ἀνθρώπων τὰς ψυχὰς, φέγγει πλουσίῳ ἐν χάριτι· ἦν τελῶντες ἐκ πόθου, παθῶν ἡμᾶς καὶ σκότους πειρασμῶν, ταῖς πρεσβείαις σου ῥῦσαι, δεόμεθα Ἀβέρκιε.

Θεοτοκίον.

Φωτιστικὴν σε λυχνίαν, ὁ Προφήτης προβλέπει, λαμπάδιον τὸ θεῖον ἀληθῶς, ἐν ἑαυτῇ ἐπιφέρουσαν, Παναγία Παρθένε, τὸν μόνον ὑπερούσιον Θεὸν, διὰ σπλάγγνα ἐλέους, ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαντα.

Τῶν Μαρτύρων. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Ιδοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν; Δαυὶδ ὁ θεῖος ἀνεβόα· ἀλλ' ἡ οἰκεῖν ἐν ὁμοιοῖα, ἀγίους Παῖδας σεπτὰ σικηνώματα, τὴν πρὸς τὸν Κτίστην ἐνώσιν, τετηρηκότας ἀδιάσπαστον.

Ὡφθητε ἐπτάρωφος οἶκος, Μάρτυρες θεῖοι τῆς Τριάδος, ἐνδον ἐν σπηλαίῳ θανόντες, καὶ τῶν εἰδώλων οἴκῃ συντρίψαντες, καὶ πρὸς ναὸν οὐράνιον, εὐσεβοφρόνως μετοικήσαντες.

Σκίρτησον Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, στύλης ἐπτὰ βαστάζοντάς σε, ἔχουσα Κυρίως τοὺς Παῖδας, δι' ὧν πεπτῶκει τείχη ἀνίδρυτα, κακοπιστίας χάριτι, τοῦ τὴν ζωὴν νεκροῖς ἐμπνέοντος.

Ἡμεροφαιεῖς ὡς ἀπατέρες, πᾶσαν τὴν γῆν φωταγωγεῖτε, θείων ἀρετῶν καὶ θαυμάτων, παιδραῖς ἀκτίσι Παῖδες μακάριοι· διὸ ἡμῶν φωτίσατε, τὰ τῆς καρδίας αἰσθητήρια.

Θεοτοκίον.

Φέρεις ἐν ἀγναλαῖς τὸν πάντα, θεία κατέχοντα παλάμη· ὃν περ ἐκδυσώπει Παρθένε, ἐμὲ τὸν μόνον ὄντα κατὰ κριτον, δι' ἐσπλαγγνίαν ἄφατον, ἐναγκαλίσασθαι καὶ σῶσαί με.

Ὁ Εἰρμός.
» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτήθη,
» Χριστὸς συναψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ
» ἐπαγαλλόμενοι, σέ θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστολαῖον τοῦ Ἱεράρχου.

Τοῖς Μαθηταῖς συνελθῶμεν.

Επιτελῶν Ἀβέρκιε, τέρατα καὶ σημεῖα, δερμῶν ὑδάτων ἐκβλυσιν, σαῖς εὐχαῖς

ἀπειργάσω· καὶ τῇ προσταξεί σου Πάτερ, ἐν ἐνὶ σκευῇ οἶνος, μετὰ ἐλαίου εἰδός τε, ἕτερον βεβλημένα, θεία ῥοπή, ἀμιγῆ προεῖρχοντο παραδόξως, καιρῶ ἰδίῳ ἕκαστον, εἰς Χριστοῦ δόξαν θείαν.

Ἔτερον τῶν Μαρτύρων, καὶ Θεοτοκίον ὁμοῦ.

Σὺν Ἰαμβλίχῳ μέλψομεν, Ἰωάννην Μαρτῖνον, καὶ Ἀντωνῖνον ἄσμασι, Μαξιμιλιανόν τε, καὶ Διονύσιον ἅμα, τῷ κλεινῷ Ἐξακούςτῳ, φαιδρῶς πανηγυρίζοντες, τὴν λαμπρὰν αὐτῶν μνήμην· ὅπως εὐχαῖς, τούτων καὶ πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, πταισμάτων λύσιν εὕρωμεν, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἱεράρχου τρία, δευτερωῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. δ΄. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Εἴχρισε, σέ Ἀρχιερέα ἢ χάρις, τοῦ Παρακλητοῦ Ἀβέρκιε, πλάνης καθαιροῦντα τεμένη, καὶ ἀνιστῶντα τῇ χάριτι, ναοὺς Θεοῦ ἱεροῦς, εἰς δόξαν τε καὶ αἴνεσιν, τοῦ τεχθέντος ἐν Παρθένου, καὶ τὰ πάντα ἀγίασαντος.

Θαύμασι, Πάτερ ἐβεθαίωσας πάντας, λόγους τοῦ θείου κηρύγματος, καὶ τοὺς πλανωμένους ἀνθρώπους, πρὸς θείαν γνῶσιν ἐπέστρεψας, φωταγωγὸς ἀπλανῆς, Ἀβέρκιε δεικνύμενος, καὶ δαιμόνων καθαιρέτης· διὰ τοῦτο εὐφημοῦμέν σε.

Μέγιστος, πᾶσιν ὡς περ ἡλῖος Πάτερ, τῇ οἰκουμένη ἀνέτειλας, λάμπησι πανσόφων σου λόγων, καὶ ἰαμάτων λαμπρότησι, φωταγωγῶν τοὺς πιστοὺς, καὶ σκότος παθῶν πάντοτε, ἐκδιώκων συνεργείᾳ, τοῦ Ἁγίου μάκαρ Πνεύματος.

Δόξα Ἦχος γ΄.

Αρχιερεῦ Ὅσιε, παμμακάριστε Πάτερ, θαυματουργέ θαράπον Χριστοῦ Ἀβέρκιε, προφητικῶ ἐκλάμψας βίῳ, καὶ ἀποστολικῶν ἀξιωθεῖς χαρισμάτων, τῷ Σωτῆρι λειτουργῶν, σὺν Ἀγγέλοις ἀπαύστως, πρέσβευε ῥυθῆναι ἀπὸ πάσης ἀπειλής τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μεγάλῃ τοῦ Σταυροῦ σου.

Αγγέλων χαρμονῇ τῶν θείων Κόρη πεφυκάς, τῶν Ἀποστόλων δόξα, καὶ Προφητῶν ἐκσφραγίσμα, τῶν ἀνθρώπων τε πιστῶν ἢ προστασία, καὶ ὁδηγὸς σωτήριος· διὰ τοῦτο σε προσκυνοῦμεν Παρθένε.

Ο ῥώσα τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Παναμώμητε, κρεμάμενον ἐν ξύλῳ, ἠλάλαζες βοῶσα· Ποθεινότατόν μου τέκνον, ποῦ σου ἔδου τὸ κάλλος τὸ φωσφόρον, τοῦ καλλωπίσαντος, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος;

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀκόλυτις.

Τῆ ΚΓ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος καὶ Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία, δευτερωῦντες αὐτά.

Ἦχος δ΄. Ἐδώκας σημείωσιν.

Δεῦτε τὸ μνημόσυνον, τοῦ θεαδέλφου τιμήσωμεν, ἱερῶς οἱ θεόφρονες· ζυγὸν γὰρ δεξάμενος, τοῦ Χριστοῦ προθύμως, τοῦ Εὐαγγελίου, τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ, καὶ βασιλείας κήρυξ γεγένηται, καὶ τούτου τὴν ἀνέκφραστον, οἰκονομίαν πιεσέεται. Δι' αὐτοῦ Παντοδύναμε, ἱλασμόν ἡμῖν δώρησαι.

Πάντα περιήχησε, τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, τῶν ῥημάτων ὁ φθόγγος σου, δι' ὧν φωτιζόμεθα, ἀρετῆς ἐνθέου, πρὸς πᾶσαν ἰδέαν, καὶ ὁδηγούμεθα πιστῶς, πρὸς τῆς Τριάδος θείαν ἐπίγνωσιν· διὸ ἐκδυσωποῦμέν σε, ὡς Ἱεράρχης ἰκέτευε, Ἰησοῦν τὸν φιλόανθρωπον, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Πόρρωθεν προβλέπων σου, τὴν πολιτείαν Ἰάκωβε, ἀδελφόν σε προσήκατο, Χριστὸς ὁ φιλόανθρωπος, ὁ σοφὸς προγνώστης, Ἱεροσολύμων, ἱεροφάντορα πιστὸν, καὶ ποιμενάρχην προχειρισάμενος, καὶ μύστην τὰ ἀπόρρητα, ἱεουργοῦντα μυστήρια. Ὅν καὶ νῦν καθικέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β΄.

Αἵματι τοῦ Μαρτυρίου, τὴν ἱερωσύνην κατεποίκιλας, Ἱερομάρτυς Ἀπόστολε· τῷ γὰρ πτερυγίῳ τοῦ ἱεροῦ παρεστῶς, Θεὸν Λόγον ἐκήρυξας, Δημιουργὸν ὄντα τοῦ παντός· ὅθεν ὑπὸ Ἰουδαίων ῥιφείς, οὐρανίων θαλάμων ἤξισαι.

σαι. Ἀδελφóθες Ἰάκωβε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Τὴν πᾶσάν μου ἐλπίδα εἰς σέ, Παρθένε ἀνατίθημι· μὴ παρίδῃς, ἀλλὰ σπεῦσον ἀγαθῇ, ῥυσθῆναί με ἐν τάχει, παθῶν τῶν ἐνοχλούντων, καὶ καθ' ἐκάστην πολεμούντων με.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια,

Ἦχος πλ. δ'. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Κύριε, εἰ καὶ πτερυγίῳ παρέστη, τοῦ ἱεροῦ ὁ Ἰάκωβος, ἀλλὰ παρρήσιᾳ λαλήσας, Θεὸν Λόγον σε ἐκήρυξε, Δημιουργὸν τοῦ παντός, κόσμῳ ἐπιδημήσαντα· οὐ ταῖς πρεσβείαις καὶ νῦν παράσχου, τὸν φωτισμὸν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

Κύριε, εἰ καὶ ἐν τῷ ξύλῳ ἡ κάρα, τοῦ Ἀποστόλου συντέτριπται, ἀλλ' ἐν Παραδείσῳ τῷ ξύλῳ, τῷ τῆς ζωῆς σπ προσήνεκται· τῶν γὰρ προσκαίρων λυθεῖς, αἰωνίως ἀγαλλεταί· οὐ ταῖς πρεσβείαις ταῖς Ἐκκλησίαις, τὴν εἰρήνην σου κατάπεμψον.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται.

Κύριε, σὲ ὁμολογήσας γενναίως, ὁ Ἀδελφός Θεὸς γέγηθεν, Υἱὸν τῆ Θεοῦ τοῦ Ἰψίξου, εἰλικρινῶς ὁ αἰαίδιμος· τοὺς δὲ δυσφήμους ἐχθροὺς, κατήσχυνε καὶ ἔπαυσε· διὰ τοῦτο καὶ ἐναθλήσας, σοὶ παρέστη ἀγαλλόμενος.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, ἀδελφός χρηματίσας καὶ διάδοχος, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἐπίσημος, τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ θάνατον ἠγάπησας, καὶ τὸ μαρτύριον οὐκ ἐπησχύνθης, Ἰάκωβε ἐνδοξε. Αὐτὸν ἰκέτευε ἀδιαλείπτως, τοῦ σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Γὲν μου, τῆς συντετριμμένης καρδίας, τοὺς στεναγμοὺς Θεοσύμφευτε· πρόσδεξαι Παρθένη Μαρία, καὶ μὴ ἀπίσῃ παναίμωμε, ταῖς τῶν χειρῶν μου ἀγνῇ, ἐπάρσεις ὡς φιλόγαθος· ἵνα ὑμῶ καὶ μεγαλύνω, τὸν μεγαλύναντα τὸ γένος ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Ὁς τοῦ Κυρίου μαθητῆς, ἀνεδέξω Δίκαιε τὸ εὐαγγέλιον, ὡς Μάρτυς ἔχεις τὸ ἀπαράτρεπτον, τὴν παρρήσιαν ὡς Ἀδελφóθεος, τὸ

πρεσβεῦειν ὡς Ἱεράρχης. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου ὁ παρῶν εἰς σ'.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὁδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τὴν δόσιν, τὴν ἀγαθὴν Ἰάκωβε, καὶ δῶρον τέλειον, ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φῶτων τοῖς βροτοῖς, χορηγεῖσθαι διδάσκεις σαφῶς· ἧς μετασχεῖν Ἀπόστολε, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας κἀδικεῖτε.

Τῆ αἴγλη, σὺ φωτισθεῖς Ἰάκωβε, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, καὶ σὺν αὐτῷ τοὺς νόμους ἐκτιθεῖς, Ἐκκλησίας ῥυθμίζεις ἔθνῶν, ὡς τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος, Ἱεροφάντορ παμμακαρίστε.

Χορείαν, τῶν Ἀποστόλων πάνσοφε, σαφῶς ἐκόσμησας, Ἀρχιερεὺς ὡς πρῶτος γεγωνῶς, αὐτουργία τοῦ Λόγου χρισθεῖς, ὡς μαθητῆς Θεαδέλφος, ἱεροκήρυξ μυστικώτατος.

Θεοτοκίον.

Πηγὴν σε, τῶν ἰαμάτων ἔχοντες, ἀπαρυόμεθα, ὡς τὴν πηγὴν τεκοῦσαν τῆς ζωῆς, Θεοτόκε πανύμνητε, καὶ τῶν ψυχῶν τὴν ἴασιν, καὶ τῶν σωμάτων τὴν ἀνάκτησιν.

Ὁδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Εὐφραίνεται ἡ φυλὴ, ἡ τοῦ Ἰουδα ἐπὶ σοὶ σήμερον, ταῖς τοῦ Χριστοῦ βλέπουσα, σὲ μαρμαρυγαῖς ἀπαστράπτοντα.

Αστέρα Θεολαμπῆ, σὲ Ἐκκλησία τῶν ἔθνῶν ἔχουσα, τὸν εὐκλεῆ Κήρυκα, θείαις δαδουχίαις λαμπρύνεται.

Τὸν νόμον τὸν τῆς ζωῆς, τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ τέθεικας, ζωοποιῶ Πνεύματι, σὺ νομοθετῶν καὶ φθεγγόμενος.

Θεοτοκίον.

Ὁν ἔτεκες ἐν σαρκί, Παρθενομῆτορ ἐκ Πατρὸς λάμπσαντα, τοῦτον Ἀγνῇ Ἰάκωβος, ὡς Θεὸν τῶν ὅλων ἐκήρυττεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου
» Χριστὲ κράζουσα· Σύμου ἰσχύς Κύριε,
» καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Α'πόστολε Χριστοῦ, καὶ αὐτόπτα καὶ Μάρτυς, Ἰάκωβε σοφέ, Ἀδελφόθεε μάκαρ, τοὺς πίστει ἑορτάζοντας, τὸ σεπτὸν σε μνημόσυνον, ἐλευθέρωσον, τῶν συνεχόντων πταισμάτων, ταῖς πρεσβείαις σου, τοὺς οὐρανοὺς ἐμβατεύων, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Συγγενὴς κατὰ σάρκα τοῦ Ἰησοῦ, χρηματίσας πρὸς τούτου χάριν πολλὴν, Ἀπόστολε εἴληφας, καὶ ταῖς πᾶσι μετέδωκας, φωτισμοῦ καὶ γνώσεως, πανσόφου Ἰάκωβε, καὶ εἰδώλων πλάνην, ριζόθεν ἀνέσπασας· ὅθεν οἱ τοῦ σκότους, προϊστάμενοι πλάνοι, ἀδίκως σε κτείνουνσι, τὸν Σωτήρα κηρύττοντα· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ως πανάμωμος Νύμφη τοῦ Ποιητοῦ, ὡς ἀπειρανδρος Μήτηρ τῆς Λυτρωτοῦ, δοχεῖον ὡς ὑπάρχουσα, τοῦ Παρακλήτου πανύμνητε, ἀνομίας με ὄντα, αἰσχρὸν καταγώγιον, καὶ δαιμόνων παίγιον, ἐν γνώσει γενόμενον, σπεῦσον καὶ τῆς τούτων, κακουργίας με ῥῦσαι, λαμπρὸν οἰκητήριον, ἀρετῆς ἀπαρτίσασα, φωτοδόχε ἀκήρατε· δίωξον τὸ νέφος τῶν παθῶν, καὶ τῆς ἀνω μεθέξεως ἀξίωσον, καὶ φωτὸς ἀνεσπέρου, πρεσβείαις σου Ἄχραντε.

Ἦδη δ'. Δι' ἀγάπησιν οἰκτίρμον.

Ε'πεβίβασας εἰς θάλασσαν σου τοὺς ἵππους, τοὺς Ἀποστόλους Σῶτερ, καὶ ἐφώτισαν τὰ ἔθνη, πρὸς τὴν σὴν ἐπίγνωσιν, ἐλυύσαντες Κύριε.

Α'κηλίδωτον ὡς ἔσοπτρον δεδειγμένος, καὶ πρωτουργὸς ἀκτίνας, τῆς ἀκτίστου Τριάδος, ἀκριβῶς δεξάμενος, τοῖς πᾶσιν ἐξέλαμψας.

Κυλιόμενόν σε λίθον ἢ προφητεία, ἡγιασμένον βλέπει, καὶ συντρίβοντα πλάνης, σαθρὰν ματαιότητα, ἰσχυρῶς τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Υ'ποδὺς Παρθενομήτορ τὴν σὴν γαστέρα, ὁ πρὸ αἰώνων Λόγος, γεννηθεὶς ἀπόρρητως, ἐκ Πατρὸς Ἰάκωβον, Ἀπόστολον δεικνυσι.

Ἦδη ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ Κύριε φῶτος, ἀστραπὴν τὸν Ἰάκωβον, ἀνέδειξας φρυκτωροῦσαν, καὶ βροτοὺς τῆς ἀγνοίας, καὶ πλάνης ἀπαλλάττουσαν.

Σὲ Κύριε φωνῇ, ἐλευθέρῳ ἐκήρυξεν, ὁ δίκαιος Ἀδελφός σου, μιμητὴς τε τοῦ πάθους, ἐγένετο κτεινόμενος.

Τὶς βρότειός σοι νοῦς, ἐγκωμίων ἐφύμνιον, δυνήσεται προσκομίζειν, ἀρετῆς λαμπρυνθέντι, ταῖς χάρισιν Ἰάκωβε;

Θεοτοκίον.

Σὲ θεῖον ἀληθῶς, εὐρηκῶς ἐνδιαίτημα, κατώκησεν ὡς Παρθένε, τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ὁ Λόγος προμηθούμενος.

Ἦδη ς'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Στολὴν σε, τῆς νομικῆς ἐνέδυσε κρείττονα, καὶ Ἱεράρχην δεικνύει, Ἀσάρων τοῦ πάλαι τιμιωτέραν, ὁ δὲ οἶκτον, εἰς ἀδελφότητά σε δεξάμενος.

Οργανον, ἐνεργείαις κρουόμενον Πνεύματος, πᾶσαν διάνοιαν θέλγον, καὶ θεῶ προσάγον τοὺς σωζομένους, ἐκ δουλείας, χαλεπωτάτης γέγονας ἄριστον.

Διψήσας, τοῦ τῆς ζωῆς ἐξέπιες ναίματος, καὶ ποταμὸς ἀναβλύζεις, θεορρήμοσύνης τῆς σῆς κοιλίας, ἀλλομένους, τῇ οἰκουμένῃ τῷ Θεῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Εὕα μὲν, παρακοῆ τὸν θάνατον ἔτεκεν· ἢ θεοτόκος ζωὴν δέ, συλλαβοῦσα τέτοκε τὴν ἀγήρω, καὶ τὸ πάλαι, ὑπὲρ πάντων ἀπέτισεν ὄφλημα.

Ὁ Εἰρμός.

• **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ
• **Θ**εοτοκίον, Ἰακώβου, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δὲ οἶκτον, ἐκ τῆς
• πλευρᾶς σου ῥεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Ο τοῦ Πατρὸς μονογενὴς Θεὸς Λόγος, ἐπιδημήσας πρὸς ἡμᾶς ἐπ' ἐσχάτων, τῶν ἡμερῶν Ἰάκωβε θεσπέσιε, πρῶτόν σε ἀνέδειξε τῶν Ἱεροσολύμων, Ποιμένα καὶ Διδάσκαλον, καὶ πιστὸν οἰκονόμον, τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν· ὅθεν σε πάντες τιμῶμεν Ἀπόστολε.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν γόνον σε τοῦ Ἰωσήφ, καὶ Ἱεροσολύμων τὸν πρῶτον Ἱεράρχην, Ἰάκωβε θεόπτα, καὶ τοῦ Κυρίου ἀδελφόν, ὕμνοις ἐγκωμίων ἀ-

νυμνοῦμεν εὐσεβῶς, καὶ πίστει ἀνακραζόμεν· Δώρησαι ἡμῖν δῶρημα τέλειον ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων, καὶ ἀπέλασον τὴν θλίψιν τὴν ἐπερχομένην, καὶ ἐνεστῶσαν ἐκ πλήθους πταισμάτων· ἐπῆραν γὰρ οἱ ἐχθροὶ καθ' ἡμῶν τὴν πτέρναν, καὶ ἐκύκλωσαν ἡμᾶς Ἰσμηλίται· ὧν θραῦσον ταχὺ τὰ τόξα ἱεροφάντορ, ἵνα σε πάντες τιμῶμεν Ἀπόστολε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Γερομαρτύρου καὶ Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Στίχοι.

Κληθεὶς ἀδελφὸς τοῦ κατακρίτου ξύλω,
Θνήσκεις δι' αὐτὸν, παμμακάαρ, κρουσθεὶς
ξύλω.

Ἐσθλὸν Ἀδελφόθεον τριτάτη ξύλω εἰκάδι
πλήξαν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Ἰακώβος ὁ Ἀδελφόθεος, πρῶτος Ἐπίσκοπος ἐν Ἱεροσολύμοις ἐγένετο, παρ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου χειροτονηθεὶς, καὶ πρῶτος τὴν θείαν λειτουργίαν ἔγραψε καὶ ἐξέθετο, παρ' αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ ταύτην διδαχθεὶς· ἦν τινα λειτουργίαν ὕστερον, συντομωτέραν ἐποίησεν ὁ μέγας Βασιλεῖος, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ θεῖος Χρυσόστομος, διὰ τὴν τῶν ἀνθρώπων ἀσθένειαν. Ποιμαίνων δὲ τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίαν, καὶ πολλοὺς διδάσκων ἐκ τῶν Ἰουδαίων καὶ Ἑλλήνων, καὶ ἐπιστρέφων αὐτοὺς ἐπὶ τὸν Κύριον, εἰς ὄργην ἐκίνησε τοὺς Ἰουδαίους. Κρατήσαντες οὖν αὐτόν, ἔρριψαν ἀπὸ τοῦ ἅκρου τοῦ Ἱεροῦ, καὶ ἀπέκτειναν.

Περὶ δὲ τοῦ λέγεσθαι Ἀδελφόθεος, φέρεται τοιοῦτος λόγος ἐκ παραδόσεως. Τοῦ μνήστορος Ἰωσήφ, μερίζοντος τὴν γῆν αὐτοῦ τοῖς ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς παισὶ, καὶ βουλομένου μερίδα ποιήσασθαι καὶ τῷ ἐκ τῆς ἀγίας Παρθένου Υἱῷ καὶ Θεῷ, οἱ μὲν ἄλλοι οὐ κατεδέξαντο· ὁ δὲ Ἰακώβος, λαβὼν αὐτόν εἰς τὴν μερίδα συγκληρονόμον, ἐκλήθη οὐ μόνον Ἀδελφόθεος, ἀλλὰ καὶ Δίκαιος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Εὖρες μεταστάς τὴν παλαιὰν ἀξίαν,
Ἰγνάτιε, Πρόεδρε Ῥώμης τῆς Νέας.

Ο ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰγνάτιος, υἱὸς μὲν γέγονε Μιχαὴλ Βασιλέως, καὶ Προκοπίας τῆς Βασιλίσσης, ἀδελφὸς δὲ Θεοφίλου, καὶ ἔγγονος Νικηφόρου τοῦ Βασιλέως. Εὐνοῦχος δὲ γενόμενος, εἶτα καὶ Μοναχὸς ἀποκαρτεῖς, καὶ Ἠγούμενος τῆς τοῦ Ἀρχαγγέλου Μονῆς, τοῦ τότε μὲν ἐπικαλυμένου Ἀνατέλλοντος, νῦν δὲ Σατύρου, προσχειρίσθη ἔπειτα Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐκράτησεν ἔτη ἑνδεκα καὶ μῆνας πέντε· καὶ μετὰ ταῦτα ἐξεβλήθη ὑπὸ Μιχαὴλ Βασιλέως, ἀντ' αὐτοῦ Πατριάρχην προβαλομένου Φώτιον τὸν Πρωτοσπαθάριον, καὶ Πρωτασηκίτην, γενόμενον πρότερον Μοναχόν. Εἶτα ἐξεβλήθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ Βασιλεῖς βασιλέως, καὶ ἀποκατέστη πάλιν Ἰγνάτιος· καὶ ἐκράτησεν ἔτη δέκα, καὶ πάλιν ἐξεβλήθη· καὶ ἐγένετο Στέφανος ὁ ἐν Ἁγίοις. Ὁ δὲ Ἅγιος Ἰγνάτιος, ἀπελθὼν ἐν τῇ Σατύρου Μονῇ, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μακαρίου τοῦ Ῥωμαίου.

Στίχ. Ἐρημον ἠγάπησας οἰκεῖν, παμμακάαρ,
Θεῷ ὁμιλεῖν καταμόνας τῷ μόνῳ.

Τρεῖς τινες ἠγιασμένοι γέροντες, Σέργιος, καὶ Ὑγῖνος, καὶ Θεόφιλος, ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἀσκληπιοῦ τοῦ ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ τῆς Συρίας, ὁμονοήσαντες ἐπ' ἀγαθῷ ποτὲ λογισμῷ, σκοπὸν ἔσχον ἄχρι τέλους τὴν περιγειον ταύτην διελθεῖν· καὶ τῆς πορείας ἀρξάμενοι, ἀλλεπάλληλα εὕρισκον δεινὰ, πῆ μὲν ἐξ ἀνθρώπων, πῆ δὲ ἐκ θηρίων· θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, καὶ αὐτῆς ἔστιν ὅτε τῆς ἐκ τῶν ἀγρίων βοτανῶν τροφῆς ὕστερούμενοι.

Τέως ὁδὸν ἡμερῶν οὐκ ὀλίγων διαβιβάσαντες, κατέλαβον τόπον τινα, πορείαν ἀνθρώπιον μνηύοντα· δι' ἧς καὶ ὠδηγήθησαν εἰς σπήλαιον ἀπελθεῖν, φαινόμενον ἐγκατακλιθεῖν ἄνθρωπον, διὰ τὸ κεκοσμημένον εὐρεθῆναι· ὃ εἰσελθόντες, προσεκατέρουν ἰδεῖν τὸν τούτου οἰκῆτορα. Μετὰ μικρὸν δὲ, εὐδίας τινὸς αἰσθόμενοι, εἶδον ὁμοίωμα ἀνδρὸς ἐστολισμένον ταῖς οἰκείαις θριξίν. Οὗτος δὲ ἦν ὁ ὅσιος τοῦ Θεοῦ Μακάριος ὁ Ῥωμαῖος.

Ἐρχόμενος δὲ οὗτος ἐπὶ τὸ σπήλαιον, ἤσθετο μακρόθεν αὐτῶν· καὶ ρίψας ἑαυτὸν ὁ

γέρων χαμαί, προσηύξατο· καὶ κράξας φωνῇ μεγάλῃ, λέγει· Εἰ ἀπὸ Θεοῦ ἔξε, ἐμφανίσθητέ μοι· εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ δαίμονος, ἀπόστητε ἀπ' ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ ταπεινοῦ. Ἐκείνοι δὲ ἀπεκρίναντο· Εὐλόγησον ἡμᾶς, δῶλε τοῦ Θεοῦ· χριστιανοί ἐσμεν, καὶ τῷ διαβόλῳ ἀπεταξάμεθα. Τότε ὁ γέρων ἀναστάς, ἔρχεται πρὸς αὐτούς· καὶ διαχωρίσας τὰς τρίχας ἀπὸ τῆς ὄψεως αὐτοῦ, εὐλόγησεν αὐτούς.

Ἦσαν δὲ αἱ τρίχες αὐτῆ λευκαὶ ὡσεὶ χιῶν, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ, ὡς δέρμα χελώνης· ἐν δὲ τοῦ πολλοῦ γήρους, κεχαλασμένοι ἦσαν αἱ ὀφρύες αὐτῆ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ· καὶ οἱ ὄνυχες τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ πλεῖον εἶχον τῆς σπιθαμῆς· αἱ δὲ τρίχες τοῦ πώγωνος αὐτοῦ, μέχρι τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ἦρξατο ἔν ἐρωτᾶν αὐτούς καὶ λέγειν· Πόθεν ἐστέ, τεκνία μου; καὶ διὰ τί ἐληλύθατε ἐνταῦθα; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ πάντα τὸν σκοπὸν αὐτῶν. Ἀπεκρίθη δὲ ἐκεῖνος· Τεκνία μὲ, οὐκ ἔστιν ἐν γεννητοῖς τις δυνάμενος κατανοῆσαι τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. Ἐγὼ γὰρ ὁ ἀνάξιος ἐσπούδασα τοῦτο ποιῆσαι, καὶ διὰ νυκτὸς ἐφάνη μοι τις, λέγων· Μὴ θελήσης πειράσαι τὸν πλάσαντά σε. Οὐ δύνασαι γὰρ πλέον διελθεῖν τοῦ τόπου τούτου. Ταῦτα ἀκούσαντες ἐκεῖνοι, ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν.

Καὶ ἦν λοιπὸν πρὸς ἐσπέραν, καὶ λέγει αὐτοῖς· Τεκνία μου, ὑποχωρήσατε μικρόν· ἔχω γὰρ δύο παιδιὰ ἐνταῦθα, πρὸς ἐσπέραν ἐρχόμενα· μήπως ξενισθέντα ἐν ὑμῖν, ἀδικήσωσιν ὑμᾶς. Καὶ ἰδοὺ δύο λέοντες, ἐλθόντες ἐκ τῆς ἐρήμου δρομαῖοι, ἔπεσον εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ ὠρούμενοι· ἐκεῖνοι δὲ πάλιν ἀπὸ τοῦ φόβου ἔπεσον χαμαί. Ὁ δὲ γέρων, ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας τοῖς θηρίοις, λέγει πρὸς αὐτά· Τεκνία μὲ, ἐκ τῆς γῆς τῶν ἀνθρώπων ἐληλύθασι τινες πρὸς με, ἀλλὰ μηδὲν αὐτοὺς βλάβητε. Καὶ εὐθὺς στραφεὶς πρὸς τοὺς Μοναχοὺς, λέγει· Δεῦτε ποιήσωμεν, ἀδελφοί, ἐσπερινὸν ὕμνον. Καὶ ὡς ἀνέστησαν οὗτοι περιδεεῖς, δραμόντες οἱ λέοντες, περιέλειχον τοὺς πόδας αὐτῶν.

Τῇ δὲ ἐξῆς λέγουσι τῷ Ἁγίῳ· Εἰπέ ἡμῖν, τίμιε Πάτερ, πῶς ἐνταῦθα ἐλήλυθας; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Ἐγὼ υἱὸς ἐγενόμην Ἰωάννη τινὸς Ῥωμαίου Συγκλητικοῦ, καὶ ἐμνησεύσαντό μοι οἱ γονεῖς γυναῖκα, ἐμοῦ μὴ βουλομένου,

καὶ ἐγένοντο οἱ γάμοι· καὶ ὅτε ἡμᾶς ἐγγλείειν ἔμελλον εἰς τὸν κοιτῶνα, τοῦ λαοῦ παίζοντος καὶ ὀχλοῦντος οὐ μικρῶς, ἐξῆλθον μόνος ἐγὼ σιωπηλῶς, καὶ ἐκρύβην ἐν οἰκίῃματι γυναικὸς χήρας ἐφ' ἡμέρας ἑπτὰ, θρηνοῦντων ἐκεῖνων καὶ ζητούντων με. Μετὰ δὲ ταῦτα, μέσης νυκτὸς ἀναστὰς, ἦλθον παρὰ τὴν ὁδὸν καὶ εὐρώντινα γηραιόν, εἶπον πρὸς αὐτόν· Ποῦ πορεύῃ Πάτερ; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπέ μοι· Ὅπου αὐτός ἔχεις τὸν νοῦν σου, ἐκεῖ πορεύομαι. Καὶ ἠκολούθησα αὐτῷ· καὶ διὰ τριῶν ἐτῶν, ἦλθον ἐνθάδε σὺν αὐτῷ.

Πρὸ τινων οὖν ἡμερῶν τῆς πρὸς τὰ ἐνταῦθα ἀφίξεώς μου, κοιμωμένων ἡμῶν, ἅμα τῷ διῷπνισθῆναί με, ἀπῆλθεν ἐξ ὀφθαλμῶν μου, καὶ ἤρξαμην κλαίειν, καὶ λυπεῖσθαι. Ὁ δὲ εὐθέως ἐφάνη μοι, λέγων· Ἐγὼ εἰμι Ῥαφαὴλ ὁ Ἀρχάγγελος· μὴ οὖν δειλιάσης, ἀλλὰ δός δόξαν τῷ Θεῷ· ἦδη γὰρ διήλθες τὰ σκοτεινά, καὶ ἐλήλυθας εἰς τὸ φῶς· καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἦρθη ἐξ ὀφθαλμῶν μου. Ἐγὼ δὲ εὐθέως ἤρξαμην ὀδεύειν, καὶ μετὰ πέντε ἡμέρας ἦλθον ἐνθάδε, καὶ εὗρον ἐν τῷ σπηλαίῳ τούτῳ λέαιναν νεκράν, καὶ τὰ δύο λεοντάρια ἐπ' αὐτῇ κλαίοντα καὶ κοπτόμενα, μὴ εὐρίσκοντα θηλάσαι· καὶ λαβὼν, ἔθρεψα αὐτὰ ἐκ τῶν ἀκροδρύων, ὡς γνήσιά μου τέκνα· τὴν δὲ λέαιναν ὀρύξας, κατέχωσα ὑπὸ τὴν γῆν.

Καὶ μετὰ τὸ ποιῆσαί με χρόνους δύο, ἐξελθὼν ὥραν ἑβδόμην, ἐκάθισα μετὰ τῶν σκυμνίων ταύτων· καὶ ἰδοὺ, σουδάριον ἐν τῇ γῇ εἶδον κείμενον, ψιλώτατον πάνυ καὶ ἀέριον, καὶ ἐξέστην ἐν τῇ διανοίᾳ μου, καὶ εἶπον· Πόθεν ἐστὶ τοῦτο; Τῇ δὲ ἐξῆς εὐρίσκω πάλιν πέδιλα σηρικὰ, καὶ ἐπ' ἀμφοτέροις ἐκπλαγεῖς, καὶ περιβλεψάμενος, εἶδον γυναῖκα καθεζομένην ἐπάνω πέτρας, καὶ ἱματισμῷ χρυσεῷ καὶ πολυτελεῖ νεκοσμημένην, καὶ εὐειδῆ ἕσαν, καὶ λέγω αὐτῇ· Πόθεν παραγέγονας; καὶ τί ἐστὶ τὸ διαβολικὸν τοῦτο σχῆμα; Ἡ δὲ ἔκλαιε πικρῶς, λέγουσα· Ἐγὼ ἡ ταλαίπωρος, θυγάτηρ εἰμι Ῥωμαίου τινὸς Συγκλητικοῦ, καὶ ἠνάγκασάν με οἱ γονεῖς μου γάμῳ συζευχθῆναι, ἐμοῦ μὴ βουλομένης· καὶ ἐκφυγοῦσα ἀπὸ τοῦ συνδέσμου, τούτων μηδενὸς ἐπιγινώσκοντος τὴν φυγὴν, πλακῶμαι ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις. Ἀλλὰ καὶ νῦν ἐν τοῖς ἐρήμοις τόποις πάρεμι, μὴ

γινώσκωσα πῦ ἀπέρχομαι. Μὴ ἔν βδελύξη με τὴν δούλην σου, ὅτι καὶ γὼ πλάσμα Θεοῦ εἰμι. Αὕτη δὲ ἦν πειρασμός, καὶ διελέγετό μοι τέχνη, καὶ γὼ ἔκ ἔδειν. Εἶπον δὲ πρὸς αὐτήν· Ποῦ βύβει ἀπελθεῖν; ἐπειδὴ καὶ γὼ ἔκ ἐὼ σε ὡς εἶναι μετ' ἐμοῦ. Ἡ δὲ εἶπεν· Ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ ἦλθον κατοικῆσαι. Καὶ λαβὼν αὐτήν, ἐν τῷ σπηλαίῳ ἤγαγον, καὶ δέδωκα αὐτῇ φαγεῖν ἐκ τῶν ἀκροδρύων, ὧν ἦσθιον, καὶ τὰ δάκρυα αὐτῆς κρηνηδὸν ἔρρεον· καμῶ ἢ ψυχὴ σύντρομος γέγονεν.

Ὅπηνίκα δὲ ἡ ἑσπέρα κατέλαβε, καὶ τὴν ἑσπερινὴν τελέσας εὐχὴν, ἀνεκλίθη ἐπὶ τὴν γῆν ὀλίγον ἠσυχάσαι, ἠρξάτο με ταράσσειν ὁ Σατανᾶς· καὶ ὁ μηδέποτε ἐπιθυμήσας τινὸς ἀμαρτίας σαρκικῆς, ἠράσθη τῆς γυναικὸς, καὶ ἠβουλήθη συγγενέσθαι αὐτῇ· καὶ ἰδοῦ ἀφνω ἀφανὴς ἐγένετο ἀπ' ἐμοῦ. Γνοῦς δὲ, ὅτι ἡμαρτον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, εἶπον· Ἥμαρτον ἐνώπιόν σου, Κύριε, ἐλέησόν με· καὶ τελείως εἰς ἐμαυτὸν ἔλθων, εὗρον τὴν ἀμαρτίαν μου, ὅτι πολλὴ ἦν σφόδρα· καὶ γὰρ οὐδὲ τὰ λεοντάρια ταῦτα ἤρχοντο πρὸς με ἐπὶ ἡμέρας δέκα, καθὼς πρῶην ἐποίουν.

Ἐσκόπησα οὖν μετανάστῃς γενέσθαι, μήπως πάλιν πλανηθῶ, καὶ ἀπορρίψω ἀπὸ προσώπου Κυρίου· καὶ ἀναστὰς, ἐξῆλθον τοῦ σπηλαίου τούτου· καὶ περιπατήσαντός μου ὁδὸν ἡμερῶν δύο, ἐπέστη μοι Ἄγγελος Κυρίου, λέγων· Ποῦ πορεύῃ, Μακάριε; καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἀπὸ προσώπου τῶν ἀμαρτιῶν μου ἀποδιδράσκω. Καὶ εἶπέ μοι ὁ Ἄγγελος· Ἐνα πειρασμὸν βασιάσαι οὐκ ἠδυνήθης; Ἀποστράφηθι εἰς τὸ κελλίον σου. Καὶ εἶπον αὐτῷ· Τίς εἶ, Κύριε; Καὶ εἶπεν· Ἐγὼ εἰμι Ῥαφαήλ, ὁ ὁδηγήσας σε ἐν τῇ ὁδῷ· καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀφανὴς ἐγένετο ἀπ' ἐμοῦ.

Ἐγὼ δὲ ὑποστρέψας ἐν τῷ κελλίῳ τούτῳ, ἔκλινα γόνυ πρὸς Κύριον, τεσσαράκοντα νυκτὴμέρα νῆστις τελέσας· καὶ ἀναστὰς, εἶδον τὸ σπήλαιον τοῦτο, ἔχον φῶτα εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας, καὶ ἄνδρα ἡμφιεσμένον πορφύραν, καὶ στέφανον χρυσοῦν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐκ λίθων πολυτίμων, καὶ ἔψαλλεν ᾠδὴν παράδοξον, καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ, ὡς ὄχλου πολλοῦ ψάλλοντος· καὶ ὁπηνίκα τὴν ᾠδὴν ἐπλήρωσεν, εὐωδία γέγονε φοβερά· καὶ εὐθέως ἀφανὴς μοι ἐγένετο ὁ φανείς. Ἀνερχομένου δὲ αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, ἐγένοντο ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ

καὶ σεισμοὶ. Καὶ γὼ ἐκπλαγεῖς, ἀφωνος ἐγενόμην, τεκνία μου, ἐπὶ ἡμέρας ἑβδομήκοντα. Ἡμην δὲ τότε τεσσαράκοντα ὀκτὼ χρόνων.

Ἴδὲ ταῦτα ἠκίσσατε, ἀδελφοί. Ἐὰν δύνησθε ὑπομεῖναι, μείνατε πρὸς ἡμᾶς· εἰδ' ἔ, ὁ Κύριος ὑμᾶς ὁδηγήσει. Καὶ ἀπέλυσεν, εἰπὼν· Σώζεσθε ἐν εἰρήνῃ, πνευματικὰ τέκνα, ὑπὲρ ἐμῆ εὐχόμενοι. Καὶ διέσωσαν αὐτοὺς οἱ λέοντες ἡμέρας τρεῖς· οἱ καὶ καταφιλήσαντες τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν αὐτῶν, ὑπέστρεψαν πρὸς τὸν γέροντα.

Οἱ δὲ Μοναχοί, ὀδεύσαντες πρὸς τὴν οἰκουμενὴν ἡμέρας τινὰς, καὶ ποταμὸν καταλαβόντες, καὶ μικρὸν ἀφυπνώσαντες, ἠρπάγησαν ὑπὸ θείων Ἀγγέλων, καὶ ἀπετέθησαν ἐν Ἱερουσαλήμ. Ἐξυπνοὶ δὲ γινόμενοι, καὶ κατανοήσαντες, ὅποῖον καὶ πόσον διάστημα ὡς ἐν ὄνειρῳ διήλθον, ἐδόξαζον τὸν Θεόν. Καὶ προσευξάμενοι ἐν συντόμῳ, καὶ προσκυνήσαντες ἅπαντας τοὺς ἁγίους Τόπους, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Μονὴν αὐτῶν, ἐκδιηγούμενοι πρὸς τοῖς ἄλλοις οἷς ἔπαθον, καὶ εἶδον, καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἄγιον Μακάριον.

Ταῖς αὐτῶν Ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ὁ ἴσ ἐν καμίνῳ, τῷ ὑπερώῳ πυρσευόμενος, Θεοῦ παρουσίᾳ Πνεύματος μυστικῶς, ὁ Ἰάκωβος ἐβόησεν· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἡ ἐκ τῆ ὑψους, πνοὴ βιαία τὸν Ἰάκωβον, γλώσση πυριμόρφῳ φθέγγεσθαι τοῦ Θεοῦ, μεγαλεῖα παρεσκευάσεν. Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Τῆς θεωρίας, τῆς πρακτικῆς σὺ ἐκτιθέμενος, δέλτον ἐκ πυξίδος ὡσπερ πνευματικῆς, τοὺς ἀνθρώπους ἐβελτίωσας· Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεὸς μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἀναπλάσας, κόσμον ἐν μήτρᾳ σου Θεόνυμφε, θείας λειτουργίας δείκνυσι τελεστήν, τὸν Ἰάκωβον κραυγάζοντα· Εὐλογημένη σὺ, ἐν γυναιξὶ πανάμωμε Δέσποινα.

Ῥδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας Δαυιδὴλ.

Χεῖρας ἐκπετάσας κραταιάς, τοὺς Ἀποστόλους σου Σῶτερ εὐλόγησας, ἐπανερχόμενος Δέσποτα, πρὸς τὸν ἀναρχὸν Πατέρα σου, καὶ παρεσκευάσας αὐτῆς, μετ' εὐφροσύνης

βοᾶν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ος περ ἐπηγγείλω ἀψευδῶς, τοῖς Ἀποστόλοις σου Πνεῦμα ἀπέστειλας· τούτῃ Ἰάκωβος Δέσποτα, τῇ λαμπρότητι λαμπόμενος, τὴν οἰκουμένην ἀστραπαῖς, καταγλαΐζει φαιδρῶς, καὶ κραυγάζει· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Σοφίαν Ἰάκωβε σοφέ, τὴν ἐνυπόστατον ἔσχες διδάσκαλον, μυσταγωγουσαν σε ἄρρητα, καὶ ἀνέκφραστα μυστήρια· καὶ πρὸς εὐσεβειαν λαοὺς, μέλπων διηγεiras· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον. **Θεοτοκίον.**

Ορος ἐφανθεῖσαν νοητὸν, Παρθένε ἄχραντε, Προφήτης βλέπει σε· ἐκ σοῦ ὑπέρτιμος λίθος γάρ, ἐκτμηθεὶς περιεσώσατο, τὴν οἰκουμένην ἀληθῶς, ἐνθῆως ψάλλουσιν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» **Χ**εῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασαί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁδὴ Δ΄. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Δεῦτε τὸν πρωτόθρονον πάντες, τῆς Ἐκκλησίας τὸν φωστῆρα, ἱεροῖς Ἰάκωβον ὕμνοις, ὡς Ἱεράρχην καὶ Δεῖον κήρυκα, τὸν φερωνύμως Δίκαιον, ὀνομασθέντα μεγαλύνωμεν.

Θείας κοινωνίαν ὡς φανέντα, ἀτελευτήτου βασιλείας, καὶ Θεοῦ κληθέντα Ἀδελφόν, καὶ πολιτείαν ἐπαληθεύσαν, προσηγορία δείξαντα, σὲ μεγαλύνωμεν Ἰάκωβε.

Θρόνῳ παριστάμενος μάκαρ, στεφανηφόρος τῆς Τριάδος, πίστει τοὺς τιμῶντάς σε πόθῳ, τῶν ἀκηράτων κατατρυφήσαι γερῶν, Ἀρχιερεῦ Ἰάκωβε, τὸν σὸν Δεσπότην καθικέτευε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα, ἀπειρογάμους θεοφάντορ, ταῖς μυσαγωγίαις σε σαφῶς, Θεὸν διδάσκεις σεσαρκωμένον Λόγον· εἰς ὃν περ καὶ πισεύοντες, νῦν ἐπαξίως μεγαλύνωμεν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**ίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συναΐψας ταῖς διεξώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ θεοτόκε μεγαλύνωμεν.

Octobre.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ος Ἱεράρχης πρώτιστος, τῆς καινῆς Διαθήκης, ὡς μέγιστος Ἀπόστολος, ὡς σοφὸς Ὑποφῆτης, καὶ Μάρτυς ὢν ἀληθείας, παρὰ πάντας πλητήσας, ἐξαίρετον ἀξίωμα, Ἀδελφὸς τοῦ Κυρίου, νῦν πρὸς αὐτὸν, λίθοις ἀναιρούμενος μετετέθης· παρ' οὗ ἡμῖν Ἰάκωβε, λύσιν αἵτι πταισμάτων.

Θεοτοκίον.

Ηφοβερά τῆς κρίσεως, καὶ μεγάλη ἡμέρα, νῦν ἐπὶ θύρας ἔστηκεν· ὄρα πρόσπεχε νῆφε, ψυχὴ μου καὶ ἐκ καρδίας, πρόσπεσον τῇ Παρθένῳ, καὶ μόνῃ Θεομήτορι, δάκρυσιν ἐκβοῶσα· Πάσης Ἀγνῆ, τιμωρίας ρῦσαί με δυσωπῶ σε, καὶ δεξιῶς προβάτοις με, σύνταξον τοῦ Υἱοῦ σου.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱσῶμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα τρία προσόμοια Στιχηρᾶ, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν εὐσεβούντων τὰ πλήθη, νῦν ἱεράν ἐορτήν, χαρμονικῶς τελοῦντες, ἀλαλάζωμεν πάντες, πιστῶς ἀνευφημοῦντες, ψαλμοῖς καὶ ᾠδαῖς, τὸν Θεάδελφον σήμερον, καὶ μαθητὴν τοῦ Κυρίου, ὅστις αἰεὶ, ἰκετεύει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τῆς κατὰ σάρκα Κυρίου ἐπιδημίας σοφέ, Ἀδελφὸς ἀνεδείχθης, Μαθητῆς καὶ αὐτόπτης, τῶν θείων Μυστηρίων, φυγὰς σὺν αὐτῷ, ἐν Αἰγύπτῳ γενόμενος, σὺν Ἰωσήφ τῇ Μητρὶ τε τοῦ Ἰησοῦ, μεθ' ὧν πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος, σὲ ἐξελέξατο, ἱερατεῦειν πρῶτον, ἐν Σιῶν τῇ ἀγίᾳ, Χριστῷ τῷ εὐεργέτῃ, ὡς ὄντα αὐτοῦ, τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως, καὶ Ἀδελφὸν συνοδίτην καὶ ὀπαδόν, τῶν ἰχνῶν αὐτοῦ Ἰάκωβε.

Δόξα, Ἦχος α΄. Βυζαντίου.

Εν τῇ πυρίνῃ αἴγλῃ τοῦ Θεοῦ Πνεύματος φωτισθεὶς, τῆς εὐσεβείας ὠφθης θεῖος ζηλωτής, Ἀδελφὸς Ἰάκωβε· ὅθεν καὶ στολὴν σε νομικῆς ἱερωσύνης, ὡς Ἀαρὼν τὸ πάλαι τιμιωτέραν ἐνέδυσεν, ὁ δὲ οἶκτον εἰς ἀδελφότητα δεξάμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, Ἀποστόλων ἐνδοξε, τοῦ σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Αμαρτωλῶν ταῖς δεήσεις προσδεχομένη, καὶ φλιβομένων στεναγμῶν, μὴ παρορῶσα,

πρέσβευε τῷ ἐξ ἀγῶν λαγόνων σου, σωθῆναι ἡμᾶς, Παναγία Παρθένε.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν,

Τυπικὰ, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀποστόλου
Ὡδὴ γ' καὶ ε'.

Ἀπόστολος.

Ἀδελφοί, γνωρίζω ὑμῖν τὸ Εὐαγγέλιον.

Ζῆτει Κυριακὴ κ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν πα-
τριδα αὐτοῦ.

Ζῆτει τῇ γ' τῆς ιε' Ἑβδομάδος τοῦ Ματθαίου.

Κοινωνικόν Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

.....

ΤΗ ΚΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρέθα, καὶ
τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

ΕἰΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ
προσόμοια τοῦ Ἁγίου τρία.

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Εβραίων ὠμότητι τὴν σὴν, ἀνδρείαν ἀντέ-
θikas, Μάρτυς Ἀρέθα πανεύφημε· καὶ
θεῖα χάριτι, νικηφόρος ὠφθης, καὶ χορὸν προσ-
ήγαγες, Μαρτύρων τῷ Χριστῷ στρατευόμενον,
ἐκ πάσης ἐνδοξε, ἡλικίας συγκροτούμενον,
καὶ ἐκ γένους, παντὸς συνιστάμενον.

Αρέθα πανένδοξε τερπνὴν, χορείαν στησα-
μενος, τῶν ἱερῶν συμμαρτύρων σου, μεθ'
ῶν ἠγωνίσαι, τὸν καλὸν ἀγῶνα, καὶ τὸν δρό-
μον ἠνυσας, τῆς σῆς ἀνδρειοτάτης ἀθλήσεως,
Χριστὸν δυσώπησον, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Παρθένοι νεάνιδες Χριστοῦ, ἔρωτι πυρούμε-
ναι, τῆς ἀσθενείας τῆς φύσεως, ἐπιλαθό-
μεναι, καὶ δυνάμει θεῖα, προφανῶς ῥωννύμε-
ναι, τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ κατεπάτησαν, μὴ
δειλιάσασαι, τῶν βασάνων τὸ ἐπίπονον, καὶ
καμίνου, τὸ πῦρ μὴ πτοούμεναι.

Δόξα, Ἦχος δ' Ἀνατολίου.

Ασματικῶς τὸν ποιμενάρχην, σήμερον πι-
στοί, ὁμοφρόνως τιμήσωμεν, Ἀρέθαν τὸν
ἐνδοξότατον, μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ· ὅτι
ἠλεγξε βασιλέα παρανομήσαντα, καὶ τὸ αἶμα

ἐξέχεεν ὑπὲρ Χριστοῦ τῆς ὁμολογίας· ὅθεν καὶ
πύρινον νέφος κατέφλεγεν ἀπὸ προσώπου τῆς
γῆς, διελέγχον τῶν παρανόμων τὴν ἀσέβειαν.
Διὸ Χριστέ ὁ θεός, ὁ τοὺς σοὺς Ἀθλοφόρους
ἐνισχύσας πρὸς σὴν δοξολογίαν, καὶ ἡμᾶς διά-
σωσον ὡς τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐκ πειρασμῶν
καὶ θλίψεων, ταῖς πρεσβείαις τῶν Ἁγίων σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημείωσιν.

Τὸν ῥύπον ἀπόσμηξον, τῆς ταλαιπώρης καρ-
διάς μου, Θεοτόκε πανύμνητε· καὶ πάντα
τὰ τραύματα, καὶ τὰ ἔλκη ταύτης, τὰ ἐξ ἀ-
μαρτίας, ἐναποκάθαρσον Ἀγνή, καὶ τοῦ νοός
μου στήσον τὸ ἄστατον· ὅπως τὴν δυναστείαν
σου, καὶ τὴν μεγάλην ἀντίληψιν, μεγαλύνω
σωζόμενος, ὁ ἀχρεῖος οἰκέτης σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ιδὼν σε ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη φιλάθρωπε,
ἐπὶ ξύλου κρεμάμενον, ἀκτῖνας ἀπέκρυψε,
τῆς δικαιοσύνης, Ἦλιε Χριστέ μου, καὶ τὰ θε-
μέλια τῆς γῆς, διεδοθήθη φόβῳ τοῦ κράτους
σου· ἡ μήτηρ σε τὰ σπλάγχνα δέ, τιτρωσκο-
μένη ἐβόασεν· Ἰησοῦ ὑπεράγαθε, δόξα τῇ εὐ-
σπλαγχνίᾳ σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν πονηρὰν καὶ ἀπίστον, κακοβουλίαν Ἐ-
βραίων προδιαγνόντες, ἐν τῇ τῆ πνεύμα-
τος τόλμῃ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρῆσαι ἠγωνίσα-
σθε· ὡς γὰρ ἐκπαλαί ἐν νόμῳ, τὸν ἐξ Αἰγύπτου
σώσαντα, ἐν ἐρήμῳ παρώργισαν, καὶ τοῦτον
σταυρῶ κατεδίκασαν, οὕτω νῦν καὶ ἐν ὑμῖν,
ἔργῳ τὸν λόγον παρῆλθον· καὶ ἀπιστίαν ζη-
λώσαντες, ὑμᾶς τῷ πυρὶ κατεδίκασαν. Ὑμεῖς
δὲ ὁμοφρόνως, ἀνδρείας τῇ καρτερίᾳ ἐναθλή-
σαντες, φοβεροὶ ἐν Μάρτυσιν ἀνεδείχθητε. Παρ-
ρησίαν ἔχοντες πρὸς Θεὸν, αἰτήσασθε ῥυσθῆναι,
ἐκ πταισμάτων πολλῶν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Οἱ Μάρτυρές σου.

Εξάρπασόν με Δέσποινα, χειρὸς τοῦ δρά-
κοντος τοῦ βροτοκτόνου, τοῦ πολεμοῦν-
τός με ἐν ὑποκρίσει, καταπιεῖν ὀλοτελῶς· σύν-
τριψον τὰς μύλας τούτου δέομαι, καὶ τὰ μη-
χανήματα διάλυσον, ὅπως ῥυσθῆς τῶν τούτε
ὀνύχων, μεγαλύνω τὴν δυναστείαν σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ορῶσά σε σταυρούμενον, καὶ θανατούμε-
νον ἢ Θεοτόκος, αἶμοι! ἐκραύγαζε, πῶς

ταῖς ὀδύνας, φέρεις γλυκύτατε Υἱέ; βάλλει τὴν καρδίαν μου ἢ λόγχη σου, φλέγει δὲ τὰ σπλάγχνα μου τὸ πάθος σου· ὅμως ὑμνολογῶ σε· θέλων γὰρ ταῦτα πάσχεις, σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α'. Τὰς ἀλγηδόνας.
Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἀναγινώσκεται ἡ συνήθης Στιχολογία· εἶτα οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων οὗτος, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Μαρτυρικὴν σύνοδον θεοτερπέα μέλψομεν ὑμνοῖς.

Ποίημα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσμα ἀναπέμφωμεν:

Μάρτυς ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ, Ἀρέθα παμμακάριστε ταῖς ἐκείαις σου, καὶ τῶν σὺν σοὶ Μαρτύρων, τὸν νοῦν μου καταύγασον, ὅπως ὑμῶν ὑμνήσω, τὴν φωσφόρον καὶ ἐνθεον μνήμην.

Αἴνω τὸ πολίτευμα σαφῶς, ἐν ἔρανοῖς κτησάμενος θεομακάριστε, Χριστοῦ τῇ ἐκμιμήσει, σαυτὸν παραδέδωκας, πόθῳ τοῦ μαρτυρίου, τοῖς ἀνόμοις Ἑβραίοις θεόφρον.

Ρῆμα παραβιάς τὸ τοῦ θεοῦ, Ἑβραῖος ὁ παράνομος, καὶ ἀδικώτατος τὴν θεόλεκτον ποιμνὴν, Χριστῷ ἐλυμήνατο· ὅμως εἰσπραττεὶ δίκην, τῇ δικαίᾳ καὶ θείᾳ προνοίᾳ.

Τρίβον διοδοῦων ἀληθῶς, πρὸς οὐρανὸν τὴν φέρισαν, Χριστῷ προσήγαγες, Μαρτύρων Ἐκκλησίαν, Ἀρέθα πανεύφημε, πάσης ἐξ ἡλικίας, καὶ ἐκ γένους παντὸς ἠθροισμένην.

Θεοτοκίον.

Υμνοῖς τὴν πανάχραντον πιστοὶ, Παρθένον εὐφημήσωμεν, τὴν θεομήτορα, τὴν κεχαριτωμένην, τὴν σκέπην τὴν ἐνθεον, τὸν εὐδιον λιμένα, τὴν ἀπάντων πιστῶν σωτηρίαν.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ρωννυμένην ὀρώντες, τῇ τοῦ Σταυροῦ χάριτι, σοῦ τὴν Ἐκκλησίαν, Ἑβραίων, παῖδες παράνομοι, φθόνῳ τηκόμενοι, ἐν αἰκισμοῖς πολυτρόποις, ἀφειδῶς ἠκίζοντο, μόνε φιλιάνθρωπε.

Γοβόλον τὴν γλώσσαν, οἱ δυσσεβεῖς ἔχοντες, καὶ σὲ βλασφημοῦντες, τὸν τούτων, τοὺς προγεννήτορας, ἐλευθερώσαντα, τῆς παλαιᾶς

τυραννίδος, τοὺς εἰς σὲ πιστεύοντας, Σῶτερ κατέσφαξαν.

Καταμόνας ὁ πλάσας, θεουργικῶς νεύματι, σὺ ταῖς τῶν ἀνθρώπων καρδίαις! τίς τῆς προνοίας σου, βάθος δυνήσεται, καταλαβεῖν ὅπως ποιμνὴν, ἦν Χριστῷ συνήγαγες, λύκοις παρέδωκας;

Η θεόφρων σου ποιμνὴ, βαρβαρικοῖς ξίφεσι, κατατεμνομένη, προθύμως ἐπεκαλεῖτό σε· Δέξαι τὰ πνεύματα, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν Σῶτερ, καὶ πρὸς φῶς ὀδήγησον, τῆς βασιλείας σου. Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντα με πάλαι, πρὸς τὴν ζωὴν Πάναγνε, πάλιν ἐπανήγαγες μόνη τὴν ἐνυπόστατον, ζωὴν γεννήσασα· ἢ προσβαλὼν διερράγη, προφανῶς ὁ θάνατος, ὁ δυσμενέστατος. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργέ Κύριε, καὶ
» τῆς Ἐκκλησίας δομῆτορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ
» ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει καθοπλισθεῖς, καὶ τῇ πίστει τειχίσας πόλιν τὴν σὴν, τοῖς ἔργοις κατήσχυνας, τοῦ τυράννου τὸ φρύαγμα· ὑπομονῆς δὲ τύπος, ἐνθέος γενόμενος, τῷ Χριστῷ προσήγαγες, ἐν ταύτῃ τοὺς Μάρτυρας· ὅθεν συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν, Ἀρέθα αἰείμνηστε, τὴν πανέορτον μνήμην σου, ἀθλοφόρε μακάριε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων λύτρωσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορταζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ως πανάμωμος Νύμφη τοῦ Ποιητοῦ, ὡς ἀπειρανδρος Μήτηρ τῆς Λυτρωτοῦ, δοχεῖον ὡς ὑπάρχουσα, τοῦ Παρακλήτου πανάμωμε, ἀνομιῶν με ὄντα, αἰσχρὸν καταγώγιον, καὶ δαιμόνων παίγιον, ἐν γνώσει γενόμενον, σπεῦσον καὶ τῆς τούτων, κακουργίας με ρῦσαι, λαμπρὸν οἰκητήριον, ἀρετῆς ἀπαρτίσασα, φωτοδόχε ἀκήρατε· διώξον τὸ νέφος τῶν παθῶν, καὶ τῆς ἄνω μεθέξεως ἀξίωσον, καὶ φωτὸς ἀνεσπέρου, πρεσβείαις σου Ἄχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ανεκτόμενον Σῶτερ ἐν τῷ σταυρῷ, ἀγαθότητος πλούτῳ φύσει Θεόν, ὀρώσα ἢ

κτίσις σε, ἀκατόληπτε ἔτρεμε, καὶ κλονεμένη πᾶσα, τῷ φόβῳ συνείχετο· ἀλλ' Ἰουδαίων δῆμος, Πιλάτῳ ἐκραυγάζεν· Ἄρον ὡς κακῆργον, καὶ σαυρῷ ἀναρτήσας, τοῖς ἥλοις καθήλωσον, καὶ τῇ λόγχῃ ἐκκέντησον, καὶ θανάτῳ κατάγαγε· καὶ ταῦτα πάσχοντά σε δεινῶς, καθορῶσα ἔλεγεν ἡ Μήτηρ σου· Ὑμνολογῶ σε τὴν ἀήραν, Υἱὲ συγκατάβασιν.

Ὁδὴ δ'. Σύ μου ἰσχύς, Κύριε.

Συναγωγῆ, κραταιεμένη τῷ Πνεύματι, καὶ χορεία, θεῖα καὶ ὑπέρλαμπρος, μαρτυρικός δῆμος καὶ στρατός, ὁ τροπαιοφόρος, Ἀρέθαν ἔχων ταξίαρχον, ὑμνεῖσθω φιλοτίμως, ὑπὸ τῶν μελωδούντων· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Υπὸ τῆς σῆς, συγκροτουμένη συνέσεως, ἡ θεόφρων, πόλις σε πανόλβιε, τοῦ πολιᾶ, λάμποντος σεμνῆ, πρὸς τοὺς παρανόμους, ἀνδρείως διηγωνίσαστο· καὶ νίκην ἀραμένη, μελωδεῖ τῷ Σωτῆρι· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Νόμῳ καινῷ, ζωοποιῶντι τῷ Πνεύματι, πεφραγμένη, νόμον τὸν τοῦ γραύματος, τὸν ἀναιρῶντα ἢ εὐσεβῆς, πόλις ὑπερέσχε, τῇ τῆς ψυχῆς καθαρότητι, καὶ τρόπων εὐγενείᾳ, τῷ Χριστῷ μελωδοῦσα· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Οὕτως Θεοῦ, πόλις ἐδείχθης ὑπέρτιμε, καὶ μαρτύρων, θεῖον ἐνδιαίτημα, καὶ περὶ σὲ ἄδεται φαιδρῶς, νῦν δεδοξασμένα, μεγάλα καὶ ἀξιάκουστα· χορὸν γὰρ μελωδούντα, τῷ Δεσπότη προσῆγες· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Δαυιτικῆς, ἐκ βασιλίδος βλασῆσασα, συγγενείας, τὸν παμβασιλεύοντα, τὸν πρὸ αἰῶνων ἐκ τῆ Πατρὸς, Λόγον ἀπορρήτως, καὶ ὑπὲρ νοῦν ἀναλόιμψαντα, ἐγέννησας Παρθένη· Θεοτόκον διό σε, θεοφρόνως πιστοὶ μακαρίζομεν.

Ὁδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ο θεόλεκτος δῆμος, καὶ θεομακάριστος ἀγωνιζόμενος, καὶ θερμῶς ἀλλήλης, ἐνισχύοντες καὶ συνασπίζοντες, ὑπὸ τῶν ἀνόμων, ὑπὲρ Χριστοῦ σφραγισθῆναι, εὐκλεῶς οἱ καλλίνικοι εἶλοντο.

Νευρωθέντες τῇ πίστει, καὶ τῆς εὐσεβείας τῷ ζήλῳ Σῶτερ πυρῶμενοι, οἱ θεράπον-

τές σου, παρανόμων τὸν φόβον οὐκ ἔπτηξαν· καὶ τῇ σῇ ἀγάπῃ, εἰλικρινῶς συνδεδεμένοι, ἑαυτοὺς ἐκουσίως παρέδωκαν.

Θεοῦ θεῖα προνοία, καὶ τοῖς ἀνεφίκτοις τῆς σοφίας κρίμασιν, ἀναθέντες πᾶσαν, τὴν ζωὴν αὐτῶν δῆμος ὁ ἔνθεος, πρὸς τὰς παρανόμους, Ἑβραϊκᾶς μαιφονίας, εὐθαρσῶς οἱ γενναῖοι ἐχώρησαν.

Επὶ σοὶ πεποιθότες, καὶ πεπισειυκότες ἐν τῇ Ἀναστάσει σου, οἱ σοὶ Σῶτερ μύσται, οὐκ ἐρίζοντες ἐδὲ κραυγάζοντες, ὑπὸ τῶν ἀνόμων, ὑπὲρ τῆς σῆς ὁμολογίας, ἀνηρέθησαν οἱ γενναϊότατοι.

Θεοτοκίον.

Θεοῦ Θεὸς Λόγος, ὁ πρὸ τῶν αἰῶνων Πατρὶ συναΐδιος, εὐσπλαγχνίας πλέτῳ, ἐν γαστρὶ σε σκηνώσας ἐπτώχευσε, καὶ βροτὸς ἐφάνη, ἐπὶ τῆς γῆς σὰρξ χρηματίσας, Θεοτόκε Παρθένε πανύμνητε.

Ὁδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ, σημειωθέντες οἱ Ἄγιοι, τὰ αἵματα ἑαυτῶν, προθύμως ἐξέχεαν, οἱ ἐνδοχοὶ Μάρτυρες, καὶ νῦν βασιλεύειν, σὺν αὐτῷ κατηξιώθησαν.

Εἰρήνην προφητικῶς, ἐλάλην γλωσσαι ψελ-λίζουσαι· ἐκήρυττον τὸν Χριστὸν, νηπίων ψελλίσματα· παρθένοι θεόφρονες, ὑπὲρ εὐσεβείας, ἑαυτὰς Θεῷ προσήνεγκαν.

Ραγήσεται σοὶ τὸ φῶς, ἀνατελεῖ τὰ ἱμάτια, πλουσίως παρὰ Θεοῦ, Ἀρέθα θεσπέσιε, πρὸς ὃν ἐξεδήμησας, ἀποσαΐζων ἔτι, τοὺς ἰδρωτάς τῆς ἀθλήσεως.

Πληθὺς σοὶ μαρτυρικῆ, ἐνθέως Σῶτερ προσήνεγκται, τὰ αἵματα διὰ σέ, προθύμως κενώσασα· καὶ αἰτεῖ τὴν ἄφεσιν, τῶν ἀμαρτημάτων, τοῖς αὐτὴν αἰεὶ δοξάζουσιν.

Θεοτοκίον.

Εξέλαμψεν ἐν Σιών, ἡ τοῦ Ὑψίστου εὐπρέπεια, τὸ πρόβλημα τῆς σαρκὸς, καθ' ἔνωσιν ἀρρήτον, ἐκ σοῦ ἀπειρόγαμε, περιβεβλημένη, καὶ τὸν κόσμον κατεφώτισεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλὰ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εὐφροσύνης πρόξενος, ἡμῖν ἐπέστη, ἡ φωσφόρος σήμερον, τῶν Ἀθλοφόρων ἑορτή· ἦν ἀνυμνοῦντες δοξάζομεν, τὸν ἐν ὑψίστοις ὑπάρχοντα Κύριον.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν νοῦν μου φώτισον Χριστέ, τῆ ἀίγλη τῶν ἀγίων Ἀρέθα τοῦ γενναίου, καὶ πάντων τῶν ἁγίων τῶν ἀθλησάντων σὺν αὐτῷ· πρῶτος γὰρ ἀπάντων ἀνεδείχθη ὁ σερόρος, φαιδρῶς παραταξάμενος κατὰ τῶν ἀθετήτων τὴν σάρκωσιν σου τοῦ ὑπὲρ φύσιν σαρκωθέντος καὶ τεχθέντος, ἵνα ἡμᾶς λυτρώσῃ τῆς πλάνης, καὶ δείξῃς ἀπλανῶς τοῖς βηλομένοις διοδεύειν τὴν ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου· ἦν Ἀθηταὶ ἐβαδίσαν σὲ ἀνυμνεῖντες, τὸν ἐν ὑψίστοις ὑπάρχοντα Κύριον.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΔ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρέθα, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Στίχοι.

Τμηθεὶς, Θεῷ προσῆξε Μάρτυς Ἀρέθας,
Πολλοὺς ὁμοίως Μάρτυρας τετμημένους.

Ἀρέθα εἰκάδι σὺν γνωστοῖσι τετάρτη τμηθῆς.

Οὗτος ἦν πρῶτος τῆς πόλεως Νεγρᾶς, ἐν Αἰθιοπία, ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστίνου· τῆς μὲν Αἰθιοπίας βασιλεύοντος Ἐλεσθαάν τοῦ Χριστιανικωτάτου· τῶν δὲ Ὀμηριῶν, Ἑβραίου τινός Δουναάν. Ἡ δὲ τοιαύτη χώρα, παρὰ μὲν τῆ Δεῖα Γραφῆ Σαβά λέγεται, παρὰ δὲ Ἑλλησιν, Εὐδαίμων Ἀραβία. Τοῦ δὲ Ἐλεσθαάν τὸν Ἑβραῖον ὑποτάξαντος, καὶ φύλακας ἐν τῇ πόλει αὐτοῦ καταστήσαντος, ἐπαναστὰς ὁ Ἑβραῖος, ἀνείλεν αὐτοὺς, καὶ πρὸς τὴν Νεγρὰν πόλιν ἀνέδραμεν, ἦν καὶ πολιορκήσας, οὐ δύναμι, ἀλλ' ἐπιουρίαις, Χριστιανοὺς ἀπαντας ἀνείλεν ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας. Τότε ὁ ἅγιος Ἀρέθας ἀντέστη γενναίως, πρότερον πάντας ἐπιστηρίξας τῆ πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν πίστει, καίτοι εἰς ἔσχατον γῆρας ἐλάσας, ὡς μηδὲ δύνασθαι περιπατῆσαι· ὡς, καὶ ὅτε παρεδόθη πρὸς τὸ ἀποτμηθῆναι τὴν κεφαλὴν, βασταζόμενος ἀπαχθεὶς ἔχαιρε· καὶ τὴν διὰ ξίφους ἀποτομὴν λαβὼν, τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη μιᾶς γυναικός, καὶ τοῦ βρέφους αὐτῆς, ἦν ἰδὸν τὸ βρέφος ἐν τῷ πυρὶ, ἐπερρίψαν ἐν τῇ φλογὶ ἑαυτὸ, τελειοῦται.

Στίχ. Τῆ μητρὶ πρὸς πῦρ ἠσύχως τεφρουμένη,
Φωναῖς ὑποψελλίζον εἶπετο βρέφος.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Σεβαστιανῆς.

Στίχ. Σεβαστιανῆ τῆ τομῆ βλύζει γάλα,
Οὐχ αἷμα καὶ σὰρξ, ὡς περ οὔσα πρὸς
ξίφος.

Επὶ τῆς βασιλείας Δομιτιανοῦ, ἐν πόλει Μαρκιανοῦ διαίγουσα ἡ ἁγία Μάρτυς Σεβαστιανῆ, διεβλήθη πρὸς Σέργιον ἡγεμόνα, ὡς Χριστιανῆ. Ἡ καὶ παρασᾶσα ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐπεὶ ὠμολόγησε τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἶναι μαθήτρια, καὶ ὅτι τὸ ἅγιον Βάπτισμα ἐξ ἐκείνου προσήκατο, καὶ ἕτοιμος εἶναι καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ ἀποθανεῖν, ἐν πρώτοις μὲν, σφαίραις μολυβδίαις τύπτεται κατὰ παντὸς τὸ σῶμα, καὶ εἰς φυλακὴν ἐμβάλλεται· ἐν ἧ καὶ ὠφθη ὁ Ἀπόστολος αὐτῆ, λέγων· Εὐθύμει, καὶ μὴ λυποῦ· δεῖ γάρ σε δέσμιον ἀπελθεῖν ἐν τῇ πόλει σου, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν. Καὶ τῆ ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ, ἐξαγαγὼν αὐτὴν ὁ ἄρχων τῆς φυλακῆς, καὶ κἀμινον ἐκκαύσας σφοδρῶς, ἐν αὐτῇ βληθῆναι κατέκρινεν. Ἡ δὲ ἁγία ῥιφεῖσα ἐν τῇ καμίνῳ, καὶ ἐφ' ἱκανὸν εᾶσα, καὶ ἀβλαβῆς διαμείνασα, ἐξῆλθεν, ὡς εὐδαίμων πάντα καὶ ἐξίσασθαι. Προσευχομένης δὲ αὐτῆς, γέγονεν ἦχος μέγας ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ καὶ χάλαζαι, ὡς τε καὶ τὸ πῦρ σβεσθῆναι, καὶ πολλοὺς κινδυνεῦσαι, καὶ τὸν ἡγεμόνα φεύγειν μετὰ τῶν λοιπῶν.

Μετὰ ταῦτα λέγει πρὸς αὐτὴν ὁ ἡγεμὼν· Τίς εἶ; καὶ τίνα τὰ κατὰ σέ; καὶ ἐν ποίᾳ πόλει τυγχάνεις; Ἡ δὲ ἁγία ἐσιώπα. Μαθὼν δὲ ἐκ τῶν παρεστώτων, ὅτι ἐκ τῆς Μητροπόλεως Ἡρακλείας ἐστὶ, παρέπεμψεν αὐτὴν δέσμιον τῷ ἐκείσῃ ἡγεμόνι. Ἄγγελος δὲ Κυρίου φανείς αὐτῆ, λέγει· θάρσει, θυγατερ Θεοῦ· δεῖ γάρ σε Πομπιανῶ ἡγεμόνι παραστήναι· ἀλλ' ἐγὼ μετὰ σοῦ εἶμι. Καὶ ἀπελθοῦσα εἰς Ἡρακλειαν, παρέστη τῷ ἡγεμόνι· ὃς καὶ κρεμάσας αὐτὴν ἐπὶ ξύλου, ἀφειδῶς ἔξεεν ἄχρις ὠρῶν τριῶν· καὶ αἱ μὲν σάρκες αὐτῆς ἀποτεμνόμεναι, μύρου εὐωδία ἀπέπεμπον· ἐκείνη δὲ ξεομένη, σιωπηρῶς προσπύχετο, ὡς τε λέγειν πάντα, σῶμα ἄψυχον πάσχειν. Καταγαγὼν δὲ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ μαγκίνου, θηρίοις

ἀφήσι πρὸς βοράν· καὶ λέων ἀπολυθεὶς παμμεγέθης, ἦλθε πλησίον τῆς Ἀγίας· καὶ ἀναλαβὼν ἀνθρωπίνην φωνήν, προστάζει Θεοῦ, ἐπὶ διορθώσει τῶν ἀσεβῶν, τὴν μὲν Ἀγίαν εὐφήμει, τοὺς δὲ ἀνόμους ἠλεγγεν. Εἶθ' οὕτω λέαναν ἀπολύσας κατ' αὐτῆς, οὐδέν τι ἤνυσεν· ἐλθοῦσα γὰρ καὶ αὕτη, ἔστη εἰς τὸ ἕτερον μέρος τῆς Ἀγίας, καὶ ἴσταντο ἑκάτερα τὰ θηρία, ὡσπερ ἀρνία ἀνακα.

Ἀπορήσας δὲ ὁ Ἡγεμὼν, δέδωκεν ἀπόφασιν κατ' αὐτῆς· καὶ ἐξαγαγόντες ἔξω τῆς πόλεως, ἀπέτεμον τὴν τιμίαν αὐτῆς κεφαλὴν, γὰρ ἀπηγάσασαν ἀντὶ αἵματος. Τὸ γοῦν ἅγιον αὐτῆς σῶμα σὺν τῇ κεφαλῇ ἐμβαλὼν ὁ δυσσεβῆς εἰς σάκκον, καὶ μολυβδον τριακοσίων λιτρῶν, καὶ ἐπιμελῶς ἀσφαλισάμενος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης ἠκόντισεν. Ἄγγελος δὲ Κυρίου, τοῦ σάκκου διαρράγέντος, τὸ σῶμα τῆς Ἀγίας διεκόμεσεν ἐν τόπῳ, λεγομένῳ Ῥησιστῷ. Ἀμμία δὲ ἡ Συγκλητικὴ, τοῦτο διαμνηυθεῖσα, σινδόσιν εἰλήσασα καὶ μυρίσασα, ἐν ἰδίῳ τόπῳ τοῦ Ῥησιστοῦ ἐναπέθετο.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Αἰμάτων οἱ χεῖμαρροι, τῶν Ἀθλητῶν σου ἀναπηγάζουσι, ταῖς ἰάσεις τοῖς πίστει, τὴν τούτων μνήμην καταγεραίρουσι, καὶ σοὶ τῷ Κτίστῃ προθύμως κραυγάζουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μητέρες οἰκτίρμονες, ὡς τετρωμένοι τῆς σῆς ἀγάπης Χριστέ, οὐκ ἐφείσαντο παίδων, ἀλλ' ἐν καμίνῳ καταφλεγόμενοι, σοὶ τῷ Δεσπότη ἐκραύγαζον λέγουσαι· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εμῶραναν ἀπάσαν, οἱ Ἀθλοφόροι τὴν τῶν ἀνόμων βουλήν, ὡς τῇ θείᾳ συνέσει, καὶ ἀγχινοῖα κατακοσμούμενοι, καὶ γεγηθότες ἐσφάττοντο ψάλλοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀμπαδάς ἀθλήσεως, καὶ παρθενίας φαιδρῶς ἀνάψασαι, εἰς τὸν θεῖον νυμφῶνα, αἱ κηφόροι ἀγαλλιώμεναι, σὺν ταῖς φρονίμοις Παρθένοις κραυγάζουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ψυχῶν καθαρτήριον, καὶ σωτηρίας ὑπάρχεις πρόξενος, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ,

Θεοῦ Μητέρα σε καταγγέλλουσι, καὶ τῷ Υἱῷ σου συμφώνως κραυγάζουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Οὐκ ἐν τῷ νόμῳ πέφυκε, προφανῶς ἡ τελείωσις, ἀλλ' ἐν τῷ Χριστῷ ἡ σωτηρία δέδοται, ἐβῶν οἱ Μάρτυρες, τοῖς θεοκτόνοις λέγοντες· ὅθεν γεγηθότες, ἀναιρούμενοι πάντες, καὶ θνήσκωμεν προθύμως, καὶ αὐτῷ μελωδοῦμεν· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μυσταγωγεῖ τὸ νήπιον, καὶ διδάσκει τοὺς ἄφρονας, πρὸς τὴν σὴν εἰκόνα, καθορᾶν τὴν ἄχραντον, καὶ πίστιν εἰσδέξασθαι, τῆς ἐν γῆ παρουσίας σου· καὶ διαλαθὸν τῶν παρανόμων τὰς χεῖρας, τὴν φλόγα ὑπεισηλθε, τῇ τεκνοῦση συμψάλλον· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐπὶ τῆς γῆς οἱ Μάρτυρες, εὐσεβῶς ἠγωνίσαντο· καὶ ἐν οὐρανοῖς, παρὰ Χριστοῦ τὸν στέφανον, ἀξίως ἐδέξαντο, χαρμονικῶς ἀπάραντες, τῶν εὐφραϊνομένων, ἐνθα ἡ κατοικία, τῶν πίστει μελωδούντων, καὶ βοώντων ἀπαύστως· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νενικηκότες Ἅγιοι, τὸν δεινὸν κοσμοκράτορα, καὶ τοὺς ὑπουργοῦντας, τοῖς αὐτοῦ θελήμασι, πρὸς τὸν Παντοκράτορα, καὶ τὸν τῶν ὅλων Κύριον, μετὰ παρρησίας καὶ χαρᾶς ἀνεκφράστου, μετέστητε βοῶντες· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, τὸν Υἱόν σου Πανάχραντε, τῶν εἰλικρινῶς καὶ καθαρῶς βοώντων σοι, καὶ σὲ Θεομήτορα, ὁμολογούντων Πάναγνε, τῶν ἀμαρτημάτων, αἰτουμένη τὴν λύσιν τυχεῖν τε σωτηρίας, τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτης ἰδὼν, τὸν Δημιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τῆς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Μέτοχοι δόξης τοῦ Χριστοῦ, κοινωνήσαντες θανάτῳ γεγόνατε, Ἅγιοι Μάρτυρες· καὶ

βασιλείας τῷ διαδήματι, κατεκοσμήθητε φαιδρῶς· θεῶ δὲ παρίστασθε, ἡμῖν αἰτούμενοι, σωτηρίαν ψυχικὴν ἀξιάγαστοι.

Νόμιμοι ὤφθητε Χριστοῦ, στρατιῶται καὶ ἀήττητοι Μάρτυρες, Ἀρέθα πάνσοφε, καὶ σοὶ προθύμως οἱ συναθλήσαντες, σὺν Ἀθλοφόροις γυναιξί, παρθένοι νεάνιδες· διὸ δεόμεθα, ἐκτενωῶς ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύσατε.

Ομιλος πρόκειται ἡμῖν, ἐκκλησία τε Μαρτύρων θεόλεκτος· δεῦτε φιλόθεοι, μετ' ἐγκωμίων τούτους ὑμνήσωμεν, ὡς νικηφόρους Ἀθλητάς, ὡς θεῖους θεράποντας, ὡς ἱκετεύοντες, ἐκτενωῶς ὑπὲρ ἡμῶν τὸν φιλόανθρωπον.

Γυβέρνησον Δέσποτα, τῶν θεραπόντων σε, ταῖς ἱκεσίαις τῶν ἀγαπώντων σε· καὶ καταξίωσον αὐτῶν, γενέσθαι συμμετόχον, τὰς ἀμαρτίας μὲ, παρορῶν ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Θεοτοκίον.

Σκηνῶμα γέγονας θεοῦ, τὸν ἀχώρητον ἐν μήτρᾳ χωρήσασα, καὶ τὸν πρὶν ἄσαρκον, σεσαρκωμένον ἡμῖν γεγέννηκας· ὃν νῦν δυσώπησον Ἀγνή, πταισμάτων συγχώρησιν, πᾶσι δωρήσασθαι, τοῖς ἐν πίστει σε αἰεὶ μεγαλύνουσιν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**φριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον θεοῦ
» συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν
» κατήλθε μέχρι καὶ σώματος, Παρθενικῆς ἀπό
» γαστροῦ, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἀ-
» χραντον, θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αρέθα παναοίδιμε, σὺν τοῖς συναθλοῖς πρέσβευε, Χριστῷ βραβεῦσαι τῷ κόσμῳ, ὁμόνοιαν καὶ εἰρήνην, τῷ εὐσεβείας κράτορι, καὶ Βασιλεῖ θεόφρονι, Μεγαλομάρτυς ἔνδοξε, καὶ ἰλασμόν τοῖς τελοῦσι, τὴν ἱεραίαν ὑμῶν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Φθαρεῖσαν ἀνεκαίνισας, τὴν φύσιν τῆ Προπάτορος, ὑπερφυῶς συλλαβοῦσα, καὶ ἀπειράνδρως τεκῆσα, τὸν Ποιητὴν τῆς κτίσεως· ὑφ' οὗ ῥωσθέντες ἠθλησαν, χοροὶ Μαρτύρων μέλποντες, σὲ τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τὴν ἀπαρχὴν θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες,

καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ κε' τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ Νοταρίων, Μαρκιανοῦ καὶ Μαρτυρίου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Οὐ τὸν δρόμον τελέσαντες, καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντες, Μαρτυρίᾳ στέφανον ἀνεδήσαντο, Μαρκιανὸς καὶ Μαρτύριος, οἱ πύργοι οἱ ἀσειστοί, Ἐκκλησίας οἱ μαζοὶ, οἱ τὸ γάλα τὸ ἄδολον, ἀναβλύζοντες, οἱ φαιδροὶ μαργαρίται, οἱ φωστῆρες, οἱ τὴν κτίσιν ταῖς ἀκτίσι, τῆς εὐσεβείας πυρσεύοντες.

Μίαν γνώμην προφέρουσα, καὶ τὸ ἐν συμφρονήσασα, ἡ δυὰς ἢ ἔνθεος, τὴν διαίρεσιν, τὴν τοῦ Ἀρείου διέλυσε, διδάσκουσα σεβέσθαι, συναΐδιον Πατρὶ, τὸν Υἱὸν καὶ συναναρχον, καὶ τῷ Πνεύματι, ἐν μονάδι Τριάδα, καὶ Μονάδα, ἐν Τριάδι μίαν φύσιν, τρισὶ προσώποις ἀμέριστον.

Οπαδοὶ καὶ ὁμότροποι, μιμηταὶ καὶ ὁμολογῆται, τοῦ Ἱεροκήρυκος Παύλου ὤφθητε, καὶ τῇ ἐγκύσει τοῦ αἵματος, ἐχθροὺς ἐβυθίσαστε, καὶ αἰρέσεων δεινῶν, ἐξηράνατε χεῖμαρρὸν, καὶ ἐδείχθητε, ποταμὸς εὐσεβείας καταρδεύων, τοῦ Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν, Μαρκιανὴ καὶ Μαρτύριε.

Δόξα, Ἦχος α'. Γερμανοῦ.

Μαθηταὶ καὶ ὁπαδοὶ γεγονότες, τοῦ τῆς ὁμοουσίου Τριάδος ὁμολογητοῦ καὶ κήρυκος, καὶ σὺν αὐτῷ ὑπὲρ αὐτῆς διωκόμενοι μακάριοι, τὸν διὰ ξίφους θάνατον, τῶν αἰρετικῶν γλωσσαλγιῶν προεκρίνατε· ὅθεν καὶ μαρτυρικοῖς στεφάνοις κοσμηθέντες παρὰ θεοῦ, καὶ παρρησίαν λαβόντες, πρὸς θεῖον τοῦ ῥυσθῆναι ἐκ κινδύνων, τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Γνώμη σαθρὰ ὀλισθήσας, γυμνὸς κατάκειμαι, καὶ πρὸς τὴν σὴν Παρθένε, καταφεύγω γαλήνην· ἐκ ζαλῆς ἐναντίας καὶ πειρασμῶν,

πολυτρόπων με λύτρωσαι, ἵνα ὕμνῳ σου τὴν χάριν θεοπρεπῶς, θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Υπὲρ ἡμῶν ὁ Υἱός σου παθεῖν ἠνέσχετο, ἵνα τῷ τούτου πάθει, τὴν ἀπάθειαν πάσι, παράσχῃ θεοτόκε· ὅθεν αὐτόν, καθικέτευε πάντοτε, παθῶν παντοίων με ρύσασθαι, καὶ ψυχῆς, καὶ τοῦ σώματος πρεσβείαις σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος γ'.

Οἱ νοεροὶ τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρες, καὶ Τριάδος ὑπέρμαχοι, Μαρκιανός καὶ Μαρτύριος, τῷ θυρεῷ τῆς πίστεως ταῖς αἰρέσεις τρεψάμενοι, Ὀρθοδοξίας φωτὶ τὸν κόσμον κατεφαίδρυναν. Παύλῳ δὲ πειθαρχοῦντες ἰσαποστόλῳ, ποιμένι καὶ διδασκαλῳ τῶν ἀληθῶν δογματῶν, Ἀρείῳ καὶ Νεστορίῳ καθείλον τὴν διαίρεσιν, Σαβελλίου καὶ Σεβήρου τὴν σύγχυσιν ἐκτρέπομενοι· καὶ τριαδικῶς θεολογοῦντες μονάδα, καὶ τὸν ἐκ Παρθένου σαρκωθέντα Θεόν, ἐν δυοῖ ταῖς οὐσίαις ἓνα Υἱόν, εὐσεβῶς πᾶσιν ἀνυμνεῖν οἱ πανεύφημοι ἐκήρυξαν. Διὸ στεφάνους τῆς νίκης οὐρανόθεν κομισάμενοι οἱ θεσπέσιοι, αἰτοῦνται ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εν γυναιξίν ἀγία, θεοτόκε μήτηρ ἀνύμφευτε, πρέσβευε ὃν ἔτεκες βασιλέα καὶ Θεόν, ἵνα σώσῃ ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε ἡ δύναμις.

Ορῶσα τὸν ἐκ σῆ τεχθέντα Παναμώμητε, κρεμάμενον ἐν ξύλῳ, ἠλάλαζες βοῶσα· Ποθεινότατόν με τέκνον, ποῦ σου ἔδω τό κάλλος τὸ φωσφόρον, τὸ καλλωπίσαν τῶν ἀνθρώπων τὴν φύσιν;

Ἀπολυτίκιον· Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγιγνώσκονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
Διττοῖς προσοίσω Μάρτυσιν μελωδίαν.

Ποίημα· Ἰωσήφ.

Ὁδὴ α'. Ἦχος δ'. Τριστάτης κραταιοῦς.

Διόλου τῷ φωτὶ, τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἔλλαμπόμενοι αἰεὶ, φωστῆρες ἀπλανεῖς, χρημα-

τίζετε Ἅγιοι· ὅθεν πίστει τὴν φωσφόρον, ἐορτὴν ὑμῶν σήμερον, ἐκτελῆντες φαιδρῶς ἀγαλλόμεθα.

Ιδεῖν τὸν ἐπὶ γῆς, ἀναλάμπαντα Λόγον, ἐκ Παρθένου δι' ἡμᾶς, ποθοῦντες Ἀθηλταί, τῷ Πατρὶ ὁμοούσιον· τοῦτον καθομολογοῦντες, βιαιότατον θάνατον, λογισμῷ στερρότατῳ ὑπέστητε.

Τοῦ Παύλου τοῦ σοφοῦ, θεηγόροι δειχθέντες, ὄπαδοὶ καὶ φοιτηταί, ὁμότιμον Πατρὶ, τὸν Υἱόν ἐκηρύξατε· ὅθεν ζήφεισι τμηθέντες, τῇ πλημμύρᾳ τῆ αἵματος, ἄθλοφόροι τὴν γῆν ἠγιάσατε.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἀναρχον Υἱόν, τοῦ Θεοῦ συλλαβοῦσα, ἔσωμάτωσας Ἀγνή, γενόμενον βροτόν, διὰ ἔλεος ἀφατόν· ὅθεν τοῦτον προσκυνοῦντες, εὐσεβῶς σε δοξάζομεν, τὴν αἰτίαν τῆς πάντων θεώσεως.

Ὁδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Ορθοδοξία, λαμπρυνόμενοι θεῖῳ ἐν Πνεύματι, τὸν Ἀρείῳ σιοτασμόν, ὀλοσχερῶς διεφύγετε, Μάρτυρες παγκόσμιοι, τοῦ Παντοκράτορος.

Ισον τὸν Λόγον, τῷ Πατρὶ δογματίσαντες Ἅγιοι, κατεκρίθητε θανεῖν, Μαρκιανὲ καὶ Μαρτύριε, καὶ πρὸς ἀτελεύτητον, ζωὴν μετέβητε.

Στρατολογία, ἱερά τῶν Ἀγγέλων συνήφητε, καὶ Μαρτύρων τοῖς χοροῖς, περιφανῶς ἠριθμήθητε· ὅθεν τὴν σεπτὴν ὑμῶν, μνήμην γεραίρομεν.

Θεοτοκίον.

Πεποικιλμένη, κροσσωτοῖς ἐν χρυσοῖς, ὡς Βασιλίσσα, τοῦ Δεσπότου καὶ Θεοῦ, ἐκ δεξιῶν νῦν παρίστασαι, Δέποινα πρεσβεύουσα, ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ
» **Κ**αυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρὸς,
» ἐνυποστάτῳ Σοφίᾳ Θεοῦ· οὐ γὰρ ἔστιν Ἅγιος,
» πλὴν σου Φιλόανθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τὸν ὁμοούσιον, τῆ πρὸ αἰῶνων Πατρός, Υἱόν καὶ Κύριον, ἔνσαρκον Λόγον Χριστόν, ἀνακηρύττετε σαφῶς, ἀδαιρέτως Ἅγιοι· ὅθεν μέχρις αἵματος, ὑπὲρ τούτου ἀντέστητε, πάσαν στηλιτεύσαντες, τοῦ Ἀρείου δυσσέβειαν· διὸ ἐν παρρησίᾳ ὑπάρχοντες, πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ακατανόητον, καὶ ἀκατάληπτον, ὑπάρχει Δέσποινα, Θεοχαρίτωτε, τὸ πέπραγμένον ἐπὶ σοί, Ἄγνη φρικτὸν μυστήριον· τὸν γὰρ ἀπερίγραπτον, συλλαβοῦσα ἐκύησας, σάρκα περιθέμενον, ἐξ ἀχράντων αἱμάτων σου· ὃν πάντοτε Ἄγνη ὡς Υἱὸν σε, δυσώπει τοῦ σώσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀπειρόγαμος, Ἄγνη καὶ Μήτηρ σου, Χριστὲ ὀρώσά σε, νεκρὸν κρεμάμενον, ἐπὶ τοῦ ξύλου μητρικῶς, θρηνολογοῦσα ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ ἄνομος, δῆμος καὶ ἀχάριστος, ὁ πολλῶν καὶ μεγάλων σε, οἰκτίρμον δωρεῶν ἀπολαύσας; Ὑμῶ σου τὴν Δεῖαν συγκατάβασιν.

ᾠδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ρωμαλέα διανοία, καὶ τελείω φρονήματι, τὴν Ὀρθοδοξίαν, Μάρτυρες Κυρίου κρατύναντες, μαρτυρικῶς τὸν ἀγῶνα ἐτελέσατε, τῆς αἰρέσεως, τὸν σιοτασμὸν ἀπελάσαντες.

Ὁ τὸν Λόγον μὴ κηρύξας, τῷ Πατρὶ ὁμοούσιον, ὡς μανεῖς ἀφρόνως, Μάρτυρες νευραῖς ἀπνηχόνισται, τῶν ἱερῶν ὑμῶν πόνων καὶ βεβύθισται, τῶν αἱμάτων, ταῖς ἐπιρροαῖς Δεῖα χάριτι.

Στρατευθέντες τῷ Κυρίῳ, διὰ πίστεως Ἄγιοι, καὶ ἐνηθληκότες, τοῖς ἐπουρανίοις εὐρατεύμασι, συνηριθμήθητε ὅθεν μακαρίζεσθε, σρηιγμὸς ἡμῶν, καὶ φωτισμὸς χρηματίσαντες.

Ὁ μαζοὶ τῆς Ἐκκλησίας, οἱ τὸ γάλα προχέοντες, τῆς Ὀρθοδοξίας, καὶ τοὺς εὐσεβεῖς διατρέφοντες, Μαρκιανὸς ὁ γενναῖος καὶ Μαρτύριος, εὐφημείσθωσαν, χαρμονικοῖς μελωδήμασιν.

Θεοτοκίον.

Ἰερὸς πάλαι Προφήτης, ὅρος Δεῖον ἐκάλεσεν, ἄρεταῖς Παρθένε, πάναγνε διόλου κατὰ σκιον· ἐξ οὗ σωτήριος Λόγος πεφανέρωται, εἰς ἀνάπλασιν, καὶ φωτισμὸν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ᾠδὴ ε'. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄφονται.

Σοφωτάτων ὄφθητε, δογματῶν ὀπαδοί, Παύλου Δεῖου ἱεουργοῦ· οὗ τοὺς τρόπους Μάρτυρες ἐκμιμησάμενοι, καρτερῶς ἠθλήσατε, καὶ νομίμως κατεστέφθητε.

Ὁ ἀστέρες λάμπετε, ἐν ὑψει τῆς σεπτῆς, Ἐκκλησίας περιφανῶς, σκότος τὸ βαθύ-

Ottobre.

20

τατον ἀποδιώκοντες, τῆς Ἀρείου Ἄγιοι, γενναϊότατοι αἰρέσεως.

Μακρυθέντες Ἄγιοι, τοῦ βίου τῶν τερπνῶν, ὤκειώθητε τῷ Χριστῷ, βραχυτάτῳ αἵματι, καὶ τὴν ἀσάλευτον, βασιλείαν ἐνδοξοί, Ἀθλοφόροι ἐκληρώσασθε.

Θεοτοκίον.

Αληθῶς Θεοῦ Υἱὸν, ἐκύησας Ἄγνη, ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Θεῷ Πνεύματι Θεογεννήτρια· ὃν ἀπαύστως αἴτησαι, οἰκτιρῆσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ᾠδὴ ε'. Ἦλθον εἰς τὰ βάθη.

Ρήμασι ποιμένος Θεοσόφου, σοφοὶ ἀκολουθοῦντες, τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν τηρεῖτε, Μαρκιανέ, καὶ Δεῖε Μαρτύριε, ὑπὲρ ἧς ἐσφαγιάσθητε.

Τίμιος ἐνώπιον Κυρίου, ὁ θάνατος ὠράθη, ὑμῶν Ἄγιοι σοφοὶ ὀπλῖται· ὅθεν τιμαῖς, ἐτησίοις ἐνδοξοί, ὑπὸ πάντων μακαρίζεσθε.

Υμᾶς τοὺς γενναίους Ἀθλοφόρους, Μαρκιανέ παμμακάαρ, καὶ Μαρτύριε πηγὴν θαυματῶν, ἢ τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησία ἔχουσα, αἰωνίως ἐπαγάλλεται.

Θεοτοκίον.

Στόματι καὶ γλώσσῃ σε Μητέρα, παναληθῶς Παρθένε, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ὁμολογοῦμεν· αὐτὸν Ἄγνη, ἐκτενῶς ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἄξιός.

» **Ἡ**λθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ
» κατεπόντισέ με, καταιγὶς πολλῶν ἀ-
» μαρτημάτων· ἀλλ' ὡς Θεός, ἐκ φθορᾶς ἀνά-
» γαγε, τὴν ζωὴν μου πολυέλεε.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Αγωνισάμενοι καλῶς ἀπὸ βρέφους, Μαρκιανέ σὺν τῷ σοφῷ Μαρτυρίῳ, τὸν ἀποστάτην Ἀρειὸν καθείλετε, ἄτρωτον τηρήσαντες, τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν, Παύλῳ ἐφεπόμενοι, τῷ σοφῷ διδασκάλῳ· ὅθεν σὺν τούτῳ εὐρατε ζωὴν, ὡς τῆς Τριάδος ὑπέρμαχοι ἄριστοι.

Ἄξιός.

Ὁ ὑπηρεταὶ εὐσεβεῖς Θεοῦ τοῦ φιλανθρωπού, δυὰς εὐλογημένη, προφθάσατέ με τάχος, λυτρούμενοί με τῶν δεινῶν, λόγον μοι σοφίας χορηγοῦντες, τὴν ὑμῶν ἀνευφημοῦντι ἄθλησιν, ἣν ὑπὲρ τῆς πίστεως, Ἄγιοι, γνώμη ἀδιστακτῶ ὑποσάντες, τῶν στεφάνων ἐτύχητε

τῶν ἐπουρανίων, χοροῖς τε τῶν Ἀθλητῶν καὶ Ἀποστόλων, Διδασκάλων καὶ σεπτῶν Ἀρχιερέων συγκαίρετε αἰεὶ, ὡς κήρυκες Θεοῦ Λόγου, ὡς τῆς Τριάδος ὑπέρμαχοι ἄριστοι.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΕ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ Νοταρίων, Μαρκιανοῦ καὶ Μαρτυρίου.

Στίχοι.

Χριστοῦ καλάμους τοὺς Νοταρίους νόει,
Εἰς αἷμα τὸ σφῶν, ἐκ ξίφους βεβαμμένους.

Πέμπτη Μαρκιανὸν τάμον εἰκάδι Μαρτύριον τε.

Παύλου τοῦ Ὁμολογητοῦ πατριαρχοῦντος Κωνσταντινουπόλεως, μετὰ τὴν κοίμησιν Ἀλεξάνδρου, ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίου τοῦ Ἀρειανοῦ, ἐπεὶ αὐτὸς ὁ ἐν Ἁγίοις Παῦλος, ὑπερόριος ἐν Ἀρμενίᾳ γενόμενος, τὸ μακάριον τέλος ἐδέξατο, ἀποπνιγείς παρὰ τῶν Ἀρειανῶν, καὶ αὐτοὶ δὲ οὗτοι οἱ Ἅγιοι διὰ τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν ἀναιροῦνται μαχαίρα, καὶ θάπτονται ἐν τῇ Μελανθησίᾳ πύλῃ, ἐν αὐτῇ τῇ Κωνσταντινουπόλει, τοποθεσία τοῦ Δευτέρου ὧν τὸν Ναὸν μετὰ ταῦτα ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Γεώργιος ὁ Χρυσόστομος ἐκ βάρων ἤγειρε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀναστασίου.

Οὗτος αὐτόκλητος πρὸς τοὺς τυράννους ἀπελθὼν, καὶ τὸν Χριστὸν, ἀληθινὸν Θεὸν καὶ τοῦ παντός Ποιητὴν, κηρύξας πεπαρόρησιασμένως, ἐξέπληξεν ἅπαντας· καὶ τὸ ἀμετάθετον αὐτοῦ ἰδόντες, ξίφει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀπέτεμον, καὶ τῇ θαλάσῃ ἐναπέριψαν. Γυνὴ δὲ εὐλαβὴς ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀναλαβοῦσα τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον, μύροις καὶ ὀθονίοις εἰλήσασα, ἐν ᾧ κατεσκεύασεν εὐκτηρίω οἴκῳ ἐναπέθετο· οὗ τῇ καταθέσει, πολλὰ ἰάσεις γέγονασι, καὶ μέχρι τοῦ νῦν γίνονται, εἰς δόξαν τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ ἡμῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Οὐαλλερίνου.

Στίχ. Οὐαλλερίνος τὴν κίραρον τμηθεὶς ξίφει,
Τομῆς βραχείας, ὧ πόσα στέφη λάβει!

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σαβίνου.

Στίχ. Εἰσδὺς τὸ πῦρ χόρευε, Μάρτυς Σαβίνε,
Θεῖαν χορείαν, πρόξενον Δεῖου στέφους.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Οὐαλλερίου καὶ Χρυσάφου.

Στίχ. Διπτοῖς Ἀθληταῖς ἡ τιμωρία ξίφος,
Ἐγουμενοῖς τρύφημα τὴν τιμωρίαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Ταβιθάς, ἣν ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν ὁ Ἅγιος Πέτρος.

Στίχ. Πῶ σοι, Ταβιθά, Πέτρος; εἰ γὰρ ἦν πάλιν,
Ἦγειρεν ἄν σε καὶ θανοῦσαν ὡς πάλαι.
Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

ᾠδὴ ζ'. Ἀβραμιαῖοι ποτέ.

Γνηλατοῦντες καλῶς, τὸν ἱερὸν Ποιμένα, Ὁρθοδοξία καλλυνόμενοι, χερσὶν ἀνηρέθητε, κακοδοξούντων μάτην, πανευκλεεῖς ὀπλίται.

Νομοθεσίας Θεοῦ, ἀπαρাত্রώτους πίστει, διατηροῦντες Δεῖοι Μάρτυρες, νομίμως ἠθλήσατε, ὑπὸ χειρῶν ἀνόμων, ἀναιρεθέντες ξίφει.

Μετὰ ταφὴν ἱεράν, τῶν προσιόντων πίστει, ὑμῶν τῷ τάφῳ τὰ νοσήματα, ἐνθάπτετε Ἅγιοι, ταῖς πρὸς τὸν Ζωοδότην, ἀγίαις μεσιτείαις.

Εκ τῶν πηγῶν μυσικῶς, τῶν ἱερῶν πλουτοῦντες, τὴν Θεῖαν χάριν τῶν ἰάσεων, πιστοὺς καταρδεύετε, τῶν νοσημάτων πάσαν, ξηραίνοντες πλημμύραν.

Θεοτοκίον.

Λελυτρωμένοι τῷ σῶ, Θεογεννητὸρ τόκῳ, τῆς αἰωνίου κατακρίσεως, τὸ Χαῖρέ σοι κράζομεν αἰεὶ, εὐλογημένη καὶ κεχαριτωμένη.

ᾠδὴ η'. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Ως περ δύο ἀμνοὶ σφαγιαῖζεσθε, τὸν Ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ ὁμοούσιον, Πατὸρ ἀνακηρύττοντες, καὶ τραπέζῃ τῇ ἄνω προσενεχθέντες, Ἀθλητῶν ὁμηγύρει συντάττεσθε.

Δυναμούμενοι σθένει τοῦ Πνεύματος, ἐξενεύρισαν πλάνης τὸ φρύαγμα· καὶ καρτερῶς ἀθλήσαντες, τοὺς δεινῶς παρεθέντας ταῖς ἀσθενείαις, οἱ σεπτοὶ Θεραπεύουσι Μάρτυρες.

Γατροὶ τῶν πιστῶν χρηματίζοντες, τῶν παθῶν ἡμῶν Ἅγιοι Μάρτυρες, τὰ χαλεπὰ νοσήματα, καὶ ταῖς ἐπαναστάσεις ταῖς ἐναντίας, Θεραπεύσατε Δεῖαις δεήσεσιν.

Τριαδικόν.

Ανυμνοῦμεν Πατέρα ἀγέννητον, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, μίαν οὐσίαν ἀκτιστον, καὶ Θεότητα μίαν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε βρωῶντες τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντας ἡμᾶς ἀνεζώωσας, τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων κυήσασα, Θεοκυήτορ Δέσποινα, τῶν Μαρτύρων ἡ δόξα καὶ τῶν ἀνθρώπων, τὸ διάσωσμά καὶ περιτείχισμα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Λ**υτρωτὰ τοῦ παντός Παντοδύναμε, τοὺς
» ἐν μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβαῖς ἐδρόσισαι, καὶ ἐδίδαξαι μέλπειν·
» Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁδὴ 3. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ισχυῖ νευρούμενοι Χριστοῦ, τὸν θάνατον, ἀθλοφόροι οὐκ ἐπτήξατε, ἀλλὰ προθύμως ὑποθέντες, τοῖς ξίφεσιν ἀχένας ἠνύσατε, γενναίως τὸν ἀγῶνα τὸν ἔνθεον· ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Ὡς δύο ἀστέρες φαινοὶ φωτίζετε, οἰκουμένης τὰ πληρώματα, θείαις τῶν ἀθλῶν λαμπηδόσι, Μαρκιανὲ σοφέ καὶ Μαρτύριε, τὸ σκότος τῆς ζοφώδους αἰρέσεως, τῆς τοῦ Ἀρείου ἀπελαύνοντες.

Στεφάνους τῆς δόξης ἐκ Θεοῦ νικήσαντες, τὸν τυφλόνου Μακεδόσιον, ἤδη εἰλήφατε ἀξίως· καὶ θρόνῳ τοῦ Δεσπότη παρίστασθε, ἡμῖν ἁμαρτιῶν ἐξαιτούμενοι, λύσιν τελείαν ἀξιάγαστοι.

Ἡ μνήμη ἡ ἔνθεος ὑμῶν ἀνέτειλε, τοῦ ἡλίου τηλαυγέστερον, πάντων φωτίζουσα καρδίας, τῶν ταύτην ἐκτελούντων Μακάριοι· ἐν ἧ ἐκδυσωπεῖτε τὸν Κύριον, σκότῃς πταισμάτων ἡμᾶς ῥύσασθαι.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον Ἄγνη ὑπάρχουσα, τῆς ψυχῆς μου κόρας φώτισον, ἀμαυρωθείσας ἀμελεία, καὶ σκότος ῥαθυμίας βαθύτατον, αἰεὶ περικειμένας πανάμωμε, ὅπως ἐν πίστει μακαρίζω σε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν
» κατάραν εἰσφώκισατο· σὺ δὲ Παρθένε
» Θεοτόκε, τῷ τῆς κνοφορίας βλαστήματι, τῷ
» κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνησας· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Μαρκιανὸς ὁ πάνσοφος, καὶ Μαρτύριος ἄμα, τὸ τοῦ Ἀρείου ἔκφυλον, δόγμα καὶ μανιωδές, καθεῖλον χάριτι θεία, τῆς Ἁγίας Τριαδος, ὑπὲρ ἧς καὶ ἐνήθησαν· καὶ ὡς Μάρτυρες θεῖοι, στέφος λαμπρὸν, πρὸς Χριστοῦ δεξάμενοι τοῦ Σωτῆρος, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύησι, τῶν αὐτοὺς εὐφημούντων.

Θεοτοκίον.

Σέ κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, καὶ λυχνίαν καὶ στάμνον, καὶ ὄρος καὶ παλάτιον, θρόνον κλίνην καὶ πύλην, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, τὴν Ἁγίαν Παρθένον, καὶ Θεοτόκον ἅπαντες, ἀνυμνοῦμεν ἐκ πόθου· Χριστιανῶν, σκέπη γὰρ ὑπάρχεις καὶ σωτηρία, καὶ ἀρρᾶγῆς ὑπέμμαχος, καὶ προστάτις καὶ φύλαξ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΣ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου· καὶ ἡ Ἀνάμνησις τοῦ γεγονότος σεισμοῦ.

ΤΥΠΙΚΟΝ.

Εἰάν ἡ παροῦσα ἑορτὴ τοῦ Μάρτυρος τύχη ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ Ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακόν, καὶ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ Μακάριου ἀνὴρ, ἰστώμεν Στίχους ε' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'· καὶ τοῦ Ἁγίου ε'. Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν, τῆς Ὀκτωῆχου, τὸ α' τοῦ Ἠχοῦ. — Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν, Ἀνύμφευτε Παρθένε. Ἀπολυτικά, τὸ Ἀναστάσιμον, τοῦ Ἁγίου, καὶ τοῦ σεισμοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὸν Τριαδικὸν Κανόνα, ἡ Λιτὴ τοῦ Ἁγίου· εἶτα τὸ Ἄξιον ἐστίν. Ἀπολυτικὸν τοῦ Ἁγίου — Μετὰ τὴν Στιχολογίαν τοῦ Ἐαλτηρίου, Καθίσματα Ἀναστάσιμα. Μετὰ δὲ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα τοῦ Ἁγίου. Τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοὴ τοῦ Ἠχοῦ, οἱ Ἀναβαθμοὶ αὐτοῦ, καὶ τὸ Προκείμενον. Εὐαγγέλιον Ἐωθινόν, κτλ. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος, τοῦ σεισμοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ εἰς. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ'· καὶ τοῦ Ἁγίου δ'. Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη. Δοξολογία Μεγάλῃ. — Ἀπόστολος τοῦ Ἁγίου. Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς.

Ἐάν δὲ τύχη ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ, ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου μετὰ τῆς τοῦ σεισμοῦ, ἀπαραλλάκτως, καθὼς ἐστὶν ἐφεξῆς τετυπωμένη.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προομιαικόν, λέγομεν τὴν α'. Στά-
σιν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ.

Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους
ς'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια Στι-
χηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος!
Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐν οὐρανῷ
καὶ ἐν γῆ, ἀγαλλίαμα σήμερον, ἐν τῇ
μνήμῃ ἠύγασται, Δημητρίου τοῦ Μάρτυρος· ἐν
τῶν Ἀγγέλων ἐπαίνοις στέφεται, καὶ ἐξ ἀν-
θρώπων ἄσματα δέχεται. Ὁ οἶον ἠθλησε! πῶς
καλῶς ἠγώνισται! δι' οὗ ἐχθρὸς, πέπτωκεν ὁ
δόλιος, Χριστοῦ νικῆσαντος.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος! ταῖς τῶν
θαυμάτων βολαῖς, τοῦ ἡλίου φανότερον,
εἰς αἰὲ Δημήτριος, διαλάμπει τοῖς πέρασιν, ἐξ
ἀνεσπέρου φωτὸς λαμπόμενος, καὶ τῷ ἀδύτῳ
φωτὶ τερπόμενος· οὗ ταῖς ἐλλάμψεσι, νέφη
ἀπληθήσαν βαρβαρικά, νόσοι ἐδιώχθησαν,
δαίμονες ἤττηνται.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὑπὲρ Χριστοῦ
λογγευθεῖς, ὁ τρισμάκαρ Δημήτριος, πρὸς
ἐχθροῦς ἐκάσπε, ῥομφαία ὤφθη δίστομος, ἀ-
ποθερίζων ἐχθρῶν γαυρίαμα, καὶ καταράσ-
σων δαιμόνων φρύαγμα. Ὁ ἐκβοήσωμεν Ἁγίε
Δημήτριε, σκέπε ἡμᾶς, σοῦ τὴν ἀεισέβαστον,
μνήμην γεραίροντας.

Ὁ ὕργος εὐσεβείας πέφνης, ἐρηρυσμένος
στερρόως, ἐπὶ πέτραν τῆς πίστεως, πει-
ρασμοῖς ἀνάλωτος, καὶ κινδύνοις ἀκλόνητος·
μετὰ σφοδροῦ γὰρ, σάλου καὶ κλυδωνος, σοὶ
προσραγέντα, ἀθέων κύματα, σὴν οὐ κατέ-
βαλον, ἀκλινη στερρότητα· μαρτυρικῶς, σέφει
γὰρ ἐπόθησας, ἐγκαλλωπίζεσθαι.

Ὁ ἀθεὶ τὸ πάθος μιμούμενος, τὸ ζωηφόρον
Χριστοῦ, παρ' αὐτοῦ τὴν ἐνέργειαν, τῶν
θαυμάτων εἴληφας, Ἀθλοφόρε Δημήτριε· καὶ
διασώζεις τοὺς σοὶ προστρέχοντας, πολλῶν
κινδύνων αὐτοῦς ῥύόμενος, ἔχων εὐάρεστον,
παρρησίαν ἔνδοξε, πρὸς τὸν Χριστόν, ὃ καὶ
νῦν παρίστασαι, δόξης πληρούμενος.

Ἄϊματι τῷ σῶ σταζόμενος, τῷ ζωοδότῃ
Χριστῷ, τῷ τὸ αἷμα τὸ τίμιον, διὰ σέ
κενώσαντι, προσηνέχθης Δημήτριε· καὶ κοινο-
νόν σε δόξης εἰργάσατο, καὶ βασιλείας αὐτοῦ

συμμέτοχον, ὡς ἀριστεύσαντα, κατὰ τοῦ ἀ-
λάστορος, καὶ τὰ δεινὰ, τούτου μηχανήματα,
τελείως σθέσαντα (*).

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Βυζαντίου.
Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς, τοῦ Ἀθλοφόρου
ἢ παγκόσμιος πανηγυρίς. Δεῦτε οὖν φι-
λέορτοι, φαιδρῶς ἐκτελέσωμεν τὴν μνήμην αὐ-
τοῦ, λέγοντες· Χαίροις, ὁ τὸν χιτῶνα τῆς ἀ-
σεβείας διαρρήξας διὰ τῆς πίστεως, τὴν δὲ
ἀνδρείαν τοῦ Πνεύματος σεαυτῷ περιθέμενος.
Χαίροις, ὁ καταργήσας τὰς ἐπινοίας τῶν πα-
ρανόμων, τῇ ἰσχυρῇ τῇ δοθείσῃ σοι παρὰ τοῦ
μόνου Θεοῦ. Χαίροις, ὁ λογγευθέντων τῶν με-
λῶν, τὸ μακάριον πάθος πνευματικῶς ἡμῖν
ἀναζωγραφήσας τοῦ Χριστοῦ. Ὁν καθικέτευε,
Ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα Δημήτριε, λυτρωθῆ-
ναι ἡμᾶς ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, πρὸς τὸ,
Φοβερός εἶ Κύριε.

Παναγία Δέσποινα, τοῦ κόσμου βοήθεια
καὶ ἐλπίς Χριστιανῶν· σὲ νῦν ἐκδυσω-
ποῦμεν, καὶ σὲ παρακαλοῦμεν ἀγαθῇ, ὑπὲρ
ἡμῶν ἡμαρτηκότων καὶ ἀπεγνωσμένων, τὸν
Υἱόν σου καὶ Κύριον, ἴλεων ποιῆσαι Θεοτόκε·
ἔχεις γὰρ τὸ δύνασθαι, τῇ μητρικῇ σου πρὸς
αὐτὸν χρωμένη παρρησίᾳ. Πρόφθασον Ἀχραν-
τε, πρόφθασον μεσίτευσον, καὶ ῥύσαι τὸν λαόν
σου τῆς ἐνεστώσης ἀπειλῆς· διὰ σπλάγγνα
ἐλέους, μὴ παρίδης τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡ-
μέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Επίβλεψον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ Κύριε, καὶ ἴδε
ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ ἁγίου σου καὶ δόξης

(*) Ἐκ τῶν ἀνωτέρω Προσομοίων, τὰ μὲν ἑσχατὰ τρία
ἐλλείπουσι παντελῶς ἐν τῷ Χειρογράφῳ· τὰ δὲ λοιπὰ τρία
πρῶτα, ὁμοῦ καὶ ὁ ἐνταῦθα πρῶτος Κανὼν τοῦ Ἁγίου, τάτ-
τονται εἰς τὰ Μετέορτα αὐτοῦ, κατὰ τὴν κζ'. Ἀντὶ δὲ τῶν
ἀνωτέρω Προσομοίων, τὸ Χειρόγραφον ἔχει ἕτερα διπτὰ, τὰ
μὲν πρὸς τὸ, Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν· τὰ δὲ πρὸς
τὸ, Ποίους εὐφημιῶν στέμμασιν. Ἐχει δὲ καὶ Κανό-
νας ἄλλους, τὸν μὲν πρὸς τὸ, Δεῦτε λαοὶ, ἀνώνυμον καὶ
ἀνευ Ἀκροστιχίδος, τὸν δὲ πρὸς τὸ, Ἀρματηλάτην Φα-
ραῶ, οὐκ εὐκαταφρόνητον ὄντα εἰς τε τὰς ἐνοσίας καὶ τὴν
γλαφυρότητα, φέροντα τὴν δε τὴν Ἀκροστιχίδα· Μύρου
γεραίρω τὴν χάριν Δημητρίου· δυσμάντευτον ὅμως
τοῦ Ἱμνωδοῦ τὸ ὄνομα, ὡς ἐκ τῶν Ἀκροστιχῶν τῶν τελευ-
ταίων Ὁδῶν. Ἀλλὰ καὶ τὰ Ἐξαποστειλάρια, καὶ τὰ Προ-
σόμοια τῶν Αἰνῶν, ἕτερα εἰσὶ τὰ ἐκτὸς πρὸς τὰ ἐνταῦθα, ὡς
καὶ τῶν Καθισμάτων τινά.

Κεφ.
ΕΓ' 15.

σου, Ποῦ ἐστὶ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου καὶ τῶν οἰκτιρισμῶν σου, ὅτι ἠνέσχου ἡμῶν Κύριε; Σὺ γὰρ εἶ Πατὴρ ἡμῶν, ὅτι Ἀβραὰμ οὐκ ἔγνω ἡμᾶς, καὶ Ἰσραὴλ οὐκ ἐπέγνω ἡμᾶς· ἀλλὰ σὺ Κύριε, Πατὴρ ἡμῶν, ῥῦσαι ἡμᾶς· ἀπ' ἀρχῆς τὸ ὄνομά σου ἐφ' ἡμᾶς ἐστὶ. Τί ἐπλάνησας ἡμᾶς, Κύριε, ἀπὸ τῆς ὁδοῦ σε; Ἐπιστρέψον διὰ τοὺς δούλους σου, διὰ τὰς φυλάς τῆς κληρονομίας σου, ἵνα μικρὸν κληρονομήσωμεν τοῦ ὄρους τοῦ ἁγίου σου. Οἱ ὑπεναντίοι ἡμῶν κατεπάτησαν τὸ ἁγίασμά σου· ἐγενόμεθα ὡς τὸ ἀπαρχῆς, ὅτε οὐκ ἦρξας ἡμῶν, οὐδὲ ἐπεκλήθη τὸ ὄνομά σε ἐφ' ἡμᾶς. Ἐάν ἀνοίξης τὸν οὐρανὸν, τρόμος λήφεται ἀπὸ σοῦ ὄρη, καὶ τακῆσονται, ὡσεὶ κηρὸς τήκεται ἀπὸ πυρός· καὶ κατακαύσει πῦρ τοὺς ὑπεναντίους σου, καὶ φανερόν ἐστὶ τὸ ὄνομά σου τοῖς ὑπεναντίοις σου· ἀπὸ προσώπου σου ἔθνη ταραχθήσονται. Ὅταν ποιῆς τὰ ἔνδοξα, τρόμος λήφεται ἀπὸ σοῦ ὄρη. Ἀπὸ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσαμεν, ἕδὲ οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν εἶδον Θεὸν πλὴν σου· καὶ τὰ ἔργα σου ἀληθινὰ, καὶ ποιήσεις τοῖς ὑπομένουσί σε ἔλεος. Συναντήσεται γὰρ ἔλεος τοῖς ποιούσι τὸ δίκαιον, καὶ τῶν ὁδῶν σου μνησθήσονται. Καὶ νῦν, Κύριε, Πατὴρ ἡμῶν σὺ εἶ· ἡμεῖς δὲ πηλὸς, καὶ σὺ ὁ Πλάσης ἡμῶν· ἔργα χειρῶν σε πάντες ἡμεῖς. Μὴ ὀργίζου ἡμῖν, Κύριε, ἕως σφόδρα, καὶ μὴ ἐν καιρῷ μνησθῆς ἁμαρτιῶν ἡμῶν. Καὶ νῦν ἐπίβλεψον, Κύριε, ὅτι λαὸς σου πάντες ἡμεῖς.

Προφητείας Ἰερεμίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Β'. 1. **Τ**ὰδε λέγει Κύριος· Ἐμνήσθην ἐλέους νεότητός σου, καὶ ἀγάπης τελειώσεώς σε, τοῦ ἐξακολουθῆσαι σε τῷ ἁγίῳ Ἰσραὴλ, λέγει Κύριος ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ. Τῷ Κυρίῳ ἀρχὴ γεννημάτων αὐτοῦ. Πάντες οἱ ἐσθιόντες αὐτὸν πλημμελήσουσι· κακὰ ἤξει ἐπ' αὐτούς, λέγει Κύριος. Ἀκούσατε λόγον Κυρίου, οἶκος Ἰακώβ, καὶ πᾶσα πατριὰ οἴκου Ἰσραὴλ. Τὰδε λέγει Κύριος· Τί εὔροσαν οἱ Πατέρες ὑμῶν ἐν ἐμοὶ πλημμέλημα, ὅτι ἀπέξησαν μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ἐπορεύθησαν ὀπίσω τῶν ματαίων, καὶ ἐματαιώθησαν; καὶ οὐκ εἶπον· Ποῦ ἐστὶ Κύριος, ὁ ἀναγαγὼν ἡμᾶς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ὁ καθοδηγήσας ἡμᾶς ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐν γῇ ἀπίερῳ καὶ ἀβάτῳ, ἐν γῇ ἀνύδρῳ καὶ ἀκάρπῳ,

καὶ σκιά θανάτου; ἐν γῇ, ἐν ἣ οὐ διώδευσεν ἐν αὐτῇ ἀνὴρ, οὐδὲ κατώκησεν υἱὸς ἀνθρώπου ἐκεῖ; Καὶ ἐσήγαγον ὑμᾶς εἰς τὸν Κάρμηλον, τοῦ φαγεῖν τοὺς καρπούς αὐτοῦ, καὶ τὰ ἀγαθὰ αὐτοῦ· καὶ εἰσήλθετε, καὶ ἐμίνατε τὴν γῆν μου, καὶ τὴν κληρονομίαν μου ἔθεσθε εἰς βδέλυγμα. Οἱ ἱερεῖς οὐκ εἶπον· Ποῦ ἐστὶ Κύριος; καὶ οἱ ἀντεχόμενοι τοῦ νόμου οὐκ ἠπίσταντό με· καὶ οἱ ποιμένες ἠσέβουν εἰς ἐμέ· καὶ οἱ προφῆται προεφήτευον τῇ Βαβυλῶνι, καὶ ὀπίσω ἀνωφελοῦς ἐπορεύθησαν. Διὰ τῆτο ἔτι κριθήσομαι πρὸς ὑμᾶς, λέγει Κύριος· καὶ πρὸς τοὺς υἱοὺς τῶν υἱῶν ὑμῶν κριθήσομαι. Διέλθετε εἰς νήσους Χεττιεῖμ, καὶ ἴδετε· καὶ εἰς Κηδάρ, καὶ ἀποστείλατε· καὶ νοήσατε σφόδρα, καὶ ἴδετε, εἰ γέγονε τοιαῦτα· εἰ ἀλλάζονται ἔθνη Θεοὺς αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ οὐκ εἰσὶ Θεοί. Ὁ δὲ λαὸς μου ἠλλάξατο τὴν δόξαν αὐτοῦ, ἐξ ἧς οὐκ ὠφελήθησονται. Ἐξέστη ὁ οὐρανὸς ἐπὶ τῆτω, καὶ ἔφριξεν ἐπὶ πλεῖον σφόδρα, λέγει Κύριος.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Γ'. 1. **Δ**ιαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψήται αὐτῶν βίασanos. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κίνωσις ἢ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία, σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσῃσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α'. Γεωργίου Σικελιώτου.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ πόλις Θεσσαλονίκη· ἀγαλλου καὶ χόρευε, πίστει λαμπροφροῦσα, Δημήτριον τὸν πανένδοξον ἀθλητὴν,

καὶ Μάρτυρα τῆς ἀληθείας, ἐν κόλποις κατέχουσα ὡς θησαυρόν· ἀπόλαβε τῶν θαυμάτων τὰς ἰάσεις καθορῶσα· καὶ βλέπε καταράσσοντα τῶν Βαρβάρων τὰ θράση, καὶ εὐχαρίστως τῷ Σωτῆρι ἀνάκραξον· Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός. Ἀνατολίου.

Τῆ τῶν ἀσμάτων τερπνότητι, τὴν παροῦσαν φαιδρύνωμεν ἡμέραν, καὶ ἠχήσωμεν τὰ τῆ Μάρτυρος ἀγωνίσματα· πρόκειται γὰρ ἡμῖν εἰς εὐφημίαν ὁ μέγας Δημήτριος. Καὶ γὰρ τὰς τῶν τυράννων ἐπιφορὰς ἀνδρείως ἐλών, πρὸς τὸ στάδιον προθύμως ἦλατο· καὶ τὰ νικητήρια ἐνδόξως ἀπενεγκάμενος, τὸν Σωτῆρα δυσωπεῖ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος β'. Γερμανοῦ.

Εἰς τὰ ὑπερκόσμια σκηνώματα, τὸ πνεῦμά σου Δημήτριε Μάρτυς σοφέ, Χριστὸς ὁ Θεὸς προσήκατο ἀμώμητον· σὺ γὰρ τῆς Τριάδος γέγονας ὑπέρμαχος, ἐν τῷ στάδιῳ ἀνδρείως ἐναθλήσας, ὡς ἀδάμας ζεῦρός· λογγευθεῖς δὲ τὴν πλευράν, τὴν ἀκήρατόν σε πανσεβάσμιε, μιμούμενος τὸν ἐπὶ ξύλῳ ταυνοθέντα, εἰς σωτηρίαν παντὸς τοῦ κόσμου, τῶν θαυμάτων εἴληφας τὴν ἐνέργειαν, ἀνθρώποις παρέχων τὰς ἰάσεις ἀφθόνως. Διό σου σήμερον τὴν κοίμησιν ἐορτάζοντες, ἐπαξίως δοξάζομεν, τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ τοῦ μεγίστου μυστηρίου! βλέπων τὰ θαύματα, ἀνακηρύττω τὴν θεότητα, οὐκ ἀρνούμαι τὴν ἀνθρωπότητα· ὁ γὰρ Ἐμμανουὴλ, φύσεως μὲν πύλας ἠνοιξεν ὡς ἄνθρωπος, παρθενίας δὲ κλειῖθρα οὐ διεῖρήξεν ὡς Θεός· ἀλλ' οὕτως ἐκ μήτρας προῆλθεν, ὡς δι' αἰοῆς εἰσῆλθεν· οὕτως ἐσαρκώθη, ὡς συνελήφθη. Ἀπαθῶς εἰσῆλθεν, ἀφράστως ἐξῆλθε, κατὰ τὸν Προφήτην τὸν λέγοντα· Αὕτη ἡ πύλη κεκλεισμένη ἔσται, οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, εἰ μὴ Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ ἰδιόμελα τοῦ σεισμοῦ.

Ποίημα Συμεῶν τοῦ θαυμαστορείτου. (*)

Ἦχος β'.

Τῆς γῆς συνταρασσομένης τῷ τῆς ὀργῆς σε φόβῳ, βουνοὶ καὶ τὰ ὄρη συσσειόνται

(*) Ὁ μὲν σεισμὸς ἐγένετο, κατὰ τὸν Συναξαριστὴν, τῷ 24, ἔτει τῆς βασιλείας Λεόντος τοῦ Ἰσαύρου, ὃ ἐστὶ περὶ τὸ

Κύριε· ἀλλ' εὐσπλαγχνίας ὄμματι ἐφ' ἡμᾶς ἐπιβλέψας, μὴ τῷ θυμῷ σε ὀργισθῆς ἡμῖν· ἀλλὰ σπλαγχνισθεὶς ἐπὶ τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν σου, τῆς φοβεροῦς ἡμᾶς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς ἐλευθέρωσον, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Στίχ. Συνέσεισας τὴν γῆν, καὶ συνεταράξας αὐτήν.

Ἦχος πλ. β'.

Φοβερός εἶ Κύριε, καὶ τίς ὑποστήσεται τὴν δικαίαν σου ὀργὴν; ἢ τίς σε δυσωπήσει, ἢ τίς παρακαλέσει ἀγαθὲ, ὑπὲρ λαῶν ἡμαρτηκότος καὶ ἀπεγνωσμένους; τὰ οὐράνια τάγματα, Ἄγγελοι Ἀρχαὶ καὶ Ἐξουσίαι, Θρόνοι Κυριότητες, τὰ Χερουβὶμ καὶ τὰ Σεραφίμ, ὑπὲρ ἡμῶν σοι βοῶσιν· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ Κύριε· τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σε μὴ παρίδῃς ἀγαθέ· διὰ σπλάγχνα ἐλέους, σῶζε πόλιν κινδυνεύουσαν.

Στίχ. Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν.

Νινευίται τοῖς παραπτώμασι, τὴν διὰ τῆς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς κατάχωσιν ἠκούον· ἐν δὲ τῷ μεσιτεύοντι σημείῳ τοῦ κήτους, τὴν διὰ τοῦ Ἰωνᾶ ἀνάσασιν, ἢ μετάνοια παρακαλεῖ· ἀλλ' ὡς ἐκείνους, βοῆ λαοῦ σου μετὰ νηπίων καὶ κτηνῶν, οἰκτείρης προσεδέξω, καὶ ἡμᾶς παιδευομένους, διὰ τῆς τριήμερου Ἀναστάσεως, φεῖσαι καὶ ἐλέησον.

Δόξα, Τοῦ Ἁγίου, Ἦχος πλ. δ'. Ἀνατολίου.

Εχει μὲν ἡ θειοτάτη σε ψυχὴ καὶ ἄμωμος, αἰοίδιμε Δημήτριε, τὴν οὐράνιον Ἱερουσαλὴμ κατοικητήριον, ἧς τὰ τείχη, ἐν ταῖς ἀχράντοις χερσὶ τοῦ ἀοράτου Θεοῦ ἐζωγράφηται. Ἐχει δὲ καὶ τὸ πανέντιμον, καὶ ἀθλητικώτατόν σου σῶμα, τὸν περίκλυτον τοῦτον Ναὸν ἐπὶ γῆς, ταμεῖον ἄσυλον θαυμάτων, νοσημάτων ἀλεξιτήριον· ἔνθα προστρέχοντες, τὰς ἰάσεις ἀρνούμεθα. Φρούρησον πανεύφημη τὴν σὲ μεγαλύνουσαν πόλιν, ἀπὸ τῶν ἐναντιῶν

740, ἀπὸ Χριστοῦ· ὁ δὲ θαυμαστορείτης Συμεῶν, ὅς τις καὶ Συμεῶν ἐν τῷ θαυμαστοῦ Ὄρει λέγεται (Μαΐου 24), ἠγάπησε περὶ τὰ τέλη τοῦ 5. αἰῶνος καὶ ἐπομένως, ἢ ποιητὴς Τροπαρίων περὶ ὑποθέσεως συμμάσης μετὰ 140 ἔτη καὶ ἐπέκεινα, φαίνεται ἄτοπος διόλου. Ὅθεν ἢ ὁ ποιητὴς τῶν Τροπαρίων τούτων ἐστὶν ἕτερος Συμεῶν, μεταγενέστερος μὲν τοῦ ἀνωτέρου, ἀσκήσας δὲ καὶ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ Ὄρει, καθ' ὃν χρόνον συνέβη ὁ σεισμός, ἢ τὰ Τροπάρια ταῦτα ἐποιήθησαν εἰς ἄλλον σεισμόν, συμβάντα πρὸ τοῦ παρόντος, εἰάν τινι ὑπάρχωσι γνήσιον ποίημα τοῦ εἰρημένου θαυμαστορείτου Συμεῶν· ἢ τέλος, ψευδῶς ἐπιγράφονται εἰς τὸ ὄνομα τούτου.

προσβολῶν, παρρησίαν ὡς ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν σέ δοξάσαντα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ανύμφευτε Παρθένε, ἢ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου πανάμωμε· ἢ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν ταῖς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ΄.

Μέγαν εὔρατο ἐν τοῖς κινδύνοις, σέ ὑπερμαχόν· ἢ οἰκουμένη, Ἀθλοφόρε τὰ ἔθνη τροπούμενον· Ὡς οὖν Λυαίου καθεῖλες τὴν ἔπαρσιν, ἐν τῷ σταδίῳ θάρρυνας τὸν Νέστορα, οὕτως Ἄγιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρησασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον τοῦ σεισμοῦ, Ἦχος πλ. δ΄.

Ο ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ῥῦσαι ἡμᾶς τῆς φοβεραῆς τῆς σεισμοῦ ἀπειλῆς, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ κατάπεμψον ἡμῖν, πλούσια τὰ ἐλέησθ, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνη φιλόνηρωπε.

Τὰ αὐτὰ λέγονται καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα,

Ἦχος δ΄. Ταχύ προκατάλαβε.

Η μνήμη σου ἔνδοξε, Μάρτυς Δημήτριε, ἐφαιδρυνε σήμερον, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ· καὶ πάντας συνήγαγεν, ἄσμασιν ἐπαξίως, εὐφημεῖν σε θεόφρον, ὡς ὄντως στρατιώτην, καὶ ἐχθρῶν καθαιρέτην· διὸ ταῖς ἰκεσίαις ταῖς σαῖς, ῥῦσαι ἡμᾶς πειρασμῶν.

Δόξα. Ὁμοιον.

Αθλήσεως καύχημα, Μάρτυς Δημήτριε, Χριστὸν ἐνδυσάμενος, κατεπολέμησας, ἐχθρὸν τὸν ἀνίσχυρον· πλάνην γὰρ τῶν ἀνόμων, ἐν αὐτῷ καταργήσας, γέγονας τοῖς ἐν πίστει, εὐσεβείας ἀλείπτῃς· διὸ σου καὶ τὴν μνήμην, σεπτῶς πανηγυρίζομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ελπίς ἀκαταίσχυντε, τῶν πεποιθότων εἰς σέ, ἢ μόνη κηύσασα, ὑπερφυῶς ἐν σαρκί, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· τοῦτον σὺν τοῖς Ἄγίοις, Ἀποστόλοις δυσώπει, δεῖναι τῇ οἰκουμένῃ, ἰλασμόν καὶ εἰρήνην, καὶ πᾶσιν ἡμῖν πρὸ τέλους βίου διόρθωσιν.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα,

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον.

Αδιστάκτω τῇ πίσει ὁ Ἀθλοφόρος Χριστοῦ, τῶν τυράννων τὰ θράση καταβαλὼν ἀνδρικῶς, ἀθλητικῶς τὸν πονηρὸν κατεπάλαισε· καὶ τῶν βασάνων ἀμοιβὴν, τὴν τῶν θαυμασίων παροχὴν, ἐδέξατο ἐκ τοῦ μόνου, Θεοῦ τοῦ ἀγνωσθέντου· ὧ καὶ πρεσβεύει ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἢ ἀδιόδευτος· χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προσρεχόντων εἰς σέ· χαῖρε ἀχείμαστε λιμὴν καὶ ἀπειρόγαμε· ἢ τεκῆσα ἐν σαρκί, τὸν Ποιητὴν σε καὶ Θεὸν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλίπῃς, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνήτων, καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα,

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Τὸν συμπαθέστατον, Κυρίου Μάρτυρα, ἐκδυσωποῦμέν σε, πιστῶς Δημήτριε, ῥῦσαι ἡμᾶς παντοδαπῶν, κινδύνων ἐπερχομένων· ἴασαι ψυχῶν ἡμῶν, καὶ σωμάτων τὰ τραύματα· θραύσον τὰ φρυάγματα, τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν Ἄγιε· εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, ὅπως αἰεὶ σε δοξάζωμεν.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεομακάρισε, Μήτηρ ανύμφευτε, τὴν ἀσθενοῦσάν μου, ψυχὴν θέρραπευσον, ὅτι συνέχομαι πολλοῖς, ἐν πταίσμασι Θεοτόκε· ὅθεν καὶ κραυγάζω σοι, σεναγμῶ τῆς καρδίας μου· Δέξαι με πανάχραντε, τὸν πολλὰ ἀμαρτήσαντα, ἵνα ἐν παρρησίᾳ κραυγάζω σοι· Χαῖρε ἢ κεχαριτωμένη.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ, τὸ α΄. Ἀντίφωνον τοῦ δ΄. Ἦχος.

Προκείμενον, Ἦχος δ΄.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἄγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Τοῖς Ἄγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον. Ὁ Ν΄.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κ. τ. λ.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος β΄.

Εἰς τὰ ὑπερκόσμια σιγηνώματα, τὸ πνεῦμά σου Δημήτριε Μάρτυς σοφέ, Χριστὸς ὁ Θεὸς προσήκατο ἀμώμητον· σὺ γὰρ τῆς Τριάδος γέγονας ὑπέρμαχος, ἐν τῷ σταδίῳ ἀνδρείως ἐναθλήσας, ὡς ἀδάμας σερρός· λογ-

χευθείς δὲ τὴν πλευράν, τὴν ἀκήρατόν σου πανσεβάσμιε, μιμούμενος τὸν ἐπὶ ξύλου ταυνοσθέντα, εἰς σωτηρίαν παντός τοῦ κόσμου, τῶν θαυμαμάτων ἐλήφας τὴν ἐνέργειαν, ἀνθρώποις παρέχων τὰς ἰάσεις ἀφθόνως. Διό σου σήμερον τὴν κοιμήσιν ἐορτάζοντες, ἐπαξίως δοξάζομεν, τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον.

Εἶτα ἀναγινώσκονται, ἢ ψάλλονται οἱ Κανόνες, ὁ μὲν τοῦ σεισμοῦ μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς 5. οἱ δὲ δύο τοῦ Ἁγίου εἰς ἡ.

Ὁ Κανὼν τοῦ Σεισμοῦ, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς Ὁ Χριστέ, τῆς γῆς τὸν κλόνον παῦσον τάχος.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὡς ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἴχνησι, τὸν διώκτην Φαραῶν,
» καθορῶν ποντούμενον, Θεῶ, ἐπινίκιου ᾠδὴν,
» ἐβόα ἄσωμεν.

Ὡς φοβερά ἡ ὀργή σου, ἐξ ἧς ἡμᾶς, ἐλυτρώσω Κύριε, μὴ συγχώσας ἐν τῇ γῇ, ἅπαν τὸ ἀνάστημα ἡμῶν· εὐχαρίστως σε διό, αἰεὶ δοξάζομεν.

Χαίρων αἰεὶ καθ' ἐκάστην τῇ παντελεῖ, διορθώσει Δέσποτα, ὡς περ φύλλον εὐτελές, διασεῖεις ἅπασαν τὴν γῆν, εἰς τὸν φόβον σου πιστοῦς, στηρίζων Κύριε.

Ρῦσαι σεισμοῦ βαρυτάτου πάντας ἡμᾶς, καὶ μὴ δῶης Κύριε, ἀπολέσθαι παντελῶς, τὴν κληρονομίαν σου πολλοῖς, παροργίζουσαν κακοῖς, σὲ τὸν μακρόθυμον. Θεοτοκίον.

Ἰκετικῶς σοι βοῶμεν Μήτηρ Θεοῦ, τὰ συνήδη σπλάγχνα σου, ἐπὶ πόλιν καὶ λαόν, συμπαθῶς δεικνύουσα Σεισμοῦ, βαρυτάτου καὶ φθορᾶς, ἡμᾶς ἀπαλλάξον.

Τοῦ Ἁγίου πρώτος Κανὼν, ἔχων Ἀκροστιχίδα.

Τῷ καλλινίκῳ προσλαλῶ Δημητρίῳ.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τὸν θεῖον τοῦ Μαρτυρίου στέφανον, ἀναδησάμενος, περὶ Θεὸν χορεύεις ἀσπραπαῖς, ταῖς ἐκεῖθεν λαμπόμενος, καὶ φωτισμοῦ πληρούμενος, Μάρτυς αἰοῖδιμε Δημήτριε.

Ὡς ὄντα τῆς ἀληθείας Μάρτυρα, καὶ μέγχις αἵματος, ἠγωνισμένον μάκαρ καρτερῶς, σταθραίν τε τὴν ἐνστασιν, πρὸς τοὺς ἀγῶνας δείξαντα, σὲ ὁ Δεσπότης προσεδέξατο.

Κακίας τὸν εὐρετὴν κατέρραξας, πρὸς γῆν Δημήτριε, μαρτυρικῆς σὴ λόγῃ καθελῶν, θεϊκῆς ἀγαθότητος, ταῖς ὑπὲρ νοῦν δυνάμεσιν, εἰς τοῦτο μάκαρ δυναμούμενος.

Θεοτοκίον.

Ἀμῆτωρ, καθ' ὃ θεὸς τὸ πρότερον, ὑπάρχων γέγονε, τὸ καθ' ἡμᾶς ἀπάτωρ ὁ ἐκ σοῦ, θεοτόκε πανύμνητε, σάρκα λαβὼν καθ' ἑνώσιν, τὴν ὑπὲρ λόγον καὶ διάνοιαν.

Δεύτερος Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς:

Μύρω νοητῷ προσπλακεῖς, μύρον γίνῃ.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις Φιλοθέου.

Ποίημα ἐστὶν οὗτος τοῦ Ἁγιωτάτου καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου Φιλοθέου, ὑπόθεσιν ἔχων ἐγκωμίων ὁμοῦ καὶ δεήσεως, εἰς τὸ ἱερόν αὐτοῦ μύρον.

Ὡδὴ α'. Ἦχος ὁ αὐτός. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Μερίσμου Δημήτριε, καὶ δόξα θεῖα γεγέννησαι· τῆς μάνδρας γὰρ πρόβατον, καὶ γὰρ τῆς φίλης σου· διὸ δέξαι με, τὸν ὕμνον στεφηφόρε, κροτοῦντα τοῦ μύρου σου, τὴν χάριν σήμερον.

Ἰπῆλθες Δημήτριε, λαμπρῶς Μαρτύρων τὸ στάδιον, ἐλαίῳ ἀλείψας σου τῶν ἀρετῶν τὴν ψυχὴν· καινῷ τρόπῳ δέ, πεσῶν νικᾶς γενναῖε· καὶ μύρου τὸ σῶμά σου, κρήνην ἀνέδειξας.

Ρευμαίων βορβόρου με, καὶ δυσωδίας Δημήτριε, ἀπόσμηξον δέομαι, τῶν ἀκαθάρτων παθῶν· καὶ τῷ μύρῳ σου, λαμπρῶς εὐωδιάσας, Χριστοῦ μύρου ποίησον, ἄξιον σκήνωμα.

Ὡς μύρον μὲν ἔφησε, Δαυὶδ ὁ θεῖος ἐν Πνεύματι, τὴν ἑνώσιν ἐνδοξε, τῶν ἀδελφῶν τὴν τερπνὴν· τὰ δὲ μύρα σου, σοφὴ τὴν νέαν κτίσιν, συνάγει πρὸς ἑνώσιν, μύρου τοῦ κρείττονος. Θεοτοκίον.

Φανεῖσαν Πανάμωμε, μύρου τοῦ θεῖου ἀλάβασρον, καὶ σκεῦος ἐξαιρετόν, τῆς εὐωδίας Χριστοῦ, ἰκετεύω σε, παθῶν τῆς δυσωδίας, βορβόρου τε λύτρωσαι, τῆς ἀμαρτίας με.

Καταβασία· Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁὐκ ἔστι Ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ θεὸς με,
» ὁ ὑψώσας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου
» ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ,
» τῆς ὁμολογίας σου.

Η γῆ μαστίζεται ἡμῶν, κακῶς διακειμένων, καὶ αἰεὶ τὴν ὀργὴν σου, συγκινούντων καθ' ἡμῶν, οἰκτίρμον Παμβασιλεῦ· ἀλλὰ φεῖσαι, Δέσποτα τῶν δούλων σου.

Συσσεῖσας Κύριε τὴν γῆν, ἐστερέωσας πάλιν, νοθετῶν ἐπιστρέφων, τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν, στηρίζεσθαι ἐν τῷ σῶ, θείῳ φόβῳ, θείων ὑπεράγαθε.

Γεννώσας θάνατον πικρὸν, καὶ σεισμούς βαρυτάτους, καὶ πληγὰς ἀνηκέστους, ἀμαρτίας ἀδελφοί, ἐκφύγωμεν καὶ Θεόν, μετανοίας, τρόποις ἐκμειλίζωμεν. **Θεοτοκίον.**

Η μόνη εἶσα ἀγαθὴ, τὸν πανάγαθον Λόγον, ἐκτενῶς ἐκδυσώπει, τῆς παρουσίας τοῦ σεισμοῦ, ῥυσθῆναι πάντας ὀργῆς, Θεοτόκε, ἀχραντε δεόμεθα.

Τοῦ Ἁγίου πρώτος Κανὼν.

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Λελόγισται παρ' οὐδέν, τὸ τῶν τυράννων παρὰ σοὶ πρόσταγμα· τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον γάρ, πάντων Ἀθλοφόρε προέκρινας.

Λυχνία φωτοειδής, τοῦ Μαρτυρίου ἐν σιηνῇ γέγονας, θείῳ φωτὶ λάμπουσα, Μάρτυς Ἀθλοφόρε Δημήτριε. **Θεοτοκίον.**

Γώμενος τὴν μορφὴν, τὴν σαθρωθεῖσαν τῶν βρώτων Πάναγνε, ταύτην ἐκ σοῦ ἐνδύεται, μείνας ὁ περ ἦν ὁ φιλόνητος.

Δεύτερος Κανὼν. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Ναμάτων ἐπέβης ζωηρόντων, Βαπτίσματι θείῳ καθαρθεὶς· αἵματι δὲ λουσάμενος, μαρτυρικῶς Δημήτριε, κρᾶσιν καινὴν τετέλεκας, πηγὴ τῶν μύρων γενόμενος.

Ο μέγας φρερὸς Θεσσαλονίκης, ὡς μέγας Κυρίου ποταμὸς, τέρπεις λαμπρῶς τὴν πόλιν σου, τοῦ μύρου τοῖς ὀρμήμασιν· ὡς θεία δὲ σκηνώματα, καθαγιαζεῖς τὰ σύμπαντα.

Η πόλις σου Μάρτυς ὡς περ κρήνη, ναμάτων ὀράται ζωτικῶν, ὡς ρεύματα τὰ μύρα σου, ποταμηδὸν προχέουσα, θάλασσας τῶν αἰρέσεων, καὶ τῶν παθῶν κατακλύζοντα.

Τὸ μύρον Χριστὸς ἐν τῇ ψυχῇ σου, Δημήτριε ρεῦσαν νοητῶς, ὡς χεῖλεσι σοῖς μέλεσι, μύρου πηγὴν ἐξέχεε, τῆς χάριτος τοῦ Πνεύματος, σεπτὸν δεικνύων σε σκηνωμά.

Θεοτοκίον.

Ιδού, ἡ Παρθένος ἀνακράζει, τῷ πάντων Δεσπότη καὶ Υἱῷ· Καλὸς εἶ ὁ Νυμφίος

Octobre.

21

μου, ἴδου καλὸς ὠραῖός τε· εἰς τὴν ὁσμὴν τοῦ μύρου σου, σπουδῆ δραμοῦμαι ὀπίσω σου.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου, Ἦχος πλ. δ.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εὐσεβείας τοῖς τρόποις καταπλητῶν, ἀσεβείας τὴν πλάνην καταβαλὼν, Μάρτυς κατεπάτησας, τῶν τυράννων τὰ θράση· καὶ τῷ θείῳ πόθῳ, τὸν νοῦν πυρπολούμενος, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην, εἰς χάος ἐβύθισας· ὅθεν ἐπαξίως, ἀμοιβὴν τῶν ἀγώνων, ἐδέξω τὰ θαύματα, καὶ πηγάζεις ἰάματα, Ἀθλοφόρε Δημήτριε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ἐτερον τοῦ Ἁγίου.

Βασιλεῖ τῶν αἰῶνων εὐαρεστῶν, βασιλέως ἀνόμου πᾶσαν βουλήν, ἐξέκλινας ἐνδοξε, καὶ γλυπτοῖς οὐκ ἐπέθυσας· διὰ τὸτο θυμα, σαυτὸν προσενηνοχας, τῷ τυθέντι Λόγῳ, ἀθλήσας στερρότατα· ὅθεν καὶ τῇ λόγχῃ, τὴν πλευρὰν ἐξωρύχθης, τὰ πάθη ἰώμενος, τῶν πιστῶς προσιόντων σοι, Ἀθλοφόρε Δημήτριε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τοῦ Σεισμοῦ.

Ἦχος δ. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς ἐπελθούσης σου ὀργῆς ἀφορήτου, ὅτι ἠλέησας ἡμᾶς καὶ ἐρρύσω, φιλοανθρωπίας πέλαγος δεικνύων Χριστέ, νῦν εὐχαριστοῦμέν σοι, παιδευθέντες ἐκκλῖναι, ἀπὸ τῶν κακῶν ἡμῶν, τῶν ἡμᾶς θανατύντων. Ἀλλ' ἐπιβλέψας οἰκτεῖρον ἡμᾶς, ταῖς ἰκεσίαις Σωτῆρ τῆς Τεκνύουσής σε.

ᾠδὴ δ. Ὁ Εἰρμός.

» Χριστὸς μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ
» σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει
» ἀνακράζουσα, ἐν διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυ-
» ρίῳ ἐορτάζουσα.

Σαλεύεις Κύριε, τὴν γῆν βεβλόμενος, ἐδρασμῷ ἀληθείας πάντας ἡμᾶς, Δέσποτα στηρίζεσθαι, σαλευομένους προσβολαῖς, τοῦ δολίου πολεμήτορος.

Τῇ θείᾳ νεύσει σου, κλονεῖς τὰ σύμπαντα, καὶ δονεῖς τὰς καρδίας τῶν ἐπὶ γῆς, κατοικούντων Δέσποτα· τῆς οὖν δικαίας σου ὀργῆς, ἄνευ Κύριε τὰ κύματα.

Ο ὑδὸλως ἔχοντας, εἰς νοῦν τὸν φόβον σου, ἐκφοβεῖς τῇ κινήσει πάσης τῆς γῆς, μόνε εὐσυμπάθητε· ἀλλὰ συνήθως ἐφ' ἡμᾶς, τὰ ἐλέη σου θαυμάστωσον.

Θεοτοκίον.

Ναὸν σε Δέσποινα, Θεοῦ γινώσκοντες, ἐν ἀγίῳ ναῶ σου χεῖρας οἰκτρὰς, αἶρομεν εἰς δέησιν· ἴδε τὴν κἀκωσιν ἡμῶν, καὶ παράσχου σὴν βοήθειαν.

Τοῦ Ἁγίου πρῶτος Κανὼν.

Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Νενικηκότα τὸ ψεῦδος τῆς ἀσεβείας, ὁ τοῦ Θεοῦ πανύψιστος, θεώμενος Λόγος, δόξη ἐστεφάνωσε, Δημήτριε ψάλλοντα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ιθυνόμενος παλάμη τῇ ζωφόρῳ, πρὸς τοὺς λιμένους ἔφθασας, τῆς γαληνοτάτους, ἔνθα νῦν γηθόμενος, κραυγάζεις Δημήτριε· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Κατὰ τῆς πλάνης τὸ τρόπαιον ἀναστήσας, νικητικὸν διαῖδημα τῆς δικαιοσύνης, εἴληφας Δημήτριε, κραυγάζων τῷ Κτίστη σου· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ὡς τῶν κτισμάτων ἀπάντων ἱερωτέρα, Μητηρ Θεῶ γενέσθαι, μόνη ἠξιώθης· τοῦτον γὰρ γεννήσασα, τὸν κόσμον ἐφώτισας, τῆς θεογνωσίας τῇ χάριτι.

Δεύτερος Κανὼν. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ὡριμον ὡς βότρυν σε μάκαρ Χριστός, θείας ἐξ ἀμπέλου δρεψάμενος, ἐναποθλίβει, μαρτυρίου τοῖς ληνοῖς· τὸ καταρρέυσαν γλεῦκος δέ, μύρου θεῖαν βρύσιν εἰργάσατο.

Ποῦ μένεις Νυμφίε μου; ποῦ τὴν σκινην, σοῦ ἐν μεσημβρία κατέπηξας; ὁ στεφανίτης, ἀνεθόα τῷ Χριστῷ· εἰς τὴν ὄσμήν τῶν μύρων σου, μύρον ἐνδραμοῦμαι ληψόμενος.

Ρεύματα Δημήτριε πλάνης δεινῆς, κλύσας τῶν αἱμάτων σε ρεύμασιν, ἀμαρτιῶν μὲ, καὶ παθῶν τοὺς ποταμούς, εἰς τέλος ἀποξήρανον, μύρων σου τοῖς ρεύμασι δέομαι.

Θεοτοκίον.

Λέγε μοι Νυμφίε μὲ, λέγε τρανῶς· Πῶ ποτε ποιμαίνεις τὰ πρόβατα; ἡ Νύμφη κράζει, τῷ Νυμφίῳ καὶ Υἱῷ· ἡ ὄσμή γὰρ τῶν μύρων σου, πάντας τοὺς φιλοῦντάς σε εἴλκυσε. Καταδάσια· Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ἦδη ἐ. Ὁ Εἰρμός.

Τῷ θεῷ φέγγει σου ἀγαθῆ, ταῖς τῶν ὀριζόντων σοι ψυχᾶς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενος.

Καὶ σὺ καρδιά σείσθητι νῦν, βλέπουσα Θεοῦ τὴν ἀπειλήν, ἐπικειμένην καὶ βόησον· Φεῖσαι τοῦ λαοῦ σε Δέσποτα Κύριε, καὶ παῦσον τὴν δικαίαν ὀργὴν σου εὐσπλαγγε.

Λαὸν καὶ πόλιν ἦν περ τῷ σῶ, αἷματι ἐκλήσω Ἰησοῦ, μὴ παραδῶς εἰς ἀπώλειαν, ἐν τῷ συνταράσσειν τὴν γῆν σεισμῷ φοβερῷ· χορὸς τῶν Ἀποστόλων καθικετεύει σε.

Ὁδοὺς σου Δέσποτα ταῖς ὀρθαῖς, γνώμη ὑπεκικλίνοντες στρεβλῆ, εἰς ἀγανάκτησιν τρέπομεν, σὲ τὸν συμπαθῆ τε καὶ ἀμνησίκακον· ἀλλ' ἴλεως οἰκτίρμον γενοῦ τοῖς δούλοις σου.

Θεοτοκίον.

Νῦν βοήθειάς ἤλθε καιρὸς, νῦν καταλλαγῆς χρεία Ἄγνη, πρὸς τὸν Υἱόν σου καὶ Κύριον, ὅπως οἰκτειρήσῃ προκειροικότας ἡμᾶς, καὶ τῆς ἐπικειμένης ὀργῆς λυτρώσῃται.

Τοῦ Ἁγίου πρῶτος Κανὼν. Σὺ Κυριέ μου φῶς.

Πῦρ πόθου θεῖκου, ἐν καρδίᾳ δεξάμενος, πῦρ ἔσβεσας τῆς ἀθέου, τῶν εἰδῶλων μανίας, αἰοῖδιμε Δημήτριε.

Ρυόμενος ἡμᾶς, ἐκ κινδύνων ἐπίφανον, Δημήτριε ταῖς εὐχαῖς σου, περισκέπων τοὺς πίστει, καὶ πόθῳ εὐφημοῦντάς σε.

Ὁὶ πίσει πρὸς τὸ σὸν, ἐπειγόμενοι τέμενος, Δημήτριε νοσημάτων, καὶ παθῶν ψυχοφθόρων, συντόμως ἀπαλλάττονται.

Θεοτοκίον.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεῶ, ὁ Πατρὶ ὁμοούσιος, σὸς γίνεται Θεομητορ, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, Υἱός σοι ὁμοούσιος.

Δεύτερος Κανὼν. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὁ μέγας ἐν Μάρτυσι, Δημήτριος τοῖς αἵμασιν, ἰδρώτας κεράσας τῶν ἀγώνων, μύρον τὸ θεῖον ἡμῖν ἐσκεύασε, πυρὶ τῷ τοῦ Πνεύματος καλῶς, ἐψήσας τὸ φάρμακον, εἰς ψυχῶν καινὴν καθαρσιν.

Σωματίων τὰ τραύματα, καὶ τῶν ψυχῶν Δημήτριε, ὡς περ ἀντιδότῳ δραστηρίῳ, μύρω καθαίρεις τῷ ἐκ τοῦ τάφου σου, ἰὸν ἀ-

ποπλύνων νοητόν, ζήλω τοῦ Δεσπότου σου, σταλαγμοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Πυρὸς ἐναργέστερον, τὸ μύρον σε Δημήτριε, πᾶσαν διατρέχον Ἐκκλησίαν, βλύζει πηγάζει, ζεῖ τε καὶ δρα μυστικῶς, τοῖς πίστει προστρέχουσιν αὐτῷ, φλέγον τὰ νοσήματα, καὶ διώκον τοὺς δαίμονας.

Θεοτοκίον.

Ο Λόγος ἐν μήτρᾳ σου, Κόρη σκηνώσας εἰργασται, ταύτην μυροθήκην καινῆ μύρου ὅθεν Παρθένε Ἁγίων Δείων ψυχαί, ὀπίσω σου ἔδραμον θερμῶς· Εἶ καλὴ βοῶσαί σοι, εἶ καλὴ Κόρη Δέσποινα.

Καταβασία· Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ῥοδὴ ε'· Ὁ Εἰρμός.

» **Τ**οῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην κα-
» θρωῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ
» εὐδίῳ λιμένι σε προσδραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνά-
» γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Οὐκ ἔχοντες Δέσποτα παρρησίαν δυσω-
πεῖν, οἱ ταπεινοὶ τὸ ὕψος σου, τοὺς ἐκ-
λεκτοὺς Ἀγγέλους σου εἰς θερμὴν, κινουμένην
παράκλησιν· δι' αὐτῶν τῆς ὀργῆς σου ἐξελοῦ
ἡμᾶς.

Νῦν ἔγνωμεν Κύριε, ὡς ἠθέλησας ἡμᾶς, καὶ
οὐδαμῶς συνέχωσας, ὑπὸ τὴν γῆν συμ-
πτώμασι χαλεποῖς, πολλὰ πλημμελήσαντας·
εὐχαρίστως διόσε μεγαλύνομεν.

Προστάττεις σαλεύεσθαι, τὰ θεμέλια τῆς
ἕγῃς, ὅπως ἡμεῖς παυσώμεθα, οἱ ταπεινοὶ
σαλεύεσθαι ἀρετῶν, τῆς κρείττονος στάσεως,
καὶ τῷ φόβῳ σου Λόγε στηριζώμεθα.

Θεοτοκίον.

Αγία Θεόνυμφε, ἀπορούμενον νυνί, τὸν σὸν
λαὸν οἰκτεῖρησον· καὶ μητρικαῖς πρεσ-
βείαις τὴν καθ' ἡμῶν, Θεοῦ ἀγανάκτησιν, με-
ταποίησον τάχος δυσωποῦμέν σε.

Τοῦ Ἁγίου πρώτος Κανὼν.

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Συμφώνως, συνελθόντες ὑμνοῦμεν Δημήτριε,
τὴν φωτοφόρον σου μνήμην, καὶ θαυμα-
των πλήρη καὶ χαρισμάτων, τοῦ Ἁγίου, καὶ
σεπτοῦ παμμακάριστε Πνεύματος.

Λῦσόν μου, τὰς σειρὰς τῶν πταισμάτων
πρεσβείαις σου· ὡς γὰρ ἀήττητος Μάρ-
τυς, παρρησίαν ἔχεις πρὸς τὸν Δεσπότην· καὶ
γενοῦ μοι, καταφυγὴ καὶ σκέπη Δημήτριε.

Θεοτοκίον.

Ασπίλον, τῶν ἀκανθῶν ἐν μέσῳ εὐράμενος,
ὡς καθαρῶτατον κρίνον, καὶ κοιλάδων
ἄνθος ὡς Θεομητορ, ὁ Νυμφίος, ἐν τῇ γαστρὶ σου
Λόγος ἐσκήνωσε.

Δεύτερος Κανὼν. Τὴν Δείαν ταύτην.

Λουτρόν τοῦ Δείε Βαπτίσματος, λουσάμε-
νος ἐχρίσθης αἰοῖδιμε, μύρω τοῦ Πνεύμα-
τος· ὁ τηρηθὲν σοι ἀμόλυτον, τῆς σῆς πλευρᾶς
τὸ αἷμα, μύρον εἰργάσατο.

Ανάστα δεῦρο πλησίον μου, ψυχῇ τοῦ Δη-
μητρίε προσφθέγγεται, Νυμφίος Κύριος·
οἶκον τοῦ νάρδου εἰσέλθωμεν, καὶ τῆς ὀσμῆς
τοῦ μύρου μου μεταλάβωμεν.

Καὶνὰ Δημήτριε κράζει σοι, Νυμφίος ὁ Χρι-
στός τὰ τελούμενα· ὁ χειμῶν λέλυται,
δεῦρο, τὸ ῥόδον ἐξήθησεν· εἰς τὴν ὀσμὴν ὡς φί-
λος, δράμε τῶν μύρων μου.

Εγὼ, φησὶν ὁ ἐρώμενος, ἐγὼ Νυμφίε σπεύ-
δω ὀπίσω σε· ὀσμὴ γὰρ μύρων σου, πάν-
των τῶν μύρων ὑπέγκειται, ἥτις ἡμῶν τὸ αἷμα,
μύρον εἰργάσατο.

Θεοτοκίον.

Θανάτῳ θάνατος λέλυται, ζωὴ ἀπὸ τοῦ
τάφου ἀνέτειλε, τῷ ξένῳ τόκῳ σου, νόμων
λυθέντων τῶν φύσεων· Μαρτύρων δὲ τὸ αἷμα,
μύρον γεγένηται.

Καταβασία· Τὴν Δείαν ταύτην.

Κοντάκιον αὐτόμελον, Ἦχος β'.

Τοῖς τῶν αἱμάτων σου ρείθροις Δημήτριε,
τὴν Ἐκκλησίαν Θεὸς ἐπορφύρωσεν, ὁ δὲς
σοι τὸ κράτος ἀήττητον, καὶ περιέπων τὴν
πόλιν σου ἄτρωτον· αὐτῆς γὰρ ὑπάρχεις τὸ
στήριγμα.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦτον τὸν μέγαν, πάντες συμφώνως οἱ πι-
στοὶ συνελθόντες, ὡς ὀπλίτην Χριστοῦ καὶ
Μάρτυρα τιμήσωμεν, ἐν ὠδαῖς καὶ ὕμνοις ἀνα-
βοῶντες τῷ Δεσπότη καὶ Κτίστη τῆς οἰκου-
μένης· Ῥῦσαι ἡμᾶς τοῦ σεισμοῦ τῆς ἀνάγκης
Φιλάνθρωπε, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, καὶ
πάντων τῶν Ἁγίων Μαρτύρων· εἰς σὲ γὰρ ἐλ-
πίζομεν, τοῦ ῥυθῆναι κινδύνων καὶ θλίψεων·
ὅτι σὺ ὑπάρχεις ἡμῶν τὸ στήριγμα.

Συναξάριον.

Τῆς ΚΣ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου
καὶ ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ
Μυροβλύτου, καὶ θαυματουργοῦ.

Στίχοι.

Δημήτριον νύττουσι λόγχοι Χριστέ μου,
Ζηλοῦντα πλευρᾶς λογχονύκτη σῆς πάθος.

Εἰκοστῇ μελίαι Δημήτριον ἔκτη ἀνεῖλον.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν Βασιλέων, ἐκ τῆς Θεσσαλονικέων ὀρμώμενος πόλεως, εὐσεβῆς ὢν ἄνωθεν, καὶ τῆς εἰς Χριστὸν διδασκαλίας πίστεως. Ἐπιδημήσαντος δὲ τοῦ Μαξιμιανοῦ τῆ Θεσσαλονικέων, κατεσχέθη ὁ Ἅγιος, ὡς τῆ εὐσεβείᾳ διαβόητος. Σεμνυνομένου δὲ τοῦ Βασιλέως ἐπὶ τινὶ ἀνδρὶ, Λυαίῳ τὸν ὄνομα, καὶ προτρεπομένῳ τοὺς τῆς χώρας ἐξελεῖν, καὶ διαγωνίσασθαι πρὸς αὐτόν, (ἦν γὰρ ὁ Λυαῖος μεγέθει σώματος καὶ ῥώμῃ τοὺς κατ' αὐτὸν ὑπερβάλλον) νεανίας τις, τὴν πίστιν Χριστιανὸς, τὸν ὄνομα Νέστωρ, προσελθὼν τῷ Ἁγίῳ Δημητρίῳ, ὄντι ἐν τῇ φρουρᾷ, ἔφη· Δούλε τοῦ Θεοῦ, βέλομαι συμπλακῆναι τῷ Λυαίῳ· ἀλλὰ εὐξαι ὑπὲρ ἐμοῦ. Ὁ δὲ, τῷ σημείῳ τοῦ Σταυροῦ κατασφραγίσας τὸ μέτωπον αὐτοῦ, « Καὶ τὸν Λυαῖον, φησὶ, νικήσεις, καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις ». Τούτοις ὁ Νέστωρ τοῖς ῥήμασι θαρρήσας, ἀντέστη τῷ Λυαίῳ, καὶ τὴν ἀλαζονείαν αὐτοῦ κατέβαλεν, ἀποκτείνας αὐτόν.

Διὰ τοῦτο ὁ Βασιλεὺς αἰσχυρθεὶς, ἐπεὶ καὶ ἐρευνήσας τὸ πρᾶγμα ἔμαθεν, ἐν ᾧ ἐφυλάττετο τόπῳ, λόγχοις τὴν πλευρὰν διαπαρῆναι ἐκέλευσε τὸν Ἅγιον Δημήτριον πρῶτον, ὡς αἴτιον γενόμενον τῆς τοῦ Λυαίου σφαγῆς· καὶ τούτου γενομένου, εὐθέως ἀφῆκεν ὁ Ἅγιος τὴν ψυχὴν, πολλῶν θαυμασίων καὶ ἰάσεων παραδόξων μετὰ τὴν τελευτὴν γενόμενος ποιητής. Εἶτα, τῆ τοῦ Βασιλέως κελεύσει, καὶ ὁ Ἅγιος Νέστωρ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν.

Ἐκ τοῦ Μεταφραστοῦ.

Εἶχε μὲν τὰ τοῦ Μάρτυρος οὕτω, καὶ ὁ νεκρὸς αὐτοῦ κατὰ γῆν ἐρρίπτο. Μετὰ δὲ ταῦτα τινὲς τῶν φιλοχρίστων τὸ τίμιον ἀνελόμενοι λείψανον, εὐλαβῶς περιστέλλουσιν· εἶτα καὶ κόνιν περιβαλόντες ἐν αὐτῷ, εὐλαβῶς θάπτουσι καὶ θεοφιλῶς. Εἰς δὲ τις τῶν οἰκετῶν τοῦ Ἁγίου, παρεστὼς αὐτῷ, ὅτε τὴν μακαρίαν σφαγὴν ὑφίστατο, καὶ ὡς οἶόν τε τὸ ἱερόν ἐκεῖνο αἷμα εἰς τὸ θεῖον τοῦ Μάρτυρος ἀνελόμενος ἐπώμιον, ἀλλὰ καὶ ὄν ἐφόρει κατὰ χεῖρα θα-

κτύλιον, τῷ μαρτυρικῷ αἵματι καὶ τοῦτον περιχρίσας, πολὺ τι χρῆμα τεραστίων εἰργάζετο δι' αὐτοῦ, ὡς πλήρη γενέσθαι τῆς τοιαύτης φύμης τῶν τεραστίων τὴν πόλιν Θεσσαλονικέων ἅπασαν. Ὅθεν οὐδὲ εἰκὸς ἦν ταῦτα, οὔτε Μαξιμιανὸν λαθεῖν, οὔτε τὸν φθόνον ὑπενεγκεῖν· καὶ διὰ τοῦτο χειροῦται παραυτίκα ὁ θαυμασιος οὗτος οἰκέτης, Λοῦπος τὸν ὄνομα, καὶ ἀναίρειται.

Χρόνου δὲ παραρρέοντος, καὶ τῶν σημείων διατρεχόντων, Λεόντιος τις ἀνὴρ, τὴν τε δόξαν λαμπρὸς, τὴν τε πρὸς Χριστὸν πίστιν μάλα θερμὸς, νόσῳ βαρυτάτῃ κάτοχος γίνεται, ὡς τὸν θάνατον χρεῖμα τι νομίζειν ἐπεικῶς ποθεινότατον· καὶ ἐπεὶ ἰατροὶ μὲν φανερώς ἠτῶντο, τὸ δὲ πάθος διὰ παντὸς ἤκμαζε, πρὸς τὸν θεῖον τοῦ Μάρτυρος καταφεύγει Ναόν· καὶ εὐθύς, ἅμα τῆ καταθέσει τοῦ νοσοῦντος, καὶ ἡ τοῦ Μάρτυρος διὰ τῶν ἐκείνου χειλέων ἀνάκλησις, καὶ ἡ τοῦ νοσήματος εὐχερῆς ἀπόθεσις ἠκολούθησεν. Οὕτω ταχέως ὁ Λεόντιος τῆς θεραπείας τυχὼν, ταχεῖαν καὶ αὐτὸς, ὡς εἶχε, τὴν ἀμοιβὴν ἀποδίδωσι· καὶ τὸν μικρὸν οἰκίσκον, ὃς τὸ ἱερόν εἶχε τοῦ Μάρτυρος σῶμα, ἐπὶ βραχέως κομιδῇ καὶ στενοῦ τοῦ σχήματος ὄντα, τοῖς περιβόλοις τε τοῦ λουτροῦ καὶ τοῦ σαδίσ ἀπειλεγμένον κατασρέψας αὐτὸς, Ναόν ἐν τῷ ἄστει Θεσσαλονίκης, ἐξ αὐτῶν ἐδείματο τῶν κρηπίδων· ὃς καὶ νῦν ὁράται μέσον τοῦ σταδίου καὶ τοῦ δημοσίου λουτροῦ κάλλιστα διαρημένος.

Μέλλον δὲ ὁ φιλευσεβῆς οὗτος ἀνὴρ καὶ πρὸς τὸ Ἰλλυρικὸν ἀπιέναι, ἐνθα καὶ τὴν τοῦ Ἐπάρχου ἀξίαν διεῖπε, καὶ τινὰ τῶν μερῶν τοῦ ἱεροῦ σώματος λαβεῖν βεβηθεὶς, ὡς τε κἀκεῖσε ναὸν τῷ εὐκλεεῖ Μάρτυρι ἀνεγεῖραι, οὐκ ἔσχε συνευδοκοῦντα τὸν Ἅγιον· ἀλλὰ νυκτεριναῖς αὐτόν ἐπιφανείαις εἶργει τοῦ ἐγγειρήματος. Διὰ ταῦτα καὶ τὸν δεῦτερον ἔρχεται πλοῦν, ὃ λέγεται, τὴν χλαμύδα τοῦ Μάρτυρος σεπτῶς αἵμασι τοῖς ἐκείνου πεφοινιγμένην, καὶ τι τοῦ ἐπώμιος λαβὼν, (ὃ σύνθητες ὠράριον ὀνομάζειν) καὶ κιβωτῷ τιμῆα τὰ ἀληθῶς τίμια καταθέμενος, οὕτω τῷ Μάρτυρι μὲν τὸν πόθον ἀφοσιῶ, ἑαυτῷ δὲ τὴν μεγίστην περιποιεῖται ἀσφάλειαν.

Ἀμέλει καὶ τὴν ἐπὶ τὸ Σίρμιον, ὥρα χειμῶνος, διαβαίνειν μέλλον, ἤδη παρὰ ταῖς ὄχθαις

τοῦ Ἰστρου γενόμενος, ἐπεὶ μέγα τὸ ρεῖθρον ἐξαῖρον ἦν, ἐν ἀθυμίαις ἦν ὁ ἀνήρ. Ἐπιφανεῖς οὖν ὁ θεῖος Δημήτριος « Πᾶσαν ἀθυμίαν, ἔφη, πόρρω θέμενος τῆς ψυχῆς, ὃ ἐπιφέρεις κατὰ χεῖρας ἔχων, διάβηθι τὸν ποταμὸν ἀδισάκτως ». Πείθεται τῷ φανέντι ὁ Ἐπαρχος· καὶ ἔωθεν, τοῦ ὀχήματος ἐπιβάς, ἐχώρει διὰ τοῦ ρεῖθρου, κατὰ χεῖρας τὴν σορὸν ἔχων, ἡσυχῇ τοῦ ρεύματος ὑποχωροῦντος αὐτῷ. Οὕτως οὖν ἀβλαβῆς διελθὼν, καὶ πρὸς τῷ Σιρμῖω γενόμενος, τὴν ἱεράν ἐκείνην σορὸν μετὰ τοῦ ἐν αὐτῇ θησαυροῦ τῷ παρ' αὐτοῦ καινουρηθέντι Ναῶ τῷ Μάρτυρι δίδωσι. Πολλῶν δὲ θαυμάτων δηλαδὴ καὶ ἰάσεων καὶ παρ' αὐτὴν γε τὴν ὁδὸν πλείστοι τῆς ἀγιαστικῆς ἐκείνης φερομένης χλαμύδος ἀπήλαυσαν.

Καὶ Μαριανὸν τὸν Ἐπαρχον τῶν Ἰλλυριῶν, ἔλκει πονήρῳ βληθέντα ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ποδῶν, ἀπειρηκότων καὶ τῶν ἰατρῶν, ταύτης τῆς νόσου ἀπήλλαξεν, ἐλθόντα πρὸς τὸν τοῦ Ἁγίου Ναὸν, καθὼς ὁ Ἅγιος αὐτῷ ἐνετείλατο. Καὶ ἕτερον ἄνθρωπον, τῷ τῆς αἰμορροΐας πάθει κατεσχημένον, παραδόξως ἰάσατο. Καὶ ἄλλο δαιμονιῶντα. Καὶ τὴν μεγαλόπολιν Θεσσαλονικὴν ὑπὸ τῶν Βαρβάρων πολιορκουμένην ἐρύσατο.

Καὶ τὸν Ἐπισκόπον Ἄφρων, οὓς Ἕλληνες Φοινίκης ἀποίκους ἀναγράφουσιν, αἰχμαλωσίας τῆς ἀπὸ τῶν Βαρβάρων ἐλυτρώσατο, τούτῳ ἐπιφανεῖς, καὶ τῶν περικειμένων αὐτῷ δεσμῶν λύσας αὐτόν, καὶ μέχρι Θεσσαλονίκης αὐτόν ὀδηγήσας. Τοῦ δὲ Ἐπισκόπου εἰς Ἀφρικὴν παραγενομένου, καὶ Ναὸν τῷ Μεγαλομάρτυρι δειμαμένον Δημητρίῳ, καὶ περὶ Κιβωτίου καὶ Ἀμβωνος διανοουμένου, ὁ Ἅγιος οὐκ ἠμέλησεν, ἀλλὰ γε τῷ Ἐπισκόπῳ κατ' ὄναρ φανεῖς, « Τὸ πλοῖον, φησὶ, τὸ νυνὶ προσχὸν τῷ λιμένι, ὅσα σοι διὰ φροντίδος τῶν μαρμάρων ἐστίν, ἐπιφέρεται· κἀκτούτων βηλομένῳ σοι τὰ τῆς χρείας προσπορισθήσεται ». Τῷ δὲ Ἐπισκόπῳ ἐντυχόντι τῷ Ναυκλήρῳ, καὶ τοῦ σκοποῦ ἀποτυχόντι, πάλιν ὁ Ἅγιος αὐτῷ ἐμφανίζεται, καὶ φησὶ, τοῦ πλοίου τῇ πρῶρᾳ ἐναποκεῖσθαι τὰ μάρμαρα, ἕνασον ἐξονομάσας, ὡς εἶχεν εἶδος καὶ σχήματος. Ἐπ' ὀνόματι δὲ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ συμμάρτυρος Βίκτωρος ὠνηθῆναι· αὐτῷ δ' ἐκείνον ταῦτα δωρήσασθαι νῦν, ὡς κατὰ

τὴν Βασιλίδαν τῆς τούτων χρείας εὐρεθείσης ἐκείνῳ καὶ πληρωθείσης· ἀνείπειν τε ταῦτα τῷ τῆς νεῶς ἀφηγουμένῳ σαφῶς, οὕτω τε πείσαι, καὶ λήψεσθαι· ὃ δὴ καὶ γέγονε.

Τῇ δὲ πόλει Θεσσαλονικῇ ἔλυσε καὶ λιμὸν καὶ λοιμὸν, τοῖς λιμέσιν ἐπιφοιτῶν, καὶ τοῖς ναυτικοῖς ἐμφανιζόμενος, καταίρειν ὡς τάχις παρὰ ταύτην κατεπισκνήπτων· πρὸς τοῦτο καὶ ὀφθαλμοφανῶς δηλαδὴ καθορώμενος, καὶ ἐπὶ πολὺ προπορευόμενος τῶν νηῶν, καὶ πεζεύων τὸ πέλαγος.

Τοῦ δὲ ἀοιδίμου Βασιλέως Ἰστυνιανοῦ, τοῦ ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐνυποστάτου τοῦ Θεοῦ Λόγου Σοφίας οἰκοδομήσαντος τὸ θεῖον καὶ ἀμώμητον (ἴσ. ἀμίμητον) ἔργον, καὶ τὰ ἀπ' αἰῶνος ἅπαντα ἐκείσε ἀποικρῦψαι ζητοῦντος, μέρος τι τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου αὐτῷ μετακομισθῆναι βουληθέντος, καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ ἀποσταλέντων τεχνιτῶν τοῦ ἔργου ἐχομένων, καὶ τῇ μαρτυρικῇ καὶ θεοτιμῆτῳ σορῷ τοῦ Μάρτυρος ἐγγισάντων, πῦρ ἀθρόον φωτοβολοῦν παρὰ τὴν τιμίαν καθωράθη σορὸν· καὶ φλόξ ἐκείθεν ἐξαλλομένη, κατὰ στόμα τούτοις προσυπαντᾷ, περαιτέρω προβῆναι ἐξείργουσα. Φωνή τε ἐκ τοῦ πυρὸς, τὸ ἐξάϊσιον καὶ τερατικὸν διηγηθεῖσα τρανῶς, ἔφη· Παύσασθε περαιτέρω πειράζοντες· ἀφ' ὧν ἄρδην καταπλαγέστε, τῷ ἐδάφει τὰς ὄψεις κατέμιξαν. Χοῦν δὲ μόνον ἐκείθεν λαθόντες, ἀνῆλθον· οὐ τὸ μὲν ἡμισυ τῷ ἱερῷ ἐθησαύρισαν σκευοφυλακίῳ· τὸ δὲ ἕτερον ἡμισυ τῷ Βασιλεῖ εἰς ἀγιασμὸν ἐξαπέστειλαν, τὰ συμβεβηκότα καὶ εἰρημένα σημείναντες.

Ὁ αἰεὶ δὲ βασκαίνων τοῖς ἀγαθοῖς διάβολος πειράται ποτέ τῶν καιρῶν, τὴν μεγαλόπολιν Θεσσαλονικὴν ἐχθροῖς παραδῆναι τρόπῳ τοιῷ δε. Ἐμπρησμόν κατασβεύαζει τοῦ κιβωτίου ἐν αὐτῷ τῷ Ναῶ. Ἐν ὅσῳ δὲ ὁ ἐμπρησμὸς ἐνηργεῖτο, φθάνει καὶ τὸ τῶν Σθλαθίνων ὠμότατον ἔθνος, καὶ πρὸ ὀλίγων σταδίων τῆς πόλεως, λάθρα κατεσρατοπέδευσε, τοῦ πονηροῦ Σατᾶν τῆτο προκινήσαντος. Τῆ δὲ λαοῦ συνθηροισθέντος ἐπὶ τῷ ἐμπρησμῷ, δείσας ὁ τὴν φροντίδα τῶν ἱερῶν ποιούμενος τοῦ Ναοῦ, μὴ ὁ ἄργυρος τοῦ κιβωτίου, ὅς ἦν διατακτεῖς τῷ πυρὶ, τῷ ἐδάφει ἐπιλιμνάζων, τῷ ὄχλῳ παραπύληται· Ὁ φίλοι τε καὶ ἀγχιστεῖς, ἐξεβόησεν,

ἐπὶ τὸ τεῖχος πολέμιοι, καὶ ἤδη τῆ ἀπορύττειν ἀπάρχονται· διασκεδάσαι τῷ λόγῳ τὸ πλῆθος ἐκμηχανώμενος, ὡς τε περισῶσαι τὸν ἄργυρον. Τὸ δὲ ἦν ἄρα τοῦ Ἁγίου ἐπίπνοια. Πιστῷ γὰρ ὄντι πιστεύσαντες τῷ ἀνδρὶ, καὶ παραυτίκα τοῖς τείχεσι προσφοιτήσαντες ἅπαντες, εὔρον τοὺς πολέμιους τὰς ἐλεπόλεις ἤδη τοῖς τείχεσι προσερείδοντας. Ἄλλα καὶ αὐτοὺς ἤδη τοῦ πυρός οὐχ ἦττον κατὰ τῆς πόλεως τρέχοντας ἀπεσόβησαν, εἰς συμμαχίαν τὸν Ἅγιον προσκαλούμενοι.

Μετὰ δὲ ταῦτα, καὶ τοῦ πυρός σβεσθέντος, ὁ Ἱεροφύλαξ πᾶσι διεφάνερωσε τὸ θαῦμα τοῦτο, λέγων, ὡς οὐκ εἰδήσει τῆς τῶν πολέμιων ἐφόδου, περιποιήσει δὲ τοῦ Ἁγίου διὰ τὸ τὸν ἄργυρον μὴ διασκεδασθῆναι ὑπὸ τοῦ λαοῦ, σοφίζόμενος τοῦτο ἀνεῖπεν. Ἐξ οὗ δὴ πάρεστι σαφές τοῖς ὀρθῶς κρίνειν ἐπισταμένοις, καὶ συνιέναι θείας οἰκονομίας, ὡς προμηθεῖα τοῦ Ἁγίου, τῆ τοῦ ἐχθροῦ κεφαλῆ περιτρέποντος τὰς αὐτοῦ μηχανάς, κακῶ τὸ κακὸν ἐξιάθη, καὶ διὰ μὲν τῆς πυρκαϊᾶς τὸν λαὸν διεγείραντος· διὰ δὲ τῆς τοῦ πυρός ἀποσβέσεως τοῦτον σθενώσαντος, διὰ δὲ τῆς ἐμπνευσθείσης τῷ Ἱεροφύλακι σωτηριώδους φωνῆς, τῆς τοῦ ἔθνους μνηύσεως· τὸ τεῖχος καὶ τὴν πόλιν σοφῶς ἄγαν καὶ συμπαθῶς διασώσαντος.

Ἰλλούστριος δέ τις, (κατὰ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν Πρωτοσπαθάριος), τῷ τοῦ Ἁγίου προσεδρεύων Ναῶ, ἐργάτης τῆς ἀρετῆς ἐγνωρίζετο. Οὗτος ἔφη, κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ ἐπὶ Μαυρικίου Βασιλέως τῶν Ἀβάρων πολέμου, τεθεῶσθαι δύο ἄνδρας, εἶδει καὶ μεγέθει διαπρεπεῖς, καὶ οἴβς, ἐν προσώπῳ Βασιλέως τιμᾶσθαι καὶ παρίστασθαι, ἐπεισιόντας μὲν τοῦ Νεῶ ἕξωθεν, πρὸς δὲ τὸ λεγόμενον Τρίβολον διαγενομένους, (ἀρχὴ δὲ τοῦτο τῆς πρὸς τὸν Ναὸν εἰσόδου, καὶ μεθόριον τῶν πρὸς ἐσπέραν αὐτοῦ Θετταλῶν μεγάλων δύο κιόνων) εἶπεν τῷ ὑπηρέτῃ, ἀναγαγεῖν αὐτοὺς τῷ κυρίῳ τοῦ οἴκου. Τούτῃ δὲ τῇ εἰσόδῳ τοῦ ἱεροῦ κιβωτίτι προσπελάσαντος, θᾶπτον αὐτοῖς διαῖραι τὰς θύρας τὸν Ἅγιον, προσυπαντῆσαί τε, καὶ προσερεῖν, ὡς τινὰς συνήθεις, καὶ παρὰ τοῦ Βασιλέως ἦκοντας διατίθεσθαι τι τοῦ Βασιλέως τὸ βύλημα. Τοὺς δ' ἀντειπεῖν, κλεῦσαι τὸν Βασιλέα τῆ σὴ ἀγῶσύνῃ προλιπεῖν τὴν πόλιν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀ-

φικέσθαι, ὡς τοῖς ἐχθροῖς ἤδη διαφειμένην· καὶ ὡς ταῦτα ἀκηκοότα, ἐπίδακρύσαι τῷ λόγῳ, τὴν κεφαλὴν ἐπικλίναντα, καὶ ἀφωνία συσχεθῆντα πολλῇ καὶ μακρᾷ, τὸ βᾶρος τῆς λύπης τῶν ἠκουσμένων, τῷ τοιῷδε σχήματι ἐνδεικνύμενον· οἷς δὴ καὶ τὸν ὑπηρέτην ἀναθέντα εἶπεῖν· Εἰ ἦδειν, ἀδελφοί, τοσοῦτον ὄν τῆς ὑμῶν παρουσίας τὸ ἀηδές, οὐκ ἂν ὑμᾶς τῷ κυρίῳ μου κατεμήνυσα· καὶ πρὸς τούτοις ὄφε καὶ μόνον ἐρέσθαι τὸν Ἅγιον· Ὅντως οὕτως ἤρρεσεν; οὕτως ἔδοξε τῷ Κυρίῳ καὶ Δεσπότῃ πάντων, τηλικαύτην πόλιν, ἣν τῷ ἰδίῳ ἐξηγοράσατο αἵματι, διαφεῖναι τοῖς αὐτὸν μὴ ἐπιγινώσκουσιν;

Οὕτω δὲ τούτων καταφρασάντων, τὸν συμπαθέστατον ἀνθυπενεγκεῖν Μάρτυρα, καὶ τὴν ἀπόκρισιν τῷ Δεσπότῃ πάντων κατεπισκῆψαι προσενεγκεῖν, ἔχουσαν οὕτως· « Οἶδα τοὺς » οἰκτιρμούς σε, φιλόανθρωπε Κύριε, νικῶντας » αἰετὴν τὴν ἀγανάκτησιν, ἣν αἱ ἁμαρτίαι » ἡμῶν ὑπανάπτουσιν. Οἶδά σε τὴν ψυχὴν ὑ- » πὲρ τῶν ἁμαρτωλῶν τεθεικότα, καὶ τὸ ἴδιον » αἷμα ὑπὲρ τούτων ἐκχέαντα, καὶ μηδαμοῦ » τὴν εὐδοκίαν σου ταύτην παρεμποδισθῆναι » ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Καὶ ἐπεὶ καμὲ τῆς » δε τῆς πόλεως κατέστησας φύλακα, σὲ τὸν » Δεσπότην μιμήσομαι· τὴν ψυχὴν μου ὑπὲρ » τούτων θῆσομαι, καὶ ἀπολλυμένοις ἀπολε- » σθήσομαι· τὸ ὄνομά σου γὰρ ἐπικέκληνται, » καὶ σοῦ οὐκ ἀπέστησαν, καὶ ἡμαρτον, καὶ » αὐτὸς Θεὸς εἶ τῶν μετανοούντων ». Πρὸς ταῦτα τοὺς ἄνδρας εἶπεῖν· Ταῦτα ἐροῦμεν τῷ πέμψαντι, ταῦτα ἀπαγγελοῦμεν τῷ Βασιλεῖ, θεός μὴ λυπηθῆ ἐπὶ σέ. Τὸν δὲ « Ταῦτα ἐρεῖτε » καὶ αὐθις εἶπεῖν, καὶ τῷ κοιμητηρίῳ παλινοστῆσαι, τὸ θ' ἱερὸν ἀποκλειῖσαι κιβώτιον, ἔμπροσθεν τῶν ἀγγελιαφόρων, ἤδη ἐπαπιόντων τοῖς λόγοις.

Ταῦτα ὁ ἱερός Ἰλλούστριος ἐν ἐκστάσει ὄραν τρανῶς καὶ ἀκούειν, ἢ δι' ὀράματος ἀναφανδὸν διετείνετο· καὶ ἅμα λέγων, ἀπῆει παραθάρρύνων τὸ ἐγκατάλειμμα τῆς πόλεως, κατεπτηχός ἤδη καὶ ἀδρανὲς ὄν, καὶ, προηγησαμένῳ λοιμῶδι νοσήματι τῇ τοῦ ἔθνους ἐφόδῳ, ἄτονον πάντη καὶ ἐν ἀμηχανίῳ καθήμενον, ἐπειθέ τε λέγων μετ' αὐτῶν εἶναι τὸν Ἅγιον, καὶ τῇ αὐτοῦ πρεσβείᾳ διασωθῆναι ἐπληροφόρει·

καθὰ δὴ καὶ ἡ τῶν πραγμάτων ἐκβασίς πεποίηκεν ὕστερον.

Τοῦ δὲ νεωκόρου Ὀνησιφόρου, τοῦ ἐν τῇ ἀγία σορῶ προσεδρεύοντος, καὶ περὶ τὰς τῶν λύχνων καὶ λαμπάδων ἀφ᾽ αἷς προνοουμένης, καὶ κακουργοῦντος περὶ ταῦτα, τοὺς κηρούς καὶ τὰς λαμπάδας ἀποκλέπτοντος, καὶ τοῦτο ἐπὶ πλεῖστον ποιῶντος, οὐκ εἶασε τὴν φρενοβλαβῆ καὶ ἐπ᾽ ὄλεθρον προαίρεσιν ἀνιάτρευτον· ἀλλ' ὄναρ αὐτῷ ἐπίσας, διελέγχει, καὶ ὑψηγῆται τὸ πρακτέον φιλανθρωπότερον. Ἐφη γάρ· « Ἀδελφὲ Ὀνησιφόρε, οὐκ ἀρέσκει μοι τὸ δρώμενον ὑπὸ σοῦ ἐπὶ ταῖς λαμπάσιν. Ἴσθι γάρ, τοῦτο ποιῶν, ὡς καὶ τοὺς προσφέροντας τὰ μέγιστα ζημιοῖς, καὶ σεαυτὸν εἰς τὸ τῆς ἀπωλείας βάραθρον ἐξωθεῖς· ἐπὶ πολὺ γὰρ τῶν λαμπάδων ἡμμένων, ἐπὶ πλεόν ἰλεοῦται καὶ τὸ θεῖον τῷ προσάγοντι. Θάττον δὲ ἀφαιρουμένων, ὑποτέμνεται μὲν ἐκεῖνε τὸν ἔλεον τὸ πρᾶγμα· ὑπαυξάνει δὲ τὸ κατάκριμα τοῦ ὑφελομένου ».

Τούτοις ὁ Ὀνησιφόρος μικρὸν ἐπισχῶν, αὐθις τῷ ἡμέρῳ τοῦ ὁράματος χαυνωθείς, εἰς ἦθη ἐπάνεισι τὰ αὐτοῦ, ἀδεῶς τολμῶν τὰ συνήθη. Καὶ ποτέ τις τῶν εὐσεβῶν, βαθείας νυκτὸς ἐπιστάς, κηρούς προσήγαγεν εὐμεγέθεις καὶ διαφανεῖς. Τούτοις ἀλοῦς ὁ Ὀνησιφόρος, προσῆλθεν ἅμα τῷ ἀφθῆναι προσαφελέσθαι, μεταβάντος ἤδη τοῦ εὐξαμένου. Ἄλλ' ὅρα μοι τὸ τοῦ Ἁγίου προμηθές. Ἄμα τῷ τὴν χεῖρα ἀπλωσαι πρὸς τοὺς κηρούς, φωνὴν ἐμβριθῆ ὁ Ἁγιος ἀπὸ τῆς ὑποκειμένης ἀναπέμφας σοροῦ, ἔφη· Πάλιν τὰ αὐτά; Ταύτη βληθεῖς ὁ Ὀνησιφόρος, ἐπὶ τὸ ἔδαφος κατηνέχθη πτώμα δεινόν, ἐμβροντηθεῖς τῷ δέει καὶ τῇ βολῇ τῆς φωνῆς· ἕως τις τῶν τοῦ Κλήρου καὶ συνήθων παρελθὼν, ἀνέστησε τοῦ πτώματος, καὶ τῆς ἐκστάσεως ἐπανήγαγεν. Αὐτὸς δὲ εἰς ἑαυτὸν ἐλθὼν, ἐξωμολογεῖτο ἐπὶ πάντων τῆς τε ἰδίας ἀφροσύνης τὸ τόλμημα, καὶ τὴν τοῦ Ἁγίου περὶ αὐτὸν κηδεμονίαν τὸ πρότερον, καὶ παιδείαν μετὰ φιλανθρωπίας τὸ δεύτερον, ὡς μὴ μόνον αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ ἑτέρους ὠφελήθηται τῷ θαύματι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῳ, Οἱ Ἁγιοὶ Μάρτυρες, Ἀρτεμίδωρος καὶ Βασίλειος ξίφει τελειοῦνται.

Στιχ. Ἀρτεμίδωρος, ὃ τέλος ψῆφος ξίφος,
Σύναθλον εἶχε Βασίλειον πρὸς ξίφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῳ, Ἡ Ἁγία Μάρτυς Λεπτίνα, κατὰ γῆς συρομένη τελειοῦται.

Στιχ. Ἐν γῆ συρεῖσα χερσὶ δυσσεβοφρόνων,
Ἀφῆκεν εἰς γῆν Λεπτίνα σαρκὸς πάχος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῳ, Ὁ Ἁγιος Μάρτυς Γλύκιων ξίφει τελειοῦται.

Στιχ. Ξίφει προτείνας Μάρτυς ἀγχένα, Γλύκιων,
Σπονδὴν γλυκεῖαν αἵμα σὺ Χριστῷ χέεις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρῳ, Μνήμη τοῦ μεγάλου καὶ φρικώδους σεισμοῦ.

Στιχ. Ἔσεισας, ἀλλ' ἔσωσας αὐθις γῆν, Λόγε·
Τῆς σῆς γὰρ ὀργῆς οἰκτός ἐστι τὸ πλεόν.

Τῷ εἰκοστῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, Ἰνδικτιῶνος ἐννάτης, εἰκοστῇ ἕκτη μηνὸς Ὀκτωβρίου, ἐγένετο σεισμός μέγας καὶ φοβερός ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὥστε τὰ ὑπερῶα, καὶ τῶν ἄλλων ὠραιότερα οἰκήματα καταπεσεῖν, καὶ πολλοὺς συγκαταταφῆναι τοῖς καταπεσῶσι. Διὸ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρῳ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, ποιούμεθα καὶ τὴν μνήμην τῆς φοβερᾶς ἐκεῖνης ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ, ἀπερχόμενοι μετὰ Λιτῆς εἰς τὸν ἐν Βλαχέρναις Ναὸν τῆς Πανάγου καὶ Ἀγίας, ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου, καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἐκτελοῦντες ἐν αὐτῷ καὶ τὴν θείαν Μυσταγωγίαν. Ἦς ταῖς πρεσβείαις ρυσθείημεν ἀπὸ πάσης ἀπειλῆς, καὶ τύχοιμεν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν· ὃ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο,
» Ἄγγελος τοῖς ὀσίοις Παισὶ· τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον πρός αἰμα Θεοῦ, τὸν
» τύραννον ἔπεισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός,
» ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Υπερῦμνητος εἶ Κύριε μακρόθυμε, ὅτι οὐκ ἐθανάτωσας, τοὺς οἰκέτας σου, σπαραγμῷ καὶ κλονῷ φοβερῷ, τῆς γῆς· ἀλλ' ἐφόβησας ζητῶν, τὸ ἐπιστρέψαι τῶν κακῶν, καὶ ζῆσαι πάντας ἡμᾶς.

Στεναγμὸν ἀπὸ καρδίας ἀναπέμφωμεν, καὶ δάκρυα προχέωμεν, ὅπως ἴλεων τὸν Δεσπότην εὐρωμεν Χριστὸν, ἐκτρίψαι σεισμῷ πάντας ἡμᾶς, διὰ πληθὺν ἀμαρτιῶν, ἐπαπειλοῦντα δεινῶς.

Οἱμοὶ! κράζωμεν, καὶ χεῖρας ἐκπετάσωμεν,
πρὸς τὸν Θεὸν τὸν Ἰψιστον, καὶ παυσώ-
μεθα τοῦ λοιποῦ ποιεῖν τὸ πονηρὸν· ἰδοὺ ὁ Σω-
τὴρ ἀγανακτῶν, σαλεύει ἅπασαν τὴν γῆν, στη-
ρίζαι θεῶν ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Νεῦσον Ἄχραντε σωθῆναι τοὺς οἰκέτας σου,
ἀπολεσθῆναι μέλλοντας, ἐν ὀργῇ Θεοῦ,
καὶ θυμῷ μεγάλῳ καὶ φρικτῷ, τῆς νῦν ἐπελ-
θούσης ἀπειλῆς, διὰ τὸ πλήθος τῶν πολλῶν,
ἀμαρτημάτων ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου Κανῶν πρῶτος. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Λελαμπρυσμένος, τῇ θείᾳ δόξῃ καὶ τῇ χά-
ριτι, Μάρτυς ἀθλοφόρε λάμπεις φωτει-
δῶς, καὶ φωτίζεις τοὺς κραυγάζοντας· Εὐλο-
γημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ὁς πορφυρίδι, κεκοσμημένος τῷ σῶ αἵμα-
τι, ἔχων ἀντὶ σκήπτρου ἐνδοξε τὸν σταυ-
ρόν, τῷ Χριστῷ συμβασιλεύεις νῦν, Εὐλογημέ-
νος εἶ, ὁ Θεός μου, κραυγάζων καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένη, πεφωτισμένη Μητροπάρθενε,
πάντας τοὺς τιμῶντας σέ τὴν παναληθῆ,
Θεοτόκον περιφρούρησον, εὐλογημένη σύ, ἐν
γυναιξίν, ὑπάρχουσα Δέσποινα.

Κανῶν δευτέρος. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἰερούργησας τὸ αἷμά σου Δημήτριε, σπείσας
πανάριστε, τῷ Βασιλεῖ τοῦ παντός· πλευ-
ράν δέ λελόγγευσαι, τοῦτον μιμούμενος· ὅθεν
δίδωσι, τὴν ἀμοιβὴν κατάλληλον, μύρον ἄλλοις
δεδειχώς σε.

Σεσωμάτῳται τὸ μύρον τὸ οὐράνιον, Χριστὸς
ὁ Κύριος, διὰ φιλίαν βροτῶν· αὐτὸν δέ
Δημήτριος, φιλήσας ἄριστα, χριστὸς γίνεται,
μύρῳ καινῷ χρισάμενος, καὶ σαρκὸς ἐκβλύζει
μύρα.

Μύρῳ χρίσας με Χριστὸς ἀγαλλιάσεως, δου-
λείας ἔλυσε, καὶ τυραννίδος πικρᾶς· ἀλ-
λ' αὐθις δεδούλωμαι, αἰσχίσταις πράξεσιν· ἐ-
λευθέρωσον, αἰσχρᾶς δουλείας Ἄγιε, σοῦ τῷ
μύρῳ καταχρίσας.

Θεοτοκίον.

Εὐλεξάμενος Νυμφίος ὁ ὠραῖός σε, Παρθένε
Δέσποινα, τῶν γηγενῶν ἐκ φυλῆς, λαμ-
πρῶς παρεστήσατο, ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· Δεῦρο
Νύμφη με, ἀπὸ Λιβάνου λέγων σοι, δεῦρο Νύμ-
φη μου καὶ Μῆτερ.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἦδη ἡ. Ὁ Εἰρμός.

Εν φλογὸς τοῖς Ὀσίοις δρόσον ἐπήγα-
σας, καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔ-
φλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς, Χριστέ μόνῳ τῷ
βῆλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Τῆς δικαίας σου ταύτης ὀργῆς φιλόνηρωπε,
ἐπελθούσης ἀθρόως συνεταράχθημεν, καὶ
ἀπελπισμῷ παντελεῖ συνεσχέθημεν, προσα-
γανακτοῦντα, ὠρῶντες καθ' ἡμῶν σε.

Ανατείνωμεν χεῖρας πιστοὶ καὶ ὄμματα,
πρὸς τὸν μόνον Δεσπότην σώζειν δυνά-
μενον, κράζοντες· Χριστέ, τὸν θυμόν σου ἀ-
πόστρεψον, ἀφ' ἡμῶν ταχέως, φιλόνηρωπος ὑ-
πάρχων.

Χιλιάδες Ἀγγέλων, Μαρτύρων σύλλογος,
Προφητῶν Ἀποστόλων, Ὀσίων Ἱεραρχῶν,
ἅγιος χορὸς, ἱκετεύει σε Δέσποτα, φεῖσαι τοῦ
λαοῦ σου, τοῦ τεταπεινωμένου.

Ὁ γινώσκων Οἰκτίρμον τὸ ἀσθενὲς ἡμῶν,
καὶ εὐόλισθον πάντα καὶ ἀδιόρθωτον,
ἄνες τὴν ὀργὴν, καὶ τὸν τάραχον κόπασον,
καὶ τῷ σῶ ἐλέει, οἰκτείρησον τὸν κόσμον.

Θεοτοκίον.

Συμπαθῆς Θεοτόκε τὸν εὐσυμπάθητον, ἡ
τεκοῦσα Σωτῆρα, ἴδε τὴν κἀκώσιν, καὶ
τὸν στεναγμὸν τοῦ λαοῦ σου, καὶ τάχυνον, τοῦ
παρακαλέσαι, ἡμᾶς οἰκτειρηθῆναι.

Τοῦ Ἁγίου Κανῶν πρῶτος.

Χεῖρας ἐκπετάσας Δαυιδ.

Ημαύρωσας πᾶσαν τοῦ ἐχθροῦ, μανίαν ἐν-
δοξε, καὶ τὰ παλαίσματα, τὴν ἀκαθαί-
ρετον δύναμιν, τοῦ Χριστοῦ περιζωσάμενος,
καὶ νικηφόρος γεγονώς, Μάρτυς Δημήτριε, ἀνε-
βόας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Μαρτύρων εὐστάθειαν δεικνύς, Μαρτύρων
εὐήλειαν, ἔσχες Δημήτριε, λουτρόν λου-
σάμενος ἅγιον, ὃ δευτέραις οὐ μολύνεται, ἀ-
μαρτημάτων προσβολαῖς, λόγγη νυττόμενος,
καὶ κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν
Κύριον.

Ητῶν θαυμασίων σου πληθὺς, τὴν ὑπέρ-
νοῦν δωρεάν, ἣν σοι παρέσχε Χριστὸς,
τοῖς πᾶσιν ἐνδοξε δείκνυσι· καὶ ἡ χάρις τῶν
ἰάσεων, τὴν ὑπέρ λόγον σοι σαφῶς, χάριν κη-
ρύττει ἡμῖν, τοῖς βωῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖ-
τε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθενομήτορα, καὶ Θεοτόκον Ἀγνήν, ὑμολογήσωμεν· αὕτη γὰρ, σωτηρίας ἡμῖν πρόξενος, ὡς τὸν τοῦ κόσμου Λυτρωτὴν, Λόγον γεννήσασα, ὧ βρωῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Κανὼν δεῦτερος.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Υψώσας Χριστὸν ἐν Ἐκκλησίᾳ, ἀλήθειαν σοῦ ὁ λάρυγξ ἐμελέτησε· στόμα σὸν λελάληκε, σοφίας τὰ ῥήματα· τῶν ἀρωμάτων ὠφθησαν αἱ σιαγόνες σου, φιάλαι· διὰ τοῦτο Χριστὸς σε, μύρου θείου κρήνην, ἀνέδειξε τῷ κόσμῳ.

Ρημάτων ἰσχὺν σου στεφηφόρε, ὡς βέλη τοῦ δυνατοῦ ὁ σὸς ἀντίπαλος, φρίττων ἀνά χειράς σου, πόρρωθεν στρεφόμενα, σοῦ τὴν πλευρὰν ἀνώρυξε, μυρίῳ δόρατι, ἢ μύρων ἀναδοῦσα θαλάσσας, ὡς τοὺς Αἰγυπτίους, αὐτὸν καταβαπτίζει.

Ο μέγας φρουρὸς Θεσσαλονίκης, ὁ ῥύστης ἐν τοῖς κινδύνοις ὁ ἐξαίρετος, πρόμαχος ὁ κράτιστος, πάσης Ἐκκλησίας τε, οἷα πατὴρ φιλόστοργος, τοῖς τέκνοις δίδωσι, θηλήν αὐξητικὴν ψυχοτρόφον, τὴν πλευρὰν ὡς γάλα, τὸ μύρον χορηγοῦσαν.

Νόσων καὶ δεινῶν ἀρρώστημάτων, δαιμόνων ἐπιβουλῆς τε σὺ διέσωσας, μέγιστε Δημήτριε, μύρου ταῖς ἀρδεΐαις σου, τὴν πατρικὴν οἰκίαν μοι, ἣν περ ἐφίλησας, τιμῶν τὴν ἀρετὴν τῶν τεκόντων· οἷς ἡμᾶς συνάπτεις, ὑμνοῦντάς σου τὴν χάριν. Θεοτοκίον.

Ο ἄλβον σε κοινόν, ὧ Θεοτόκε καὶ δόξαν οἱ σὲ τιμῶντες πάντες ἔχοντες, πίστει σοι προστρέχομεν, πόθῳ σου δεόμενοι, τῆς ἀδοξίας λύτρωσαι, τῆς ἐν τῷ μέλλοντι, τρυφῆς τῆς αἰωνίου καὶ δόξης, ἐν σκηναῖς Δικαίων, ἡμᾶς καταξιοῦσα.

Καταβασία· Παῖδας εὐαγεῖς.

Ὁδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**εὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ
» **τ**ολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα·
» **δ**ιὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ὠράθη βροτοῖς, Λόγος
» **σ**εσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς
» **ο**υρανίαις Στρατιαῖς σὲ μακαρίζομεν.

Ιδοὺ οἱ πάντες ἡμεῖς ἐπταίσαμεν, καὶ φοβερῶς ἢ γῆ μηδὲν σφαλεῖσα κολάζεται· νουθετῶν γὰρ ἡμᾶς ὁ φιλόανθρωπος, ὅλην αὐτὴν

σαλεύει· λάβωμεν αἴσθησιν, καὶ τῆς σωτηρίας ἑαυτῶν ἐπιμελώμεθα.

Ο ῥῶν καὶ χρόνων ὑπάρχων Κύριος, μιᾶ ῥοπῆ ἠθέλησας ἐκτρίψαι τοὺς δούλους σου· ὑπὸ δὲ τῆς πολλῆς εὐσπλαγχνίας σου, Δεσπότη ἐκωλύθης· εὐχαριστοῦμέν σοι, οἱ ἀναπολόγητοι ἡμεῖς, μόνε φιλόανθρωπε.

Σεισμῷ μαχαίρας, πικρᾶς αἰλώσεως, καὶ ἐθνικῆς Χριστέ ἐπιδρομῆς καὶ συμπτώσεως, καὶ λιμοῦ καὶ λοιμῆ καὶ κακώσεως, πάσης ἄλλης οἰκτίρμον, ῥῦσαι τὴν πόλιν σου, ἀπασάν τε χώραν, τῶν πιστῶς ὑμολογόντων σε.

Η γῆ ἀγλώσσωσ βοᾷ στεναζούσα· Τί με κακοῖς μαινέτε πολλοῖς πάντες ἄνθρωποι; καὶ ὑμῶν ὁ Δεσπότης φειδόμενος, ὅλην ἐμὲ μαστίζει· λάβετε αἴσθησιν, καὶ ἐν μετανοίᾳ, τὸν Θεὸν ἐξιλεώσασθε. Θεοτοκίον.

Φθορὰν τῷ τίκτειν μὴ ὑπομείνασα, πάσης φθορᾶς Παρθένε ἐξελοῦ ἡμᾶς ἅπαντας, καὶ Σεισμῷ βαρυτάτου καὶ θλίψεως, παύουσα τοῦ Δεσπότη, τὴν ἀγανάκτησιν, ταῖς σαῖς μητρικαῖς καταλλαγαῖς θεοκαρίτωτε.

Τοῦ Ἁγίου Κανὼν πρῶτος.

Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Ρῆξον τὰ δεσμά τῶν πταισμάτων, τῶν σὲ ὑμνόντων Ἀθλοφόρε· παῦσον τῶν παθῶν τὰς προσβολὰς· τὸν σάλον λῦσον τὸν τῶν αἰρέσεων· τῶν πειρασμῶν κατεύνασον, τὴν καταιγίδα ταῖς πρεσβείαις σου.

Ιθυνον πρὸς τρίβους εὐθείας, τῆς οὐρανόου βασιλείας, τὴν ἱερωτάτην σου ποιμνὴν, σεφανηφόρε Μάρτυς Δημήτριε, ἐπὶ νομὴν σωτήριον, ἐπὶ τὸν τόπον τὸν αἰώνιον.

Θεοτοκίον.

Ο ῥίζαν πηγὴν καὶ αἰτίαν, τῆς ἀφθαρσίας σε Παρθένε, πάντες οἱ πιστοὶ πεπεισμένοι, ταῖς εὐφημαῖς καταγεραίρομεν· σὺ γὰρ τὴν ἐνυπόστατον, ἀθανασίαν ἡμῖν ἔβλυσας.

Κανὼν δεῦτερος. Ἄπας γηγενής.

Γῆ καὶ οὐρανός, τὸ πρᾶγμα θαυμαζοῦσι, τὸ σὸν Δημήτριε· τὴν γὰρ ἐν σαρκὶ ζωὴν, καλῶν παντοίων κοσμήσας εἶδες, τὸ κατ' εἰκόνα βέλτιστε, λαμπρῶς ἀπειλήσας· τὸ δὲ σῶμα, βάψας σου τοῖς αἵμασι, Βασιλεὺς ὡς λαμπρὸς μύρω κέχρισαι.

Ινα τὴν στολὴν, ἐνδύσῃ Δημήτριε, ἣν ἐξεδύσατο, πρὶν ὁ παλαιὸς Ἀδάμ, Ἀδάμ τὸν

νέον καλῶς ἐνδέδυσαι, καὶ τῆς σαρκὸς τὸ κώδιον, χαίρων ἀπερρίψας· διὰ τοῦτο, μύροις τε καὶ στέμμασι, βασιλεία λαμπρά σοι μνηστεύεται.

Νοῦς οὐκ ἐξαρκεῖ, καὶ λόγος ἀνθρώπινος ἐκδιηγῆσασθαι, τὰς ὑπερφυεῖς τιμαῖς, καὶ δόξας Μάρτυς, ἅς περ ἀπέληφας, συμβασιλεύων ἄληκτα, Χριστῷ μακάριε· τὸ δὲ μύρον, σύμβολον σαφέστατον, ὑπὲρ φύσιν ἐκβλύζον σῆς κόνεως.

Ἦν περ Ἀθλητὰ, Χριστὸς ἐξηγόρασε ποιμνην τῷ αἵματι, λόγοις ἱεροῖς καὶ σὺ, καὶ νόμοις αἵμασί τε συνέστησας· ἀλλὰ καὶ νῦν τοῖς μύροις σου τρέφων καὶ θαύμασιν, εἰς αἰῶνας, ἄτρωτον συντήρησον, χαλεπῶν ἐξ αἰρέσεων μέγιστε.

Θεοτοκίον.

Γῖμνους εὐτελεῖς, δεήσεις τε πρόσδεξαι τὰς ἡμῶν Δέσποινα, λῦσον συμφορῶν πικρῶν, ἡμῖν τὸ νέφος, κοινῶν ἰδίων τε· τῆς Ἐκκλησίας κοίμισον, Ἀγνή τὸν κλυδῶνα· τῶν Βαρβάρων, σκόρπισον τὰς φάλαγγας· καὶ μελλούσης νολάσεως λύτρωσαι.

Καταβασία· Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Μάρτυς Χριστοῦ Δημήτριε, ὡς ποτέ τοῦ Λυαίου, τὴν ὄφρυν καὶ τὴν ἔπαρσιν, καὶ τὸ ἵππειον θράσος, καθεῖλες χάριτι θείᾳ, τὸν γενναῖον κρατύνας, ἐν τῷ σταδίῳ Νέστορα, τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει· οὕτω καὶ ἐμὲ, ταῖς εὐχαῖς σου κράτυνον Ἀθλοφόρε, κατὰ δαιμόνων πάντοτε, καὶ παθῶν ψυχοφθόρων.

Θεοτοκίον.

Τὸν σαρκωθέντα Κύριον, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, Παρθενομήτορ ἄχραντε, δυσωπούσα μὴ παύση, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δέλων, ὅπως εὐρωμεν χάριν, καὶ εὐκαιρον βοήθειαν, ἐν ἡμέρᾳ ἀνάγκης, γένος βροτῶν· ἀπειλῆς σεισμῶ τε τοῦ βαρυτάτου, κινδύνων τε ἐξαιρουσα, μητρικαῖς σου πρεσβείαις.

Εἰς τοὺς Αἴνας, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Δεῦρο Μάρτυς Χριστοῦ πρὸς ἡμᾶς, σοῦ δεομένης συμπαθεῖς ἐπισκέψεως· καὶ ρῦσαι κεκακωμένης, τυραννικαῖς ἀπειλαῖς, καὶ δεινῆ

μανία τῆς αἰρέσεως· ὑφ' ἧς ὡς αἰχμάλωτοι, καὶ γυμνοὶ διωκόμεθα, τόπον ἐκ τόπου, συνεχῶς διαμείβοντες καὶ πλανώμενοι, ἐν σπηλαιαῖς καὶ ὄρεσιν. Οἴκτειρον οὖν πανεύφημε, καὶ δὸς ἡμῖν ἄνεσιν· παῦσον τὴν ζάλην καὶ σθέσον, τὴν καθ' ἡμῶν ἀγανάκτησιν, Θεὸν ἱκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Τεῖχος ὠχυρωμένον ἡμῖν, τὰς ἐλεπόλεις τῶν ἐχθρῶν μὴ πτοούμενον, ἐδόθης τὰς τῶν Βαρβάρων, ἐπίδρομας καταργῶν, καὶ πασῶν τῶν νόσων τὰ συμπτώματα· κρηπίς ἀκατάβλητος, καὶ θεμελίος ἀρρήκτος, καὶ πολιεῖχος, οἰκιστὴς καὶ ὑπέρμαχος, ἐχρημάτισας, τῇ σῇ πόλει Δημήτριε· ἦν καὶ νῦν παμμακαρίστε, δεινῶς κινδυνεύουσαν, καὶ τρυχομένην ἀθλίως, ταῖς σαῖς πρεσβείαις διάσωσον, Χριστὸν ἱκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Πᾶσαν τὴν ἀρετὴν συλλαβὼν, τῶν Ἀθλοφόρων ὁ χορὸς ἀναδείκνυται· ἐντεῦθεν τῆς ἀκηράτου, καὶ μακαρίας ζωῆς, τὴν τρυφήν ἀξίως ἐκλήρωσαντο· ἐν οἷς ἀξιάγαστε, διαπρέπων Δημήτριε, καὶ τῇ μιμήσει, τοῦ Χριστοῦ σεμνυνόμενος, καὶ καυχώμενος, τῇ τῆς λόγῃς ἰσότητι, αἴτησαι ἐκτενεστέρον, ἡμᾶς τοὺς τιμῶντάς σε, τῶν παθημάτων ρυσθῆναι, καὶ χαλεπῶν περιστάσεων, θερμῶς ἱκετεύων, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα Ἦχος δ'. Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου.

Τὸν λόγῃς κληρωσάμενον, τῆς σωτηρίου πλευρᾶς τὴν χάριν, τῆς νυγείσης τῇ λόγῃ, ἐξ ἧς ἡμῖν πηγάζει ὁ Σωτὴρ, ζωῆς καὶ ἀφθαρσίας νόματα, Δημήτριον τιμήσωμεν, τὸν σοφώτατον ἐν διδαχαῖς, καὶ στεφανίτην ἐν Μάρτυσι· τὸν δι' αἵματος τέλεσαντα, τὸν τῆς ἀθλήσεως δρόμον, καὶ θαύμασιν ἐκλάμψαντα πάση τῇ οἰκουμένῃ· τὸν ζηλωτὴν τοῦ Δεσπότη, καὶ συμπαθεῖ φιλόπτωχον· τὸν ἐν πολλοῖς καὶ πολλαῖς κινδύνοις χαλεποῖς, τῶν Θεσσαλονικέων προϊστάμενον· οὗ καὶ τὴν ἐτήσιον μνήμην γεραίροντες, δοξάζομεν Χριστὸν τὸν Θεὸν, τὸν ἐνεργοῦντα δι' αὐτοῦ πᾶσι τὰ ἰάματα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ρῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν, Μῆτερ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ τεκοῦσα τὸν τῶν ὅλων Ποιητὴν, ἵνα πάντες κράζωμέν σοι· Χαίρε ἡ μόνη προστασία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου Νέστορος ὁ πᾶρών.

Ὤδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἄρματα Φαραῶ.

Αρματι φλογερῶ, τῷ σῶ αἵματι σοφέ, χαίρων ἐπιβέθηκας, καὶ πρὸς οὐράνιον ὕψος, ἔνθα Ἰησοῦς τὸ ἄχρονον φῶς, μετὰ χαρᾶς ἀνεληλύθας.

Θώρακα νοητόν, τὸν τῆς πίστεως σαυτῶ, Νέστορ περιθέμενος, καὶ τὸν Σταυρὸν ὡς δόρυ ἔχων ἐν χερσὶ, τὰς τοῦ ἐχθροῦ, στεργῶς συνέκοψας φάλαγγας.

Ζέσει τῆς τοῦ Χριστοῦ, κρατυνόμενος στοργῆς, ἔνδον εἰσεπήδησας, ἐν τῷ σταδίῳ καὶ πάσας, ἔλυσας Λυαίου μηχαναῖς, καὶ νίκης τρόπαιον ἔστησας.

Συνέλαβες ἐν γαστρὶ, τὸν συνάναρχον Πατριῶν· ἔτεκες ἀπειρανδρε, ὑπερφυῶς κατὰ σάρκα, μείνασα παρθένος ὄντως Ἀγνή· διό σε πάντες γεραίρομεν.

Ὤδὴ γ'. Ὁ στερεῶν βροντὴν.

Δυναμωθείς τῷ κράτει τῆς ἰσχύος, τοῦ τῆς μοχλοῦς συντρίψαντος, καὶ τὰς τοῦ Ἄδου πύλας σπουδῆ, εἰς τὸ στάδιον εἰσηλθες, καὶ κραταιῶς συνέτριψας, ἐχθρῶ μηχανήματα.

Οπαλαιᾶς ἀπάτης ἀρχηγέτης, πρὸ τῶν ποδῶν σε ἠπλωται· νεανικῶς γὰρ πρὸς ἔκτομήν, προσεχώρησας τοῦ ξίφους, Νέστορ Μαρτύρων καύχημα· διό εὐφημοῦμέν σε.

Προκαταλύσας θράσος παρανόμων, Θεῶ θυσίαν ἔθυσας, Μάρτυς τὸ αἷμά σου ἀμοιβὴν, ἱεράν αὐτῷ παρέχων· διό σε ἀντημείψατο, πλουσίσις χαρίσμασι.

Τὴν ἐξ Ἀδάμ τοῦ γένους ἀμορφίαν, ἐπεισαχθεῖσαν βρώματι, κυφορούμενος Ἰησοῦ, ἐν γαστρὶ τῆς Θεοτόκου, ὑπερφυῶς ἀνέπλασας, τὸ πρῶτον κάλλος δούς ἡμῖν.

Ὤδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**στερεῶν βροντὴν καὶ κτιζὼν πνεῦμα,
» **Ο**στερέωσόν σε Κύριε, ἵνα ὑμῶ σε εὐ-
» λικρινῶς, καὶ ποιῶ τὸ θέλημά σου· ὅτι οὐκ
» ἔστιν Ἅγιος, ὡς σὺ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Οὐ κατεπλάγης τῶν ἐχθρῶν τὴν μαρίαν, οὐκ ἐδειλίασας σαρκὸς ἀλγηδόνας, ἀλλ'

ἀπτοήτως ἔδραμες πρὸς πάλιν σοφέ, φέρων τὸ ὑπέρμαχον, τοῦ Σταυρῶ θείον ὄπλον· ὅθεν τὸν ἀλάστορα, παρευθὺς θανατώσας, ἐθανατώθης Νέστορ καὶ ζωῆς, κατηξιώθης Χριστῶ παριστάμενος.

Θεοτοκίον.

Ο ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καθεζόμενος, καὶ ἐν τοῖς κόλποις τῆ Πατρὸς αὐλιζόμενος, ὡς ἐπὶ θρόνῳ κἀθηται ἁγίου αὐτοῦ, Δέσποινα ἐν κόλποις σου, σαρκικῶς· ὁ Θεὸς γὰρ, ὄντως ἐβασίλευσεν, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ συνετῶς νῦν ψάλλομεν αὐτῷ· ὃν ἐκδυσώπει, σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ὤδὴ δ'. Εἰσακήκοα ὁ Θεός.

Δημητρίου καταυγασθεῖς, ταῖς φωτοδόλοις διδασκαλίαις, τῆς Ἑλλήνων ματαιότητος, τὴν ἀχλὺν διέφυγες, καὶ μαρτυρίου φέγγος ἀπήστραψας.

Απιστίας τὴν ἀλμυρὰν, ταράξας θάλασσαν γλυκασμῶ σου, τῆς νοστήμου Νέστορ πίστεως, ἀσεβῶν γρατεύματα, βυθῶ τῶν σῶν αἱμάτων ἀπέπνιξας.

Φυτευόμενον πρὸς ζωὴν, ἐδείχθης δένδρον τῆ εὐκαρπία, διατρέφων τῶν ἀγώνων σου, τῶν πιστῶν τὸ πλήρωμα, Νέστορ Χριστοῦ Μαρτύρων τὸ καύχημα.

Θεοτοκίον.

Καθαρτήριόν μοι γενοῦ, ἀμαρτημάτων, καὶ δός μοι χεῖρα, βοηθείας κινδυνεύοντι, Παναγία Δέσποινα, Χριστιανῶν βεβαία ἀντίληψις.

Ὤδὴ ε'. Ὁρθρον φαεινὸν ἡμῖν.

Λόγοις θείας γνώσεως, τὴν διάνοιαν καταρδευθεῖς, μαρτυρίου στάχυν ὠριμον, ἔνδοξε Νέστορ ἐβλάστησας.

Νόμοις τοῖς τῶν λόγων σου, ὦ Δημήτριε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἀθείας τὸ ἀνόμημα, ὃ Νέστορ τὸ μέγα κατέπαυσεν.

Εχθρὸν πρὸς ὀρώμενον, συμπλεκόμενος τὴν τοῦ Θεοῦ, ἀοράτως συμμαχίαν, ἐκέκτησο Νέστορ αἰδίμει.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἠ κησάσα, τὸν Θεὸν ἄνευ σποραῖς· χαῖρε μόνη Θεομητορ πανάχραντε· χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ὤδὴ ε'. Ζάλη με λογισμῶν.

Σφραγίδι σημανθείς σου τὴν καρδίαν, γενναίως κατέτρωσας, τῷ δόρατι τῆς ἀνδρείας, τὴν καρδίαν Λυαίου Ἀθλητά· καὶ χαίρων θανατοῦσαι, διὰ τὴν πάντων ζωὴν.

Νυμφίος ἐν παστῶδος τῆς σαρκός σου, Νέστορ ἐκπεπόρευσαι, ζολαῖς ταῖς ἐξυφανθείσαις, ἐξ αἱμάτων σε Μάρτυς ἱερῶν, φαιδρῶς ὠραϊσμένος, καὶ τῷ Δεσπότη παρέξης Χριστῷ.

Υψώσας ἐπὶ πέτραν σοῦ τοὺς πόδας, εὐσεβείας ἔστησε, Χριστὸς τῆς ζωῆς ἡ πέτρα, καὶ κατεύθυνε Νέστορ πρὸς αὐτὸν, τὰ διαθήματά σε, καὶ τοὺς ἐχθροὺς σε κατήσχυνε.

Ρῆξόν μου τὰς σειρὰς τῶν ἐγκλημάτων, ἡ Θεὸν κηύσασα, τὸν αἶροντα τὴν τοῦ κόσμου ἀμαρτίαν, Παρθένε Μαριάμ· ἐν σοὶ γὰρ τὰς ἐλπίδας, τῆς σωτηρίας ἀνέθηκα.

Ο Εἰρμός.
 » Ζάλη με λογισμῶν καταλαβῆσα, εἰς βυθὸν
 » καθέλκει με, ἀμέτρων πλημμελημάτων·
 » ἀλλὰ σὺ Κυβερνήτα ἀγαθὲ, προφθάσας ἀνά-
 » γαγε, ὡς τὸν Προφήτην, καὶ σῶσόν με.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.
Αθλήσας καλῶς, ἀθάνατον τὴν εὐκλειαν, κελήρωσαι νῦν, καὶ σρατιώτης ἄριστος, τοῦ Δεσπότη γέγονας, ταῖς εὐχαῖς Δημητρίου τοῦ Μάρτυρος· σὺν αὐτῷ οὖν Νέστορ σοφέ, πρεσβεύων μὴ παύση, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ο Οἶκος.
Ρώμη Θεοῦ ἀθλήσας παμμακάρο, νικηφόρος ἐδείχθη· τὸν ἐχθρὸν τοῖς ποσὶ καταπατήσας, δεδόξασαι· σεφανίτης σὺν ταῖς χορείαις τῶν σεπτῶν Ἀθλοφόρων Νέστορ ἐφάνης, καὶ Ἀαρὼν ὑπερήρης Χριστοῦ Ἀθλητῆ, σὺν Ἀβελ αἷμα τὸ θεῖόν σου προσενέγκας· καὶ θρόνῳ θεῖῳ τοῦ κτίσαντος παρεστῶς, σὺν Ἀγγέλων τοῖς τάγμασι, πρεσβεύων μὴ παύση ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.
 Τῇ ΚΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νέστορος.

Στίχοι.
 Ὁμοῦ Λυαῖον καὶ λύμην τὴν τῆς πλάνης·
 Κτεῖνας ὁ Νέστωρ, τέμνεται διὰ ξίφους.

Εἰκάδι ἐβδοματή ἀποκέρσαν Νέσορα κεδνόν.
Οὗτος, κομιδῆ νέος ὢν καὶ ὠραῖος, καὶ γνωστός ὢν τῷ Μεγαλομάρτυρι Δημητρίῳ, προσδραμῶν ἐν ᾧ ἐφυλάττετο τόπῳ, πεσὼν πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ· « Δοῦλε τοῦ Θεοῦ, ἔφη, βούλομαι τῷ Λυαίῳ μονομαχήσαι, καὶ

εὐζαί μοι, τὸν Χριστὸν ὀνομάσας »· Ὁ δὲ Ἅγιος σφραγίσας αὐτὸν τῷ τιμίῳ Σταυρῷ, εἶπε· « Καὶ τὸν Λυαῖον νικήσεις, καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις »· Ἐλθὼν οὖν ἐν τῷ σταδίῳ, θεωροῦντος τοῦ Μαξιμιανῆ, καὶ εἰπὼν « Ὁ Θεὸς Δημητρίου, βοήθει μοι », συμπλακείς τῷ παλαμναίῳ Λυαίῳ ἐκείνῳ, καὶ καιρίαν αὐτῷ βαλὼν κατὰ τῆς καρδίας, ἀνήρηκε, καὶ τῷ Βασιλεῖ ψυχικὴν περιεποίησατο σύγχυσιν· καὶ αὐτίκα τὸν μὲν Ἅγιον Δημήτριον προσέταξε λόγχαις τρωθῆναι, ὡς αἴτιον τῆς σφαγῆς τοῦ Λυαίου· τὸν δὲ Ἅγιον Νέστορα, τῷ ἰδίῳ ξίφει ἀναιρεθῆναι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Καπιτωλίνης, καὶ Ἐρωτηίδος.

Στίχ. Κτείνουσι δούλην ἐν ξίφους καὶ κυρίαν, Δούλας Τριάδος, τῆς ἀληθοῦς Κυρίας.

Αὕται ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ Βασιλέως, καὶ Ζιλικινθίου Ἀρχοντος Καπαδοκίας· καὶ ἡ μὲν Καπιτωλίμη, εὐγενὴς ὑπάρχουσα καὶ πλουσία, πάντα τὰ προσόντα αὐτῇ πτωχοῖς διανείμασα, καὶ τοῦ οἰκέτας ἐλευθερία τιμήσασα, παρρησιαίζεται πρὸς τὸν Ἀρχοντα· καὶ τῇ εἰρκτῇ ἐγκλεισθεῖσα, ἔωθεν τὴν δια ξίφους τιμωρίαν ὑπέστη. Ἡ δὲ Ἐρωτηίς, ἡ καὶ δούλη τῆς Ἁγίας, ἐπεὶ καὶ λίθοις τὸν Ἐπαρχον ἔβαλε, ράβδοις τύπτεται. Ὡς δὲ Χριστοῦ χάριτι ἔμεινεν ἀβλαβής, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Κυριακοῦ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Ὁ Κυριακὸς, ἐκλιπὼν γῆν καὶ βίον,
 Πρὸς αὐτὸν ἦκει Κύριον τῶν κυρίων.
 Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Πράκλης, συζύγου τοῦ Πιλάτου.

Στίχ. Ἐχει παρεσῶσάν σε, Πρόκλα, Δεσπότης,
 Ὁ Πιλάτω πρὶν σῶ παραστάς συζύγῳ.

Διήγησις περὶ τῶν Ἰθέρων
 ὅπως ἦλθον εἰς Θεογνωσίαν.

Εν ταῖς ἡμέραις Κωνσταντίνου τοῦ ἐν Ἁγίοις Βασιλέως τοῦ Μεγάλου, γυνή τις ἀπαχθεῖσα εἰς τοὺς Ἰθέρους, ἀκρως τὴν ἀσκητικὴν ἀγωγὴν παιδόθεν ἐκπαιδευθεῖσα, καὶ αἰχμάλωτος γενομένη, τῶν αὐτῶν εἶχετο πόρων. Καὶ ἐπεὶ, τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης οἱ Ἰθέρους πάνπαν σπανίζοντες, πρὸς ἀλλήλους

φοιτῶν εἰώθασιν, ὡς ἀπὸ πείρας ἐπιζητῶντες ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι νοσήμασι τὸν τρόπον τῆς ὑγείας, ἀφίκετό τις γυνὴ πρὸς τὸ ἀξίεπαινον γύναιον, παιδίον νόσου δεινῆ μάστιγι πιεζόμενον ἐπιφερομένη, τὸ πρακτέον τάχα ζητῶσα μαθεῖν. Ἡ οὖν αἰχμαλώτος τῆτο λαβῆσα, καὶ ἀνακλίναςα, προσηύξατο λυθῆναι τῆ παιδαρίῃ τὴν νόσον. Ἦκισεν ὁ τὰ κρυπτά τῶν καρδιῶν εἰδὼς, καὶ παρέσχε μὴ μελήσας τὴν ὑγείαν.

Ἐντεῦθεν ἡ Θαυμασία γυνὴ, πολυθρύλλητος γέγονεν, ὡς καὶ εἰς ὧτα τῆς τοῦ Βασιλέως συζύγου διελθεῖν τὸ γενόμενον ἦτις καὶ παραυτίκα ταύτην μετεπέμψατο. (κατείχετο γὰρ αὐτὴ χαλεπῶ πάθει) ἡ δὲ μετριοφρονοῦσα γυνὴ, ἀναξίαν ἑαυτὴν κρίνουσα πρὸς τὴν Βασιλίδαν ἀφικέσθαι, καταπειθῆς οὐκ ἦν. Ἄλλ' ἡ Βασίλισσα τὸ τῆς βασιλείας ἐπηρμένον εἰς οὐδὲν λογισαμένη, πρὸς τὴν δορυάλωτον ἔδραμεν. Ἡ δὲ, καὶ ταύτην τὴν Βασίλισσαν πρὸς τὴν πανευτελεῆ ταύτης κλίνην κατακλίναςα, ἐν ἣ καὶ τὸ παιδάριον, φάρμακον τοῦ πάθους ἀλεξίκακον, τὴν προσευχὴν προσενήνοχεν. Ἡ δὲ Βασίλισσα, τοῦ πάθους ἀπαλλαγείσα, χρυσὸν καὶ ἄργυρον, καὶ χιτῶνας, καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα ἐδίδου, ὅσα τῆς Βασιλικῆς φιλοτιμίας, ἀμοιβομένη τὴν οὕτω ταχέως καὶ κεχαρισμένως τὸ πάθος διώξασαν. Ἄλλ' ἡ θεία ἐκείνη γυνὴ, τούτων μὴ χρεῖαν κεντήσθαι ἔλεγε, μισθὸν δὲ μέγαν ἠγεῖσθαι τὴν τῆς εὐσεβείας ἐπίγνωσιν· καὶ τῷ ἀπαλλάξαντι τοῦ πάθους καὶ σεσωκότι Θεῷ παρηγγυᾶτο Ναὸν ἀνεγεῖραι.

Τούτων ἐκείνη ἀκήσασα, κατέλαβε τὰ βασιλεια· καὶ τὸν μὲν Βασιλέα ἐξέπληξε τῷ παραδόξῳ τῆς ἰάσεως· διηγεῖτο δὲ καὶ τὸν τρόπον, καὶ διεβεβαίε τὸν τῆς αἰχμαλώτου Θεόν, τοῦτον εἶναι κυρίως καὶ ἀληθῶς Θεόν· καὶ Ναὸν δεῖμασθαι προσῆκον διὰ τάχους ἐστὶ, καὶ τὸ ὅλον ἔθνος εἰς τὴν τούτου θεραπείαν μεταθῆναι. Ὁ δὲ, τὸ μὲν θαῦμα ἐξέπλήττετο, Ναὸν δὲ δεῖμασθαι οὐκ ἠθέλεν.

Ὀλίγου δὲ διελθόντος χρόνου, εἰς θῆραν ἐξελθὼν, οἱ μὲν σὺν αὐτῷ θηρεύοντες, ἀκωλύτως ἐθήρευον· οὗτος δὲ μόνος ὁ Βασιλεὺς ὑπολειφθεὶς, τοῖς τῆς ἀγορασίας κατεσχέθη δεσμοῖς. Ἐν ἀπορίᾳ οὖν γενόμενος, καὶ εἰς νοῦν τὴν ἀπίθειαν λαβὼν, τὸν τῆς αἰχμαλώτου Θεόν

ἐπικαλεσάμενος εἰς ἐπικουρίαν, ἀπηλλάγη τῆς νόσου· καὶ τὴν ἀξιάγαστον δορυάλωτον καταλαβὼν, ὑποδείξει αὐτῷ τὸ σχῆμα τῆς οἰκοδομῆς ἠντιβόλει· καὶ ἡ μὲν διέγραφεν, οἱ δὲ τοῦ Βασιλέως ἠκοδόμουν.

Ἐπεὶ δὲ καὶ πέρας ὁ Ναὸς εἴληφε, καὶ ὁ ὄροφος ἐπετέθη, καὶ μόνον ἐδεῖτο τῶν Ἱερέων, εὖρε καὶ τούτου πόρον ἡ Θαυμαστὴ γυνὴ. Ἐπεισε γὰρ τὸν τοῦ ἔθνους Ἰθέρων ἠγούμενον, πρὸς τὸν τῶν Ῥωμαίων πρεσβεύσασθαι Βασιλέα, καὶ αἰτήσασθαι σαλῆναι διδάσκαλον εὐσεβείας. Ὁ μὲν οὖν δεξάμενος τὴν εἰσήγησιν, τοὺς πρεσβευσομένους ἐξέπεμψεν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος τὴν αἰτίαν μαθὼν, τοὺς πρεσβευτὰς φιλοφρόνως δεξάμενος, τῷ Θεῷ ἠύχαριστησεν. Ἄνδρα δὲ πίστει καὶ συνέσει καὶ βίῳ κοσμούμενον, καὶ τῆς ἀρχιερωσύνης ἠξιωμένον, κήρυκα τῷ ἔθνει τῆς θεογνωσίας ἐξέπεμψε, μετὰ δώρων ὅτι μάλιστα πλείστων· ὅς καὶ ἀπελθὼν, θαύμασι καὶ διδασκαλίαις, πρὸς τὴν ἀκραιφνῆ τῶν Χριστιανῶν πίστιν πάντα ἐλκύσας, καὶ βαπτίσας, καὶ ἱεροὺς Ναοὺς διαφόρους ἐγείρας, καὶ ἱερεῖς χρίσας, καὶ πᾶσαν τὴν τῶν Ἰθέρων χώραν εἰς θεογνωσίαν μετενεγκὼν, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Οὗτος ὁ τρόπος τῆς τῶν Ἰθέρων πρὸς Θεὸν ἐπίγνωσεως.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδὴ ζ'. Ὁ ἐν τῷ ὄρει Μωσεῖ.

Ὁ καταυγιάσας τῶν πιστῶν ταῖς καρδίας, ἀκτίσι τῶν ἀγῶνων τοῦ Ἀθλοφόρου, εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῆς ἀσεβείας κατασβέσας τὴν φλόγα, τῆ δρόσω τῶν αἱμάτων σου Μάρτυς Νέστορ, εὐλογητὸς εἶ μέλπεις νῦν, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θυσία ζῶσα εἰς ὁσμὴν εὐωδίας, Κυρίῳ προσαγόμενος Μάρτυς Νέστορ, εὐλογητὸς εἶ ἔκραζες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἀγιώτερα Χερουβὶμ ἀνεδείχθης, τεκοῦσα ὑπεράγιον Θεὸν Λόγον, ὑπεραγία Δέσποινα, τὸν ἡμᾶς ἀγιαζοντα.

Ὡδὴ η'. Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ.

Ἡ τὸ αἷμά σου τὸ σεπτόν, ἐδέξατο χυθὲν ὑπὲρ Χριστοῦ· οἱ οὐρανοὶ δὲ τὴν ψυχὴν,

σκηνωσάντων τε, εἰς ἀνέσπερον λῆξιν· ἐνθα πάντων, Ἀθλοφόρων αἱ ἀγέλαι, περιφανῶς πολιτεύονται.

Καὶ τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Πάτερ Θεοφόρε Στέφανε, θεία φρονήσει τὸν νοῦν, ὀχυρώσας λαμπρότατα, τὸν θυμὸν ἀνδρεία τε, σωφροσύνη τὴν ἔφεσιν, δικαιοσύνη πᾶσαν τὴν δύναμιν, ψυχῆς ἰθύνας φιλοσοφώτατα, ἄρμα τερπνότατον, ἀρετῶν συνήρμος· οὐ ἐπιβάς, χαίρων ἀνεληλυθας, πρὸς ὕψος Ὅσιε.

Πάτερ Θεορρήμον Στέφανε, Θεολογία τὸν νοῦν, κατελάμπρυνας Ὅσιε, δορυφόρον οἰάπερ, τὸν θυμὸν προτεινόμενον, κατὰ βλασφημῶν μάκαρ αἰρέσεων, ἐπιθυμία τρυφῆς τῆς ἀνωθεν· ἥς κατηξίωσαι, μετασχεῖν Θεσπέσιε, παρεστηκῶς, θρόνω τοῦ Παντάνακτος, καὶ Παντοκράτορος.

Πάτερ Θεορρήμον Στέφανε, δι' ἐγκρατείας τὸν νοῦν, πιαινόμενος πάντοθεν, πρὸς τὸ πρῶτον αἴτιον, ἀνατρέχειν ἐποίησας· καὶ κατευνάσας παθῶν τὸν τάραχον, καὶ τοὺς θορυβούς ἀποσεισάμενος, νοῦ καθαρότητι, συνεκράθης πάνσοφε, πρὸς ἐφετῶν, ὄντως τὸ ἀκρότατον, Θεόφρον Ὅσιε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σῶσόν με σῶσον παναίμωμε, ἢ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν, ἀπορρήτως κηύσασα· σέ γὰρ μόνην κέκτημαι, προστασίαν καὶ ἄρρηκτον, τεῖχος καὶ σκέπη καὶ ἀγαλλίαμα, καὶ τῆς ψυχῆς μου θείαν παράκλησιν· σὺ οὖν με λύτρωσαι, ἀκοιμήτου σκώληκος, καὶ τοῦ πυρός, τοῦ διαικωνίζοντος, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σέ καθηλούμενον βλέπουσα, ἐν τῷ Σταυρῷ Ἰησοῦ, καὶ τὰ πάθη δεχόμενον, ἐκουσίως Δέσποτα, ἢ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου· Τέκνον ἐβόα, τέκνον γλυκύτατον, πληγὰς ἀδίκως πῶς φέρεις ὁ ἰατρός, ὁ ἰασάμενος, βροτῶν τὴν ἀσθένειαν, καὶ τῆς φθορᾶς, ἅπαντας ῥυσάμενος, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου;

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ,

καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκεται εἰς Κανὼν τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ παρόντες δύο.

Ὁ Κανὼν τῶν Μαρτύρων.

Ὤδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Βυθῷ χειμαζόμενος, τῆς ἀμαρτίας Φιλάνθρωπε, πρὸς μόνον τὸ πέλαγος, τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἀτενίζω μου, τὸ ὄμμα τῆς καρδίας, κυβέρνησον σῶσόν με, τῶν Ἀθλοφόρων εὐχαῖς.

Ο ἄδυτος Ἥλιος, ὑμᾶς ἀστέρας ἀνέδειξεν, ἐν τῷ στερεώματι, τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, καταυγάζοντας, τῇ λάμπει τῶν ἀγώνων, Μάρτυρες πανεύφημοι, ταύτης τὸ πλήρωμα.

Τῆς Πίστεως πρόβολος, τῆς Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα, Τερέντιος γέγονε, Νιτᾶς τε Σάμβιλος, καὶ Θεόδουλος, Ἰεραξ Νεονίλλα, Βήλης ὁ θαυμασίος, Εὐνίκη τε καὶ Φωκᾶς (*).

Θεοτοκίον.

Χαρᾶς ἡμῖν πρόξενος, ὡς δεξαμένη τὸ πλήρωμα, τῆς ὅλης θεότητος, ὠφθης πανάμωμε· ὅθεν πάντες σοι, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου, συμφώνως κραυγάζομεν, Θεοχαρίτωτε.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς

Σοὶ, Στέφανε, στέφανόν σοι ὁμώνυμον οἶσομεν ὕμνον.

Ποίημα Θεοφάνους (**).

Ὤδὴ α'. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Σοὶ τῆς σῆς παμμάκαρ διδαχῆς, χρέος προσκομίζοντες, τὴν ὀφειλὴν ἀπονέμομεν Στέφανε, ἐγκώμιον πλέκοντες· σὺ δὲ ἴλεως, δεδεδεγμένος πανόλθιε, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, χάριν μοι παράσχου τὴν τοῦ Πνεύματος.

Ο ληθρίων ὄρμημα παθῶν, Πάτερ κατεμάραντας, λογιστικῶ κεχηρημένος Θεόφρονι· εὐμενὴς γὰρ γέγονας, εὐπροσήγορος, προσηνής τε καὶ μέτριος, λόγῳ τῆς σοφίας, Στέφανε καὶ γνώσεως στεφόμενος.

Ιερῶς ἐκόσμησας σαυτὸν, Πάτερ διὰ γνώσεως, καὶ πρακτικῆς ἐνεργείας χαρίσμα-

(*) Ἐν τῷ Χειρογράφῳ λέγεται Φωτᾶς, καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς.

(**) Ὁ αὐτὸς Κανὼν ἐστὶ καὶ ἐν τῇ γ'. τοῦ Ἰουλίου τὸ Χειρογράφον ὅμως ἔχει ἐνταῦθα ἕτερον Κανόνα, ἀκροστιχίζοντα οὕτως· Ὁμότροπον, Στέφανε, σὸν ὁμώνυμον τίθει· εἰς Ἦχον πλ. δ'.

τος, Θεορρήμον Στέφανε, ἐφιέμενος, τῶν στεφάνων τῆς δόξης Χριστοῦ· ὅθεν τῆς ἐλπίδος, ἀριστα παμμακάρο οὐ διήμαρτες.

Θεοτοκίον.

Τῶν κτισμάτων πέφηνας Ἄγνη, πάντων ἀοράτων τε, καὶ ὁρατῶν ὑπερτέρα πανάμωμε· τὸν γὰρ κτίστην τέτοικας, ὡς νυδίακησε, σαρκωθῆναι ἐν μήτρᾳ σου· ᾧ σὺν παρρησίᾳ, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ῥδή γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Ηῆλιος ὡσπερ, πολυφώτῳ Σελήνῃ ἐνούμενος, Νεονίλλῃ ὁ κλεινός, Τερέντιος ἀπεγέννησεν, ἀστέρων ἐπτάριθμον, χορὸν Μαρτύρων Χριστοῦ.

Η συντριβή σου, τῶν μελῶν Ἀθλοφόρε Τερέντιε, τῆς ἀπάτης τὰ ὄστα, καθάπερ χοῦν ἐξελέπτυνε· σοὶ δὲ προεξένησε, δόξαν τὴν ἀφραστον.

Κεχρυσωμέναις, ἀναπτᾶσα Εὐνίκη ταῖς πτέρυξι, τῶν ἀνόμων ἰζευτῶν, τὰς πανουργίας ἐξέφυγες, καὶ ἔνδον ἐσκήνωσας, παστάδος τῆς νοητῆς.

Θεοτοκίον.

Σὲ ἡ σοφία, τοῦ Θεοῦ καθαρῶτατον σκηνώμα, εὐραμένη ἐκ τῶν σῶν, ἀγνῶν αἱμάτων σεσάρικωται, καὶ μετὰ τὴν κύησιν, ἀφθορον ἔδειξεν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐξήνηθησεν ἡ ἔρημος.

Εξέλαμψεν ὁ βίος σου, Θεοφόρε Στέφανε, ὀλολαμπῆς ὡς ἥλιος, ἐν τῷ κόσμῳ καὶ κατεφώτισε, τοὺς σοὶ πίστει καὶ πόθῳ προσανέχοντας.

Φωτίζεται τὰ πέρατα, διδαχαῖς σου Ὁσιε· ὡς γὰρ φωστήρ ἐξέλαμψας, Θεοφόρε τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, ἐν ἧ ἑστερεώθη ἡ καρδιά σου.

Αδούλωτον ἐτήρησας, τὴν ψυχὴν σου πάθει, καὶ ἠδοναῖς τοῦ σώματος, Θεοφόρε Στέφανε τίμιε· διὸ νῦν ἐπαξίως εὐφημοῦμέν σε.

Θεοτοκίον.

Εφάνης καθαρότητι, ὡσεὶ κρίνον Δέσποινα, τῶν ἀκαθῶν ἐκλάμψασα, λαμπηδόσι τῆς παρθενίας σε, ἐν μέσῳ Θεοτόκε πανσεβάσμιε.

Ὁ Εἶρημός.

» **Ε**ξήνηθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε,
» ἡ τῶν ἐθνῶν σειρεύουσα, Ἐκκλησία τῇ
» παρουσίᾳ σε· ἐν ἧ ἑστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Octobre.

23

Κάθισμα τῶν Μαρτύρων,

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Ως ἀστέρες ἡλίου φωτοειδεῖς, Τερεντίου οἱ παῖδες οἱ ἱεροὶ, ὡς φῶς ἀνατέλλουσι, καὶ τὴν κτίσιν ἀυγάξουσιν, ἀνδρικῶν ἀγῶνων, γενναίοις πυρσεύμασι, πολυθείας ὄντως, τὴν νύκτα σκεδάσαντες· οὓς ἐν εὐφροσύνῃ, μακαρίσωμεν πίστει, ὡς ὄντας θειάποντας, τοῦ Θεοῦ καὶ βοήσωμεν· Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Ναὸν φωτοειδῆ, Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, τελέσας τὴν ψυχὴν, παναοίδιμε Πάτερ, ἔνδον ἐσχες ἀφράστως, τὸν Βασιλέα Χριστὸν καὶ Κύριον, εὖρες πλοῦτον θαυματῶν, καὶ κόσμῳ νέμεις χάριν τὴν ἀφθορον· διὸ κινδύνων πάντας καὶ φθορᾶς, συντήρει τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένε Μαριάμ, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα, ὠραῖσμα τερπνόν καὶ γηγενῶν ὁ κόσμος, δίδου τοῖς σέ ὑμνοῦσιν, ἀμαρτημάτων πάντων συγχώρησιν· ἴλαθι τοῖς σοῖς δούλοις, ὅτι ὑπάρχεις Ἄγνη ἡ λύτρωσις, ἀπεγνωσμένων ὄντως ἰσχυρὸν, προσφύγιον ἀνθρώπων.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἀσπίλος Ἀμνάς, τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα, κρεμάμενον Σταυρῷ, κατιδοῦσα ἐβόα· Τέκνον μου τί τὸ ξένον, καὶ παρ' ἐλπίδα τοῦτο νῦν θάεμα; πῶς ἡ ζωὴ θανάτῳ, βροτοῖς ὁμοίως καταδικάζεται; ἀλλὰ ἀνάστηθι ἐκ τῶν νεκρῶν, ἵνα χαίρουσα δοξάζω σε.

Ῥδή δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Η ἐπτάδελφος χορεία τῶν Ἀθλοφόρων, σὺν τοῖς δυσὶ γεννήτορσιν, ἄμωμος θυσία, σοὶ τῷ δι' ἡμᾶς θαυμαστῶς, τυθέντι ὡς πρόβατον, Δέσποτα Χριστέ προσνηχθησαν.

Η τοῦ Πνεύματος σοὶ χάρις ὡσπερ ἐν εἶδει, περιστερᾶς ὀπτάγεται, ἔνδοξε Εὐνίκη, τοῦ ἐπικειμένου σε, κιβρίζουσα κλύδωνος, τῶν δεινῶν βασάνων καὶ θλίψεων.

Επαιρόμενον τῷ κράτει τῆς ἀσεβείας, τὸν ἀλαζόνα τύραννον, πίστεως τοῖς ὄπλοις, Μάρτυρες πανεύφημοι, καθεῖλετε ψάλλοντες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ο δελήμασι τὰ πάντα δημιούργησας, δημιουργεῖται δέλων, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, σῶζων Ἀπειρόγαμε, τοὺς πίσει κραυγάζοντας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τοῦ Ὁσίου· Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου.

Σὺ Στέφανε, Μοναζόντων ἐγένου στεφάνωμα, οὐ λίθον πολύτιμον, ἀλλ' ἀρετὴν περικείμενος· ὦφθης γὰρ μακαίριε, θεοχαρίτωτον ὄντως ἐνδιαίτημα.

Τὴν ἐνθεον, θεοφόρε σοφίαν τετίμηκας· διὸ τῶν χαρίτων σε, αὕτη σεφάνοις ἐλάμπρυνε, δόξαν τὴν αἰδίων, σοὶ προξενήσασα Πάτερ παναοίδιμε.

Επόθησας, ὀλοκλήροις καρδίας κινήμασιν, ὀρεκτὸν τὸ ἔσχατον, κόσμου λιπῶν τὴν τερπνότητα· πόθῳ δὲ κατάλληλον, καὶ τὴν ἀπόλαυσιν εὔρες παμμακαίριστε.

Θεοτοκίον.

Νεκρώσεως, τὸν καρπὸν μοι ἡ Εὐὰ προσήγαγε· ζωὴν δὲ γεννήσασα, τὴν ἐνυπόστατον Πάναγνε, αὐθίς με ἠνώρθωσας· διὸ κραυγάζω σοι· Δόξα τῇ κυήσει σου Δέσποινα.

ᾠδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὲ Κύριε ἰσχὺν, κεκτημένοι οἱ Μάρτυρες, στρεβλώσεων καὶ μαστίγων, καὶ πυρὸς καὶ θανάτου, ἀνδρείως κατετόλμησαν.

Ωπαῖδες ἱεροὶ, ὧ θεόδεκτα σφάγια, ὧ σύστημα διαλύσαν, μηχαναὶς πολυπλόκου, ἐχθροῦ τοῦ πολεμήτορος.

Νίκαις τὴν κεφαλὴν, ἀθανάτοις κατέσεψαι, νικήσασα τὸν τὴν Εὐὰν, ἐννικήσαντα ὄφιν, Εὐνίκη καλλιπάρθενε. Θεοτοκίον.

Φῶς ἄχρονον ἡμῖν, τῷ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, γεγέννηκας ὑπὸ χρόνον, ἀγαθότητος πλούτῳ, γενόμενον Πανάμωμε.

Τοῦ Ὁσίου. Μεσίτης Θεοῦ.

Ορμὴν τῶν παθῶν, ἀπαθείας ἔρωτι κατέσβεσας, θεοφόρε Στέφανε, καὶ ταῖς θεωρίαις καὶ ταῖς πράξεσι, κατελάμπρυνας πάσαν, τὴν τῆς ψυχῆς κατάστασιν.

Νοὶ καθαρῶ, ταῖς Γραφαῖς ὠμίλησας τοῦ Πνεύματος, θεορρήμον Στέφανε, καὶ τῆς θεωρίας καὶ τῆς πράξεως, συνελέξω τὸν πλεόν, θεόφρον Πάτερ Ὁσιε.

Σοφίας βυθόν, ἐρευνήσας Στέφανε κατέλαβες, εὔρειν ὅσον χρήσιμον· καὶ τὸν μαρ-

γαρίτην τὸν πολύτιμον, διὰ πόνων ἐκτίσω, παμμακάριε τὸν τῆς γνώσεως.

Θεοτοκίον.

Ιδοὺ ἐν γαστρὶ, θεοτόκε πάναγνε Χριστὸν τὸν Θεόν, ὑπὲρ λόγον ἔσχηκας, ὡς περ Ἡσαΐας προηγόρευσεν· ὑπὲρ φύσιν δὲ τοῦτον, θεογεννητορ τέτοκας.

ᾠδὴ ε'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Τεῖνεσθαι, ἀνηλεῶς προστάττει ὁ τύραννος, καὶ τοῖς τροχοῖς συνδεσμεῖσθαι, πολυτρόπῳ βίᾳ τοὺς Μάρτυρας· ἀλλ' ἠσχύνθη, ἀηττήτους αὐτοὺς θεασάμενος.

Σάρβιλος, Νεονίλλα Φωκᾶς καὶ Θεόδουλος, Βήλης Ἱέραξ Εὐνίκη, καὶ Νιτᾶς ὁ θεῖος σὺν Τερεντίῳ, ὡς γενναῖοι, εὐσεβῶς εὐφημίσθωσαν Μάρτυρες.

Λειμῶνι, τῆς ὑμῶν εἰσιόντες ἀθλήσεως, ὁσμῆς πληρούμεθα θείας, τῶν ὑμῶν ἀγῶνων μακαίριοι, τὸ δυσῶδες, τῶν παθῶν ἐκ ψυχῆς ἀπορρίπτοντες.

Θεοτοκίον.

Ηβᾶτος, προετύπου τὸ μέγα μυστήριον, τῆς ὑπὲρ νοῦν σε λοχείας, τῷ πυρὶ διόλου σπαργανουμένη, καὶ μηδὲ ὧς, καιομένη Παρθένε πανύμνητε.

Τοῦ Ὁσίου· Ἐν ἀθύσσω πταισμάτων.

Οἰουμένης φωστῆρ φαεινότητος, Πάτερ ἀναδέδειξαι λόγου λαμπρότησι, καταφωτίζων Στέφανε, τοὺς σοὶ πίσει καὶ πόθῳ προστρέχοντας.

Μακαρίως τὸν βίον διήνυσας· μύσας τὰς αἰσθήσεις γὰρ ἔξω γεγένησαι, τῆς κοσμητικῆς συγχύσεως, καὶ θεῶ προσωμίλησας Στέφανε.

Ως καλὸς ὡς ὠραῖος ὁ στέφανος, ὃ νῦν ἐστεφάνωσαι πάνσοφε Στέφανε, ταῖς ἀρεταῖς στεφόμενος, καὶ παθῶν βασιλεύσας πανόριστε!

Θεοτοκίον.

Υπὲρ φύσιν Παρθένε ἐκύησας, καὶ διαγωνίζεις Παρθένος ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τὰ σύμβολα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ν ἀθύσσω πταισμάτων κυκλούμενος,
» τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγγίας
» σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ
» Θεὸς με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον τῶν Μαρτύρων. Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Τερεντίου σήμερον, καὶ Νεονίλλης, τῆς αὐτοῦ συζύγου τε, καὶ τῶν αὐτῶν παίδων πιστῶς, μνήμην τελούντες δοξάσωμεν, τὴν δόξην τούτους, δοξάσαντα Κύριον.

Ἔτερον τοῦ Ὁσίου,

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Καταφυτεύσας ἀρετῶν τὸν παραδείσον, καὶ καταρδεύσας ταῖς ῥοαῖς τῶν δακρύων, σου ὡς τῆς ζωῆς πανένδοξε τοῦ ξύλου τυχῶν, σῶσον ἰκεσίαις σε, ἐν φθορᾷ τὴν σὴν ποιμνὴν ῥῦσαι περιστάσεως τοὺς θερμῶς σε τιμῶντας· σὲ γὰρ προστάτην μέγιστον Σοφὲ, πάντες ἐν πίστει καὶ πόθῳ κεντήμεθα.

Ὁ Οἶκος.

Ὁς καθαιρέτην τῶν παθῶν, καὶ τύπον ὀρθοῦ βίου, ἀλείπτῃν τε ἀζύγων, κανόνα Μοναζόντων, καὶ ἀρετῶν ὑπογραμμὸν, πάντες συνελθόντες ἐν τῇ μνήμῃ σε σοφὲ, οἱ φοιτηταί σου κρᾶζομεν· Δόξα τῷ σὲ ἀξίως δοξάσαντι, τέρασιν ἀλήκτοις, καὶ σημείοις φοβεροῖς, οὐκ ἐν βίῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ μετὰ τέλος. Διὸ ἐκδυσωπεῖν Χριστῷ μὴ ἐλλίπης, τοῖς τιμῶσί σε αἰεὶ καταπεμφθῆναι λύσιν τῶν πολλῶν καὶ χαλεπῶν ἐγκλημάτων· σὲ γὰρ προστάτην μέγιστον, Σοφὲ, πάντες ἐν πίστει καὶ πόθῳ κεντήμεθα.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΗ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Τερεντίου καὶ Νεονίλλης, καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν, Νιτᾶ, Σαρβίλου, Ἰέρακος, Θεοδούλου, Φωκᾶ, Βήλης, καὶ Εὐνίκης.

Στίχοι.

Σὺν ἑπτά τέκνοις ἡ δυὰς τῶν συζύγων
Τιμὴν τομὴν ἠγάετο τὴν ἐκ τοῦ ξίφους.

Δειρὴν ὀγδοάτη γε Τερέντιος εἰκάδι κάρθη.

Ὁὔτοι οἱ Ἅγιοι, ἐν ἐνὶ οἴκῳ διάγοντες, καὶ τῷ Θεῷ αἰεὶ ἐν κρυπτῷ λατρεύοντες, διεβλήθησαν, καὶ παρέστησαν τῷ δικαστηρίῳ. Καὶ ἐπειδὴ τὸν μὲν Χριστὸν ὠμολόγουν, τὰ δὲ εἰδῶλα ἐκωμῶδουν, κρεμασθέντες ἐξέοντο· εἶτα ὅξει δριμυτάτῳ ταῖς πληγαῖς κατερράντιζοντο, καὶ πυρκαϊᾷς κάτωθεν φλογιζομένης, προσνήχοντο σιωπηρῶς, ἀλλήλους ἐπαλείφοντες. Οὐ παρεῖδεν οὖν ὁ Θεὸς τὴν δέησιν αὐ-

τῶν· Ἄγγελοι γὰρ ἀοράτως τοὺς Ἅγίους τῶν δεσμῶν ἠλευθέρουν, καὶ τὴν Θεραπείαν παρεῖχον· τοὺς δὲ ἀσεβεῖς ἐκπληξίς καὶ φόβος κατεῖχε, καὶ ἡ φυλακὴ τοὺς Ἅγίους εἶχε. Τῇ δὲ ἐξῆς, ῥοπαλοῖς τύπτονται· εἶτα ἐν τροχῷ δεθέντες, τῷ δοκεῖν ἐμαστιζοντο· καὶ ἐν μηδενὶ μηδὲν δεινὸν πεπονθότες, βορᾷ τοῖς Θερασί παραδίδονται. Οὕτως οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ἀβλαβεῖς ἐν πάντων διατηρηθέντες, λέθησιν ἐν πίσσης παμφλάζουσιν ἐμβάλλονται, καὶ ὁ βρασμὸς τῆς πίσσης εἰς ὕδωρ μετεβλήθη. Ἰδόντες οὖν οἱ δυσσεβεῖς, ὅτι αἱ κολάσεις τοῖς Ἅγίοις ἀντ' οὐδενὸς ἐλογίσθησαν, ξίφει τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἔτεμον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Στεφάνου τοῦ Σαββαΐτου, τοῦ καὶ Ἐπισκόπου γενομένου.

Στίχ. Ἐπώνυμος Στέφανος οὗ φορεῖ στέφους,
Ὁ πρακτικὴ χεὶρ ἀρετῆς οἶδε πλέκειν.

Ὁὔτος ὁ Ὁσιος, περὶ τὰ τέλη τοῦ ὀγδόου αἰῶνος ἀκμάσας, ἠγωνίσαστο κατὰ τῶν αἱρέσεων· καὶ ποιητὴς ἐγένετο ἁσματικῶν Τροπαρίων, ὡς τοῦτο ἀναφέρει ὁ Γραπτὸς Θεοφάνης ἐν τῷ εἰς τὸν Ὁσιον τοῦτον μελουργηθέντι παρ' αὐτοῦ Κανόνι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Τερεντίου, Ἀφρικανοῦ, Μαξίμου, Πομπηίου, καὶ ἑτέρων τριάκοντα ἕξ.

Στίχ. Τέμνουσι Τερέντιον, ὃς βλύσας γαῖλα,
Ἐδειξε καινὸν καὶ τετμημένος τέρας.

Ὁὔτοι οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ἠθλήσαν ἐπὶ Δεσπίου Βασιλέως, καὶ Φουρτουνάτου Ἡγεμόνος, ἐν Ἀφρικῇ γεννηθέντες καὶ ἀγωνισάμενοι. Τύπτονται οὖν νεύροις ὠμοῖς, εἶτα ῥάβδοις· καὶ πυρωθεῖσιν ὀβελίσκοις τὰ νῶτα καίονται· καὶ ἐπιχεομένου ὄξους σὺν ἄλμῃ, τριχίνοις ὑφάσμασιν ἀνατρίβονται· καὶ δεσμῷ μετὰ τὴν ἐρώτησιν βάλλονται· καὶ γυμνοὶ σύρονται ἐπάνω πυρός. Εἶτα ξέονται, καὶ εἰς βόθρον ἀπορρίπτονται, ὄφρων καὶ σκορπίων μεσόν· καὶ ἀβλαβεῖς διαμείναντες, ξίφει ἐτελειώθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Φιρμιλιανοῦ Ἐπισκόπου Καισαρείας, καὶ Μελχίωνος σοφιστοῦ, Πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας, οἱ τινες καθεῖλον Παῦλον τὸν Σαμωσατέα.

Στίχ. Εἰρηνικῶς θνήσκουσιν εἰρήνης τέκνα,
Φιρμιλιανὸς καὶ σὺν αὐτῷ Μελχίων.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Φεβρωνίας, θυγατρὸς Ἡρακλείου Βασιλέως· καὶ τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κυριακοῦ, τοῦ φανερώσαντος τὸν τίμιον Σταυρὸν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, καὶ Ἑλένης τῆς αὐτοῦ μητρός.

Στίχ. Μίξας ἐλαίῳ, Κυριακὴ παμμακάρ,

Σὸν αἷμα σεπτὸν, μίγμα καινὸν εἰργάσω.

Οὗτος, μετὰ τὸ φανερωῖσαι τὸν τίμιον Σταυρὸν, καὶ πιστεῦσαι, καὶ βαπτισθῆναι, γέγονεν Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων μετὰ Μακάριον, καὶ παρέτεινεν ἡ ζωὴ αὐτοῦ μέχρι τῆς Βασιλείας Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου· ὃς κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατεύσας, ἀπῆλθε καὶ εἰς Ἱερουσαλήμ· καὶ μαθὼν περὶ τοῦ Ἁγίου, καὶ κρατήσας αὐτόν, ἑαυτῷ παρέστησε· καὶ ἀναγκάσας θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, ἠλέγχθη παρ' αὐτοῦ. Ὅθεν καὶ ἐκέλευσε κοπήναι τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα, εἰπὼν· Ὅτι ἐπιστολαῖς πολλὰς γράψας μετὰ τῆς χειρὸς ταύτης, πολλοὺς ἀπέσπρεψας ἀπὸ τῶν θεῶν. Εἶτα ἐξέχεε μόλυβδον ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, καὶ μετὰ ταῦτα ἔθηκται αὐτόν ἐπὶ κραββάτου πεपुरακτωμένου, κατὰ πρόσωπον. Ἐλθοῦσα δὲ πρὸς αὐτόν ἡ μήτηρ αὐτοῦ, καὶ αὐτὴ ἐκρατήθη, καὶ κρεμασθῆναι ταύτην προστάττει ἐν τῶν τριχῶν· καὶ ξεομένη, τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο. Εἶτα ἐμβληθεὶς καὶ αὐτὸς εἰς λέβητα, ἐπλήγη μετὰ ξίφους, καὶ ἐτελειώθη.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Ἡ μήτηρ τοῦ Ἁγίου Κυριακοῦ Ἄννα, λαμπάσι φλεχθεῖσα καὶ ξεσθεῖσα, ἐτελειώθη.

Στίχ. Φλεχθεῖσα σάρκα Μάρτυς Ἄννα λαμπάσιν,

Ἄειφανῆς ὑπῆρξε λαμπὰς Κυρίου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὤδη ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Εν τῇ καμίνῳ, τῶν αἰκισμῶν οἱ θεῖοι Μάρτυρες, δρόσον οὐρανόθεν εὔρον ὑπομονῆς, εὐχαρίστως ἀναμέλποντες· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ερηρισμένον, τὸ τῆς ψυχῆς ἔχοντες φρόνημα, πέτρα τῆς ἀτρέπτου πίστεως τοῦ Χριστοῦ, τῶν ἀθέων τὰ φρυάγματα, σεισμὸν οἱ Μάρτυρες, δι' εὐχῆς ἐκτελοῦντες κατέβαλον.

Αναρτηθέντες, καὶ ταῖς πλευρὰς εὐτόνως ξεόμενοι, ὅξει δριμυτάτῳ τε καὶ πυρκαϊᾷ, συμφλεγόμενοι Μακάριοι, πάσαν ἐφλέξατε, τὴν ὑλώδη ἀπάτην, ὑμῶντες τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ο περιβάλλων, τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις Πανάχραντε, ἄλλον οὐρανὸν σε ἔδειξεν ἐπὶ γῆς, καὶ ἐκ σοῦ περιεβάλετο, ὄλον τὸν ἄνθρωπον, καὶ θεοῖ με δι' οἶκτον ἀμέτρητον.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Μυρίζουσιν Ὅσιε τῶν σῶν δογμάτων, εἰ λόγοι τῆ χάριτι, τοῦ Πνεύματος λαμπόμενοι· Θεότητα μίαν γάρ, σέβων προσώποις τρισί, Λόγου τε τὴν σάρκωσιν ὑμῶν, εὐωδιάζεις ἡμᾶς πανόλβιε.

Ο βίος τῷ λόγῳ σου συνδραμὼν Πάτερ, διπλοῦν σοὶ τὸν ζέφανον, παμμακάαρ προεξένησε· σοφίας γάρ ὄργανον, Πάτερ πανέντιμε, γέγονας τῷ Κτίστη σου βοῶν· Εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Ο λόγος σου ἄλατι διηρτυμένος, ὁ βίος σου χάριτι παμμακάαρ λαμπρυνόμενος, ἐφάνη Θεσπέσιε· διὸ τὰς ἄνω μονὰς, ὠκῆσας γηθόμενος Χριστῷ, σὺν παρρῆσίᾳ νῦν παριστάμενος.

Θεοτοκίον.

Γθύνασα Πάναγνε τὸν ἐμὸν βίον, πρὸς τὸν σὸν πανεύδιον λιμένα καθοδήγησον, Θεὸν ὡς κυήσασα, τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν, τὸν πᾶσι παρέχοντα πιστοῖς, τῆς ἀφθαρσίας τὴν ἀγαθότητα.

Ὤδη η' Χεῖρας ἐκπετάσας Δαυιὴλ.

Πυρὸς κατετόλμησαν φωτὶ, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος καταλαμπόμενοι, λεβήτων βράσματα ἔδειξαν, ἀνεέργητα τὴν ἔνθεον, ἀναψυχήν ἐξ οὐρανοῦ οἱ θεῖοι Μάρτυρες, δεδεγμένοι· οὓς ἐπαξίως πιστοὶ ἀνυμνήσωμεν.

Αγγέλων ἐπέφανε πληθὺς, ἐν τῷ σταδίῳ φαιδρῶς παραθαρρύνουσα, ὑμᾶς πανεύφημοι Μάρτυρες, καὶ τῶν πόνων ὑπεξαίρουσα· μεθ' ὧν τῶν Παίδων τὴν ὠδὴν ἀνεκραυγάζετε· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Εργήγορον ἔχων πρὸς Θεὸν, τὸ ὄμμα Σάρβιλε τὸ τῆς καρδίας σου, βλεφάρων ἔφερες κέντησιν, διελέγγων τὸν δικάζοντα, τῆς ἀθεΐας τῆ νυκτὶ περικρατούμενον· ὅθεν πάντες, σέ ὡς ἡμέρας υἱὸν μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Πατρός εὐδοκίᾳ τὸν Υἱόν, ἐν μήτρᾳ εἰληφας ἐπισκιάσαντος, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος Ἄχραντε, καὶ τεκοῦσα ὡς πρὶν πᾶναγνος, διαμεμένηκας· πρὸς ὃν ἀπαύστως πρέσβευε, λυτρωθῆναι, πάντα τὸν κόσμον φθορᾶς καὶ κολάσεως.

Τοῦ Ὁσίου. Κάμινος ποτέ.

Στέφος εὐπρεπές, Χριστὸς ὁ ζωοδότης, τῇ κορυφῇ σου ἐπιτέθεικε, φερώνυμε Στέφανε· καὶ γὰρ πράξει διέπρεψας, καὶ θεωρίας ἔφανα, κρᾶζων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ολὴν ὑπερβάς τὴν αἴσθησιν παμμάκαρ, νοὶ τῷ πρώτῳ προσωμίλησας, ψυχῆς καθαρότητι, πολιτείας τε σεμνότητι, στεφανηφόρε Στέφανε, κρᾶζων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Μάρτυρας Χριστοῦ, Θεόφρον ἀνυμνήσας, καὶ τῶν Ἁγίων τὰ συστήματα, σὺν τούτοις ἐσκλήνωσας· εὐφροσύνης ἐμφορούμενος, καὶ θείας ἀπολαύσεως, κρᾶζων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νοῦς ὁ ἀπαθής, ἐν μήτρᾳ σου ἐνοῦται, τῷ ἀνθρωπίνῳ νοῖ Πάναγνε, σαρκός τε παχύτητι· ὑπὸ χρόνον δὲ ἐγένετο, αἰῶνων ὁ ὑπέρτερος· ὅθεν σε Θεοτόκον, πίστει καὶ πόθῳ δοξάζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**άμινος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, ταῖς
» ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι,
» τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς
» δὲ πιστοὺς δροσίζουσα, ψάλλοντας· Εὐλο-
» γεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ῥοδὴ δ'. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Παραδείσος ὠφθητε μέσον, ζωῆς τὸ ξύλον κερκτιμένοι, κρήνη τε προχέουσα κρουνοὺς, τῶν ἰαμάτων καὶ ποταμὸς ἀληθῶς, πεπληρωμένοι Ἅγιοι, θείων ναμάτων τῶν τοῦ Πνεύματος.

Πύργοι τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ γαληνότατοι λιμένες, τῶν ἐν τῷ πελάγει τῶν δεινῶν, χειμαζομένων Μάρτυρες ὠφθητε, καὶ τῆς εἰρήνης τρόφιμοι, καὶ τῶν Ἀγγέλων ὁμοδαίτοι.

Τῶν ἀμαραντίνων στεφάνων, ἐπιτυχόντες ἄθλοφόροι, καὶ τοῦ Παραδείσου τὸ πλά-

τος, χοροβατοῦντες πάσης στενώσεως, καὶ πειρασμῶν λυτρώσασθε, τοὺς ἐπὶ γῆς ὑμᾶς γεραίροντας.

Θεοτοκίον.

Ητῶν οὐρανῶν πλατυτέρα, καὶ Χερουβὶμ ἀγιωτέρα, πάσης τε τῆς κτίσεως ὁμοῦ, τιμιωτέρα, Θεὸν ὃν ἔτεκες, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκέτευε, Παρθενομήτορ τῶν τιμώντων σε.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Υπέρτιμε Στέφανε, νῦν καθαρῶς ἠδόμενος, καὶ τρυφῆς ἀπολαύων τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν, ἔνθα τῶν Ἁγίων οἱ δῆμοι, περὶ Θεὸν, χορεύουσι μάκαρ, τοὺς σοὶ καταφεύγοντας, μεσιτεύων πρὸς σὲ ἔλκυσον.

Μετέστης γηθόμενος, πρὸς ἐφετῶν ἀκρότατον, πρὸς τὸ μόνον τῷ ὄντι σαφῶς μακάριον, πρὸς τὸ πανυπέρτατον κάλλος, πρὸς τὴν ζωὴν, τὴν ὄντως ἀγήρω, πρὸς φῶς τὸ ἀνέσπερον, Θεοφόρε Πάτερ Στέφανε.

Ως ἥλιος ἐλαμψας, ἐν Μοναστῶν συστήμασιν, ἀπαλῶν ἐξ ὀνύχων καθιερούμενος, καὶ ὡσπερ ἀκτῖνας ἐπέμπων, ταῖς ἀρεταῖς, τῆς σῆς πολιτείας, γλυκύτατε Στέφανε, Θεοφόρε Πάτερ Ὁσιε.

Θεοτοκίον.

Νοήσαντες πόρρωθεν, προβλεπτικοῖς τοῖς ὄμμασιν, οἱ Προφήται σε πάντες προανεφώνησαν, ὡς γενησομένην Μητέρα, τοῦ πανουργοῦ, καὶ πάντων Δεσπότου· διὸ σε πανύμνητε, Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Α**νάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύ-
» ριος, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέ-
» φανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν
» τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ τὴν πανύμνητον, Θεο-
» τόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον τῶν Μαρτύρων.

Τοῖς Μαθηταῖς συνελθῶμεν.

Σὺν Τερεντίῳ ἤστραψεν, ἡ σεπτὴ Νεονίλλα, Νιτᾶς Φωκᾶς καὶ Σάρβιλος, Βῆλης τε καὶ Ἰέραξ, Θεόδουλος καὶ Εὐνίκη· τοῦ Χριστοῦ γὰρ προθύμως, γενναίως ὑπερήθησαν, καὶ τυράννους καθεῖλον, οἱ εὐκλεεῖς, ἄθλοφόροι Μάρτυρες· οὓς τιμώντες, φαιδρῶς πανηγυρίζομεν, τὴν λαμπρὰν αὐτῶν μνήμην.

Καὶ τοῦ Ὁσίου.

Στεφανηφόρε Στέφανε, σὺ δεξάμενος ζέσιν, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἀπερῥάγης τοῦ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχης, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ δύο παρόντες.

Ὁ Κανὼν τῆς Μάρτυρος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
Τοὺς ἀνδρικούς σου, Μάρτυς, εὐφημῶ πόνους.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὤδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'.

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι.

Ταύτην τὴν φωτοφόρον, μνήμην σου γεραίροντι θεόνυμφε, φωτισμόν μοι παράσχε, τῆς ψυχῆς μου τὸ σκότος διώκοντα.

Ο ἴλην ἀπὸ σπαργάνων, σεαυτὴν ἀνέθηκας τῷ Κτίστη σου, καὶ πυρὶ ἐγκρατείας, τὰ τοῦ σώματος πάθη κατέφλεξας.

Υψος πρὸς μαρτυρίου, Μάρτυς ἀννηέχθης ἀφειδήσασα, τῆς σαρκὸς καὶ θαλάμων, νοητῶν ὡς παρθένος ἤξιῶσαι.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν οὐρανομήκη, κλίμακα ἐν ἣ Θεὸς ἐπεστήρικτο, τοὺς βροτοὺς οὐρανίους, ἐργαζόμενος Κόρη γεραίρομεν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
Τὸν σὸν γεραίρω παμφαῆ βίον, μάκαρ.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὤδὴ α'. Ἦχος δ' αὐτός. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ταῖς θείαις λαμπόμενος ἀστραπαῖς, τοὺς τὴν φωτοφόρον, ἐκτελοῦντάς σου ἑορτὴν, παθῶν ἀμαυρότητος παμμάκαρ, ταῖς προσευχαῖς σου Ἀβράμιε λύτρωσαι.

Ο θεῖος ἀνάψας σου τὴν ψυχὴν, Ἀβράμιε πόθος, ἐναπέσθεσε τῆς σαρκὸς, τοὺς ἔρωτας Πάτερ καὶ αὐλως, ἐπὶ τῆς γῆς σε βιώναι ἐποίησε.

Νεκρώσας τὰ μέλη τὰ ἐπὶ γῆς, νησεῖα καὶ πάσαις, νακουχίαις Πάτερ σοφὲ, ζωῆς ἠξιώθης τῆς ἀμείνω, ἐν οὐρανοῖς θεοφόρε Ἀβράμιε.

Θεοτοκίον.

Σαρκὸς ἐξ αἱμάτων σου ἱερῶν, Θεοῦ Πατρὸς Λόγος, ἐσαρκώθη ὑπερφυῶς, παρθένε Μαρία· ὃν δυσώπει, τὰ τῆς σαρκὸς μου νεκρώσαι φρονήματα.

Ὤδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ιστασο πρὸ βήματος, τυραννικοῦ Χριστοῦ ἐνδοξε, τὸν Ποιητὴν, πάντων καὶ Δεσπότην, Θεὸν Λόγον κηρύττουσα.

Κάλλος τὸ ἐγκάρδιον, τῆ ὄρατῆ μορφῇ ἐνδοξε, διαδοθέν, σὲ ὠραιότητα, τοῖς ὀρώσιν ὑπέφαινε.

Ο ἴλην ἀναφαίρετον, τῶν ἱαμάτων σοι δίδωσι, Κόρη Χριστὸς, οὗ Ἀναστασία, τὴν πτωχείαν ἠγάπησας.

Θεοτοκίον.

Υἴλην τῶν πταισμάτων με, σὼν πρεσβειῶν πυρὶ σύμφλεξον, Μήτηρ Θεοῦ, δρόσον μοι τὴν θείαν, τῆς ἀφέσεως φέρουσα.

Τοῦ Ὁσίου. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ο λοτρόπως ποθήσας, τῶν ὀρεκτῶν ἔσχατον, κόσμου καὶ σαρκὸς θεοφόρε, ἔξω γεγένησαι· ὅθεν ἀπέιληφας, τὴν ὑπερκόσμιον δόξαν, καὶ θείαν ἀπόλαυσιν, Πάτερ Ἀβράμιε.

Ναὸς ζῶν ἀνεδείχθης, τοῦ παντηργοῦ Πνεύματος, Πάτερ ἐν οἰκίσκῳ τὸ σῶμα, συγκλείσας Ὅσιε· ὅθεν ἀπήστραψας, τῶν ἀρετῶν λαμπηδόνας, ἱερῶς κοσμούμενος, Πάτερ Ἀβράμιε.

Κεωργία τῶν πόνων, τῶν ἀρετῶν ὠριμον, Ὅσιε ἐξήνησας στάχυν, Πάτερ Ἀβράμιε· ὧ διατρέφονται, μιμητικῶς οἱ τὴν θείαν, καὶ σεπτὴν σου καίμησιν πανηγυρίζοντες.

Θεοτοκίον.

Επὶ σοὶ Παναγία, ὁ τοῦ παντός αἴτιος, δι' ὑπερβολὴν εὐσπλαγγίας, θέλων ἐσηκώσωσε, καὶ καθηγίασε, τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, παραβάσει πρότερον ἐξολισθήσασαν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο** ὑρανίας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ
» τῆς Ἐκκλησίας δομητορ, σύμε στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ
» ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φι-
» λάνθρωπε.

Κάθισμα τῆς Μάρτυρος.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εν βρέφους τῷ Θεῷ, ἀνετέθης Ὁσία, νεκρώσασα σαρκὸς, ἐγκρατεῖα τὰ πάθη· εἰς ὕψος δ' ἀνέδραμες, μαρτυρίου περιδοξον, ἐναθλήσασα, Ἀναστασία νομίμως, καὶ τὸν δράκοντα, καταβαλοῦσα εἰς χάος, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Τὸν πάλαι Ἀβράμ, ἐκμιμούμενος Πάτερ, ἐμάκρυνας σαυτὸν, συγγενῶν κατὰ σάρκα, πειθόμενος Ἀβράμιε, τῷ καλοῦντι Θεῷ ἢ-

μῶν· ὅθεν ἤσκησας, καὶ τὴν ψυχὴν λαμπροτέραν, ἐναπέδειξας, τῶν τοῦ ἡλίου ἀκτίνων, θεόφρον πανόλβιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν βάλτον ἦν Μωσῆς, ἀκατάφλεκτον εἶδε, τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀγίαν νεφέλην, σκηνὴν τὴν ἀμόλυτον, τὴν θεόδεκτον τράπεζαν, τὸ παλάτιον, τοῦ ὑψηλοῦ Βασιλέως, τὴν ὀλόφωτον, καὶ ἀδιόδευτον πύλην, Παρθένον ὑμνοῦμέν σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Υμνῶ σου τὸν Σταυρὸν, προσκυνῶ καὶ τὰ πάθη, δοξάζω καὶ τὴν σὴν, ἀγαθότητα Τέκνον· ἐκὼν γὰρ καθυπέμεινας, ἐπονείδισον θάνατον. Τί τὸ ξένον σου, καὶ φρικιδέξατον Σῶτερ, τῆς ἀφράστου σου, οἰκονομίας τὸ βάθος; ἢ Μήτηρ ἐβόα σοι.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Σέ ζυγὸν ἐλαφρότατον, Μάρτυς τὴν βασιάσασαν ἐκ νεότητος, σιδηροῦν κλοιὸν βαστάζειν σε, οἱ παρανομοῦντες κατεδίκασαν.

Σταλαγμοὶ τῶν αἱμάτων σε, τῆς πολυθείας ἔσβεσαν ἀνθρακας· ὁ πυρσὸς δὲ τῶν θαυματίων σου, τῶν παθῶν τὴν ὕλην ἀπετέφρωσεν.

Οὐκ ἐγύμνωσε χάριτος, σῶμά σου γυμνώσας ὁ πονηρότατος, ὑφαντὸν δὲ μάλλον ἄνωθεν, ἀρράγη χιτῶνα προεξένει σοι.

Υπὲρ γῆν αἰρομένης σου, πῦρ ἐπὶ τὰ στέρινα Μάρτυς ἐφήπτετο, ὑπεξάπτον σου τὸν ἔρωτα, τὸν πρὸς τὸν Δεσπότην καλλιπάρθενε.

Θεοτοκίον.

Μετὰ τόκον διέμεινας, ἀφθορος Παρθένε ὡς πρὸ γεννήσεως· νέον βρέφος γὰρ ἐκύησας, τὸν πρὸ τῶν αἰώνων γνωριζόμενον.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτὸς Εἰρμός.

Ρεῖθροις Πάτερ δακρύων σου, ψυχικὰς κηλίδας ἀπονιψάμενος, θεῖον γέγονας τοῦ Πνεύματος, καὶ σεπτὸν παμμακάρι καταγώγιον.

Αγρυπνίαν παννύχιον, προσευχὴν ἀένναον ἀπροσπάθειαν, καὶ ἀγάπην ἀνυπόκριτον, καὶ τελείαν πίστιν Πάτερ ἤσκησας.

Ιατρεύειν νοσήματα, καὶ ἀποδιώκειν Ὅσιε πνεύματα, χάριν εἴληφας Ἀβράμιε, ὡς Θεοῦ θεράπων ἀληθέστατος.

Θεοτοκίον.

Ραθυμία κρατούμενον, καὶ τῇ ἀμαρτίᾳ μεβυθίζόμενον, τῇ πρεσβείᾳ σου διάσωσον, Θεοτόκε Μήτηρ ἀειπάρθενε.

ᾠδὴ ε'. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Ανάλωτος πυρὶ τῷ ἐνύλῳ ἐδείχθης Μάρτυς· πῦρ γὰρ σε ἐγκάρδιον, θείας ἀγάπης ἐδρόσιζε.

Ραπίσματι τὸ πρόσωπον Μάρτυς ὠραιωθεῖσα, ἐχθρῶν ἀπερρύπωσας, δυσειδεστάτων τὰ πρόσωπα.

Ταθεῖσα ἐπὶ ξύλου θεόφρον Ἀναστασία, πόθῳ τοῦ Νυμφίου σου, τὸ θεῖον πάθος εἰκόνιζες.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦμέν σε πανύμνητε Δέσποινα Θεοτόκε, Θεὸν ὑπερύμνητον, σαρκὶ ἀσπόρως κυήσασαν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ως κατάκαρπον κλημα, βότρυας ἐξήνησας Πάτερ Ἀβράμιε, ἀρετῶν ἐνθέων, κατανύξεως οἶνον πηγάζοντας, τῶν παθῶν τὴν μέθην, ἐκ τῶν ψυχῶν ἀποσοβοῦντα, καὶ καρδίας πιστῶν κατευφραίνοντα.

Πειρασμούς σοι ποικίλους, ὄφεις ὁ παμπόνηρος Πάτερ ἐξήγειρεν· ἀλλ' αὐτὸς τῷ ὀπλῷ, τοῦ Σταυροῦ θεοφόρε ἐνέκρωσας, καὶ τῆς νίκης στέφος, παρά Θεοῦ δικαίᾳ ψήφῳ, ἐκομίσω θεόφρον Ἀβράμιε.

Αγιώτατος οἶκος, Πάτερ Θεοῦ Πνεύματος ἀπίσται γενόμενος, ἐδομήσω οἶκον, ἱερὸν καὶ πανίερον σύστημα, ἀνιέρου πλάνης, μεταβαλὼν ταῖς νουθεσίαις, τῷ τῶν ὅλων Θεῷ καθεύρωσας.

Θεοτοκίον.

Μητροπάρθενε Κόρη, θείῳ φωτιζόμενοι Πνεύματι πάνταγενε, ἱεροὶ Προφῆται, ἱεραῖς ἐν φωναῖς σε προήγγειλαν· ἐξ ἧς Θεὸς Λόγος, ὑπὲρ αἰτίαν τε καὶ λόγον, ἐσαρκώθη δι' οἶκτον ἀμέτρητον.

ᾠδὴ ς'. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Σπρεβλούμενον τὸ σῶμα αἰκισμοῖς, ἐδήλου τὸ ὄρθιον, σῆς προαιρέσεως, πρὸς Θεὸν Ἀναστασία πανεύφημε.

Εκρέμασο μετέωρος πληγῆς, Μάρτυς ὑποφέρουσα, ἀπληγον σώζουσα, τῆς ψυχῆς τὸ εὐγενές ἀξιάγαστε.

Γρήνεγκας μαζών τὴν ἐκκοπὴν, πιστοὺς διατρέφουσα, γάλακτι ἔνδοξε, τῆς μιμήσεως τῆς σῆς ἐμφανέστατα.

Θεοτοκίον.

Φιλάνθρωπον κηύσασα Θεόν, φιλάγαθε Δέσποινα, αὐτὸν ἰκέτευε, τῆς γενένης τοῦ πυρὸς λυτρωθῆναί με.

Τοῦ Ὁσίου. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Φωστῆρά σε οἱ ἐν σκότει τῆς πλάνης, ἀπλανῶς καθοδηγοῦντα εὐρόντες, πρὸς τὰς ὁδοὺς, τῆς ζωῆς Θεοφόρε, τῆς ἀγνωσίας τὸ σκότος ἀπέλιπον, γενόμενοι φωτοειδεῖς, διὰ πίστεως Θείας Ἀβράμει.

Αγρύπνως ἐξευμενίσας τὸ Θεῖον, ἐπιπέμφαι φωτισμὸν σωτηρίας, τοῖς ἐν νυκτί, τῆς εἰδωλομανίας, κατασχεθεῖσι Θεόφρον Ἀβράμει, ἀνέδειξας πάντας υἱοὺς, καὶ φωτὸς καὶ ἡμέρας ἐν χάριτι.

Ησύχως σου τὴν ζωὴν ἐτελέσας, τὰς ἐν βίῳ τρικυμίας παμμάκαρ, τῇ πρὸς Θεόν, πεπειθήσει παρῆλθες, καὶ γαληνοὺς πρὸς λιμένας κατήντησας, Ἀβράμει τῆς οὐρανῶν, βασιλείας καὶ Θείας λαμπρότητος.

Θεοτοκίον.

Βαρούμενον νυσταγμῷ ῥαθυμίας, διανόησον τῇ σῇ μεσιτεία, Μήτηρ Θεοῦ, καὶ μὴ δώης ὑπνώσαι, τῆς ἀμαρτίας Παρθένε εἰς θάνατον· προστάτιν γὰρ καὶ ὁδηγόν, τῆς ἐμῆς σε ζωῆς ἐπιγράφομαι.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ
» ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις· ὅτι κα-
» κῶν, ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ με τῷ
» Ἄδῃ προσήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωάνης· Ἐκ
» φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον τῆς Ὁσιομάρτυρος.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Παρθενίας νάμασι, καθηγουμένη Ὁσία, μαρτυρίου αἵμασι, Ἀναστασία πλυθεῖσα, παρέχεις τοῖς ἐν ἀνάγκαις τῶν νοσημάτων, ἴασιν καὶ σωτηρίαν τοῖς προσιοῦσιν, ἐκ καρδίας· ἰσχὺν γὰρ νέμει, Χριστὸς ὁ βρύων, χάριν αἰέναν.

Ἔτερον τοῦ Ὁσίου, ὁμοιον.

Εν σαρκὶ ὡς Ἄγγελος, ἐπὶ τῆς γῆς ἀνεφάνης, καὶ ἀσκήσας γέγονας, πεφυτευμένον ὡς ξύλον, ὕδατι τῆς ἐγκρατείας καλῶς αὐξή-

σας, ρεύμασι τῶν σῶν δακρύων ῥύπον ἐκπλύνας· διὰ τοῦτο ἀνεδείχθης, δοχεῖον Θεῖον, Ἀβράμει Πνεύματος.

Ὁ Οἶκος.

Τὰ φθαρτὰ παριδῶν, τὴν ἀφθαρσίαν εἴληφας· τὰς τερπνὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος ἐμίσησας σοφῆ ἀπὸ βρέφους, ποθήσας ἀγνεῖαν· ὅθεν θαλάμη καὶ κόσμου ἀπέδρασας, συζύγη τε εὐκλειαν, καὶ τῶν γονέων ἐξέκλινας, μόνῃ Θεοῦ σοφῆ τὸν ἔρωτα ἐπιποθήσας, καὶ ἀγαπήσας ἐξ ὅλης Πάτερ τῆς ψυχῆς, καὶ διανοίας ἀληθῶς· διὰ τοῦτο ἀνεδείχθης δοχεῖον Θεῖον, Ἀβράμει, Πνεύματος.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Ὁσιομάρτυρος Ἀναστασίας τῆς Ῥωμαίας.

Στίχοι.

Κάρας τομὴν ἠνεγχε ρώμη καρδίας
Βλάστημα Ῥώμης, Μάρτυς Ἀναστασία.

Τῇ δὲ Ἀναστασίῃ ἐνάτη ξίφος εἰκάδι ὀξύ.

Αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ Δεκίου καὶ Οὐαλεριανοῦ τῶν Βασιλέων, καὶ Πρόβου ἡγεμόνος, Ῥωμαία τῷ γενεῖ, νέαν ἀγούσα τὴν ἡλικίαν, καὶ ἐν τινι Μοναστηρίῳ διατρίβουσα. Αὕτη, παρρησία τὸν Χριστὸν ὁμολογήσασα, ῥαπίζεται τὸ πρόσωπον· καὶ ἐπ' ἀνθρώπων πυρὸς ἀπλωθεῖσα, ῥάβδοις μαστίζεται· καὶ ἐπὶ ξύλῳ κρεμασθεῖσα, μαγκάνοις τισὶ πιέζεται, καὶ ὀγκίνοις ὀξέσι καταπείρεται· καὶ κρεμασθεῖσα, καθ' ὅλου τοῦ σώματος ξέεται, καὶ τοὺς μαστοὺς ἐκτέμνεται, καὶ τοὺς ὄνυχας ἐκρίζουται· τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἀκρωτηριάζεται, καὶ τὴν γλώτταν ἀφαιρεῖται, καὶ καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκρίζουται, καὶ τελευταῖον τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀβραμῆ, καὶ Μαρίας τῆς ἀνεψιάς αὐτῆ.

Στίχ. Σαρκὸς νεκρώσας, Ἀβράμει, πᾶν μέλος,
Θανῶν συνοικεῖς τοῖς ἀσάρκοις Ἀγγέλοις.

Ἀφεῖσα σαρκὸς τοὺς ἐρασταῖς, Μαρία,
Ψυχῶν ἐραστῇ μυστικῶς περιπλέκη.

Οὗτος ἐγένετο παῖς Χριστιανῶν γονέων· γυναῖκα δὲ γήμας ἀβουλήτως, διὰ τὸν πρὸς Κύριον πόθον, καταλιπὼν πάντα καὶ ἀναχωρήσας, ἑαυτὸν καθείρξεν ἐν τινι οἰκίῳ,

πάσαν σκληραγωγίαν μετερχόμενος· καὶ μετὰ χρόνους δέκα χειροτονεῖται Πρεσβύτερος.

Τελευτήσαντος δὲ τοῦ κατὰ σάρκα ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ παιδίον θῆλυ καταλείψαντος, ὡσεὶ χρόνων ἑννέα, τοῦτο ἀνελάβετο, καὶ πλησίον τοῦ κελλίου αὐτοῦ, ἕτερον κελλίον ποιήσας, ἔθετο. Ἐν δὲ τῷ εἰκοστῷ χρόνῳ τῆς ἡλικίας αὐτῆς, ἐπεὶ συνέβη αὐτὴν περιπεσεῖν πτώματι, καὶ ἐν πανδοχείῳ μετὰ τῶν ἐταιριζομένων γενέσθαι γυναικῶν, στρατιώτου σχῆμα ὁ Ἅγιος ὑποδύς, καὶ ἐπιβάς ἵππῳ, τοῦ πτώματος αὐτὴν ἐξήρπασε, καὶ πρὸς τὸν ἴδιον ἀποκατέστησε τόπον. Ἦτις τοσαύτην μετάνοιαν ἐπεδείξατο, ὡς μετ' ὀλίγον χρόνον, μεγάλα θαύματα ἐκτελεῖν. Ἀνεπαύσατο δὲ ὁ μακάριος Ἀβράμιος κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἑννάτην τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός, καὶ αὕτη ὡσαύτως μετ' ὀλίγον. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Κυρίλλου.

Στίχ. Ὑπόσχεσιν μέλλοντος ἔσαν μοι στέφους,
Κυρίλλος οἶδα τὴν ἀπειλὴν τοῦ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ἅγιος Σάββας ὁ Στρατηλάτης, ἔνθεν καὶ κεῖθεν κεντηθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Σάββας κατ' ἄμφω κλήσεως μέρη Σάββας·

Ὅθεν κατ' ἄμφω νύττεται λόγχοις μέρη.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ἄννης, τῆς μετονομασθείσης Εὐφημιανός.

Αὕτη ἡ Ὁσία Μητὴρ ἡμῶν Ἄννα γεννᾶται ἐν Βυζαντίῳ παρὰ εὐλαβοῦς τινος Διακόνου τοῦ Ναοῦ τῷ Βλαχερνῶν τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου. Ἀπορφανισθεῖσαν δὲ τῶν γεννητόρων, ἔσπευδεν ἡ μάμμη ἀνδρὶ εὐλαβεστάτῳ συζευξάμεν αὐτὴν, ὃ καὶ πεποίηκε. Καὶ ἔλθων ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος αὐτῆς, ἀνὴρ ἀσκητικώτατος καὶ διορατικώτατος, ὃς καὶ ὑπὸ τοῦ Εἰκονομάχου Λέοντος τὴν γλῶτταν ἐκκοπεῖς, ἐλάλει, καὶ μετὰ τὸ ἐκκοπήναι ταύτην, τρανώς καὶ ἀνεμποδίστως, ὡς εἶδε ταύτην ἀνδρὶ συζευχθεῖσαν, Ἰνα τί τὴν πρὸς θεῖους ἀγῶνας καὶ πόνους ἀφορῶσαν, ἔφη, ἀνδρὶ συνεζευξάσθε; καὶ ἐπευξάμενος αὐτῇ, ἀνεχώρησε.

Χρόνων δὲ τινῶν παρερρύηκόντων, καὶ τοῦ δυσσεβοῦς ἐκείνου Βασιλέως εἰς Ἄδου ταμεῖα καταχθέντος, Εἰρήνη καὶ Κωνσταντῖνος οἱ ὀρθοδοξοὶ καὶ πιστότατοι Βασιλεῖς, τὸν Ἅγιον

ἐκείνον ἀνδρα μεταστειλόμενοι, καὶ, οἷα πάθοι, ἀναδιδαχθέντες, παρὰ τῆ πρὸ αὐτῶν βασιλεύσαντος, τὴν εὐλογίαν ἐκ τούτου ἐλάβανον, καὶ τὰς εὐχὰς ἐκομίζοντο. Οὗτος δὲ πάλιν τὰ συντείνοντα πρὸς εὐαρέστησιν Θεοῦ ὑποθεῖς, τὴν πρὸς τὰ ἴδια ἐβάδιζε. Τότε πάλιν, ἰδὼν τὴν μακαρίαν ταύτην, Ἀνδρίζου καὶ ἴσχυε, τέκνον, φησὶ· πολλαὶ γὰρ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων. Γίνωσκε δὲ ὅτι, μὴ πρότερον γεννηθῆναι τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ σου παιδίον, πρὶν τὸν ἀνδρα σου τῷ τάφῳ καλύψεις· ὃ καὶ γέγονε. Μετὰ γὰρ ἕκτον μῆνα τῆς συλλήψεως τέθνηκεν ὁ ταύτης ἀνὴρ. Ἡ δὲ, πολλὰ θρηνῆσασα, καὶ τῇ λύπῃ ἑαυτὴν κατατήξασα, τὸ μὲν παιδίον ἀπογαλακτίσασα, δέδωκεν εἰς χεῖρας τοῦ ἑτέρου θεῖου αὐτῆς· ἡ δὲ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἀπεδύσατο. Ὅποιους δὲ καὶ ἡλίους, ἴσασιν οἱ μεμνημένοι, καὶ ἄκρω τὸν ἀσκητικὸν δρόμον τελέσαντες.

Ἐν τούτοις οὖν αὐτῆς οὔσης, παραγίνεται ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ὁ διορατικώτατος ἐκείνος ἀνὴρ. Αὐτὴ δὲ, παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ πεσοῦσα, καὶ τὴν εὐλογίαν αἰτήσαμένη, Ἐνδυναμοῦ ἐν Κυρίῳ, τέκνον, ἤκουε· καὶ, Ποῦ τὸ παιδίον; ὁ θαυμασίος ἐκείνος φησὶν. Ἡ δὲ· Τὸ μὲν ἐν τῷ ἀδελφῷ σου καὶ εὐεργέτῃ μου μετὰ Θεὸν ἀνεθέμην, τὸ δὲ ἕτερον, παρ' ἐμοῦ ἔστι. Ταῦτα εἶπούσα καὶ ἕτερα, συγχύσεως καὶ καρδίας ὀδυνωμένης οὐ μικρῶς, ῥήματα, καὶ ἀμφοτέρους τοὺς παῖδας τῷ τιμίῳ ἐκείνῳ παρασήσασα γέροντι, Εὐξαι, ὦ πάτερ τίμιε, ὑπὲρ τῶν τέκνων, δακρυρροῦσα ἠντιβόλει. Ὁ δὲ· Οὐ χρεῖαν ἔχουσι ταῦτα εὐχῆς. Ἡ δὲ, βαρέως τοῦτο τοῖς ὡσὶ δεξαμένη, καὶ ἐκ βάρους στενάξασα, Οἴμοι τῇ ἀμαρτωλῷ! ἔφη· τί ἄρα καὶ πάλιν τὸ παρ' ἡμῖν; Καὶ ὁ γέρον· Οὐκ εἶπόν σοι, τέκνον, πολλαὶ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων; εἰ μὴ ἡμεῖς ὑπομείνωμεν, οὐκ ἂν ποτε δικαιωθῶμεν· οὕτω γὰρ ἐστὶ πρέπον καὶ ἀρέσκον Θεῷ. Ἡ δὲ· Μη, Κύριέ μου, ἔδοξε τῷ Δεσπότη ἢ τῶν ἀνηλίκων με παίδων πρὸς τὰ ἐκεῖθεν μεταστάσις; Καὶ ὁ θαυμασίος· Καλῶς εἶπας, ὦ τέκνον· ἐν τάχει γὰρ λήφεται ταῦτα ὁ Δεσπότης ἀπὸ σοῦ. Καὶ τῷ Θεῷ αὕτη, ὡς εἰκός, εὐχαριστήσασα, καὶ τοῖς ποσὶ τοῦ τιμίου γέροντος προσπεσοῦσα, καὶ τὴν εὐχὴν κομισαμένη, τὴν τῶν προσόντων αὐτῇ

διανομὴν ἀμφοτέραις χερσὶν ἤρξατο. Καὶ μετ' οὐ πολὺ τῶν παίδων τελευτησάντων, δάκρυα ἐπὶ τούτοις ἐκχέασα, καὶ τὰ περιλειφθέντα χερσὶ πενήτων ἀποθεμένη, τὰς ἐκκλησίας περικύβητα φωταγωγοῦσα, καὶ προσευχομένη, καὶ τὸν συντακτῆριον ἀσπάζομένη.

Τέλος, Μοναχὸν τινα ἐκ τοῦ Ὀλύμπου εὐροῦσα, καὶ δι' αὐτῆς ἀποκειραμένη, ἐν τῷ κρυπτῷ μὲν ἀνδρικήν ὑπεδύσατο στολήν, ἐξώθεν δὲ γυναικείαν· καὶ λαθοῦσα ἐν τοῖς Ὀλύμπου εὐρέθη μέρεσι, τὴν γυναικείαν στολήν ἀπορρίψασα. Προσρῦσα δέ τινα τῶν Κοινοβίων, καὶ εἰσελθοῦσα, τῷ πυλωρῷ προσωμίλει, τῶν ἄλλων προτιμότερον ἔχειν λέγουσα, εἰς ὄψιν τοῦ Προεστώτος ἐλθεῖν. Ὁ γοῦν πυλωρός, τῷ Προεστώτι κατὰ τὸ σὺνήθες μνηύσας, καὶ τοῦτον μετακληθέντα παραστησάμενος, ἐξήκει.

Τῆς τιμιωτάτης δὲ γυναικὸς πρὸς τοὺς πόδας τοῦ Προεστώτος κειμένης, καὶ τὴν συνήθη εὐλογίαν ἐξαίτημένης, ὁ Θεὸς οὗτος ἀνὴρ, τὴν εὐλογίαν δούς, καὶ ἀναστήσας, Τίς ἢ πρὸς ἡμᾶς σου ἀφίξις; καὶ τί σου τὸ ὄνομα; Ἡ δὲ τὸ μὲν αἴτιον τῆς πρὸς τὴν ἁγίαν ταύτην Μονὴν ἀφίξεως, τὸ προσόν μοι, Πάτερ ἅγιε, πλῆθος τῶν ἐπταισμένων· ὅπως ἡσυχάσας τὸν τῆς ζωῆς μου περιλειφθέντα χρόνον, εἰ καὶ ἀνάξιος, εὐροίμι τὸ θεῖον ἴλεον ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως· τοῦνομα δὲ, Εὐφημιανός. Ὁ δὲ γέρων πρὸς αὐτήν· Εἰ τοιοῦτον, ὦ τέκνον, λογισμὸν ἔσχεις ἐν τῇ καρδίᾳ σε, καὶ τὴν σωτηρίαν ποθεῖς, φεῦγε τὴν παρρησίαν· εὐάλωτος γὰρ ἢ τῶν εὐνούχων φύσις τοῖς ἐμπαθέσι λογισμοῖς. Ταῦτα εἰπὼν, καὶ τὴν συνήθη εὐχὴν ἐκτελέσας, συνηρίθησε ταύτην τῇ Ἀδελφότητι. Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ προέκοπτε, καὶ ἐπεδίδου τοῖς ἐμπροσθεν ἐν πάσῃ ἀρετῇ καὶ ταπεινώσει, ὡς καὶ ὑπογραμμὸς καὶ τύπος γενέσθαι τοῖς ἐν πάσῃ τῇ Μονῇ ἀσκημένοις Μοναχοῖς.

Ὁ δὲ διάκονος τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς, εἰς αὐτὸ τοῦτο προκριθεὶς παρὰ τῆς Ἀγίας, οἰκονομήσας πάντα, ὡς ὑπέθετο δηλονότι τῷ τοιοῦτῳ, ἐξῆλθε πρὸς ἀναζήτησιν τῆς κυρίας αὐτοῦ, καὶ ἐντυχὼν τῷ Μοναχῷ τῷ ἀποκειραντι ταύτην, ἐπυθάνετο, εἰ ἄρα σύνοιδε, πῶς ἐστὶν ἢ τὰ γῆινα λιποῦσα, καὶ τὰ οὐράνια ἐπιζητοῦσα. Ὁ δὲ πρὸς αὐτόν· Ὅτι δηλαδὴ περὶ αὐτῆς μοι ἐγένετο, ὡς τέκνον, οὐκ ἀρνήσομαι.

Ποῦ δὲ νῦν ἄρα ἐστίν, ἀγνοῶ. Ἀλλὰ δεῦρο, μικρὸν ἅμα πορευθῶμεν εἰς τὸδε τὸ Μοναστήριον· καὶ φθάσαντες, ἔμαθον διὰ τῆς πυλωροῦ, εἴσω τῶν ἀρκύων ἔχειν τὸ ζητούμενον· καὶ ἠξίουσαν διαμνησθῆναι ταύτην. Τῆς δὲ ἐξεληθείσης, ὁ Μοναχὸς τὸν διάκονον ὑποδείξας, Ἴδὲ, φησὶν, ὁ πιστότατός σου οἰκονόμος, πολλὰ παθὼν εἰς ἀναζήτησίν σου, πάρεστι· καὶ εἰ βούλει, πορευθῶμεν εἰς τὴν ἡμετέραν Λαύραν.

Τούτων ἀκούσασα ἡ Ἀγία, καὶ τῷ Προεστώτι τῆς Μονῆς προσελθοῦσα, καὶ τὴν εὐλογίαν ἐξ ἐκείνου καὶ τῶν λοιπῶν Ἀδελφῶν λαβοῦσα, ἐξῆκει ἐκεῖθεν, καὶ ἀπῆλθεν ἅμα τῷ διακόνῳ, συνόντος καὶ τοῦ Μοναχοῦ, εἰς τὴν Λαύραν. Ἐν ταύτῃ δὲ ἐφ' ἱκανὸν διατρίψασα, θαυμασίων ἀπείρων αὐτουργὸς ἀνεδείχθη. Ἀμέλει τῆς τῶν θαυμασίων φήμης διαδοθείσης, πολὺ τι πλῆθος ἀποταξαμένων προσεῖρῆναι τῇ Μονῇ. Ἀλλὰ τὸ τοῦ τόπου ἐστενωμένον καὶ βίαιον, διεκώλυε τὴν τῶν προσερχομένων ἐπίδοσιν. Ὅθεν ὁ τῆς Μονῆς Προεστώτης, Θεόθεν ἐμπνευσθεὶς, τῷ τῆνικαῦτα Πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως, τῷ ἁγίῳ Ταρρασίῳ, δηλοποιήσας περὶ τῶν θαυμασίων ἔργων τοῦ Μοναχοῦ Εὐφημιανῆ, ὅπως τε, διακωδωνηθέντων τῶν θαυμασίων, οὐκ ὀλίγων ἀνδρῶν πλῆθος ἀποταξαμένων προσεῖρῆναι τῇ Μονῇ, καὶ μὴ χωρεῖσθαι τοὺς προσερχομένους διὰ τὸ πάνυ ἐστενωμένον τοῦ τόπου καὶ σμικρότατον διασαφήσας, εὗρε τὸν Πατριάρχην συνευδοκῆντα τῷ ἰδίῳ Θελήματι. Καὶ λαβὼν διὰ δωρεᾶς αὐτοῦ τόπον ἐρείπιον, τὸν νῦν ἡ Μονὴ τῶν Ἀβραμιτῶν λεγόμενον, δι' ὀλίγου χρόνου ἐξ αὐτῶν τῶν κρηπίδων φροντιστήριον ἀποκαταστήσας, εἰς πολλῶν ψυχῶν σωτηρίαν, ἐν αὐτῷ τῇ ἁγίᾳ τὸν λειπόμενον αὐτῇ χρόνον ἀσκητικῶς διανύσαι παρεσκεύασε· καὶ τοῦτε γενομένου, καὶ τῆς ἀγγελικῆς ἐκείνης διαγωγῆς περιβοήτου τοῖς πᾶσι γενομένης, εἰς ὅσον ἄρα ποσὸν οἱ καθ' ἐκάστην προσερχόμενοι περιείσαντο, οὐ δυνατὸν διαγράψαι.

Ἐπεὶ δὲ καὶ πειρασμὸς τις ἐπισυνέβη τῇ Ἀγίᾳ ἀπότινος τὸ μὲν σχῆμα Μοναχῆ, ἔργους δὲ καὶ πράγμασι τὰ πρῶτα φέροντος τῶν προσωκειωμένων τῷ χαιρεκάκῳ δαίμονι· τούτε μὲν ἔργον αὐτὸ τῆτο ἀπαραίτητον κεντημένον, τραχείας ὕβρεις καὶ αἰσχράς, ὡς κατὰ

ευνούχου, τῆς Ὀσίας ἐκχέοντος καὶ κατηγοροῦντος ἀναφανδόν, ἐκείνης δὲ ἀντ' οὐδενὸς ταῦτα λογιζομένης, καὶ εὐεργεσίας ἠγεῖσθαι μᾶλλον τὰ κατ' αὐτῆς λεγόμενα διαθεβαιούσης· γυνή τις Θεοφιλῆς, τῶν αἰσχρῶν καὶ μυσαρῶν ῥημάτων τῆ ὄντως βεβήλη, καὶ φονέως μετὰ ταῦτα ἀποδειχθέντος, ἀκούσασα· Πρόσεχε, φησὶν, Ἀδελφὲ, μήποτε οὐκ ἔστιν, ὡς λέγεις, ευνούχος, οὐδέ ἐμπαθῆς, ὡς ὑπολαμβάνεις, ἀλλὰ γυνή καὶ ἀπαθῆς· καὶ σὺ μὲν ἔχεις εἰς κέρδος τὴν γέενναν τῆ πυρός, διασύρων τὴν ἀπαθῆ, τοὺς δὲ ἀκούοντας μολύνεις. Πρὸ χρόνων γάρ τινων, γυνή τις τὰ προσόντα αὐτῇ πάντα διανείμασα, γέγονεν ἀφανῆς· καὶ μήποτε, ὃν λέγεις ευνούχον, ἐκείνη ἐστὶ, καὶ αὐτὸς εἰς βάραθρον ἀπωλείας τὴν ψυχὴν σε κατάγεις.

Ὁ γοῦν μυσαρὸς ἐκείνος καὶ δόλιος, προσδεῖς καὶ τοῦτο τῇ ἰδίᾳ πονηρίᾳ, διετράνωσε τὸν λόγον εἰς πολλοὺς, τὰς λοιδορίας ἀφείδ. Ἐσπευσε δὲ κατακρημνίσαι τὴν Ἁγίαν εἰς τόπον ἡατωφερῆ, ὅπως, κηφισθέντων ὧν ἠμφίστο, γεγυμνωμένην ἴδῃ, καὶ σχῆ τὸ βέβαιον. Οὐκ εἰς μακρὰν δὲ τοῦτο ποιήσας, εἶδε μὲν οὐδέν, γέγονε δὲ ἡμίξηρος ἐν Θείας δυνάμεως· κἀκείθεν ἀπαναστάς, πρὸς τὰ ἴδια ὤχετο. Ἐκείσε τοίνυν κατασχεθεὶς ὡς κατάδικος, ἐγκλήματι φόνου, τῷ ξύλῳ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ὡς ἐν ἀγχόνῃ ὑποπιεσθείσης, τῷ ἐγγωρίως οὕτω λεγομένῳ Φούρην, τὴν ὀλέθριον καὶ μιανὰν ἀπέρρηξε ψυχὴν.

Ἡ δὲ Ἁγία, ὡς ἐν τούτου διαφημισθεῖσα, καὶ τὰ σκάνδαλα φεύγουσα, δύο καὶ μόνους ἔχουσα Μοναχοὺς μεθ' ἑαυτῆς, ἀνέδραμε πρὸς τὰ μέρη τοῦ στενοῦ· καὶ εὐρῆσα Ἐκκλησίαν, ὕδωρ καὶ κηπίον ἔχουσαν, κατώκησεν ἐν αὐτῇ μετὰ τῶν δύο Μοναχῶν, τοῦ τε Εὐσταθίου καὶ τοῦ Νεοφύτου. Κἀκείθεν πάλιν ἀπάρασα, μετὰ παραδρομὴν χρόνων τινῶν, προσκληθεῖσα ἐν τῷ Βυζαντίῳ παρά τινων Μοναχῶν ἐπὶ τὰ μέρη τοῦ ρεύματος, ἐκείσε τὸ λειπόμενον αὐτῇ τῆς ζωῆς ἔτος διαβιβάσασα Θεαρέστως, ἰάσεις τε καὶ θαύματα οὐκ ὀλίγα τοῖς προσισιοῦσι χαρισάμενη, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Μελιτινῆς.

Ἄστη ἡ Ἁγία Μάρτυς, διαβληθεῖσα ὡς Χριστιανή, καὶ παραστάσα τῷ Ἄρχοντι,

πρῶτον μὲν τύπτεται τὰς ὄψεις, καὶ γυμνοῦται ἅπαν τὸ σῶμα· καὶ ὡς Δρίαμβος ἴσταται ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἀνακρινομένη μέσον τοῦ δικαστηρίου· ἀλλὰ καὶ ἔτις ἦν μυκτηρίζουσα τόν τε Ἄρχοντα, καὶ πάντα τὰ σεβάσματα αὐτῆ. Ἐἶτα πολλὰς βασάνους ἐκδοθεῖσα, καὶ διατηρηθεῖσα ἀβλαβῆς, τελευταῖον ξίφει κατετρώθη, καὶ οὕτω τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο. Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ἦχος φωνῆς ἑορταζόντων, ἐνθα πέφυκε χορεύεις Ἀθληφόρε, σὺν παρθένων χοροῖς, τῷ Κτίστῃ μελωδοῦσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μέλη συνθλώμενα ὀρώσα, καὶ ὀνύγων σπαρραγμὸν προσκαρτερῆσα, ἀννηέχθης Χριστῷ, Δυσία μελωδοῦσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡφθῆς ὡς ἄμπελος Θεόφρον, χεῖρας πόδας τε ὡς κλάδους τεμνομένη, καὶ ἡμῖν νοητῶς, τὸν οἶνον γεωργῆσα, καρδίας τὸν εὐφραίνοντα, καὶ παθῶν ὠθοῦντα μέθην.

Πῦρ αἰσθητὸν οὐκ ἐπτοήτης, Νεανίας τρεῖς τῆς πάλαι μιμουμένη· Θεῖαν δρόσον καὶ γὰρ, ἐδέξω μελωδῆσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Ὁλον τὸν ἄνθρωπον φορέσας, ὁ ὑπέρθεος δίχα τῆς ἀμαρτίας, ἐν γαστρὸς σε Ἀγνή, προῆλθε σαρκοφόρος· ὃν ἐκδυσώπει πίστει σε, τοὺς τιμῶντας διασῶσαι.

Τοῦ Ὀσίου. Ὁ αὐτός.

Ἰνα τῆς ἀνω βασιλείας, ἐπιτύχῃς καὶ τῆς δόξης τῆς ἀρρήτου, πατουμένης σοφῆ, καὶ φθειρομένης δόξης, ὡς νουνεχῆς καὶ φρόνιμος, κατεφρόνησας ἐμφρόνως.

Ὁτε ὁ λύκος ὁ πανοῦργος, τὴν ἀμνάδα σε ἐσπάραξε δολίως, τότε τέτου σοφῆ, τὰς μύλας διαθλάσας, οἷα ποιμὴν εἰσήγαγες, μετανοίας ἐν τῇ μάνδρᾳ.

Νόμοις ὑπέικων τοῦ Δεσπότη, τὸ πλανώμενον ἐζήτησας καὶ εὔρες, καὶ τοῖς ὤμοις τοῖς σοῖς, ἀράμενος παμμάρκῳ, οἷα ποιμὴν εἰσήγαγες, μετανοίας ἐν τῇ μάνδρᾳ.

Θεοτοκίον.

Μὴ τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, ἀπεγέννησας ἐν δύο ταῖς οὐσίαις, ὑποσάσει μᾶ, ὀρώμε-

νον Παρθένε· ὡς μελωδοῦμεν Πάναγνε, ἀσιγήτως εἰς αἰῶνας.

ᾠδὴ ἡ. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Νεανικῶς ἠρίστευσας, Ἀθληφόρε πανεύφημε, καὶ κατὰ τῆς πλάνης, ἀνεγήσω τροπαια· χειρῶν στερεμένη γάρ, καὶ τῶν ποδῶν ὑπέφερες, καὶ τομῆς μαζῶν, καὶ ἐκριζώσεως Μάρτυς, ἠνέσχου τῶν ὀδόντων, ἐν χαρᾷ μελωδοῦσα· λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ολολαμπῆς ὡς ἥλιος, παρθεσίας λαμπρότησι, καὶ τῆς μαρτυρίας, καλλοναῖς ἐξήστραψας, καὶ κόσμον ἐφώτισας, ταῖς φωτοβόλοις λάμπησι, σοῦ Ἀναστασία, τῆς πολλῆς καρτερίας, προθύμως ἐκβοῶσα· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υλομανοῦσαν πάθεισι, τὴν ψυχὴν μου θεόνημφε, καὶ ἀμαυρουμένην, προσβολαῖς τοῦ ὄφους, ταῖς σοῖς παρακλησίαισι, ἐν τῶν δεινῶν καθάρισον· καὶ φωτιστικῇ, ἐπισκιασίαι σου Μάρτυς, καταύγασον βοῶντα· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἀγνὴν καὶ ἄμωμον, ἡ Παρθένος ποθήσασα, ἄμωμον καὶ σώμα, καὶ ψυχὴν ἐτήρησε, παθῶν ὑπεικαύματα, ὑπομονῇ τεφρώσασα, πείραν τε πολλῶν, ὑπενεγιῆσα, βασάνων· καὶ νῦν ἐπεφανίσεις, ἐν θαλάμοις χορεύει, σὺν σοὶ εὐφραينوμένη, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Νικηταὶ τυράννου.

Απωλείας βόθρῳ, τὴν ἀγνὴν συνώθησε περιστεράν σου, ὁ καικῆργος ὄφης· ἀλλ' αὐτὴν ἀνήγαγες Πάτερ πανσόφως, εὐλογεῖτε μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ ἐν βίῳ Πάτερ, περιῶν Ἀβραάμει καὶ μετὰ τέλος, ἰατρὸς νοσούντων, ἀνεδειχθῆς Πνεύματος χάριτι θεῖα, εὐλογεῖτε μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ακακία Πάτερ, ἐν δικαιοσύνη τε καὶ σωφροσύνη, πίστει διαλάμπας, τοῖς Ἀγγέλοις Ὁσίαι συνηριθμήθης, εὐλογεῖτε μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ρείθρου ζῶντος ὠφθῆς, πανάγιον σκηνώμα ἐξ ἕπιόντες, οἱ θανατωθέντες, τὴν ζωὴν κληρούμεθα ἀναβοῶντες· εὐλογεῖτε πάντα, τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ν**ικηταὶ τυράννου, καὶ φλογὸς τῆ χάριτι
» **Ι**σθ γεγονότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου, σφόδρα ἀντεχόμενοι Παῖδες ἐβόων· εὐλογεῖτε
» πάντα, τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε,
» τε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ δ'. Ἐξέστη ἐπὶ τοῦτο.

Ικρίῳ ἀνηρηθῆς, Λόγου Θεοῦ, εἰκονίζουσα πάθος σωτήριον, καὶ ἐκκοπήν, ἠνεγκας χειρῶν σου καὶ τῶν ποδῶν, ὀδόντων τὴν ἐκριζώσιν, γλώσσης τὴν ἀφαίρεσιν καὶ μαστῶν, ἀγνή Ἀναστασία, Μοναζουσῶν τὸ κλέος, καὶ τῶν Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα.

Ὡς νύμφη ὠραίσθης καλλοποιῶ, ἀρμοσθεῖσα Νυμφίῳ παθήμασι, καλλοποιοῖς, ἔνδον τε θαλάμων φωτοειδῶν, ὡς ἐκλεκτὴ ἐσκηνώσασα, φέρουσα λαμπάδα παρθενικὴν· καὶ νῦν συμβασιλεύεις, τῷ ζῶντι εἰς αἰῶνας, Ἀναστασία διαλάμπουσα.

Σταλάζουσιν οἱ πόνοι σου γλυκασμόν, ἀμαρτίας πικρίαν ἐξαίροντες· ἡ δὲ σορός, βρῦεῖ ἰαμάτων τοὺς ποταμούς, καὶ κατακλύζει πάντοτε, πάθη καὶ νοσήματα χαλεπά, εἰς δόξαν τοῦ Σωτῆρος, σεμνῇ Ἀναστασία, τοῦ ἐπαξίως σε δοξάσαντος.

Ἡρίστευσαν γυναῖκες τῷ σῶ Σταυρῷ, κρατυνθεῖσαι Χριστὲ παντοδύναμι, καὶ τοῦ ἐχθροῦ, κάραν πολυμήχανον ἀνδρικῶς, Λόγε Θεοῦ συνέθλασαν, καὶ τοῦ Παραδείσου χαρμονικῶς, τὴν οἴκησιν λαχοῦσαι, θεώσεως μετέσχον, ἐπιτηδείως ἀνυμνεῖσαι σε.

Θεοτοκίον.

Φορέσαντά σε σάρκα ἐν γυναικός, ὡς ἐπέγνω ἡ Μάρτυς σου Κύριε, παρθενικαῖς, κατηγλαῖσμένη μαρμαρυγαῖς, καὶ Μαρτυρίῳ αἵματι, περιηριθμημένη σοὶ τῷ Χριστῷ, ὀπίσω τῆς Μητρὸς σου, ἐνδόξως προσηνέχθη, ὡς βασιλεύοντι τῆς κτίσεως.

Τοῦ Ὁσίου. Κυρίως Θεοτόκον.

Ιδεῖν κατηξιώθης, Πάτερ θεοφόρε, τὰ δι' ἐλπίδος σοὶ πάλαι ποθούμενα, ἃ ὀφθαλμὸς οὐ κατεῖδε, καὶ οὖς οὐκ ἤκουσεν.

Οραϊος ἀπεφάνθη, θείαις ἀγλαΐαις, τῶν ἀρετῶν διαλάμπων Ἀβράμει, καὶ τῷ τῶν ὄλων Δεσπότη, χαίρων παρίστασαι.

Συνήφθη ταῖς χορείαις, πάντων τῶν Ὀσίων, καὶ σὺν αὐτοῖς τῆς θεώσεως Ὅσιε, ἐπιτυχῶν ἱκετεύεις, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ημέραν εὐφροσύνης, ἄγει χαρμοσύνως, τῆς ἱεράς σε ὦ Πάτερ κοιμήσεως, ἡ Ἐκκλησία τιμῶσα τὴν πολιτείαν σου.

Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε Παρθένε, τὴν κεκακωμένην, τῇ ἀμαρτία ψυχὴν μου ἀγάθυνον, καὶ ἀγαθῶν αἰωνίων μέτοχον ποίησον.

Ὁ Εἰρμός.

» **Κ**υρίως θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν ἀσωμάτοις Χορείαις, σὲ μεγαλύνοντες.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ὀσιομάρτυρος.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Μοναζουσῶν τὸ κλέος, καὶ ὠραιότης Μαρτύρων, Ἀναστασία σὺ ὦφθη, ἐν παρθενίᾳ ἀσκηῖσα, καὶ καρτερῶς ἐναθλῆσα, ὑπὲρ Χριστοῦ τῆς ἀγάπης.

Τοῦ Ὀσίου. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ος ἐλυτρώσω Ὅσιε, τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρι, ἐκ πλάνης κακοδαίμονος, σύστημα δυσσεβούντων, Ἀβράμει θεοφόρε, καὶ τὴν πάλαι πεσοῦσαν, εἰς ἀπώλειας βάραθρον· καὶ ἡμᾶς ταῖς εὐχαῖς σε, ῥῦσαι πολλῶν, πειρασμῶν καὶ θλίψεων καὶ κινδύνων, τοὺς πρόβω ἐκτελοῦντάς σου, τὴν σεβάσιμον μνήμην.

Θεοτοκίον.

Θεοφανῆς Παράδεισος, ὦφθη ἔχυσά μεσον, ξύλον ζωῆς τὸν Κύριον, ἄχραντε θεοτόκε, ἐξ οὗ φαγόντες οὐκ ἔτι, ἀποθνήσκωμεν ὄλως, ἀλλὰ ζῶν ἀμείνονα, διὰ σοῦ ζῶμεν πάντες, τὸ τοῦ Σταυροῦ, ὄπλον περιφέροντες καὶ νικῶντες, τὸν ἀποστάτην τύραννον, σὲ ὑμνοῦντες Παρθένε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Α΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ζηνοβίου, καὶ Ζηνοβίας τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Μαρτυρίου ἐν αἵματι, τὴν στολὴν σου Ζηνοβίε, ἐπιχρώσας ἐνδοξε ἀπετέλεσας, ἱερωτέραν ἐν χάριτι· μεθ' ἧς εἰσελήλυθας, ὡς σοφὸς Ἀρχιερεὺς, τῶν Ἁγίων εἰς Ἁγία, θῦμα ἄμωμον, διὰ σὲ τῷ τυθέντι καὶ τελεία, προσφορὰ καθαρωτάτη, ἀνενεχθεὶς ἱερώτατε.

Εομένου τοῦ σώματος, τῆς ψυχῆς σου τὸ ἐνδοθεν, κάλλος διεδείκνυτο ἀξιάγαστε, Ἱερομάρτυς λαμπρότερον, θεόφρον Ζηνοβίε, Ἱερέων καλλονή, Ἀθλοφόρων τὸ καύχημα, τῶν θαυμαμάτων, ἡ ἀένναος βρύσις τῶν πνευμάτων, ἀκαθάρτων ὁ διώκτης, καὶ βραβευτὴς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Συναθλεῖν σοι προήρηται, ἀδελφὰ συμφρονοῦσά σοι, Ζηνοβία πάνσοφε, ἡ ὁμαίμων σε· τὰ τῶν λεβήτων γὰρ βράσματα, ἀνδρείως ὑπήνεγκε, τοῦ πυρός τὴν ἀπειλήν, καὶ τὸν βίαιον θάνατον· ὅθεν ἔτυχε, μετὰ σοῦ τῶν σεφραίων τῶν τῆς νίκης, καὶ τῆς ἀνω βασιλείας, Ἱερομύστα Ζηνοβίε.

Δόξα, Ἦχος πλ. β΄.

Ἰωάννου Μοναχοῦ· οἱ δὲ, τοῦ Στουδίτου.

Ασματικὴν χορείαν κροτήσωμεν σήμερον, ὦ φιλομάρτυρες, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν πανευσεβῶν Ἀθλητῶν, Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας· οὗτοι γὰρ τῆς Τριάδος γεγόνασιν ὑπέρμαχοι· καὶ ἐν σταδίῳ ἀνδρείως, τὸν ἀόρατον ἐχθρὸν, ἐν τῷ σεπτῷ αὐτῶν αἵματι ἀπέπνιξαν, καὶ τὸν τῆς νίκης στέφανον ἐνδόξως ἐκομίσαντο· διὸ πρὸς αὐτοὺς ἀναβοήσωμεν· Ζεῦγος ἅγιον Κυρίῳ, εὐλογημένη δυάς καὶ πεφωτισμένη, τῷ Σωτῆρι πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Αντίληψις καὶ σκέπη μου, ὑπάρχεις Παναμώμητε, θεοτόκε· σὲ γὰρ ἔχω βοηθόν, ἐν θλίψεσι καὶ νόσοις, καὶ ταῖς ξενοχωρίαις, καὶ σὲ δοξάζω τὴν ἀμώμητον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν ξύλῳ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὄρωσα ἡ πανάμωμος, Θεοτόκος, κρεμαμένην μητρικῶς, ὠδύρετο βοῶσα· Ἰιέ μου καὶ Θεέ μου, σῶσον τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντάς σε.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθία,
καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών.

Ποίημα Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσμα ἀναπέμφωμεν.

Θρόνῳ παριστάμενος Θεοῦ, ὡς ἱερεὺς εὐπρόσδεκτος, καὶ Μάρτυς ἄριστος, Ζηνόβιε τρισμάκαρ, τοὺς πόθῳ τιμῶντάς σε, μνήμην τὴν φωτοφόρον, τῶν τοῦ βίου λύτρωσαι σκανδάλων.

Αἴγλη φωτιζόμενος σοφέ, τῆς τρισηλίου λάμψεως, σκότος διέλυσας, Ἑλλήνων δυσφημίας· καὶ φέγγει τῶν λόγων σε, πάντας καταφωτίσας, νῦν μετέβης πρὸς ἄδυτον φέγγος.

Ανθραξ δεδειγμένος νοητός, πυρὶ προσαναπτόμενος, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος· ἀπάντων τὰς καρδίας, ὑψήψας πρὸς ἔρωτα, Δεῖον ἱερομύσα, καὶ τὴν πλάνην κατέφλεξας πᾶσαν.

Θεοτοκίον.

Χαίροις ὁ πανάγιος ναός, ὁ πόκος ὁ Θεόδροσος, ἐσφραγισμένη πηγή, τοῦ ἀθανάτου ρείθρου, τὴν ποιμνὴν σου Δέσποινα, φύλαττε ἐκ παντοίων, πολεμίων ἀπολιορκήτως.

ᾠδὴ γ'. Τὸν φόβον σου Κύριε.

Τῷ μύρῳ τῆς χρίσεως τοῦ Πνεύματος, κεχρισμένος Ζηνόβιε, ἱεράτευσας ὡς Ἄγγελος, Μαρτύρων ἐπὶ τέλει, κοσμηθεὶς στεφάνῳ.

Ψυχῶν ἐπιμέλειαν δεξάμενος, γεωργία Θεοῦ Πνεύματος, καρποφόρους ταύτας ἔδειξας· διὸ τῆς τοῦ Κυρίου, χαρᾶς ἠξιώθης.

Θμαίων σοὶ σύμφρων ἀναδεικνύεται, Ζηνοβία ὦ Ζηνόβιε· συναθλεῖν γὰρ σοὶ προήρηται, καὶ σοὶ συναπολαύειν, τῆς ἐνθέου δόξης.

Θεοτοκίον.

Τριάδος τὸν ἕνα ἀπεκύησας, τὸ ἀνθρώπινον φορέσαντα, Παναγία Μητροπάρθενε· ὃν αἴτησαι σωθῆναι, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας.

Ὁ Εἰρμός.

Τὸν φόβον σου Κύριε ἐμφύτευσον, ἐν ταῖς καρδίαις τῶν δούλων σου, καὶ γενοῦ ἡμῖν στερέωμα, τοῖς σὲ ἐν ἀληθείᾳ, ἐπικαλουμένοις.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Τὴν σοφὴν ξυνορίδα τῶν Ἀθλητῶν, εὐφημῶμεν πίστει μαρτυρικῶς, Ζηνοβίον ἅπαντες, τὸν ἀήττητον Μάρτυρα, Ζηνοβίαν ὡσαύτως, τὸ ζεῦγος τὸ τίμιον, ὡς κρατῆρα Δεῖα, προχέοντας νάματα, ὅθεν ἀεννάως, καθ' ἐκάστην ἀντλοῦμεν, πιστῶς τὰ ἰάματα, εὐσεβῶς ἀνακράζοντες· Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀφίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ασθενεῖα βαρεῖα περιπεσῶν, καὶ δεινῶς ἐν τοῖς πόνοις κατακαμφθεὶς, οὐ φέρω τὸν καύσωνα, τῆς δεινῆς ῥαθυμίας μου· ἀλλ' ὁ εἰδὼς ἐκάστου, Σωτὴρ τὴν ἀσθενεῖαν, καὶ ὡς Πατὴρ παιδεύων, τοὺς γνώμη σοὶ πταίσαντας, σύ με ἀναστήσαις· δυνατὸς γὰρ ὑπάρχεις, ἰᾶσθαι νοσήματα, καὶ ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἵνα πάντοτε κράζω σοὶ· Μεγάλα σου τὰ ἔργα Σωτὴρ, φοβεράτε ὄντως τὰ θαυμασία! καὶ γὰρ πισοὺς λυτρεῖσαι, λιταῖς τῆς Τεκούσης σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν τῷ ξύλῳ ὄρωσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ τὸν Λυτρωτὴν, ἐθρήνει δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο· καὶ συνοχῆ καρδίας, τὰς κόμας ἐσπάραττε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόα· Ἰιέ μου καὶ Κύριε, πῶς σε τῶν Ἑβραίων, ἀνομώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνυσι, τῷ Σταυρῷ ἀναμάρτητε; πῶς καὶ Δεῖλων ὑφίστασαι, ὄξος καὶ τὴν τρῆσιν πλευρᾶς, χολὴν τε, οἴμοι! καὶ ἦλθες μακρόθυμε; Ἀλλὰ δόξα σε Σῶτερ, τοῖς Δείοις παθήμασιν.

ᾠδὴ δ'. Ἐπέβης ἐφ' ἵππους.

Υπόθεν ἐφάνης, ἄθλοισι σεπτοῖς ὠραιότατος, καὶ ἐδέξω σεφάνους τῆς νίκης σοφέ, καὶ αἰωνίου ἔτυχες ἀγαλλιάσεως· διὸ σε εὐφημοῦμεν, Μάρτυς ἱεράρχα Ζηνόβιε.

Τὸν ξύλῳ ταθέντα, ἐθελουσίως μιμούμενος, ἀνηρητήης ἐξέσθης Ζηνόβιε, καὶ τῆς φθορᾶς μακαίριε καὶ τῆς νεκρώσεως, ἀπεδύθης τὸ πάχος, ἀφθαρτον στολὴν ἐνδυσάμενος.

Εὐχῆ σε ἔδραϊα, τὰ τῶν δαιμόνων ἰδρύματα κατεβλήθη· ναοὶ δὲ ἐρράγησαν, ἀρδαιγεστάτη πίστει σε ἀφανιζόμενοι, ὦ Ζηνόβιε μάκαρ, Ἱερομαρτύρων τὸ καύχημα.

Θεοτοκίον.

Τῷ ξένωσθ τόκω, τῆς ἐκ Θεῆ ξενιτεύσαντας, ἐν αὐτῷ ὠκείωσας πανύμνητε· μεγαλοφώνως ὅθεν σε πίστει δοξάζομεν, καὶ κραυγάζομεν· Χαῖρε, πάντων γηγενῶν τὸ διάσωσμα.

Ῥδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Η τοῦ Δῆλεος φύσις, Πνεύματι νενεύρωται Θεῖω καὶ ἤσχυνε, τὸν τὴν Εὐάν παλαί, τὴν προμήτορα ἐξαπατήσαντα, καὶ τῆς Δείας δόξης, ἐν οὐρανοῖς κατηξιώθη, Ζηνοβία τοῖς ἄθλοις ἐκλάμπουσα.

Ο μβροτόκος νεφέλη, γέγονεν ἡ γλώσσά σε ὡς ὑετίζουσα, εὐσεβείας ὄμβρους, καὶ πιστῶν τὰς καρδίας ἀρδεύουσα, καὶ πρὸς εὐμαρτίαν, τὰς διανοίας ὀδηγοῦσα, ἐναρέτων Ζηνόβιε πράξεων.

Παρθενίας ἀκτῖσι, τῆς φιληδονίας τὸ σκότος ἐμείωσας, καὶ φωτὶ τῶν ἄθλων, ἀδείας τὴν νύκτα ἠφάνισας, Ζηνοβία Μάρτυς, τοῦ Ἰησοῦ ὡραία νύμφη, καταγώγιον Δεῖον τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Αμαρτίας βαρέα, πάντοτε περίκειμαι φορτία Ἄχραντε, καὶ βοῶ σοι· Τούτων, μεσιτεία τῇ σῆ με ἐλάφρυνον· σὺ γὰρ εἶ πρωτοτάτις, ἀμαρτωλῶν δεδοξασμένη, Λυτρωτὴν καὶ Σωτῆρα κηύσασα.

Ῥδὴ ς΄. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Η δέησις τῆς ἐνθέου ψυχῆς σου, προσεδέχθη ὡς θυμίαμα Πάτερ· εἰς γὰρ ὁσμὴν, εὐωδίας παμμάκαρ, τῶν παθημάτων Ζηνόβιε ἔσπευσας, τοῦ λάμπαντος ἐκ γυναικὸς, καὶ τὴν σύμπασαν κτίσιν φωτίσαντος.

Τῷ αἵματι τῆς ἀθλήσεως Μάρτυς, καθηγίασας τὴν γῆν· τὸ δὲ πνεῦμα, ἐν οὐρανοῖς, ἀνελθὸν πρωτοτόκων, τὴν Ἐκκλησίαν ἐνθέως ἐφαίδρυνε, Ζηνόβιε Ἱεραρχῶν, καὶ Μαρτύρων περίβλεπτον καύχημα.

Εξένωσας τὴν ἀσέβειαν μάκαρ, πλατυσμῷ τῆς ἀληθοῦς εὐσεβείας, καὶ τὰς ὁδοὺς, τὰς εἰς ταύτην φερούσας, τοῖς πλανωμένοις λαοῖς καθυπέδειξας· καὶ ἔσωσας τοὺς χαλεπῶς, θαλαττεύοντας πλάνης τοῖς ὕδασι.

Θεοτοκίον.

Ωραίωσον τὴν ψυχὴν μου Παρθένε, ἀμορφία τῶν παθῶν κρατῆμένην· καὶ λογισμοῖς, ἀληθοῦς μετανοίας, τὴν ταπεινὴν μου καρδίαν ὀχύρωσον· καὶ σῶσόν με τὸν ἐπὶ σοί, ἀδιστάκτως Ἄγνη καταφεύγοντα.

Ὁ Εἶρμός.

» **Τ**ὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ
» ἀπαγγελῶ με τὰς θλίψεις· ὅτι κακῶν,
» ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ με τῷ Ἄδῃ
» προσήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθο-
» ρᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ΄. Ὡς ἀπαρχαῖς.

Τοὺς ἀληθείας Μάρτυρας, καὶ εὐσεβείας κήρυκας, τῶν ἀδελφῶν τὴν δυάδα τιμήσωμεν, ἐν Δεοπνεύστοις ἄσμασι, τὸν Ζηνόβιον ἅμα τῇ σεπτῇ Ζηνοβίᾳ, ὁμοῦ βιώσαντας, καὶ διὰ μαρτυρίου δεξαμένους στέφος ἀφθαρτον.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν γενναῖον καὶ μέγαν Ζηνόβιον ἐν ἀσμάτων ὠδαῖς εὐφημήσωμεν, καὶ σὺν αὐτῷ τὴν παρθένον καὶ ἄσπιλον Ζηνοβίαν· ὑπάρχει γὰρ σύναθλος. Οὗτοι καθεῖλον ἐχθροῦ φρυγάματα, τὴν δὲ πίστιν Χριστοῦ κατετράνωσαν· διὸ περιφανῶς ἐκομίσαντο οὐρανόθεν ἀξίως παρὰ Θεοῦ στέφος ἀφθαρτον.

Συναξάριον.

Τῇ Α΄. τῆ αὐτῆ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας τῶν ἀυταδέλων.

Στίχοι.

Συγκαρτερεῖ σοι, Ζηνόβιε, τὸ ξίφος,
Ἡ καρτερόφρων, καὶ γυνή, Ζηνοβία.

Τμήθη Ζηνοβίη καὶ ἀδελφεὸς ἐν τριακοστῇ. Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, εὐσεβῶν γεννητόρων τέκνα· καὶ ὁ μὲν Ζηνόβιος συλληφθεὶς, παρέστη τῷ Ἡγεμόνι. Ὡς δὲ ἠρωτᾶτο, ἐπέδωκεν ἑαυτὴν καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ζηνοβία. Τύπτονται οὖν ἀμφοτέροι, καὶ εἰς λέβητα πίσεως ἐμβάλλονται. Διατηρηθέντες οὖν τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι ἀβλαβεῖς, τὴν διὰ ξίφους δέχονται τελευτήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Μαρκιανοῦ, Ἐπισκόπου Συρακούσης, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου.

Στίχ. Διὰ βρόχου κτείνουσιν οἱ Χριστοκτόνοι.
Οὗτος, χειροτονηθεὶς ὑπὸ Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου, ἀπεστάλη ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. Ὅς τοὺς τῶν εἰδῶλων ναοὺς εὐχῆ καταστρεψάμενος, καὶ πολλοὺς πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐπαναγαγὼν, καὶ σημείοις καὶ τέρασι καταπλήξας, υἱοὺς φωτὸς ἀπειργάσατο. Ὅθεν φθόνῳ βαλλόμενοι οἱ Ἰουδαῖοι, μὴ ἐνεγκόντες τὴν παρρησίαν αὐτῷ, κτείνουσιν αὐτὸν θανάτῳ βιαίῳ.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀλεξάνδρου, Κρονίωνος, Ἰουλιανοῦ, Μακαρίου, καὶ ἐτέρων δέκα καὶ τριῶν.

Στίχ. Σὺν Ἀλεξάνδρῳ τῆς τιτάνου τὸ ζέον
Φέρει Κρονίων, υἱὸν οὐ σέβων Κρόνου.

Ἰουλιανὸς καὶ Μακάριος ξίφει,
Ζωὴν ἐφεῦρον τὴν μακαριωτάτην.

Οὐ πῦρ ἀναφθέν, ἐ ξίφος θηχθέν, Λόγε,
Δίς πέντε καὶ τρεῖς ἄνδρας ἐν σοῦ χωρίσει.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἠθλήσαν ἐπὶ Δεκίου Βασιλέως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Πρῶτος δὲ Ἀλέξανδρος ἐνεχθεὶς, καὶ μὴ δυνάμενος εἶναι ὀρθός, διὰ τὸ ποδαλγίαν νοσεῖν, σὺν Κρονίωνι, οἰκίῳ αὐτοῦ ὄντι, καμηλοῖς ὀχούμενος, διὰ μέσης θεατρίζονται· καὶ μετεώρως μασιχθέντες, τέλος, ἀσθέστου ζέοντος κατ' αὐτῶν ἐκχυθέντος, τὰ πνεύματα τῷ Κυρίῳ παρέδωκαν. Ἰουλιανὸς δὲ καὶ Μακάριος, μετὰ πολλὰς τιμωρίας, ταῖς κεφαλὰς ἀποτέμνονται. Τῶν δὲ λοιπῶν δεκατριῶν, οἱ μὲν ξεσθέντες διαφόρως, οἱ δὲ καθέντες, οἱ δὲ ξίφεσιν ὑποβληθέντες, καὶ τὴν πίστιν αὐτῶν μὴ προδόντες, ἅπαντες τὸν διὰ μαρτυρίου στέφανον ἠνέγκαντο.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Εὐτροπίας.

Στίχ. Τὴν Εὐτροπίαν οἶα νύμφην λαμπάδες
Προὔπεμπον οἴκῳ τοῦ νοητοῦ Νυμφίου.
Αὕτη διεβλήθη τῷ Ἡγεμόνι Ἀπελλιανῷ ὡς Χριστιανῆ, καὶ ὡς ἀσχολουμένη ἐν ταῖς φυλακαῖς, καὶ περιποιουμένη τοὺς ἐναποκλείστους Ἅγίους· καὶ ἐν πρώτοις μὲν κρεμασθεῖσα, λαμπάσι κατεφλέχθη. Ἐλογίζετο δὲ τὴν φλόγα ὡς ὕδωρ, καὶ διεβεβαίου τοῖς πᾶσιν

ἀνδρα ὄραν φουβερὸν, καταφυχόντα καὶ οροσίζοντα ταύτην, ὃν καὶ οἱ στρατιῶται ἔβλεπον. Εἶθ' οὕτω σφοδρότερος κολασθεῖσα, ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις παρέδωκε τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ.
Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Κλεόπα· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωσήφ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως· καὶ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Ἀστερίου, Κλαυδίου, Νέωνος, καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν Νεονίλλας.

Στίχ. Κλαύδιος, Ἀστέριος, ἀλλὰ καὶ Νέων,
Ἄθλω ξίφους ὠφθησαν ἀστέρες νέοι.

Ἐπὶ ξύλου ταθεῖσα ἡ Νεονίλλα,
Ξύλου παλαιᾶν ἐξερεύγεται βλάβην.

Εν ὑπατεῖα Διοκλητιανοῦ τὸ πρῶτον, ἡγεμονεύοντος Λυσίου τῆς Κιλικίας, ἦσαν οἱ Ἅγιοι οὗτοι Χριστιανοὶ, ἀλλὰ δὴ καὶ αὐτᾶδελφοί, ἅμα οἰκοῦντες, καὶ χρήματα ἔχοντες ἰκανά. Τῆς οὖν μητρὸς αὐτῶν τελευτησάσης, εἶχον μητριάν· καὶ μετὰ ταῦτα τελευτήσαντος καὶ τοῦ πατρὸς, σπεύδουσα ἡ μητριὰ ἀποκερδῆσαι τῶν γονέων αὐτῶν τὰ πράγματα, προδέδωκεν αὐτοὺς τῷ Ἡγεμόνι, ὡς Χριστιανούς. Οἱ δὲ νέοι ἀνακρινόμενοι, εἶπον τῷ Ἡγεμόνι· Ἡμεῖς μὲν ἤδη καταφρονοῦμεν πάντων, ὡς Ἡγεμόν, καὶ ἐνεκα τῆς πίστεως ἡμῶν πᾶν ἐπέλθόν ἡμῖν ὑπομενοῦμεν. Ἡ δὲ εἰς τόπον τῆς μητρὸς ἡμῶν ἐκλεγεῖσα οὐ καλῶς, οὐ τὴν θρησκείαν διεκδικούσα, παρέστησεν ἡμᾶς τῷ βήματί σου, ἀλλὰ τὴν πατρώαν ἡμῶν καὶ μητριάν κληρονομίαν σπεύδουσα ἐναποκερδῆσαι, πολλὴν οὔσαν.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἡγεμὼν, τοῦ αὐτοῦ ἐφάνη καὶ οὗτος γενόμενος σκιοποῦ, ἰδίῳ τέλει καὶ εὐθέως τὸν Κλαύδιον σύραντες ἐκ τεσσάρων, ῥάβδοις τὸν νῶτον αὐτοῦ κατέξαινον. Εἶθ' οὕτως ἐξ ἄκρων τῶν χειρῶν κρεμασθεὶς, τοὺς πόδας τοῖς ἄνθραξιν ἐνεπυρίζετο, καὶ ταῖς πλευράς πλήκτροις κατεχαράσσετο. καὶ ὀσφρακίαις ἀνατρίψαντες, κατέφλεξαν ἐν παπύροις. Ὁ δὲ Ἅγιος, ὡς διόλου ἀκούων ἦν· Θῦσον τοῖς θεοῖς, καὶ ἀπαλλάγηθι, ἅπαξ εἰπὼν, Περὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ μου πίστεως καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου καταφρονῶ, ποίει ὃ θέλεις, ἀπεκρίνατο· καὶ καταγαγόντες αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ξύλου, τῆ φυλακῆ ἐναπέρριψαν.

Τὸν δὲ Ἀστέριον παρέστησαν· πρὸς ὃν ὁ Λυσίας φησί· Τί σου τὸ ὄνομα; Καὶ ὡς σιωπῶν ἦν, θλασθῆναι τοὺς ὀδόντας αὐτῆ προσέταξεν, ἀκούειν δὲ τὸν Ἅγιον διὰ τοῦ κήρυκος, Θῦσον τοῖς Θεοῖς. Ὁ δὲ « Ὁ βύλει, ὦ Ἡγεμόν, ποιεῖν, ποιεῖ, ἀντέφησεν· ἐγὼ γὰρ οὐ πώποτε τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν μου ἀρνήσομαι ». Τότε κρεμασθεὶς κατεξέετο· καὶ ἀνθρακίᾳς ὑποσρωθείσης, οἱ πόδες αὐτοῦ κατεφλέγοντο· εἶτα ράβδοις μαστίζαντες, τῆ φυλακῆ παραδεδώκασιν, καὶ τὸν Νέωνα παρέστησαν. Ὅς καὶ, Τί τὸ ὄνομα, ἐρωτηθεὶς, ἔφη· Εἰ τὸ ὄνομα βούλει, ὦ Ἡγεμόν, μαθεῖν, Νέων καλοῦμαι· πλέον δὲ τούτου ἐξ ἐμοῦ μὴ ἐλπίσης· αὐτάδελφος γὰρ ὢν τῶν πρὸ ἐμοῦ τιμωρηθέντων, διαιρεθῆναι ἀπὸ τούτων οὐ δύναμαι· ἀλλ' ὑπὲρ τῆς τοῦ Χριστοῦ με ὁμολογίας ἤδη πρόκειμαι σοι, καὶ μὴ μένε ποιεῖν ὁ βύλει. Τότε τείναντες καὶ αὐτὸν, σφοδρῶς ἔτυψαν, ὑποσρώσαντες καὶ τοῖς ποσὶν αὐτοῦ ἀνθρακας· καὶ τύψαντες ἐπὶ πολλὰς ὥρας, τῆ φυλακῆ ἐναπέθεντο.

Τῆ δὲ ἐξῆς προκαθίσαντος τοῦ Λυσίου, παρέστησαν τὸν Ἅγιον Κλαύδιον. Καὶ ὁ Λυσίας· Εἰ σεαυτὸν νουθετήσας καὶ μεταβαλὼν, ἔφη, κρείττονος γέγονας λογισμοῦ, φράσον ἡμῖν. Καὶ ὁ Ἅγιος· Τολμηρότερός σοι παρίσταμαι ὑπὲρ τὴν χθές, ῥωμαλεώτερος καὶ θαρσαλεώτερος ταῖς βασάνοις σου γεγονώς. Καὶ εὐθέως τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἀσφαλῶς δήσαντες, ἀπηώρησαν· καὶ ἀρθρέμβολα καὶ χειρολάβης ἐνεγκόντες, τοὺς ἄρμους τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἐξήρθρωσαν· καὶ μετὰ πολλὰς ὥρας τῆς ἀναρτήσεως, καταγαγόντες αὐτὸν ἡμίθανῆ, τῆ φυλακῆ παρεδῶκαν.

Καὶ πρὸς τὸν Ἅγιον Ἀστέριον, παραστάντα ἀπίδων ὁ Λυσίας, Σὺ τί λέγεις; ἔφη· ἐσκέψω θῦσαι τοῖς Θεοῖς, καὶ ἀπαλλαγῆναι τοῦ λοιπῆ τῶν βασάνων; Καὶ ὁ Ἅγιος· Ὁ Θεὸν εἰδὼς ἀληθινόν, καὶ πᾶσαν ἔχων ἐν αὐτῷ τὰς ἐλπίδας, οὐ φροντίζει θανάτου, κἄν μυρίοις δεινοῖς περιπέσοι. Ὁ Λυσίας εἶπε· Κρεμάσαντες αὐτὸν, τὰς πλευρὰς αὐτοῦ ξέσατε, καὶ τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν ἀφαιρεθῆτω, καὶ ὀβελίσκοις πεπυρωμένοις τοὺς μηρούς αὐτοῦ καταφλέξατε. Τούτων οὕτω γενομένων, ὁ Ἅ-

γιος δριμυτάτων αἰσθόμενος τῶν ὠδίνων « Ἴδου ὁ Θεὸς ἃ πράττεις, δυσσεβέστατε, ἐξεβόησε, καὶ τὴν ἐκ σοῦ ἐκδίκησιν ἀξίαν ἀποτίσαι ». Καὶ ὁ Ἄρχων, τοῦτον μὲν τῆ φυλακῆ ἀπορρίφῃναι προσέταξε, τὸν δὲ ἕτερον εἰς ἐξέτασιν παραστήναι.

Ὡς οὖν παρέστη ὁ Ἅγιος Νέων, καὶ ὁ αὐτὸς πάλιν ἦν, τείναντες καὶ αὐθις, τοῖς βουνεύροις κατέξαινον· καὶ τὰς προτέρας πληγὰς ἐπαναξάναντες, καὶ ἐν τραῦμα τὸ ὅλον σῶμα ἀπαρτίσαντες, τῆ φυλακῆ ἐναπέρριψαν.

Τότε καὶ τὴν τῶν ἁγίων ἀδελφῆν Νεονίλλαν ἀχθῆναι ὁ Ἡγεμὼν ἐκέλευσε· καὶ ὡς καὶ ταύτην εὔρε στερεωτέραν πέτρας τῆ πρὸς Χριστὸν πίστει, τὸ πρόσωπον αὐτῆς τύπτεσθαι προστάσσει, τοὺς πόδας τε ἅμα δεθῆναι, καὶ τὰ πέλματα τῶν ποδῶν αὐτῆς λώροις κατακίζεσθαι· καὶ τούτων γενομένων, ἐξ ἄκρων χειρῶν δήσαντες ἀπηώρησαν. Εἶτα τὴν κεφαλὴν ξυρίσαντες, καὶ ἐκ τεσσάρων τείναντες, λώροις ὡμοῖς κατέξαινον τὰς σάρκας αὐτῆς. Μετὰ δὲ ταῦτα ὑπτίαν ἐν τῇ γῆ ἀπλώσαντες, ἀνθρακίαν τεθείκασιν κατὰ τῶν σπλάγχχνων αὐτῆς ζέουσας, καὶ τοῦ ζῆν διὰ ταύτης ἀπήλλαξαν. Εἶθ' οὕτω τὸ τίμιον αὐτῆς σῶμα σάκκῳ ἐμβαλόντες, κατὰ μέσον τῆς θαλάσσης ἠκόντισαν. Τοὺς δὲ ἁγίους Κλαύδιον, Ἀστέριον, καὶ Νέωνα, ἔξω τοῦ τείχους καρατομήσαντες οἱ στρατιῶται, βορὰν τοῖς θηρίοις ἐρρίψαν· καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν οἱ Ἅγιοι καὶ καλλίνικοι τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες, καὶ αὐτάδελφοι.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα, Τερτίου, Μάρκου, Ἰούστου, καὶ Ἀρτεμᾶ.

Ὅσοι οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι εἰσὶν ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα, ἐν τῇ πρὸς Θεὸν πίστει πεφωτισμένοι· καὶ ὁ μὲν Τέρτιος, Ἐπίσκοπος γέγονε δεύτερος Ἰκονίη μετὰ Σωσίπατρον, καὶ τούτου τὸ ὑστέρημα ἀνεπλήρωσε, καὶ τοὺς παραληφθέντας πάντας τῷ ἁγίῳ Βαπτίσματι ἀνεκαίνισε, θαυματουργὸς ἐξαίσιος γεγονώς. Ἐἴγραψε δὲ καὶ τὴν πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολήν.

Μάρκος δὲ, ὁ τοῦ Βαρνάβα πρὸς ἀδελφοῦ ἀνεψιός, οὗ ὁ Ἀπόστολος ἐν ταῖς Ἐπιστολαῖς μέμνηται, καὶ αὐτὸς Ἀπολλωνιάδος Ἐπίσκοπος προκεχειριστο, ἐξολοθρεύσας ἐν τῷ τῆς

ἀληθείας κηρύγματι, τὰ τῶν εἰδώλων σεβά-
σματα.

Ἰούσος δέ, ὁ καὶ Ἰησοῦς, Ἐλευθερουπόλεως
Ἐπίσκοπος γέγονε, πάντας ἐκλύσας εἰς ἐπί-
γνωσιν τῆς ἀληθείας, τῷ λόγῳ τῆς διδασκαλίας
αὐτοῦ.

Ἀρτεμάς δέ, Λύστροις ἐπίσκοπεῖ, πᾶσαν
δαιμονικὴν λύσας στραγγαλιάν, ὡς τοῦ Χριστοῦ
δόκιμος ὑπηρέτης. Οὗτοι ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας
ἀγωνισάμενοι, καὶ πειρασμοῖς οὐ τοῖς τυχοῦσι
περιπεσόντες, ἐν εἰρήνῃ τὰ πνεύματα αὐτῶν
τῷ Κυρίῳ παρέθεντο.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέη-
σον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ρεῖθροις αἱμάτων κατασβέσας, παναοίδιμε
τὸ πῦρ τῆς ἀσεβείας, τῶν θαναμάτων ἡ-
μᾶς, ἐκάστοτε δροσίζεις, τῷ νιφετῷ Ζηνοβίε,
τοὺς ἐν πίστει σε ὑμνοῦντας.

Θεῖον εἰς γνώφον ὑπεισδύσας, τὸν ἀθέατον
ὡς θέμις ἐθεάσω, τὴν ψυχὴν καὶ τὸν
νοῦν, φωτίζοντά σε μάκαρ, εὐσεβοφρόνως μελ-
ποντά· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μάρτυς ὁμαίμων συμφρονῆσα, καὶ τὰ ὅσια
συμπράττουσά σοι πόθῳ, τῆς ἐκεῖθεν
χαρᾶς, σὺν σοὶ καταξιούται, ἱερουργέ Ζηνοβίε·
μεθ' ἧς πίστει σε τιμῶμεν.

Θεοτοκίον.

Τόπος Παρθένε ἀνεδείχθης, ἀγιάσματος ἐξ
οὗ Θεὸς ἐφάνη, ἀγιάζων, ἡμᾶς, τοὺς πί-
στει μελωδοῦντας· Εὐλογημένος πάντα γενε, ὁ
καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ῥδὴ η'. Οἱ θεωρήμονες Παῖδες.

Οὐκ ἐδειλίσας ξίφος Ἱεράρχα, οὐκ ἐπτοή-
θης κινδύνους, οὐ κατεπλάγης τὸν θά-
νατον, ἀθανάτου σε δόξης, δεικνύοντα μέτοχον.

Γεουργὸς μυστηρίων ἀνεδείχθης, καὶ σεαυ-
τὸν ἱερεύσας, θῦμα εὐῶδες γεγένησαι, καὶ
τῆς ἀνω τραπέζης, Ζηνοβίε ἄξιον.

Θαυματουργίαις ἐκλάμπων Ἱεράρχα, μαρ-
τυρικαῖς λαμπηδόνας, περιφανῶς ἐναπή-
στραφας, καὶ τὸν ζόφον τῆς πλάνης, εἰς τέλος
ἐμείωσας.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἀγεώργητον βότρυν συλλαβοῦσα, ἀνα-
πηγάζοντα οἶνον, Παρθενομητορ ἀφέσεως,
τῶν παθῶν με τῆς μέθης, ἀπάλλαξον δέομαι.

Ὁ Εἰρμός.

Οἱ θεωρήμονες Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, σὺν
τῷ πυρὶ καὶ τὴν πλάνῃ, καταπα-
τοῦντες ὑπέψαλλον· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυ-
ρίου τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ'. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Γστασο πρὸ δικαστικῶν, παναοίδιμε βημά-
των τὴν σάρκωσιν, διαπρυσίῳ φωνῇ, ἀνα-
κηρύττων τοῦ Παντοκράτορος, καὶ τὰ παθή-
ματα αὐτοῦ, σταυρόν τε καὶ θάνατον, καὶ
τὴν ἀνάστασιν, δι' ἧς ἔσωσεν ἡμᾶς ὡς φιλάν-
θρωπος.

Ω θῦμα! πῶς μετὰ σαρκός, τοὺς ἀσάρκους
δυσμενεῖς ἐτροπώσατο! πῶς καταβέβλη-
κε, δι' ἀσθενείας τὸν πολυμήχανον! πῶς οὐρα-
νίοις λειτουργοῖς, συνήφθη ὁ γῆϊνος, ἀγωνισά-
μενος, ὁ Ζηνοβίος! ὃν νῦν μακαρίζομεν.

Σώματα Μάρτυρες σεπτοὶ, αἰκισμοῖς παν-
τοδαποῖς παρεδώκατε, προσαποθλέπον-
τες, τὴν δι' αἰῶνος μακαριότητα· ἀδελφικῇ γὰρ
τῇ στοργῇ, ἀλλήλοις συνδούμενοι, μαρτυρικαῖς
καλλοναῖς, ἐλαμπρύνθητε· διὸ μακαρίζεσθε.

Η μνήμη σήμερον ὑμῶν, φωταυγία λαμ-
πομένη τοῦ Πνεύματος, πᾶσιν ἐπέλαμ-
ψε, θαναμάτων χάριν ἐναπαστράπτουσα, καὶ
ἰαμάτων ποταμούς, πηγάζει ἐκάστοτε· ἦν
ἐορτάζοντες, μακαρίζομεν ὑμᾶς Χριστομάρ-
τυρες.

Θεοτοκίον.

Φώτισον πύλη τοῦ φωτός, τῆς καρδίας μου
τὰ ὄμματα δέομαι, μακρὰν ἐλαύνουσα,
τῆς ἀμαρτίας σκότος βαθύτατον, ἐν τῆς ἀθλίας
μου ψυχῆς· ἵνα μεγαλύνω σε, ἵνα δοξάζω σε,
ἵνα πόθῳ σε ὑμνῶ τὴν πανύμνητον.

Ὁ Εἰρμός.

Εφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ
συγκατάβασιν· ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν
κατῆλθε μέχρι καὶ σώματος, παρθενικῆς
ἀπὸ γαστροῦ, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν
ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνο-
μεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Φοινίζας ἐρυθρότερον, τὴν ἱεράν σου αἷματι,
στολήν Ζηνοβίε μάκαρ, Χριστῷ παρίστα-
σαι χαίρων, ὡς Ἱεράρχης ἐνθεος, ὑπὲρ ἡμῶν
δεόμενος, μετὰ τῆς σῆς ὁμαίμονος, τῆς ἱερᾶς
καὶ Παρθένου, καὶ Μάρτυρος Ζηνοβίας.

Θεοτοκίον.

Σέ κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, Προφήται προηγόρευσαν, στάμνον καὶ ράβδον καὶ ὄρος, καὶ τόμον ἐγγεγραμμένον, παλάτιον καὶ κλίμακα, καὶ γέφυραν μετάγουσαν, εἰς ὕψος θείας γνώσεως· ἡμεῖς δὲ σὲ Θεοτόκον, ἀξίως ἀνευφημοῦμεν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνθηες,

καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΛΑ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Στάχυος, Ἀπελλοῦ, Ἀμπλία, Οὐρβανοῦ, Ἀριστοβούλου, καὶ Ναρκίσσου· καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἐπιμάχου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΗΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ε΄ καὶ ψάλλομεν τρία Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἀποστόλων.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Εἰς πᾶσαν ἐξέδραμε τὴν γῆν, ὑμῶν ὁ σωτήριος, φθόγγος Κυρίου Ἀπόστολοι, φέγγει τῆς χάριτος, καταυγάζων πάντων, ταῖς καρδίας ἐνδοξοὶ, καὶ λύων τῆς ἀπάτης τὴν ζόφωσιν· διὸ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στάχυος ὁ πανόλβιος Χριστοῦ, κήρυξ καὶ Ἀπόστολος, καὶ Ἀπελλῆς ὁ θαυμασίος, καὶ Ἀριστόβουλος, Οὐρβανός Ἀμπλίας, καὶ ὁ θεῖος Ναρκίσσος, Τριάδα παναγίαν κηρύξαντες, ἔθνη ἐφώτισαν, καὶ δουλείας ἐλυτρώσαντο· οὓς ἐν πίστει, πάντες μακαρίζωμεν.

Φωστῆρες ὑπέρλαμπροι Χριστοῦ, σκευὴ καὶ θαυμάσια, ὅλην τὴν αἴγλην τοῦ Πνεύματος, πίστει χωρήσαντες, Ἐκκλησίας στύλοι, οὐρανοὶ περὶδοξοὶ, τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ διηγούμενοι, αὐτῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τρία τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη, ποθήσας ἐνδοξε, τὴν τῶν προσκαιρῶν δόξαν, εἰς οὐδὲν ἐλογίσω· διὸ καὶ ἰσαγγέλως ἐν τῇ σαρκί, βιο-

τεύων ὡς ἄσαρκος, τὰς πολυτρόπους κολάσεις τῶν διωκτῶν, καρτερῶς φέρεις Ἐπίμαχε.

Εν οὐρανίαις πασάσι, χορεύων ἐνδοξε, καὶ ἐντρυφῶν τῇ δόξῃ, τοῦ τῶν ὄλων Δεσπότη, Ἐπίμαχε τρισμάκαρ, δυσώπει αὐτόν, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων σε, ἵνα τρυφῆς αἰωνίου καὶ τῆς χαρᾶς, σὺν Ἀγγέλοις ἀπολαύσωμεν.

Φωστῆρ λαμπρότατος ὠφθης, Μάρτυς Ἐπίμαχε, τοῖς ἐν τῷ σκότει φαίνων, καὶ ἀγνοίας τῷ ζόφῳ, τοὺς πάλαι κρατουμένους, φωτίσας ταῖς σαῖς, ἱεραῖς παραινέσεσι· καὶ ἐναθλήσας νομίμως ὑπὲρ Χριστοῦ, νίκης στέφανον ἀπειλήσας.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μεταβολὴν μοι τοῦ βίου, Παρθένε χάρισαι, ἀπὸ τῶν ἐμπαθῶν μου, μεταφέρουσα τρόπων, πρὸς θείας ἀπαθείας, νεῦσιν ὁμοῦ, καὶ οἰκείωσιν ἄρρητον, πένθος χαρμόσυνον βρῦειν μου τὴν ψυχὴν, ἀεννάως μοι παρέχουσα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Υπὲρ ἡμῶν ὁ Υἱός σου, παθεῖν ἠνέσχετο, ἵνα τῷ τούτου πάθει, τὴν ἀπάθειαν πᾶσι, παράσχη Θεοτόκε· ὅθεν αὐτόν, καθικέτετε πάντοτε, παθῶν παντοίων με ρύσασθαι καὶ ψυχῆς, καὶ τοῦ σώματος πρεσβείαις σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἀποστόλων.

Ἀπόστολοι Ἅγιοι.

Καὶ τοῦ Μάρτυρος· Ὁ Μάρτυς σου Κύριε.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ δύο παρόντες.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀποστόλων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς Πιστῶς ἐπαινώ τοὺς Θεοῦ ὑπηρετάς.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὁδὴ α΄. Ἦχος α΄. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος.

Πίστει τοὺς γεραίροντας ὑμῶν, τὸ ἱερόν θεηγόροι μνημόσυνον, καὶ πανηγυρίζοντας, χαρμονικῶς παθῶν ἀγλῦος ρύσασθε, καὶ τῆς αἰωνίου, χαρᾶς μετόχους ἐργάσασθε.

Πᾶσι ἐπόμενοι Χριστοῦ, τοῦ σαρκιωθέντος δι' οἶκτον πανόλβιοι, τούτου τε προσάξεσι,

θεαρχικαῖς καθυπουργοῦντες ὥφθητε, πάντων
πλανωμένων, καθηγηταὶ πρὸς εὐσέβειαν.

Στάχυν καὶ Ἀμπλίαν τὸν σοφόν, καὶ Οὐρ-
βανὸν Ἀπελλῆν τε καὶ Νάρκισσον, καὶ
τὸν Ἀριστόβουλον, τοὺς τοῦ Χριστοῦ Μαθητὰς
χρηματίσαντας, πίστει συνελθόντες, χρεωστι-
κῶς μακαρίσωμεν.

Θεοτοκίον.

Τὸ περιφανές ὄρος Θεοῦ, τὴν κιβωτὸν τὴν
ἀγίαν καὶ τράπεζαν, στάμμον τε τὴν
πάγχρυσον, τὸ καθαρὸν τοῦ Κυρίου παλάτιον,
τὴν εὐλογημένην, ἐν γυναιξὶ μακαρίσωμεν.

Οἱ Κανὼν τοῦ Μάρτυρος· ποίημα καὶ οὗτος
τοῦ Ἰωσήφ.

Ὁδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀσομαὶ σοὶ Κύριε.

Ταῖς θείαις λαμπρότησιν Ἀθλοφόρε, τοὺς
τὴν φωσφόρον καὶ σεπτὴν, τελουντάς
σου πανήγυριν, φωτίζεσθαι ἰκέτευε, Ἐπίμαχε
μακάριε.

Χαίρων προσεχώρησας ταῖς βασάνοις, μὴ
πτοηθεὶς τῶν διωκτῶν, τὰ θράση πα-
νόλβιε· ἀλλ' ἔρωτι τοῦ Κτίστου σου, εὐφραίνου
ἀναιρούμενος.

Εστὴς ἐπὶ βήματος Ἀθλοφόρε, τῇ πανο-
πλίᾳ τοῦ Σταυροῦ, φραττόμενος ὄλος,
γενναίῳ φρονήματι, μεγαλύνων τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Α'σομαὶ σοὶ Κύριε ὁ Θεὸς μου, ὅτι ἀσπόρωσ
ἐκ γαστρὸς Παρθένε ἐτέχθης· δι' ἧς καὶ
σῶζεις ἅπαντας, ὡς μόνος πολυέλεος.

Ὁδὴ γ'.

Ὁ μόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν.

Ω'ς στάχυς πολυφόρος σοφῆ, ὠράθης λόγῳ
γνώσεως, τοὺς τῷ λιμῷ τακέντας τῆς
πίστεως, ἐκτρέφων Στάχυ θεομακάριστε, καὶ
τροφῆς τῆς κρείττονος, κοινωνοὺς ἐν χάριτι,
ἐργαζόμενος σθένει τοῦ Πνεύματος.

Σαγήνη τῇ γλώττῃ εὐφυῶς, χρησάμενος ἡ-
λίευσας, ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς πλάνης Ἀπό-
στολε, καὶ προσηγάγου θείον ὀψώνιον, τῷ ἐλ-
θόντι Νάρκισσε, σῶσαι τὸ πλανώμενον, Βασι-
λεῖ καὶ Δεσπότη τῆς κτίσεως.

Ε'πέδραμες οἶά περ ἀστήρ, Ἐώας ἐξορμώ-
μενος, καὶ Βρεττανίας πόλεις ἐπέφθα-
σας, Χριστοῦ κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ
φωτίζων χάριτι, μάκαρ Ἀριστόβουλε, τοὺς πι-
στῶς δεχομένους τὸν λόγον σου.

Ἰακώβου τοῦ Θεοτοκίου.

Παστὰς φωτοφόρος τοῦ Χριστοῦ, καὶ θρό-
νος ὑψηλότατος, Θεογεννητορ ὥφθης Πα-
νάμωμε· ἐν σοὶ γὰρ μόνος ἀναπαυσάμενος,
τοὺς ἡμῶν ἀφείλετο, κόπους καὶ τὴν μέλλου-
σαν, τοῖς ἀξίοις ἠντρέπισεν ἄνεσιν.

Τοῦ Μάρτυρος. Τόξον, δυνατῶν.

Θραῖσος, ἀσεβῶν ἠμαύρωσεν, ἐν τῇ παντευ-
χίᾳ τοῦ Σταυροῦ ἐγκαυχώμενος, ὁ ἀήτ-
τητος ἀθλοφόρος, τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Ἐπί-
μαχος.

Δόξαν, παριδὼν τὴν πρόσκαιρον, καὶ πρὸς
τὲς ἀγῶνας ἀποδυσάμενος ἔχαιρες, γεν-
ναιόφρων ὡς στρατιώτης, τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς
Ἐπίμαχε.

Σῶμα, αἰκισμοῖς παρέδωκας, τὴν ψυχὴν δὲ
Μάρτυς, ἀσφαλῶς διετήρησας· θῦμα ἄ-
μωμον τῷ Δεσπότη, σεαυτὸν προσάξας πάν-
τιμον.

Θεοτοκίον.

Χαίροις, Μήτηρ ἀπειρόγαμε, ἡ Θεὸν Λόγον
ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα, καὶ τεκοῦσα
σεσαρκωμένον, ὡς Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον.

Ὁ Εἰρμός.

Τόξον, δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενῶν
περιεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο
ἔστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου.

Κάθισμα τῶν Ἀποστόλων.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εἰς ἅπασαν τὴν γῆν, ὁ σοφὸς ὑμῶν φθόγ-
γος, ἐξῆλθεν ἀληθῶς, τοῦ Κυρίου αὐτό-
πται, Ἀπόστολοι ἐνδοξοί, Οὐρβανέ σὺν Ἀμ-
πλίᾳ τε, Ἀριστόβουλε, καὶ Ἀπελλῆ σὺν Ναρ-
κίσσῳ, μετὰ Στάχυν, ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Σωτῆρι,
ἀπαύστως πρεσβεύσατε.

Δόξα. Τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ταχύ προκατάλαβε.

Ταῖς θείαις λαμπρότησι, καλλωπιζόμενος,
τὸ σκότος ἐμείωσας, τῆς ἀθείας σοφῆ,
ἀθλήσας δι' αἵματος· ὅθεν τὴν παναγίαν, καὶ
φωσφόρον σου μνήμην, πίστει ἐπιτελοῦντες,
ἐξαιτούμεθα πάντες, λαβεῖν θείον ἔλεος, Μάρ-
τυς Ἐπίμαχε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Α'γνή παναμώμητε, καὶ ἀπειρόγαμε, ἡ μόνη
τὸν ἄχρονον, Υἱὸν καὶ Λόγον Θεοῦ, ἐν
χρόνῳ κηύσασα, τοῦτον σὺν τοῖς Ἁγίοις, καὶ

σεπτοῖς Πατριάρχαις, Μάρτυσι καὶ Ὁσίοις,
καὶ Προφήταις δυσώπει, δωρήσασθαι ἡμῖν,
ἰλασμόν καὶ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ, ῥομφαία διήλθε σου τὴν παναγίαν
ψυχὴν, ἥνικα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκυσίως
τόν Υἱόν καὶ Θεόν σου ὃν περ εὐλογημένη,
δυσωποῦσα μὴ παύση, συγχώρησιν πταισμά-
των ἡμῖν δωρήσασθαι.

Ῥοδὴ δ'.

Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Α'στράψας ἐν γῇ δικαιοσύνης ὁ ἥλιος, ὡς
περ ἀκτίνας μυστικὰς, προσεπαφῆκεν
ἐμφανῶς, Στάχυν τε καὶ Νάρκισσον, καὶ Οὐρ-
βανόν Ἀμπλίαν καὶ Ἀριστόβηλον, καὶ Ἀπελ-
λῆν τοὺς ἐν σκότει φωτίζοντας.

Γ'σχῦι τοῦ Θεοῦ δυναμούμενος Πνεύματος,
τοὺς κατοικοῦντας Ὁδησσόν, υἱοὺς ἀπέ-
δειξας φωτός, Ἀμπλία Ἀπόστολε, ἐπιτελῶν
θαυμάτων ἔργα παράδοξα, καὶ καταργῶν
τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας.

Ναμάτων ἐνθέων πεπλησμένοι ἐξέδραμες,
καθὰ περ ῥεῦμα Οὐρβανέ, σωτηριῶδες τὰ
πικρὰ, καὶ ἀποτα νάματα, ἀποσοδῶν καὶ κα-
ταρδεύων ἐν χάριτι, τῶν εὐσεβούντων παμμά-
καρ τὸ πλήρωμα.

Θεοτοκίον.

Ω'ράθης Ἀγγέλων ὑπερέχουσα Δέσποινα
τόν γὰρ ἐκείνοις φοβερὸν, ἀνερμηνεύτως
ἐν γαστρὶ, χωρῆσαι ἠξίωσαι, καὶ ἐν χειρὶ βα-
στάσαι καθὰ περ νήπιον, τὸν ἡμερῶν τε καὶ
χρόνων ἐπέκεινα.

Τοῦ Μάρτυρος.

Τοὺς οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ σου.

Τῆς τῶν ἀθέων μὴ φροντίσας ἀθεότητος,
πρὸς τοὺς ἀγῶνας θαρσαλέως παρετά-
ξατο, ὁ εὐκλεῆς Ἐπίμαχος, Δόξα σοι κραυγάζ-
ων φιλόανθρωπε.

Τῇ ἐλπίδι τῶν μελλόντων ἀγαθῶν νευρού-
μενος, τῶν ἀλγηδόνων ἀνδρείως κατε-
φρόνησεν, ἀναβοῶν Ἐπίμαχος· Δόξα τῇ ду-
νάμει σου Κύριε.

Τῶν ἐπιγείων καταπτύσας τὴν λαμπρότη-
τα, διὰ θανάτου βασιλείαν ἐκκληρώσατο,
ὁ θαυμαστός Ἐπίμαχος, δόξαν ἀναπέμπων
τῷ ζῶντι Θεῷ.

Θεοτοκίον.

Χερουβικῶν ταγματῶν ὑπερέχουσα, καὶ
Θεὸν ἐν ἀγκαλῆς ἐποχοῦμενον, μετὰ
σαρκὸς βασιάσασα, χαῖρε θεοτόκε ἀνύμφευτε.

Ῥοδὴ ε'. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Τῶ Ποιμένος τῷ καλοῦ τὰ ἀμώμητα πρόβα-
τα, μέσον λύκων ὑπ' αὐτοῦ προφανῶς
ἀπεστάλησαν, τούτους τιθασσεύοντες, καὶ εἰς-
ελαύνοντες πρὸς μάνδραν, τὴν νοητὴν δια-
πίστεως.

Ο' μέγας σε Βυζαντίου Ἀνδρέας κατέστη-
σεν, Ἐπίσκοπον τοὺς ἐνεῖσε πιστοὺς
ἐκδιδάσκοντα, Στάχυν ἱερώτατε, καὶ κυβερνῶν-
τα πρὸς λιμένας, τοὺς γαληνοὺς θεία χάριτι.

Υ'πέρτιμον ὡς περ λίθον σε ἔσχεν ἀκρόγω-
νον, Ἡρακλείας ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία ση-
ρίζοντα, Ἀπελλῆ μακαίριε, ταύτην ἐν λόγῳ ἀ-
ληθείας ὅθεν ἀξίως ὑμνοῦμέν σε.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες ὑπὲρ λόγον τὸν Λόγον καὶ ἔτε-
κες, πανύμνητε, ὃν Πατὴρ ἐκ γαστρὸς ἀ-
πεγέννησε, πρὸ αἰῶνων Ἄχραντε ὅθεν ὡς τέ-
του σε Μητέρα, χρεωστικῶς μακαρίζομεν.

Τοῦ Μάρτυρος. Τὸν φωτισμὸν σου Κύριε.

Θωρακισθεὶς τῇ χάριτι, τῷ ὀπλῷ τοῦ Σταυ-
ροῦ, τοῖς ἀσεβέσιν ἐβόα ὁ Μάρτυς· Εἴ-
φος τε καὶ πῦρ οὐ με χωρίσει, τῆς τοῦ Χριστοῦ
ἀγαπήσεως.

Ο' εὐκλεῆς Ἐπίμαχος, βήματι παρεστῶς,
τοῖς ἀνομοῦσιν ἐβόα εὐθαρσῶς· Γῆν καὶ
οὐρανὸν θεοὶ μὴ δρῶντες, δυσσεβῶς ἀπολέ-
σθωσαν.

Ο' ἀθλητῆς Ἐπίμαχος, θεόθεν ἐμπνευσθεὶς,
Πατέρα Λόγον, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, φύ-
σει ἐν μιᾷ τοῖς ἀγνοοῦσι, τὴν Τριάδα ἐκήρυξε.

Θεοτοκίον.

Τὶς ἐξειπεῖν δυνησεται, τοῦ τόκου σου Ἄ-
γνη, τὸν ὑπὲρ λόγον παράδοξον τρόπον;
φύσει γὰρ Θεὸν, σεσαρκωμένον ὑπὲρ λόγον ἐ-
κήρυξας.

Ῥοδὴ ς'. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Θαλάσσας τῶν ἐθνῶν διαταράξαντες, ταῖς
θείαις ἐπιβάσει, διεσώσατε τοὺς πάλαι
τῇ πικρᾷ, ἄλμῃ συμπνιγέντας καὶ προσήξατε,
τῷ Λυτρωτῇ διασωθέντας θεομακαρίστοι.

Ε'λέους θελιτὴν Θεὸν ἐκήρυξας, καὶ πλά-
νης ἡλευθέρωσας, θείῃ Νάρκισσε ψυχᾷς

τῶν ἀσεβῶν, μέγας γεγονῶς Ἀθηνῶν πρόεδρος, καὶ φυτουργὸς φυτῶν ὠραίων θεομακαρίστε.

Ο θεῖος Οὐρβανὸς λόγον ζωήρῳτον, καὶ χάριν τῶν ἰάσεων, ἀναβλύσας ἐφειλκυσάτο λαοὺς, πρὸς τὸν φωτισμὸν τῆς θείας χάριτος, ὡς μιμητῆς τοῦ σαρκωθέντος, καὶ κόσμον σώσαντος.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦμέν σε δι' ἧς ἐδικαιώθημεν, οἱ πρότερον κατὰκριτοι· καὶ συνήφθημεν ἀύλοις λειτουργοῖς, καὶ τοῦ Παραδείσου ἠξιώθημεν, ἐν γυναιξίν εὐλογημένη θεοχαρίτῳτε.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Κατήργησε, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην Ἐπίμαχος, τῇ δυνάμει, τοῦ σαρκὶ σταυρωθέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ σεφάνους δόξης, ἀληθῶς παρ' αὐτοῦ ἐκομίσαστο.

Κατέλιπε, τὰ ἐν κόσμῳ καὶ κόσμον Ἐπίμαχος, καὶ τὸ σῶμα, ταῖς βασάνοις ἀνδρείως παρέδωκεν, ὑπὲρ τοῦ Δεσπότη, καὶ σὺν τοῖς Ἀθλοφόροις ἀγάλλεται.

Κοινωνήσας, τῶν Χριστοῦ παθημάτων Ἐπίμαχος, τῇ δυνάμει, τοῦ σαρκὶ σταυρωθέντος Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τῆς θείας δόξης, ὡς αὐτοῦ μιμητῆς κεκοινωνήκε.

Θεοτοκίον.

Δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν οἰκετῶν σου θεόνυμφε, θεοτόκε, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα θεὸν ἡμῶν· ὅτι σὲ καὶ μόνην, προστασίαν πιστοὶ ἐπιστάμεθα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**βόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει
» δεόμενος· Ἐκ φθορᾶς με ῥῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυναμέων.

Κοντάκιον, Ἦχος β'.

Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Εἰς τὰ τοῦ κόσμου δραμόντες πληρώματα, θεογνωσίας τὸν λόγον ἐσπείρατε· καὶ στάχυν πολύχουν δρεψάμενοι, Βασιλεῖ τῶν ἀπάντων προσήξατε, Ἀπόστολοι Χριστοῦ παναοίδιμοι.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν Ἀποστόλων τὴν μνήμην πάντες, ὡς σωτηρίας ἡμέραν εὐφημήσωμεν νῦν, καὶ εὐσεβῶς μακαρίσωμεν. Αὕτη γὰρ πάση τῇ

οἰκουμένη, ὡς περ ἥλιος λάμπει, φωτὸς ἀκτίσι πᾶσαν ἀχλὺν ἐκδιώκουσα, καὶ καταλάμπησσε τοὺς πόθῳ ταύτην ἐκτελοῦντας, καὶ πίστει γεραίροντας· διὸ προθύμως συνδράμωμεν, ἀνυμνοῦντες αὐτοὺς καὶ κραυγάζοντες· Ἐκ τῶν κινδύνων ῥύσασθε ἡμᾶς, Ἀπόστολοι Κυρίου παναοίδιμοι.

Συναξάριον.

Τῇ ΛΑ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα, Στάχυος, Ἀπελλοῦ, Ἀμπλίας, Οὐρβανοῦ, Ναρκίσσου, καὶ Ἀριστοβούλου.

Στίχοι.

Στάχυς δρεπάνῳ τῆς τελευτῆς, ὡς στάχυς,
Ἐκ τοῦ παρόντος ἐκθερίζεται βίου.

Σιγαῖ στερήσει πνευμάτων ὡς κολλάβων,
Ἡ τετράχορδος τῶν Ἀποστόλων λύρα.

Ψυχᾶς Ἀριστόβουλος ἀγρεύσας λόγῳ,
Θεῷ πρόσεισι, μισθὸν αἰτῶν τῆς ἀγρας.

Πρώτη ἐν τριακοστῇ Ἀπόστολοι ἔξ τέλος
εὖρον.

Τούτων, ὁ μὲν Ἅγιος Ἀπόστολος Στάχυς, προχειρίζεται τοῦ Βυζαντίου Ἐπίσκοπος, παρὰ Ἀνδρέου τοῦ Ἀποστόλου. Ὁκοδόμησε δὲ καὶ Ἐκκλησίαν ἐν Ἀργυρουπόλει, ἐν ἧ' συνηθροίζοντο πλήθη Χριστιανῶν οὐκ εὐαρίθμητα, καὶ ἐδίδασκεν αὐτά· καὶ οὕτω διαβίους ἐπὶ ἔτεσι δέκα ἔξ, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη. Ὁ δὲ Ἀπελλῆς Ἡρακλείας Ἐπίσκοπος γέγονε· καὶ πολλοὺς τῷ Χριστῷ προσαγαγὼν, τέλος μακαίριον ἔλαβεν. Ὁ δὲ Ἅγιος Ἀμπλίας καὶ Οὐρβανὸς, Ἐπίσκοποι καὶ αὐτοὶ γεγονότες παρὰ τοῦ αὐτοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ὁ μὲν Ἀμπλίας Ὁδησσοπόλεως, ὁ δὲ Οὐρβανὸς Μακεδονίας· καὶ διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, καὶ τὴν τῶν εἰδώλων καθαίρεσιν, ὑπὸ Ἰουδαίων καὶ Ἑλλήνων ἀναιρεθέντες, ταῖς μακαρίας αὐτῶν ψυχᾶς τῷ Θεῷ παρέθεντο. Ὁ δὲ Νάρκισσος, διαφόρως βασανισθεὶς, παρέδωκε καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ, δι' ὃν καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ προθύμως ἐξέχεεν. Ὁ δὲ Ἀριστόβουλος, χειροτονηθεὶς καὶ αὐτὸς λογικῶν προβάτων ποιμὴν, καὶ τὸν Χριστὸν πᾶσι

κηρύττων, ἀπέλαβεν ἀντάξιον τῶν πόνων αὐτοῦ τὸν μισθόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἐπιμάχου.

Στίχ. Οὐ δειλὸς Ἐπίμαχος ὥφθη πρὸς ξίφος, ἄπροσμαίχτητον σύμμαχον Θεὸν φέρων.

Οὗτος λίαν ὠραῖος τὴν ὄψιν ἦν, ἐν τῷ ἀγρῷ τὴν οἴκησιν ἔχων, ἐκ πόλεως τῆ Πηλιαιῶν. Διαβληθεὶς δὲ πρὸς τὸν Ἡγεμόνα Ἀπελλιανόν, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πλῆθος Ἁγίων τιμωρῆντα, ἤδη τῆς θυσίας τελουμένης, δραμῶν ὁ Ἐπίμαχος, κατασρέφειν τὸν βωμὸν ἐπεχείρει. Παραυτίκα οὖν ἐπὶ ξύλου ἀναρτᾶται, καὶ σιδηροῖς ὄνυξι ξέεται, καὶ λίθοις τὰ ὀστά συνθλάττεται. Γυνὴ δὲ τις παρεῶσα ἐκείσε, καὶ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν ἔχουσα πεπηρωμένον, ἐπεὶ περ τῷ Ἁγίῳ ἀκλινωῶς ἐνητένιζε, μέγα τι καὶ ἀξιόρασον θαυματουργεῖται ἐν αὐτῇ. Ξεομένῃ γὰρ τοῦ Μάρτυρος, μέρος τι τῶν ἐκείνου σαρκῶν ἐκείθεν ἀποσπασθὲν, διακρίον πῶς φερόμενον, ἀποσάξει τοῦ αἵματος εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ ὁ σταλαγιμὸς παγεῖς, ὡς τοῦ θαύματος! φῶς γίνεται ταύτη, καὶ ὑγιᾶ τὸν ὀφθαλμὸν ἀποδίδωσιν. Ὑστερον δὲ καὶ ὁ Ἅγιος ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβου, Ἐπισκόπου Μυγδονίας, ἑνὸς τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ Ἁγίων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰακώβος, γεγονεν Ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας τῆς Μυγδονίας, τῆς καὶ Νησιῆς λεγομένης· δι' ἄκραν δὲ ἀρετὴν, μέγας θαυματουργὸς χρηματίσας, νεκροὺς τῇ τοῦ Χριστοῦ δυνάμει ἐξανέστησε, καὶ πολλοὺς ἐξ εἰδωλομανίας εἰς θεογνωσίαν ἐπέστρεψε, πολλοὺς τε δι' ἀνθρώπινον φόβον τὸν Χριστὸν ἀρνούμενους, παλινδρομεῖσαι πρὸς αὐτὸν παρεσκύασε, καὶ βίβλον πάνη ὠφέλιμον συνετάξατο. Ἐξικονίζει δὲ τινὰ τῶν τῆς βίβλου ταύτης Θεοδώριτος, ὁ τῆς Κύρου Ἐπίσκοπος, ἐν τῇ φιλοθέῳ αὐτοῦ Ἱστορίᾳ. Οὗτος, πλείστους πειρασμοὺς ὑποστάς ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν βασιλέων, καὶ μὴ ὑπενδοὺς, διήρκεσε μέχρι τοῦ Μεγάλου Βασιλέως Κωνσταντῖνου, καὶ ἐν τῇ πρώτῃ Συνόδῳ τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ Ἁγίων Πατέρων εἰς ἣν· καὶ τὰ ἐκείσε εὐσεβῶς κηρυχθέντα ἐπισφραγίσας μετὰ

τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ βεβαίως, εἰσῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, πρὸς τὸν μέγαν Μητροφάνην· καὶ τέτρω συγκοινωνήσας, καὶ κοιμηθέντα κηδεύσας αὐτὸν, ὑπέσρεφεν εἰς τὸν ἑαυτοῦ θρόνον· καὶ μικρὸν ἐπιβίβας, καὶ σημείοις διαλάμψας, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Διήγησις γίνεται Θεοδώριτου Ἐπισκόπου, περὶ βίου καὶ ἀθλήσεως Ὁμολογητοῦ τινος ἀνωνύμου.

Εν ταῖς ἡμέραις τοῦ ἀποστάτη Ἰουλιανοῦ, νέος τις ἱερέως υἱὸς, ἐν δυσσεβείᾳ τραφεῖς, εἰς τὸν τῶν εὐσεβῶν μετέστη χορὸν τροπῶ τοιῷδε. Γυνὴ τις ἐπίσημος ἐν εὐλαβείᾳ, καὶ τοῦ τῆς διακονίας ἡξιωμένη χάρισματος, συνήθης ἦν τῇ τούτου μητρί. Αὕτη τοῦτον μετὰ τῆς μητρὸς ἀφικνεύμενον ἔτι μειράκιον, ἡσπάζετο τε, καὶ ἠρέθιζε πρὸς εὐσεβίαν. Τῆς οὖν μητρὸς τελευτησάσης, ἀφικνεῖτο πρὸς αὐτὴν ὁ νέος, καὶ τῆς συνήθους διδασκαλίας ἀπελάμβανε. Παγωθεὶς οὖν ἤδη ταῖς διδασκαλίαις τῆς Θεοφιλοῦς γυναικὸς, ἐπυθάνετο· πῶς ἂν δυνηθῶ τὴν τοῦ πατρὸς δεισιδαιμονίαν φυγεῖν, καὶ τῆς παρὰ σοῦ κηρυττομένης ἀληθείας μετασχεῖν; Ἡ δὲ· Χρήσε τὸν πατέρα φυγεῖν, ὡς τέκνον, φησί, καὶ προτιμήσασθαι τὸν σαυτοῦ τε ἀκείνῃ Δημιουργόν· καὶ πόλιν ἑτέραν καταλαβεῖν, ἐν ἣ δυνατὸν διαδράναι τοῦ δυσσεβῆς Βασιλέως τὰς χεῖρας· ἐπηγγείλατο δὲ καὶ δι' ἑαυτῆς προβῆναι τὴν περὶ τούτου πρόνοιαν. Καὶ ὁ παῖς, ὡς ἠκουσε, φησί· Καὶ τὴν ἑμαυτοῦ παραδώσω ψυχὴν.

Ὀλίγων δὲ ἡμερῶν διελθουσῶν, Ἰβλιανὸς μὲν εἰς τὴν Δάφνην δημοθουρίας ἐπιτελέσων ἀνῆλθε. Συνανῆλθε δὲ καὶ ὁ τοῦ παιδὸς πατήρ, ἱερεὺς ὢν· καὶ γὰρ συνέπεσθαι εἰωθὼς ἦν τῷ Βασιλεῖ. Τῷ δὲ πατρὶ συνῆν καὶ οὗτος, καὶ ὁ τοῦτου ἀδελφός· νεωκόροι γὰρ ἦσαν, καὶ τὰ βασιλικὰ ἐδέσματα περιρῶραντίζοντες.

Τῇ οὖν πρώτῃ ἡμέρᾳ, παρασταῖς ὁ παῖς τῇ τοῦ Βασιλέως στιβάδι, καὶ τὰ ὄψα κατὰ τὸ ἔθος διαρράνας, καὶ τῆ μύσθης ἐμπλήσας, δρόμῳ χρῆσάμενος, τὴν Ἀντιόχειαν πόλιν κατέλαβε· καὶ πρὸς τὴν θαυμασίαν ἐκείνην γυναῖκα ἀφικόμενος, Ἐγὼ μὲν ἦλθον, ἔφη, μὴ ψευδάμενος τὴν ὑπόσχεσιν· σὺ δὲ σωτηρίας ἐκατέρας ἐπιμελήθητι, καὶ τὴν ἐπαγγελίαν ἐκπλήρωσον· καὶ παραυτίκα ἀναστᾶσα, πρὸς

τόν τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπον Μελέτιον τὸν παῖδα ἀνήγαγεν. Ὁ δὲ, τέως αὐτὸν ἄνω διαίγειν ἐν τῷ καταγωγίῳ προσέταξεν. Ὁ δὲ πατήρ τὸν παῖδα ἐπιζητῶν, τήν τε Δάφνην περιήει, καὶ εἰς τὴν πόλιν ἀφικόμενος, ταῖς ἀγυιάς τε καὶ τοὺς στενωπούς πάντοθεν περιάγων τὸν ὀφθαλμὸν, τοῦτον ἀνιχνεύσασθαι.

Ὡς οὖν παρεγένετο, ἔνθα τὸ καταγωγίον εἶχεν ὁ Θεῖος Μελέτιος, ἀναβλέψας, εἶδεν ἐκεῖνον ἄνωθεν προκύπτοντα καὶ δραμῶν, εἴλκυσέ τε καὶ κατήγαγε· καὶ εἰς τὴν οἰκίαν ἀπαγαγὼν, πρῶτον μὲν μαστίξιν αὐτὸν καταξάνιας, καὶ ὀβελίσκους πυρακτώσας, ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶ καὶ τοῖς νώτοις ἐπέθηκεν. Ἐπειτα καθεῖρξας ἐν τῷ θαλάμῳ, καὶ κλεῖθρα ἔξωθεν περιθεῖς, ἀνῆλθεν εἰς τὴν Δάφνην.

Ταῦτα ἐγὼ τοῦ ἀνδρός, πρεσβυτέρου ἦδη γεγονότος, ἀκήκοα διηγουμένους. Προσετίθει δὲ καὶ ταῦτα, ὡς ἐνθους γενόμενος ὁ παῖς, καὶ Θεῖας χάριτος ἐμπλησθεῖς, συνέτριψε μὲν πάντα τὰ τῶ πατρὸς εἰδῶλα, ἐκωμῶδει δὲ αὐτῶν τὴν ἀσθένειαν. Ὑστερον δὲ εἰς νοῦν λαβὼν ὁ περ ἔδρασε, τῆς τοῦ πατρὸς παρυσίας φειδοῖ, τὸν Δεσπότην ἱκέτευεν ἐπινεῦσαι, καὶ συντρίψαι τὰ κλεῖθρα, καὶ τὰς θύρας ἀναπετάσαι. Σοῦ γάρ, Κύριε, ἔνεκα ταῦτα πέπονθα, καὶ δέδρακα, ἔλεγε.

Ταῦτά μου, ἔφη, λέγοντος, ἐξέπεσον μὲν τὰ κλεῖθρα, αἱ θύραι δὲ ἠνεώχθησαν· ἐγὼ δὲ πάλιν εὐθύς πρὸς τὴν γυναῖκα ἔδραμον. Ἡ δὲ, σχῆμα γυναικὸς περιθεῖσά μοι, καὶ σὺν αὐτῇ γε εἰς τὴν καμάραν καθίσασα, τῷ Θεῷ με πάλιν Μελετίῳ προσήγαγεν. Ὁ δὲ, τῷ τῶν Ἱεροσολύμων παρέδωκε Πατριάρχῃ (Κύριλλος δὲ τῆνικαῦτα ἦν) καὶ ἔτω νυκτὸς εἰς τὴν Παλαισίνην ὠρμήσαμεν. Μετὰ δὲ τὴν τοῦ Ἰβλιανοῦ τελευτήν, καὶ τὸν πατέρα οὗτος εἰς εὐσέβειαν ὠδήγησε· καὶ τῆτο γὰρ ἡμᾶς μετὰ τῶν ἄλλων ἐδίδαξεν. Ὁς, πρεσβύτης γενόμενος, καὶ τὰ σίγματα ἐν τῷ σώματι περιφέρων, καὶ ἄλλης εἰς τὴν εὐσέβειαν ὀδηγήσας, μετήλθε καὶ αὐτὸς πρὸς ταῖς αἰωνίους μονάς.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδή ζ. Σὲ νοσητὴν, Θεοτόκε.

Ἐπομονῆ, πειρασμῶν ἐρρύσθητε, ἐχθροῦ πειραζόντος ὑμᾶς· ἐπομβρίας δὲ λογι-

καῖς, ἐνδοξοὶ Ἀπόστολοι, ὅλον κατεπούσατε, φλογμὸν τῆς πλάνης κραυγάζοντες· Ὁ αἰνετός τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Περιφανῶς, ἄριστα βιβλευσθαι, καὶ τελεώτατα τοὺς σοὺς, Ἀριστόβουλε φοιτητῆς, μάκαρ ἐξεπαίδευσας, ὡς τὴν ἐνυπόστατον, Σοφίαν σχῶν σε παιδεύσασαν, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ἡ τῶν πιστῶν, ἱερά ὁμήγυρις, ἱερωτάταις ἐν φωναῖς, μακαρίζει σε Ἀπελλῆ· τέλος γάρ μακάριον, ἔσχες πολιτεῖαν τε, ἀγγελικὴν μέλπων πάντοτε· Ὁ αἰνετός τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ἦσαι ἡμᾶς, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, καὶ συμφορῶν παντοδαπῶν, καὶ Βαρβαρίων ἐπιδρομῆς, Δέσποινα πανύμνητε, ὅπως σὲ δοξάζωμεν, καὶ τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Θεόνυμφε, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἀβραμιαῖοι ποτέ, καταπατῶν ἀνδρικῶς, σὺν τῷ πυρὶ τὴν πλάνην, τῷ σταυρωθέντι ὁ αἰοίδιμος, ἐβόα Ἐπίμαχος· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ὁ κατεπλάγη φλογός, ἔτε θηρῶν ἀγρίων, οὔτε βασιάνων τὴν ἐπίθεσιν, κραυγάζων Ἐπίμαχος· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ἐπομονῆς πειρασμῶν, θεοῖς ἀψύχοις σέβας, ὁ Μάρτυς ὅλως οὐκ ἀπένειμεν, ἀλλὰ πίστει ἔκραζεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ἐν τῇ ἀφλέκτῳ βίατῳ, καὶ δροσόβολῳ καμίνῳ, σὺ προεγράψης Μητροπάργε, ἀφράστως κηύσασα, σεσαρκωμένον Θεόν, Ἄγνη εὐλογημένη.

Ὡδή η. Ἐν καμίνῳ Παῖδες Ἰσραὴλ.

Ἐν τῷ κόσμῳ ὡς περ ἀστραπαί, ἐφάναιτε Θεόπται, φλογίζοντες μὲν τὴν πλάνην, τοὺς δὲ μέλποντας υἱούς, ἡμέρας δεικνύοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ἐν τῷ νοσίμῳ ἄλατι τῶν σῶν, Ἀμπλία διδαγμάτων, τῆς πλάνης τὴν σπεδόνα, ἀπε-

κθήρας· διό, τιμῶντές σε ψάλλομεν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αὐθυμνεῖσθω Στάχυς ὁ κλεινός, Ἀμπλίας ἀπελλῆς τε, καὶ Νάρκισσος Οὐρβανός τε, καὶ ὁ πάνσοφος βοῶν, πιστῶς Ἀριστόβουλος· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὲ καὶ τεῖχος καὶ καταφυγὴν, καὶ κλίμακα πρὸς ὕψος, μεταόρουσαν τὸ ἀνθρώπινον, παναμώμητε Ἄγνη, εἰδότες κραυγάζομεν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Μάρτυρος

Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ προσηλωθέντα.

Πάθος τὸ σεπτόν ἐξεικονίζων, ἐν ταῖς σοῖς μέλεσι σαφές, ὑπέφερες ἀνδρείως, πείραν πολλῶν βασάνων Χριστόν, τὸν Θεὸν ἡμῶν ἀνακηρύττων.

Στάζουσιν οἱ σοὶ ἰδρωτές Μάρτυς, Θεοσεβείας γλυκασμόν, ἐξοίροντα πικρίαν, πλάνης ἀθεότητος· διό, Ἐπίμαχε δοξάζεις, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰχαρες ποιναῖς προσομιλήσας, παντοδαπαῖς πανευσθενῶς, Ἐπίμαχε παμμαίκαρ, κράζων· ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με Ἄγνη ἡ τῶν Σωτῆρα, ἀποκησάσασα Χριστόν, ἡμῖν ὁμοιωθέντα· ὅπως ἐν αἰνέσει σε αἰεὶ, μακαρίζωμεν εὐλογημένη.

Ὁ Ἐιρμός.

- Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ προσηλωθέντα, καὶ ὑποδείξαντα ἡμῖν, ὄπλον εἰς σωτηρίαν,
- Παῖδες ὑπερυψοῦτε Χριστόν, τὸν Θεὸν ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁδὴ τοῦ Τύπου τῆς ἁγνῆς.

Εἰς τὰ τῆς γῆς πληρώματα, πεπληρωμένα, πλάνης τοῦ πολεμητόρος, καὶ μεμεστωμένα, σκοτασμοῦ ἀθεότητος, τῷ φωτὶ καταυγάζουσα τῆς γνώσεως, ταῖς σοῖς σωτηριῶδεις, αὐγαῖς Οἰκτιρμον ταῦτοις ἐπέμφας.

Ὁφθης φερωνύμως ἐνδοξε, σωτηριώδης Στάχυς, εἰποι τοῖς χηρῶσι, φέρων στήριγμόν, Θεογνωσίας παρέχοντα, καὶ λιμοῦ νοητοῦ

ἐξαιρούμενον, τοὺς πίστει σε καὶ πόθῳ, ἱεροκήρυξ μακαρίζοντας.

Στόμα τοῦ Θεοῦ γενόμενος, τὰς τῶν ῥητόρων γλώσσας, ἀλάλθεις ἔδειξας, καὶ ἐκ φάρυγγος, τοῦ δυσμενοῦς Ἀριστόβουλε, ἀνιμήσω ψυχὰς καὶ προσήγαγες, Κυρίῳ σεσωσμένας, διὰ τελείας ἐπιγνώσεως.

Ἡδη οὐρανοὺς γηθόμενοι, Θεοειδεῖς οἰκούντες, Θεοῦ Ἀπόστολοι, τοὺς ἐπὶ τῆς γῆς, εἰλικρινῶς ὑμᾶς σέβοντας, καὶ γνησίως ὑμᾶς μακαρίζοντας, μετόχης αἰωνίῃ, καταξιώσατε λαμπρότητος.

Φέρεις τὸν τὰ πάντα φέροντα, καὶ γαλουχεῖς τὸν πᾶσι τροφήν παρέχοντα· μέγα καὶ φρικτόν, τὸ ὑπὲρ νοῦν σου Μυστήριον, κίβωτέ τοῦ σεπτοῦ ἀγιάσματος, Παρθένε Θεότοκε· ὅθεν πιστῶς σε μακαρίζομεν.

Τοῦ Μάρτυρος

Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ισχυρὸν ῥωννύμενος Χριστοῦ Ἐπίμαχε, Ἄθλοφόρε ἐταπεινώσας, κράτος ἀνίσχυρον δαιμόνων· καὶ νίκης τὸ λαμπρὸν ἦρας τρόπαιον, χοροῖς τῶν Ἀθλητῶν στεφανούμενος· ὅθεν σε πίστει μακαρίζομεν.

Ὁφθῆ ὡς περ κρήνη ἀληθῶς Ἐπίμαχε, ἡ σὴ θήκη ἀναβλύζουσα, χάριν θαυμασίων παραδόξων, καὶ νέφος τῶν παθῶν ἐκδιώκουσα, τῶν πίστει προσερχομένων σοι πάντοτε, Μάρτυς Θεόφρον ἀξιάγαστε.

Συνέτριψας πάσας τοῦ ἐχθροῦ πανεύφημε, τὰς παγίδας καὶ ἠφάνισας, τούτου τὸ ὄνομα μετ' ἡχοῦ, Χριστόν ὁμολογήσας ἐνώπιον, τυράννων καὶ βασιλέων Ἐπίμαχε· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ἡλίου λαμπρότερον ἡμῖν ἐξέλαμψε, σοῦ ἡ μνήμη παναοίδιμε, πάντων φωτίζουσα καρδίας, ἐν ταύτῃ τῶν πιστῶν εὐφημούντων σε, παμμαίκαρ Ἄθλοφόρε Ἐπίμαχε· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Φωτὸς οἰκητήριον Ἄγνη γεγένησαι· διὰ τοῦτο ἱκετεύω σε· φωτίσον Δέσποτα ταῖς κόρας, τῆς τεταπεινωμένης καρδίας μου, παθῶν ταῖς χαλεπαῖς ἀμαυρότησιν, ὅπως ἐν πίστει μακαρίζω σε.

Ὁ Ἐιρμός.

- Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματα, τὴν κατάραν εἰσώκισατο· σὺ δὲ Παρθένε

» Θεοτόκε, τῷ τῆς κυφορίας βλαστήματι, τῷ
 » κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνηθσας ὅθεν σε πάν-
 » τες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Στάχυς Ἀμπλίας Νάρκισσος, καὶ Ἀπελλῆς
 ὁ ἔνδοξος, καὶ Ἀριστόθουλος Θεῖος, καὶ
 Οὐρβανὸς οἱ φωστῆρες, νῦν παρ' ἡμῶν κατὰ
 χρέος, φαιδρῶς ἀνευφημείσθωσαν, ὡς τοῦ Χρι-
 στοῦ Ἀπόστολοι, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύοντες,
 τῶν πόθῳ ἐπιτελούντων, τὴν ἱεράν αὐτῶν
 μνήμην.

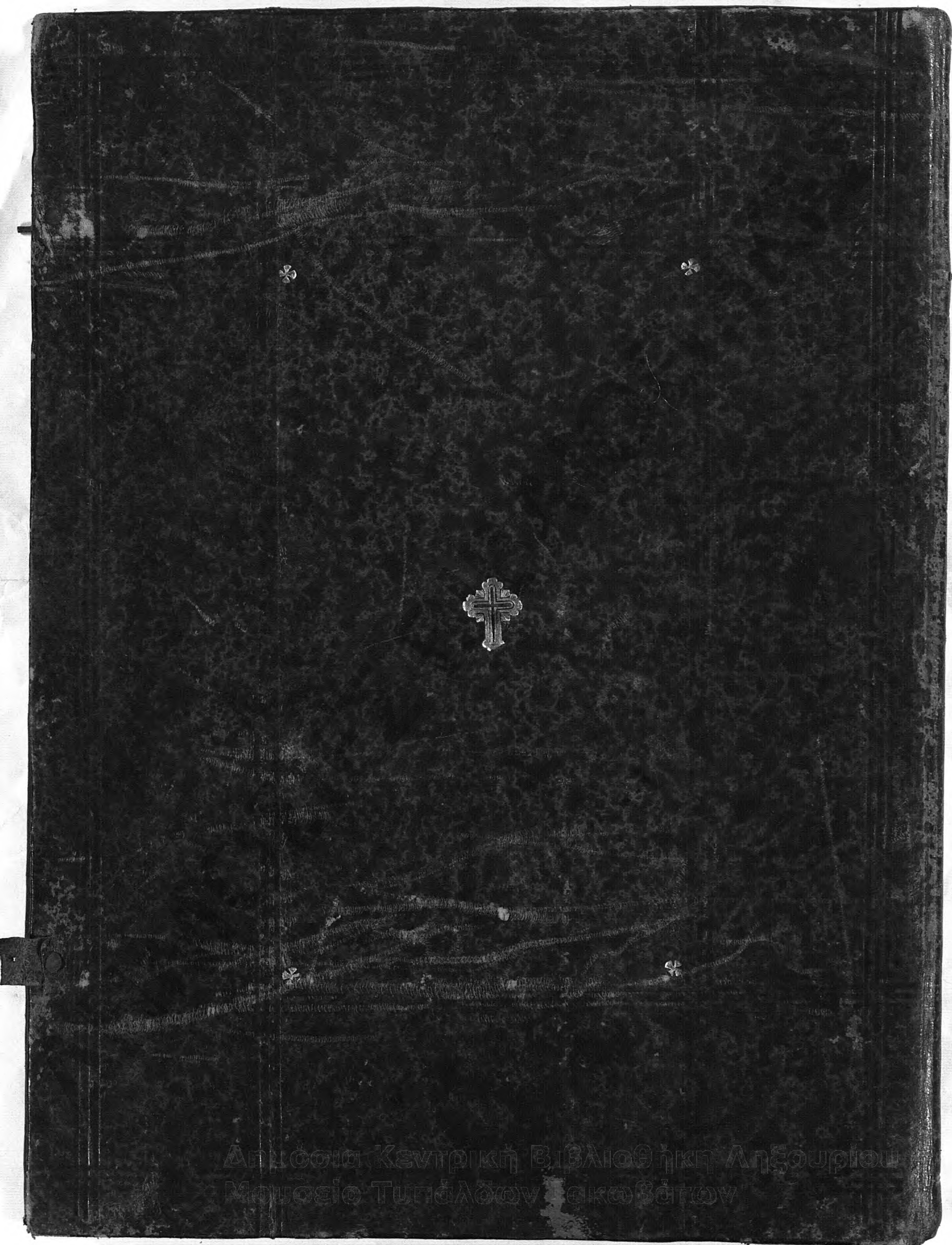
Θεοτοκίον.

Επίβλεψον Πανύμνητε, εἰς τὴν κληρονομίαν
 σου, καὶ τῇ ἀμάχῳ σου ταύτῃ, συντή-
 ρησον δυναστεία· τῆς βασιλείας τὰ σιῆπτρα,
 ἴθυον καὶ κραταίωσον, τὰ ἔθνη καταπραΰ-
 νον, καὶ ἔκχεον τὴν εἰρήνην, ἐπὶ τὰ πέρατα
 κόσμου.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.
 Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθίας,
 καὶ Ἀπόλυσις.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Αηξουρίου
Μουσείο Τυπολόγων Ακωβάτων